flg > kAA *^^*«***4^i*t-

liMaMUUAMMU

CODICIS IURIS CANONICI

Emi JUSTINIANI Caro. SEREDI

CURIA ROMANA

S. R. C. – A. 1804-1917 – SS. CC.: CAEREM.
NEG. ECCL. EXTR. - STUD.-SEMIN. — POEN1T. AP
SECR. STAT. - SECR. BREV. - REG. CURIAE ROM
VICAR. URB.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXXVIH

Ius proprietatis in hoc Collectaneorum volumen

Apostollca Sedes sibi reservat

ELENCHUS OPERUM

AD QUAE PRO REPERIENDIS FONTIBUS IN HOC VOLUMINE RELATIS VIRI STUDIOSI RE4MITTUNTUR

Bullarum Privilegiorum ac Diplomatum Romanorum Pontificum Amplissima Collectio. opem ct studio Caroli Cocquelines, Romae (1739-1744). Sumptibus Hieronymi Mainardi.

Benedicti Papae XIV, *BuUarium,* Romae (1746-1757). Typis S. C. de Prop. Fide.

Bullam Romani Continuatio, Romae (1835-1858). Typographia Rev. Camerae Apostolicae.

Acta Gregorh Papae XVI. Romae (1901-1904). Typographia Polyglotte S. C. de Prop. Fide.

Leonis XIII Pontificis Maximi *Acta,* Romae (1881-1905). Ex Typographia Vaticana.

Acta Sanctae Sedis, Romae (1865, sq.).

Acta Apostolicae Sedis, Romae (1909, sq.) Typis Polyglottis Vaticanis.

Codex pro Postulatoribus *causarum Beatifications et Canonisations* (cd. IV), Romae (1929). Typographia Agostiniana.

Collectanea S. Congregations de Propaganda Fide, Romae (11)07). T ypographia Polyglotta S. C. de Prop. Fide.

Decreta Authentica Congregationis Sacrorum Rituum ex ictis eiusdem collecta ciusque auctoritate promulgata, Romae (1898-1926). Typographia Polyglotta S. C. de Prop. Fide. Typis Polyglottis Vaticanis.

Décréta in Causis Servorum Dei S. R C.

P. LeonARDUS Gaudé, *Sancti Alphonsi M. de I.igorio Theologia Moralis,* Romae (1905-1912). Ex Typographia Vaticana. Typis Polyglottis Vaticanis.

De Lambertinis PROSPER, *Dc Servorum Dei Bcatificatione et Beatorum Canonisatione,* Prati (1839-1842). In 'Typographia Aldina.

Thesaurus Resolutionum Sacrae Congregations Concilii, a 1718. sq.

INDEX FONTIUM

QUI IN HOC VOLUMINE REFERUNTUR

III. – CURIA ROMANA

ii, – S. Rituum Congregatio.

JN.			PAC.
5823.	S. R. C.»	*Florentina,* 13 mart. 1804.....	1
5824.	»	*Camerincn.,* 16 mart. 1S05.....	*2*
5825.	»	*Tifematen.,* 22 mart. 1806.....	2
5826.	»	*Toletano,* 20 sepi. 1806.....	3
5827.	>	*Urbis et Status Ecclesiastici,*15 sept. 1815	4
5828.	»	*Nullius Balneariae,* 15 sept. 1S15.....	4
5829.	>	*Tuden.,* 7 sept. 1816.....	5
5830.	»	*Urbis Collegii Episcoporum Assistentium, 10* sept. 1816	6
5831.	»	4 iun. 1817.....	7
5832.	»	decr. gcn. 4 iun. 1817.....	8
5833.	»	*Neapolitana,* 23 dec. 1817 ... .–.....	9
5834.		decr. gen. 3 mart. 1818.....	ÎO
5835·	»	25 aug. 1818.....	*1
5836.	■	*Senogallicn.,* 15 maii 1819 ..... -	12
5837.	»	decr. gcn. 18 maii 1819.....	12
5838.	»	*.Meliten.,* 23 sept. 1820.....	‘3
5839.	»	*Calaguritana,* 23 sept. 1820.....	x3
5840.	»	*Carpen.,* 3 mart. 1821.....	x4
5841.	»	decr. gcn. 3 apr.	I5
5842.	>	31 iul. 1821	
5843·	*	decr. gcn. 31 iul. 1S21.....	Π
5844.	>	*Dertonen.,* 20 apr. 1822.....	f8
5845·	"	decr. 27 aug. 1822.....	19
5846.	«	17 sept. 1822.....	21
5847.	»	*Carpen,,* 16 dec. 1823.....	22
5848.	»	8 mart. 1825.....	23
5849.	·	decr. gcn. 27 maii	*4
5850.	»	*Gandaven.,* 16 dec. 1826.....	23
585 t.	*	decr. gcn. 20 dec. 1826.....	27
5852.		*BugelIen.,* 22 sept. 1827.....	2$
5853·	»	*Feronen.,* 22 sept. 1827.....	29
5854·	*	*Patavina,* 22 mart. 1828	3°
5855.	*	*Fiorentina,* 19 dec. 1829.....	3°
5856.	>	*liera.,* 19 dec.	3*
5557·	·	*Gerunden.,* 3 apr. 1830.....	31
5858.	»	*jMarsorum,* 12 nov. 1831..... ·.....	32
5859.	·	*Sabinen.,* 12 nov. 1831..... *.....	*35*
5860.		*Ariminen.,* 7 apr.	
5861.	»	*Tarentina, η* apr. 1832.....	3
5862.	»	*Novarien.,* 7 apr. 1832.....	39

			PAG.
		Cimtatû CaittUiitu Tifmtaten., 28 iuJ. 1832	39
5863.	S. R· G.»	*Civitatis Plebis*, x6 mart. 1833.....	40
5864.		*PIamureen.*, 16 mart. 1833.....	40
5865.		*Veronen.*, 16 man.	
5866.		*€lartmMM·* 16 mart. 1833	
5867.	»		
5868.	>	*Mediolanen.*, x6 mart. 1833.....	
5869.		*Beneventana*, 17 aug. 1833.....	43
5S70.		*Mediolanen.*, 17 «UR· 1833	43
5871.	·	dccr. gen. 26 apr. 1834.....	45
5872.		*Tarvisina*, 6 sept. 1834.....	
5873·	·	*Alexandrina*, 23 maii 1835....	47
5874·	»	*Lueionen.*, 23 maii 1835 ... . ·«^....	4«
5875·	1	*Ordinis Minorum Capuainorum Provinciae Helveticae, 23* man X835 ...	48
5876.	>	*Bisinianen.*, 8 aug. 1835	49
5877·	'	8 aug. X835	50
5878.	>	*Hieracen,*, 12 mart. 1836	50
5879·	.	*Tarvisina, 12* mart. 1836.....	50
5880.	»	*Tridentina, 12* mart. 1836.....	51
5881.		*Rhcdonen.*, 27 aug. 1836.....	5î
5882.	»	*Lucerina*, 27 aug. 1836.....	52
5883·	'	*Veronen.*, 27 aug. 1836.....	53
5884.	.	*Lueionen.*, 27 aug. 1836.....	54
3885.		*Venusina*, 27 aug. 1836.....	55
5886.	»	*Congregationis Missionis*, 27 aug. 1836....	55
J887.	.	*Florentina*, 27 aug. 1836	
5888.	.	*Massen.*, 11 mart. 1837.....	57
5889.	>	*Veronen.*, 11 mart. 1837.....	5«
5890.	»	*Taurine».*, 16 tun. 1837.....	58
5891.	·	*Mutine».*, 23 sept. 1837.....	60
5892.	.	*Nemausen., 23* sept. 1837.....	61
5893·	»	*Oriolen., 23* sept. 1837.....	61
5894.	·	*Rhedonen.*, 6 oct. 1837.....	63
5895·	»	MéKteri , 23 febr. 1839	
5896.	»	*Congregationis Oblatorum B. M. V., 23* febr. 1839.....	65
5897	·	*Bobien.*, 3 aug. 1839	66
5898.	I	*Baren., 3* aug. 1839.....	66
5899.	·	*Montis Petsulani*, 31 aug. 1839	
5900.	·	*Fiitctten*31 aug. 1839	68
5901.	»	*Barcinonen.*, 11 apr. 1840 ..	68
5902.	»	*Hydruntina*, 11 apr. 1840	69
5903.		*Vercellen* , 11 apr. 1840.....	69
5904·	>	*Urbanien* , 12 sept. 1840 . .	70
5905.		*f amheriru.*, 12 ïept. 1840	70
5906.	·	*Ambianm* , *22* maii 1841	71
5907.	»	·*Imbiancn.*, 22 maii 1841	72
5908.		*Camrrucen., 22* man 1841	
5909.	·	*Civitatis Plebis, 22* maii 1841	73
5910-	»	*Corcyren., 22* num 1841	73
5911.		*Meliten., 22* maii 1841	74
5912.	»	*Meliten* , 22 maii 1841	75
5913.	»	*Vivanrn., 22* num 1841	75
59*4-	*	h ecpt 13|J	7<>
5915.			76
5916.	B	' 18 febr. 1843 *Cenomanen* , 18 kbr. 1843	77
59*7-	·	*Urn.,inm α^ιαηιιη Co ⁀allonii* *i8 fcbr* ——	79

N.		PAG.
5918.	S. R. Cm *Brugen.*, 11 mart. 1843	80
59'9.	*Fanen.*, 17 iun. 1843	81
5920.	*Lucana, η* dee. 1844	82
5921.	*Constantien.*, 7 dee. 1844	83
5922.	*Mechlinien.*, 7 dec. 1844	83
5923.	*Narnien.*, 7 dec. 1844	
5924-	*Reatina*, 7 dee. 1844	84
5925.	*Vivarien.*, 7 dec. 1844	85
5926.	*Venusina*, 7 dec. 1844	85
5927.	*Urbevetana*, 7 dec. 1844	86
5928.	*Sancti Fiori*, 7 dec. 1844	87
5929.	*Patavina*, 7 dec. 1844	87
5930.	*Reatina*, 7 dec. 1844	88
593«.	*Januen.*, 7 dec. 1844	89
5932.	*Monasterien.*, 14 iun. 1845	89
5933.	*Mandelen.*, 14 iun. 1845	Qi
5934.	*Neapolitana*, 14 iun. 1845	91
5935.	*Bahien. in Brasilia*, 23 maii 1846	92
5936.	*Btsiniancn.*, 23 maii 1846	93
5937.	*Tuden.*, 23 maii 1846	93
5938.	*Ordinis Praedicatorum*, 23 man 1846	
5939-	*Sancti Flori*, 3 iul. 1846	95
5940.	*Ordinis Monachorum Sancti Barilii*, 18 dec. 1846	96
594'.	*Mutincn.*, 15 ian. 1847	97
5942.	*Convcrsana Ordinis Minorum S. Franctsci de Observantia et Capucci-norum*, 27 febr. 1847	97
5943.	*Drepanitana*, 27 febr. 1847	98
5944.	*Mechlinien.*, 27 febr. 1847	99
5945.	*Tranen.*, 27 febr. 1847	100
594<>.	*Tolenttna, 27* febr. 1847	IOI
5947-	*Vicariatus Ruremundensis in Hollandia*, 27 febr 1847	ÎOI
5948.	*Limburgen.*, 27 febr. 1847	102
5949.	*Corisopiten.*, 5 mart. 1847	102
5950.	*Atrcbaten.*, 11 sept. 1847	«03
595'.	*Angclopolitana, 11* sept. 1847	!04
5952.	*Blesen., 11* sept. 1847	104
5953-	*Veronen.*, it sept.	105
5954.	*Anminrn., 11* sept. 1847	105
5955-	*Adiacen., 22* iul. 1848	106
5956.	22 iul. 1848	!O7
5957-	*Ordinis Carmelitarum Excalceatorum, 22* iul. 1848	108
5958.	*Tomaeen., 22* iul. 1848	108
5959-	*Congregationis Clericorum Regularium Sancti Pauli Barnabitarum*, 2. iul. 1848	109
5960.	*Adrien.*, 7 sept. 1850	I 10
5961.	*Adrien.*, 29 mart.	I !O
5962.	*Bituricen.*, 5 dec. 1851	! t I
5963.	*Cenomanen.*, io iun. 1852	
5964.	*Grossetana*, 7 maii 1853	
5965.	*Cochinchinae, g* iun. 1853	
5966.	*Eistcttcn.*, 23 iun. 1853	”5
5967-	*Limburgen.*, 23 iun. 1853	116
5968.	*Meliten.*, 9 febr. 1854	118
5969.	*Reatina*, 8 apr. 1854	”9
5970.	*Bosanen.*, 8 npr. 1854	lie;

N.		PAG.
5971. S. R. C.»	*Ramana,* 8 apr. 1854 ··	
	Amerina, 12 aug. «854	
5972.	*Fesulana,* 12 aug. 1854.... / ' '	121
5973·	*Vicariatus Apostolici Constantmupohtani,* 21 iul. 55	X22
5974·	*Capuana,* 21 iul·	122
5975·		
5976.	*Briocen.,* 21 iul.	
	Asrisien., 16 ct 21 febr. 1856.....	124
5977·		
5978.	*Montis Albani,* 29 nov. 1856.....	
	Salutiarum, 29 nov. 1856.....	126
5979·		
5980.	*Assistai.,* 29 nov. 1856.....	126
5981.	*Stngonien.,* 9 maii 1857.....	127
5982.	*Briocen.,* 9 maii	128
5983.	*Cadtirccn.,* 9 maii 1857.....	128
5984.	*Ruremunden.,* 9 maii 1857.....	129
5985·	*Portus Atoysii.* 9 maii 1857..... ' ' ' -.....	130
5986.	*Montis Pessulani,* 11 iul. 1857.....	«30
5987.	*Molinen.,* 12 sept. 1857.....	«3«
5988.	*Limbiagen.,* 6 fcbr. 1858...	«33
5989.	*Plurium dioecesium,* 1I mart. 1858....	«34
5900·	*Tonkins Occidentalis,* 14 aug. 185S	136
599«·	*Taurinen.,* 14 aug. 1858.....	
5992.	*Montis Albani,* 14 aug. 1858.....	«37
5993-	*Nottinghamen.,* 26 mart. 1859.....	138
5994·	*Fesulana,* 26 mart. 1859.....	138
5995·	*Tamovien.,* 26 mart. 1859.....	«39
5996.	*Mediulanen.,* 19 sept. 1859.....	«39
5997·	*Messanen.,* 19 sept. 1859.....	
5998.	*Cadurcen.,* 19 sept. 1859.....	
5999-	*Barcinonen.,* 24 mart, i860...	«42
6000.	*Ordinis Minorum Capuccinoruni Sancti Francisa,* 24 mart, i860	«43
6001.	*Sancti lacobt de Cile,* 14 mart. 1861.....	«45
60O2.	*Sancti Pauli de Minnesota,* 22 mart. 1862.....	146
6003.	*Ordinis Carthusianorum,* 23 dec. 1862	«47
6004.	*Sancti lacobi de Cile,* 9 iul. 1864.....	«47
6005.	*Plurium dioecesium,* 14 iul. 1864.....	147
6oc6.	*Trecen.,* 20 dec. 1864....	148
6007.	*Cambeneu., 20* dec. 1864	«49
6008.	**kmn;. 16 sept i-'**	«49
6009	*Augustodunen.,* 3 mart 1866	150
6oîo.	*De Guadalaxara,* 28 apr. i860	«SO
6on.	*ifolanat* 2.8 apr. 1866.....	150
6012.	*Snncti lacobi de Cile.* 28 apr. 1866.....	
6013.	*Sancti lacobi de Cile,* 28 apr. 1866 .	
6014.	*laccn.,* tj apr. «867.....	15»
6015.	*Canarien, et de Teneriffa, 13* apr. 1867 .....'	152
6016.		
6017. 9	*Meehhnien.,* 31 aug. 1867....	«SS
6ci8.	*Ambianen.,* 31 aug. 1867.....	«53
<>019.	*Sanctt Hippolyti,* 31 aug. 1867 ..... ” '	155
	Celtonen., 27 tun. 1868 .... ' ".	«55
foil	'ecr. gen. 23 iu ιίλχ	«57
	Salten., 26 sept. t868	158
	Ttaicalen., 26 .ept t868 ..'..	«59
	Ungonen., 5 dec. t868	i6t
	J dec. 1868	16i
***>025.**	deer to dec. 1868	162
		162

N.			PAG»
6026.	S. R. C.,	*Gnesnen. et Posnanien.*, 20 mart. 1869.....	162
6027.	·	*Montis Regalis*, 20 mart. 1869.....	,63
6028.	»	*Brixien.*, 15 apr. 1869.....	,64
6029.	»	*Brixien.*, 5 mart. 1870.....	,65
6030.	»	*Posnanien.*, 5 mart. 1870.....	,66
6031.	·	*risen.*, 20 aug. 1870.....	,66
6032.	»	*De Nicaragua*, 20 aug. 1870.....	,67
6033.	»	*Sacrae Congregationis de Propaganda Fide*, 20 aug 1870.....	167
6034.	>	deer. gen. 22 dec. 1870.....	,68
6035.	»	*Wcariatus Apostolici de Dania, 10 Mx.*	169
6036.	»	*Burgi S. Donmini*, it mart. 1871.....	171
6037.	»	*Marianopolitana*, 11 mart. 1871	171
6038.	·	*Societatis Presbyterorum SS. Sacramenti*, ii mart. 1871	172
6039.	·	*Salten., 2* mail 1871.....	173
6040.	»	*Drepanen.*, 5 iul. 1871	173
6041.	>	*Urgellen., η* aug. 1871	174
6042.	»	*Oranen.*, 2 sept. 1871.....	174
6043.	»	*Vallispraten.*, 2 sept. 1871.....	175
6044.	·	*Barcinonen.*, 31 aug. 1872.....	176
6045.	>	*Caesaraugustana*, 31 aug. 1872	176
6046.	·	*Oveten.*, 31 aug. 1872.....	>77
6047.	»	*Toletana*, 31 aug. 1872.....	178
6048.	»	*Altonen.*, 28 sept. 1872.....	>79
6049.	»	*Cenomanen.*, 28 sept. 1872.....	>8o
6050.	»	*Nivernen.*, 28 sept. 1872.....	>8t
6051.	»	*Neapolitana*, 28 sept. 1872..... ·	>8i
6052.	»	*Turonen.*, 28 sept. 1872.....	
6053.	»	*Romana*, 15 febr. 1873.....·——	τ$2
6054.	>	*Collen.*, 15 febr.	*®3
6055.	»	*Fodiana, 21* apr. 1873.....	*®3
6056.	»	*Sancti lacobi de Chile*, 21 apr. 1873	>®4
6057.	»	*Sancti Alberti*, 21 apr. 1873..... ·	x®4
6058.	m	*Nanneten.*, 14 iun. 1873.....	>85
6059.	»	*Policastren.*, 14 iun. 1873.....	
6060.	w	*Americae Septentrionalis seu Religiosorum tn missionibus*, 27 sept. 1873.	τ86
6o6ι.	>	*Lauden.*, 27 sept.	
6062.	»	*Marianopolitana*, 20 febr. 1874.....	1 '
6063.	·	*I^avantina, 21* mart. 1S74.....	1
6064.	»	*Suncti Hippolyti*, 13 apr. 1874.....	1
6065.	»	*Sancti lacobi de Chile*, 1 iul. 1874	i8q
6066.	*	*Sebenicen.*, 6 febr. 1875.....	!<^°
6067.	*	*Sancti lacobi de Chile*, 6 febr. 1875.....	
6068.	»	*Mantuana*, 6 febr. 1875.....	
6069.	»	*Balneoregien.*, 2 apr. 1875.....	19
6070.	»	*Nicoteren. et Tropien.*, 2 apr. 1875.....	
6071.	μ	*Lemovicen., 2* apr. 1875.....	
6072.	»	*Carthaginicn. in bidiis*, 23 apr. 1875.....	x<*3
^<>73·	·	*Lisbonen.*, 23 apr. 1875..... ...».....	l<^
f>074.	»	*Ordinis Carthusianorum*, 19 iun.· 1875.....	
6075.	»	*Lucerina*, 19 iun. 1875.....	
6076.	·	*Cuneen.*, 7 aug. 1875.....	IQ>
6077.	·	*Clodicn.*, 7 aug.	
6078.	»	*Arctina*, 4 sept. 1875.....	
^079.		*Congregationis SS. Redemptoris*, 4 sept. 1875	
6080.	»	*Mrxicana*, 25 sept. 1875.....	

N.			PAG.
6o8l,	c U (	*J.uttnm..* - · l'· ↑ *Ordinû Citlernenni,* 30 upt. î«75.....	tç8 199
Ml.	»	*hatnmn* . *17* ·!” 187J	«99
6083.	t	5^,17^ «875··	200
6084.	t	*Auulanain Pittàh* «7 dcC· Ih"5 ·.....	201
608$.	M	*lllcitn.,* 16 mart. 1876..... ·	20!
Mb.		*Patinina, 16* mart. 1876.....	202
Mη.		*Ohndrn* , 16 mart. 1876	202
6o88.		*Mntionadorum Oblatorum Immaculatae Ctmceptioms B. M. I trgmii,*	
(>089.		*η opr.* 1876 ;--	203
6090.	·	*Dimrii., 2η* mail 1876	204
6091	·	*Hurrmiindm.,* 27 mail, 1 iun. 1876	204
M2.	·	*Ravennatem.ι η* iul· ««7<».....	206
	·	*Santandrrim.,* !5 iul. «^76.....	207
⅝94.	·	*laden* › 2« iul. !876.....	207
MS·	·	*Nulliui Sanctae Luriae,* 14 apr. ««77.....	208
6©<)6.	·	*Otcen* . 14 »РГ· ⅝7	20«
*M1^*	·	*Atculana in Piceno,* 27 apr. 177 ..... *	208
6098.		Cepi/diia, *Poriut Aloirii et Si.mat Conception^ dr Chile,* 12 maii 1877.	209
M9·	·	*Catertana, η* iul. i«77 ..... *	210
6ioo>	▮	*Nto-Eboracen* , 4 aug. 1877.....	21 I
6101,	·	*(hdimi Pracmomtratmiii,* 4 nug. 1877 ...	
6102	›	*Oveten.,* 14 iiug. 1877.....	212
6103.	·	*Abellinen* , 18 aug. 1877.....	
6104	·	in«ir. a. 1878.....	214
6105.		*Templen.,* 12 ian. 1878	21«
6106.		*CarcaMontn.,* 30 iun. 1878.....	2ÎQ
6107.		*lacen.,* 30 inn 1878.....	219
6108.		*Sorietntll Inu,* 11 man 1878..... ,	220
6109.		*Gandaven.,* 18 mail 1878.....	22!
6110.		*Guana,* 23 iul. 1878	222
61!!.		*SmOnen., ιη* iul. 1878	222
Ci ij		*Bcllunm. et Feltrcn.,* 19 aug. 1878.....	223
6113,	»	*Sancti Claudii,* 29 nov. 1878.....	223
6114	·	*Platim.,* 29 nov. 1878	224
6115.		*\!arianopolitana,* 29 nov. 1878	
6116.	·	*Urbii,* 30 ion. 1879 r.....	
6117.		*Nivernen.,* 8 mart. 1879	
6ti8.		*l'une utmm., 9* maii 1879.....	22b
6119.		*Polieattren,,* 23 iun. 1879	227
6140.	·	*Segutim.,* t8 oue, jg79.....	227
612!	·	Awromi, 3 wept 1879.....	22«
6122.	·	*Hatonm.,* 13 icpt, 1879.....	22Q
6t23.	·	*Mindamm.,* 30 (an. 1880..... 7. 7.	230
	·	*Bnxim.,* 24 auR j880.....7777777	23«
6115.		*Hriotm., 4* sept. 1880.....7 777 7777	232
6126.	·	*Papim.,* 43 nov, 1880.....7. 7 7	2J2
		Ahunm., 17 febr. î88i ...77... 777	233
6U8,		*l>c Guayana,* 15 *ep!, ihHj*	234
		iG upt IH3|	234
I»! 10.		/mo/rrt , 2 dec. i88î.....7	235
61)!		*GrgrUrn^* 30 dec. 188▮	216
6I)2,		*Adiacm* . 23 man 18H2	236
6«33.		G"-nn. , 21 ninf, , —	237
6134		IS"'"n " . 4 nuit i8«2 ..	2j8
			238

N.			PAG
6135·	S·	C′ *Taurinen.*, 4 maii 1882 ..... ma	
6ij6.		*Cracovien*,, 8 aug. 1882..... jjq	
6137.		I *icariatut Apottolict Bombaym Srptmtrionahi*, 25 aug 1882 .. 240	
6138.		Jrj?rw/iwrw.t 29 uug. 1882..... X41	
6139.		*Policaiirrn.*, 1 dec. 1882..... 241	
6140.	·	*Cephaludtn* , 1 dre. 1882..... 242	
6141.	«	*Netqualim.*, 1 dec. 1882..... 242	
6142.	·	*Picentina*, 15 dec. 1882 243	
6143.	»	*Almrricn.*, 15 dre. 1882 244	
6144.	·	*Sancti loannit in America*, 15 dre, 1882..... 244	
6145·	·	*Cincinnatrn*,, 27 febr. 188.1..... 245	
6146.	»	*Mariaitapolitana*, 18 mail 1883 245	
6147·	·	*Ravennatem*, 18 maii 1883 246	
6148.	>	Cuwrrw.» 2 iun. 1883 246	
*»149		*Ur.qellm.*, 15 iun. 1883..... 248	
6150.	·	*Senrn.*, 30 iun. 1883 249	
615t.	∎	*Nitrien.*, 13 iul. 1883..... 250	
6152.	»	*Arichaten.*, 28 iul. 1883 251	
6153–	·	*Dianrn.*, 19 sept. 1883 251	
6154.		24 nov. 1883..... 252	
6155.	»	*Urbii et Orbit*, 10 dec. 1883 ..... *5*	
6156.	*	*Neapolitana*, 23 febr. 1884..... 253	
6»S7«	·	*(Jrftcllen. teu Sanctimonialium Ordimi Sanciat Clarat, 2* aug. 1884 .. 254	
6158.	·	*Bergomen^* 18 aug. 1884..... 255	
6159.	»	*Ncritonen.*, 12 *cpt. 1884..... 156	
6160.		*Pastopolitana*, 12 sept 1884 ..... *57	
6161.	·	*Sanctonen.*, *11* sept. 1884 257	
6162·	»	*Tarvitma*, 12 sept. 1884 ..... *58	
6163.	»	I *alien.*, 16 iun. îS8j *59	
6164.	»	*Britnen.*, 30 mart. 1885 260	
6165.	»	*lln"< en* , *14* gpl 1885 *60	
6166.	·	*Eui'ubina*, 29 aug. 1885	
6167.	B	*Manarunt*, 20 nov. 1885 ..... *62	
6168.	B	*hclana*, 20 nov. 1885	
6169.	·	*Pafnm* , 30 nm 1885 263	
6170.	Λ	(*amtreucai*, 11 dec 1885	
6171.	»	*Bariinonen.*, 16 urn, 1886..... *64	
6172.	»	*Mrxtiana*, 27 I· bi 1886	
6173.	*	*Valliioletana*, 30 mart. 1886	
6174.	∎	*1 lalifa\N h* , 16 ipi '886	
6175.		28 mini 1886.....	
6176.	·	d<cr 17 nug 1886	
6177.	»	*SquilbhfH*, 17 mn. 1887 ..... 8W	
61784	»	*Harlemen*, 17 iun 1887 .... .. 2^8	
6179.		*Praefecturae ApOttolicar Peniiahac ('.entraht*, 15 febr 1K87 ..... «4Ô9	
6180.	·	ch er. 27 febr. 18.87 .... I*7°	
6181.	»	*Euldrn.*, 31 mart. 1887..... 2?°	
6184,	·	*fximaren.*, *2i)* apr. 1887..... »	
6183.	·	*Luirrino*, 4 iul 1887 ''1	
6184.	»	*Neapolitana*, 14 iul«	
6185.	·	*Martannrn.*, 10 febr. 1888 ..... *73	
6186.	b	*(àiputaqurn.* l'*ullcti.*, 22 febr. 1888 ..... *73	
6187.	t	*Cadurcen.*, 22 febr. 1888 ..... *74	
6188.	·	*Mantuana*, 15 mart 1888 ..... *75	
6189.	·	*Martannrn.*, 11 nug. 1888 ..... *75	

N.			PAG.
	R C	*Sancti Iacobi de Venesiiela, 11* x888	276
6190.	S	*laten.*, 1 «ept. 1S88	276
6191.		*Ordirtii Minorum Capucanorum S. brancua,* 7 dec. 1888	277
6192.	›	*Semen. et MoJrunen.,* 14 dec. 1888	278
6193.			278
6194.	λ	dccr. 8 apr. 1889 «	
6195.	»	*Sancti Hippolyti,* 3® «pr. i889	279
6196.		*Baionert.,* 14 mail 1889	279
6x97.		*Caltm. et Theanen., 5* iun. 1889	280
6198.		*Ruremonden.,* 12 iul. 1889	281
6x99.	»	5 *Fidei Ncogranaten.,* 31 aug. 1889	281
6200.		*Pacen.,* 21 fcbr. 1890	282
620T.		*Vicariatus Apostolici Victoriae Nyansensis,* 19 apr. 1890	283
6202.		*Meliten.,* 26 apr. 1890	283
6203.		*Bellunen. et Fcltren.,* 10 maii 1890	284
6204.		*Linden.,* 17 mati 1890	285
6205.		*Compostellana,* 15 nov. 1890	285
6206.	»	*Tndcntina,* 20 dcc. 1890	286
		Montis Pohtiani, 13 iun. 1891	286
6208.	»	*Salamantina,* 14 nov. 1891	287
6209.	»	*Vicanatus Apostolici Sencgambiac,* 28 nov. f891	288
6210.		dccr. gcn. 2 dec. 1891	288
02lt.		*Calas^uritana et Calceatcn.,* 13 fcbr. 1892	289
6212.		13 fcbr. 1892	29I
6zi3		*Stdunen.,* 4 mart. 1892	29X
6214.		*Ordinis Minorum Excalceatorum S. Francisci.* 13 maii 1892	292
6215.		*Spalaten..* 7 iun. 1892	292
6216.		*Lauden.,* 23 iun. 1892	293
6217.	»	*Tunktni Centralis,* 5 iul 1892	294
6218.		*Romana,* 12 iul. 1892	295
6219	»	dccr. gcn. 12 iul. 1892	296
6220		dccr. gcn. 12 iul. 1892	296
6221.	»	decr. gcn. 12 iul. 1892	297
6222.		*Fodiana,* 17 mart. 1893	297
6223		*Monopoltlana,* 27 mart. 1893	298
		Ceneten., 21 apr. 1893	298
6125.		*Imolen.,* 23 apr. 1893	299
6226.		*Romana,* 9 maii 1893	299
6227		*Goana,* 16 iun. 1893	300
6128		decr. gcn. 21 nov. 1893	300
6229.		*Romana,* 21 nov. 1893	30′
6230»		decr. 21 dec. 1893	SOI
(>131		*Tnventina,* 23 fcbr. x894	3OT
6231		*hucenna Paganorum,* 1 mart 1894	302
		dccr. 6 mart. 1894	303
Mi		*Puaen.,* 9 mart 1894	303
6x36		decr, gcn. 22 maii 1894	304
*>»37		*Gncinen., 8* iun. 1894	304
6x38		De mu«ica «cra ordinatio. 7 iul. 1894	305
6x39.		decr 16iu|. |894	307
		’7iul 1894	307
614t.		dccr. *37* aug. 1894	308
		decr .gcn .17 aug. 1894	309
		lam.en., 15 nurt 1895	309
		decr. ,Uper cxequiii. 33 lpr. ,895'	310
		decr gen 9 ml. 1895	

			PAO
6245.	S. R. Cm	decr. functionum episcopalium, 9 iul. 1895.....	312
6246.	·	*Placentina in Hispania*, 13 aug. 1895.....	313
6247·	9	*Sancti lacobi de Cile*, 6 sept. 1895.....„.....	314
6248.	»	*Urbis et Orbis*, 9 dec. 1895.....	3«5
6249.	·	*Quebecen.*, 13 dec. 1895.....	316
6250.	»	*Annccien.*, 31 ian. 1896..... t	316
6251.	·	decr. gen. 4 febr. 1896.....	317
6252.	»	*Monopolitana*, 6 fcbr. 1896.....	318
6253.		*Camberien.*, 8 febr. 1896.....	3iS
6254·	·	*Platien.*, 21 febr. 1896.....	8
6255·		*Quebecen.*, 6 mart. 1896.....	319
6256.	»	*Romana*, 10 apr. 1896.....	320
6257·		*Buscoducen.*, 24 apr. 1896.....	320
6258.	»	*Rathmen., 22* maii 1896.....	320
6259.	>	5 iun. 1896.....	321
60.	»	*Cusentina*, 5 iun. 1896.....	321
6261.	*	*Urbis et Orbis*, 8 iun. 1896.....	322
6262.	»	decr. 8 iun. 1896.....	322
6263.	»	*Montis Albani*, 20 iun. 1896.....	323
6264.	·	*Bisuntina*, 20 iun. 1896.....	324
6265.	·	dccr. gen. 30 iun. 1896.....	324
6266.	>	dccr. 13 iul. 1896.....	325
6267.	9	*Andegaven.*, 4 dec. 1896.....	326
6268.	·	*Calatayeronen.*, 4 dee. 1896.....	327
6269.		*Romana*, 12 ian. 1897.....	327
6270.	»	*Valven. ct Sulmonen., 12* febr. 1897.....	328
6271.	»	*Baren.*, 27 mart. 1897.....	328
6272.	»	*Bambergen., 2* mart. 1897.....	329
6273.	·	*lacen.*, 7 maii 1897.....	330
6274.	»	decr. 12 maii 1897.....	33«
6275.	»	*Parisien.*, 14 mini 1897.....	333
6276.	»	*Agenncn.*, 28 maii 1897.....	333
6277.	·	*Nicoteren, et Tropien.*, 9 aug. 1897..... ...	334
6278.	·	*Ordinis Minorinn de Observantia S. Francisci*, 17 sept. 1S97.....	335
6279.	·	*Baren.*, 30 nov. 1897.....	336
6280.	»	*Dubium seu Galliarwn*, 14 ian. 1898.....	336
6281.	·	*Bellunen. et Feltren.*, 4 febr. 1898.....	337
6282.	»	*Congregationis SS. Redemptoris*, it fcbr. 1898.....	337
6283.	»	11 fcbr. 1898.....	338
6284.	a	*Vicariatlls Apostolici Se-Ciuensis Sept.•Occidentalis*, 27 iun. 1898....	338
6285.	a	dccr. 5 aug. 1898.....	339
6286.	a	*Mexicans*, 10 sept.	342
6287.	>	*t Tlinen.*, 13 ian. 1899.....	342
6288.	'	dccr. 23 ian. 1899.....	343
6289.	>	*Afarianopolitana*, 27 ian. 1899.....	344
6290.	»	*Sale rmtana*, 18 fcbr. 1899.....	344
6291.	»	*Alatrina*, 18 mart.	345
6292.	a	*Urbis et Orbis, 2* apr. 1899.....	34Û
6293.	·	dccr. gcn. 5 iun. 1899.....	348
6294.	»	9 iun.	348
6295.	·	dccr. 12 iun. 1899.....	349
6296.	>	*Plurium Dioecesium*, 13 iun. 1899.....	35°
6*97-	·	*Amnicae*, 13 iun. (899.....	35«
6298.		*Romana*, 20 iun 1899.....	35«
6*99.	∎	*Urbis et Orbis*, 27 iun 1899.....	352

		PAG.
6300.	S. R. e., decr. 27 iun. 1899 ..	352
0301.	*Bonaeren.*, 7 iul. 1899	353
6302.	*Mmoriecn.*, 24 nov. 1899.....	353
6303.	*Comen., g* dee. 1899.....	354
6304.	*Ordinis .Minorum S. Francisa*, 9 apr. 1900	355
6305.	*Urgdlen.*, 29 maii 1900.....	{56
6306.	S. *Severim*, 17 iul. 1900.....	357
6307.	14 aug. 1900.....	357
6308.	*Senoyaitien.*, 4 mart. 1901..... .	358
6309.	*Ficcn.*, 4 mart. 1901..... .	358
6310.	deer. 4 mart. 1901.....	359
6311.	*Angclopolitana*, 26 apr. 1901.....	360
	Ficen., 10 mail 1901	360
6313·	*Pampilonen.*, 24 maii 1901	36i
43	*Linden.*, 5 iul. 1901	361
63x5·	*Colimen.*, 12 iul. 190X	362
6316.	licem, 30 aug. 1901	3
6317.	deer. 14 man. 1902	3
6318.	*Sancti Salvatoris in America, it* apr. 1902.....	365
6319·	*Labaccn.*, 28 apr. X902.....	
6320.	*Liverpolitana*, 13 iun. 1902.....	366
6321.	*De Queretaro*, 18 iul. 1902.....	367
6322.	*Cremen.*, 21 nov. 1902.....	367
6323·	7 mart. 1903.....	368
*3M·	14 mart. 1903.....	368
53	*Urbis et Orbis*, 22 apr. 1903.....	9
6326.	4 dec. 1903.....	370
6327.	*Firmana*, 18 dee. 1903.....	370
6328.	*Urbis et Orbis*, 8 ian. 1904.....	37i
6329.	*laren.*, 15 apr. 1904.....	37«
6330.	*Minoricen.*, 10 iun. 1904	372
*331.	*Ordinii FF. Minorum Provindûe Portugalliae*, it iun. 1904.....	
Û332.	dccr. «en. 13 iul. 1904.....	373
*333·	*Orihttis Fratrum Minorum Provinctar Anglicae*, 29 nil. 1904 . ″ ' ″	373
*334·	*Goana*, n nov. 1904.....	374
6335.	*Aerina, 25* nov. 1904	375
6336.	dccr. 8 febr. 1905...	375
*337·	*Compostellana*, 15 apr. 1905.....	376
*338.	*Placentina in Hispania*, 12 maii inoc	377
*339·	4 «Utt 1905	377
*340·	dccr 11 aug. 1905	378
6341-	deer. 14 auQ, 1905..... ,..	379
	4 nov 1905	380
*343·	*Urgellen.*, io nov 19o	380
*344.	.'4 nov. 1905	381
*345·	ors Pr^ - " ^ -s' /.r^o/f/,.'22<lce. I90S;;;	382
*34	.ъ″ ,ζ ″ ··-■ *·	382
*347.		383
*348.	l'tlnen., 16 febr i<>c6	383
*349.	dccr. 14 mart. «906	384
f '?o.	, 25 man 1906	385
*351.	*Pitcien.*, 21 ml. _____	386
*352.	*Neapolitana*, 8 4u«. rÿoô ,	386
*353	*Stcovten.*, 10 nox 1906	387

N			PAG
6354·	s. R. C..	*Ratisbonen. seu Congreg. SS Redemptoris Provinciae Bataricae,* io nov. x906..... 9.....	
6355·		23 nov. «<x>6.....	38(>
6356.		dccr. x8 dec. 1900.....	
6357·		*Urbis et Orbis*, 8 maii 1907.....	
6358.		dccr. 7 aug. 1907	3Q3
6359.	.	*Ordinis Fratrum Minoruni*, 6 sept. 1907.....	
6360.	'	*Carcassonen.*, 8 nov. 1907.....	
636t.	.	declnr. 22 nov.	
6362.	*	22 ian. 1908.....	
6363.	»	24 ian. 1908	
6364.		dccr. 4 apr. 1908.....	-</>
6365.		decr.8 apr. 1908.....	
6366.	»	*Gallipolitana*, 19 iun. 1908.....	jgg
6367.	.	*Andrien.*, 6 nov. 1908.....	3^
6368.	.	*Compostellana, 13* nov. 1908.....	3^
6369.	»	*Goncordiat., 13* nov. 1908.....	4OO
6370.	.	instr. 27 nov. 1908.....	4Oo
6371.	.	*Romana*, 27 nov. 1908.....	401
6372.	»	*Belemen. de Para, 12* febr. 1909.	401
6373.		*Urbis et Orbis*, 18 mart. X909	402
6374-		dccr. 24 mart. 1909	403
6375.		decr. 25 maii 1909.....	404
6376.	·	*Portus Principis*, 12 nov. 1909.....	405
6377·		*Ccphaluden.*, 16 dec. 1909.....	405
6378.		*Brunen.*, 14 ian. 19x0..... ...	406
6379.	»	*Romana*, x6 febr. 1910.....	406
6380.	·	dccr. 25 ian. 1911.....	407
638t.	»	*Ratisbonen.*, 24 febr. 1911.....	408
6382.	·	decr. ii apr. 1911.....	401)
6383.		11 maii 1911	410
6384.	»	decr. 17 maii toi 1	410
6385.	»	*Baionnu*, 27 mail 1911.....	412
6386.	»	*Wcstmonastcrirn.*, 27 maii 1911.....	412
6387.		*Urbis et Orbis*, 24 iul. 1911.....	4*5
6388.	,	dccr. 8 iul. 1912	414
6389.	1	decr. 11 nov. 1912	4*4
6390.	»	dccr. 8 dec. 1912	41*
6391.	»	*Delegationes Apostolicae Canadensis*, 4 apr. 1913	417
<»392.	·	dccr. 23 apr. 1913.....	418
6393·	»	dccr. 26 aug. 1913.....	418
6394·	·	dccr. gcn. 28 oct. 1913.....	42°
6395.	·	*Bclluncn., ty* ian. 1914.....	42*
6396.	,	\:crsalien., 23 ian. 1914	4-3
6397.	·	12 febr. 1914	423
6398.	»	decr. 21 mart. 19x4.....	4M
6399·	»	decr. 25 mart. 19x4	4M
6400.	,	decr. 28 mart 1914	42S
6401.	,	28 apr. 1914	425
6402.	»	declar. 28 apr. 19x4.....	42*
6403.		dccr. scu declar. 15 iul. 1914.....	427
6404.	,	14 maii 1915....	427
6405.		: ml ,uI -	428
400.		*Urbis et Orbis*, ıı aug. 1915.....	42^
<>407.	,	dccr. 23 febr. 19x6.....	429

Index Fontium

N.			PAG.
6408.	S. R. C.,	*Sedimen.*. 5 maii 1916.....	43°
	,	*Vizagapalamen. et Nagporen.*. 5 man 191 <>.....»....	431
6410.		*Lugdtmen.. 12* ian.	431
6411.	»	*Urbis et Orbii*. 28 fcbr.	432
6412.	'	*Tarvisina*, 18 maii	433
6413.		23 iun. 1917.....	433

12. - S. C. Caeremonialis.

6414.	S. C. Caeremonia!.,	decr. 30 maii 1902.....	434

13. - S. C. pro Negotiis Ecclesiasticis Extraordinariis.

6415.	S. C. pro Ntg. Ecclcs. Extraordin.,	16 nov. 1896.....	436
6416.	> »	27 ian. 1902.....	43<>

ï4· - Sacra Studiorum Congregatio.

6417·	S. Studiorum C.,	27 iul. 1914.....	447

15. - S. C. de Seminariis et de Studiorum Universitatibus.

6418.	S. C. de Seminariis,	7 mart. 1916	450

16. - Sacra Poenitentiaria Apostolica.

6419.	S· Poenit.,	6 apr. 1742	451
6420.		24 fcbr. 1819.....	452
6421.		22 aug. 1826.....	452
6422.		10 ian. 1834.....	454
6423.		16 ian. 1834..... ,	454
		15 mart. 1837.....	454
<M25·		29N 1842 .	455
6426.		10 dec. i860	455
6¶·		imtr.|i5ian 1866.	45<
64x8.		30 ian. 1866..... '	458
''9·		14 dvc. 1866	45»
*>43©·		18 iun. 1873	459
6431.		5 dec. 1873 .	460
íı43ï.		4 tUg. 1876.....	46o
6433·		16 man. 1X82	46ï
<>434·		29'nov. i882 .	
*>435·		20 apr. 1883	461
		27apr?:886	461
('437·		7 nov 1888	46.3
*43».		*Nicoterm.* ri *TfOpim..* 8 apr. 1890	464
*439.		2 iul. 1891.....	464
6440.		H^ept. 1891	
		>9 'ept 1893.	
6443·		IS tan. 1894.....	465
		6 fcbr 1895	466
			466

N.			PAG.
6444.	S. Poenit.,	iç'febr/iSçô.....	467
6445·	»	4 maii 1897.....	468
6446.	>	5 sept. 1899.....	4
6447.	»	10 ian. 1901	469
6448.	▮	13 nov. 1901.....	469
6449·	»	5 apr- XJOÎ	470
0450.	»	(Sect, de Indulg.), 7 iul. 1917.....	470

17. - Secretaria Status Suae Sanctitatis.

6451.	Secret. Status,	instr. 27 mart. 1830.....	471
6452.	»	instr. 12 sept. 1834.....	475
6453.	▮	instr. 22 man 1S4X.....	479
6454.	*	instr. 15 nov. 1858.....	481
6455.	8	litt. 7 iul. 1S90.....	4S6
6456.	·	26 dec. 1913.....	486
6457.	»	‹8 maii 1916.....	487

18. - Secretaria Brevium Apostolicorum.

6458.	Secret. Brevium,	litt. 5 iul. 1SS1	488

19. - Variae Regulae in Curia Romana servandae.

6459.	Lex propria S. R. Rotae et Signaturae Ap.,	29 iun. 1908.....	4S9
6460.	Ordo servandus in S. Congregationibus, Tribunalibus,Officiis Romanae Curiae,	29 iun., 29 sept. 1908.....	çO2
6461.	Regulae servandae m indiciis apud S. R. Rotae Tribunal,	4 aug. 1910.....	535
6462.	Regulae servandae in iudiciis apud Supr. Signaturae Ap. Tribunal,	6 mart 19x2.	593
	Appendix ad easdem Regulas,	3 nov. 1915.....	

20. - Vicariatus Urbis.

6463.	Vicariatus Urbis,	litt. encycl. 17 ian. 1881.....	619
6464	»	litt. encycl. 25 mart. 1889.....	620

III. - CURIA ROMANA

11. -S. RITUUM CONGREGA ΓIO.

5823.

S. R. C., *Florentina,* 13 mart. 1804.

Epistola data fuit ad Antistitem Florentinum, quia Patres Emi in Congregatione Ordinaria coacta eadem die 13 mardi ad dubium: An recte se gesserint Capitulum ct Canonici insignis Regiae Collegiatae S. Laurentii Urbis Florentiae, exponendo publicae venerationi SSmum Sacramentum pro anima Ludovici Regis defuncti, cum esset Ecclesia pannis nigris ornata, excepto Presbyterio, et remoto castro doloris et palliis nigris ab unoquoque Altari? responderunt. « Scribatur Archiepiscopo ad mentem .

Perillustris et Rnie Domine uti Frater. Cum Capitulum Ecclesiae Collegiatae S. Laurentii istius Civitatis Florentinae in expiationem animae augustae memoriae praedefuncti Ludovici Etruriae Regis et in significationem maeroris de cius orbitate, pias preces publicas fundere voluerit coram SSma Eucharistia fidelium adorationi exposita super Ara principe eiusdem Ecclesiae Collegiatae. dum ipsius Ecclesiae parietes, biduo ante expictis exequiis pro eodem Rege iussu Serenissimae Reginae viduae peractis, adhuc funereo apparatu vestiebantur, excepta ea parte circa dictum Altare, quae Residentia nuncupatur, albo colorc distincta; ct amoto lugubri feretro nec non palliis nigri coloris ex singulis minoribus Aris, detractisquc pariter velis nigris Cruce alba signatis contegentibus Sanctorum Imagines supra ipsas minores Aras collocatas: non autem fuerit par omnium opinio de hac sacra Eucharistiae expositione: contendentibus nonnullis contra ecclesiasticas sanctiones, ct signanter contra S. R. C. Decreta peccatum fuisse; ct cum ad cognoscendum utrum recte se gesserit praefatum Capitulum eo in casu ct quid imposterum in similibus agere liceat, nunc recursus habitus sit per Canonicum Dominicum Morani, alterum ex duobus Camerariis ipsius Collegiatae, nomine etiam Prioris Canonicorum ad S. R. C.;

Eadem S. R. C., perpenso voto unius ex Sacrarum Caeremoniarum Apostolicarum Magistris typis etiam evulgato, ac referente me infrascripto SSmi Dni Nostri Pii λ II Pont. Max. in Urbe Vicario Sacracque ipsi Congregationi Praefecto; Amplitudini Tuae in hanc sententiam rescribendum esse censuit: Siquidem in proposita facti specie praecipua pars Cap-

pellae, in qua manebat SSrïium Sacramentum festivis velis ornata fuerit, nihil in huiusmodi facto esse reprehendendum, imo neque necessariam fuisse remotionem palliorum nigri coloris a minoribus Aris; praeterea S. C. non improbare, quod eodem modo iusta persolvantur ad plures etiam dies vel pro omnibus fidelibus defunctis vel pro defunctis alicuius Congregationis tam Ecclesiasticorum, quam Laicoruin; valde tamen improbare consuetudinem in istam Florentinam Civitatem invectam, ut ex fide dignis testimoniis compertum est, SSmum Eucharistiae Sacramentum publice exponendi occasione exequiarum privatae alicuius personae, sive eae peragantur in die obitus vel depositionis, sive in Anniversariis aut aliis quibuslibet diebus. Hanc enim consuetudinem S. C. declarat abusum, et ad eam tollendam curas omnes, ac exploratum erga Sacrorum Rituum decorem Amplitudinis Tuae studium, ex oblata occasione excitare non omittit. Haec sunt, quae supplicantibus Canonicis patefieri poterunt. Interim Amplitudini Tuae diuturnam exopto felicitatem.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2558].

5824.

S. R. C., *Camcrinen.,* 16 mart. 1805.

Delata ad S. R. C. ex parte Domini Alexandri Mariae 1.icoè Sacerdotis ex Clericis Regularibus Minoribus et Confessarii Monialium Asceterii S. lacobi Terrae S. Genesii Camcrinen. Dioecesis, controversia, inter eum exorta et Capitulum seu nonnullos Canonicos Ecclesiae Collegiatac dictae Terrae, circa ius agendi exequias super cadaveribus Monialium ipsius Asceterii: Num scilicet competat Confessario Monialium, an vero praefato Capitulo?

S. eadem R. C., attenta relatione totius quaestionis facta a Rmo Archiepiscopo Camcrinen., qui audivit tam Capitulum quam Moniales, ac proponente dubium Emo ct Rmo Domino Card. Gazzoli Relatore, decrevit: Celebrationem exequiarum spectare ad Confessarium pro tempore ".

(S. R. C. Decreta Authentica, n. 2559].

5825.

S. R. C., *Tifernaten.,* 22 mart. 1806.

Cum Sacerdos loanncs Baptista Berni, recenter Archipresbyteratu Ecclesiae Parochialis titulo Sanctorum Cosmac et Damiani loci, vulgo nuncupati Canoftrô, Dioecesis Tifernaten., potitus, antiquam consuetudinem in eadem Ecclesia invenerit Sacrosanctam Eucharistiam impertiendi fidelibus in Sabbato Sancto pro satisfactione etiam Paschalis praecepti, ct anceps haeserit num eadem consuetudo servanda foret, vel utpotc abusiva removenda; ut omnem anxietatem deponeret, supplex fuit apud S. R. C. pro declaratione sequentis dubii, videlicet: An liceat in Sabbato Sancto inter

Missarum solemnia Sacram Eucharistiam fidelibus distribuere, et num per eamdein sumptionem sacrae Communionis praeceptum Paschale adimpleatur?

Et S. R. C., audito prius voto unius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, qui scripto suam sententiam protulit, nec non referente Emo et Rmo D. Card. Crivelli Ponente, respondit: ı Affirmative in utroque .

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2561].

5826.

S. R. C., *Toletana,* 20 sept. 1806.

Exhibito penes S. R. C. per Fr. Vincentium Blanca Magistrum Caeremoniarum Regalis Monasterii Excurialensis et, ut assent, Magistrum etiam generalem Caeremoniarum totius Regni Hispaniae supplici libello pro resolutione infrascriptorum dubiorum, nempe:

2. In Ecclesia Regalis Monasterii S. Laurentii Excurialensis adest in Altari maiore Tabernaculum ex lapide pretioso, in quo continetur alia capsula eximior, in qua asservatur SSmum Sacramentum, sed cum in pariete post Tabernaculum sit una fenestra, quae illuminat duo Tabernacula praedicta, et ista habeant ante et retro fenestellas cum cristallo, adeo ut ex qualibet parte Ecclesiae perspiciatur clare et distincte Vas in quo est inclusum SSmum Sacramentum. Ast cum hoc videatur inconveniens, quaeritur: Utrum praedictum Vas debeat permanere, ut dictum est supra; vel debeat cooperiri aliquo velo ut non perspiciatur?

3. In praedicta Ecclesia S. Laurentii consuescunt omnes Monachi atque etiam Collegiales seculares Seminarii eiusdem Monasterii audire sacras conciones sedendo in gradibus Altaris Maioris, terga vertendo SSmo Sacramento, sive sit vel non sit expositum: et cum hoc videatur maxime indecorum, idcirco quaeritur: An haec consuetudo sive corruptela debeat tolerari? ı

S. R. C., audita sententia unius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris typis etiam evulgata, ac referente Emo et Rmo Domino Card. Saluzzo Ponente, in hanc formulam rescripsit, nempe:

Ad 2. « Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam; atque ita obtegendum esse Tabernaculum, ut Vas in quo SSmum Eucharistiae Sacramentum asservatur a circumstantibus nullo modo videri possit .

Ad 3. «Negative».

Atque ita decrevit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2564].

› E. Dub. 4.

5827.

S. R. C., *Urbis et Status Ecclesiastici,* 15 sept. 1815.

Cum Sanctissimus Dorn. Noster Pius VII Pontifex Maximus validissimum B. M. V. auxilium expertum fuerit in multis tribulationibus, aerumnis, angustiis, quas in diutina quinque et ultra annorum captivitate passus est; Eius intercessioni tribuens felicem suum reditum in Urbem Sanctam, a qua fuerat nefarie avulsus; accito Rmo Cardinali Iulio Maria de Somalia Episcopo Tusculano, Suo in Urbe Vicario Generali et Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, mentem suam esse significavit, ut ad grati animi reddendum perenne testimonium gloriosissimae Virgini, quae insperato Sibi et populo fideli in auxilium venit, peculiare Festum in eiusdem honorem instituatur peragendum die 24 maii in aevum memoranda, felici Ipsius ad Petri Sedem signata regressu; et aemulatus Decessorem Suum S. Pium huius nominis V, qui ob insignem victoriam anno MDLXXI a Christiana Classe contra Tureas ad Echinadas insulas Dei Genitricis ope relatam, Litaniis I.auretanis alterum elogium inseri iussit *Auxilium Christianorum',* ita et Ipse hoc titulo decorare novum hoc Festum constituit cum Officio et Missa ab eodem Rmo Cardinali Praefecto, a R. P. Andrea Cavalli Promotore Fidei et a me infrascripto S. R. C. Assessore revisis, cum in Urbe tum in toto Ecclesiastico Statu recitanda et respective celebranda sub ritu dupl. mai. ab omnibus tam Secularihus quam Regularibus qui ad Horas Canonicas tenentur.

Et hoc Decretum in Acta Congregationis Sacrorum Rituum reponi ac publici iuris fieri mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2566]. I

5828.

S. R. C., *Nullius Balneariae,* 15 sept. 1815.

Clerus Balneariae Dioecesis Nullius, in ulteriori Calabria, humiliter sibi declarari a Sacra Rituum Congregatione expostulavit sequentia dubia, videlicet:

t. An diruta ct solo aequata Ecclesia Matrice dedicata eiusdem Oppidi, teneatur Clerus quotannis ad Officii celebrationem de dicta Dedicatione cum octava, quamvis in alio situ dein Matrix Ecclesia constructa fuit, cui Clerus inservit?

2. An Curati duarum Villarum Solani ct Pellegrinac nuncupatarum, Dioecesis Balneariae, teneantur ad octavae celebrationem de dicta Dedicatione, an ad solam dici celebritatem? Ratio dubitationis ex eo procedit, quod cx antiqua consuetudine tota pana Dioecesis Balneariae existimatur una quasi Parochia, cum nec in Oppido Balneariae, nec in Villis eidem subicctis sint veri Parochi; nam cura animarum exercetur per Oeconomos

Curatos amovibiles, a Vicario Capitulari Balneariae deputatos, qui nec etiam est Parochus, sed Loci Ordinarius. Harum Villarum una distat a Balneariae Oppido per duo milliaria circiter, altera per tres circiter. Actuales Curati Balnearienses saepe sunt aliarum Dioecesium inibi residentes ad curam animarum exercendam. Tenentur etiam hi exteri ad dictam octavam? 1

Et S. R. C., exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris typis evulgato, ad relationem Emi et Rmi Domini Cardinalis Antonii ab Auria causae Relatoris, respondit: luxta votum videlicet:

Ad i. «Negative».

Ad 2. ◊ Provisum in primo ».

[S R. C. Decreta Authentica, n. 2567].

5829.

S. R. C., *Tuden.,* 7 sept. 1816.

Cum Rmus Episcopus Tuden. in Hispania, attenta Sacrae Liturgiae Scriptorum discrepantia circa genuinam interpretationem nonnullarum Resolutionum S. huius C., anceps haeserit; et ad omnem anxietatem ex animo suo evellendam, recursum habuerit ad S. R. C. pro infrascriptorum declaratione dubiorum; videlicet:

11. An manus sinistra poni debeat super Missale ad Evangelium, cum dextera fit signum Crucis super ipsum?

12. An purificatorium benedici debeat? et quatenus affirmative,

13. Quaenam benedictio adhibenda?

14. An Sacerdos debeat extergere purificatorio guttas vini adhaerentes lateribus interioribus cuppae Calicis, quae aliquando resiliunt dum praeparatur ipsemet Calix?

l 3. An purificatorium poni debeat super os Calicis dum praeparatur, vel potius super Patenam?

15. An in Officio de Beato variari debeat in Oratione secreta verbum *Sanctus,* dicendo *Beatus'!*l

19. An Sacerdos dicere debeat *Te igitur* in principio Canonis, dum elevat manus ct oculos, vel incipere debeat dum est iam profunde inclinatus?

20. An debeat Sacerdos pronuncians in Canone Missae nomen alicuius Sancti, de quo factum est Officium vel saltem commemoratio, facere inclinationem capitis?

21. \n Sacerdos ponere debeat manus intra Corporale dum dicit Orationem *Supplices te rogamus* et Orationes ante Communionem?

23. An die magni concursus ad Indulgentiam plenariam vel lubilaeum possit ministrari Sacra Eucharistia fidelibus aliqua hora ante auroram et post meridiem?

1 E. Dub 3, 4 et 5.

25. An Sacerdos in Missa de Requiem ponere debeat manum sinistram super Altare, dum facit dextera signum Crucis ad Introitum?

Et S. R. C., audito prius voto unius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, scriptis exarato typisque vulgato, ad relationem Emi et Rmi D. Card. Burdaxi, censuit respondendum;

Ad ii. «Affirmative». I

Ad 12. « Negative ». 1

Ad 13. « Provisum in casu antecedenti ». I

Ad 14. « Praxim extergendi Calicem purifleatorio magis congruere, et summopere laudabilem esse ». I

Ad 15, « Relinqui posse Sacerdotis arbitrio I

Ad 18. Nihil immutandum, nisi in Secreta, in qua legendum sit proprium nomen Beati ». I

Ad 19. «Servanda Rubrica de ritu servando in celebratione Missae I
Tit. VIII, num. 1; et altera Canoni praefixa». II

Ad 20. « Affirmative ». J I

Ad 21. Servandas esse Rubricas, quae iubent manus ponendas esse I
super Altare, non intra Corporale ». II

Ad 23. In casu de quo agitur, Affirmative a tempore ad tempus, quo I
in illa Ecclesia Missae celebrantur; vel ad formam Rubricae, vel ad formam I
Indulti eidem Ecclesiae concessi». II

Ad 25. «Affirmative». 1 I

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2572]. w

5830. I

S. R. C., *Urbis Collegii Episcoporum Assistentium,*
10 sept. 1816. J

Cum de ordine inter Episcopos Pontificio Solio Assistentes servando quaestio haud ita pridem orta fuerit: utrum nempe a sua ad Episcopatum promotione, an potius a vocatione, quam dicunt, ad assistentiam, praecedendi ius iidem nanciscantur, de quo praescriptio, quae a Caeremoniali S. R. E., lib. 3, cap. 17 profertur, ambigendi locum relinquit, preces ad SSmum D. N. Pium VII Pont. Max. perlatae sunt, ut, ad omnem dubitationem tollendam, pro ea qua praestat sapientia et auctoritate, de controversia decerneret legemque in posterum tenendam pronunciaret. Re itaque ipsius iussu ad S. R. C. delata cunctisque, infrascripto Secretario referente, ad eam probe aestimandam propositis rationibus quae utrinque afferebantur, Emi Patres eidem Congregationi praepositi unanimes censuere: « Firmo extante praelationis iure Archiepiscoporum supra Episcopos, ius illud inter aequales a vocatione ad assistentiam, non autem a promotione ad Episcopatum esse repetendum; atque hanc Regulam in posterum omnino adhibendam esse, quoties sacris functionibus collégialité! intersunt declararunt. Die 7 septembris 1816.

Facta autem, die io eiusdem mensis et anni, per me infrascriptum Secretarium de praemissis Sanctissimo Domino Nostro relatione, Sanctitas Sua sensum S. C. approbavit, confirmavit atque ita in posterum servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2571].

5831.

S. R. C., 4 iun. 1817.

Cum Caeremoniarum Magister, cui incumbit onus dirigendi ecclesiasticas functiones in quadam Ecclesia Cathedrali, nonnullos animadverterit in illa mores qui ei sacris ritibus aut minus conformes aut etiam repugnantes visi sunt, hac super re consuluit S. R. C. et sequentia dubia eidem decidenda proposuit, videlicet:

i. Diebus Feriarum Adventus et Quadragesimae, Vigiliarum et Rogationum, Canonici Cathedralis Ecclesiae non privilegiatae, si dies sit Festivus, celebrare solent Missam de Feria post Tertiam, de Sancto vero occurrente post Nonam; quia aiunt se vicem gerere Episcopi. Hinc quaeritur: An haec consuetudo sit toleranda; vel potius tamquam abusus tollenda?

3. An Canonici Cathedralis, de qua supra, uti possint palmatoria in celebratione Missae, etiam quando celebrant extra Cathedralem? Similiter in aliis functionibus ecclesiasticis, Vesperis, Benedictionibus etc.; saltem ex praetextu obscuritatis in aliquibus casibus?

4. In eadem Cathedrali. quando celebrat Canonicus, Diaconus et Subdiaconus aliquando sunt inferioris ordinis: quaeritur: An haec consuetudo retineri possit? et quatenus affirmative: An deceat Canonicum celebrantem esse in paramento pretioso, Diaconum et Subdiaconum paratos esse inferiori Dalmatica et Tunicella?

Dubia additionalia[1] 2. An teneantur dicti Canonici cappam deponere, tam intra quam extra Cathedralem, dum verbum Dei praedicant, vel dum officium Sacerdotis assistentis in Missa novi Celebrantis aliasque quascumque non capitularcs functiones exercent?

Et S. R. C., exquisito prius voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris scripto exarato typisque evulgato, ad relationem Emi et Rmi Dom. Card. Cacciapiatti Ponentis, rescribendum ccnsuit:

Ad i. «Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam ·.

Ad 3. Negative in omnibus, nisi habeatur Apostolicum indultum, de quo certioretur Sac. Cong.; et detur Decretum generale».l

Ad 4. Affirmative, ad primam partem; et quoad secundam, congruere quod Dalmaticae et Tunicdlae, si fieri potest, conformes sint Planetae Celebrantis, quia sacra haec indumenta non ministrorum ornatui sed ecclesiasticae functionis decori inserviunt».

Ad dubia additionalia'. Ad 2. Negative in propria Ecclesia, etiam in

[1] Cf. X. 5832.

concionibus aliisque functionibus; excepta Sacramentorum administrationc, in qua utendum est superpelliceo et Stola; Affirmative, extra propriam Ecclesiam, et detur Decretum generale ».

Et ita declaravit, decrevit et servari mandavit, si SSmo videbitur. Die 31 maii 1817.

Facta autem per me subscriptum Secretarium Sanctissimo Domino Nostro relatione, die 4 iunii eiusdem anni, Sanctitas Sua S. C. responsa approbavit et confirmavit; et Decreta generalia, de quibus supra, typis impressa evulgari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2578].

5832.

S. R. C., decr. gcn. 4 iun. 1817.

Pluribus Sacrae Rituum Congregationis Decretis, ac praesertim in Urbinaten. sub die 29 ianuarii 1752 in responsione ad 4 [1] cautum est, ne Dignitatibus et Canonicis Cathedralium Ecclesiarum, quamvis Pontificalium privilegio honestatis, liceat adhibere palmatoriam, tam in Missis lectis et privatis quam in solemnibus et pontificalibus; quod potiori iure de ceteris quibuslibet ecclesiasticis functionibus in propria et in aliena Ecclesia intelligendum est. Alias quoque, ac speciatim in Panormitana, 12 martii 1678,[2] eadein Sacra Congregatio decrevit, ut Canonici qui usu cappae et rocchetti donati sunt, hisce aliisve sibi tributis honorum insignibus utantur dumtaxat in propria Ecclesia; quod si privilegio polleant ea induendi etiam extra, nonnisi in Supplicationibus aliisque ecclesiasticis functionibus, quibus capitulariter, non autem uti singuli intersunt, ea possint adhibere. Ast, cum adversus haec aliaque id genus Sacrae Congregationis Decreta abusus haud mediocres irrepsisse dignoscantur, quemadmodum patet ex quaestionibus et dubiis, quae saepenumero enodanda proponuntur; idcirco EE. PP. eidem Congregationi praepositi, id impensissime connitentes, ut quae de Sacris Ritibus et Caeremoniis providentissime sancita sunt, sarta tecta serventur; et si quae perperam atque ab eorum dispositione plane absona invaluerint, auferant: in Ordinario Conventu, habito sub infrascripta die, in Responsis ad dub. III. et ad dub. ex additionalibus II, in una Dubiorum[3] de re utraque Generale Decretum, facto verbo cum SSmo, ferendum, atque edendum esse censuerunt; et ideo declaratur:

i. In Sacris functionibus, sive publicis sive privatis, non licere Dignitatibus et Canonicis, Superioribus Regularibus, Praelatis quoque Romanae Curiae, Protonotariis Apostolicis honorariis, aliisque omnibus quocumque nomine nuncupentur, quibus ex iure non competit, etiamsi habeant ex induito usum mitrae, palmatoriam adhibere, nisi Apostolico privilegio

1 S It. C. Decrrt.i Authentica, n 2418.
» Cf. N. 5625.
' Cf. N. s«Jt.

donentur, vel hoc personale sit, ve! Corpori cuius membra sunt attributum; ita tamen ut non aliter eo uti possint, quam servatis modo et forma ac cum limitationibus et conditionibus in Apostolica concessione praescriptis ».

2. « Dignitatibus vero et Canonicis, etiamsi gaudeant induito deferendi cappam et rochettum, tam in propria quam in alienis Ecclesiis, huiusmodi tamen aliorumque Canonicalium insignium usum extra propriam Ecclesiam licitum esse dumtaxat quando capitulariter incedunt, vel assistunt et peragunt sacras functiones; non autem si intersint uti singuli, nisi speciale privilegium, nedum Collegium comprehendat, verum etiam singulariter, et distincte ad personas extendatur ».

Et ita declaravit, decrevit et servari mandavit, si SSmo videbitur. Die 31 maii 1817.

Facta autem relatione per me infrascriptum Secretarium de praemissis SSmo Domino Nostro Pio VII Pont. Max. dic 4 iunii eiusdem anni, Sanctitas Sua Sacrae Rituum Congregationis Decretum Apostolica confirmatione munitum, typis tradi ac evulgari iussit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2579].

5833.

S. R. C., *Neapolitana,* 23 dec. 1817.

Alias sub die sexta maii labentis anni ad humiles preces Sacerdotis Gregorii Speroni Caudatarii, ct ab intimo Sacello Sanctissimi Domini Nostri Pii VII Pont. Max., Postulatoris causae Ven. Servae Dei Sor. Mariae Franciscae a Vulneribus D. N. I. C. Tertiariae Professae Ordinis Minorum excalceatorum S. Petri de Alcantara Provinciae Neapolis, eadem Sanctitas Sua rescripsit: Dignitates et Canonicos, qui in Civitate vel Dioecesi Neapolitana Apostolicac Inquisitioni super virtutibus et miraculis in specie dictae Ven. Servae Dei operam navabant, lucrari distributiones non solum quotidianas, vcluti s. in. Benedictus XIV edixerat, verum etiam eas omnes quae, ex Legatis Piis ac dispositione testatorum, Canonicorum praesentiam in Choro expresse exquirunt. Interea vero dubitatum cum fuerit, an huiusmodi indultum et declaratio unum tantummodo respiceret Processum Ven. Mariae Franciscae, de quo in precibus; an vero demonstrative intelligendum esset favore Dignitatum et Canonicorum, qui ubique locorum et quandocumque eiusmodi inquisitionibus adornandis, electi et designati, vel in posterum eligendi et designandi fuerint; ideo Sacerdos Caietanus Festinese Metropolitanae Ecclesiae Canonicus et Neapoli Vicarius Generalis humillime a SSmo Domino Nostro petiit declarationem dubii, de quo supra:

Et Sanctitas Sua, ad infrascripti S. R. C. Secretarii relationem, ampliando Rescriptum diei 6 maii currentis anni, declaravit ac definivit per modum Regulae: · Dignitatibus omnibus et Canonicis ubique locorum, qui construendis in posterum Apostolica vel Ordinaria auctoritate Tabulis in Servorum Dei ac Beatorum Causis operam dabunt, licet e Choro absentibus ea de causa, nedum quotidianas distributiones deberi iuxta taxam s. m.

Benedicti XIV, verum etiam alias omnes quocumque iure, titulo et nomine, ac quibusvis sub clausulis personale servitium exquirentes: indultum autem atque exemptionem huiusmodi iis dumtaxat diebus locum habere voluit, in quibus conficiendis et adornandis inquisitionibus incumbent . Atque ita decrevit, statuit atque in posterum servari mandavit, contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2581]. 1

5834.

S. R. C., decr. gen. 3 mart. 1818.

Per generale Decretum dic 30 decembris 1783 editum, et a fcl. rec. Pio PP. VI confirmatum die 7 ianuarii 1784, declaratum fuit: In celebratione Nuptiarum, quae fit extra Dominicam aut alium dicin Festum de praecepto vel in quo occurrat Dupl. 1 vel 2 classis, etiamsi fiat Officium et Missa dc Festo dupl. per annum sive mai. sive min., dicendam esse Missam pro Sponso et Sponsa, in fine Missalis post alias Missas Votivas, specialiter assignatam: in diebus vero Dominicis aliisque Festis de praecepto aut dupl. i vel 2 classis, dicendam esse Missam de Festo cum commemoratione Missae pro Sponso et Sponsa. Verumtamen, cum interca nonnulla excitata fuerint dubia circa rubricam in hac celebranda Missa servandam et Parochorum sensus sit varius, quippe quia aliqui eidem Missae Hymnum Angelicum adiiciendum censent, cum j. *Ite Missa est* in fine; alii vero etiam Symbolum Niccnum legendum putant, ea freti ratione quod haec Missa ceu solemnis et pro re gravi haberi debeat; ideo ad amputandas controversias et dubitationes, utque ab omnibus unus idemque conveniens ritus servetur, Sacra Rituum Congregatio, subscripto Secretario referente et re mature discussa, declaravit (firma remanente dispositione praefati Decreti quoad designationem dierum, in quibus Missa votiva pro Sponso ct Sponsa celebrari potest), camdem esse votivam privatam, proinde semper legendam sine Hymno Angelico et sine Symbolo Niceno, cum tribus Orationibus, prima videlicet eiusdem Missae votivae propria, 2 ct 3 diei currentis, ut habetur in Rubrica Missalis Tit. VII, num. 3, de Commemorationibus: ct cum *Benedicamus Domino* in fine, et ultimo Evangelio S. loannis. Et ita decrevit. Die 28 februarii 1818.

Facta autem per me subscriptum Secretarium relatione SSrno D. N. Pio VII Pont. Max., Sanctitas Sua praefatum Decretum approbavit, confirmavit mandavitque praelo tradi et publici iuris fieri.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2582].

5835.

S. R. C., 25 aug. ï8î8.

Quuni non una cademque sit Auctorum omnino sententia de privilegiis, quibus Episcopi Titulares gaudent, praesertim relate ad Missae celebrationem, dum in propria vel aliena Dioecesi peragrantur; ad quascumque eliminandas dubitationes, sequentia dubia in Ordinario Conventu Sacrorum Rituum, Emis et Rmis Patribus enucleanda, proposita sunt; nimirum:

1. An Episcopus Titularis, absque speciali Rescripto, possit Aram portatilem ubicumque erigere, quamvis domi suae habitationis consanguinei induito Oratorii privati gaudent?

2. An praeter Missam quam ipse celebrat, alias Missas celebrari permittere possit?

3. An Missa, quam ipse sic celebrat vel celebrare facit, valeat ad satisfactionem praecepti, non tantum suis consanguineis domi habitantibus et familiaribus qui ipsi inserviunt, quamvis tempore Missae actu non necessarii; sed etiam familiaribus suorum consanguineorum secum habitantium[1]

4. An ipse possit Missam celebrare et celebrari facere diebus qui excipi solent in induito Apostolico Oratorii privati?

5. An Episcopus, praeter Missam a se celebratam, aliam permittere valeat, si consanguinei indultum Oratorii privati habentes Missam celebrari fecerint?

Et Sacra Rituum Congregatio, audito prius altero ex Caeremoniarum Apostolicarum Magistris, qui suam scripto sententiam reddidit typisque evulgavit, ac referente Emo ct Rmo Domino Cardinali Mattei, loco Emi ct Rmi Domini Cardinalis Iulii Mariae de Somalia Praefecti et Ponentis absentis, respondendum censuit:

Ad i. Affirmative; verum consulendum Sanctissimo pro extensione privilegii, videlicet, quod Episcopi in casibus a iure permissis hospitantes domi vel parentum vel extraneorum, qui gaudent induito Oratorii domestici, possint et valeant in eodem celebrare vel celebrare facere, loco et vice Arae portatilis, quam tantum extra propriam Dioecesim indulget Bonifacius VIII, cap. *Quoniam Episcopi,* De Privilegiis, in 6, servata in reliquis forma Decreti s. m. Clementis XI.[1] iuxta tamen posteriores declarationes s. m. Innoccntii XIII[2] ct Concilii Romani sub Benedicto XIII, cap. 15, num. 3 .

Ad 2. Negative; verum consulendum Sanctissimo pro extensione Privilegiorum quoad unicam Missam, quam, propria celebrata, Episcopi solent audire ».

Ad 3. « Affirmative, quoad familiares dumtaxat eidem Episcopo actu necessarios; Negative, quoad reliquos ».

Ad 4. Affirmative ».

' Cf N 264

1 Cf. N. 2H0.

Ad 5. ‹ larn provisum in primo atque secundo ▮

Die 22 augusti 1S18.

Facta autem relatione de praemissis SSriio Domino Nostro Pio VII Pont. Max., Sanctitas Sua Sacrae Congregationis responsa adprobavit, confirmavit et extensionem Privilegii, ut in responsione ad primum et secundum ex propositis dubiis, induisit: contrariis non obstantibus. Die 25 eiusdem mensis et anni.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2585].

5836.

S. R. C., *Senogallien.,* 15 tnaii 1819.

Demissa nimis facies Arae maximae Cathedralis Ecclesiae Senogallien., in altiorcm formam reducta nuper cum fuerit, superiorem lapidem Altaris eiusdem mensam effonnantem a suo stipite amovere necessario oportuit. Constat autem Altare illud ad modum fixi fuisse consecratum, cum sigillis atque unctionibus mensam inter et stipitem; hinc diversa Canonicorum indicia quoad necessitatem illud iterum consecrandi. Eapropter a Sacra Rituum Congregatione petitum responderi: Utrum, amota mensa ab Altari ad modum fixi et non portatilis consecrati, necessario illud nova indigeat consecratione?

Et S. R. C., infr.iscripto Secretario referente: ‹ In casu, de quo agitur, Aitare denuo consecrandum esse » decrevit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2599].

5837.

S. R. C., decr. gen. 18 niaii 1819.

Quamvis S. R. C. in una Pisauren. sub die 15 martii 1664 ‹ reprobaverit inorem, qui forte alicubi obtinuerat conficiendi Amictus, Albas, Tobaleas Altarium, nec non Corporalia et Pallas ex tela quadam compositi c lino et gossipio subtilissimo; nihilominus novissimis temporibus adeo invaluit abusus, ut, constanti Ecclesiae disciplina posthabita, nonnullis in Ecclesiis non alia adhibeantur supellectilia, vel ad sacrificandum vel ad Altarium usum, nisi ex simplici gossipio confecta Ad hanc corruptelam, quam bene multi consuetudinis nomine cohonestare nituntur, radicitus evellendam, studia converterunt Eminentissimi et Reverendissimi Domini Cardinales Sacris tuendis Ritibus praepositi: solicit! idcirco, ut quod usque ab Ecclesiae primordiis quoad sacra indumenta et supellectilia ob reales et mysticas significationes inductum est, retineatur, restituatur et in posterum omnino servetur, declararunt et decreverunt: Ab antiquo more, sub quolibet praetextu, colore ac titulo, non esse recedendum; et eadem sacra indumenta

ac supellectilia conficienda esse ex lino aut cannabe, non autem ex alia quacumque materia, etsi munditie, candore ac tenacitate linum aut cannabim aemulante et aequante. Aliqua tamen indulgentia utentes, permiserunt ut Amictus, Albae, Tobaleae, Mappulae, si quae ex gossipio habentur, adhiberi interea possint, usque dum consumentur; sed cum huiusmodi supellectilia renovanda erunt, ne ex alia materia fiant, nisi ex lino vel cannabe, praeceperunt. Districte vero iusserunt, ut Corporalia, Pallae ac Purificatoria, post lapsum unius mensis a praesentis Decreti publicatione, linea omnino sint vel ex cannabe, interdicto et vetito aliorum usu quae ex gossipio supererunt ». Et ita decreverunt ac ubique locorum, si SSmo Domino Nostro placuerit, servari mandarunt. Die 15 maii 1819.

Facta autem per me Secretarium SSmo Domino Nostro relatione, Sanctitas Sua Decretum S. C. approbavit, confirmavit typisque editum publicari praecepit; ac praeterea iussit, ut locorum Ordinarii eiusdem observantiae sedulo incumbant. Die 18 eiusdem mensis et anni.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2600].

5838.

S. R. C., *Meliten.,* 23 sept. 1820.

Orta controversia inter Sodalitatem S. loseph erectam in Ecclesia Minorum Observantium in suburbiis Civitatis Notabilis Insulae Melitae et alteram SSmi Sacramenti in Paroecia S. Pauli eiusdem Civitatis, super praecedentia in publicis supplicationibus, eaque delata ad Sacrorum Rituum Congregationem;

S. eadem R. C., auditis iuribus quae afferebantur pro parte Sodalitatis S. loseph dumtaxat, cum pro Confraternitatc SSmi Sacramenti nemo comparuerit, ad relationem Emi et Rmi Dom. Card. Gallefii Ponentis, rescribendum ccnsuit: Praecedentiam deberi Sodalitati S. loseph, praeterquam in Processionibus SSmi Sacramenti; Sodalitatem vero SSmi Sacramenti teneri et cogi posse ad alias Processiones, iussu tamen, prudentia et arbitrio Ordinarii ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2606].

5839.

S. R. C., *Calaguritana,* 23 sept. 1820.

Canonicus Poenitentiarius Cathedralis Calccaten. in Hispania loseph Tiburtius Callcia Emis PP. sacris tuendis Ritibus Praepositis dubium quoddam hisce conceptum verbis definiendum atque enodandum subiecit:

Parochus in casu necessitatis periclitantem puerum Stola violacea indutus domi baptizavit, eique sacrum Chrisma et Oleum sacrum, quod secum detulit, imposuit prout in Rituali Romano. Quaeritur an bene vel male se gesserit in casu unctionis extra Ecclesiam?

Et S. R. C., exquisita prius habitaque sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris scripto reddita typisque vulgata, ad relationem Emi ac Rmi Dorn. Card. Iulii Mariae de Somalia Episcopi Ostien. et Velitemen., Sacri Collegii Decani ac Sacrorum Rituum Congregationi Praefecti, respondendum ccnsuit: Ixta votum; nimirum, Parochum male se gessisse baptizando cum Stola violacea et liniendo puerum periclitantem extra Ecclesiam Oleo etiam catechumenorum. In casu enim necessitatis, iuxta Ritualis praescriptum, omnia sunt omittenda quae Baptismum praecedunt, quaeque postmodum supplenda sunt in Ecclesia, ad quam praesentandus est puer cum convalescit i. Et ita respondit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2(107].

5840.

S. R. C., *Carpcn.*, 3 mart. 1821.

Beatissime Pater. — Canonicus Bonaventura Bernardi Vicarius Capitularis Dioecesis Carpen. in Ditione Mutinensi Sanctitati Tuae humiliter exponit: Austriacas classes illuc transeuntes stationes in pluribus Ecclesiis (inter quas sunt tres consecratae) constituisse: ibique Milites pernoctasse, ignem accendisse, in nonnullis Aras sacras fregisse, in aliis vero equos invexisse atque ea omnia egisse quae Militum copiae solent; quare praedictus orator a Sanctitate Tua demisse quaerit: Quid sibi agendum ut Ecclesiae fidelibus quamprimum patere possint?

Ex audientia Sanctissimi: SSmus Vicario Capitulari oratori facultatem concedit, sive per se sive per alios Sacerdotes ab eo specialiter deputandos, reconciliandi Ecclesias consecratas, de quibus in precibus, servato Ritu a Pontificali Romano praescripto adhibitaque aqua per Catholicum Episcopum benedicta. Ecclesiae autem simpliciter benedictae ab eodem Vicario vel a Sacerdotibus per eum designandis reconciliari poterunt, iuxta formam a Rituali Romano traditam. Quo vero ad Altaria cum integra lapidea Mensa, quoties fractura sit enormis, Mensa omnino renovanda et ab Episcopo consecranda erit; secus licebit super iis celebrare, non obstante levi fractura in uno vel altero cornu. Reliqua autem Altaria sacrato tantum lapide instructa, si lapis iste integer sit, violata minime censenda sunt; ac ubi primum reparationes quibus indigeant expletae fuerint, ad sacra Mysteria peragenda apta erunt. Ceterum Vicarius orator in Ecclesiarum reconciliatione exequenda prudenter se gerat, eamdemque private et absque populi concursu fieri curet ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2612].

5841.

S. R. C., decr. gen. 3 apr. 1821.

Quum abusus nonnulli sensim irrepsisse conspiciantur, tum adversus Episcopalia iura, tum contra rectam Divini Cultus disciplinam, licet alias per S. R. C. de iis fere omnibus edita fuerint Decreta; ne in dies magis invalescant, eiusdem Sacrae Congregationis Secretarius pro sui muneris afficio dubia quae sequuntur Emis et Rmis PP. in ordinario Conventu enodanda proposuit; videlicet:

1. An in Ecclesiis Regularium aliisque Ecclesiis exemptis recitandae sint Collectae ab Ordinario loci praescriptae?

2. An liceat Clero earumdem Ecclesiarum ab iis recitandis cessare pro lubitu, antequam Ordinarius id iusserit.

3. An, iubente Ordinario, ut quibusdam solemnitatibus vel in alio peculiari casu sonus Aeris Campani omnium Ecclesiarum edatur, praefatae Ecclesiae quantumvis exemptae eius mandato parere teneantur

4. An praeter consuetas usuque receptas SS. Sacramenti expositiones, extraordinariae quoque in Ecclesiis exemptis fieri possint absque licentia Ordinarii

5. An liceat in expositione SS. Sacramenti lumen aliquod eo artificio collocare a parte postica Spherae, ut recta illuceat in ipsam Sacratissimam Hostiam, quae exinde lucida appareat?

6. An toleranda vel eliminanda sit consuetudo, quae in dies invalescit, superimponendi Sanctorum Reliquias pictasque Imagines Tabernaculo, in quo Augustissimum Sacramentum asservatur, ita ut idem Tabernaculum pro basi inserviat? 1

7. An liceat titulo specialis devotionis Litaniis Sanctorum vel Lauretanis aliquem versiculum addere; vel novas Litanias, de quarum adprobatione Ordinario nullatenus constet, in Ecclesiis canere vel recitare?

Et S. R. C., re mature diligenterque discussa, ad relationem infrascripti Secretarii, respondendum censuit ut infra; videlicet:

Ad 1. « Affirmative ».

Ad 2. « Negative ».

Ad « Affirmative ».

Ad Negative; et serventur Decreta hac supra re pluries edita .2

Ad Negative; et servetur Instructio iussu s. m. Clementis PP. XI evulgata die 21 ianuarii 1705, pro Expositione SS. Sacramenti, occasione Orationis Quadraginta Horarum, § VI ». 3

Ad 6. .Assertam consuetudinem tamquam abusum eliminandum omnino esse ».

1 E. Dub. 7.

• Cf. N. 5683, 5733. 574». 5747. 5759. 58*3·

1 < ft. C. Décréta Authentica, vol IV, ŋ. 3-isi.

Ad 7. Negative; et serventur omnino Decreta Sacrae Congregationis:' curcntque Ordinarii colligere et vetare formulas quascumquc, tam impressas quam manuscriptas, Litaniarum de quarum approbatione non constat .

Et quoniam de Litaniis sermo est quum Sacrae Congregationi innotuerit aliquibus in Ecclesiis, praesertim occasione Orationis Quadraginta Horarum, libellos adhiberi, in quibus vel peculiarium Sanctorum nomina additi conspiciuntur, vel unus aut alter versiculus in precibus desideratur; idcirco Sacra Congregatio, inhaerendo memoratae Instructioni Clementis PP. XI, § XXIV, praecipit ne alii adhibeantur libelli, nisi typis Reverendae Camerae Apostolicae impressi vel eisdem plane conformes ».

Atque ira respondit. Dic 21 martii 1821.

Et facta de praemissis omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio VII Pont Max. relatione, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis Responsa approbavit confirmavitque; atque, ut cunctis pateant. Decretum Generale desuper expediri typisque evulgari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2613].

5842.

S. R. C., 31 iul. 1821.

Etsi ex venerabili Ecclesiae traditione relata Cap. *Sabbato* 13, dist. 3, *dt Consecratione,* necnon ex iis quae per Summos Pontifices Clementem XI Decreto diei 15 martii 1712, ac Benedictum XIV in opere de Sacrificio Missae, statuta sunt, certa et constans regula exurgat, quinam vel Feria V in Coena Domini, in qua prima recolitur Eucharisticae mensae institutio, vel Sabbato Sancto primordiis Dominicae Resurrectionis sacro, Missam celebrare valeant: etsi Decreto dato sub die 21 martii 1744 (in Bergomen. ad i) cautum fuerit,2 undenam inchoanda sit Missa ab Episcopo qui eodem Sabbato Sancto Ordinationem habeat in domestico Sacello: etsi demum, ex speciali Rubrica illius dici et ex generalibus Rubricis Pontificalis Romani, certo eruatur quaenam servanda sint in Ordinatione tum Subdiaconi, tum eius qui ad Presbyteratus honorem assumendus est; nonnullae tamen de ea re ortae sunt controversiae non levioris certe ponderis et momenti, ad quas dirimendas Sacrae Rituum Congregationis Sccretarius censuit pro sui muneris officio Emis PP. in Ordinario Conventu sequentia dubia proponere:

1. An toleranda sit consuetudo vigens in quibusdam Paroeciis, praesertim in ruralibus, celebrandi per Parochum Missam lectam Feria V in Coena Domini, quin peragi valeant eadem Feria et sequenti ceterae ecclesiasticae functiones praescriptae, ob Clericorum defectum?

2. An in Sabbato Sancto Missa ab Episcopo privarim celebranda in domestico Sacello ratione Ordinationis, vel ab aliis Sacerdotibus (siqui

1 Cf N. 5337, 53<H, SJ3S, 534=. 5410, 5471, 54 5545. 5552, 5723.

2 Cf. N 57S1

sunt) qui huiusmodi privilegio gaudeant, inchoanda sit a *Kyrie* vel a Prophetiis?

3. An ad eliminandos abusus, siqui irrepserint, sit consulendum Sanctissimo pro revocatione cuiuscumque indulti celebrandi privatim eamdem Missam, firmo tamen remanente singulari privilegio aliquibus Ecclesiis, peculiaribus attentis circumstantiis concesso, unam vel alteram Missam lectam celebrandi post unicam solemnem de dic?

Et S. R. C., re mature diligenterque discussa, et exquisita prius alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris sententia scriptis edita praeloque cusa, ad relationem Emi et Rmi D. Card. Iulii Mariae de Somalia Praefecti et Ponentis, respondendum ccnsuit:

Ad i. « Affirmative, et ad mentem ». Mens est: « ut locorum Ordinarii quoad Paroecias, in quibus haberi possunt tres quatuorve saltem Clerici, sacras functiones Feriis V et VI ac Sabbato maioris Hebdomadae peragi studeant, servata forma parvi Ritualis s. m. Benedicti XIII anno 1725 iussu editi: et quoad alias Paroecias quae Clericis destituuntur, indulgere valeant ob populi commoditatem, ut Parochi (petita quotannis venia) Fena V in Coena Domini Missam lectam celebrare possint, priusquam in Cathedrali vel Matrice Conventualis incipiat. Et ad D. Secretarium cum SSmo .

Ad 2. Quoad Episcopos ratione Ordinationis servetur praescriptum Pontificalis et Decretum S. C. diei 21 martii 1744 in Bergomensi, et Missa incipiatur a Prophetiis; et quoad alios, si qui privilegio gaudeant, more solito, sed sine Introitu, post Campanarum sonitum ».

Ad 3. Affirmative, iuxta votum; videlicet: Consulendum SSmo pro revocatione cuiuscumque indulti celebrandi privatim in Sabbato Sancto, firmo tamen singulari privilegio aliquibus Ecclesiis, peculiaribus attentis circumstantiis, concesso, unam vel alteram Missam lectam celebrandi post unicam solemnem de dic, prout in dubio ».

Atque ita respondit et servari mandavit. Die 28 iulii 1821.

Facta autem de praemissis omnibus SSmo Domino Nostro Pio VII Pont. Max. per infrascriptum Secretarium relatione, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis responsum approbavit et confirmavit; atque, ut ab omnibus servetur, in acta eiusdem Congregationis referri typisque evulgari praecepit. Die 31 iulii 1821

[S R. C. Decreta Authentica, n. 2616].

5843.

S. R. C., decr. gen. 31 iul. 1821.

Quum maximoperc intersit, ne quid veritati aut pietati haud consentaneum in Coclitum actis describendis proponatur, providentissime Summi Pontificis Urbani VIII Decreto cautum est ut vitae, res gestae, miracula Ven. Servorum Dei edi typis nequeant sine recognitione atque adproba-

1 Cf. N. 719.

tione Ordinarii, qui in iis recognoscendis Theologos aliosque pios ac doctos viros in consilium adhibeat; et ne deinde fraus vel error aut aliquid novum aut inordinatum in re tam gravi committatur, negotium instructum ad .Sedem Apostolicam remittat ». Item ad diem 17 novembris 1674: Consulta Sacrorum Rituum Congregatione per R. P. Magistrum Sacri Palatii, super modo concedendi licentiam imprimendi libros continentes vitas, gesta et miracula Servorum Dei, non adhuc a S. Sede Sanctorum fastis adscriptorum; eadem S. C. censuit: In posterum, antequam typis mandentur, revidendos esse per R. P. D. Fidei Promotorcm et per euindem in Sacrorum Rituum Congregatione referendos ». Id demum de ea re adnotavit s. in. Benedictus XIV in Opere de Beatificatione ct Canonizatione, lib. II, cap. it, §§ 6 et 7, quod videlicet: « Sacra Rituum Congregatio aliquando eorumdem revisionem defert ad Congregationem SSmae Inquisitionis, quae, accepta relatione ab aliquo ex suis Relatoribus aut Qualificatoribus, siquando illa typis imprimendi facultatem tribuit, iniungit locorum Ordinariis observantiam erga saepe memorata Decreta Urbani VIII ».

Salutaria haec instituta paullatim languescere ac ex usu plane iam decessisse compertum est; ideoque S. R. C. Secretarius, de opportuno remedio adhibendo egit in generali Conventu habito die 28 iulii 1821. Re itaque diligenter perpensa. Emi PP. decernendum censuere: « Detur novum Decretum, facto verbo cum SSmo: et transmittatur ex Oflicio P. M. S. Palatii Apostolici s.

l acta autem de praemissis omnibus SSmo D. N. Pio VII Pont. Max. relatione per infrascriptum Secretarium, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis Decretum approbavit et confirmavit; ac ut ab omnibus servetur, typis evulgari atque in actis eiusdem Congregationis referri mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2617].

5844.

S. R. C., *Dertonen.,* 20 apr. 1822.

In Apostolicis Literis in forma Brevis expeditis die 17 iulii 1817, pro nova Episcopalis Sedis Dertonen. erectione, Cathedralis Ecclesia enunciatur sub titulo B. M. V. in coelum Assumptae, licet in perantiqua et solemn) illius consecratione dicata fuerit in honorem S. Martyris Laurentii principis Civitatis Patroni. Hinc exorta quaestio est circa alterutrius praelationem Tituli, ac ritus varietatem vel paritatem, dubitantibus nonnullis quisnam e duobus illis esset retinendus, qui relinquendus; et an potius utrique servandi licet diversis temporibus et diversa ratione dictae Ecclesiae assignati? Ut autem omnis desuper exorta quaestio c medio tollatur, Sacerdos Antonius Maria Rcmotti Parochus et Dertonen. Calendarii Director supplex adiit Sacram Rituum Congregationem, rogans resolutionem sequentium dubiorum:

1. An novus titulus sit retinendus, relicto primo?
2. Au relicto secundo, retinendus sit primus?

3- An potius ambo retinendi sint?

4. An, ambobus retentis, gaudeant pari ritu, solcmnitate. et iuxta Caereinoniale Episcoporum gaudeant nota Pontificali?

Praeterea cum per Decretum Generale S. huius Congregationis [1] dies designentur, quibus Missa pro sponso et sponsa prohibetur etiam diebus excludentibus duplicia per annum, ideoque etiam infra octavam Epiphaniae, in Vigilia Pentecosten et infra octavam privilegiatam SSmi Corporis Christi, idem Parochus petiit declarari:

5. An huiusmodi Missa dici possit diebus duplicia excludentibus, ut supra notatis?

6. An commemoratio Missae pro sponso et sponsa dicenda, prout ex dicto Decreto, in Missis de duplici 1 vel 2 classis dici debeat sub unica conclusione cum Oratione Festi; vel sub altera conclusione?

7. An talis commemoratio pariter dici debeat sub unica vel sub altera conclusione, prout solet de aliis commemorationibus occurentibus, in diebus Dominicis et Festis de praecepto?

8. Quo loco, quando aliae occurrunt commemorationes, ut in proximo quaesito, commemoratio Missae pro sponso et sponsa dicenda sit sub secunda conclusione?

Et S. R. C., exquisita sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris scripto exarata typisque evulgata, ad relationem Emi ct Rmi D. Card. Cavalchini Ponentis, respondendum censuit ut infra; videlicet:

Ad 1. ct 2. "Provisum in tertio».

Ad 3. «Affirmative .

Ad 4. » Affirmative in omnibus».

Ad 5. « Negative quoad octavam Epiphaniae, Vigiliam Pentecosten et octavam privilegiatam SSmi Corporis Christi, quatenus privilegium concessum sit ad instar octavae Epiphaniae ».

Ad 6. « Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam ».

Ad 7. « Ct in antecedenti ».

Ad 8. [1] Faciendam primo loco post alias de praecepto ».

Atque ita respondit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2619].

5845.

S. R. C., dccr. 27 aug. 1822.

Ex Romanorum Pontificum indulgentia, certa quaedam illustria honoris insignia Collegiis Canonicorum vel a priscis temporibus adtribui consuevere, quibus ct Ordinis maiestas commendaretur magis, et ipsa Sacrorum procuratio splendidiori apparatu ad populorum animos in divinae rei venerationem impensius comparandos effulgeret. Ast cum ea sit rerum humanarum conditio, ut quae providentissime constituta primum fuere, pravo

[1] Cf. X. 5834.

deinceps usu atque a concedentium voluntate plane absono, infeliciter pervertantur, id et de canonicalibus privilegiis ut plurimum contingere, graves undique invalescunt querelae hominum et auctoritate et sapientia praestantium. Nedum enim modus Pontificio Diplomate praestitutus violari conspicitur, sed id crebro honoris ac privilegii usurpari, nulla habita locorum, actuum personarumque ratione, quod primoribus ex Ecclesiastica Hierarchia datum dignoscitur.

Tanto huic malo convellendo haud semel adlaboravit Sacra Rituum Congregatio, quae ad rectam rerum sacrarum actionem ordinandam est praeposita; atque idcirco, quod praecipuum abusuum id genus caput est, privilegium Pontificalium Collegiis Canonicorum insignioribus libenter collatum, statis quibusdam conditionibus moderandum curavit, praesertim in Panormitana, die 22 aprilis 1684[1] et in Urbinatem, die 29 ianuarii 1752.[2]

Novis tamen et deterioribus adhuc percrebrescentibus adversus haec instituta consuetudinibus, nonnullisque dubiis nuper delatis super usu Pontificalium in Metropolitana Ecclesia Baren, placuit SSmo Domino Nostro Pio Papae VII rem universam eidem S. Congregationi discutiendam demandare; quae, exquisita prius sententia S. Congregationis Caeremonialis Secretarii, itemque Sedis Apostolica Caeremoniarum Magistri, cunctisque rationum momentis accurate diligenterque perpensis, edendum censuit Decretum, quo Pontificalium privilegia declarentur, certisque legibus ad Ritualium praescriptionum normam coerceantur. Eius porro Decreti articuli sunt, qui sequuntur:

1. Sacra peragere Ritu Pontificali de iure inhaeret dumtaxat Episcopali Dignitati.

2. Praelati Episcopo inferiores pontificaliter celebrant ex privilegio, sed ornatu moderatiori, statutis tantum diebus, in propriis Ecclesiis ab Episcopali iurisdiclionl exemptis; et tenentur in reliquis omnibus adamussim servare generalia Decreta Alexandri VII,[3] a Benedicto XIV confirmata.'

3. In Ecclesiis non exemptis vetantur iidemPontificalia exercere, etiamsi intercedat expressa Ordinarii loci licentia.

4. Dignitates, Canonici, Rectores Ecclesiarum quocumque nomine insignium prohibentur ritus et caeremonias pro Episcopis et Praelatis inferioribus designatas in sacris peragendis adhibere aut ornatum aliquem pontificalem induere, absque speciali Apostolicae Sedis privilegio.

5. Quodcumque privilegium ad augendum insignium quarumdam Ecclesiarum splendorem ab Apostolica Sede Dignitatibus, Canonicis, Rectoribus aut alio quocumque nomine nuncupatis concessum, utpote laesivum dignitati Episcopali, de iure strictissime est interpretandum. Quamobrem nil aliud concessum intelligendum est, nisi illud quod est spcciatim expressum, neque ex induito uno alterovc privilegio trahi potest consequentia ad alia, quae singillatim descripta non fuerint.

1 S. R. C Decreta Authentica, n 1728·

1 S. R. C. Decreta Authentica, n. 2418.

' Cf. X. 5518

4 S. R C. Décret* Authentica, n. 2376.

6. Nec tamen, posito privilegio, omnia omnibus aeque competunt, sed discrimine est opus inter Celebrantem et Assistentes cum insignibus pontificalibus.

7. Nam Celebranti quaedam competere possunt pontificalia insignia; non item Assistentibus, dum Dignitates, Canonici, Rectores etc. sacra sumere debent indumenta.

8. Sub generico ornamentorum pontificalium nomine, quae ex privilegio Apostolica Sedes insignioribus Capitulis quandoque concedit, intelliguntur dumtaxat, ex pluries decisis a Sacra Congregatione, caligae, sandalia, nec auro nec argento ornata, sericae item chirothecac, Dalmatica, Tunicella, annulus cum unica gemma, Crux pectoralis sine gemma, mitra simplex ex tela alba cum sericis laciniis rubei coloris.

9. Hisce omnibus uti poterit solummodo Dignitas aut Rector solemniter celebrans, nisi forte privilegium non omnia haec, sed aliqua dumtaxat insignia permittat.

10. Qui vero in Missa solemni Diaconum et Subdiaconum agunt, etiamsi sint Dignitates, Canonici etc., nec mitram nec ullum aliud pontificale indumentum, nec palmatoriam, si illius privilegio polleant, ad Evangelium et ad Epistolam adhibere poterunt.

De quibus omnibus facta per infrascriptum S. R. C. Secretarium relatione SSmo Dom. Nostro, Sanctitas sua cuncta in hoc Decreto sancita benigne approbavit, atque in actis S. R. C. referri, nec non Literas Apostolicas sub plumbo de eodem edi mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2624].

5846.

S. R. C., 17 sept. 1822.

Plura ubique vel ex Rubricarum et Decretorum ignorantia, vel ex nimia in iis pro arbitratu interpretandis licentia, percrebrescere compertum est, quae a legitimis probatisque Ritibus plene abhorreant. Hinc crebrae deferuntur querelae ad S. R. C., ut hisce malis opportuna adhibeat remedia, cum id maxime ei curandum sit ut veteres Ritus sacri ubivis locorum, in omnibus Urbis Orbisque Ecclesiis in Missis, divinis Officiis, Sacramentorum administratione ceterisque ad divinum cultum pertinentibos a quibusvis personis observentur, atque caeremoniae, si exoleverint, restituantur: si depravatae fuerint, reformentur (ex Bulla Sixti V: *Immensa Aeterni Dei*).[1] Sui idcirco muneris partes arbitratus est eiusdem S. Congregationis Secretarius dubia quaedam ex delatis postulationibus conficere, eaque Emis Patribus definienda proponere, quibus graviores saltem abusus convellantur. Sunt porro ea, quae sequuntur:

i. Quomodo se gerere debeant Magistri Caeremoniarum aliique, qui

[1] Bull Rom., tom. |, IV, p. 392-400.

vident in Ecclesiis non peragi functiones iuxta Rubricas nec observari Decreta et Resolutiones Sacrae Rituum Congregationis? l

2. An Presbyter assistens Episcopo in Solio, vice scabelli, uti possit Sede camerali vel simpliciter lignea ex corio cooperta, renovanda toties quoties inepta evasit ad usum? et quatenus negative,

3. An saltem toleranda sit immemorabilis consuetudo eamdem adhibendi?

4. An idem ornatus, qui iuxta Caeremoniale convenit Amboni in quo sermo et concio haberi solet, permitti possit in scamno, in quo sedent Dignitates et Canonici solemniter celebrantes?

5. An in eodem scamno Canonici celebrantis apponi possit pulvinum sericum?

Et EE. PP. Sacris Ritibus praepositi, exquisita prius sententia duorum ex Magistris Apostolicarum Caeremoniarum scriptis consignata typisque evulgata, ad relationem infrascripti Secretarii, respondendum consuerunt ut infra, videlicet:

Ad i. Adeundus loci Ordinarius, qui stricte tenetur opportunis remediis providere, ut Rubricae et S. R. C. Decreta rite serventur; siquid vero dubii occurrat, recurrendum ad eamdem S. C. pro declaratione ».

Ad 2. et 3. « Negative in omnibus ». J

Ad 4. ' Negative; et adamussim senetur dispositio Caeremonialis Episcoporum, lib. 2, cap. 3, § 4.

Ad 5. ·· Servandam esse praefati Caeremonialis dispositionem; et adhibendum pulvinum vel laneum vel ex corio ».

Atque ita responderunt et statuerunt. Die 17 Septembris 1822.

Facta autem de praemissis SSriio D. N. Pio VII Pont. Max. relatione per infrascriptum Secretarium, Sanctitas Sua cuncta benigne approbavit; Decretumque desuper expedire et publici iuris fieri mandavit; locorum Ordinariis stricte praecipiens, ut omnimodam illius observantiam urgeant. Die, Mense, Anno, quibus supra.

(S. R. C. Decreta Authentica, n. 2621]

5847. J

S. R. C., *Carpen.,* 16 dec. 1823.

Magister Caeremoniarum Cathedralis Carpen. in Ordinario Conventu Sacrorum Rituum Congregationis diei *12* aprilis praesentis anni Emis Patribus S. R. praepositis dubium proposuit, ut infra: 1

Quidam Sacerdos celebrans in Ecclesia rurali Carpen. Dioecesis, prolatis verbis: *Nobis quoqtii peccatoribus,* morbo repentino correptus e vita illico decessit. Aderat Cappellanus Paroeciae, qui statim Sacruin perfecit. Hinc orta est quaestio inter Parochum dictae Ecclesiae et Caeremoniarium Capi-

1 E Dub 2 rt 11

tuli Cathedralis, utrum Cappellanus postea, ablutione iam omissa causa servandi ieiunium, licite Missam celebrare poterit?

Et Emi Patres Sacris Ritibus praepositi, ad relationem infrascripti Secretarii, sedulo diligenterque discussa quaestione, etiamsi in negativam sententiam illico descendissent, rem nihilominus duobus Consultoribus Theologis expendendam atque ad luris Ecclesiastici Sacraeque Liturgiae Canones adornandam committi opportunum indicarunt per rescriptum: Detur responsum, exquisito voto duorum Consultorum Theologorum . Quumque negativae Eminentissimorum Patrum sententiae apprime in omnibus convenerint Consultorum elucubrationes, facta per me infrascriptum de singulis SSmo Domino Nostro Leoni XII Pont. Max. relatione, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis Responsum approbavit et confirmavit, atque Decretum expediri mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2630].

5848.

S. R. C., 8 mart. 1825.

Anno proxime praeterito in quadam Ecclesia Status Veneti sequens obtigit casus: Sacerdos celebrans Feria VI in Parasceve, initio Officii repentino apoplexiae morbo correptus est, nec alius aderat Sacerdos ieiunus, excepto Diacono ministrante. Ut cognoscatur quo modo agendum sit si idem casus in posterum contingat, nunc Parochus ab Emincntissimis Patribus Sacris tuendis Ritibus praepositis humillime petit duorum sequentium dubiorum solutionem; scilicet:

1. Utrum adveniente tali casu, Officium Feriae VI in Parasceve usque ad complementum peragi debeat?

2. Utrum possit vicem supplere Diaconus ieiunus, vel alius Sacerdos non ieiunus?

Latuit tunc sane, prout latet adhuc, silente Parocho, quid in Ecclesia, de qua supra, consilii coeptum. Sed, quoniam opportunum nimis visum est proposita dubia discutere, ut inde certa decerni regula posset in similibus si forte contingant, eventibus, tenenda, et definire quaenam revera sit qualitas et natura Missae, quae Praesanetificatorum dicitur; ideo EE. PP. eisdem Sacris Ritibus praepositi fuerunt in sensu rem in Ordinario Conventu esse ad examen revocandam, exquisito in antecessum voto duorum Consultorum Theologorum; cumque horum non una in omnibus cadcmque mens fuerit, ne ullus ambigendi locus supcresset, utriusque votum contrahendum Rmo Dom. Assessori fuit datum, qui allata ab unoquoque rationum momenta sedulo diligenterque discuteret, perpenderet, ponderaret, et deinde suam in scriptis sententiam Sacrae Congregationi aperiret.

Integro tandem proposito negotio in ordinario EE. et RR. PP. Coetu coacto sub die 5 martii currentis anni, auditaque relatione Emi et Rmi D. Card. I'alzacappa Ponentis, ad proposita dubia unanimi consensione respondendum esse censucnmt: In voto R. D. Assessoris »; nimirum·

Ad i. «Provisum in secundo». 1

Ad 2. Si ministrans ut Diaconus est Sacerdos et ieiunus, ipse, assumpta Casula, prosequatur Officium et Missam Praesanctificatorum absolvat, alterque non ieiunus Sacerdos ei succedat in munere Diaconi: quatenus vero ille sit dumtaxat in Diaconatus Ordine constitutus, et nemo alius adsit sacerdos ieiunus, cesset Officium, et sacra Hostia reponatur in Tabernaculo, dic sequenti post sumptionem Calicis a Celebrante sumenda ». Dic 5 martii 1825.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Leoni XII Pont. Max. per infrascriptum Secretarium relatis, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis responsa approbavit, confirmavit et ita in posterum in similibus servandum esse decrevit.

(S. R. C. Decreta Authetica, n. 2636].

5849.

S. R. C., decr. gen. 27 maii 1826.

Pluries Emi Patres Sacris Ritibus praepositi ad sibi allatas quaestiones, liceret necne publicis in solemnibus supplicationibus, quae fiunt occasione celebritatis Sanctorum Patronorum principalium, per Civitates et Loca, horum Reliquias vel Spinam Sacratissimae Coronae Domini Nostri lesu Christi aut Lignum vivificae Crucis sub baldachino deferre? responderunt: SSriiae Eucharistiae dumtaxat baldachini usum competere, ad tradita per Cacremoniale Episcoporum, Rituale Romanum aliosque rituales libros; ideoque,habita ratione disparitatis ritus et cultus, neque Instrumenta Dominicae Passionis, neque Sanctorum Reliquias sub pallio seu baldachino hastato deferri licere: huiusmodi delationem abusum declarantes, huneque improbandum et eliminandum. Quia vero et Lignum SSmae Crucis et Sacratissimae Spinae Coronae Domini, prout alia quaedam Instrumenta Passionis Dominicae contactu immediato SSmi Corporis Domini Nostri lesu Christi sanctificata fuere, eiusque pretiosissimo Sanguine conspersa, proindeque speciali honoranda cultu: insuperque ea fere universali ubique locorum ct gentium invecta consuetudine, sub baldachino deferri obtinuerint; ideo illarum circumductionem sub baldachino tolerandam consuerunt: congruum quippe et rationi consonum videbatur, ea reverentiae argumenta esse exhibenda Domino, quae Sanctis nullatenus praestari debent.

Sed quoniam, hisce non obstantibus sanctionibus, abusus qui irrepserant, sensim alicubi invalescere persentiantur ct nonnulli existant, qui pia quadam fraude legem eludere in animum induxerint, superimponentes Reliquiis Sanctorum vivificae Crucis Reliquiam, ut illas sub baldachino huius praetextu deferant, prout ex repetitis ad Sanctitatem Suam et Sacram Congregationem datis adversus huiusmodi abusus precibus constat; hinc ne debitus turbetur ordo et in extrinsecis etiam honorificis, licet non essentialibus significationibus, congrua ratio senetur; utque vigentes adhuc abusus opportune abscindantur et elimim >tur, quaeque praescripta sunt debitae

exequutioni mandentur, re mature diligcnterque perpensa in Ordinario Conventu habito dic 6 maii currentis anni 1826, Emi Patres fuerunt in voto: Dandun. esse Decretum Generale, quo, iuxta alias resoluta, caveatur et per modum regulae ubique servandae praefiniatur, ne in posterum alicubi per quoscumque, quolibet sub praetextu solemnitatis, devotionis, pietatis, privilegii, indulti, concessionis, tolerantiae, consuetudinis licet immemorabilis, quam abusum non ferendum declararunt, liceat umquam Sanctorum Reliquias processionaliter sub baldachino circumferre: tolerari tamen posse et permitti, quod Lignum SSmae Crucis aliaque Instrumenta Dominicae Passionis, peculiari horum attenta veneratione habitaque ratione fere universalis consuetudinis, deferantur sub baldachino, dummodo tamen id fiat seorsim et disiunctim a Sanctorum Reliquiis, quibus distinctivum hoc honoris omnino non convenit; et ad Secretarium cum SSmo ».

Facta igitur de praemissis omnibus et singulis Sanctissimo Domino Nostro Leoni XII Pont. Max. relatione per infrascriptum Secretarium, Sanctitas Sua Sacrae Congregationis sensum approbavit, confirmavit iussitque promulgari ct in Acta Sacrorum Rituum Congregationis referri: Locorum Ordinariis stricte praecipiens, ut eliminandis abusibus, qui irrepserint, incumbant ct Decreti huius observantiam solertissime urgeant.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2647].

5850.

S. R. C., *Gandaven.*, 16 dec. 1820.

Nuntiatum est Eminentissimis PP. Sacris tuendis Ritibus praepositis, aliquibus in Ecclesiis Dioecesis Gandaven. in administrationc Sacramentorum nonnulla invaluisse, quae praescriptis in Rituali regulis adversantur, nec tam facile, per cos quibus Ecclesiarum cura demandata est, eliminari valerent; qui idcirco supplici libello dubia quaedam exposuerunt, ut ex Sacrae huius Congregationis responsis quid retinendum quidve repudiandum sit probe cognoscant. Sunt autem:

Prima facti species: Rector Ecclesiae reperit in Ecclesia sua consuetudinem renovandi panem pro Sacrificio Missae et Communione fidelium singuli tribus mensibus tempore hvemis; tempore vero aestivo solitum esse confici pro sex mensibus. Hinc quaeritur:

1. An, attenta consuetudine, Rector licite consecrare possit specie a tribus mensibus tempore hyemis, vel a sex mensibus in aestate confecta?

2. An casu quo Rector sive Pastor Ecclesia praxim illam approbet nec velit eam relinquere, alii Sacerdotes in eadem Ecclesia inservientes possint tuta conscientia in hoc Pastori obsecundare, utendo praefatis speciebus?

Secunda facti species: In Parochiis ruralibus, ubi longum faciendum est iter, plerumque portatur SSmum Sacramentum Eucharistiae ad aegrotos eisque administratur cum Stola super vestem communem absque cotta sive superpelliceo; quaeritur:

1. An praxis illa, ubi invaluit ct Ordinarii locorum non contradicunt, retineri possit? et si negative, quaeritur:

2. An saltem Sacramentum extremae Unctionis cuin Stola tantum administrari possit?

Tertia facti species·. Sacerdotes curam animarum exercentes, pro sua commoditate, apud se in domibus suis retinent sanctum Oleum infirmorum; quaeritur:

An attenta consuetudine, hanc praxim licite retinere valeant?

Quarta facti species: Sacra Olea in Coena Domini benedicta transmittuntur ad Decanos foraneos, qui ea distribuunt Pastoribus suorum Districtuum; quaeritur:

An Decani distributionem differre possint usque post Dominicam in Albis?

Quinta facti species: Multi Pastores accepta sacra Olea deponunt in domibus suis usque in sequentem Dominicam; et tunc cum solemni Processione, videlicet cum Cruce, cum candelis ardentibus et sub baldachino, a toto Clero in habitu sacro portantur ad Ecclesiam, exponuntur in aliquo Altari cum hymnorum cantu atque eadem solemnitate portantur ad Fontem baptismalem eique infunduntur; quaeritur:

1. An Pastores recte retineant sacra Olea in domibus suis usque ad Dominicam receptionem eorumdem subsequentem?

2. An sacra Olea cum tali solemnitate introduci possint in Ecclesiam?

3. An cum tali solemnitate infundi possint Fonti baptismali, cui non potuerunt·infundi in Sabbato Sancto, cum tunc necdum haberi potuissent?

Tandem quaeritur:

An benedictio cum Indulgentia plenaria, iuxta Constitutionem Benedicti XIV, *Pia Mater,* 5 aprilis 1747, [1] impertienda sit pueris qui, defectu aetatis, primam Communionem necdum instituerunt?

Et S. R. C., requisita prius sententia in scriptis unius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, typis etiam vulgata, ad relationem Emi et Rmi D. Card. Pallotta Ponentis, respondendum esse censuit: « In omnibus iuxta votum », nimirum:

Ad primam facti speciem. Ad 1. Negative; et eliminata consuetudine, servetur Rubrica

Ad 2. « Negative ».

Ad secundam facti speciem. Ad 1. et 2. Negative; et eliminata consuetudine, servetur Ritualis Romani praescriptum ».

Ad tertiam facti speciem. Ad dubium unicum: Negative; et servetur Rituale Romanum, excepto tamen casu magnae distantiae ab Ecclesia: quo in casu, omnino senetur etiam domi Rubrica quoad honestam ct decentem tutamque custodiam ».

Ad quartam facti speciem. Ad dubium unicum: Negative .

Ad quintam facti speciem. Ad 1. lam provisum in responsione ad tertiam facti speciem, ad dubium unicum

1 Cf, X

Ad 2. ' 'Pollendam esse inductam consuetudinem, ct servandas Ritualis Rubricas ».

Ad 3. « lam provisum in praecedenti ...

Ad postremum: « Affirmative ».

Atque ita respondit ct servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2650].

5851.

S. R. C., decr. gcn. 20 dec. 1826.

Ad tollendos ac eliminandos abusus, qui irrepserant, in Cultus exhibitione nonnullis Dei Servis qui cum fama et opinione Sanctitatis decesserant, inconsulta Sede Apostolica, ac si essent Beatorum honoribus legitime decorati; s. m. Urbanus Papa VIII Generalibus Decretis editis anno 1625 confirmatisque die 5 iulii 1634,[1] providis latis legibus certum praescripsit ordinem, in hisce agendis Causis, in posterum omnino constanterquc servandum. Per hanc tamen generalem sanctionem expresse declaravit: Se nolle ullum praeiudicium inferre iis (Servis Dei) qui aut per communem Ecclesiae consensum vel per immemorabilem temporis cursum, aut per Patrum Virorumque Sanctorum scripta vel longissimi temporis scientia ac tolerantia Sedis Apostolicac vel Ordinarii coluntur . Quoniam vero huiusmodi ah universali lege exceptionum cognitio ad Sacrorum Rituum Congregationem servabatur, extunc obtinuit consuetudo, ut quoties corumdem Servorum Dei, qui aliquo ex modis suprainemoratis in Cultus possessione reperiri putabantur, Causa ad eamdem Sacram Congregationem deferri contingeret, primum in Ordinario Conventu de introductionis Commissione signanda ageretur: qua favorabili Rescripto absoluta, in altero postmodum cogendo de Cultu sive casu excepto instrueretur iudicium. Hoc tandem iuxta Postulatorum vota prolato, locum habebat altera Instantia pro Officii et Missae concessione. Ita refert et docet Bened. XIV, *De Servorum Dei Beatificatione,* Lib. IV, Part. II, Cap. IV et sequentibus: aqtue haec fuit constans Sacrae Congregationis disciplina per bina fere saecula.

Sed quoniam saepe evenire solet, in iis etiam quae recte sapienterque constituta sunt diuquc incorrupte servata, ut temporis lapsu languescant, sensim immutentur et diversam formam suscipiant: unde opus sit ut oblitcratus si non omni, aliqua saltem in parte, rigor ad observantiam revocetur, id quoque accidit in praefatis Causis pertractandis, quae a Papae Urbani lege excipiuntur. In his quippe novus paullatim longe facilior et expeditior inductus est ordo sub ea specie, quod antiquus rigor retinendus sit dumtaxat, si, sententia dicta de casu excepto, progredi mens sit ad formalem Canoniz.itionem, non autem, si ut legitimus Cultus approbari petatur ad hoc tantum, ad petendum nempe Officium et Missam.

Quamobrem hanc veteris disciplinae relaxationem non sine aliqua indui-

[1] Cf \ 2П.

gentia et moderatione coercere exoptantes Emi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, serioque recogitantes decere, ut pro casuum diversitate, diversus sit modus diversaque judicandi ratio, re mature diligenterque perpensa in Ordinariis Comitiis sub infrascripta die habitis, unanimes fuerunt in voto, decernentes: ne in posterum admittantur Instantiae pro concessione Officii et Missae in honorem illorum Dei Servorum, qui sunt aliquo ex recensitis modis in possessione publici et ecclesiastici cultus, nisi ordine sequenti servato.

Primum in Congregatione Ordinaria proponendum ct discutiendum erit dubium: · \n constet de casu excepto a Decretis s. m. Urbani PP. VIII ». Audito tamen in scriptis Promotore Fidei, cui tradenda erunt originalia et legalia documenta, ut suas exaret Animadversiones, quibus, si opus fuerit, poterunt Postulatores respondere. Si Patres Emi Sacris Ritibus praepositi in affirmativam abeuntes sententiam dixerint: Constare de casu excepto locus eit in subsequent! Congregatione novae Instantiae super concessione Officii et Missae, audito pariter in scriptis Promotore Fidei, velut supra dictum est.

Quatenus vero in aliqua ex Causis, in quibus approbatus auctusque cultus est accessione Officii et Missae, procedi optetur ad formalem Canonizationem, Acta strictim iteranda erunt ac retinendus antiquus judicialis ordo, qui in similibus inviolabiliter servatus fuit. Et ita decreverunt et declararunt, praecipientes infrascripto Secretario, ut Generale Decretum ederet, facto verbo cum SSmo. – Die 16 decembris 1826.

1)< quibus omnibus et singulis facta Sanctissimo Domino Nostro Leoni XII Pont. Max.relatione, die 20 decembris 1826, Sanctitas Sua Sacrae eiusdem Congregationis sententiam approbavit et confirmavit, ipsumque Generale Decretum praelo tradi et evulgari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2651].

5852.

S. R. C., *Bufrellen., 22* sept. 1827.

A prima Cathedralis Bugellcn. erectione constanter observatum fuit illud quod exactissime congruit Caeremonialis Episcoporum dispositionibus et Sacrorum Rituum Congregationis Decretis, praesertim in Monopolitana, diei 15 decembris 1632,[1] ut nimirum prima Dignitas fuerit Presbyter Assistens Episcopo solemniter celebranti in Festis primae vel secundae classis et diebus Fetialibus, aut benedictionem candelarum, cinerum et palmarum peragenti. Ast contra eiusmodi pervetustam consuetudinem dignior ex Canonicis ad praesens insurgit ab officio Presbyteri assistentis primam ex Dignitatibus excludere tentans, quando Episcopus Arcsperas Missamque celebrat in Festis secundae classis et diebus Ferialibus, nccnon quando candelas, cineres et palmas benedicit. Ad dissidia itaque vel scan-

1 ci \ 5349.

dala vitanda, Sacrae Rituum Congregationi ad Vaticanum in Ordinario Coetu coacto sub infrascripta die duo a Dignitatibus et Canonicis recensitae Cathedralis proposita fuere dubia enodanda; nimirum:

1. Num in Cathedralibus, in quibus Dignitates et Canonici existant, prima Dignitas semper debeat esse Presbyter assistens, quando Episcopus Missam et Vesperas solemniter celebrat, sive hoc peragat diebus primae classis vel secundae vel Fetialibus? »

2. An ipsamet prima Dignitas debeat quoque esse Presbyter assistens, quando Episcopus benedicit candelas, cineres et palmas; ita ut dignior Canonicus post Dignitates debeat tantum esse Presbyter Assistens, Episcopo non celebrante, sed Vesperis aut Missae solemni per alterum cantatae praesente'-

Et S. R. C., exquisito prius voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris scripto exarato praeloque cuso, necnon inspectis Rmi Bugellen. Episcopi informatione et voto, ac re mature diligenterque discussa, ad relationem Emi et Rmi D. Cardinalis Petri Vidoni Ponentis, respondendum censuit:

Ad i. « Affirmative».

Ad 2. « Affirmative pariter, iuxta votum Caeremoniarum Magistri

Et ita decrevit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2659].

5853.

Veronen., 22 sept. 1827.

Parochiali in Ecclesia S. Ambrosii Oppidi *Valpolicella* Dioecesis Veronem, decenti in theca iuxta appositam inscriptionem asservantur, una cum Reliquia ex Ligno SS. Crucis, sequentes etiam Reliquiae, nimirum: Gutta Sanguinis Domini Nostri lesu Christi, Velum B. M. V. eodem sanguine aspersum, Parva Crux de Cruce Salvatoris. Quoniam hae ex dono concessae sunt anno 1725, onus ex legato illi inest quibusdam in diebus publicae venerationi Reliquias istiusmodi exponendi. Ritus autem extunc ea occasione servatur, ut scilicet, e loco custodiae ad altare SSmi Sacramenti asportata theca ponatur in Throno, et decantata solemni Missa, Celebrans utroque genu adoret, thurificet triplici ductu, populumque. uti cum sacra Eucharistia, benedicat, reponatque in Tabernaculo una cum SS1Ï10 Sacramento, ut vespere idem observari possit. Rubricarum dispositionibus et Decreto Sacrae Rituum Congregationis anni 1736 iste usus contrarius apparuit Sacerdoti Francisco Negrini recensitae Parochialis Archipresbytero; qui proinde Reliquias erectus thurificavit, neque in Tabernaculo amplius reposuit. Haec dissidiorum et controversiarum causa. Ad dissidia itaque componenda prudens Archipresbyter primo Rmum Episcopum, dein Sacram Rituum Congregationem adivit, ut super exposito ritu decernerent.

Et S. R. C., in Ordinario Coetu ad Vaticanum sub infrascripta die coacto, exquisita prius sententia R. D. Aloisii Gardcllini eiusdem Sacrae Congregationis Assessoris Typis excusa, ad relationem Emi et Rmi D. Card.

Augustini Rivarola Ponentis, re mature diligenterque discussa, rescribendum censuit: « Iuxta votum Assessoris, nimirum: Citra approbationem Reliquiarum, scribatur Rmo Ordinario, iuxta mentem . Mens autem est: ut permittat tantummodo illas venerationis et cultus significationes, quae conveniunt Reliquiis de Cruce D. N. I. C.: prudenter vero suaviterque, per se vel per alios Sacerdotes, curet populum docere et erudire, ne scandalum patiatur ex praescripta indebiti cultus reformatione ». Et ita decrevit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2660].

5854.

S. R. C., *Patavina, 22* mart. 1828.

Rinc Dne uti Frater.— Huius S. R. C. Litteris sub die 22 sept. 1S27, exquisita Amplitudinis Tuae sententia super supplici Libello Bartholomaei Cremonese Parochi Ecclesiae S. lustinae istius Civitatis quoad dispensationem a nova execratorum Altarium consecratione, instar indulti in Beneventana, die 26 novembris 1696; haec sententia, accepta Mense novembri superioris anni, in Ordinario eiusdem S. C. Coetu ad Vaticanum sub infrascripta die coacto, fuit perlecta et Emis Patribus communicata. Quum autem ex ipsa probe intelligerent et animadverterent tredecim e vigintiquinque Altaribus per feraces manus aut ablata aut difissa aut penitus destructa fuisse, ac duodecim quae supersunt integra Altaria satis superque sufficiens parochialibus functionibus commodum praebere; consuerunt propterea: Non esse locum dispensationi petitae; et haec ipsa Altaria indigere nova consecratione: quam Amplitudo Tua perficere poterit vel una simul vel divisim, iuxta sancitas leges Romani Pontificalis ».

Hisce itaque novis litteris aperta est eiusdem S. C. mens ct voluntas; ideo curet Amplitudo Tua, ut nihil super exccratis Altaribus innovetur, donec nova accedat consecratio; nisi maluerit per Aras portatiles, seu sacros Lapides superpositos eorum usum expeditiorem reddere, donec consecrentur. Et diu felix et incolumis vivas.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2661l.

5855.

S. R. C., *Florentina,* 19 dec. 1829.

Director Calendarii Ordinis Capuccinorum Provinciae Florentinae l'r. Paulus ab Apua sequentia dubia discutienda, enodanda et resolvenda Sacrae Rituum Congregationi proposuit, videlicet:

1. An tempore Sacrosancti Missae Sacrificii in administratione Viatici, praesertim in Xenodochiis, liceat ab Altari recedere usque ad aegrotorum lectum recitando interim Psalmum *Miserere,* ut fieri solet extra Missam?

2. Utrum tempore etiam Sacrificii Missae administrari possit SSmum Viaticum in paramentis nigris.

3. Quum occasione mortis alicuius Episcopi praescribat Caeremoniale Episcoporum, lib. 2, c. 38, § 27, quod ipso scpulto, preces pro opportuna electione Deo fundantur; quaeritur: Utrum haec Collecta pro eligendo Episcopo continuari debeat usque ad diem Consecrationis, an electionis tantum?

Et S. R. C., accepta in scriptis sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ac re mature diligenterque discussa, respondendum censuit:

Ad i. «Negative, quoad Psalmum *Miserere* recitandum. Insuper animadvertendum, quod si Celebrans pro Viatici administratione intra Missam Altare e conspectu suo amittat, hanc administrationem non licere

Ad 2. « Affirmative ».

Ad 3. « Collectam continuari debere usque ad diem electionis, qui est dies Consistorii secreti ».

Atque ita respondit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2672].

5856.

S. R. C., *Vicen.*, 19 dec. 1829.

Inter postulata a Rmo Episcopo Vicen. in Visitatione ad Limina transmissa unum extat, quo ipse iure conqueritur de confusione colorum in paramentis Sacrosancto Missae Sacrificio aliisque ecclesiasticis functionibus deservientibus, quae etiamsi Sacris Ritibus opposita, in dicta tamen Civitate et in ceteris Episcopatus Ecclesiis conspicitur. Huic propterea abusui providere, imo de medio illum tollere volens, humillime supplicavit idem Episcopus pro opportuno remedio.

Et S. R. C., in Ordinario Coetu ad Vaticanum sub infrascripta die coacto, respondendum censuit: « Serventur omnino Rubricae Generales, facta tamen potestate Episcopo indulgendi, ut in Ecclesiis pauperibus permittat illis uti, donec consumentur ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2675]

5857.

S. R. C., *(icrunden.*, 3 apr. 1830.

Rmus Episcopus Gcrunden. in relatione status suae Ecclesiae ad Sacram Congregationem Concilii transmissa sequens proposuit Postulatum: Usque ab Anno 1308 in hac Ecclesia Cathedrali Matutinum Nativitatis Domini Nostri lesu Christi, vespere prima Vigilia Noctis decantatur, et circa auroram dicitur prima Missa, quae iuxta Ecclesiae ritum videtur mihi continuo post Matutinum debere celebrari. Eapropter precor VV. EE. ut indicetis mihi quid circa hanc praxim decernendum?

In Congregatione Sacrorum Rituum Ordinaria responsum fuit: t Serventur Rubricae Missalis; et Matutinum cum prima Missa ct Laudibus dicatur summo mane, si adsit impedimentum canendi prope mediam noctem .

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2676].

5858.

S. R. C., *Marsorum,* 12 nov. 1831.

In suo pastorali munere exercendo Rfnus Marsorum Episcopus quamplurima animadvertit ad ritus et caeremonias spectantia, quae potius privatam interpretationem redolerent, quam servarentur iuxta leges Caeremonialis et Rubricas; atque ut hunc privatum sensum de medio tolleret, ct ab universo suae Dioecesis Clero quoad omnia idem ordo eademque agendi ratio exquireretur, Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda proposuit:

1. Si Episcopo detur facultas conferendi Ordines Sacros diebus Festivis, potestne illos conferre in diebus Apostolorum ceterisquc per Apostolicam Sedem abrogatis? hisce autem diebus licet ne conferre etiam Ordines minores?

2. In Ordinatione Clericorum, antequam Tonsurandi nominarim vocentur a Notario, debet ne Archidiaconus eos invitare dicens: *Accedant, qui promovendi sunt ad Tonsuram?*

3. In collatione primae Tonsurae legitur in Pontificali: *Quilibet quum tondetur dicit: Dominus pars etc.* Haec verba suntne proferenda etiam ab Episcopo?

4. Pontificale praescribit quod, completa Ordinatione, Ordinati, suggerente Archidiacono, recedant ad loca sua. Quibus verbis uti debet Archidiaconus hisce occasionibus?

5. Quando Ostiarius, Archidiacono comitante, claudit et aperit fores Ecclesiae, debet ne claudere ct aperire etiam cum clavi; praesertim si in foribus Oratorii, ubi confertur Ordo, non adsit clavis?

6. *Arnen,* quod Pontificale praescribit respondendum in traditione vel materiae vel sacrorum indumentorum in Ordinatione, dicendumne est ab ipso Ordinando, vel ab adstantibus?

7. An Ordinatis Episcopo candelam offerentibus post Offertorium, tolerari possit usus ut una tantum candela accendatur, quae a singulis Ordinatis Episcopo offeratur?

8. In Ordinatione unius Subdiaconi legitur in Rubrica: *Quatuor candelabra cum cereis etc.* Quot ergo candelae in Altari sunt accendendae, si Missa Ordinationis non fiat in cantu?

9. Pariter si Missa Ordinationis non fiat in cantu, Subdiaconus ct Diaconus debent ne cantare, vel legere Epistolam et Evangelium; ct quando?

10. An Diaconi ct Subdiaconi in sacra Ordinatione dicere debeant *Confiteor.* ante vel postquam communicati sunt Presbyteri?

11. Si ordinatio Presbyteri fiat in cantu, Praefatio ct alia quae cantantur ab Episcopo, quomodonam dicenda sunt ab Ordinatis?

12. In Pontificali legitur: *Ordinati ad Presbyteratum dicant Evangelium in fine Missae.* — Dicere ne debent una cum Episcopo ad suam Sedem redeuntem, an ex se solis?

13. Quando sermo post Evangelium sit habendus, legitur in Cacremoniali, lib. 1, cap. 22, § 3: Concionatori Indulgentias petenti, Episcopus concedit Indulgentias consuetas. Quibusnam eas verbis concedere debet?

14. Finito sermone praescribit idem Cacremoniale ibidem, cap. 25, § 1: *Diaconus qui cantavit Evangelium stans ante infimum, vel in supremo gradu .Utaris... cantat Confessionem:* in libro 2 vero, cap. 39, § 1, legitur: *Statim finito sermone Diaconus stans ante infimum gradum Solii... cantabit Confessionem.* Quaeritur primo: An liberum sit Diacono in Confessionc cantanda stare vel ante infimum gradum Solii, vel in supremo aut in infimo gradu Altaris? Quaeritur secundo: An dicta benedictio semper danda sit ab Episcopo, etiam quando, finita Missa, debet dare benedictionem Papalem? Quaeritur tertio: An si Episcopus assistat cum cappa debeat stare cum bireto, vel sine bireto, dum cantatur Confessio? Quaeritur quarto: An si Episcopus assistat cum cappa debeat stare cum bireto, vel sine bireto, dum a Presbytero assistente incensatur?

15. Dum Episcopus, Missae per alium cantatae assistens, Missam cum Celebrante incipit ante infimum gradum Altaris, Presbyter assistens et Diaconi assistentes ubinam stare, ct quid agere debent?

16. In Communione Ordinandorum, si communicentur etiam Ordinati in Minoribus, Episcopus uti ne debet ad istos forma: *Corpus Domini Nostri lesu Cluisti custodiat Animam tuam in vitam aeternam·,* an dicere: *custodiat Te etc.*

17. Praestita a Presbytero ordinato in fine Missae obedientia, Pontificale Episcopo iniungit ut eum osculetur. Quomodonam ista deosculatio est facienda?

18. Cacremoniale Episcoporum, lib. *2,* cap. 36, § 1, iniungit Episcopo ut memoriam habeat praedecessoris sui proxime defuncti. Quidnam, si proximus Praedecessor translatus sit ad aliam Ecclesiam?

19. An Episcopus semper debeat manu benedicere Canonicis ceterisque de Clero, qui in sacris functionibus ei reverentiam faciunt?

20. Quum Episcopus diebus Festivis applicare debeat pro ovibus suis, quaeritur: An Episcopo hisce diebus pontificalitcr celebrante, Canonici debeant Missam Conventualem pro benefactoribus cantare et quando?

21. Debent ne Episcopi et Sacerdos concionem habentes adhibere Stolam?

22. Episcopi tenentur ne ad applicationem Missae pro ovibus post adeptam possessionem, an statim ac electi sunt in Consistorio?

23. Vicarii Capitulares tenentur ne ad hanc Missae applicationem, Sede vacante?

24. Cacremoniale Episcoporum, lib. 2, cap. 38, § 3, iniungit Episcopo aegrotanti, ut antequam communicet, profiteatur Catholicam fidem ex

formula ab Apostolica Sede praescripta. Quaeritur quaenam sit ista formula?

25. Cadavera Episcoporum, Sacerdotum, Diaconorum aliorumque de Clero debent ne sepeliri cum vestibus proprio Ordini congruentibus; an sufficit ut cum his in Ecclesia exponantur? l

32. An Festum Titularis Cappcllaruin publicarum et Oratoriorum, quae existunt in Aedibus Episcopalibus, Seminariis, Hospitalibus, domibus Regularium domibusque privatis, celebrari debeat sub ritu dupl. primae classis cum *Credo* octava?

33. Si alicui Ecclesiae consecratae nullus Clerus sit addictus, debet ne aut potest Clerus Ecclesiae parochialis, intra cuius fines Ecclesia illa existit, recitare Officium Missamque celebrare in Anniversario Dedicationis Ecclesiae cum octava?

46. Quando quis, itineris vel studii vel aliis de causis, extra Patriam sive Dioecesim versetur, debet ne recitare Officium sui Capituli, Ecclesiae et Beneficii, vel etiam simpliciter Dioecesis; an vero Officium illius loci in quo reperitur?

50. Potestne continuari usus illarum Ecclesiarum, quae pro colore albo, rubeo, viridi et violaceo utuntur paramentis, vel flavi coloris vel mixtis diversi coloris floribus? praesertim si colores a Rubrica praescripti in floribus reperiantur. in Rubrica Missalis Fratrum Ordinis Praedicatorum num. 6. legitur: *In diebus vero illis soleinnibus... uti possumus pretiosioribus paramentis cuiuscumque sint coloris, dummodo non sint nigri.*

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum sub infrascripta die in Ordinario Coetu coadunata, ad relationem Emi et Rmi Dom. Cardinalis Petri Francisci Galleffi Ponentis, exquisita prius alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris sententia scriptis reddita praeloque cusa, et omnibus mature libratis ac rite perpensis, rescribendum censuit:

Ad i. Affirmative, ad primam partem; et etiam ad secundam, sed mane tantum ›.

Ad 2. Potest, iuxta morem generalem ». ifl

Ad 3. Proferat Episcopus, iuxta morem ». JH

Ad 4. « *Ad loca vestra,* vel similibus ›.

Ad 5. Non est stricte necessarium ◗. 1

Ad 6. Iuxta consuetudinem, ab Ordinando ». J·

Ad 7. · Affirmative ›. ■

\d 8. In Ordinatione privata possunt accendi quatuor cerei, ut in Rubrica; sed in Ecclesia et publica Ordinatione septem, ut in Missa Pontificali ». I

Ad 9. Legant, dum Episcopus legit l. J

Ad 10. « Post Communionem Presbyterorum l. 1

Ad 11. Sine cantu legenda . <1

Ad 12. * Una cum Episcopo ›. 1

Ad 13. Satis est ut dicat numerum dierum η. I

' E. Dub 26. j», 39. 4(›› ss et S6

Ad 14. «Ad Quaestionem 1: Negative, sed stabit ante gradum Solii, celebrante Episcopo; ante gradum Altaris, assistente tantum Episcopo. Ad Quaestionem 2: Negative, quando in fine impertienda est populo Papalis benedictio. Ad Quaestionem 3: Iuxta Caercmoniale, capite cooperto. Ad Quaestionem 4: Sine bireto ».

Ad 15. Presbyter assistens cum aliis Canonicis; Diaconi vero assistentes a tergo Episcopi et Celebrantis n.

Ad 16. « Affirmative, ad primam partem; negative, ad secundam .

Ad 17. « Dextera vultus pars deosculanda est ».

Ad 18. Memoriam habeat illius Episcopi, qui decessit Cathedram tenens ».

Ad 19. ‹ Debet dum ascendit ad 'Thronum vel ex eo descendit, post Circulos et quotiescumque Canonici collegialitcr obsequium praestant Episcopo ».

Ad 20. Hebdomadarius, vel is cui onus inest Missae Conventualis, illam celebret lectam, ante vel post Missam Pontificalem ›.

Ad 21. « Servandam esse immemorabilem consuetudinem ▮.

Ad 22. « Post adeptam possessionem ».

Ad 23. « Negative ».

Ad 24. ‹ Eadem, quae a Cathcdralibus et Superioribus Ecclesiasticis vel Beneficiatis curam animarum habentibus observanda est ··.

Ad 25. « Servetur cuiusque Loci consuetudo ».

Ad 32. « Negative ».

Ad 33. Iuxta Decretum in una Urbis, diei 5 octobris ‡697, Negative ».

Ad 46. « Beneficiarii tenentur semper ad Officium propriae Ecclesiae; simplices vero Sacerdotes conformari possunt cum Officio loci ubi morantur ».

Ad 50. « Servetur strictim Rubrica, quoad colorem Paramentorum ».

Atque ita decrevit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2682].

5859.

S. R. C., *Sabinen.*, 12 nov. 1831.

Ortae quum essent nonnullae quaestiones inter Capitulum et Canonicos Collcgiatae Ecclesiae Sanctae Mariae Magdalenae ex una, atque Parochum Ecclesiae Sancti Hilarii partibus ex altera, Oppidi Ereti Dioecesis Sabinen., quoad erectionem Cnicis Ecclesiae parochialis in associandis cadaveribus eiusdem Paroeciae, tam si haec essent sepelienda in dicta Parochiali quam si tumulanda in supradicta Collegiata; adeo partes in suis studiis incaluerunt, ut ad rem omnem componendam opus fuerit mutuari praesidium ab Sacrorum Rituum Congregatione. Primitus vero solo exhibito supplici libello nullisque datis allegationibus, Sacra Congregatio, in Ordinario Coetu die 17 iulii superioris anni 1830, in sensu fuit ut scriberetur Eminentissimo

* Cf. X. 5707.

et Reverendissimo Episcopo Sabincn. pro informatione et voto. Dum haec agebantur et quisque pro suo tuendo studio liti necessaria pararet, dissentientibus adhuc animis, in hoc unum convenerunt, ut consuleretur expensis; proptereaque iterum supplicarunt Eminentissimis Patribus Sacris Ritibus tuendis praepositis, ut omni strepitu et forma indicii sublatis atqut sepositis, dignarentur eligere et deputare ludices Compromissarios seu Arbitros, ad controversias easdem librandas definiendasque, dato etiam authentico testimonio ab omnibus propria manu subsignato; quo declaratur paratos esse, sine ulla appellatione, amplecti et observare Arbitrorum iudicium et sententiam. Rata est Sacra Congregatio rem omnem committere Eminentissimo Cardinali Praefecto, qui, arbitris electis et nominatis, eisdem facultates omnes necessarias et opportunas ad rem impertiret. Et Eminentissimus ac Reverendissimus Cardinalis Carolus Alaria Pedicini Episcopus Praenestinus, ceu Sacrorum Rituum Congregationi Praefectus, hisce facultatibus utendo, sub dic 11 aprilis vertentis anni elegit et nominavit in ludices Compromissarios RR. DD. Andream Alariam Frattini eiusdem Sacrae Congregationis Assessorem et Aloisium Canonicum Tomassetti Sub-Secretarium Sacrae Congregationis Concilii utriusque luris Doctores, cum omnibus facultatibus necessariis et opportunis ad controversias componendas definiendasque; hac tamen adiecta lege, ut in omnibus procederetur sine forma et strepitu iudicii: insuper ut allegationes omnes una cum sententia ludicum et omnia ad quaestionem quomodolibet spectantia et exhibita referrentur in Actis Sacrorum Rituum Congregationis; denique ut nulli liceat ullo uinquain tempore ab Arbitrorum sententia quoquo modo appellationem quaerere. Huius itaque causae arbitri ludices, utraque parte consentiente, ut omnia rite ac legitime procederent, sequentia dubia concordarunt, quae recensitas controversias complectuntur, nimirum:

1. An, et cui competat elevatio Crucis in casu?
2. An, et cui competat praecedentia in casu?

Dubiis concordatis, ludices ipsi pluries partium Procuratores audierunt, et attente ac diligenter consideratis allegationibus hinc inde distributis, visis videndis, consideratis considerandis et servatis in hisce iudiciis de ture servandis, propriam in scriptis et in hunc modum tulere sententiam, videlicet:

Quoad primum dubium: Crucis elevationem competere Ecclesiae parochiali tumulanti; nempe si cadavera deferantur ad Ecclesiam Collegiatam Sanctae Mariae Magdalcnae, huius Ecclesiae Crux est elevanda etiam si defunctus ad Sancti Hilarii Paroeciam pertineret; et vicissim Crucis elevatio competit Paroeciae Sancti Hilarii, si defunctus in hac Ecclesia sit tumulandus, quamvis de Paroecia Collegiatae esset; quum sub una tantummodo Cruce Ecclesiae tumulantis in funeribus esse procedendum pluries decreverit Sacra Rituum Congregatio, praesertim in responsione ad dubium primum in Luccn., 15 maii 1694,1 et (omissis aliis) novissime in Alatrina, 6 maii 1826 ». *

1 Cf. N. 569»

1 S. R C Decreta Authentica, n 1644.

Quo vero ad secundum dubium: Competere Parocho defuncti, dummodo non deferat Canonicalia insignia si fuerit alter e Canonicis Collegiatae, etiam si isti collcgialiter incedant. Saepissime enim a Sacra Rituum Congregatione declaratum fuit ad Parochum defuncti spectare in funeribus Stolam deferre, aqua benedicta cadavera aspergere antequam e domo efferantur, et antiphonam praecinere: *Exultabimt Domitio.* Immo a Sacra Congregatione Concilii, in Callien. *lurium Parochialium,* 20 decembris 1828, declaratum fuit hoc ad illum pertinere etiam in funeribus Canonicorum Ecclesiae Cathedralis. Praecedentia vero Parochi supra Capitulum Collegiatae statuta fuit a Sacra Rituum Congregatione in Faventina, 15 Septembris 1668, [1] et alibi. Praesertim vero in casu definire hoc censuimus, quum Collegiata Sanctae Mariae Magdalenac erecta fuerit a s. m. Urbano VIII absque ullo praeiudicio alterius Paroeciae; quae quum iam extaret, dici nequit Collegiatae filialis. Quod si ad consuetudinem convertatur sermo, numquam Canonici in funeribus Parochum Sancti Hilarii praecesserunt. Si vero Parochus iste fuerit Canonicus, et canonicalia insignia deferre cupiat, tunc proprium locum inter Canonicos habere debet; namque facto suo, in illo vel altero casu, parochialibus privilegiis valedixit, et se esse contentum declaravit veluti Canonicum tantum censeri voluisse. Et ita dicimus, sancimus, pronunciamus et declaramus omni meliori modo ». Atque ita sanxerunt die 19 septembris 1831.

Quum autem super re pcrcupercnt omnes ut opportunum ederetur Decretum, et ad ea, quae in arbitrali sententia continentur, opportune servanda, atque ut sententia ipsa omnibus pateat et authenticum documentum in Archivio earumdem Ecclesiarum servari queat;

Sacra Rituum Congregatio, in Ordinario Coetu ad Vaticanum sub infrascripta die coadunata: Praesens Decretum expediri iussit, atque a Capitulo et Canonicis Collegiatae Ecclesiae Sanctae Mariae Magdalenae et Parocho Sancti Hilarii Ereti Dioecesis Sabinen. sine ulla appellatione servari mandavit ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2685].

5860.

S. R. C., *Arimincn.,* 7 apr. 1832.

Desiderio motus eliminandi nonnullos abusus qui sensim introducuntur super sacris ritibus, R. Er. Marianus ab Arimino Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia penes S. R. C. sequentia dubia proposuit:

3. An sub Reliquia alicuius Sancti, exposita publicae venerationi inter candelabra, debeat adhiberi Palla, sicuti fit in pluribus Ecclesiis?

4. Utrum liber, cui titulus: *Collectio sive Apparatus Absolutionum, Benedictionum, Coniurationutn etc.,* auctore Bernardo Sannig sit prohibitus vigore Decreti seu regulae generalis Indicis? Aliqui enim affirmant, alii negant;

1 S. R C, Decreta Authentica, n. 1371

ast omnes fere Sacerdotes hic et alibi illum adhibent, quamvis omni prorsus approbatione careat. Et quid de aliis libris benedictionum, habentibus quidem aliquam approbationem, sed non illam istius Sacrorum Rituum Congregationis?

Et S. R. C., in Ordinario Coetu ad Vaticanum sub infrascripta die coadunata, audita relatione ab Secretario facta et omnibus mature perpensis, rescribendum censuit:

Ad 3. « Negative ».

Ad 4. Illi soli libri adhibendi et illae tantum benedictiones, quae Rituali Romano sunt conformes ».

Atque ita respondit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2689]. J

5861.

S. R: C., *Tarentina,* 7 apr. 1832.

Ad preces Rfhi Archiepiscopi Tarentini, ita sequenti Epistola S. R. C. respondit:

Perillustris et Reverendissime Domine uti Frater.

In Congregatione Sacrorum Rituum Ordinaria, ad Vaticanum sub infrascripta die coadunata, habita fuit ratio supplicis Amplitudinis Tuae Libelli quoad modum recitandi Horas Canonicas quo utuntur Sanctimoniales istius Archidioeccsis, nec non sequentis informationis transmissae sub datum quinto Calendas ianuarii superioris anni 1831, quam Sacra eadem Congregatio ab Amplitudine Tua requisivit, auditis ipsis Sanctimonialibus. Post relationem ab infrascripto Secretario factam, omnibus mature accurateque consideratis, Eminentissimi ac Reverendissimi Patres Sacris Ritibus tuendis praepositi, rescribendum esse consuerunt: *In omnibus iuxta Decreta et Privilegia;* nimirum: Sanctimoniales Ordinis Sancti Benedicti utentes iam fere a decem seculis Breviario Monastico, licet Ordinario subjectae, tenentur dumtaxat ad Officia Patroni Civitatis, Titularis Ecclesiae Cathcdralis et Dedicationis eiusdem: in omnibus sine octava, iuxta Decreta. Reliquae vero, tum Ordinis Sancti Augustini tum Ordinis Minorum Sancti Francisci, sicut et praedictae Benedictinae non exturbandae sunt a sequendo proprii Ordinis Calendario; et licet sint Ordinario subiectae, non possunt illi Calendario addere alia Officia, praeter supradicta, nisi aliter ab hac Sancta \postolica Sede fuerit indultum pro Clero Scculari cuiuscumque Dioecesis atque Regularibus utriusque sexus . Haec eiusdem Sacrae Rituum Congregationis mandata libentissimo animo dum Amplitudini Tuae nota facere gestio, Illam adprecor, quoniam eius fides ct integritas perspecta iam est, ut adamussim exequutioni mandentur; et Amplitudini Tuae diuturnam ex animo exopto felicitatem.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2691].

5862.

S. R. C., *Novarien.*, 7 apr. 1832.

Eme et Rme Domine Observantissime.

Sacrorum Rituum Congregationi supplex exhibitus fuit Libellus pro parte Sacerdotis loseph De-Vccchi Caercmoniarii istius Cathcdralis Xovarien. ct Directoris Calendarii Dioecesis, qui advertens ab anno 1788 ad hanc usque diem Breviaria, Horas Diurnas, Missalia, Officia parva Beatae Mariae Virginis et Officia Hebdomadae maioris, quae denuo praelo mandantur, non continere Ordinariorum attestationes queis declaretur haec exemplaria concordare cum his quae hic Romae sunt impressa, ad tramitem Bullarum Sancti Pii V. Clementis VIII et Urbani VIII, quae in fronte Breviarii Romani reperiuntur; postulabat declarari- Xum etiam nunc servari debeant recensitae Constitutiones Pontificiae; et num transgressores poenas inibi inflictas incurrant, praesertim ex eo quod in praesentiarum nullus supersit dubitandi locus, quin emendata exemplaria prae oculis in cusione habeantur; eo vel magis, quod maxime torquerentur conscientiae, tum eorum qui lucrum ex venditione librorum liturgicorum percipiunt, tum Ecclesiasticorum qui illis uti debent, quum nullibi reperiantur illi hisce attestationibus muniti; proptereaque cupiebat demum concedi ut, sine ulla dubitatione, quis horum librorum usum sibi permittere valeret.

Sacra vero Congregatio, in Ordinario Coetu ad Vaticanum infrascripta die coadunata, audita relatione a Rino Dom. Secretario facta et omnibus mature perpensis accuratcque consideratis, Eminentiae Vestrae scribendum esse censuit ac declarari: Pontificias Constitutiones in suo robore permanere; et abusum non esse tolerandum ». Haec eiusdem Sacrae Congregationis mandata lubentissimo animo dum exequor, Eminentiae Vestrae manus humillime deosculor.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2692].

5863.

S. R. C., *Civitatis Castelli seu Tifernaten.*, 28 iul. 1832.

Archiprcsbyter hodiernus Sanctae Mariae Felcati Dioecesis Civitatis Castelli a Sacrorum Rituum Congregatione humillime petiit sequentia dubia declarari:

i. An celebratio Missae cantatae, si a proprio Parocho in sua Ecclesia, vel in aliis Ecclesiis parochiali suae Ecclesiae adnexis non peragatur, spectet ad viciniorem Parochum?

4. An in Missa pro Sponso et Sponsa, dicenda diebus Rogationum, carumdem commemoratio facienda sit?

Et Sacra Rituum Congregatio, sub infrascripta die ad Quirinale in Ordinario Coetu coadunata, referente infrascripto Secretario, respondendum censuit:

Ad I. Negative; iuxta Decretum in Bisinianensi, die 6 octobris 164o[1].
Ad 4. Affirmative; iuxta Generale Decretum sub die 3 martii 1818 .·
Atque ita declaravit.
[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2693].

5864.

S. R. C., *Civitatis Plebis,* 16 mart. 1833.

Apud Capitulum Cathédrale Civitatis Plebis pluribus abhinc annis usus invaluit omittendi recitationem Horarum Canonicarum Sextae et Nonae voce chorali post Missam Conventualem, casque recitandi submissa voce tempore eiusdem Missae, varias ob causas, nimirum: 1. quando Episcopus pontificaliter celebrat vel in Sede pontificali Missae Solemni adsistit; 2. quando protrahitur servitium Chori ob prolixiorem Missam, sive ob extraordinariam aliquam functionem; 3. temporibus Adventus et Quadragesimae, ratione concionis. Quaeritur ergo:

1. An huiusmodi usus valeat continuari? et quatenus negative,

2. An valeat continuari de licentia Archidiaconi vel, illo absente, de licentia antiquioris Canonici Praefecti Chori? et quatenus negative,

3. An saltem valeat continuari de licentia Episcopi?

Et Sacra Rituum Congregatio sub infrascripta die ad Vaticanum in Ordinario Coetu coadunata, omnibus mature perpensis accurateque consideratis, ad relationem infrascripti Secretarii, rescribendum censuit: Negative in omnibus; nec satisfieri Chori obligationi per privatam recensitam recitationem Sextae et Nonae, tempore Missae Conventualis .

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2699]. ,J

5865.

S. R. C., *Namurcen.,* 16 mart. 1833.

Hodiernus Secretarius Reverendissimi Namurcen. Episcopi Sacrae Rituum Congregationi sequens proposuit dubium pro opportuna solutione nimirum: In variis regionibus, ac praesertim in Gallia, Missalia et Breviaria ac etiam Libri Liturgici imprimuntur absque licentia seu approbatione Ordinarii; quam, praeter Concilium Tridentinum,[3] omnino requirunt Constitutiones Clementis Papae VIII [1] atque Urbani Papae itidem VI IT.[5] Supponitur quod in Gallia aliisque huiusmodi regionibus Decretum Concilii Tridentini Librorum approbationem requirens ct praefatae Constitutiones

1 Cf. N. 5390.
1 Cf. N. 5834.
• Se IV, t/r *editioni* «f *lucrorum librorum.*
1 Cf. N. 191.
1 Cf N· 214. 228.

Apostolicac usu non sint receptae, vel per usum contrarium vim obligationis amiserint. Hinc quaeritur an huiusmodi Libros absque requisita Ordinarii licentia impressos liceat emere, penes se retinere iisque uti in Belgio aliisque regionibus, ubi Decretum Concilii Tridcntini et supramemoratae Constitutiones Apostolicae communiter servantur.

Et Sacra Rituum Congregatio, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanas Aedes hodierna die coadunata, ad relationem infrascripti Secretarii, respondendum censuit: Non licere, nisi servatis Constitutionibus Apostolicis ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2701].

5866.

Veronen., 16 mart. 1833.

Vice-Cancellarius episcopalis Curiae Veronen. quum in votis habeat ut in sacris functionibus omnia iuxta ordinem procedant, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda proposuit; nimirum:

i. Num tuto sequi valeat Regula Ritualis Parisicnsis, sic expressa: Si, quando Communio danda est, inventus non fuerit sufficiens numerus Hostiarum, poterunt aliquot hostiae dividi in plurcs Particulas, quae singulis distribuantur? et quatenus non sit sequenda, num quibusdam saltem in circumstantiis temporis, locorum et personarum, sequi possit?

4. Num liceat uti colore flavo vel caeruleo in Sacrificio Missae, et in expositione Sanctissimi Sacramenti?

5. Num Sacerdos in Missa privata sacris indutus paramentis possit cineres distribuere et Sanctorum Reliquias deosculandas praebere, uti mos est in Veronensi Dioecesi, expleta Missa? et num possit sibimet cineres prius imponere genuflexus coram Altare nihil dicens?

6. Utrum in Communione fidelium extra Missam, Sacerdos antequam populo benedicat, osculari debeat Altare, ut praecipit Pontificale Romanum dc Visitatione; an non, ut Rituale Romanum innuere videtur?

Et Sacra Rituum Congregatio, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna die coadunata, audita relatione ab infrascripto Secretario facta et omnibus perpensis maturo examine, rescribendum censuit:

Ad i. " Servetur consuetudo dividendi consecratas Particulas, si adsit necessitas ».

Ad 4. « Negative ».

Ad 5. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ».

Ad 6. « Servetur dispositio Ritualis Romani nihil praescribentis ».

Atque ita respondit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2704].

5867.

S. R. C.» *Claromonten.,* 16 mart. 1833.

Quum diversae opiniones circumferantur in Concilio Claromontcnsi circa haec verba Pontificalis Romani: *Minores Ordines possunt conferri in Dominicis et Festis duplicibus:* dum alii contendunt per Festa duplicia ea tantum, intelligi, quae a populo feriantur, alii autem sustinent intelligi omnia duplicia, sive a populo feriantur, sive non, asserentes non distinguendum ubi lex non distinguit: ad certam in re legem stabiliendam, Sacrae Rituum Congregationi humillimae datae sunt preces, ut suam sententiam edicere dignaretur.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum sub signata die in Ordinario Coctu coadunata, ad relationem infrascripti Secretarii, respondendum censuit: Minores Ordines conferri possunt in Festis de praecepto, vel in Festis duplicibus quae erant de praecepto ante reductionem ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2705].

5868.

S. R. C., *Mediolanen.,* 16 mart. 1833.

Reverendissimus Praesul Franciscus Maria Zoppi, qui, Sanctissimo annuente, Episcopatum Massensem dimisit, in eo est ut potiatur Canonicatu superioris Ordinis in Metropolitana Mediolanen. Ecclesia, et ne in hoc novo munere aliquid detrahat Episcopali Dignitati ac vanitatis notam devitet, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna dilucidatione proposuit, nimirum:

1. Quaenam Sedes, vulgo *stallo,* sibi competat in Choro, in quocumque Capituli congressu et quando sibi cum eodem Capitulo publice procedendum est?

2. Quemnam habitum gerere in Choro, quemnam in publicis supplicationibus aliisque sacris functionibus, quemnam extra Chorum quum privatam personam agit?

Et Sacra Rituum Congregatio, in Ordinario Coetu ad Vaticanum sub signata die coadunata, referente infrascripto Secretario, attentis expositis ac singulis rationum momentis serio examine perpensis, rescribendum censuit:

Ad i. ct 2. Ratione Episcopatus posse ct debere uti habitu ordinario quo utuntur Episcopi in Romana Curia, id est rocchetto supra subtanam ct mantcllctto violacei coloris, ct debere praecedere omnibus aliis Canonicis ct sedere in primo *stallo* supra omnes: ut in Compostellana, sub die 15 iulii 1617 ».1

Atque ita rescripsit servarique mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2706].

» Cf. N. 517'·.

5869.

S. R. C., *Beneventana,* 17 aug. 1833.

'Ires extant Sodalitates penes Commune *Lapio* vulgo nuncupatum istius Beneventanae Archidioeccsis, nempe, Sanctissimi Corporis Christi, Sanctae Mariae ad Nives et Sanctae Mariae de Monte Carmelo, inter quas Sodalitas Sanctae Mariae ad Nives aliis praecedere praesumit etiam in Processionibus Sanctissimi Sacramenti. Ad exortas controversias omnino de medio tollendas Sodalitas Sanctissimi Corporis Christi, quae antiquitus in Archipresbytcrali Ecclesia erecta fuit ac deinde anno 1690 Archiconfratemitati sub eodem titulo erectae in Ecclesia Sanctae Mariae supra Minervam Urbis fuit aggregata, Sacram Rituum Congregationem adiit postulans declarari, cui competat praecedentia in Processionibus.

Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris Ritibus tuendis praepositi, quum probe noscerent praecedentiarum huiusmodi controversias pluries definitas fuisse: *In Processionibus Sanctissimi Corporis Christi praecedentiam dandam esse Confratcrnitati Sanctissimi Sacramenti, dummodo eadem aliis Processionibus intersit, et antiquioribus locum cedatp* ideo in Ordinario Coetu sub infrascripta die ad Quirinale coadunati, quin quidquam precibus rescriberent, Eminentissimo et Reverendissimo Archiepiscopo significandum consuerunt, ut, dissidiis compositis, curet observantiam huiusmodi Decretorum.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 270S].

5870.

S. R. C., *Mediolanen.,* 17 aug. 1833.

Humillimis precibus ab subscripto Secretario relatis in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis ad Quirinale hodierna dic habitis, Eminentissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi rescribendum consuerunt: Serventur Decreta huius Sacrae Congregationis de praecedentia Episcopi Titularis;[2] et scribatur Eminentissimo Cardinali Archiepiscopo Mediolanensi ad mentem ». Die 17 augusti 1833.

Ême et Rmc Domine Obsme.

Praecipua res gravissima ad hanc Sacram Rituum Congregationem nuper allata, apprime nota Eminentiae Vestrae, has litteras dirigendi praebet occasionem. Titularis Episcopus Franciscos Maria Zoppi, obtento Canonicatu istius Ecclesiae Metropolitanae, quum iainpridem Episcopali Dignitate esset ornatus, nonnulla dubia proposuit enodanda, quibus responsum fuit

M

1 Cf. N. 5704, 5838.

« Cf, N. <868.

iuxta Deereta alias a priscis temporibus emissa. Quo super facto omnis est removenda suspicio, ac pro certo habendum sincere et innocue eundem se gessisse. Mos enim invaluit apud Sacras Congregationes, quum Supplices porriguntur Libelli, quorum postulata et materies nihil novi discutiendum offerunt ac decisiones anteactas respiciunt, illis rescribi sub datum diei Congregationis praecedentis, licet post aliquot dies atque etiam mensem preces receptae fuerint. Idipsum evenit in praesenti casu. Et quidem, si Eminentiae Vestrae libuerit ipsa responsa cum adductis Decretis conferre, statim res omnis liquido patebit, ad ingenuitatem probitatemque Episcopi Canonici dignoscendam.

Attamen quum ad eundem responsa pervenissent post adeptam Canonicatus possessionem, maiori pressus angustia, dum refragari timet Sacrae Congregationis Decretis vel abnuere Capituli studiis, iterum Sacram Congregationem adivit postulans: Num ad vitandam quamlibet controversiam sibi liceret, posthabitis Decretis, prosequi eodem modo quo Canonicatus possessionem fuerat adeptus. Eminentissimi Patres in Ordinaria Sacrorum Rituum Congregatione habita die 17 augusti currentis anni 1833 ad Quirinale, dubia eadem in Eminentiae Vestrae obsequium rursus exponenda curarunt, atque intellexerunt responsa decerpta esse ex Decretis iamdudum editis ab eorum Antecessoribus in Sacra Congregatione ac Summorum Pontificum auctoritate confirmatis, quibus adhaeret constans omnium Urbis etiam Patriarchalium Ecclesiarum praxis et consuetudo. A veterum itaque Decretorum sensu minime declinare, immo Episcopali characteri ac dignitati consulere (quemadmodum antiquitus statutum fuit) Eminentissimi Patres unanimes censuerunt; et idipsum, expleta per R. P. D. Secretarium Sanctissimo relatione, Eminentiae Vestrae per praesentes officiose nunciare. Sanctitas Sua eidem Secretario, audientia sub infrascripta dic impertita, omnibus rei circumstantiis perceptis, commendavit plurimum, ut Eminentiae Vestrae per Litteras Sacrae Congregationis mens panderetur, cui Summus Pontifex accedens robur adiungit; haec autem mens potissimum est ut auctoritate ct eloquio, quo pollet Eminentia λ estra, istius Metropolitanae Canonicos religione, pietate ac titulis omnibus illustres, hortetur et suadeat ad benigniorem animum erga Collegam Episcopum Zoppi induendum, et ad Decreta Sacrae Congregationis exequenda; quam a priscis temporibus ab eiusdem Metropolitanae Capitulo saepe de sententia rogatam fuisse constat ex pluribus postulatis ct Liturgiae dubiis exhibitis, ipsumque Capitulum libentissime recepisse responsa et solutiones, atque huiusmodi Decretis, tamquam Sedis Apostolicae oraculis, obsequium praestitisse. Quod et praestandum esse in praesenti casu, in quo agitur de praecedentia Episcopi, in dubium non revocabit; maxime quum praecedentia isthacc proprio istius Metropolitanae Ritui nihil detrahat, quum honor Episcopis exhibendus universam Ecclesiam rcspiciat Permulta sunt iamdiu lata de Episcoporum praecedentia Decreta, atque huius constanter servatae praecedentiae in Capitulis Urbis et vetera et recentiora extant exempla; adeo ut si contigerit Episcopali Dignitate insigniri Sacerdotem aliquem ex coctu in stationibus inferioribus Chori sedentium, verbi gratia

inter Beneficiarios, statim superius ascendat, et praelatitio habitu indutus Crucemque pectoralem gestans, ante Canonicos locum obtineat, ac in solemnioribus functionibus, in quibus Capitulares sacris utuntur indumentis, pluviali ac mitra ornatus assistat. Hoc in primis servari in Basilicis Patriarchalibus Urbis compertum est, a quibus totius Orbis Christiani Ecclesiae exempla desumere in pretio habent. In ipsis enim Patriarchalibus Basilicis augustissimas functiones per annum peragit Summus Pontifex, qui ideo ab excelso Apostolico Solio, omnia quae ad cultum Ritusque Sacros pertinent ob oculos habet, et Ecclesiasticae Hierarchiae gradus omnes in suo conspectu propriis decoratos insignibus circumstantes intuitur. Quapropter exoptat Sanctitas Sua tam laudabilem morem servari a celebri istius Metropolitanae Capitulo, cuius perspecta habet erga Sedem Apostolicam devotionis et obsequii argumenta. Ac pergratum accipiet, conciliatis animis, Episcopum Titularem Canonicum Zoppi praecedentia fuisse donatum; quod quidem turbare nequit peculiarem istius Metropolitanae Ritum, ac decet Episcopalem Dignitatem, et cum praecedentia eidem restitutam conscientiae quietem, nec non amissa emolumenta; quum ipse abstinuerit a Choro veritus Sacrae Congregationis perfringere Decreta quae, ubicumque floret Catholica Religio, servantur ac recoluntur.

Haec omnia Eminentiae Vestrae significare mc oportuit, ut Sacratissimi Principis mandata perficerem et Sacrae Congregationis mentem communicarem; quod sedulo adimplens Eminentiae Vestrae manus humillime deosculor.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2710].

5871.

S. R. C., decr. gen. 26 apr. 1834.

Quum ab anno 1788 ad hanc usque diem Breviaria, Horae Diurnae, Missalia, Officia Parva Beatissimae Mariae Virginis, Officia Hebdomadae Maioris, Ritualia aliaque id genus, quae denuo praelo mandantur, non amplius praeseferant Reverendissimorum Ordinariorum Attestationes, queis declaretur haec Exemplaria concordare cum iis, quae Romae sunt impressa, ad tramitem Bullarum S. Pii V, Clementis VIII et Urbani VIII Summorum Pontificum, quae in fronte Breviarii Romani reperiuntur, Sacrorum Rituum Congregationi supplicatum fuit declarari: Utrum etiamnum servari deberent recensitae Constitutiones Pontificiae, et an transgressores poenas inibi inflictas incurrerent? praesertim ex eo, quod in praesentiarum nullus supersit dubitandi locus, quin emendata exemplaria prae oculis in cusione habita sint; et eo vel magis quod secus non parum torquerentur conscientiae tum eorum qui lucrum ex Liturgicorum Librorum venditione percipiunt, tum Ecclesiasticorum, qui illis uti debent, quum illi nullibi reperiantur hisce attestationibus muniti; proptereaque demum concedi, ut sine ulla dubitatione quis horum Librorum usum sibi permitti valeret.

Et Sacra Rituum Congregatio in Ordinario Coetu ad Vaticanum sub die 7 aprilis anno 1832 coadunata, audita relatione ab infrascripto Secretario

facta et omnibus mature perpensis accurateque consideratis, rescribendum esse censuit, ac declarandum: *Pontificias Constitutiones in suo robore permanere, et abusum non esse tolerandum.* ⁑

Huiusmodi Declarationi minime acquiescentes, qui primitus supplicarunt; et probe quum intelligant contra legem latam non esse aliquo conatu pugnandum, iterum tamen institerunt, quo traderetur modus et forma quoad usum eorumdem Librorum, quin inflictas poenas ulla ratione quis in sc convertat. Hisce precibus similiter ut supra relatis in altera Ordinaria Congregatione ad Vaticanum pariter sub die 16 martii 1833 coacta, Eminentissimi Patres Sacris Ritibus tuendis praepositi satius duxerunt super re indicium differre. Coadunata demum apud Vaticanas Aedes iuxta morem eadem Sacrorum Rituum Ordinaria Congregatio, in eaque iam tertio audita relatione ab infrascripto Secretario facta, omnibus accurate libratis, rescribendum ac decernendum censuit: *Detur Generale Decretum iuxta mentem.* Mens est, ut Ordinarii Locorum pro suo munere invigilent, ut denuo non cudantur supradicti Liturgici Libri sine Attestatione a Pontificiis Constitutionibus praescripta; et quoad illos, qui huiusmodi Attestatione destituuntur, et ab anno praesertim 1788 ac deinceps cusi fuere, aliquod exemplar ex supradictis examini probatae Personae Ecclesiasticae subiiciant, quae illud conferat cum iis, qui in Urbe iuxta morem sunt impressi (exceptis tum Breviario anni 1828 typis Contcdini, ac Missali anno 1826 praelo De-Romanis cusis, in quibus nonnulla menda irrepserunt), acceptaque fideli relatione Revisoris, quando illud adamussim concordare cum praedictis inveniatur, suo Clero declarent ipsi Ordinarii Breviaria, Missalia etc. illius impressionis perfecta esse, adeo ut illis licite ct sine ulla dubitatione uti quis videat. Ad praecludendam demum omnem viam dubitationis, tradendamque ipsis Ordinariis certam regulam, Typographi Romani deinceps ante impressionem horum librorum teneantur veniam a Sacra Congregatione impetrare, illiusquc revisioni subiiccre, ct Attestatione eiusdem Secretarii munire. Atque ita declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2716]. |9

5872.

S. R. C., *Tarvisina,* 6 sept. 1834.

Reverendissimus Episcopus Tarvisinus Sebastianus Soldati Sacrae Rituum Contregationi Eminentissimo et Reverendissimo Domino Cardinali Praefecto sequentes dedit litteras, nimirum: Binas factorum species, quas modo sum expositurus, ea de caussa, iudicio atque auctoritati Tuae subjiciendas curavi, Eminentissime ct Reverendissime Princeps, tum ut, Te decercnte, cognoscerem quid dc iis sentiendum sit, tum ut ea augear potestate, qua me carere sentio.

Quaero igitur primo: An Episcopus licite possit extra actum dedicationis

Ecclesiae immutare diem anniversarium dedicationis eiusdem, praecedenti Decreto iam constitutum ac firmatum; eo quod experientia demonstravit Oppidanos Paroeciae non posse ad Ecclesiam convenire ob impedimentum illa ipsa dic quotannis incidens?

In casu negativo opportunam postulo facultatem.

Quaero secundo: An Episcopus successor rite lustrans pro munere suo pastorali Ecclesiam a Praedecessore suo ante annos multos dedicatam, licite possit iure ordinario prohibere, ne eadem Ecclesia in posterum duplici appelletur titulo in solemni dedicatione usurpato, tum quia novit Curiam episcopalem ipsosque Oppidanos loci quinquaginta ferme annorum spatio unico tantum titulo usos fuisse in Ecclesia appellanda, altero relicto; tum quia certo scit ex duplici hoc titulo post annos sane multos adhiberi coepto, iurgia, discordias, simulationes secuturas esse cum Oppidanis alterius Paroeciae eiusdem Oppidi, quae eadem gaudet appellatione?

In casu negativo, ad quaestiones ac lites praecavendas, etiam atque etiam postulo ut ex Apostolica speciali potestate mihi liceat cx duobus nominibus in dedicatione, minus fortasse prudenter adhibitis, illud supprimere, quod longa saeculorum possessione, ad alteram Oppidi eiusdem spectat Ecclesiam.

Huiusmodi instantia per infrascriptum Secretarium relata in Ordinariis Comitiis ad Quirinale hodierna die habitis, Eminentissiini et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, re mature perspecta diligenterque examinata, rescribendum consuerunt: Negative in omnibus ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2719].

5873.

S. R. C., *Alexandrina,* 23 maii 1835.

Quum Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium enodandum proposuerit Capitulum Cathedralis Alexandrinae Ecclesiae; nimirum: An ritus et formula dandi benedictionem Apostolicam cum Indulgentia plenaria post Missam Solcmnem iuxta formulam praescriptam Episcopis, substitui possit ritui et formulae dandi benedictionem solcmnem iuxta Caeremoniale Episcoporum: adeo ut dicto *Placeat,* omissa benedictione solemni, impertiri possit benedictio Apostolica, ut supra?

Emincntissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanas Aedes sub infrascripta die coadunati, ad relationem Secretarii, rescribendum censuerunt: Negative; et servetur ritus ac forma in Romano Pontificali praescripta ».

[S. R. C. Decreta Authentica, η. 2720].

5874.

S. R. C., *Lucionen.*, 23 maii 1835.

Ad removendam quamcumque dubitationem circa cultum praestandum Sanctissimae Crucis Ligno fidelium venerationi exposito, hodiernus Vicarius Generalis Lucionen. Dioecesis Sacrae Rituum Congregationi scquentii dubia discutienda proposuit; videlicet:

1. An Caeremoniae in Missa coram Sacrae Crucis ligno palam exposito, differant ab iis quae in Missa coram Sanctissimo Sacramento adhibentur.

2. Quum coram Sanctissimo Sacramento palam exposito omnes in Choro stant nudo capite, nec transeunt ante medium Altaris, quin genua flectant; quaeritur: Anne idem observari debeat coram Ligno Sanctae Crucis palam exposito?

3. Quum in hac Dioecesi, sicut in multis Galliarum Dioecesibus, Sacerdos benedicendo populum cum Sanctissimo Sacramento dicat cum cantu verba: *Benedicat vos omnipotens Deus Pater etc.;* quaeritur: An possit aut debeat idem ritus servari etiam in benedictione cum Ligno Sanctissimae Crucis?

Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna die habitis, audita relatione ab infrascripto Secretario facta, rescribendum censuerunt:

Ad i. Affirmative; et solum est genuflectendum in accessu et recessu, et quoties opus sit transire ante medium Altaris, seu a latere ad latus, ut in incensatione ›.

Ad 2. Negative, ad utrumque; sed tantum unico genu in transitu

Ad 3. Neutrum licere; iuxta Decretum in una Caputaquen., diei 9 februarii 1762 ». [1]

Atque ita rescripserunt ac servari mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2722]. 'I

5875.

S. R. C., *Ordinis Minorum Capuccinorurn provinciae Helveticae,* 23 maii 1835.

Sacram Rituum Congregationem supplex adivit R. I'. Isidorus a Valesia Sacerdos Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorurn Provinciae Helvetiae, ac insequentia dubia declarari expetiit; nimirum:

1. An consuetudo benedicendi populum cum sacra Pyxide, quoties Eucharistia distribuitur, sit servanda; vel potius benedicendus sit populus manu dextera tantum, uti habetur in Rituali Romano et in una Urbinaten., diei 26 ianuarii 1793? 8 ct quatenus affirmative ad primam partem,

1 S. R. C. Decreta Authentica, ŋ. Z4^4·

1 S. R. C. Decreta Authentica, n. 2543·

2. An tunc dicendum sit: *Benedicat vos etc.?*

3. An servanda sit consuetudo dandi benedictionem cum Ostensorio, quando cantatur versus: *Sit ct benedictio;* vel potius impertienda sit benedictio, expletis Hymno et Oratione, uti habetur in Rituali Romano, Caercmoniali Episcoporum atque Decretis S. R. C. in Sabinen., die 5 februarii 1639,[1] et in Caputaquen., die 9 februarii 1762?[2]

4. An consuetudo pro Expositionibus minus solemnibus in Throno collocandi sacram Pyxidem et deinde cum ea benedicendi populum, possit licite observari, non obstantibus Ecclesiae prohibitionibus toties renovatis?

5. An consuetudo dicendi in Communione fidelium: *Ecce Agnus Dei* ct *Domine non sum dignus* idiomate vulgari sit sustinenda; vel potius eliminanda, utpote contraria Rituali et Missali Romano?

Huiusmodi dubiis ab infrascripto Secretario relatis in Ordinariis S. R. C. Comitiis ad Vaticanum hodierna die habitis, Emincntissimi et Reverendissimi Patres Sacris Ritibus tuendis praepositi, omnibus mature perpensis et consideratis, rescribendum censuerunt:

Ad 1. Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam; iuxta Rituale Romanum, et Decretum Urbinaten., diei 26 ianuarii 1793 ›.

Ad 2. « Jam provisum in primo ».

Ad Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam

Ad « Negative n.

Ad « Consuetudinem esse eliminandam ».

Atque ita Sacra Congregatio propositis dubiis respondendum censuit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2725].

5876.

S. R. C., *Bisinianen.,* 8 aug. 1835.

Quum hodiernus Archipresbyter Terrae Lutiorum Dioecesis Bisinianen. Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna solutione proposuerit, nimirum: Num Diaconus superpelliceo et Stola indutus possit, de consensu Parochi, benedicere domos in Sabbato Sancto?

Emincntissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinario Coetu ad Quirinale subsignata die habito, ad relationem infrascripti Secretarii, respondendum censuerunt: ◊ Negative ·.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2729].

[1] S. R. C. Decreta .Authentica, n. 665.

[2] S. R. C. Decreta Authentici, n. 2464.

5877.

S. R. C., 8 aug. 1835.

Quidam Archiepiscopus, cuius Dioecesis non habet Suffraganeos, Pontificalia exercens Dominica Pentecostes in Ecclesia alienae Dioecesis dc licentia Ordinarii, Pallio, Magistro Caeremoniarum suadente, usus est Hinc quaeritur utrum possit in posterum uti Pallio in designatis diebus extra suam Dioecesim, de licentia tamen Ordinarii loci?

Sacra Rituum Congregatio, ad Quirinale in Ordinario Coetu coadunata, ad relationem Secretarii rescripsit: « Negative ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2730].

5878.

S. R. C., *fiieracen.,* 12 mart. 1836.

Precibus Sacerdotis lacobi Barillon exquirentis ut a Clero Communitatis vulgo *Serra* Dioecesis Hieracen., cuius ipse est Procurator, continuari valeat usus sacrarum supellectilium ex gossypio confectarum;

Sacra Rituum Congregatio, in Ordinario Coetu hodierna die ad Vaticanum habito, rescripsit: Episcopo, ut veris existentibus narratis, indulgcat, ut intra biennium supellectilia renoventur ad tramites Generalis Decreti,' permisso interim earum usu quae nunc habentur ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2737].

5879.

S. R. C., *Tarvisina,* 12 mart. 1836.

Reverendissimus D. Sebastianus Soldati Episcopus l'arvisinus sequens dubium humillime proponit; nempe:

An Episcopus gaudens, prout est dc more, privilegio Altaris portatilis, licite possit, si forte aliquando sit morbo impeditus, iubere ut aliquis ex Sacerdotibus sibi henevisis super idem Altare portatile, decenter collocatum iuxta cubiculum suum. Sacra peragat ad devotionis solatium? et quatenus negative, idem Episcopus enixe deprecatur pro huiusmodi induito valituro, pro quocumque casu eveniente, usque ad eiusdem Episcopi obitum.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum subsignata die coadunata in Ordinariis Comitiis, ad relationem subscripti Secretarii respondendum censuit: Affirmative, ad primam partem; ad secundam, induito non indigere ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2739].

' Cf. N. 5S37.

5880.

S. R. C., *Tridentina,* 12 mart. 1836.

Sacrae Rituum Congregationi humillime supplicavit R. P. Uldericus a Grigno Sacerdos Ordinis Minorum Sancti Francisci Reformatorum Provinciae Tridentinae, ut insequenda dubia declarare dignaretur; nimirum:

1. Quum iuxta Decretum Generale Sacrae Rituum Congregationis in responsione ad dubium 6, sub die 21 martii 1821,[1] eliminanda sit consuetudo apponendi Sanctorum Reliquias pictasque Imagines super Tabernaculo in quo Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum asservatur, adeo ut ipsum Tabernaculum inserviat pro basi; quaeritur: An hoc Decretum valeat etiam pro Reliquiis Sanctissimae Crucis vel alterius Instrumenti Dominicae Passionis publicae venerationi expositis?

6. An in Provincia Tridentina, quae ab Imperatore Leopoldo I inter Provincias Germaniae adnumerata est, ab alumnis Ordinis Minorum Sancti Francisci Reformatorum, absque Ordinarii licentia, praeter consuetas usuque receptas Sanctissimi Sacramenti expositiones, iieri possint extraordinariae, quae in illis Provinciiis ex inveterata consuetudine introductae sunt?

12. An Stola pro ministranda Sanctissima Eucharistia extra Missam esse debeat coloris Officio illius diei convenientis, ut praescribit Rituale Romanum; vel etiam esse possit alba, prout valde conveniens Sacramento Eucharistiae, ceu multi censent Doctores?

Eminentissiini itaque ac Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna die coadunati, singulis mature perpensis diligenterque examinatis, referente infrascripto Secretario, rescribendum censuenint:

Ad i. «Affirmative».

Ad 6. » Negative ». -<·%·-

Ad 12. » Affirmative, ad utrumque».

Atque ita rescripserunt ac servandum esse mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2740].

5881.

S. R. C., *Rhedonen.,* 27 aug. 1836.

Quum Reverendissimus Rhedonen. Episcopus animadverterit suae Dioecesis Parochos in nonnullis administrandis Sacramentis quoad quasdam caeremonias haud penitus inter se convenire, nec eam aeque ab omnibus servari uniformitatem, quam ipse maxime optaret; pro eo quo praestat studio ac diligentia ad rectum ordinem in Ritibus ac Caeremoniis Ecclesiae servandum, Sacrae Rituum Congregationi humillime sequentia

[1] Cf. N. 5841.

dubia enodanda proposuit ad hunc finem aliquando obtinendum; videlicet:

1. Anne, ultra pedum pars superior, inferior quoque ungenda sit in Sacramento Extremae Unctionis?

2. Utrum in Nuptiis, quae secundae dicuntur, omittenda sit benedictio annuli?

3. Quaenam servari debeant caeremoniae et preces, quando supplenda: sunt cum adulto Catholico valide post nativitatem baptizato, omissis tamen caeremoniis, quae iuxta Rituale Baptismum praecedere vel sequi debent: An scilicet illae quae in Rituali assignantur pro Baptismo adultorum, vel quae pro Baptismo infantium?

4. Quaenam ex his caeremoniis servari debeant, quum adultus ab haeretico ad Fidem Catholicam conversus baptizandus est sub conditione, ob dubium fundatum de validitate Baptismi ipsi a Ministro haeretico collari?

5. Utrum Indulgentia pro defunctis assignata iis applicari possit in Missis in Altari privilegiato celebratis, quando, ex statuto, celebratur die aut festo in iis diebus, in quibus occurrit Missa de festo simplici, aut propria de feria occurrente?

Et Sacra Rituum Congregatio, in Ordinariis Comitiis ad Quirinales Aedes infrascripta die coadunata, exquisito prius voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris scriptis reddito praeloque cuso, ad relationem Emi et Rmi D. Card. Caroli Mariae Pedicini Episcopi Praenestini, Sanctae Romanae Ecclesiae Àicc-Cancellarii, eidemque S. C. Praefecti et Causae huius Ponentis, rescribendum censuit: Iuxta votum Magistri Caeremoniarum; nimirum:

Ad 1. «Nihil innovandum».

Ad 2. « Negative ».

Ad 3. Caeremoniae et preces serventur, quae in Rituali assignantur pro Baptismo infantium ».

Ad 4. Quatenus supplendae sint vel supplendae credantur caeremoniae, ut in dubio, illae supplendae sunt, quae pro adultorum Baptismo sunt praescriptae .

Ad 5. Negative ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2743].

5882.

S. R. C., *Lucerina,* 1η aug. 1836.

Capitulum et Canonici Regiae Cathedralis Lucerinae, superioribus annis, novo illius Ecclesiae splendori ct ornamento prospicientes Sanctissimo Domino Nostro Gregorio Papae XVI humillime supplicarunt, ut memoratum Templum antiquitate ac maiestate celebre Basilicae Minoris titulo insignibusque decorare dignaretur, ipsosque Canonicos Pontificalium usu ad instar Abbatum in sacris peragendis officiis ornare. Benigne elementerque

a Sanctitate Sua excepto supplici libello, per Apostolicas Litteras in forma Brevis expeditas die 8 augusti 1834, Cathédrale Templum Lucerinum Basilicae Minoris Titulo fuit decoratum; sed Pontificalium usus Sacrae Rituum Congregationis auctoritati et iudicio ab Eadem Sanctitate Sua subiectus fuit.

Et S. R. C., in Ordinariis Comitiis ad Quirinales Aedes die 6 Septembris eiusdem anni 1834 coadunata, rc mature diligenterque discussa: Negative » rescribendum censuit

Quum autem in recensitis Litteris generice sermo instituatur de privilegiis, gratiis, praeeminendis, exemptionibus, induitis, quibus aliae Basilicae Minores utuntur, harum Litterarum Secretarium Canonici adiverunt, postulantes ut sibi significaretur quidnam privilegiorum, gratiarum ceterorumque praemissorum nomine veniat, quibus dum Titulo Basilicae Minoris Ecclesia aliqua decoratur, illius Canonici honestantur. Nulla apposita declaratione recepta, per alium supplicem libellum Sacrae Rituum Congregationi humillime supplicarunt, ut sibi significaretur quod corumdem verborum seu vocum nomine veniret: hoc potissimum fine, ne, aut concessionis fines ipsi excederent, aut aliquid sibi ex concessis adimerent.

Et Sacra eadem Rituum Congregatione, in Ordinariis Comitiis iterum ad Vaticanas Aedes die 12 martii vertentis anni coadunata rescriptum supplici libello fuit; ‹ Dilata; et exquiratur votum Magistri Caeremoniarum ›. Omnibus propterea rite postmodum dispositis, redditoque huiusmodi Magistri Caeremoniarum voto, quod fuit etiam typis cusum ut prae omnium manibus haberetur; in Ordinario demum Coetu ad Quirinales Aedes infrascripta die coadunato, ad relationem Eminentissimi et Reverendissimi Cardinalis Iacobi Brignole Ponentis, re mature diligenterque discussa ac rite librata, rescribendum censuit: Iuxta votum Magistri Caeremoniarum, [1] excepta palmatoria; declaravit nimirum nomine privilegiorum, gratiarum, praeeminendarum, exemptionum, indultorum ccterorumquc similium, quae continentur in Litteris Apostolicis in forma Brevis expeditis favore alicuius Ecclesiae ad gradum Basilicae minoris elevatae, venire: Conopaeum, omni tamen auri et argenti ornato ab eo excluso, tintinnabulum et usum cappae magnae ».

Atque ita declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2744].

5883.

S. R. C., *Veronen.*, 27 aug. 1836.

Ut omnia quae Dei cultum respiciunt ad aedificationem et secundum ordinem fiant, quo sacris concilietur reverentia, excitetur in populis fides, servetur mysteriis gratia et maiestas, alte animo defixum habens, Reverendissimus Veronen. Episcopus Sacrae Rituum Congregationi humillime

[1] Ci. S. R. C. Decretu .Authentica, vol. IV, p. 357-360.

supplicavit, nonnulla exponens dubia per eiusdem oraculum solvenda: ut et corrigantur, si quae emendanda in sua Dioecesi reperiuntur; et ea omnia quae ad praxim Sacrorum Rituum et Rubricas observandas concurrere possunt, magis magisque innotescant.

Et S. R. C., in Ordinario Coetu ad Vaticanas Aedes die 12 martii vertentis anni coadunata, rescribendum censuit: Ponatur in Folio, exquisito voto Magistri Caeremoniarum ».

Hisce omnibus de more servatis, iterum proposita sunt eiusdem Episcopi pro opportuna solutione sequentia dubia; nimirum:

7. Quum Parochus noverit sacrum Viaticum difficillime porrigi posse infirmo morti proximo, nisi celebret in Oratorio domestico induito Apostolico erecto domui infirmi; quaeritur: Num possit a privato Oratorio Sanctissimum Sacramentum deferre? et quatenus affirmative: Num in tali casu celebrare possit etiam indultario absente?

8. Potest ne Sacerdos, omnibus sibi prius commode dispositis quae ad Sacrificium occurrere possunt, ne mulieres inserviant Altari, uti ministerio mulieris tantum pro responsis?

Et Sacra eadem Rituum Congregatio, in Ordinario Coetu ad Quirinales Aedes infrascripta die coadunata, mature diligenterque omnibus perpensis, praesertim iis quae allata sunt in exquisita sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris scriptis reddita praeloque cusa, ad relationem Eminentissimi et Reverendissimi Domini Cardinalis loannis Francisa Marco y Catalan Ponentis, rescribendum censuit:

Ad 7. » Affirmative, etiam absente indultario ».

Ad 8. « Affirmative, urgente necessitate ».

Atque ita respondit, decrevit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2745].

5884.

S. R. C., *Lucionen.,* 27 aug. 1836.

Sacra Rituum Congregatio ad Quirinale hodierna die in Ordinario Coetu coadunata, quum ab infrascripto Secretario acceperit pro parte Magistri Caeremoniarum Reverendissimi Episcopi Lucionen. requiri: An Reliquia Sanctissimae Cnicis Domini Nostri lesu Christi, fidelium venerationi exposita. iisdem caeremoniis honorari debeat, quibus honoratur Sanctissima Eucharistia, pariter solemniter exposita; quumque compererit alias, et praesertim in una Varsavien. in responsione ad dubium septimum sub die 7 maii 1746, ' sancitum fuisse, ut ante ipsum Lignum Cnicis genuflectatur unico genu, et ut in thurificatione Sacerdos non gcnuflectet; rescribendum censuit: Detur Decretum in Varsavien. in responsione ad dubium septimum. die 7 maii 1746 ».

Atque ita rescripsit, servarique mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2747].

' Cf. N. 57»«.

5885.

S. R. C., *Venusina,* 27 aug. 1836.

Precibus Parochorum Civitatis et Dioecesis Venusinae reclamantium ilis canendi Missam in funeribus suorum Parochianorum, quod quidem ius controvertitur a Cappellanis Confraternitatum in quarum Ecclesiis defunctorum cadavera efferuntur;

Sacra Congregatio Rituum, inhaerendo alias statutis, rescribendum censuit: ' Detur Generale Decretum Urbis et Orbis, dici 12 ianuarii 1704, ad dubium 20;' dummodo defunctus sit parochianus ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2751].

5886.

S. R. C., *Congregationis Missionis,* 27 aug. 1836.

Quod iugiter in votis habuerunt Presbyteri Congregationis Missionis Provinciae Neapolitanae, ut sibi nimirum concederetur altera Domus, tum pro Tyronibus instmendis tum pro spirituali recessu eorum qui ad Sacros promoventur Ordines; illud denique Deo adiuvante concessum est, et adsignatuin Coenobium in ipsa Civitate Neapolitana olim Ordinis Discalceatorum Sancti Augustini, ac novissime a Carthusianis dimissum. Quoniam vero penes camdem Congregationem illud in inore positum est, ut quando intra camdem Civitatem binae sint constitutae domus, eiusdem Alumni ad Superioris nutum alterutram incolant; proptereaque Visitator eiusdem Congregationis et Provinciae ad uniformitatem obtinendam, utque nova haec Domus omnia illa assequatur, quae ex privilegio, gratia et induito ceterae habent. Sacrae Rituum Congregationi humillime supplicavit, ut Tyrocinii Domus Neapolitana (olim Coenobium Sancti Nicolai) in praesentiarum Congregationis Missionis, sequenti induito gaudeat; nimirum:

1. In Nocte Nativitatis Domini intra Missarum Solemnia sacram Synaxim ministrandi Clericis, Confratribus et Familiaribus Congregationis non solum, verum etiam Clericis externis, praesertim Congregationis Conferentiac, qui Ecclesiam ea nocte frequentare consuescunt;

2. Canendi in Choro Vesperas sicut infra octavam Corporis Christi Dominica ipsius Festum consequente; etsi per accidens aliud occurrat Officium ritus duplicis;

j. Celebrandi Feria V in Coena Domini, ianuis clausis, unicam Missam lectam ante Solemnem; in qua ministretur Sacra Eucharistia Confratribus qui ministeriis domus temporalibus addicti sunt;

4. Ut Sanctus Vincendus a Paulo Congregationis Missionis Institutor assumi valeat Contitularis novae Ecclesiae;

' Cf. N. 5733.

5. Ut, quoniam in huius Ecclesiae Ara principe nulla extat Icon, collocari ibidem valeat illa B. Mariae Virginis Conceptionis titulo, sed ad illam formam effigiata quam refert Numisma Parisiis anno 1830 cusum;

6. Ut in hac Ecclesia assignari valeat Festum Sancti Vincentii a Paulo dic octava, hoc est 26 iulii, sub ritu duplicis secundae classis primisque cum Vesperis dc eodem, etiam si concurrant secundae Vesperae Sancti lacobi Apostoli, dc quo hoc casu fiat tantum commemoratio;

7. Ut, quoniam praeter Aram maximam eiusdem Ecclesiae, etiam aliud Altare Icone destituitur, hoc in Altari collocari valeat Icon Sancti Vincentii a Paulo Fundatoris;

S. Denique, ut, quoniam Anniversarium Dedicationis huius Ecclesiae incidit in aliam diem ab ea, qua peragitur in alia Ecclesia veteris Domus; ut dc eo agi valeat eadem die pro uniformitate cum primaria Ecclesia.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Quirinales Aedes infrascripta die Ordinario in Coetu coadunata, ad relationem subscripti Secretarii omnibus rite matureque libratis, respondendum censuit:

Ad i. 2. et 3. Pro gratia in omnibus; dummodo, quoad Vesperas in Dominica infra Octavam Corporis Christi, privarim recitent Vesperas diei qui ad Horas Canonicas tenentur ».

Ad 4. « Non expedire ».

Ad 5. Negative; et apponatur Imago Sancti Nicolai Titularis ».

Ad 6. « Pro gratia ».

Ad 7. Affirmative, iuxta modum; nimirum, ut quoniam in collocatione Iconis Sancti Nicolai in Ara principe duo remanent Altaria collateralia vacua, in his poni valeat Imago Sancti Vincentii ex una, et Imago Conceptionis Beatae Mariae Virginis ex altera parte iuxta veterem morem expressa, nusquam vero ad instar supradicti Numismatis; dummodo tamen iisdem in Altaribus collocetur in ovali figura super gradus candelabrorum etiam Imago illius Sancti, sub cuius titulo constat Altare fuisse consecratum, iuxta Decreta s. m. Alexandri Papae VII ».

Ad 8. « Negative ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2752].

5887.

S. R. C., *Florentina,* 27 aug. 1836.

\d preces Reverendissimi Archiepiscopi l lorcntini expetentis indultum, cuius vigore Canonicus suae Metropolitanae loseph Chiccchini, incumbens constructioni Processus Ordinarii Servae Dei Rcginaldae Tosetti, participare valeat de distributionibus choralibus, quamvis hac dc caussa Choro non intersit;

Sacra Rituum Congregatio rescripsit Non indigere; et detur Decretum

in Neapolitana, dici 23 decembris 1817, ' quo declaratur Dignitates et Canonicos ubique locorum existentes, qui construendis Processibus Ordinariis vel Apostolicis operam dabunt, licet e Choro ea de causa absint, lucrari nedum quotidianas distributiones, verum etiam alias omnes, quocumque iure, titulo et nomine, et quibusvis sub clausulis personale servitium exquirentes. Hoc autem indultum locum habere intclligitur iis tantum diebus, quibus conficiendis et adornandis Inquisitionibus incumbunt ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2754].

5888.

S. R. C., /Wassen., 11 mart. 1837.

Antequam Dioecesis Massensis canonice erigeretur, quod accidit novissimis temporibus, maxima pars locorum Dioecesim hanc in praesentiarum efformantium, etiam Ducatus Massae et Carrariae Principatus, subjiciebatur spirituali Episcopi Lunen, et Sarzanen. iurisdictioni; cuius Dioecesis quum praecipuus sit Patronus Sanctus Andreas Apostolus, Festum eius universa in Dioecesi, et Massae quoque et Carrariae, de praecepto servabatur; eo vel magis, quod idem Apostolus est Titularis Collegiatae Ecclesiae Carrariensis. Primus Dioecesis Masscn. Episcopus Franciscus Maria Zoppi, Cleri uniformitati et gregis spirituali bono prospiciens, Calendarii reformationem Festorumque reductionem obtinuit Decreto 11 iulii 1S27, et quum maxime percuperet suae Dioecesi Patronum assignare, exquisito Principum assensu, de Sanctae Sedis Apostolicae benignitate Sanctus Franciscus Assisiensis datus fuit Decreto diei 10 Septembris 1828; ea tamen lege, iuxta placitum Decretorum s. m. Urbani Papae VIII, ut celebratio Festi Sancti Andreae supradicti cessaret. Rebus ita dispositis, quisque per se facile animadvertere poterat, praesertim si quid Rubricarum praegustaverit, quo ordine essent haec Officia recitanda et Festum de praecepto servandum. Non omnibus vero res pariter arrisit; et pro parte Capituli et Canonicorum Collegiatae Ecclesiae Carrariensis Dioecesis Massen. Sacrae Rituum Congregationi proposita fuere sequentia dubia; nimirum:

1. Qui ritus debeat servari in Officio proprii Titularis?

2. Quodnam Festum cum integro praecepto servari debeat in Ecclesia Carrariensi? an Sancti Andreae Apostoli antiqui Titularis et Sancti Cechardi Patroni principalis; vel Sancti Francisci novi Titularis et Patroni?

Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanas Aedes nono Calendas iunii anno 1835 Ordinariis in Comitiis coacta, audita relatione ab infrascripto Secretario facta, respondendum censuit: Ponatur in Folio, exquisito voto Magistri Caeremoniarum ».

Huiusmodi voto audito praelisque cuso, sexto Calendas Septembris insequente anno 1836, iterum propositis supradictis dubiis ab Eminentissimoet Reverendissimo Domino Cardinale Thoma Weld Relatore, in Ordi-

' Cf. X. 5833.

nariis Comitiis ad Quirinale coadunatis, Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus mature perpensis ȧccura teque libratis, rescribendum consuerunt: Dilata, et scribatur Episcopo ad mentem. Mens fuit ut Episcopus Sacram Congregationem doceat: An, et quo iure Festum Sancti Andreae celebretur de praecepto, et quibus in locis Massen. Dioecesis celebretur Festum Sancti Cechardi; atque insuper exhibeatur Decretum diei ii iulii 1827 et Decretum ultimi Episcopi super uniformitate Calendarii et reductione Festorum ».

Habita demum Reverendissimi Massensis Episcopi super re plena et fideli informatione, visisque supradictis Decretis, iterumque exquisita sententia eiusdem Magistri Caeremoniarum;

Sacra Rituum Congregatio ad Vaticanum infrascripta die in Ordinario Conventu coacta, ad relationem supradicti Eminentissimi et Reverendissimi Domini Cardinalis Thomae Weld Ponentis, omnibus mature discussis attenteque consideratis, rescribendum censuit: luxta votum Magistri Caeremoniarum e, nimirum Clerus Civitatis Carrariac tenetur:

1. Celebrare Officium Sancti Andreae Apostoli sub ritu duplicis primae classis cum octava, sicuti Titularibus Ecclesiarum convenit, sed sine Festo de praecepto ».

2. i Servare Festum Sancti Francisci Assisiensis Patroni Dioecesis universae principalis, et Sancti Cechardi Patroni Civitatis sub utroque praecepto ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica n. 2758].

5889.

S. R. C., Veronen., 11 mart. 1837.

In Ordinariis Sacrae Rituum Congregationis Comitiis ad \aticanum subsignata die habitis, ab infrascripto Secretario iterum relato dubio a Reverendissimo Episcopo Veronen. hisce verbis proposito.: Utrum verbum *deinde* in forma absolutionis in nonnullis editionibus rubro charactere impressum omittendum sit? Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, audita prius Sacrae Universalis Inquisitionis Congregatione, rescribendum consuerunt: ‹ Nihil esse innovandum ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2764].

5890.

S. R. C., *Taurinen.,* 16 iun. 1837.

Rihus Taurinen. Archiepiscopus Emo et Rmo Domino Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto humillimas quum dederit litteras;

Sacra Rituum Congregatio in hunc modum rescripsit:

lllmc et Rme Domine mi Erater.

Simul ac Amplitudinis Tuae Epistolam datam undecimo Calendas iunii vertentis anni accepimus super omissione traditionis Libri Evangeliorum, quae inconsulto accidit novissima in Ordinatione generali habita Sabbato Quatuor Temporum Pentecostes in promovendo nonnullos Subdiaconos ad Diaconatus Ordinem; huiusmodi negotium illico demandatum fuit aliquibus huius Sacrae Rituum Congregationis Consultoribus Theologis; ut super re suam exponerent sententiam; quam etiam ex tempore Amplitudini Tuae nomine eiusdem Sacrae Congregationis communicamus, ut sciat quid in resit agendum et dubiis forsan obortis prudenter occurrendum. Sacra itaque Congregatio in suo et Consultorum sensu respondet: quod si Amplituto Tua prudenter indicet moram temporis, quae inter Ordinationem horum Subdiaconorum in Diaconos et supplementum defectus intercessit, tantam fuisse ut moralis coniunctio formae cum traditione materiae merito haud censeatur abrupta, Ordinatos huiusmodi relinquere possit in sua bona fide quoad praeteritum, et a qualibet suspensione in posterum absolutos declarare, quatenus sui Ordinis officium publice tuta conscientia (si aliud non obstet impedimentum) pro ratione sui status libere valeant exercere. Si vero dubitet tantum fuisse temporis et diversarum operationum intercapedinem et varietatem, ut hiatus iste inter Ordinationem et supplementum defectus nulla probatorum Auctorum interpretatione coniungi possit; tunc iterum, si cum traditione prius omissa Libri Evangeliorum simul protulit formam, sciat se posse acquiescere, et ita Ordinatos in suorum Ordinum exercitio pariter acquiescentes dimittere. Si vero solam tradidit partialem materiam Libri Evangeliorum sine forma; tutius erit, si pro Ordinatis huiusmodi caute et secreto suppleat opportuno tempore defectum, traditionem materiae simul cum prolatione suae formae repetendo. Quo in casu, si ad huiusmodi supplementum tempus proximae futurae Ordinationis a Canone constitutum «pcctari nequeat ob periculum scandali vel ob alias non levis momenti caussas et circumstantias, quas Amplitudo Tua probe noverit, nec aliud obstet impedimentum: poterit ab interstitiis dispensare et proximo quove Festo defectum praedictum prudenter et secreto supplere. Quod ad Clericos spectat Seculares, de quibus prout in casu exponitur dubitatur an omissio eadem acciderit, curare pro sua prudentia Amplitudo Tua poterit ut Ordinati huiusmodi innotescant; (quod non videtur tam difficile si Catalogum, quem apud se certe habebit, Subdiaconorum in ea Ordinatione ad Diaconatum evectorum percurrat) et eos in quos suspicio huiusmodi cadere potest, caute et secreto circa huiusmodi dubium interrogari faciat. Si quos igitur invenerit, quibus eadem contigit omissio, idem praestabit quod superius dictum est de duobus Religiosis; et si eos Ordinem Diaconatus bona fide hactenus exercuisse repcrcrit, a Censuris, quatenus opus fuerit, si nihil aliud obstet, absolvat, et ad eiusdem Ordinis ministerium et officium in posterum, quatenus opus fuerit exercendum, hoc est ad pie et fideliter in suscepto Diaconatus munere ministrandum tutos in conscientia de-

clarabit Quum per has responsiones omnibus a Te expositis fuerit opportune consultum, Amplitudini Tuae diuturnam ex animo exoptamus felicitatem.

(S. R. C. Decreta Authentica, n. 2767].

5891.

S. R. C., *Mutinen.,* 23 sept. 1837.

Quum quamplura pro parte Caeremoniarum Magistri Reverendissimi Episcopi Mutinen. Sacrae Rituum Congregationi proposita essent dubia, quorum solutionem enixis precibus efflagitabat, ut debita auctoritate accedente, quaevis privata interpretatio de medio tolleretur, atque unus idemque ordo ab omnibus in posterum in sacris functionibus servaretur, licet pleraque ex eis eiusmodi sint quae ab ipsis declarentur Rubricis, vel a Decretis alias editis pendeant; de more tamen ab eadem Sacra Congregatione indictum fuit, ut exquireretur sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris scriptis reddita praeloque cusa. Proposita autem dubia sunt sequentia, nimirum:

I. Quum ex Rubrica Feriae V in Coena Domini pateat omnes de Clero dicta die Communionem sumere debere de manu Celebrantis, nihilominus nonnulli Sacerdotes non dubitant asserere haec dicta esse ob merum consilium, non vero de praecepto. Hinc quaeritur: An revera omnes de Clero inservientes Missae Pontificali, et praesertim Sacerdotes, Diaconi et Subdiaconi sacrorum Oleorum consecrationi assistentes, teneantur Sacram Communionem sumere de manu Celebrantis? [1]

II. Colligitur ex Decretis Sacrae Rituum Congregationis non posse fieri concionem, capite tecto, ante Sanctissimum Sacramentum palam expositum, non obstante quacumque contraria consuetudine. Hinc quaeritur: An id saltem liceat quando Sanctissimum Sacramentum est quidem expositum, sed velo serico obductum?

V. Quum in Sacris peragendis statuatur ab Ecclesia colorem paramentorum esse vel album vel rubeum etc. pro diversitate festivitatum, quaeritur:

1. An paramenta coloris flavi adhiberi possint pro quocumque colore, nigro excepto?

2. Num paramenta confecta ex serico, variis coloribus et floribus intexta, ita ut vix dignoscatur color primarius et praedominans, usurpari valeant mixtim, saltem pro albo, rubro et viridi?

3. Num Planetae, Stolae et Manipula possint confici ex tela linea vel gossypio, vulgo *Percallo,* coloribus praescriptis tincta aut depicta?

Et Sacra Rituum Congregatio in Ordinario Coetu subscripta die apud Sanctam Mariam supra Minervam, loco Sacri Palatii Apostolici Quirinalis de mandato Sanctissimi coadunata, ad relationem Eminentissimi et Revc-

[1] E. Dub. II, HI, VI et XI.

rendissimi Domini Cardinalis loscph Delia Porta Rodiani Ponentis, mature consideratis riteque discussis omnibus, rescribendum censuit:

Ad I. Affirmative; et iam provisum per Generale Decretum diei 12 septembris 1716, ' atque per Decretum in Seguntina, diei 19 Septembris 1654 in responsione ad dubium primum ». 8

Ad II. « Negative ».

Ad V. Quoad 1. «Negative».

Quoad 2. « Pariter negative ».

Quoad 3. ‹ Serventur Rubricae, et usus omnium Ecclesiarum; quae huiusmodi Casulas non admittunt ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2769].

5892.

S. R. C., *Nemausen.*, 23 sept. 1837.

Episcopus Nemausensis in Gallia, quamvis annum octogesimum septimum agat, bona tamen valetudine atque intellectualibus facultatibus integre gaudet; quapropter ad Sanctitatis Tuae pedes provolutus, enixe exquirit: Utrum alio Sacerdote Missae Sacrificium celebrante, sibi in scamno sedenti suae Dioecesis Clericis Ordines Sacros conferre liceat, ne Clerici ipsi cum gravi incommodo adigantur ad conterminos Antistites accedere pro Ordinatione?

Et Sacra Rituum Congregatio ad Sanctam Mariam supra Minervam, loco Palatii Apostolici Quirinalis, de mandato Sanctissimi in Ordinario Coetu coadunata, referente infrascripto Secretario, omnibus maturo examine perpensis, rescribendum censuit: « Non licere ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2772].

5893.

S. R. C., *Oriolen.*, 23 sept. 1837.

Perdurantibus belli civilis calamitatibus in Regno 1 lispaniamm, accidit ut Reverendissimus Oriolen. Episcopus superiori anno 1836 Olea sacra Feria V in Coena Domini consecrare nequiverit pro solemn! benedictione Fontium Baptismalium parochialibus in Ecclesiis peragenda insequente Sabbato Sancto, neque eadem Olea a vicinioribus Episcopis Parochi habere potuerint: siquidem ob communia incommoda pene omnes Episcopales Sedes proprio sunt viduatae Pastore, ita ut communicationibus interceptis grex a Pastore, Filii a Parente, Ecclesia ab Episcopis non sine magno animarum salutis detrimento separentur. Huiusmodi in angustiis constituti

1 Cf. N. 5753.

* Cf. N. 5477.

Parochi Praebendati Oriolen. Dioecesis diversas inter se protulere sententias; et nonnullis negantibus, bene multi opinabantur benedictionem soleinnem Fontium Baptismalium perfici posse adhibitis Oleis superiori anno consecratis. In qua opinionum et sententiarum varietate, id sumpsere consilii ut Sacram hanc Rituum Congregationem requirerent, ut certam sequerentur regulam in re tanti momenti; ac propterea insequentia dubia enodanda humillime proposuerunt, nimirum:

1. An talis benedictio Fontis Baptismatis in Sabbato Sancto fieri debeat cum Chrismate et Oleo praecedentis anni; vel potius omittenda sit infusio Chrismatis et Olei usque dum haec accipiantur recenter consecrata?

2. An in Baptismo solemni infantium utendum sit huiusmodi Aqua benedicta quidem cum reliquis Caeremoniis Missalis, sed absque consecratione seu mixtione sacrorum Chrismatis et Olei; an vero Aqua consecrata praecedenti anno, quae ad hunc finem conservetur?

3. Utrum supposito quod Aqua baptismalis benedicta iam fuerit cum veteribus Oleis, eo quod Olea recenter consecrata non haberentur; infundi debeat in Piscinam donec nova recipiantur Olea, et cum his alia benedicatur Aqua iuxta Caeremonias Ritualis Romani? an vero illa prima aqua conservari et uti debeat usque ad benedictionem in Vigilia Pentecostes, prout in Missali?

4. Utrum in Baptismo solemni ungendi sint infantes Oleo et Chrismate praecedentis anni, dum recenter consecrata non habentur? an vero omittenda sit haec Caeremonia et postea supplenda, quum novum Oleum ct novum Chrisma recipiantur?

Huiusmodi dubiis per infrascriptum Secretarium relatis in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum habitis quinto Idus Martii vertentis anni, Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi nil decernere rati sunt, sed rescribendum consuerunt: Ponatur in Folio, et scribat Magister Caeremoniarum . Iterum proposita Causa in novo Ordinario Conventu Sacrorum Rituum subsignata die coadunato, ac proposito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris scriptis reddito, ac re mature perspecta diligentique examine cribrata, tandem Sacra eadem Congregatio mentem suam aperuit, ac propositis dubiis a Parochis Praebendatis Oriolen. Ecclesiae iuxta enunciatum votum rescripsit; nimirum:

Ad i. ' Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ».

Ad 2. Negative, ad utrumque; sed fieri debet nova Fontis benedictio cum Oleis anni praecedentis, ceu provisum in prima parte superioris dubii ·.

Ad 3. Negative, ad primani partem; Affirmative, ad ccundam ».

Ad 4· Affirmative, ad primam partem; Negative ad secundam ›.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, η. 2773].

5894.

S. R. C., *Rhedonen.*, *6* oct. 1837.

Rihe Domine uli Frater.

Gravissima quidem res est, quam Amplitudinis Tuae Litterae datae quartodecimo Calendas augusti vertentis anni enarrabant·, nimirum quamplurima Altaria parochialium Ecclesiarum huius Rhedonen. Dioecesis ita a Praedecessoribus tuis fuisse consecrata, ut in ipsis Sanctorum Martyrum Reliquiae vel penitus desiderentur vel si appositae fuerunt, non tamen servatae sint rituales caeremoniae quae ab ecclesiasticis legibus sancitae reperiuntur. De hac ipsa re inter cetera negotia actum quum fuerit in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis infrascripta die coadunatis;

Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, serio perpendentes indulgeri omnino non posse, uti in votis erat Amplitudini Tuae, ut Altaria reputet reconciliata cum sola ac simplici Reliquiarum repositione, nil statuendum consuerunt, quin antea exposceretur oraculum Sanctissimi Domini Papae; ac propterea rescripserunt: Ad Dominum Secretarium cum Sanctissimo ·I. Die 23 September's 1837.

Suo itaque munere fungens subscriptus Secretarius Sanctissimo Domino Nostro Gregorio XVI Pontifici Maximo singula fideliter exposuit, mentemque Sacrae Congregationis aperuit. Ast quum Sanctissimus Dominus praeceperit ut ulterius per alterutrum ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris conficeretur apposita Instructio pro Reverendissimo Rhedonen. Episcopo, hac tandem habita et a Sanctitate Sua probata, edixit ut per particulares Litteras huius Sacrae Congregationis Amplitudini Tuae injungeretur, ut ad tramitem omnino ipsius Instructionis huic fasciculo insertae, defectibus suppleat a Praedecessoribus suis admissis in consecratione Altarium, de quibus in precibus; atque ita absque admiratione et scandalo, ea qua par est sollicitudine ct prudentia, singula ordinet et componat.

Ita Sanctitatis Suae et Sacrae Rituum Congregationis iussis obtempero mentemque aperio, ut singula exequutioni demandet. Amplitudo Tua diu felix et incolumis vivat.

Romae die 6 octobris 1837. 1!

Tenor autem Instructionis adiretac est sequens:

Altare super quo celebratur Missa, six e fixum sit, sive portatile idest cum petra sacra tantum, consecratum omnino esse debet; ac pro ipso Altare portatili sive petra sacra, praecipuus est ritus observandus, unctiones adhibendae, reponendae in scpulchro Reliquiae Sanctorum Martyrum iuxta verba Apocalypsis: I *id/ sub Altare Dei animas 'ntcrfcetorum.* Reliquiae ibi reponuntur oh relationem ac mysticam analogiam inter Dominum lesum Christum caput Martyrum eiusque membra, iuxta Sancti Augustini verba: *Convtnicnter autem ct quad quodam consortio ibi Martyribus sepultura decreta*

est, ubi mors Domini quotidie celebratur; scilicet ut qui propterca mortem eiu, mortuifuerunt, sub Saaamenti cius mysterio requiescant. Ideo Sacerdos post confessionem osculans Altare profert ea verba: *Quorum Reliquiae hic sunt.* Ex quibus etiam patet necessitas ut in Altari sit sepulcrum Reliquiarum. Reliquiis enim non appositis et deficientibus, superflua ac vana essent ea verba. Praeterea sicut Altare quodeumque, vel immobile vel portatile, evadit exeeratum ob fracturam vel per se enormem ob quantitatem, vel enormem propter locum unctionum, licet levis in se fractura esset; ita exc-cratum evadit ob Reliquiarum amotionem: ex quo etiam liquido ostenditur Reliquiarum necessitas in Altarium consecratione. Hinc si a ceteris ritibus observandis in nova Altarium consecratione dispensavit aliquando Sedes Apostolica, nunquam a ritu dispensavit repositionis Reliquiarum et a cae-remoniis necessario in hoc observandis. Sic Sacra Rituum Congregatio Episcopo Augustano supplicanti pro facultate reconciliandi plurima millia Altarium (exeeratorum ob solam remotionem Reliquiarum, quae propterea itemm consecranda omnino erant) cum sola repositione reliquiarum, iis tantummodo servatis caeremoniis quae in Pontificali Romano praescri-buntur, respondit: In hoc casu gratiam petitam posse concedi », quae a s. m. Clemente IX concessa fuit. ,

Si itaque hoc sequi exemplum Sanctissimo Domino placuerit, Reveren-dissimus Episcopus Rhedonensis posset dispensari ab integra consecratione facienda omnium Altarium, de quibus in precibus; attamen in eo quod respicit Reliquias, indulgcri nequit ut Altaria reputet reconciliata cum sola ac simplici Reliquiarum repositione, quin caeremoniae serventur ad hunc ritum ordinatae Ut igitur res procedat absque omissione vel violatione ritus constanter servati, et absque strepitu vel scandalo quod oriri posset, Episco-pus secreto in suo privato Oratorio procedat ad consecrationem cum omni-bus caeremoniis a Pontificali Romano praescriptis petrarum cunctarum, in quibus Reliquiae desunt, vel quamvis appositae sint, non fuit tamen adhibi-tus ritus ordinatus; casque petras cum Reliquiarum sepulcris consecratas mittat ad Parochos, qui easdem unicuique mensae aptare poterunt. Qua functione caute ac prudenter peracta, nihil omnino admirationis vel scan-dali excitabitur, quum perpaucis patere queat. Ad hunc autem timorem vitandum. Episcopi conscientiae et prudentiae relinquitur statuendum illud temporis spatium, quod necessarium putabit ad praedicta omnia sedulo perficienda.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2777].

5895.

S. R. C., /Meliten., 23 febr. 1839.

Quum in Cathedrali Ecclesia Meliten, nonnulla in usu esse deprehen-derit R. D Carmelus Scicluna Caeremoniis Praepositus, quae vel a Sacrae Rituum Congregationis Decretis longe aberrant, vel ex illorum devia inter-

prctatione derivant, pro sui muneris parte, ut omnia rite et recte dirigantur, per supplicem Libellum memoratae Sacrae Congregationi sequentia dubia enodanda proposuit; nimirum: l

1. An Sacerdos, quando benedicit populum Sacra Pyxide, debeat illam totain cooperire extremitatibus veli oblongi humeralis, quemadmodum iubet Rituale Romanum in delatione Viatici, non tamen post Viaticum, sed in diversa occasione?

2. An Canonicus Dignitas, in Minoribus constitutus, possit in fine Officii in Choro intonare Antiphonam Titularis ac dicere Orationem?

3. An Vice-Parochus debeat habere praecedentiam super alios Sacerdotes, ipso in Ordinatione anteriores, non obstante aliqua consuetudine allegata non immemorabili?

Sacrorum vero Rituum Congregatio ad Vaticanas Aedes subscripta die Ordinariis in Comitiis coadunata, exquisita prius alterius ex Apostolicanim Caeremoniarum Magistris sententia scriptis reddita praeloque cusa, ad relationem Eminentissimi et Reverendissimi Domini Cardinalis lacobi Aloisii Brignole Ponentis, omnibus mature perpensis riteque libratis, rescribendum censuit in omnibus iuxta votum; nimirum:

Ad i. Deberi in benedicendo populo cum Sacra Pyxide illam totam cooperire extremitatibus veli oblongi humeralis ».

Ad 2. « Non posse

Ad 3. « Negative, praeter functiones in quibus exercet munus Vice-Parochi ·.

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2786].

5896.

S. R. C., *Congregationis Oblatorum B. Al.* V., 23 febr. 1839.

Hodiernus Praefectus Congregationis Oblatorum Beatae Mariae Virginis Civitatis Taurien. a Sacra Rituum Congregatione petiit solutionem insequentium dubiorum; videlicet:

1. An Sacerdos, qui ex induito quotidie celebrat Missam votivam Beatae Mariae Virginis, in Sabbatis et per octavas Festorum Deiparae addere possit Hymnum Angelicum *Gloria in excelsis Deo;* uti ex Decretis concessum est in Missis Votivis eiusdem Deiparae quae in Sabbato celebrantur?

2. An usus coloris caerulei in sacris Paramentis permitti possit pro colore albo, uti fieri assolet in Missis Beatae Mariae Virginis; vel potius pro violaceo?

Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum subsignata die coadunati, ad relationem infrascripti Secretarii respondere rati sunt:

Ad i. ' Affirmative, in Sabbatis; in reliquis, Negative ··.

1 E. Dub. Î» 2, 3, 4 Ct 8.

Ad 2. Negative, in omnibus; et usum caerulei coloris, veluti abusum, eliminandum ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2788].

5897.

S. R. C., *Bobien.*, 3 aug. 1839.

Quum Reverendissimus Bobien. Episcopus constituerit quamprimum coadunare Synodum Dioecesanam, ut leges in ea condendae certo innitantur fundamento, Sacram Rituum Congregationem supplex adivit exposcens solutionem nonnullorum dubiorum, quae hisce concepta terminis ipse proposuit; nimirum:

1. An in Cathedralibus ct Collegiatis Ecclesiis Missae Conventualcs, celebrandae cum cantu, legi queant absque cantu dum in Choro Horae minores recitantur? ct quatenus affirmative: An in Calendario apponi possit: *Hodie cantantur duae Missae?*

2. An in benedictione populo impertienda cum Augustissimo Eucharistiae Sacramento permitti possit cantus alicuius versiculi vernacula lingua concepti; vel ante vel post ipsam benedictionem?

3. An Litaniis Lauretanis Beatae Mariae Viginis post *Regina Sanctorum omnium* addi possit alius versus scilicet: *Maria advocata nostra;* vel alius?

4. An Seminarii Episcopalis Alumni Choro assistentes cotta induti thurifleandi sint?

5. An duo Canonici Episcopo assistentes, dum impertitur populo benedictio cum Sanctissimo Eucharistiae Sacramento, genuflectere debeant in actu benedictionis ipsius?

Et Eminentissimi ac Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, probe sentientes Reverendissimi Episcopi oratoris eo tendere vota, ut omnia in sua Dioecesi recta procedant methodo, in Ordinariis Comitiis ad Quirinale subsignata die coadunati, respondendum censuerunt:

Ad i. Missas Conventualcs esse canendas, Choro praesente et post Horas Canonicas, iuxta Rubricas ».

Ad 2. « Permitti posse, post benedictionem ».

Ad 3. « Negative, iuxta alias decreta ».[1]

Ad 4. « Incensandos esse per modum unius ›.

Ad 5. « Genuflectere in casu debere ». [1]

Atque ita rescripserunt ac servandum esse mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2791]. **1**

5898.

S. R. C., Baren., 3 aug. 1839.

Sacrae Rituum Congregationi insequentia duo dubia proposuit Sacerdos lacobus Quarto Canonicus Collegiatae Ecclesiae Sancti Nicolai in Civitate Barensi; nimirum:

' Cf. N. 584«.

1. Anne in ipsa Collegiata Canonico solemniter celebranti liceat assumere Beneficiatum, qui officio fungatur Presbyteri assistentis cum pluviali, palmatoriam deferendo?

2. Utrum Canonici, mitrae ct crucis pectoralis privilegium habentes, uti possint etiam faldistorio, chirothecis, Dalmaticis, sandaliis, palmatoria, gremiali, baculo sine velo pendente, dum solemniter celebrant?

Et Eminentissimi ac Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinario Coetu ad Quirinale subsignata die coadunati, referente Secretario, respondendum consuerunt:

Ad i. « Negative, in casu ».

Ad 2. « Strictim standum privilegio ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2794].

5899.

S. R. C., *Montis Pessulani,* 31 aug. 1839.

Etsi Rubricae Missalis ac plerumque Sacrae Rituum Congregationis Decreta, et praesertim Generale datum die 28 februarii 1818,[1] certas indubiasque leges proponant, quae strictim servandae sunt in celebrandis Missis pro Sponso et Sponsa; adhuc autem ulterius in re declarationes ab hac Sancta Apostolica Sede desiderare videtur Sacerdos Ludovicus Valade Vicarius Generalis in Dioecesis Montispessulani, cuius nomine proposita sunt insequentia dubia; nimirum:

1. Quando Nuptiae celebrantur tempore Adventus vel Quadragesimae, debet ne fieri commemoratio Missae pro Sponso et Sponsa per Collectam, Secretam et Postcommunioncm?

2. Licet ne tunc recitare supra Sponsos preces seu Orationes in Missali positas post Orationem Dominicam et *Ite Missa est?*

3. Quando praedictae Orationes non sunt recitatae in Missa Nuptiarum, debent ne recitari extra Missam, elapso tempore prohibito?

Quae singula dubia sedulo de more perpendentes Eminentissimi ct Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinario Coetu ad Quirinale subsignata die coadunati, auditaque fideli relatione ab infrascripto Secretario facta, respondendum consuerunt:

Senentur Rubricae Missalis ac Generale memoratum Decretum, quo edicitur ut quoniam temporibus ab Ecclesia vetitis locum habere nequit solemnis benedictio Nuptiarum, ita pariter inhibetur commemoratio pro Sponso ct Sponsa in Missa occurrente; neque Orationes resumendae sunt extra Missam, tempore prohibito elapso . Atque ita rescripserunt, declararunt ac servandum omnino mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2797].

[1] Cf. N. 5S34.

5900.

S. R. C., *Eistetten.,* 31 aug. 1839.

Dum in suo Generali Decreto pridie Calendas martii anno 1818[1] Sacra Rituum Congregatio edixit, ut Missae votivae privatae pro Sponso et Sponsa legantur sine *Gloria* et sine *Credo,* cum tribus Orationibus, *Benedicamui Domino* et Evangelio Sancti loannis in fine; Reverendissimus Eistetten. Episcopus Sacrae eidem Congregationi exposuit: In Bavaria, et praesertim in Paroeciis Pagorum huiusmodi Missas plerumque celebrari cum cantu, quamvis unicus adsit Sacerdos; quas quidem Missas cum cantu in praesentiarum prohibere difficile admodum arbitratur. Quibus positis sequens exhibuit dubium, nimirum:

An Missae pro Sponso et Sponsa, quando celebratur cum cantu, addi queat Hymnus Angelicus cum Symbolo Nicaeno?

Et Sacra ipsa Congregatio, re mature perpensa, ad relationem infrascripti Secretarii, respondendum censuit: ‹ Negative ad dubium; in Paroeciis vero, ubi unus tantum est Sacerdos, Dominicis Festisque diebus Missae occurrenti addatur commemoratio pro Sponso et Sponsa in casu ›.

Atque ita servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2798].

5901.

S. R. C., *Barcinonen.,* 11 apr. 1840.

Reverendissimus Barcinonen. Episcopus totis viribus optans ut Dei cultus in externis caeremoniis, tum in Sacrosancto Missae Sacrificio tum in Officio divino ab omnibus sub eadem norma iuxta Rubricas recte peragatur, sui muneris esse duxit sequentia dubia Sacrae Rituum Congregationi proponere pro opportuna dilucidatione; nimirum: 2

1. Usque nunc in Missa Translationis S. Eulaliae dicitur *Credo* ab omnibus Sacrum facientibus, etiam extra Cathedralem Ecclesiam ubi tantum Reliquiae asservantur Retinenda ne est haec immemorabilis consuetudo?

2. Missae in Oratorio privato non possunt celebrari in Festo Titulari Parochiae, ubi Oratorium constructum est. Verum in Oratoriis privatis intra Civitatem constructis, debetur ne censeri prohibitum Sacrum facere etiam in die Titularis Civitatis, nempe die tertia maii; vel tantum in die Titularis propriae Parochiae?

3. Coecutientes. privilegium habentes Missam Votivam dicendi Beatae Manae Virginis, possunt ne in die Nativitatis Domini Nostri lesu Christi tres Missas votivas Beatae Mariae Virginis celebrare?

» Cf. N. S»J4-

1 E Dub. 1 ct 6.

Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanas Aedes infrascripta dic coadunata, ad relationem R. P. D. Secretarii, omnibus rite perpensis et examinatis, rescribendum censuit:

Ad i. Negative, etiam in Cathedrali, dummodo Reliquia non fuerit insignis; quo casu, Affirmative in Cathedrali tantum ›.

Ad 2. Prohibitum est tantum in Festo Patroni Civitatis vel Dioecesis, non in Festo Titularis; quod non inducit praeceptum audiendi Sacrum ct abstinendi a senilibus ».

Ad 3. « Negative ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2802].

5902.

S. R. C., *Hydruntina,* 11 apr. 1840.

Sacrae Rituum Congregationi humillime exposuit Reverendissimus Hydruntin. Archiepiscopus illa in Provincia sensim Canonicos omnes sine speciali privilegio sibi vindicasse quaedam specialia honoris insignia quasi sibi debita, ex quo rcnunciantur Canonici; gestandi nimirum in galeris chordulascum floccis et caligas violacei coloris, quosdamque ex ipsis etiam annulum. Propterea pro sui muneris parte quaesivit: An usus a Canonicis tum Cathedralium tum omnium Collcgiatarum pluribus ab hinc annis inductus deferendi sericos in galeris floccos et caligas violaceas, quae iam in Hydruntina Provincia habentur ut propria honoris aut personatus insignia, prohiberi debeat, vel tolerari? et quid item censendum sit de usu annuli, aut in quibus circumstantiis?

Sacra Rituum Congregatio ad Vaticanas Aedes infrascripta die coadunata, ad relationem R. P. D. Secretarii, omnibus rite consideratis atque examinatis, rescribendum censuit: « Moderandam esse consuetudinem iuxta Constitutionem: *Decet Romanos Pontifices* s. m. Pii Papae VII, quarto Nonas iulias 1823 editam:1 quoad vero annuli usum serventur Decreta pluries edita,2 quibus annuli delatio in Missa est vetita omnibus Sacerdotibus, etiam si sint Protonotarii Titulares, Dignitates et Canonici Cathedralis ». Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2805].

5903.

S. R. C., *Vercellen.,* 11 apr. 1840.

Quum Reverendissimus Vercellen. Antistes optaret in honorem Beatae Ludovicae a Sabaudia Deo consecrare succursalem Ecclesiam, quae modo constmitur in Territorio Vercellensis Dioecesis; ac proinde Sacram Rituum Congregationem enixe efflagitant opportunum ad id indultum.

1 S. R. C. Decretu Authentica, vo). II, p. 204, 205.

» Cf. N. 5311, 5329, 5492, 5734.

Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, ac ad Vaticanas Aedes subscripta dic coadunati, probe noscentes a Decretis omnino prohiberi in Beatorum honorem Ecclesias vel Altaria dicare, referente infrascripto Secretario, respondendum censuerunt: « Obstant Decreta ».1

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2809].

5904.

S. R. C., *Urbanien.*, 12 sept. 1840.

Quum Cathedralis Urbanien. Canonici Sacrae Rituum Congregationi pro opportuna solutione sequens proposuerint dubium; nimirum:

An Canonici Urbaniae gaudentes ab erectione Cathedralis iure duorum graduum in Choro, possint habere in Presbyterio Scamnum cum duobus gradibus, non secus ac in Choro quando Episcopus assistit in sua Sede collocata in Cornu Evangelii quatuor gradibus e terra erecta?

Et Sacra Rituum Congregatio ad Quirinales Aedes subscripta die coadunata, referente infrascripto Secretario, respondendum censuit:

ı Negative; ct Episcopalis etiam Thronus, quoad gradus, uniformis sit institutis Cacremonialis Episcoporum, Lib. 1, cap. 13, § 3 ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2819].

5905.

S. R. C., *Camberien.*, 12 sept. 1840.

Quum in Dioecesi Camberien. diversae circumferrentur opiniones circa personas adactas servare ieiunio in pervigilio Dedicationis Ecclesiae, Reverendissimus Episcopus Camberien. Sacram Rituum Congregationem humillime rogavit ut declarare dignaretur a quibus sit idem iciunium servandum?

Et Emi et Rnu Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, ad Quirinalem subsignata die in Ordinariis Comitiis coadunati, ad relationem R. P. D. Secretarii, respondendum censuerunt Missis opinionibus, servetur Decretum in Mechlinien., diei 29 iulit 1780 ad primum,2 in quo haec habentur: leiunium a Pontificali Romano praescriptum esse strictae obligationis pro Episcopo consecrante et pro iis tantum qui petunt sibi Ecclesiam consecrari ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2821].

» ct. N. 5777.
5»t8.

5906.

S. R. C., *Ambianen.*, *22* maii 1841.

Quum Reverendissimus Ambianen. Episcopus in Galliis animadvertat Rubricas Pontificalis Romani in consecratione Altarium portatilium loqui untum dc consecratione unius Altaris; Sacram Rituum Congregationem humillime rogavit, ut quando plura consecranda veniunt Altaria huius generis. praefatae Rubricae ad praxim sequenti modo reduci valeant; nimirum:

1. In Rubrica de Altaris portatilis consecratione legitur quod consecratio fieri debeat ieiuno stomacho. Quaeritur: Num ratione habita plurium Altarium liceat Pontifici ea consecrare non ieiuno?

2. Ex iisdem Rubricis haec verba: *Sanctificetur et consecratur haec tabula in nomine etc.* quinquies proferri debent super singulam 'fabulam. Quaeritur: An liceat Pontifici, ne nimium protrahatur consecratio, ea verba semel tantum proferre pro unaquaque 'fabula, dum supra eam format quinque Cruces cum aqua benedicta?

3. Num idem liceat, quando Altaria inunguntur cum Sacro Chrismate et Oleo Catechumenorum?

4. Num praedictae Unctiones fieri possint cum stilo ligneo spongia quadam munito, ut mos est in Unctionibus Baptismi et Extremae Unctionis, non autem cum pollice nudo, ne iste, unctionibus multiplici vice supra petram repetitis, laceretur?

5. Ex Rubricis, Episcopus sepulcrum propriis manibus claudit: licet ne postquam Reliquias in sepulcro propria manu collocaverit Pontifex, alicui Sacerdoti assistenti committere curam sepulcrum signandi cum cera, Episcopo praesente et iubente?

6. Item, circa ea quae immediate sequuntur: *manu dextera confricans, liniens et perungens,* quaeritur: Num cura liniendi et confricandi Sacerdoti assistenti demandari possit, postquam Episcopus propria manu consperserit Oleo sancto totam Altarium superficiem?

7. In Rubricis legitur quod Pontifex: *propria manu ex ipso incenso quinque Crucesformat.* Quaeritur: An possit postquam aliquot grana incensi super quinque Cruces propria manu sparserit, alicui assistenti committere curam ea in modum Crucis disponendi?

8. Addunt Rubricae, quod Episcopus *ponit unum Crucem de subtili candda factam super quamlibet Crucem thuris.* Quaeritur: Num possit unam tantum Crucem ponere, relinquendo aliis ministris curam ceteras disponendi?

9. Quid dc casu in quo sepulcrum, ubi Reliquiae conduntur, confractum sit? Amittitnc Altare portatile suam consecrationem?

Et Emincntissimus ac Reverendissimus Dominus Cardinalis Carolus Maria Pedicini Episcopus Portucn. Sanctae Rufinae et Centumcellarum, Sanctae Romanae Ecclesiae Vicc-Cancellarius et Sacrae Rituum Congregationi Praefectus, vigori facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino

Nostro Gregorio Papa XVI tributarum, omnibus mature perpensis, rescribi mandavit: Servandam omnino esse in omnibus formam a Romano Pontificali praescriptam ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2826].

5907.

S. R. C., *Ambianen.,* 22 maii 1841.

Reverendissimus Ambianensis Episcopus comperit, quod in sua Dioecesi ex usu fere generali Sacerdotes bis celebrent Missam diebus Dominicis ac Festis. Hic quidem usus ex eo praesertim invaluit quod plerumque per agros Ecclesia aliqua sit adnexa Ecclesiae parochiali, in qua residet Parochus; qui proinde in ea iterum celebrat ut fideles ibi domicilium habentes faciliorem habeant aditum ad sacra mysteria. Unde latius extenditur usus praefatus, ut nonnullis in locis bis celebretur etiam super idem Altare, aut super Altaria diversa, sed sine gravi necessitate. Ut ambiguitas omnis e medio tollatur, Episcopus Sacram Rituum Congregationem exposcit super sequentibus dubiis:

1. Utrum liceat Parocho in agris constituto iterare Missam diebus Dominicis ct Festis, etiam super idem Altare?

2. An liceat Parocho in urbe constituto iterare Missam iisdem diebus super diversa quidem Altaria, sed tantummodo ad consulendum parochianorum commoditati; v. gr. ut celebretur Missa hora octava, quando iam celebratur variis horis, videlicet hora sexta, septima, nona et decima.'

3. Utrum posito quod sint illicitae duae praefatae consuetudines, teneatur iis obsistere Episcopus; an vero eas tolerare possit, ut vitentur murmurationes tum populi tum Cleri?

Et Eminentissimus ac Reverendissimus Dominus Cardinalis Carolus Maria Pedicini Episcopus Portuen., Sanctae Rufinae et Centumcellarum, Sanctae Romanae Ecclesiae Vice-Cancellarius ac Sacrae Rituum Congregationi Praefectus, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Gregorio XVI tributarum, rescribi ad omnia mandavit: Sine speciali Apostolico Induito non licere; et teneri Episcopum consuetudinem seu abusum omnino eliminare ».

(S. R. C. Decreta Authentica, n. 2827].

5908.

S. R. C., *Cameraccn.,* 22 maii 1841.

Quum Reverendissimus Cameracen. Episcopus Sacram Rituum Congregationem enixe rogavit, ut declarare dignaretur:

Num Canonicis, quatenus a tempore Concordatus 1801 in Galliis instituti sunt, incumbat obligatio non tantum assistendi in Choro celebrationi divinarum Laudum, prout in rcspcctivis Capitulis est instituta, sed etiam

cantandi Horas Canonicas in Choro; ita ut Canonicus in Galliis, assistens quidem in Choro, sed non decantans publicas preces canonicas, pcccet mortaliter, et teneatur ad restitutionem partis fructuum omissioni correspondentis?

Emus et Rmus D. Card. Carolus Maria Pedicini Episc. Portucn., Sanctae Rufinae et Centumcellarum, Sanctae Romanae Ecclesiae \ ice-Cancellarius et Sacrae eidem Rituum Congregationi Praefectus, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Gregorio Papa X\ I tributarum, rescribi mandavit: "Canonicum in casu, iuxta alias decreta,[1] obligationi non satisfacere ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2828].

5909.

S. R. C., *Civitatis Plebis,* 22 maii 1841.

Quum Regulares totius Dioecesis Civitatis Plebis dubitent num vi Decreti Sacrae Rituum Congregationis, quo indicitur Officium cum Lectionibus propriis Sanctorum Gcrvasii et Protasii Martyrum Titularium Cathedralis Civitatis Plebis, fieri debere de praecepto in Civitate et Dioecesi ab utroque Clero, adigantur etiam ad instituendam octavam eorumdem Sanctorum; ac proinde Sacram ipsam Rituum Congregationem humillime rogaverint opportunam dubii declarationem;

Eminentissimus ct Reverendissimus Dominus Cardinalis Carolus Maria Pedicini Episcopus Portuen., Sanctae Rufinae ct Centumcellarum, Sanctae Romanae Ecclesiae Vicc-Cancellarius et Sacrae eidem Congregationi Praefectus, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Gregorio XVI Pontifice Maximo tributarum, scribi mandavit: Iuxta alias Decreta,[2] Regulares in casu non teneri ad octavam ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2829].

5910.

S. R. C., *Corcyren.,* 22 maii 1841.

Duplicem consuetudinem invectam fuisse in Cathedrali Ecclesia Corcyren. Sacrae Rituum Congregationi exponunt nonnulli ipsius Ecclesiae Canonici opportunam declarationem efflagitantes:

1. Num Fcria V in Cocna Domini, postquam Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum reconditum est in sepulcro, clavis Tabernaculi huius -cpulcri tradenda sit a Canonico .Assistente Priori Sodalitatis Sanctissimi Sanamcnti inibi erectae, qui eam deferat ad collum appensam usque ad

[1] Cf. N. 5191, 5792.

[2] Cf. N. 5861.

sacras functiones insequcntis Feriae VI in Parasceve, uti in praesentiarum fieri assolet?

2. Num servari itidem possit alia consuetudo, nimirum ut idem Prior deferat Umbellam associando Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, tum in eadem Feria V in Coena Domini usque ad absconditam custodiam ubi Pyxis cum Particulis praeconsecratis adducitur, tum etiam quando Eucharistiae Sacramentum in Ostensorio adducitur pro solemni Supplicatione Sanctissimi Corporis Christi?

Super quibus, exquisito prius pro informatione et voto Reverendissimo Corcyren. Archicpiscopo, etsi ipse efflagitet ut utraque immemorabilis consuetudo servetur, Eminentissimus tamen et Reverendissimus Dominus Cardinalis Carolus Maria Pedicini Episcopus Portuen., Sanctae Rufinae et Centumcellarum Sanctae Romanae Ecclesiae Vice-Cancellarius et Sacrorum Rituum Congregationi Praefectus, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Gregorio Papa XVI tributarum, rescribi mandavit: Iuxta alias decreta | elavem, in casu, nulli esse omnino tradendam: quoad umbellam vero servari posse consuetudinem extra presbyterium, et solum arbitrio Reverendissimi Archiepiscopi ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2830].

5911.

S. R. C., *Meliten.*, 22 maii 1841.

Intra septa Coenobii Ordinis Minorum Conventualiuin Sancti Francisa Civitatis Vallettae erectum reperitur Oratorium Sodalitatis Conceptionis Deiparae inibi institutae; in quo quidem Oratorio ab Episcopo approbato ct benedicto, Sodales aliique Fideles conveniunt sacra exercitia explentes et Missae Sacrificio pro praecepto adimplendo adstantes. Ast quum nonnulli dubitarim num omnes fideles satisfaciant praecepto audiendi Missam in memorato Oratorio, Sacrae Rituum Congregationi humillimae datae sunt preces a Moderatoribus Sodalitatis ipsius pro opportuna declaratione; nimirum:

An omnes fidele adstantes Missae in memorato Oratorio, ab Episcopo approbato ct benedicto, praecepto Ecclesiae de audiendo Sacro satisfaciant?

Eminentissimus et Reverendissimus Dominus Cardinalis Carolus Maria Pedicini Episcopus Portuen.. Sanctae Rufinae et Centumcellarum, Sanctae Romanae Ecclesiae Vice-Cancellarius ac eidem Sacrae Rituum Congregationi Praefectus, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Gregorio XVI Pontifice Maximo tributarum, rescribi mandavit: « Affirmative

(S. R. C. Decreta Authentica, n. 2832].

* Cf. N. 54«. 5453· 5774

5912.

S. R. C., *Meliten.*, 22 maii 1841.

Precibus Carmelitarum antiquae Observantiae Civitatis \allettae Dioecesis Meliten, exquirentium confirmationem conventionis initac cum Sodalitate Beatae Mariae Virginis ibi erectae, in qua statuitur ut clavis Tabernaculi Sanctissimi Sacramenti Feria V in Coena Domini tradatur custodienda Priori eiusdem Sodalitatis;

Eminentissimus et Reverendissimus Dominus Cardinalis Carolus Maria Pedicini Episcopus Portuen., Sanctae Rufinae ct Centumcellarum, Sanctae Romanae Ecclesiae Vice-Cancellarius et Sacrae Rituum Congregationi Praefectus, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Gregorio Papa XVI tributarum rescribi mandavit. Obstare Decreta huius S. Congregationis ».[1]

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2833].

5913.

S. R. C., *Vivarien.*, 22 maii 1841.

Reverendissime Domine uti Frater.

Dum in Sacrorum Rituum Congregatione expendebantur dubia Amplitudinis Tuae nomine exhibita Sanctissimo Domino Nostro Gregorio Papae XVI, litteris De-La-Valettc Vicarii tui Generalis datis Vivarii die 20 iulii 1840, ac iam duo Consultores Theologi fuerant requisiti ut suum emitterent votum circa validitatem Ordinationis cuiusdam Presbvteri. in qua incaute vitiata fuit forma collationis potestatis remittendi vel retinendi peccata; certum nuncium pervenit a Congregatione Generali Sanctae Romanae ct Universalis Inquisitionis sub die 27 maii 1840, casum apprime similem discussum ac definitum fuisse, accedente etiam ipsius Sanctissimi Domini Nostri approbatione et Apostolica confirmatione. Itaque tunc emissam resolutionem Amplitudini tuae de verbo ad verbum communicantes ut sequitur; nimirum:[2]

Vigore facultatum Nobis ab eodem Sanctissimo D. Nostro Gregorio Papa XVI specialiter tributarum concedimus, ut quae enunciatae Ordinationi desunt vel vitiata fuerunt, omnino suppleantur ad tramitem memorati Decreti Sacrae Universalis Inquisitionis quacumque anni die ab Episcopo quovis induto de more, ut in Ordinatione, et Sacrum faciente in suo privato Oratorio, adstante enunciato Presbytero sacerdotalibus vestimentis pariter induto; et sic suppleatur tertia manuum impositio, et respective forma:

[1] Cf. N. 5910.

[2] Cf. N. 880.

Accipe Spiritum, Sanctum, quin repeti debeant Caeremoniae accidentales quae antea adhibitae fuerunt.

Haec dum Amplitudini Tuae committimus et iniungimus, diu felix et incolumis vivat.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2836].

5914.

S. R. C., *Namurcen.,* 11 sept. 1841.

Quum in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis ad Quirinale subsignata die coadunatis ab infrascripto Secretario, inter cetera, propositae fuerint etiam preces Reverendissimi Episcopi Namurcen. hisce conceptae terminis; nimirum:

Beatissime Pater,

Episcopus Namurcen. ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus humiliter exponit dies Festos, in quibus obligatio audiendi Missam per Decretum Eminentissimi et Reverendissimi Domini Cardinalis Caprara die 9 aprilis 1802 sublata fuit, communiter a fidelibus suae Dioecesis servari; omnesque Regni Belgici Episcopos anno 1834 Litteras Encyclicas ad populos sibi commissos dedisse, in quibus eosdem hortabantur, ut praedictis diebus divinis Officiis sedulo intéressent aliisque bonis operibus pro posse incumberent.

Quum autem in pluribus locis Dioecesis Namurccnsis etiam maioribus, ob Sacerdotum penuriam Missa solummodo diebus Dominicis et Festis de praecepto celebretur; idem Episcopus, ad fovendam fidelium devotionem piisque eorum votis satisfaciendum, Sanctitati Vestrae enixe supplicat pro facultate ut Presbyteris, quibus in hac Dioecesi diebus Dominicis et Festis de praecepto bis celebrare ab Ordinario, auctoritate Apostolica, permittitur, eamdem licentiam concedere possit pro Festis per supramemoratum Decretum abrogatis: prout in Dioecesibus I.eodiensi ct Tornaccnsi servari noscitur. Et Deus etc.

Eminentissimi ct Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, re maturo examine perpensa, rescribendum censuerunt: ‹ Non expedire». [S. R. C. Decreta Authentica, n. 2841]. **H**

5915.

S. R. C., *Anicien.,* 18 fcbr. 1843.

Ut in pastorali suo munere exequendo Reverendissimus \nicien. Episcopus ea qua decet reverentia erga hanc Sanctam Apostolicam Sedem incedat, a Sacra Rituum Congregatione humillime requisivit, ut declarare dignaretur quid reapse intelligatur pro Festis de praecepto, in quibus Ordina-

tiones extra Tempora expleri debent ab Episcopis, qui hac facultate pollent; et per consequens an sibi liceat Ordinationem Clericorum perficere in Festo Sancti loannis Apostoli et Evangelistae, etsi in Gallia Festum istud non sit amplius de praecepto?

Humillimis hisce precibus per infrascriptum Secretarium relatis in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna die coadunatis, Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris Ritibus tuendis praepositi, memores an. 1831 pridie Idus novembris Sacram ipsam Congregationem in una Marsorum ad dubium primum edixisse Ordines Sacros conferri posse in diebus Apostolonim ceterisque per Apostolicam Sedem abrogatis ac in iisdem Festis, verum de mane tantum conferri etiam posse Ordines Minores; precibus memorati Episcopi Anicien. rescribendum censuerunt: Detur Decretum in una Marsorum, diei 12 novembris 1831, ad dubium primum . 1

(S. R. C. Decreta Authentica, n. 2852].

5916.

S. R. C., *Cenomanen.,* 18 fcbr. 1843.

Dum Reverendissimus Cenomanen. Episcopus in id potissimum intendit ut pastoralis sibi commissi muneris partes omnes expleat, ea qua par est sedulitate ac vigilantia, reperit in universa sua Dioecesi permultas vivificae Crucis Domini Nostri lesu Christi Reliquias, quae quamvis vix sensibiles sint, attamen in Crucibus vel argenteis vel deauratis occluduntur, ac fide-

, Itum venerationi publice exponuntur, ferme ad instar Sanctissimi Sacramenti, nec non cum iisdem solemniter benedictio impertitur more pro benedictione Sanctissimi Eucharistiae Sacramenti usitato; praecipuis tamen inhonorem Sanctissimae Crucis precibus adhibitis. Quae singula dum serio perpendit Episcopus orator ac iuxta sancita a Sacrosancto Concilio Tridentino Sessione XXV, tit. *de invocatione, veneratione et Reliquiis Sanctorum,* in earumdem recognitione et approbatione invigilat pro sua Dioecesi circa memoratarum Reliquiarum cultum, certas indubiasque leges praefinire exoptat ah omnibus in re non exigui certe momenti religiose servandas. Hinc Sacram Rituum Congregationem humillimis precibus adiens, enixe rogavit ut quidquid hac ipsa in re alias definitum fuit indicare dignaretur.

Enixis huiusmodi precibus, per infrascriptum Secretarium relatis in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna die coadunatis, Eminentissimi ct Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, rescribendum censuerunt: Dentur Decreta super re edita ; ac proinde declararunt cum Reliquia Sanctissimae Crucis benedicendum esse populum dum ea reponi debet in custodia postquam processionaliter delata fuit aut publicae venerationi exposita, sicuti decretum fuit in una Brixien., sub die 15 sept. 1736, ad dubium 1; - ct successive in una dubiorum, sub die 31 maii 1817,

1 Cf. N. 5858.

1 S. R. C. Decreta Authentica, n. 2324.

ad dubium 11,[1] illud etiam definitur quod benedictio isthaec semper sii impertienda, etiam si Sacerdos qui functionem explet non sit Canonicus, nam haec ipsa dubia proponebantur nomine Capituli unius Cathcdralis Ecclesiae: in una vero Lucionen., sub die 23 maii 1835, ad dubium 3,[2] in actu talis benedictionis, omnino interdicitur cantus cuiuscumquc versus vel precis, uti iamdiu cantus iste fuerat interdictus etiam in benedictione cum Sanctissimo Sacramento in una Caputaquen., sub die 9 februarii 1762.[3] Quoad autem hanc Processionem cum vivificae Crucis Ligno, Sacra Rituum Congregatio declaravit licitum esse hanc Sacrosanctam Reliquiam capite detecto deferre etiam sub baldachino, incensantibus duobus thuriferariis; verum his tantum in locis, ubi adest immemorabilis consuetudo. Quod spectat vero ad incensationem Reliquiae Sanctissimae Crucis, sancitum fuit in Brixiensi superius enunciata ad dubium secundum et in Mutinen., sub die 23 septembris 1837, ad dubium X, quaest. 1,[4] hanc fieri debere [4] Sacerdote non genuflexo, sed stante, etiam Fcria VI in Parasceve; et in ipsa Brixien. ad dubium tertium illud fuit etiam decretum quod Capitulum ct Clerus transeundo processionaliter ante Altare, in quo Sanctissimae Crucis Reliquia reconditur, haud genuflecterc debeat. Verum si loco principe Reliquia Sanctissimae Crucis super Altare fuerit exposita, tunc transeuntes ante illam, uti decretum fuit in una Varsavien., sub die 7 maii 1746, ad dubium septimum,[5] unico genu usque ad terram flexo venerare debent; diversimode vero sola capitis inclinatione, si praefata Reliquia recondita sit in custodia. Insuper in Missa coram Sacratissimae Crucis Ligno palam exposito in eadem Lucionen., sub die 23 maii 1835, ad dubium primum,[6] edicitur Caeremonias omnino differre debere ab iis quae adhiberi solent coram Sanctissimo Sacramento publicae fidelium venerationi exposito; nam in casu coram Reliquia Sanctissimae Crucis gcnuflectendum est tantum in accessu et recessu ab Altare, et quoties Sacerdos transit per medium Altaris seu de latere ad latus ut in incensatione: atque ibidem ad dubium secundum definitur neccsse non esse in hac expositione ut qui in Choro stant habeant caput detectum; quod omnino requiritur coram Sanctissimo Sacramento palam exposito, neque ut in transitum genuflectant utroque sed tantum unico genu. Quod si agatur de expositione Reliquiae Sanctissimae Crucis Feria VI in Parasceve, Sacra Congregatio in eadem Mutinen., diei 23 septembris 1837, ad dubium X, quaest. 2, 3, 4, 5 et 6,[7] declaravit servandam esse vigentem consuetudinem, tum quoad colorem pluvialis in benedictione, tum quoad modum recitandi Orationem: *Respice quaesumus Domine,* a Sacerdote vel genuflexo vel stante, tum quoad admittendos fideles ad osculum

1 S. R. C. Decreta Authentica, n. 2578.
> C£ N. 5874.
' S. R. C, Decreta Authentica, n. 2464
1 S. R. C. Decreta Authentica, n. 2769.
• CL N. 57W.
♦ Cf. N. 5874.
' S. R C. Decreta Authentica, n. 2769.

huius Sacratissimae Reliquiae, tum demum quoad Sacros Ministros, Diaconum nimirum ct Subdiaconum, accedentes ad adorationem Reliquiae SS. Crucis: siquidem nccessc non est ut et ipsi calceamenta deponant. In Generali tandem Decreto a Sacra Rituum Congregatione sub die 6 maii 1826 lato, et as. m. Leone Papa XII confirmato die 27 eiusdem mensis et anni,[1] dum admittitur seu toleratur consuetudo deferendi in Processionibus sub baldachino Reliquiam Sanctissimae Cnicis; id edicitur omnino, ut Reliquia ista scorsim a Reliquiis Sanctorum custodiatur in Reliquiario, atque stricte praecipitur Ordinariis Locorum, ut eliminandis hac etiam in re singulis abusibus serio incumbant, Decreti ipsius observantiam solertissime urgeant ac pro viribus adlaborent, ne deinceps cum Sanctorum Reliquiis in eadem Theca Lignum Sanctissimae Crucis occlusum permaneat.

Haec, quae a Sacra Rituum Congregatione hucusque circa cultum et venerationem Reliquiarum Sanctissimae Crucis Servatoris Nostri lesu decreta, stabilita vel per modum generalis regulae tradita fuere et communiter in Ecclesiis Urbis servantur, ad mentem Sacrae eiusdem Congregationis sununatim communicantur Reverendissimo Episcopo Cenomanen., ut ea prae oculis habeat in efformandis pro sua Dioecesi regulis in cultu et veneratione ipsius Sanctissimae Crucis Reliquiae servandis.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2854].

5917.

S. R. C., *Clericorum Regularium Congregationis Somaschae* 18 febr. 1843.

Etsi Generali Decreto sub die 20aprilis 1834[2] Sacra Rituum Congregatio certas statuerit leges quoad Breviaria, Missalia, Officia parva Beatae Mariae Virginis, Officia I Icbdomadae maioris aliaque huius generis, quae ab anno praesertim 1788 ac deinceps praelo fuerunt commissa, quin praeseferant Ordinariorum attestationes, queis declaretur in cusione servatas fuisse regulas in Bullis Summorum Pontificum Romanorum Sancti Pii λ, Clementis VIII et Urbani VIII indictas et in suo robore plenissime perseverantes; atque insimul commendatum maxime fuerit iisdem Reverendissimis Loconim Ordinariis ut in posterum pro suo munere invigilarent, ut Bullae ipsae ac subsequentia Decreta omnino servarentur in huiusmodi Librorum cusione; attamen pro parte Reverendissimi Patris Procuratoris Generalis Clenconim Regularium Congregationis Somaschae duo haec dubia pro opportuna solutione exhibita fuere eidem Sacrae Rituum Congregationi; nimirum:

i. An liceat uti Breviariis, Missalibus, aliisque huius generis Sacris Libris, qui non praescierunt requisitas a Pontificiis Constitutionibus Ordinariorum attestationes, perinde ac si per praescriptionem in contrarium

1 Cf. N. 5849.

' Cf. N. 5871.

memoratae Constitutiones censeri debeant non amplius in suo robore permanentes?

2. An enunciatis Breviariis, Missalibus aliisque huius generis libris licite quis uti possit, si Ordinarii locorum, praevia revisione a se instituta, declarent eosdem plene concordare cum aliis Romae cusis et de more revisis et approbatis?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum hodierna die coadunata in Ordinario Coetu, audita relatione a subscripto Secretario facta, perpendens in memorato Generali Decreto utrumque dubium contemplatum fuisse, quin ipsis directe satisfaceret, rescribendum edixit: « Servetur General· Decretum dici 26 aprilis 1834 ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2855].

5918.

S. R. C., *Brugen.*, 11 mart. 1843.

Quum Eminentissimus et Reverendissimus D. Cardinalis Caprara a Latere Legatus in Galliis in eo esset ut exequutioni mandaret quae a s. in. Pio Papa VII per Litteras Apostolicas in forma Brevis praescribebantur quoad Paroeciarum circumscriptionem, Archiepiscopis et Episcopis facultatem attribuit Paroecias ipsas extendendi, nec non eorum titulos extinguendi, ac tandem novos titulos assignandi Ecclesiis quae in Paroecias erant erigendae. Huiusmodi facultate suffultus tunc temporis Gandaven. Episcopus, cui suberat Ecclesia loci Sancti Andreae, praefatam Ecclesiam in succursalem erexit, illique in Patronum titularem Sanctum ipsum Andrcam assignavit. Verum quum Rector supradictae Ecclesiae, quae in praesentiarum ad Dioecesim Brugensem spectat, apud Reverendissimum Brugen. Episcopum indubie comprobarit Ecclesiam ipsam ab immemorabili Patronam titularem vénérasse Sanctam Annam Dei Genitricis Matrem, atque insimul exposuerit commune votum incolarum esse hanc ipsam Sanctam, ut antea, propriae Ecclesiae titularem habere; Reverendissimus ille Antistes, pro ea qua praestat religione et erga Sanctam Apostolicam Sedem obsequio, Sacram Rituum Congregationem humillime requisivit:

1. Utrum, semel assignato titulari Patrono alicui Ecclesiae, liceat Episcopo rationabili cx caussa illum in alium immutare? et quatenus negative,

2. Enixe efflagitat, ut cx Apostolico induito haec sibi facultas in casu elargiatur.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum hodierna die coadunata m Ordinariis Comitiis, omnibus maturo examine perpensis, ad relationem infrascripti Secretarii, respondendum censuit:

Ad 1. « Non licere ».

Ad 2. Pro gratia assumendi Sanctam Annam in Contitularem cum Sancto Andrea Apostolo, facto verbo cum Sanctissimo ·.

Die 18 februarii 1843. 1

Super quibus omnibus, facta postmodum die 11 martii eiusdem anni 1843 per Secretarium Sanctissimo Domino Nostro Gregorio Papae X\ I fideli relatione, Sanctitas Sua Rescriptum Sacrae Congregationis in omnibus approbavit et confirmavit.

[S. R C. Decreta Authentica, n. 2853].

5919.

S. R. C., *Fanen.,* 17 iun. 1843.

Sacerdos Ignatius Rossi Cathedralis Ecclesiae Fanen. Caeremoniarum Magister Sacrae Rituum Congregationi exposuit: Episcopum quemdam de commissione proprii Ordinarii octavo Idus Novembris anno superiore perfecisse consecrationem Ecclesiae Oppidi Sancti Georgii in eadem Dioecesi. Qua in actione etiam si fuerint omnia rite peracta iuxta Pontificalis Romani Rubricas, videtur tamen quamdam exceptionem pati posse Altare eodem actu consecratum; ex eo potissimum, quod eiusdem mensa non ex integro lapide sed ex parvis sex lapidibus ad formam unius unitis constructum est, ac insuper lignea corona mensam hanc per gyrum devincit et cum stipite coniungit; super qua sacri Olei unctiones fuere peractae, sicuti et in angulis mensae separatorum lapidum. Hac ipsa in actione ac consecratione Ecclesiae et Altaris, iisdem cum formulis fuit etiam Altare portatile consecratum, quod vulgo nuncupatur *Pietra Sacra,* ibidem apposito loco praeparatum, omisso omnino ritu proprio in Pontificali Romano praescripto, titulo *De Altaris portatilis consecratione.* Ex his itaque Caeremoniarius supradictus occasionem nactus est sequentia dubia proponendi pro solutione; nimirum:

1. An hoc Altare, exposito modo constructum, censendum sit consecratum? et quatenus negative,

2. Quid de Ecclesiae consecratione sentiendum, quum ex Pontificali Romano nequeat sine consecratione Altaris Ecclesia consecrari?

3. Quid in posterum sit faciendum similibus in circumstantiis?

4. Utrum, nec ne, valida et licita sit consecratio Altaris portatilis tali modo peracta?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanas Aedes Ordinariis in Comitiis duodecimo Calendas martii proxime praeteriti coadunata, audita relatione ab infrascripto Secretario facta, rescribendum censuit: Ponatur in Folio, exquisito voto Magistri Caeremoniarum . Quo elaborato typisque cuso, in sequenti Ordinario Coctu eodem loco coacto subscripta die, propositis supradictis dubiis per Eminentissimum et Reverendissimum Dominum Cardinalem Carolum Acton Relatorem, Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris Ritibus praepositi, omnibus mature riteque libratis, rescribendum censuerunt: Iuxta votum Magistri Caeremoniarum ▮; nimirum:

Ad i. Reiterandam esse \ltaris consecrationem, dummodo mensa ex integro lapide constituatur; alioquin si hoc commode fieri non possit, parvus lapis medius collocatus consecretur ad instar Altaris portatilis ▮.

Ad 2. « Ecclesiam fuisse rite consecratam ».

Ad 3. « Iam provisum in superioribus ».

Ad 4. « Affirmative, pro hoc casu; dummodo una cum formulis omni? fuerint super hoc Altare peracta sicuti praescribit Pontificale Romanum et non afferatur in exemplum ».

Atque ita rescripserunt ac omnino servari mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2862].

5920.

S. R. C., *Lucana,* 7 dec. 1844.

Cappellani Bénéficiât! Collegiatac Ecclesiae Sancti Michaelis in Foro Civitatis Lucanae alte animo defixum habentes Apostoli monitum, ut nimirum omnia honeste et secundum ordinem fiant in omnibus, praecipue vero quoad ea quae sacras Caeremonias respiciunt, per supplicem libellum Sacram Congregationem legitimis cognoscendis Ritibus praepositam humillime rogarunt, ut per suum oraculum sequentia dubia solvere dignaretur; nimirum:

1. An Celebrans diebus Dominicis Chorum aditurus ad aspergendum Clerum aqua lustrali, accedere debeat per latus Epistolae atque circulum perficiens post aspersionem redire debeat ad Altare per latus Evangelii; vel potius ire ac redire debeat per latus Evangelii?

2. An canente Missam Canonico seu alia Cleri Dignitate, praeter Diaconum et Subdiaconum, locum habeat tertius assistens pluviali indutus:

3. An Magister Caeremoniarum Reverendissimi Domini Canonici Decani, eidem ad Ecclesiam Collegiatam Sancti Michaelis in Foro, in qua ipsa est prima Dignitas, Canonicis sequentibus, accedenti pro re divina peragenda in pontificalibus seu pro assistentia Missae ac \ esperis solemnibus, teneatur aspersorium in pilam aquae benedictae immergere, exhibere Canonico digniori eiusdem Collegiatac ab coque illuti, exacta per Canonicum Decanum aspersione, recipere; vel potius haec praestare teneatur Magister Caeremoniarum Collegiatac?

Et Eminentissimi ac Reverendissimi Patres, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanas Aedes subscripta die coadunati, ad relationem Eminentissimi et Reverendissimi Domini Cardinalis Gabrielis Ferretti Ponentis, exquisito prius voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris scriptis reddito praeloque cuso et omnibus attente consideratis matureque libratis, rescribendum censuere: Iuxta votum Magistris Caeremoniarum »; nimirum:

Ad I. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ».

Ad 2. Negative; et dentur Decreta, praesertim in Cortonensi, diei 10 septembris 1701, ad dubium 140.[1]

Ad 3. Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam ».

Atque ita rescripserunt servarique mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2867).

» Cf. N 5555 5719·

5921.

S. R. C., *Constanticn.*, 7 dec. 1844·

Quum Reverendissimus Constanticn. Episcopus compcrerit sibi commissos Christifideles non paucos abscedere ab Ecclesia, expicta Missa Pontificali, etiam in duabus Solemnitatibus, queis Episcopus ipse nomine Romani Pontificis populo benedicere debet cum Plenaria omnium peccatorum Indulgentia; a Sacra Rituum Congregatione humillime expeti it, ut in hac ipsa benedictione dispensetur ab onere legendi duplici vice Breve delegationis Apostolicae, ac liceat simpliciter annunciare Plenariam Indulgentiam, ne populus abscedat;

Et Sacra eadem Congregatio, ad Vaticanum subscripta dic coadunata in Ordinariis Comitiis, referente infrascripto Secretario, rescribendum censuit: «Iuxta Pontificale Romanum».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2871].

5922.

S. R. C., *Mechlinien.*, η dec. 1844.

Editor Calendarii Liturgici Archidioecesis Mechlinien. de consensu et approbatione illius Reverendissimi Vicarii Generalis, cupiditate flagrans rectae et uniformis dispositionis divini Officii ac celebrationis Missarum in praefata Archidiocccsi, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda proposuit:

Dubium I. Quum iuxta Rubricas Generales Breviarii, Titul. λ'II, de Octavis, Officium faciendum sit de Patrono vel Titulari Ecclesiae, et quum varia dentur Decreta Sacrae Rituum Congregationis quoad personas, a quibus illud Officium est recitandum, hinc diversa est praxis inter Sacerdotes Archidioecesis Mechliniensis.

Quaeritur ergo 1. An Sacerdotes Seculares, qui censentur alicui Ecclesiae adscript! quia Missas ibidem celebrant, Confessiones excipiunt aut aliud quodeumque sacrum Ministerium exercent, possint Officium recitare de Patrono vel Titulari eiusdem Ecclesiae (qui non sit Patronus Civitatis vel Loci), ut habeatur uniformitas inter Sacerdotes illos et Pastorem ac Vicepastores Ecclesiae, qui celebrant Festum Titularis eiusdem sub ritu duplici primae classis cum octava, etiamsi nulla adsit obligatio ad Chorum?

Quaeritur 2. An illi Sacerdotes' si possint recitare praedictum Officium, ad illud etiam teneantur, ita ut non satisfaciant obligationi sequendo Directorium suae Dioecesis?

Quaeritur 3. An iidem Sacerdotes recitare etiam possint et debeant alia Officia propriae Ecclesiae, cui adscript! sint: v. g. de Reliquia insigni alicuius Sancti, si vel ex speciali induito Apostolico, vel ex legitim i consuetudine recitari ibidem soleant a Pastore et Vice-Pastoribus? 1

1 D. Dub. 11, HI, IV, VI et IX.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanas Aedes hac dic Ordinariis in Comitiis coadunata, audita relatione a subscripto Secretario facta et omnibus attente consideratis riteque libratis, respondendum censuit:

Ad Dubii I. quaestionem i. · Iuxta alias decreta, Negative;| non enim censeri, sed revera esse debent adscript! stricte servitio Ecclesiae, uti Parochus et Vice-Parochus ».

Ad quaestionem 2. et 3. lam provisum in praecedenti ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2872].

5923.

Sacerdos loannes Giubilei Canonicus Cathedralis Ecclesiae Narniensis, cupiens ut in ecclesiasticis functionibus omnia recte peragantur ac nonnulli abusus, si qui irrepserint, de medio tollantur, Sacram Rituum Congregationem humillime rogavit pro solutione sequentium dubiorum; nimirum:

1. Num apponi valeat Sigillum in ostiolo ubi Feria \ in Coena Domini reconditur Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum?

2. Num, ut communiter appellatur, nominandum sit sepulcrum?

3. Num, recondito hoc modo Sanctissimo Sacramento, cantari possit: *Sepulto Domino etc.}*

4. Cuinam tradenda sit Clavis ostioli supradicti?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanas Aedes Ordinariis in Comitiis coadunata, audita relatione ab infrascripto Secretario facta ct omnibus attente consideratis, rescribendum censuit:

Ad i. «Negative ▮. B

Ad 2. « Iuxta consuetudinem ». _

Ad 3. « Negative ».

Ad 4. Iuxta alias decreta,- Canonico vel Sacerdoti in crastinum celc braturo ».

Atque ita rescripsit servarique mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2873].

5924.

S. R. C., *Reatina,* 7 dec. 1844.

Precibus Sacerdotis Scbastiani Ricci Canonici Cathedralis Reatinae Ecclesiae, exquirentis an removere debeat Stemma gentilitium familiae suae impressum, tam Ostensorio quam nobilibus aliis supellcctilibus a se donatis

» Cf. N. 578s.

' Cf. N. 59′®. 59′1·

Cathedrali ipsi Ecclesiae, ut expositio Sanctissimi Sacramenti in Cathedrali ipsa solemniori apparatu fiat, quam quidem remotionem indixit Reverendissimus Episcopus?

Sacra Rituum Congregatio, pro informatione et voto audito eodem Episcopo, et omnibus maturo examine perpensis, ad relationem subscripti Secretarii, respondendum censuit: Quum non obstent Decreta, nihil esse innovandum ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2875].

5925.

S. R. C., *Vivarien.,* "j dec. 1844.

Pastoralem Visitationem Ecclesiarum suae Dioecesis explens Reverendissimus Vivarien. Episcopus, animadvertit non pauca reperiri Altaria portatilia quorum sepulcra tractu temporis confracta fuere, ac insimul reperit similia portatilia Altaria in novissimis perturbationibus per simplices Sacerdotes consecrata fuisse, Reliquiis minime appositis. Queis incommodis qua praestat vigilantia ac religione occurrere exoptans, Sacram Rituum Congregationem humillimis precibus adiens, enixe rogavit, ut sequentia dubia declarare dignaretur; nimirum:

1. An memorata Altaria quorum Sepulcra confracta sunt, debeant denuo consecrari; vel sufficiat in illis novas Sanctorum Reliquias inducere sigilloque muniri?

2. An Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrari queat super Altaribus secundi generis a simplicibus Sacerdotibus consecratis absque appositione Reliquiarum; vel ct ista debeant iterum consecrari, Sanctorum Reliquiis appositis?

Et Sacra Rituum Congregatio, in Ordinario Coctu ad Vaticanum hodierna die habito, quum a subscripto Secretario compererit usque ab anno 1837 nono Calendas Octobris pro Dioecesi Rhcdoncnsi sancitum fuisse ut similia Altaria iterum consecrarentur, appositamque instructionem Rmo Rhcdoncnsi Episcopo transmissam fuisse, propositis dubiis a Rmo λ ivarien. Episcopo rescribendum censuit: In utroque casu Altaria esse denuo consecranda, ut in Rhedonen., dic 23 septembris 1837».'

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2876].

5926.

S. R. C., *Venusina, y* dec. 1844.

Quum Capitulum Cathedralis Venusinae Ecclesiae Sacrae Rituum Congregationi sequentia duo dubia pro opportuna solutione proposuerit; nimirum:

1. An in Choro et Processionibus quae capitulariter aguntur, Canonicus,

' **Cf. N. 5894.**

cui ob Magisterium et Lauream aut Licentiam in Disciplinis Théologie vel Sacris Canonibus facultas conceditur deferendi biretum cum quatuor apicibus, possit eodem bireto uti?

2. An iste, contradicente propter hoc Capitulo, punctationi distributionum obnoxius evadat; quum alius Sacerdos, quadraginta ab hinc anniam defunctus, in eadem Ecclesia usus fuerit tali facultate et nemo contradixerit?

Sacra eadem Congregatio, ad Vaticanum subsignata die coadunata in Ordinario Coetu, referente subscripto Secretario, propositis dubiis occurrens rescribendum censuit:

Negative ad utrumque; nimirum nec uti posse in ecclesiasticis functionibus tali bireto; nec si utatur, amittere distributiones; siquidem biretum non est chorale indumentum ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2877].

5927.

S. R. C., *Urbevetana, j* dec. 1844.

Urbevetanae Ecclesiae ut primum renunciatus fuit Episcopus R. P. D. Ioseph Maria Archiepiscopus Vespignani, pastoralis sui muneris partes suscipiens illud animadvertit conveniens minus, immo universali praxi et Rubricarum sanctioni contrarium, quod in Ecclesiis ubi Pons Baptismatis reperitur, ipsius Eontis benedictio semel tantum per annum, Sabbato nimirum ante Resurrectionem Domini peragebatur, quin eadem benedictio iteraretur Sabbato etiam ante Pentecosten. Immemorabili huic in sua Dioecesi consuetudini quum suffragare compererit Synodales leges, quin pro suo arbitrio quidquam in re decerneret, memoratus Praesul Sacram Rituum Congregationem humillimis datis precibus adivit, eique rem ipsam exponent enixe rogavit ut declarare dignaretur: Num immemorabili huic consuetudini standum sit?

Eminentissimi vero ac Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinario Coetu ad Vaticanum hodierna dic coadunati, audita relatione a subscripto Secretario facta, attentis Rubricarum sanctionibus ac aliis Decretis, praesertim in Lucana, die 12 aprilis 1755, in responsione ad primum, [1] in quo dilucide edicitur Parocho, Fontem Baptismalem Sabbatis diebus Paschatis et Pentecostes benedicere debere; respondendum consuerunt: Consuetudinem, velut abusum et Rubricis contrariam, esse eliminandam.

Atque ita exequendum mandarunt.

(S. R. C. Decreta Authentica, n. 2878].

[1] Cf. N. 5798.

5928.

S. R. C., *Sancti Flori,* 7 dec. 1844·

Sacra in visitatione quam per suam Dioecesim diligentissime instituit Reverendissimus Episcopus Sancti Flori in Gallia, occurrerunt illi per varias Ecclesias Altaria portatilia, de quorum consecratione olim facta certo quidem constabat, sed quorum tumulus seu Reliquiarum sepulcrum modo caret Sanctorum Lipsanis, quae casu exciderunt. Percupiens autem ut omnia recto ordine procedant, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda proposuit; nimirum:

1. Num Altaria illa suam consecrationem amiserint, amittendo Sanctorum Reliquias ibidem reconditas?

2. Num sufficiat, absque nova consecratione, in illis tumulare alias Reliquias authenticas?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanas Aedes Ordinariis in Comitiis coadunata, ad relationem subscripti Secretarii et omnibus attente consider.jtis, rescribendum censuit iuxta alias decreta:[1]

Ad i. « Affirmative ».

Ad 2. « Negative; et esse denuo consecranda ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2880].

5929.

S. R. C., *Patavina,* 7 dec. 1844.

Sacerdos Leopoldus Zotti, in Cathcdrali Patavina Ecclesia Caeremoniarum Magistri munere fungens, quum animadverterit nonnulla ibi occurrere, quae universali omnium Ecclesiarum praxi vel istius Sacrae Rituum Congregationis Decretis non sunt integre conformia, eidem Congregationi sequentia dubia enodanda proposuit; nimirum:

i. Duae Reliquiae in Cathcdrali Patavina coluntur ut insignes, sicquc enunciantur in Calendario, quorum una Sancti Sebastiani Martyris constat ex duabus partibus fortasse eiusdem ossis ex minoribus, quae partes unciarum quatuor vix aequant mensuram; altera Sancti Laurentii Lcvitae Martyris exhibet extremam partem sinistri pedis cum quatuor prioribus digitis carne superindutis, quae quidem Reliquia quaqua versus considerata, duarum unciarum non excedit mensuram. Quum enunciatae duae Reliquiae habeantur ut insignes a ducentis et ultra annis, Missis corumdem Sanctorum additur *Credo* ratione insignium Reliquiarum. Hinc quaeritur: Num in invecta consuetudine perseverare liceat, etsi Reliquiae ipsae non praesefe-

[1] Cf. X. 5925.

rant conditiones a Decretis requisitas, 1 ut earumdem ratione ponatur ir. Missa *Credo?*

2. In Cathedrali Patavina ex immemorabili consuetudine in publica administratione Sacramenti Poenitentiae Sacerdotes Confessarii abstinent ab usu Stolae a Rituali Romano praescriptae. Quaeritur: An standum sit huiusmodi consuetudini?

3. An, praeter casum a Rituali Romano praevisum Titulo V, Cap. 1, de Sacramento Extremae Unctionis, num. 3, in quo de sacro Oleo adhibendo in hoc Sacramento haec habentur: *Id tamen, si forte intra annum aliquo modo ita deficiat, ut sufficere non posse videatur, neque aliud benedictum haberi queat, modico oleo non benedicto in minori quantitate superinfiuo, reparari potest;* liceat umquam sacris Oleis Feria V in Coena Domini benedictis aliam Olei non benedicti quantitatem addere? An haec additio saltem fieri possit eadem Feria V in Coena Domini, adeo ut pars tantum Olei subiiciatur benedictioni et immediate misceatur cum Oleo non benedicto?

Eminentissimi vero ac Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, ad Vaticanum subsignata dic coadunati in Ordinariis Comitiis, infrascripto Secretario referente, singulis propositis dubiis rite de more perpensis ac diligenti examine consideratis, rescribendum censuerunt:

Ad **i**. Negative; quum non sint Reliquiae insignes ».

Ad 2. Negative; sed standum omnino Rituali et aliis Decretis ».

Ad 3. Negative; sed in casu tantum necessitatis fieri potest additio, uti in Rituali praescribitur ».

Atque ita rescribendum et servandum mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2883].

5930.

S. R. C., *Reatina,* 7 dec. 1844.

Rme Domine, uti Frater.

Quum Sacerdos Dominicus Maroni Rector et Administrator Confraternitatis Sanctae Caeciliae et Beatae Mariae Virginis de Succursu, in Suburbiis istius Reatinae Civitatis, Sacrae Rituum Congregationi exposuerit, quod Parochus Ecclesiae Sancti Michaelis Archangcli, intra cuius Paroeciae fines Sodalitatis Ecclesia erecta reperitur, praetendat sacras functiones exercere in eadem Sodalitatis Ecclesia, illam ut filialem reddere praesumens, contra sancita ab hac Sancta Apostolica Sede;

Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinario Coetu ad Vaticanum subscripta die coadunati, audita relatione ab infrascripto Secretario fideliter facta, perpendentes alias ac praesertim in Decreto Urbis et Orbis usque ab anno 1703 sub dic 10 decembris * sancitum fuisse Parochis nullum ius competere in publicis Sodalitatum Ecclesiis

erectis intra fines Parochialium suarum Ecclesiarum, quoad ecclesiasticas functiones non Parochiales; quin aliud precibus ipsis directe responderent, satius duxerunt consilium Amplitudinem Tuam super expositis certiorem reddere, ut iuxta alias decreta [1] provideat; eo vel magis quia memoratum Generale Decretum per suam Constitutionem, quae incipit: *Ad debitum,* - confirmavit s. m. Clemens Papa XI, ut dissensionibus et iurgiis radicitus finem imponeret. Amplitudinis itaque Tuae partes erunt Parochum Sancti Michaelis ad tramitem supradicti Decreti omnino adigere, ut a quavis in re praesumptione abstineat. Et Amplitudo Tuta diu felix et incolumis vivat.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2884].

5931.

S. R. C., *Ianuen.,* 7 dec. 1844.

Quum Sacerdos Antonius Sanmichele Civitatis vulgo *Chiatari* in Archidioeccsi Ianuensi Sacram Rituum Congregationem enixe rogarit, ut super propositum dubium sententiam suam aperire dignaretur; nimirum:

An liceat Sacerdoti celebranti in Oratorio privato, sive domus piae familiae sive communitatis religiosae, Missae celebrationem interrumpere, ut statim post calicis sumptionem, Sanctissimam Eucharistiam, non ad modum Viatici, sed pro communione ex devotione, afferat aegroto in eadem domo degenti, cubiculo tamen ab Oratorio ita distanti, ut ad aliam contignationem domus vel deambulacrum diversum ab eo in quo Oratorium situm est, transire oporteat?

Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum subsignata die in Ordinario Coetu coadunata, referente subscripto Secretario, respondit: Non licere; iuxta Decretum in Florentina, diei 19 decembris 1829, ad primum dubium:[3] sed si necessitas urgeat, id fiat absoluta Missa».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2885].

5932.

S. R. C., *Monasterien.,* 14 iun. 1845.

Alte cordi quum insideat Reverendissimi Episcopi Monasteriensis, ut in Sacris agendis omnia recto ordine procedant, atque ad eliminandas controversias passim super nonnullis insurgentes, quae Clerum ex utraque parte scindunt; pro concordia assequenda ac discordia eliminanda, Sacrae Rituum Congregationi sequentia exposuit, ut iuxta sancitas leges quoad omnia opportune provideatur. Ita porro efflagitabat et exponebat; nimirum:[1]

[1] Ci. N. 5506, 5649, 5747, 5756, 5757, 5759.
[2] Cf. N. 5733.
[3] Cf. N. 5855.
[1] E. Dub. 1.

1. Saepius in eius Dioecesi contingit propter latitudinem Parochiarum, quod in iis Sacella inveniantur, ubi Dominicis ct Festivis diebus, sive ex fundatione sive ex contractu Parochi et parochianorum, Missa celebrari debeat pro incolarum ab Ecclesia parochiali remotorum, imprimis seniorum et infirmorum, necessitate vel commoditate. Viget autem consuetudo quod si per fundationem vel contractum de applicando Sacro ad certam intentionem nihil statutum sit, in eiusmodi casibus Celebrans pro alio stipendio applicet, vel ad propriam intentionem. Quaeritur num haec consuetudo, de cuius legalitate dubitatur, pro futuro sit permittenda; et num pro praeterito aliquid exinde restituendum sit ab iis qui bona fide ea usi sunt?

2. Per Epistolam Encyclicam s. m. Benedicti Papae XIV' cautum est, ut omnes et singuli qui actu curam animarum exercent, non solum Parochi et Vicarii Seculares, verum etiam Regulares, omnibus Dominicis aliisque diebus Festis de praecepto Missam parochialem pro populo applicare teneantur. At duplex de huius Constitutionis sensu dubium exortum est: Num non solum Parochi et qui Parochi vices fungentes curam *primariam* exercent, sicut hic habetur consuetudo, sed etiam omnes cura *subsidiaria* fungentes ad applicandum pro populo diebus Festis obligentur? Contra hanc extensionem, quam pauci aut nulli sequuntur, nobis vox *Missa parochialis,* quae tamen solum unicum et ex sensu communi Sacrum solemne significat, rationem fundatam porrigere videtur. Denique dubitatur num etiam in illis diebus Festis, qui iam pridem, auctoritate Sedis Apostolicae interveniente, hic locorum sunt abrogati, et hodie, ut dicunt, non in Foro sed solum in Choro celebrantur, quamvis obligatio fidelium ad audiendum Sacrum sit sublata, adhuc obligatio Parochi ad applicandum pro populo Sacrum perseveret? Antiqua Constitutione Episcopi Monasteries anni 1772, quae in desuetudinem abiit vel numquam in praxim deducta est, statutum fuit quod antiqua obligatio applicandi pro populo, abrogatione Festorum, non tolli intendatur.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanas Aedes Ordinariis in Comitiis hac die coadunata, audita relatione ab subscripto Secretario facta ct omnibus attente riteque libratis, rescribendum censuit: ,·

Ad i. ' Posse permitti ··.

Ad 2. Quoad primam partem, solum teneri qui animarum curam *primariam* exercent; quoad secundam partem, iuxta alias decreta, teneri etiam in Festis legitime abrogatis ◊.

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2892]. «g

5933.

S. R. C., *Mandelen.,* 14 iun. 1845.

Dubiis propositis a Capitulo Cathedralis Mandclen. Ecclesiae hisce terminis conceptis; nimirum:

1. Num Missa Conventualis sit ex iure celebranda a solis Canonicis, vel a Mansionariis quoque seu a Beneficiatis ad turnum?

2. Num prima Dignitas in Capitulo seu Archipresbyter Parochus, praeter Missas Conventuales celebrandas in anni curriculo, nec non applicandas solemnioribus diebus Festivis, teneatur ad turnum pro Missis uti ceteri Canonici?

3. Num Canonici Cathedralium, in quibus nulla adhuc invecta est consuetudo aut particularis institutio, et ubi Praebendae Canonicalcs nullimode sunt distinctae in Presbytcrales, Diaconales et Subdiaconales, teneantur ex iure ministrare pro Diacono ct Subdiacono Archipresbytero, qui est prima Capituli Dignitas post Episcopalem, solemniter Missam Conventualem celebranti?

Sacra Congregatio Rituum, in Ordinariis Comitiis ad \ aticanum coadunata, per modum provisionis rescribendum censuit: ' Iuxta votum Episcopi, donec efformetur novum Capituli Statutum » nimirum:

Ad i. "A solis Canonicis ».

Ad 2. «Non teneri ad turnum».

Ad 3. « Affirmative ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2896].

5934.

S. R. C., *Neapolitana,* 14 iun. «845.

Sacerdos Petrus Aloisius De Licteriis, Praepositus Ecclesiae Regalis Sodalitatis Peregrinorum Civitatis Neapolis, exposuit eadem in Ecclesia per annum consuetas peragi sacras functiones peculiari illa diligentia quae rem divinam deceat; atque ab immemorabili consuetudinem illam vigere, ut post matutinum Officium Feriae V in Coena Domini clavis capsulae in qua reconditur Sanctissimum Sacramentum tradatur Primicerio Sodalitatis eiusdem. Percupiens vero ut consuetudo isthacc legitima firmetur auctoritate, Sacrae Rituum Congregationi humillime supplicavit pro induito consequendo.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanas .Aedes Ordinariis in Comitiis septimo Idus Decembris anno superiore coadunata, ad relationem Secretarii, rescribendum censuit: Audiatur, Sede vacante, Ordinarius ›.

Quum vero c.x accepta informatione eruatur ita se res habere in recensita Ecclesia eadem Feria V, expleta iam solemni Missa repositoque Sanctissimo Sacramento in capsula ad publicam venerationem; allatamque con-

suetudinem licet immemorabilem tradendi capsulae elavem vel Gubernatori cuicumque vel alteri Laico, reprobatam fuisse a pluribus Decretis, contra quae, lege pariter in iisdem lata, nulla valet regionum consuetudo;

Emi et Rrni Patres in altera Sacrorum Rituum Congregatione Ordinaria, ad Vaticanas Aedes pariter coacta, simili relatione super omnibus accepta a R. P. D. Secretario ceterisque considerandis mature consideratis, rescribendum censuerc: Iuxta alias decreta, l assertam non valere consuetudinem; et Sacri Sepulcri Clavem tradendam Sacerdoti in crastinum celebraturo ».

Atque ita rescripserunt ac in eadem Ecclesia servari mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2904].

5935.

S. R. C., *Bahien. in Brasilia,* 23 maii 1846.

In votis quum maxime habeat Reverendissimus Bahien. Episcopus in Brasilia, ut omnia accurate fiant in ecclesiasticis functionibus, cum recto ordine rectaquc disciplina; Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda proposuit, nimirum:

3. Utrum Abbates Ordinis Sancti Benedicti vel aliarum Congregationum, qui pariter usu Pontificalium sunt insigniti, possint, annuente tamen loci Ordinario, Missam solcmnem in Pontificalibus celebrare, extra propriam Ecclesiam vel ceteras eiusdem Instituti Ecclesias; praesertim quando iidem Abbates in Apostolico induito benedictionem receperint ad formam Pontificalis Romani' *

4. Num Regulares qui, ad tramitem Constitutionis Ordinis proprii, assequuti sunt gradum Doctoris in Sacra Theologia, valeant, legitime dimisso Religionis habitu, honoribus titulo Doctoris adnexis gaudere?

5. Num Sacerdotes qui gradus sunt assequuti in aliqua Academia vel Universitate facultatem tribuente gestandi annulum, hoc gestare queant in digito, sicuti Praelati gestant?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanas Aedes hac dic Ordinariis in Comitiis coadunata, ad relationem subscripti Secretarii, omnibus mature perpensis riteque consideratis, rescribendum censuit:

Ad 3. Negative in omnibus; sine speciali Apostolico induito ».

Ad 4. « Inter Regulares tantum ». aH

Ad 5. Permittitur, praeterquam in ecclesiasticis functionibus, iuxta alias decreta «.3

Et ita rescripsit ac servari mandavit. ||

(S. R. C. Decreta Authentica, n. 2907].

» Ci N. 59η.
» E. Dub 4·
» Cf. N 590a.

5936.

S. R. C., *Bisinianen.,* 23 maii 1846.

Quum ea sit positio Parochialis Ecclesiae loci vulgo *Acri* in Dioecesi Bisinianen., ut ad fideles per agros dissitos ac ad plura milliaria distentos Sacnim Viaticum, dum ipsi infirmantur, deferri nequeat nisi summa cum difficultate ob viarum asperitatem ac ventorum, nivium glacicrumque incommoda; inde fit ut animarum dispendia necessario eveniant et semper maiora timeri debeant. Queis incommodis occurrere, quoad fieri potest, exoptantes hodierni Parochus et Oeconomi Oppidi ipsius, atque invectae in enunciata Paroecia consuetudini huiusmodi in casibus deferendi Sanctissimum Sacramentum capite pileo cooperto et equitando se conformare vellent quidem, sed formidant, quia nulla usque nunc intercessit Apostolica venia. Sacram proinde Rituum Congregationem, enixis precibus adeuntes, consuetudinis ipsius confirmationem instanter rogarunt, quod et ipse Reverendissimus Episcopus Sancti Marci et Bisinianen., pro informatione et voto requisitus, efflagitat, utpote ex propria notione in Sacra Visitatione, quae enunciantur incommoda expertus.

Et Sacra Rituum Congregatio, in Ordinario Coetu ad Vaticanum hodierna die coadunata, audita relatione ab infrascripto Secretario facta omnibusque rationum momentis mature perpensis, rescribendum censuit: Attentis circumstantiis in supplici libello expressis, commisit Reverendissimo eidem Episcopo, ut, pro suo arbitrio et prudentia, indulgeat quod deinceps Parochus et Oeconomi *Acri* huiusmodi in circumstantiis equitantes ac capite pileo cooperto Sacrum Viaticum deferre valeant: comitante saltem uno homine, si fieri potest, accensam laternam deferente». Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2908].

5937.

S. R. C., *Tuden.,* 23 maii 1846.

I t in Sacra Liturgia ecclesiasticisque caeremoniis debitus ubique servetur ordo, ac proinde nihil omnino exequatur quod vel in minimo a praefinitis discrepet legibus; Sacerdos Petrus Reynaldo et Conde Caeremoniarum Magister in Collcgiata Ecclesia Sancti Petri *dc Credente* intra fines Dioecesis Tuden., Sacrae Rituum Congregationi sequentia proposuit dubia, ut super iisdem mentem suam aperire eaque definire dignaretur; nimirum:

3. An omnes Ecclesiae parochiales, in quibus adest solus Parochus, vel Vicarius pro servitio parochianorum sed subiectus Parocho in alia Ecclesia commoranti, teneantur ipsi vel possint celebrare Officium ac Missam de Festo Titulari Ecclesiae, et quidem sub ritu primae classis cum octava;

etiam si dc suo Sancto Titulari Festum celebretur alia die, vel numquamin toto anni decursu in aliis Ecclesiis Dioecesis?

4. Ista Ecclesia Collegiata habet quatuor alias Ecclesias sibi subicctas et totidem Sacerdotes, unum ab alio independentem pro servitio harum quatuor Ecclesiarum. Sed isti Sacerdotes in suis respective Ecclesiis, dumtaxat pro commoditate populi concurrentis, Missam celebrant, Poenitentiae et Eucharistiae Sacramenta administrant, Concionem habent, Catechismum explicant et alia ecclesiastica munia explent. Verum nequeunt administrare Sacramentum Baptismi, Communionem Paschalem, Viaticum infirmis, Sepulturam defunctis dare, neque habere Tabernaculum Sanctissimi Sacramenti. Unde fideles his quatuor Sacerdotibus subiecti tenentur adire Ecclesiam Collegiatam ut in Paschate satisfaciant praecepto annuae Communionis, ut infantes baptizentur et infirmi Sacro reficiantur Viatico, ut fiat Officium Sepulturae et tumulentur defuncti. Quaeritur ergo: An ii quatuor Sacerdotes sint veri Parochi? Et an istae Ecclesiae possint celebrare Officium cum Missa de suo respective Sancto Titulari, tamquam Ecclesiae parochiales, et quidem sub ritu duplici primae classis cum octava; vel potius dicendae sint Cappellae publicae, in quibus iuxta Decretum Sacrae Rituum Congregationis diei 12 novembris 1831: Festum Titularis... non debet celebrari sub ritu duplici primae classis cum octava, neque cum *Credo!* »l

Et Sacra Rituum Congregatio, in Ordinario Coetu ad Vaticanum hodierna die coadunata, audita a subscripto Secretario fideli relatione propositisque dubiis maturo examine perpensis atque cribratis, respondendum censuit:

\d 3. Ad Officium Sancti Titularis teneri Parochum tantum .

Ad 4. Negative ad utrumque; et servetur Decretum diei 12 novembris 1831 ».

Atque ita rescripsit, declaravit, induisit servarique mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2915]·

5938.

S. R. C., *Ordinis Praedicatorum,* 23 maii 1846.

Cum propositum fuerit penes S. R. C. sequens dubium; videlicet:3

An Decreta a Sacra Rituum Congregatione emanata et responsiones quaecumque ab ipsa propositis dubiis scripto formiter editae, camdem habeant auctoritatem ac si immediate ab ipso Summo Pontifice promanarent, quamvis nulla facta fuerit de iisdem relatio Sanctitati Suae?

Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum subsignata die coadunata in Ordinario Coetu, audita a subscripto Secretario fideli relatione, expositisque rationum momentis et diligenter consideratis, rescribendum censuit: « Affirmative ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2916].

1 E. Dub. 5, 7 et «f»· — Cf. N. 5858.

» E Dub 1, 2, 3, 4, s « 6

5939,

S. R. C., *Sancti Flori,* 3 iul. 1846.

Rme Domine, uti Frater.

In Ordinariis Sacrae Rituum Congregationis Comitiis apud Vaticanas Aedes coactis decimo Calendas iunii anno vertente ab R. P. D. eiusdem Sacrae Congregationis Secretario subscripto relatae fucnint sequentes preces, nomine Amplitudinis Tuae porrectae; nimirum:

Plurimorum Altarium portatilium in pluribus Ecclesiis Dioecesis Sancti Elori in Gallia exciderant sive excidisse videbantur Sanctorum Reliquiae; timebatur quoque ne Sepulcra quorumdam aliorum licet pice seu cera obsignata et sigillo Episcopali non munita, effossa fuissent et Sacris Reliquiis carentia. Quum autem crederetur non ideo exccrata fuisse illa Altaria, et satis esse ut novae in illis tumularentur Sanctorum Exuviae; inde factum est ut in decursu visitationis aliisve circumstantiis, Episcopus Sancti Flori seu Vicarii Generales ipsius, visitatis illis praedictis Altaribus, mandaverint omnino Sepulcra Altarium omnium, de quibus supra, ibidem per novas Reliquias authenticas tumulari. At recens innotuit declaratio Sacrae Rituum Congregationis,[1] docens Altaria, quorum Sepulcrum effossum est esse execrata. Quum autem difficillimum sit discernere Altaria, de quibus in precibus, quia Episcopus consecravit quaedam Altaria portatilia et eorum Sepulcra eodem sigillo consignavit; ideo enixe supplicat Episcopus Sancti Flori ad Sanctitatis Vestrae pedes provolutus, ut Sanctitas Vestra benigne mederi dignetur defectui supra enunciato; et concedere ut, non obstante defectu, celebrari possit super huiusmodi Altaribus, quae certo olim consecrata fuerant. Quod Deus etc.

Et Sacra Rituum Congregatio, hisce omnibus perceptis attenteque consideratis, in ea fuit concordi sententia ut .Amplitudini Tuae iniungeretur, quatenus iuxta senatum morem, posset eadem Amplitudo Tua consecrare, non parvo tamen numero, Altaria portatilia ad supplendum necessitati in respectivo enunciato casu; atque iterum, si opus fuerit ex deficientia Altarium consecratorum, quoniam omnia praedicta ex tali defectu consecrationem amiserunt, supplicandum Sanctissimo pro expetita facultate.

Die 23 maii 1846.

Super quibus omnibus tempore opportuno, idest die 3 iulii 1846, ab eodem R. P. D. a Secretis facto verbo cum Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa IX, Sanctitas Sua, probe cognoscens novum esse et contra legis statuta locum petitioni dare maluit ex necessitate onus potius imponere facili negotio obeundum, quam dispensationem impertiri; nimirum ut consecrato portatilium Altarium non parvo numero, ut supra, haec paulatim loco aliomm non consecratorum ponantur, ac sublata iterum consecrentur; cthacc sic perperam habilitât» ad Sacrum faciendum dignosci poterunt vel

1 Cf. N. 5928.

ex qualitate signi noviter impressi vel ex Diario Sacrae Visitationis, quod certe referre debet locum et Altare tali modo noviter dispositum. Haec Sanctissimi Principis mandata dum Amplitudini Tuae communico, diuturnam Tibi ex animo exopto felicitatem.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2911].

5940.

S. R. C., *Ordinis monachorum Sancti Basiii,* 18 dec. 1846.

Quae a s. m. Alexandro Papa VII usque ab anno 1659 quinto Calendas octobris in Congregatione Sacrorum Rituum coram se habita sancita fuere circa usum Pontificalium Praelatis Episcopo inferioribus concessorum,[1] quaeque insequenti anno 1660 decimo tertio Calendas Sextiles de ipsius Sacrae Congregationis consulto magis etiam declaravit, in responsionibus datis dubiis a Procuratore Generali Congregationis Cassincnsium propositis, confirmans quae praescripta sunt anno superiori 1659, praeter ea quae habentur num. V, VI, VII, VIII ac XVII, in quibus ob peculiares rationes, in aliquibus dispensavit Alumnos Congregationis ipsius;[2] adeo semper rata habuit Apostolica haec Sancta Sedes, ut singulis successive propositis dubiis, Alexandri VII Decretis standum esse rescripserit Sacra Rituum Congregatio. Immo s. pariter m. Benedictus Papa XIV, praeter alia in rem definita, edixit ut memorata Alexandrina Decreta iterum typis cuderentur, ac corumdem exemplar transmisit ad omnes per Orbem Episcopos et Archiepiscopos cum apposita sua Epistola data pridie Calendas aprilis 1744,[3] in qua singulis commendavit eorumdem Decretorum observantiam; atque omnes monitos voluit ut pro munere incumberent atque urgerent, ne quidquam fieret contra ea quae in Decretis ipsis sapienter iniuncta sunt. Neque insequentibus temporibus aliquid supradictis Decretis non apprime conforme declaravit Sacra ipsa Rituum Congregatio vel Summi Pontifices indulsere; immo immortalis memoriae Pius Papa VII, Constitutione sua *Decet Romanos Pontifices,* data quarto Nonas iulii anno 1823,[4] non modo ad observationem revocavit, et quatenus opus esset, iterum approbavit ac sancivit quae per Praedecessores suos, praesertim Alexandrum λ 11 et Benedictum XIV, decreta fuere, vel alias a Sacrorum Rituum Congregatione praescripta; verum ibi Decretum confirmavit, quod memorata Congregatio Rituum ediderat sexto Calendas septembres anno 1822 super declaratione privilegiorum circa usum insignium pontificalium, quibus ex Sedis Apostolicae induito nonnullae gaudent Dignitates etc.[5]

Haec singula prae oculis habens Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa IX, ac serio perpendens quae in supplici Libello exponebat Reveren-

1 CL N. 5518.

1 S. R C. Decreta Authentica, n iibj.

• S. R. C Decreta Authentica, n 137^

* S. R C Decret i Authentic, r» ioîm-

1 Cf. N. 5*4 5·

dissimus I'. \ isitator Generalis Monachorum Sancti Basilii, requirens num sui Ordinis Abbates revocare debeat ad observantiam Decretorum Alexandri VII circa usum Pontificalium, quum ex iisdem aliquis arbitretur Decreta ipsa forsan modificata, vel decursu temporis iis derogatum vel dispensatum saltem in parte fuisse; referente subscripto Sacrae Rituum Congregationis Secretario, eidem Visitatori Generali Ordinis Sancti Basilii, attentis expositis, potestatem fecit revocandi Abbates ad observantiam omnium Decretorum, quae super re edita fuere; praesertim ut non liceat eis Pontificalia exercere nisi in propria Ecclesia; et si ex speciali induito huius Sanctae Apostolicae Sedis ex cis quisquam agere possit Pontificalia etiam extra propriam Ecclesiam, nullatenus liceat hoc privilegio uti, nisi de expresso Reverendissimi Ordinarii consensu. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2923].

5941.

S. R. C., *Mutinen.,* 15 ian. 1847.

Beatissime Pater,

Aloisius Reggianini Episcopus Mutinensis ob aetatem satis provectam et virium debilitatem Pontificales functiones etiam in praecipuis anni festis peragere nequit absque gravis damni periculo; demisse igitur Sanctitatem Tuam exorat ut Benedictionem Papalem impertire ipse valeat, licet Missam non celebret, sed eidem tantum assistat.

Sanctissimus Dominus Noster Pius IX Pontifex Maximus, referente subscripto S. R. C. Secretario, attentis expositis: De speciali gratia benigne annuit iuxta preces; quando revera Episcopus orator nequeat ob salutis incommoda Pontificalia exercere . Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2925].

5942.

S. R. C., *Conversnna Ordinis Minorum S. Francisci de Observantia et Capuccinorum,* 27 febr. »847.

Praecedentiae ius publicis in supplicationibus, licet saepe Apostolicis temperatum Constitutionibus et crebris Sacrorum Rituum Decretis praefinitum, sicuti semper uberem controversiis suppeditavit, sic novam in praesentiarum praebet disceptandi materiam Fratribus Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, degentibus in Pago Rutiliani Conversanae Dioecesis et Fratribus Minoribus de Observantia duobus passuum millibus inde dissitis. Capuccini ius praecedendi sibi asserunt tum quod antiquiores ibi sint Coenobii fundatione, tum quod publicis in supplicationi-

bus, ad quas tenentur accedere, semper obtinuerint priorem a Capitulo locum. Observantes autem, lege ob distantiam non adstricti intervenire, quando vero illis supplicationibus se iungere velint, sicuti accidit piaculari anno 1825 ac novissime anno 1843, idem ius sibi vindicant; tum quod absonum videatur filialem Ordinem anteire illum a quo originem duxit, tum quod dignior locus Capuccinis assignatus dum Observantes aberant, nullam istorum iuri noxam valeat irrogare. Controversia isthaec ad episcopalem Curiam primitus ventilata, quum per Decretum emissum ius fuerit Observantibus attributum, ab hac sententia appellationem ad Sanctam Sedem Capuccini interposuere, datisque precibus penes Sacram Rituum Congregationem, citata dein parte coram R. P. D. eiusdem Sacrae Congregationis a Secretis, sequens fuit dubium per deputatos Defensores concordatum: *An, el cui competat* **praecedentia** *in supplicationibus, et in casu praesenti?*

Proposito propterea eodem dubio in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis ad Quirinales Aedes subscripta die, ab Eminentissime et Reverendissimo Domino Cardinali Carolo Acton Relatore designato;

Sacra Congregatio, visis matureque libratis iuribus hinc inde deductis, utraque parte plenius informante ac respondente, omnibusque videndis rite consideratis, rescribendum censuit: Praecedentiam in casu competere Fratribus Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia ▮. Atque ita decrevit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2927].

5943.

S. R. C., *Drepanitana,* 27 febr. 1847.

In Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis superiori anno 1846 decimo Calendas iunias habitis, relatae quum fuerint preces \rchipresbyteri et Canonicorum Collegiatae Ecclesiae Sancti Petri in Civitate Drepanitana erectae, queis exponebant ex immemorabili consuetudine in supradicta Collegiata Ecclesia, Archipresbvterum vel alterum Canonicum solemniter celebrantem, praeter Diaconum ct Subdiaconuin adhibere solere Presbyterum assistentem pluviali indutum; ac proinde enixe rogabant ut consuetudinem huiusrnodi confirmare dignaretur.

Placuit Eminentissimis ct Reverendissimis Patribus Sacris tuendis Ritibus praepositis nil in re decernere, quin Reverendissimi Episcopi votum exquireretur; ac proinde rescriptum fuit: Episcopo pro informatione, qui audito Capitulo doceat super asserta consuetudine . ~ , H

Sacrae itaque Congregationis mandatis religiosissime obsequens Episcopus, in scriptis et voce audito C apitulo ac rebus mature perpensis. Sacram Congregationem certiorem reddidit se numquam de tali formalem, vel utcumque, protulisse sententiam; verum ad calcem Directorii Divini Officii ipsius anni 1846 apposuisse aliqua Decreta Sacrae Rituum Congregationis quae ad abusus ubicumque existentes radicitus evellendos condita fuerant'

inter quae illa etiam accenscbantur, quae Presbyterum assistentem prohibent; ut, legum facta facili cognitione, quisque ad leges ipsas apprime servandas prompto docilique animo excitaretur. Neque destitit idem Antistes curam omnem diligentiamque impendere in perquirendo Capituli Archivio ac etiam requirendo Reverendissimo Mazarien. Episcopo, intra cuius Dioecesis limites hodierna Drepanitana Dioecesis includebatur, si forte aliquod monumentum extaret indulti Capitulo Collegiatae Sancti Petri concessi pro Presbytero assistente in .Missis solemnibus; sed incassa cessit quaccumque diligentia, ac proinde dilucide apparet omnino abusive consuetudinem huiusmodi fuisse inductam atque ad superiorem usque annum servatam; co vel magis quia in Synodo Dioeccsana Mazaricnsi celebrata anno 1735, saltem implicite, fuit abrogata. In illa siquidem Synodo statutum fuit, ut tam in Cathedrali Mazariensi quam in ceteris respective Ecclesiis (tunc temporis Drepanitanae hodiernae Dioecesis Ecclesiae includebantur in Dioecesi Mazaricnsi) omnimode servaretur Caeremonialc Romanum, omnem et quamcumque in contrariam consuetudinem abrogando; ac in Titulo *de Sacrificio Missae* inductum fuit, ut Sacerdotes nullos alios ritus aut Caeremonias in Missae celebratione adhiberent praeter eas quae in Missali Romano praescribuntur. Quae singula a Reverendissimo Antistite exposita una cum precibus Capituli Collegiatae Sancti Petri Ecclesiae, in novo Ordinario Coctu Sacrorum Rituum Congregationis ad Quirinale hodierna die habito, quum fideliter de more retulerit subscriptus Secretarius;

Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus maturo examine perpensis, dilucide comperuere abusive omnino et contra alias Decreta [1] servatam fuisse consuetudinem Presbvteri assistentis in Collegiata Sancti Petri Ecclesiae Civitatis Drepani, ac proinde merito commendantes Reverendissimi Episcopi pastoralem vigilantiam ad convellendos quoscumque abusus, rescribendum censuerunt: Servetur Decretum Episcopi, si adsit: alias serventur Decreta iam lata in voto eiusdem Episcopi n.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2933].

5944.

S. R. C., *Mechlinien.*, 27 fcbr. 1847.

Hodiernus Superior Abbatiae Sancti Bernardi in Bomhem inter fines Archidiocccsis Mechliniensis Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda proposuit; nimirum:

1. In praedicta Abbatia, olim Ordinis Praedicatorum ac in praesentiarum Ordinis Cisterciensium, extabat Ecclesia consecrata sub titulo Sanctissimae Crucis, quae anno 1840 penitus destructa fuit, eique alia nova substituta sub titulo Beatae Mariae Virginis in Coelum Assumptae, nulla facta mentione Sanctissimae Crucis. Unde:

Quaeritur *a)* Utrum adhuc teneantur Monachi Cisterciensc s quotannis

[1] Ct, X 5920.

dic tertia maii recitare Officium Sanctissimae Crucis sub ritu duplici primae classis cum octava, tamquam de titulo Ecclesiae? et quatenus affirmative, supplicant pro gratia redigendi illud Officium ad ritum Breviarii sine octava.

Quaeritur *b)* Utrum quotannis debeant adhuc celebrare Festum Dedicationis Ecclesiae destructae in pristina sua die, quae erat Dominica III septembris? an vero die XXVII eiusdem mensis Septembris, qua novat Ecclesiae Dedicatio peracta est? et quatenus affirmative ad primam huius quaesiti partem, supplicant pro gratia transferendi in perpetuum Festum Dedicationis ad diem xxvn septembris, tamquam ad diem propriam

2. Abbatia Sancti Bernardi sita est intra limites Paroeciae ruralis dc Bomhem, cuius Ecclesiae titulus est Beatae Mariae Virginis ad Sanctum Leodcgarium. Quotannis Feria II post Festum Sacratissimi Rosarii celebratur Festum Sancti Leodegarti a Clero cum Officio ritus duplicis primae classis cum octava; quod a populo tamquam Festum ex devotione, sed non sub praecepto ducitur; unde quaeritur: An Monachi Abbatiae Sancti Bernardi teneantur in dicta Feria II recitare Officium de Sancto I.eodegario:

Huiusmodi dubia quum infrascriptus Secretarius fideliter de more proposuerit in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis ad Quirinale subsignata dic habitis, Sacra Rituum Congregatio, omnibus maturo examine perpensis, rescribere censuit:

Ad i. Ad utrumque: Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam ».

Ad 2. Negative; sed teneri ad Officium Patroni Dioecesis ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2934].

5945. ^3

S. R. C., *Tranen.,* 27 febr. 1847.

Quum in suis Apostolicis Litteris in forma Brevis s. m. Gregorius Papa XVI commiserit Reverendissimo Andrien. Episcopo administrationem Archidioccesis Tranensis cum adiecta Ecclesia Vigilicnsi; ipse sibi Vicarium Generalem utpote suum Locumtcncntem constituit, cui interdum ad Chorum accedenti praecedentia denegatur quoad stallum ab Archidiacono primi Capituli Tranensis Dignitate. Quod Sacrae Rituum Congregationi exponens idem Vicarius Generalis, enixe rogavit ut formiter declaretur: An Vicarius Generalis in Choro occupare debeat primum stallum ac proinde praecedere omnibus Dignitatibus?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Quirinale subsignata die coadunata m Ordinariis Comitiis, referente subscripto Secretario, maturo examine perpensis expositis ac in similibus alias decretis respondendum censuit:

. Iuxta alias Decreta l Vicanus Generalis in Choro et in habitu Vicariali

» CC N 5»<S, 5137. 5257. $3» 53i6 5394 5M= 5613 568,. ,77a

omnibus etiam Dignitatibus non paratis praecedit, excluso tamen Hebdomadario ».

Atque ita rescripsit ac in Metropolitana Tranensi Ecclesia servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2937].

5946.

S. R. C., *Tolentina,* 27 febr. 1847.

Quum Sacerdos Petrus Bonelli Canonicus Poenitentiarius Cathedralis Tolentinae Sacram Rituum Congregationem humillime rogavit, ut declarare dignaretur: Num Ecclesia consecrata, quae militaribus stationibus et excubiis per biduum inservivit, censenda sit profanata; ac propterea indigeat reconciliatione a Pontificale Romano praescripta?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Quirinale subsignata die coadunata in Ordinario Coctu, referente Secretario, respondendum censuit: ı Ad cautelam esse reconciliandam ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2938].

5947.

S. R. C., *Vicariatus Ruremundensis in Hollandia,* 27 febr. 1847.

Sacerdos Hollandus 1 lenricus Oomen Praeses Seminarii Ruremundensis quum a Sacra Rituum Congregatione enixe exquisierit solutionem insequendum dubiorum; nimirum:

1. Num post Missam depositionis, extra diem tertium, septimum et trigesimum, cantari possit Missa in ritu duplicis maioris, ut in die obitus cum unica Oratione, modo consanguinei defuncti ad eam conveniant?

2. Num Parochus teneatur ad octavam Sancti Titularis alicuius Cappcllae, in qua hic et nunc celebratur Missae Sacrificium ?

3. Num Professores nec non Seminaristae in maioribus constituti Ordinibus teneantur ad octavam Patroni Ecclesiae Seminarii, quae omnibus patet fidelibus; vel potius retinere Patronum Civitatis, in qua Seminarium situm est?

4. Num, quia Parochus hic et nunc aliquem substituit, qui die Dominica cantat Sollemne Sacrum; quod hic posse censetur per consuetudinem; Parochus ipse privatim celebrans possit applicare pro suis; vel teneatur applicare facere pro populo Sollemne Sacrum?

5. Num in Ecclesia Seminarii Ruremundensis, quae quamvis parochialis non sit, tamen omnibus patet fidelibus, quaeque Titularem Patronum habet Sanctum Caroluin Borromaeum; Festum huius Sancti, quarta novembris die, per modum Festi Patronalis sub ritu duplici primae classis cum octava a Praeside, Professoribus atque Alumnis Seminarium inhabitantibus cele-

hrari possit ac valeat; ct, per annum, inter Suffragia ad Vesperas et Laude- de eodem Sancto Carolo, ut in Breviario, commemoratio fieri debeat?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Quirinale hodierna dic coadunata in Ordinario Coetu, omnibus maturo examine perpensis auditaque a Secretario fideli relatione, rescribendum consuit:

Ad i. «Sine speciali induito non posse n.

Ad 2. « Negative, iuxta Rubricas .

Ad 3. Teneri ad octavam Titularis Ecclesiae adnexae ».

Ad 4. Posse, vel per se vel per alium; quin requiratur Missa solemnis

Ad 5. lam provisum in tertio dubio: fieri autem debere commemorationem in Suffragiis per annum, ad tramitem Rubricae ».

Atque ita rescribere rata est.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2939].

5948.

S. R. C., *Limburgen.*, 27 febr. 1847.

Sibi commissae Dioecesis visitationem instituens Reverendissimus Limburgen. Episcopus, quamplurium invenit Altarium sepulcra, in quibu- Sacrae Reliquiae vel aperte iacebant, adeo ut de earum authenticitate ob defectum tum sigillorum tum litterarum testimonialium non constet, vel nullae erant Reliquiae Sanctorum; ac proinde ex ecclesiasticis legibus super iisdem Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrari nequit. Cui quidem malo pro viribus occurrere exoptans idem Reverendissimus Episcopus, tam pro Sacrarum Reliquiarum impetratione supplicavit enixe; sed intenm Sacram Rituum Congregationem rogavit, ut indulgerc dignaretur quod super iisdem celebretur.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Quirinale subsignata dic coadunata in Ordinario Coetu, referente Secretario: Benigne annuit pro extensione indulti Episcopo Nannctcnsi alias concessi; nimirum, quemcumque sanans defectum, concessit ut super huiusmodi \ris celebretur, donec novae apponantur Sanctorum Reliquiae ». S|H

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2941].

5949.

S. R. C., *Corisopiten.*, 5 mart. 1847.

Quum Reverendissimus Corisopiten. Episcopus Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda proposuerit; nimirum:

i. An lectio Litterarum Apostolicarum, queis Episcopo conceditur facultas impertiendi solemniter benedictionem cum Indulgentia Plenaria in Cathedrali Corisopiten., quae est etiam Parochialis, fieri possit post decantatum Evangelium; non vero in fine Missae, uti iniungitur in scripto, cui titulus *Ritus, et formula benedictionis Apostolicacl*

2. Utrum Apostolicac huiusmodi Litterae legi debeant latino, et vernaculo seu patrio sermone? et quatenus affirmative, idem Episcopus supplicat ut saltem latinam lectionem omittere possit, ne populus gravetur.

3. An lectio versionis huiusmodi Litterarum debeat esse integra, vel sufficiat exprimere Pontificem concedentem, Episcopum cui facultas impertitur et naturam gratiae seu Indulgentiae concessae?

Quae singula dubia dum Sacra Rituum Congregatio ad Quirinale subsignata dic coadunata ad relationem infrascripti Secretarii sedulo perpenderet, satius sumpsit consilium ut ad Ecclesiam Corisopitensem extenderet indultum Ecclesiae Rhedonensi hac ipsa die concessum; nimirum: Ut Apostolicae Litterae, quibus facultas conceditur impertiendi benedictionem Apostolicam cum Indulgentia Plenaria, legantur integrae, sed tantum vulgari seu patrio sermone; attamen expicta Missa, et ad Secretarium cum Sanctissimo ».

Die 27 februarii 1S47.

Facta autem de praemissis Sanctissimo Domino Nostro Pio IX Pontifici Maximo per Secretarium fideli relatione die 5 martii eiusdem anni. Sanctitas Sua Sacrae Congregationis Rescriptum approbavit, atque Apostolica Auctoritate Sua in omnibus confirmavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2931].

5950.

S. R. C., *Atrehaten.,* 11 sept. 1847.

Paucis ab hinc annis mos invaluit in Galliis telas sericas vitreas texendi, quibus vestes ecclesiasticae Sacrificio Missae aliisque divinis Officiis inservientes conficiuntur. Earum textura ex gossypio aut simili materia solida componitur, cui superimposita sunt filamenta serica et vitrea, quae aurea certe dici valerent si ex vitro lux auro simillima produci posset; vitrum enim in filamenta subtilissima redactum inseritur filis sericis eodem ferme pacto, quo filamenta aurea vel argentea inseruntur telis aureis vel argenteis nuncupatis; vel etiam ad modum operis phrygii disponuntur super telam eadem filamenta. Quum autem haec facili negotio in minutissimas partes frangi possint et delabi in Calicem cum probabili periculo valetudinis illius Sacerdotis, qui has partes cum lesu Christi Sanguine dcglutiat; Eminentissimus et Reverendissimus Dominus Cardinalis Hugo Robertus De la Tour d'Auvergne Lauraguais Episcopus Atrebatensis Sacrae Rituum Congregationi humillime sequens proposuit dubium enodandum; nimirum: An licitum sit ad celebrandam Missam ornamentis uti, quorum textura vitrea est mixta auro vel argento?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Quirinales Aedes subscripta die Ordinariis in Comitiis coadunata, audita relatione ab Eminentissime et Reverendissimo Domino Cardinali Constantino Patrizi Urbis Vicario facta, riteque consideratis iis quae ab exquisito voto alterius cx \postolicarum Caeremo-

niarum Magistris praelo cuso exponuntur, rescribendum censuit: In voto Magistri Caeremoniarum seu Negative, ad propositum dubium; proptcrca-que praedictis ornamentis uti non licere ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2949].

5951.

S. R. C., *Angelopolitana,* 11 sept. 1847.

Quum Sacerdos Florentius Ruiz, Magistri Caeremoniarum in Cathedrali Angelopolitana Ecclesia munere fungens, penes Sacram Rituum Congregationem sequentia dubia enodanda proposuerit; nimirum:

i. Per Decretum Sacrae Rituum Congregationis datum die 27 maii 1826' prohibitum fuit deferre sub baldachino Reliquias et Imagines Sanctorum; quia usus baldachini debetur tantum Sanctissimo Eucharistiae Sacramento. Quaeritur: An in enunciata prohibitione comprehendatur etiam Episcopus dum Paroecias visitat et Monasteria? 2

9. An in expositione Sanctissimi Sacramenti extra Missam, Diacontb solus possit vicem gerere Sacerdotis in exponendo ct recondendo; ac cum Sanctissimo Sacramento benedicere populo, antequam Ostensoriuin in Sacrario reponat?

10. An Diaconus cum pluviali possit cadavera comitari ac de licentia Parochi benedicere sepulturam?

Sacra Rituum Congregatio, ad Quirinale subsignata die coadunata in Ordinario Coetu, post diligens cuiuscumque dubii examen, ad relationem subscripti Secretarii, respondendum censuit:

Ad i. Intelligendum de Reliquiis; quoad Episcopum, servetur Caeremoniale ».

Ad 9. Ⅲ In exponendo tantum ct recondendo Sanctissimo Sacramento ».

Ad 10. Ⅰ Negative ›.

Atque ita rescribere rata est et declarare.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2951].

5952.

S. R. C., B/esen., 11 sept. 1847.

Quum Reverendissimus Blesen. Episcopus Sacrae Rituum Congregationi exposuerit quod in sua Blesensi Dioecesi, sicut in quibusdam aliis Galbarum Dioecesibus, consuetudo invaluit sicubi desunt Diaconi et Subdiaconi pro Caeremoniis Missarum Solemnium duos Laicos sive iuvenes sive uxoratos induendi vestibus sacris, nimirum Amictu, Alba, Cingulo,

' Cl X 5849

* E. Dub. *2. 9.* «4 et >8

Tunica vel Dalmatica, numquam tamen Stola et Manipulo, pro Missa maiore, quorum alter Diaconi munere fungi, alter Subdiaconi ministerium adimplere censetur, quin tamen aliquam functionem ad hos Sacros Ordines pertinentem obeant; nam Celebranti tantum assistunt, ut inde maior sit Missae maioris solemnitas; nunc proinde idem Episcopus Sacram ipsam Congregationem requisivit: An invectam hanc consuetudinem conservare; vel potius de medio tollere debeat?

Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, ad Quirinale subsignata die coadunati in Ordinariis Comitiis, post auditam a Secretario fidelem relationem, rescribendum ccnsuerunt: Consuetudo tanquam abusus omnino est eliminanda; et in casu Missa cantetur per solum Presbyterum ». Atque ita servandum mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2952].

5953.

S. R. C., *Vcronen.*, 11 sept. 1847.

Sacerdos loannes Baptista Biadcgo Cancellarius Ecclesiae X'eronensis, Reverendissimi etiam sui Veronensis Episcopi nomine, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia elucidanda proposuit, ut ex germana eorumdem solutione sacrae functiones ac caeremoniae uniformiter iuxta Rubricas procedant. Dubia autem haec sunt:

1. Quum in multis Breviariis et Ritualibus in Litaniis Sanctorum desiderentur preces pro arcendo flagello terraemotus: aut peste, fame et bello; quaeritur: Num et istae recitari debeant, et quo loco inserendae?

2. Quum in Sacra Ordinatione Episcopus imponat Ordinando ad Subdiaconatum Amictum in capite; quaeritur: Utrum illud in capite teneri debeat usque ad finem Orationis; an super scapulas dimittere, et quando?

Quae quidem dubia a Secretario proposita diligenter de more expendens Sacra Congregatio Rituum, ad Quirinale hodierna die coadunata in Ordinariis Comitiis, respondendum censuit:

Ad i. Affirmative; ct ponendas esse post versum: *A fulgure et temptslatr r.*

Ad 2. Dimittendum super scapulas post impositionem .

Atque ita rescribere rata est et declarare.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2956].

5954.

S. R. C., *Arirninen.*, 11 sept. 1847.

Rme Domine, uti Frater.

Amplitudinis Tuae consilium excquens Sacerdos Marianus Cerri Parochus Ecclesiae Sanctae Mariae *in Corte* istius Arirninen. Civitatis, Sacram hanc Rituum Congregationem supplex adivit enixeque rogavit ut declarare

dignaretur: Num servanda sit immemorabilis consuetudo in eadem Ecclesia olim Ordinis Praedicatorum, summo mane cuiuslibet diei recitandi Sacratissimum Rosarium Beatae Mariae Virginis et post ipsum dimittendi populum fidelem cum benedictione Sanctissimi Sacramenti in Sacra Pyxide acclusi, imo, in Festis, cum Ostensorio quod in summitate non habe.it Crucem a Rubricis requisitam; quin neutro in casu Sacramentum ipsum sive in Pyxide reclusum, sive in Ostensorio apparens, thurificetur?

Quae singula dum fideliter de more retulerit in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis ad Quirinale hodie habitis subscriptus Secrctarius, Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, quamvis praenoscerent haec singula ab ordinaria facultate Amplitudinis Tuae pendere, attamen satius duxerunt respondere: Scribatur Episcopo ad mentem ·. Mens itaque Sacrae Congregationis est: Ut Amplitudo Tua quoties nil inconveniens deprehendat, quoad horam praesertim hyemali tempore, permittat continuationem huiusmodi piorum exercitiorum in Deiparae honorem; nam omissio incensationis conformior est Ecclesiae praxi in benedictione cum Sacra Pyxide; requiritur tamen omnino quum impertitur benedictio cum Ostensorio, ac proinde illam hoc in casu exigat; ac pariter exigat ut in summitate Ostensorii Crux visibilis apponatur, quod requirunt ecclesiasticae leges, non obstante consuetudine Ordinis Praedicatorum, cui peculiaris est ritus in explendis Sacris Caeremoniis ». Quae singula dum nomine Sacrae Congregationis Amplitudini Tuae communico, diu felix et incolumis vivat.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2957].

5955.

S. R. C., *Adiacen.*, 22 iul. 1848.

Ut in sacris caeremoniis ecclesiasticisque functionibus omnia ordinate fiant rectaque methodus servetur, Reverendissimus Adiacen. Episcopus pastoralis sui muneris esse duxit Sacrae Rituum Congregationi pro opportuna declaratione sequentia exponere dubia; nimirum:

1. Absente a Choro in aliqua ex sacris functionibus prima Capituli Dignitate, thurificatio debet ne incipere a parte in qua Dignitas ipsa sedere solet; vel potius praeferendus semper sit Canonicus dignior inter Choro praesentes, nullo habitu respectu ad locum in quo ipse sedet?

2. In Caeremoniali Episcoporum sub articulo de Missa Pontificali legitur, quod Canonici sedere debeant ad verba: *Et incarnatus est.* Quaeritur: An huiusmodi praescriptio comprehendat omnes Canonicos etiam simplici habitu Chorali indutos, aut cos tantum qui sacris paramentis induti sunt?

3. Denegatur ab aliquibus Ecclesiasticis obligatio Crucem adspiciendi dum a Rubrica Sacerdoti celebranti iniungitur in Missa oculorum elevatio. Quidnam dicendum de huiusmodi opinione?

4. Ab immemorabili in quadam Cathedrali in Choro unica cantatur Missa, tum in Feriis tum in Festis, et haec post Nonam semper locum habet. Iluiusmodi ne consuetudo potest tolerari?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Quirinale hodierna die coadunata in Ordinariis Comitiis, referente Secretario et omnibus maturo examine perpensis, rescripsit:

Ad i. Thurificationem esse semper incipiendam a parte, in qua sedet Hebdomadarius ».

Ad 2. [1] Ab omnibus qui sunt in Choro sedendum, praeter quam in diebus Nativitatis Domini et .Annuntiationis Beatae Mariae Virginis, in quibus ab omnibus est genuflectendum ».

Ad 3. Iuxta Rubricas, in elevatione oculorum Crucem esse aspiciendam ».

Ad 4. Servandas esse Rubricas quoad numerum Missarum Convcntualium, iuxta diversitatem dierum et Horas illas celebrandi; nimirum: de Festo, post Tertiam; de Simplicibus et Feriis per annum, post Sextam; de Feria maiori et de Vigilia, post Nonam ».

Atque ita rescripsit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2960].

5956.

S. R. C., 22 iul. 1848.

Dum superiori anno 1847 die 27 februarii Sacra Rituum Congregatio in una Vicariatus Ruremundensi in Hollandia [1] ad dubium 4 declaravit Parochum posse, vel per se vel per alium, in Dominicis applicare pro populo Sacrosanctum Missae Sacrificium etiam privatim celebrando, quin teneatur applicare Missam solemnem, cuius celebrationem interdum committit alii sibi beneviso Sacerdoti; super hac ipsa declaratione novum in praesentiarum proponitur dubium, quod fundatur in declarationibus et Decretis alias a Sacris Congregationibus Urbis latis, et a quibus omnino exigitur ut Parochus in Dominicis Festisque pro populo applicet.

Iterum itaque Sacra Congregatio Rituum de sententia requisita, in Ordinariis Comitiis ad Quirinale subsignata die coadunata, post auditam a Secretario fidelem relationem ac post maturum omnium examen, rescribendum censuit: Responsionem datam die 27 februarii 1S47 intelligendam esse quoad Missam solemnem, de qua quaerebatur; nam proprius ad casum, non obstantibus alias decretis et in facto declaratis, rescribere rata est posse quemlibet Parochum, accedente iusta et legitima causa, adimplementum Missae pro populo applicandae alii Sacerdoti committere, seu per alium Sacerdotem hanc Missam celebrare facere . Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2967].

1 Cf. N. 5947

5957.

S. R. C., *Ordinis Carmelitarum Excalceatorum,* 22 iul. 1848.

Quum R. P. Antonius ah Assumptione Beatae Mariae Virginis, ex Ordinc Carmelitarum Excalceatorum, Sacram Rituum Congregationem iteratis precibus rogarit, ut super sequentibus dubiis sententiam suam elicere dignaretur; nimirum:

1. An post Decretum diei 28 iulii 1821 l possint adhuc Sacerdotes uti induito iam impetrato celebrandi Sacrosanctum Missae Sacrificium in Sabbato Sancto? et quatenus affirmative,

2. An Sacerdotes ipsi indultarii ea die celebrare possint, antequam ab Ecclesia matrice cum festivo sonitu nolarum gloria Resurrectionis annuncietur?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Quirinale hodierna die in Ordinariis Comitiis coadunata, habito prius voto alterius ex \postolicarum Caeremoniarum Magistris auditaque fideli relatione a Secretario, rescribendum consuit:

Ad **i**. " Servetur Decretum, per se clarum, in una Resolutionis dubionim in responsione ad tertium, diei 28 iulii 1821, confirmatum a SSmo Domino Nostro s. m. Pio Papa VII, sub die 31 eiusdem mensis et anni ».

Ad 2. Quum indultum respiciat Ecclesias: Affirmative, post solemnem ».

Atque ita rescripsit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2970].

5958.

S. R. C., *Tornacen., 22* iul. 1848.

Quum Sacerdos loannes loseph I.oiseau in Seminario l ornacensi Sacrorum Canonum Professor comperiat nonnullas adhuc praebere difficultates indultum reductionis Festorum usque ab anno 1802 ab Eminentissimo Domino Cardinali Caprara promulgatum, Sacrae Rituum Congregationis sententiam requisivit super dubiis, quae examinanda dilucndaque proposuit, ne huiusmodi in re ambiguitas ulla supersit. Nam quum vi eiusdem indulti aliqua Festa in Dominicas sequentes fuerint translata, videlicet: Festa Epiphaniae Domini, Sanctissimi Corporis Christi, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Sanctorum Patronorum cuiusque Dioecesis et Paroeciae; dubium circa hanc translationem subortum tulit praelaudatus Eminentissimus responso ad \ icarium Generalem \rchidioecesis Mechliniensis die 21 iunii 1804 directo, iisque verbis concepto; Sola solemnitas praefatorum

Festorum transfertur ad Dominicam sequentem in qua quidem Officium a Clero, tam publice quam privarim ac Missa celebrabitur iuxta Rubricas occurrentes, seu iuxta consuetum ordinem. Canetur tamen una Missa solemnisde Festis illis translatis, more votivo, cum unica Oratione; minime omissa in Cathedralibus aliisve Ecclesiis, in quibus Officium publice agatur (et adsit sufficiens numerus Ecclesiasticorum) altera Missa Conventual] de Dominica vel Festo occurrente Ex quo Decreto plura emerserunt dubia, nimirum:

2. Alterum dubium oritur ex his verbis: *Minime omissa in Cathedralibus aliisve Ecclesiis, in quibus Officium publice agatur (et adsit sufficiens numerus Ecclesiasticorum) alia Missa Conventuali.* Quaeritur utrum illa verba intelligenda sint dumtaxat de Cathedralibus et Collegiatis, in quibus talis Missa proprie Conventualis celebratur; an vero ad omnes parochiales Ecclesias, in quibus adsit sufficiens numerus Ecclesiasticorum, extendenda sint? et quatenus affirmative,

3. Num sufficiens numerus Sacerdotum censetur, si alicui ex his Ecclesiis ultra Parochum tres vel quatuor alii Presbyteri, tamquam Vicarii seu Coadiutores Parochi, sint adscript!?

Et Sacra Rituum Congregatio, in hodiernis Ordinariis Comitiis ad Quirinale coadunata, referente subscripto Secretario, consideratis omnibus et inhaerendo aliis Decretis in similibus datis,' rescribendum censuit:

Ad 2. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ·.

Ad 3. n Provisum in praecedenti n.

Atque ita rescribere rata est ct declarare.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2974].

5959.

S. R. C., *Congregationis Clericorum Regularium Sancti Pauli Barnabitarum,* 22 iul. 1848.

Quum in Ecclesia adiecta Collegio Novitiatus Clericorum Regularium Sancti Pauli Barnabitarum in Civitate lanuen., in Nocte Nativitatis Domini, ncc divina Officia nec solemnis Missa locum habeant; id grave admodum experiens hodiernus Collegii ipsius Superior propriae et Novitiorum pietati satisfacturus superiori anno 1S47 in hac ipsa sacratissima Nocte post Matutini recitationem Missam cum cantu celebravit in Novitiatus ipsius Sacello, ratus id exequi posse vi Privilegiorum Regularibus concessorum. Verum quum diversae circumferantur super facto opiniones inter Alumnos Collegii ipsius, ac ex eis aliquis contendat id omnino non licere, quia vetitum est in soleinnitate illa celebrare in privatis Sacellis, et quia Sacellum istud non inservit Religiosae Familiae, sed Novitiis tantum; ut indubia habeatur declaratio, quae futuris etiam temporibus, veluti norma servetur,

Sacra Rituum Congregatio, super facto ipso de sententia rogata in Ordinariis Comitiis hodierna die ad Quirinale coadunata, ad relationem subscripti Secretarii, omnibus maturo examine perpensis consideratisque rescribendum censuit: Posse, iuxta exposita ».

Atque ita rescribere rata est et declarare.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2975].

5960.

S. R. C., *Adrien.*, 7 sept. 1850.

Quum in Sacrorum Rituum Ordinario Coetu ad Vaticanum subsignata die coadunato a subscripto Secretario relatae fuerint preces Rectoris et Professorum Seminarii Civitatis Rodigii in Dioecesi Adriensi, quibus exponebant non unam inter ipsos vigere opinionem circa privatam Horarum Canonicarum recitationem; siquidem ipsi ad Cathedralem Adriensem non pertinentes adnexam habent Ecclesiam Sacramentalem, quae Parochialibus iuribus vere gaudet quoad Seminarii ipsius Magistros et Alumnos; ac proinde opportunam solutionem efflagitabant super sequentibus quaestionibus; nimirum:

1. An Seminarii Alumni Sacris Ordinibus initiati adigantur in divinis Laudibus persolvendis ad Calendarium adiectae Seminario Ecclesiae sequendum?

2. An idem Calendarium sequi teneantur Magistri in Seminario ipso degentes seu commorantes, quamvis plerumque in aliis Ecclesiis Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrent, sacris functionibus assistant, sacramentales fidelium Confessiones excipiant; vel potius Magistri ipsi teneantur sequi Calendarium carumdcm Ecclesiarum queis, ut supra, inserviunt?

Sacra Rituum Congregatio, singulis mature perpensis, respondit:

Ad i. « Affirmative ».

Ad 2. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ».

Atque ita rescribere rata est ac proposita dubia declarare.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2980].

5961.

S. R. C., *Adrien.*, 29 mart. 1851.

Quum Sacerdos Symphorianus forma Civitatis Rodigii in Dioecesi Adrien. Sacram Rituum Congregationem humillime rogaverit, ut insequentium dubiorum declarationem elicere dignaretur; nimirum:

3. \n Officium Dedicationis vel Titularis alicuius Ecclesiae parochialis recitandum etiam sit in Ecclesiis vel Oratoriis subiectis?

5. An Sacra Paramenta coloris aurei inservire possint pro coloribus albo, viridi, rubro?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum hodierna die in Ordinariis

Comitiis adunata, audita relatione a subscripto Secretario facta, post omnium rite institutum examen, respondendum censuit:

Ad 3. Iuxta alias decreta,[1] a Clero Ecclesiae tantum.

Ad 5. » Negative ».

Atque ita rescribere censuit et declarare.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2986].

5962.

S. R. C., *Bituricen.*, 5 dec. 1851.

Quum Sacra Congregatio Indulgentiarum ac Sacrarum Reliquiarum pridie Calendas februarii hoc ipso vertente anno ad sacram Rituum Congregationem remiserit preces Reverendissimi Bituricen. Archiepiscopi, quibus solutionem efflagitabat nonnullorum dubiorum super consecratione Akarium portatilium, cum apposito voto Reverendissimi Domini Petri Advocati Minetti Sacrae eiusdem Rituum Congregationis Assessoris; dubia ipsa proposita fuere, in Ordinariis Comitiis subscripta die ad Quirinale habitis, per Eminentissimum et Reverendissimum Dominum Cardinalem Iosephum Ugolini Relatorem designatum, eo modo quo hic adnotantur; nimirum:

1. Utrum Altaria portatilia consecrationem suam amittant, quando fractum est sigillum, quod Reliquiis in sepulcro inclusis apponitur; an tantum quando, ut loquuntur Theologi, fractum est sepulcrum?

2. Utrum Altare portatile, cuius sigillum non existit, mitti debeat ad Urbem Episcopalem, et rursus consecrari; an sufficiat tantum novas addere Reliquias veteribus Reliquiis in sepulcro inclusis et authenticitate carentibus, atque sigillum Episcopi apponere?

3. Quid sentiendum de consecratione Altarium portatilium Dioecesis Bituricen.? Nam de facto constat, quod a perturbatione anni 1790 nulla existebant sigillorum vestigia in Altaribus portatilibus: rursus impositae sunt Reliquiae ab Archidiaconibus, quum vacuum erat sepulcrum; aut, Reliquiis in sepulcro manentibus et authenticitate carentibus, additae sunt Reliquiae authenticae, et appositum fuit episcopale sigillum.

Quae quidem dubia sedulo de more' expendentes Eminentissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, ac maturum examen instituentes super rationum momentis rerumque adiunctis a R. D. Assessore in suo volo enumeratis, iisdem respondendum censuerunt:

Ad 1. Quoad primam partem, Negative; nisi fractum sit sepulcrum vel eius operculum, aut etiam solummodo si hoc amotum fuerit; quoad secundam partem, provisum in prima ».

Ad 2. Quoad primam partem, provisum in primo; quoad secundam, numquam licere certas Sanctorum Reliquias dubiis immiscere; ac semel exccrata Ara, vel fixa vel mobilis, ex communi iure nova indiget consecratione ».

[1] Cf. N. 5707. 5785. 5858. 5922. 5937. 5944.

Ad 3. « Mobiles Aras in casu execratas esse; ct ad mentem. Mens at ut amoveantur prorsus Reliquiae dubiae; et consulendum Sanctissimo, ut Archiepiscopus Bituricen., vel per se vel per alios etiam simplices Presbyteros hoc tantum in casu Apostolicae Sedis nomine delegandos, certas Reliquias in iisdem Aris reponat: iis solummodo Caeremoniis servatis, quae in Pontificali Romano praescribuntur, dum in sepulcro reconduntur Reliquiae et superponitur lapis; scilicet ut signetur Sancto Chrismate confessio sive sepulcrum, ac dicatur interim Oratio *Consecretur et sanctificetur,* postea reconditis Reliquiis cum tribus granis thuris, superposito operculo ac firmato, dicatur altera Oratio *Deus, qui ex omnium cohahitatione Sanet·· rum,* ct nihil aliud ».

Atque ita rescripsere.

Facta autem de praemissis Sanctissimo Domino Nostro Pio IX Pontifici Maximo per subscriptum Secretarium fideli relatione, Sanctitas Sua ad mentem Sacrae Congregationis petitum indultum, pro hoc casu tantum valiturum, de Apostolica benignitate concessit; dummodo adamussim singula serventur, quae in superioribus Responsionibus praescribuntur.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2991].

5963.

S. R. C., *Cenomanen.,* 10 ian. 1852.

Quas Sanctus Pius V edidit Bullas, quae Breviarium ac Missalc Romanum respiciunt,[1] illas cum omni laude, reverentia et gaudio excepit Concilium Provinciae Turonensis. Quamvis autem Cenomanensis Episcopalis Ecclesia, quae Provinciae ipsius limitibus concluditur, speciali tunc ritu a duobus seculis uteretur, ritus iste adeo erat Romanus, ut vix pro vigesima parte proprium mere Cenomanense intermisceretur. In eodem siquidem ritu sibimetipsi constans, nec ullo modo Sancto Pio λ' contraria, studiosius perstitit Cenomanensis Ecclesia spatio centum quinquaginta annorum, nimirum usque ad annum 1748 aut 1749. Vcrumtamen, auctore tunc temporis Episcopo ct consentiente Capitulo, sed prorsus Apostolica S. Sede inconsulta, novum conditum fuit Breviarium novumque Missale. Alia tunc facta fuit Psalmorum distributio, alia ratio Lectionum, tum de Sacra Scriptura tum de Sanctis, aliae Antiphonae, alia Responsoria, alii Hymni, aliae Rubricae et Caeremoniae. Insuper e Calendario quamplurimi expuncti sunt Sancti, ut novi in eorum sufficerentur locis. Quum itaque nova pene omnia in illis Breviario ac Missali appareant, de veteri ritu Romano Ccnomanensi vix in praesentiarum vigesima pars extat. Si itaque locorum Ordinarii prohibentur (etiam in Breviariis, quae iuxta mentem Sancti Pii V tolerata tantum fuere, uti antiquum Cenomanense) aliquod propria auctoritate addere aut aliquid demere sub poenis interminatis in Decretis Sacrae Rituum Congregationis dierum 8 aprilis et 28 octobris 1628, - de non satis-

1 Hull. Rom., tom. 4, HI, p. 22-24; Cf. N. t35.

1 Cf. N. $302.

faciendo muneri divini Officii recitandi; inde clare concluditur quantum a praefinitis legibus aberret Breviarium ac Missalc Cenomanense editum medio saeculo decimoctavo, in quo tam graves immutationes factae sunt, ut a Romano aeque ac ab antiquo Cenomanensi in omnibus fere recederet Quae singula inter ceteros Reverendissimus alter ex Canonicis Cathedralis Cenomanen. Ecclesiae sedulo considerans, Sacram Rituum Congregationem humillimis precibus adire constituit, eique sequentia dubia proponere pro opportuna solutione; nimirum:

i. Num licita fuerit annis 1748 vel 1749 innovatio Breviarii ac Missalis Cenomanensis a ritu Romano prorsus diversa, amotis prius veteribus, ad formam Romanam correctis Breviario et Missali, ex sola Episcopi et Capituli Ecclesiae Cenomanensis auctoritate, et inconsulta Sede Apostolica, facta aut probata? et quatenus negative,

2. Num saltem huiusmodi Liturgiae praescriptio seu consuetudinis sccularis facta sit legitima; ita ut hodie quilibet Sacerdos Cenomanensis possit eam tuta conscientia servare? et quatenus iterum negative,

3. Num quilibet Sacerdos Cenomanensis, etiam Canonicus aut Parochus, statim teneatur in conscientia tum Horas Canonicas persolvere Missamque celebrare iuxta Ritum Romanum, quando scilicet privarim recitat et celebrat; tum insuper omnibus quibus potest modis Reverendissimo Episcopo supplicare, quatenus et idipsum pro divino Officio publico opportunis mediis et temporibus promovere dignetur?

4. Num etiamsi Ecclesia Cenomanensis sibi de Breviario iterum atque iterum, ut libuerit, providere potuerit; istiusmodi facultas extendenda sit ad Pontificale, Caercmoniale Episcoporum, Martyrologium et Rituale Romanum; ita videlicet, ut praeceptivas praedictorum Librorum regulas, tolerante nempe aut permittente aut etiam aliter quippe statuente Reverendissimo Episcopo, Canonici aliive Sacerdotes possint illaesa conscientia infringere aut omittere; sicque Reverendissimi Episcopi voluntas his in casibus sit pro ipsis sufficiens dispensatio?

5. Utrum possint Canonici, qui ex antiquo more mozzetta et rochetto insigniti sunt, uti rochetto in administratione seu confectione Sacramentorum ct Sacramentalium; quum Reverendissimus Episcopus usum rochetti generaliter ct pro maiori Seminario recenter praeceperit aut saltem probaverit; et pro omnibus insuper suae Dioecesis Presbyteris, etiam in Sacramentorum administratione se toleraturum esse voto et scripto declarant; quidquid in contrarium faciant Caeremoniale Episcoporum, Rituale Romanum. Missale ct Pontificale; et licet nulla in Dioecesi Cenomanensi antiqua aut usquedum generalis pro ea Sacrae Liturgiae derogatione extiterit consuetudo?

Quas quidem preces cum insertis dubiis, in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis ad Vaticanum hodierna die habitis, referens infrascriptus Pro-Secretarius; Emincntissimi et Reverendissimi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus maturo examine perpensis, rescribendum consuere:

Ad 1. « Negative ».

Ad 2. « Negative ».

Ad 3. Consulat coniunctim utramque Constitutionem Sancti Pii V. videlicet illam quae incipit *Quod a nobis,* VII Idus iulii 1568,1 et aliam quit incipit *Ex proximo,* XII Calendas octobris 1571 ». 2

Ad 4. « Negative; et amplius ».

Ad 5. Rochcttum non esse vestem sacram adhibendam in administratione Sacramentorum; ac proinde tum ad ea administranda, tum ad suscipiendam primam Tonsuram et Minores Ordines necessarie superpdliceo utendum ».

Atque ita declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 2993].

5964.

S. R. C., *Grossetana,* 7 maii 1853.

Rmus Grossetan. Episcopus Sacram Rituum Congregationem supplex adivit enixeque rogavit, ut declarare dignaretur:

2. Triplex signum Cnicis quod ab Episcopo Confirmante fit super Confirmatum, dum profert verba *In nomine Patris,* fieri ne debet pollice super frontem Confirmati; vel manu simpliciter sine frontis contactu super personam Confirmati?

3. Utrum formula illa, quae in Pontificali Romano adhibenda edicitur dum Ordinatis Sanctissimam Eucharistiam administrat Episcopus Ordinans, adhiberi possit ab Episcopo quotiescumque fidelibus Sanctissimam Eucharistiam administrat; vel extra Communionem Ordinatorum, adhibere debeat communem formulam, prout iacct in Rituali Romano?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum hodierna die coadunata in Ordinariis Comitiis, ad relationem subscripti Pro-Secretarii, rescribendum censuit:

Ad 2. Iuxta Pontificale, dum frontem Chrismate inungit dicere debet *Signo te signo Crucis,* signum super frontem ipsam pollice producens; quo facto manu extensa versus Confirmatum incipit: *In nomine Patris etc.* ter signum Crucis ctformans, more solito ». **M** I

Ad 3. Formulam in Pontificali praescriptam dum ad Sacram Synaxim Episcopus Ordinatos admittit, extra casum illum non esse adhibendam; seu: Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam ».

Atque ita rescripsit, declaravit servarique mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3012].

1 Bull Rom., tom. 4. Il I, ρ. 22-21.

5965.

S. R. C., *Cochinchinae,* 9 iun. 1853.

Rme Domine, uti Frater.

Amplitudinis Tuae nomine quum Sacrae Rituum Congregationi tria sequentia dubia proposita fuerint; nimirum:

1. Utrum absolutio pro Defunctis, finita Missa fieri possit tantummodo quando dicta fuit Missa de Requiem; vel fieri etiam possit, in paramentis tamen nigris, post Missam de Festo duplici, cuius fructus Defunctis applicatur?

2. Plures Theologi, inter quos Sanctus Alphonsus Maria de Ligorio, sentiunt veniale esse omittere vocem *Amen* in fine formae Baptismi; quae tamen vox non reperitur in Rituali Romano. Hinc quaeritur: Num ea adhibenda sit vel omittenda?

3. Quando pro Consecratione Episcopi facta fuit facultas ut assistant duo Presbyteri loco duorum Episcoporum; quaeritur: Utrum hi Presbyteri assistentes debeant ambabus inanibus caput consecrandi, post Episcopum consecrantem, tangere, et recipere Consecratum ad osculum pacis?

Super huiusmodi dubiis requisitum fuit Sanctissimi Domini Nostri Pii IX Pontificis Maximi Oraculum: et quum Sanctitati Suae, referente subscripto Sacrorum Rituum Congregationis Pro-Secretario, rescribere placuerit ut eadem solvantur iuxta alias decreta; responsiones quae subiiciuntur, Amplitudo Tua, iuxta Sanctissimi mentem accipiat et, data opportunitate, execution! mandet; videlicet:

Ad i. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam .

Ad 2. « Strictim in casu servetur Rituale Romanum ».

Ad 3. « Servetur eodem modo Rubrica Pontificalis Romani .

Quae singula Amplitudini Tuae communico; et diu felix et incolumis vivat.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3014].

5966.

S. R. C., *Eistettcn.,* 23 iun. 1853.

Dum hoc ipso vertente anno die 28 aprilis Rinus Episcopus Eistettcn. Apostolico augebatur induito subdelegandi sibi commissos Sacerdotes, in aliqua Ecclesiae dignitate constitutos, ad benedictionem Nolarum, quae pro usu Ecclesiarum satis amplae suae Dioeceseos recenter fundebantur, attamen sub expressa clausula ut Sacerdotes ipsi omnino adhiberent formam in Pontificali Romano praescriptam; super hoc ipso induito plura adhuc requirenda censuit ut dandae a Sancta Sede Apostolica declarationes cuicumque ulteriori anxietati viam integre praecludant. Quocirca Vicarius

Generalis illius Dioecesis, nomine eiusdem Reverendissimi Episcopi, Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae IX sequentia dubia proposuit:

1. An liceat Sacerdoti ab Episcopo subdelegato ad benedictionem Nolarum (quum debeat formam servare in Pontificali Romano praescriptam) unctiones adhibere? et si negative,

2. An ritus ad istam benedictionem in Pontificali Romano praescriptus mutilato modo adhiberi debeat, adeo ut Orationes illae, quae ad unctioni- pertinent, omnino omittantur? et si affirmative,

3. An ritus Nolarum benedicendarum fortasse sic instituendus sit a Sacerdotibus subdelegatis, ut conformis ritui in Pontificali Romano esse videatur; iuxta quem 1. *Psalmi* 50, 53, 56, 66, 69, 83, 129, primo sint recitandi, tunc ceteris Psalmis et Orationibus omissis: 2. dicatur deinde Oratio *Omnipotens dominator Christe, quo secundum carnis assumptionem dormientt in navi etc.* 3. Nola seu Campana cum aqua ab Episcopo benedicta aspergenda et, imposito in thuribulo thymiamate, incensanda sit?

4. In casu responsionis negativae quoad hanc formulam benedicendi, quaeritur: Quomodo formula seu ritus ab Episcopo ordinandus sit, ut servetur forma in Pontificali Romano praescripta?

5. An liceat Sacerdoti ad hoc deputato benedictionem agere solemniter etiam cum Diacono sacris vestibus induto, qui in fine Evangelium solitum canat; quia actus solemnis privilegium Episcoporum tantum esse videtur' et quatenus negative,

6. An tunc Sacerdos ipse Evangelium istud canere vel prorsus omittere debeat?

Et Sanctitas Sua, ad relationem subscripti S. R. C. Pro-Secretarii, mandavit ut propositis quaestionibus responderetur iuxta alias decreta;| videlicet:

Ad X. « Affirmative ɳ.

Ad 2. « Provisum in primo ».

Ad 3. « Provisum, ut supra; ct nil omittendum ».

Ad 4. « Ex praemissis non indigere ».

Ad 5. Affirmative; quoniam in induito id comprehenditur in verbi *Servata forma Pontificalis Romani* ».

Ad 6. « Provisum in praecedenti ·.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3015].

5967.

S. R. C., *Limhurgen.,* 23 iun. 1853.

Quum Rmus Limburgen. Episcopus, Sanctissimum Dominum Nostrum Pium IX Pont. Max. humillimis precibus adiens, sequentium dubiontm declarationem rogarit; nimirum: Lj·

i Quum ex Sacrae Rituum Congregationis Decretis benedictio Nup-

› Cf. N. 5663.

tiarum a Missa disiungi licite possit, et Sponsi ad benedictionem in Missae celebratione recipiendam adigi non debeant; quaeritur: Utrum si eadem benedictio a Missa disiungi ct tardioribus diei horis cum ritu celebrandi Matrimonii coniunctam impertiri contingat; sed de mane, petentibus Sponsis, Missa pro cis celebretur, sumi ista valeat votiva pro Sponso et Sponsa cum iisdem privilegiis, ac alias; an vero ct in ipsis etiam votivas admittentibus diebus, Missa currens, aut alia, exclusa Missa pro Sponso et Sponsa (cui forte abstracta benedictione locus amplius non sit) dici debeat?

2. Quum Agenda Limburgensis anno 1838 sub Praedecessore meo edita benedicendi Matrimonii ritum duplicem exhibeat, quem in Pagella adnexa videre licet; quaeritur: Utrum quoties benedictionem, ut supra, a Missa disiungere contingat, hunc Agendae ritum retinere liceat; an vero ritum Missae pro Sponso ct Sponsa insertum, etiam extra Missam, omnino adhibere oporteat?

3. Denique in hac Dioecesi, sicuti in pluribus Germaniae, tempore Feriarum non solum Nuptiarum solemnitates, sed ipsae etiam nuptiae ex consuetudine prohibentur, nisi adsit dispensatio Episcopi. Hanc dispensationem ab Episcopo auctoritate ordinaria concedi posse, dummodo adsint causae sufficientes, certe in dubium vocari nequit, quum de sola consuetudine particulari agatur. Quaeritur autem: An Episcopus in casibus particularibus, et ob rationabiles et graves causas, etiam in hoc dispensare possit, ut secluso quidem semper alio quocumque apparatu ac strepitu, nuptiarum benedictio tamen solemnis more debito adhibeatur? Quum enim in re Auctorum etiam gravissimorum non una sit sententia: affirmantibus siquidem quibusdam, aliis id omnino denegantibus; ad dubietatem omnem eliminandam Apostolicae istius Sanctae Sedis declaratio exquiritur.

Et Sanctitas Sua super requisitis a Rmo Episcopo oratore, audita a subscripto S. R. C. Pro-Secretario relatione fideli, mandavit ut dubiis ipsis, iuxta mentem suam et alias decreta, [1] responsa darentur; nimirum:

Ad 1. Missa in Nuptiis semper debet esse votiva pro Sponso et Sponsa ut in Missali, praeterquam in Festis de praecepto et Duplicibus primae et secundae classis; in quibus Missae occurrenti addenda est commemoratio pro Sponso et Sponsa. In ea vero assignata benedictio, iuxta Rubricas, non est impertienda nisi in Missa ».

Ad 2. Provisum in praecedenti; et quando impertienda est benedictio, omnino servetur Rubrica Missalis. Quoad specialem benedictionis formulam extra Missam, *Relatum* ».

Ad 3. In casu Nuptiae celebrentur sine solemnitate; ideoque privatim, sine Missa et sine benedictione, temporibus prohibitis ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3016].

1 Ci. N 5834, 5844, 586.1, 5899.

5968.

S. R. C., *Meliten.*, 9 febr. 1854.

Quum in Ordinariis Comitiis Sacrae Rituum Congregationis, hodierni die ad Quirinale habitis, Emus et Rmus Dominus Card. loseph Bofondi Ponens proposuerit causam Meliten. Associationis cadaverum et Praecedentiae inter Archiconfraternitatem S. losephi erectam in Ecclesia Ordinis Minorum Sancti Francisci de Observantia Suburbii Civitatis Notabilis, atque Confraternitatem SS. Sacramenti erectam in Ecclesia parochiali S. Pauli eiusdem Civitatis in Dioecesi Meliten.; nec non dubia coram R. D. subscripto Secretario formiter inter partes concordata sequenti ordine; nimirum:

1. An Archiconfraternitati S. losephi sit privilegium sepulcri, quando in eius Ecclesia facta sit electio sepulturae a decedentibus Sodalibus?

2. An constet de iure Archiconfraternitatis S. losephi associandi cadavera suorum Confratrum, etiam si deferantur ad aliam Ecclesiam?

3. An ius sit eidem, non vocatae, interveniendi cum Confraternitate SSmi Sacramenti, cui adseriptus item fuerit defunctus, cique praeeundi; quando in Ecclesia Sancti Pauli, vel iure vel ex electione, tumulandum sit cadaver?

4. An Confraternitas SSmi Sacramenti teneatur accedere cum Sodalitio Sancti losephi ad funera communium Confratrum, qui in huius Ecclesia sibi sepulturam elegerint, data huic in ordine praecedentia?

Utraque parte scripto et voce iura sua protuente, Emi et Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post maturum omnium examen, rescribendum censuerunt:

Ad i. « Affirmative l».

Ad 2. (Affirmative; dummodo sit vocata n.

Ad 3. Quoad ius interveniendi, provisum in secundo; quoad praecedentiam: Affirmative, etiam in Ecclesia Sancti Pauli ».

Ad 4. Quoad obligationem interveniendi, Negative; quoad praecedentiam, provisum in tertio

Die 17 septembris 1853.

Verum de sententia super secundo, tertio et quarto dubio non contenta Archiconfraternitas S. losephi tempore habili novam expetiit .Audientiam; sed, quum impetratae novae audientiae beneficio die 9 februarii anno 1854 fonniter renunciarit, iuxta definita a Sacra Congregatione praesens Decretum prodiit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3018].

5969.

S. R. C., *Reatina,* 8 apr. 1854.

Sodalitium a S. Francisco Stigmatibus insignito nuncupatum, quod in cryptis Basilicae Cathedralis Reatinae erectum repentur, ab immemorabili, quando ad defunctorum cadavera associanda vocatur, assolet a propria aedicula ad defuncti domum pergere et in via manere, quin, veluti communis fert praxis et per Decreta pluries definitum est, ad parochialem Ecclesiam conveniat, ex caque ad funus associandum cum Parocho ceterisque ad funus convocatis discedat et ad defuncti domum pergat. In quam quidem consuetudinem etsi nunquam animadvertere destiterint Parochi Reatini; illam tamen de medio tollere per se impares; hanc tandem Sacram Rituum Congregationem adire constituerunt et rem omnem ingenue exponentes enixe efflagitarunt, ut declarare dignaretur: Utrum, non obstante contraria consuetudine etiam immemorabili, praefatum Sodalitium, quum ad defunctorum cadavera associanda vocatur, teneatur accedere ad parochialcm Ecclesiam, Parochum excepturum; praesertim si ab eodem Sodalitio feretrum deferatur?

Super expositis requisita quum fuerit informatio cum voto a Rmo Reatino Episcopo, post auditos interesse habentes; et deinceps per infrascriptum Secretarium facta fuerit distincta relatio in Ordinario Coetu Sacrae Rituum Congregationis ad Vaticanum habito superiori anno 1853 die 17 septembris, rescriptum fuit: Ponatur in folio, exquisito voto Magistri Cocremoniarum ».

Quum itaque in novo eiusdem Sacrae Congregationis Rituum Coetu ad Vaticanum pariter hodierna die coadunato, Emus et Rmus D. Card. I.udovicus Altieri Relator designatus proposuerit votum alterius ex Apostolicarum Cocremoniarum Magistris scriptis redditum typisque cusum; Erili et Rriii Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, post diligens omnium examen per affirmativum responsum ad Parochorum Collegii instantiam declarandum definiendumque constituerunt: Sodalitium Sacrorum Stigmatum Civitatis Reatinae, non obstante contraria etiam immemorabili consuetudine, teneri, quum ad defunctorum cadavera associanda vocatur, ad Ecclesiam parochialem accedere; nulloque modo permittendum, ut domum defuncti directe petat vel per vias expectet ».

Et ita rescribendum servandumque omnino in casu mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3020].

5970.

S. R. C., *Bosanen.,* 8 apr. 1854.

Quum in praesentiarum in Episcopali Palatio Bosanen constitutae repetuntur scholae secundariae Civitatis ipsius, ct ad Episcopale Sacellum conveniant scholas ipsas ventitantes, Religionis operibus satisfacturi, scholarum

ipsarum Director Sacram Rituum Congregationem enixe rogavit, ut super prositis dubiis mentem suam aperire dignaretur; quare sententiarum varietate eliminata, requisita securitas habeatur; nimirum:

1. An Sede Episcopali vacante, in Episcopali Sacello quilibet Sacerdos Sacrosanctum Missae Sacrificium celebrare possit?

2. An id locum habeat etiam in casu praesenti, in quo Sacellum Episcopale Bosanen. assignatum est pro excipiendis ad Scholas accedentibus?

3. Et quatenus negative, orator Indultum efflagitat, ut ibi in Dominicis saltem Eestisque de praecepto Sacrosanctum Missae Sacrificium celebretur, cui adstantes, tam Magistri quam discipuli, satisfacere valeant praecepto audiendi Sacro.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum subsignata die coadunata in Ordinariis Comitiis, audita relatione a subscripto Secretario facta, respondendum censuit:

Ad i. et 2. « Affirmative ».

Ad 3. « lam provisum in praecedentibus ».

Atque ita rescripsit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3021].

5971.

S. R. C., *Romana,* 8 apr. 1854.

Quaesitum quum fuerit a Sacra Rituum Congregatione ut declarare dignaretur sequentia duo dubia, ut in universi Catholici Orbis Ecclesiis unisona sit ipsius Sacrae Congregationis Decretorum et Responsionum observantia; dubia ipsa in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis, ad λ aticanum hodierna die coadunatis, inter cetera per subscriptum Secretarium relata fuerunt; scilicet:

1. Quum ex declaratione Sacrae Rituum Congregationis, lata die 23 maii 1846 in una Ordinis Praedicatorum,[1] sancitum fuerit Decreta et Responsiones ab ipsa emanata, dummodo scripto formiter edita fuerint, eamdem auctoritatem habere ac si immediate ab ipso Summo Pontifice promanarent; quaeritur: An per verba *dummodo formiter scripto edita fuerint,* sufficiat quod sint subscripta a Sacrae Rituum Congregationis Praefecto et Secretario, ac eiusdem sigillo munita; vel potius requiratur, ut sint vel Romae vel ab Episcopis in suis Dioecesibus promulgatae?

2. Et quatenus affirmative ad primam partem, negative ad secundam: An tanquam *formiter edita* habenda sint Decreta et Responsiones in authentica Collectione insertae?

Et Sacra Rituum Congregatio, post diligens omnium examen, respondere rata est:

Ad i. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam».

Ad 2. [1] Affirmative; uti patet ex adiccta Declaratione ». ' B

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3023].

1 Cf X. 5938.

5972.

S. R. C., *Amerina,* 12 aug. 1854.

Dum Feria V in Cocna Domini Magistratus Civitatis Amerinae accedebat ad Sacram Synaxim formiter suscipiendam in solemni Missa in Cathedrali Amerina Ecclesia, Cathedralis ipsius Caeremoniarum Magister disposuit, ut post omnem Clerum ad Eucharisticam Mensam admitteretur; item ut in solemni supplicatione Sanctissimi Corporis Christi Magistratus ipse procederet, vel ante Crucem Cleri vel post baldachinum, ceu fert praxis et ecclesiasticae leges exigere videntur. Quum autem idem Caeremoniarum Magister summopere exoptet, ut ab ista Sacra Rituum Congregatione declaretur, ut quatenus se recte gesserit, per opportunam declarationem idipsum adeo confirmetur, ut futuris quibusvis temporibus ab hac ipsa praxi recedere non liceat; humillimas ad id preces porrexit.

Quas quidem preces in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis ad Vaticanum infrascripta die coadunatis, per subscriptum Secretarium relatas, postquam Sacra ipsa Congregatio maturo examine expendit, declarandum et rescribendum censuit:

« Si Magistratus Feria V in Coena Domini velit ad Sacram Synaxim accedere, admittatur post universum Clerum, pro quo Communio praescripta est: in Processione autem SSmi Corporis Christi locum teneat post baldachinum, cuius hastas intra Ecclesiam deferre debet ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3024].

5973.

S. R. C., *Fesulana,* 12 aug. 1854.

Rme Domine, uti Frater.

Prudenti quidem consilio Amplitudo Tua in exequenda Consecratione duannn Ecclesiarum parochialium istius Fesulanae Dioecesis non acquiescens opinioni eorum, qui autumabant exequi posse Consecrationem ipsam absque Dedicatione Altaris a Pontificali Romano et a Decretis omnino requisita, una cum Ecclesiis Altaria etiam dedicavit. Quum vero Litteris datis hoc ipso vertente anno die 18 iulii, Sacrae Rituum Congregationis sententiam Amplitudo Tua requirat eique sequens dubium expendendum proponat:

An Ecclesia antea per simplicem Ritualis benedictionem ad divini cultus servitium apta reddita, cuius Altaria ad incruentum super iisdem litandum Sacrificium, absque consecratione, Lapide tantum sacrato sunt communita, possit licite consecrari, quin eodem tempore Altare consecretur? et quatenus affirmative: Quinam ritus hac in caeremonia servandus?

Sacra Rituum Congregatio, in Ordinario Coetu hodierna die coadunata ad Vaticanum, ad relationem infrascripti Secretarii, proposito dubio negativam responsionem dandam censuit, ac in Ecclesiarum Dedicatione Altaris omnino consecrationem, iuxta Pontificalis Romani regulam et ad Decretorum 1 praescriptum, requiri declaravit.

Quod dum Amplitudini Tuae aperio; diu felix et incolumis vivat [S. R. C. Decreta Authentica, n. 3025].

5974.

S. R. C., *Vicariatus Apostolici Constantinopolitani,* 21 iul. 1855.

Quum Magister Caeremoniarum Vicariatus Apostolici Constantinopolitani ab hac Sacra Rituum Congregatione postulaverit, ut sententiam suam elicere dignaretur super insequentibus dubiis; nimirum:

1. An loco Missae Solemnis cum cantu, ad evitandam diuturniorem moram, celebrari possit Missa lecta eidem inservientibus Diacono et Subdiacono, Dalmatica et Tunica indutis?

2. An Episcopus in impertienda populo benedictione cum Sanctissimo Eucharistiae Sacramento decantare possit: y. *Sit nomen Domini benedictum'*

3. An praxis in praecedenti dubio cnunciata retineri possit, saltem e\ eo quod Episcopus mox defunctus a viginti et ultra annis in elargienda Eucharistica benedictione Versum ipsum decantare consuevit?

4. An liceat Episcopo dare benedictionem cum Sanctissimo Sacramento Eucharistiae absque velo humerali, eius loco assumptis chirothccis? et an chirothecas retinere possit, si ad velum humerale assumendum teneatur?

5. An Sacerdos a Vicario Apostolico morti proximo electus ad regimen provisorium Vicariatus, et deinceps a Sacra Congregatione de Propaganda Fide renunciatus Superior interimis Vicariatus ipsius; interea et ex ratione huiusmodi delegationis, ius habeat exigendi in celebratione Missae Solemnis honorem Presbyteri assistentis et palmatoriae?

Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum hodierna die coadunata in Ordinariis Comitiis, post accuratum omnium examen, ad relationem subscripti Secretarii, propositis dubiis: Negative in omnibus) respondendum censuit.

(S. R. C. Decreta Authentica, n. 3031].

5975.

S. R. C., *Capuana,* 21 iul. 1855.

Quum Parochus Sancti Angeli Audoaldis in Civitate Capuana penes Sacram Rituum Congregationem sequentia dubia exposuerit pro opportuna solutione; nimirum:

' Cl S 555». 573')

1. An diruta ct solo aequata Ecclesia parochiali, et translato Beneficio Curato ad aliam Ecclesiam non Curatam in districtu parochiali existentem, ubi administrantur Sacramenta parochianis, Plebanus Titularis Beneficii Curati cum populo teneatur adhuc ad celebrandum sub ritu duplici primae classis cum octava Festum Sancti Titularis Ecclesiae dirutae et destructae, tamquam Ecclesiae propriae? ct quatenus negative,

2. Quonam alio sub ritu dictum Festum Titularis celebrare tenetur?

Et Sacra Rituum Congregatio, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna die coadunata, ad relationem subscripti Secretarii et post accuratum omnium examen, respondendum censuit:

Ad i. « Negative n.

Ad 2. Eodem ritu, quo hoc Festum gaudet in Calendario Dioccesano .

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3033].

5976.

S. R. C., *Briocen.,* 21 iul. 1855.

Annuente Rmo Episcopo Briocen. et Trecoren., Magister Caeremoniarum Cathcdralis Ecclesiae Briocensis Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione proposuit; nimirum:

9. Num novus Parochus, quum prima vice in suo parochiali munere, coram populo in Ecclesia parochiali congregato, canonice constituitur, gallice: *Ifjour de son installation,* debeat profiteri Fidem Catholicam in formula ab Apostolica Sede praescripta? et quatenus affirmative, num illa Professio eadem sit, ac forma juramenti Synodalis, quae legitur in Pontificali Romano in ordine ad Synodum, et recitanda sit in vernacula lingua?

10. «) Num Tabernaculum, in quo reconditur SSmum Sacramentum Conopaco cooperiri debeat, ut fert Rituale? et quatenus affirmative: A) Num Conopaeum istud confici possit ex panno, sive gossypio, sive lana, sive cannaba contexto? c) Cuiusnam coloris esse debeat? aliis opinantibus, ut Barufaldus, Conepaeum debere esse coloris albi, utpote convenientis SSmo Sacramento; aliis autem, ut Gavantus, eiusdem coloris, cuius sunt pallium Altaris et cetera paramenta pro temporis festique ratione, praeter colorem nigrum, qui mutatur in colore violaceo in exequiis defunctorum.

it. Quum feretrum in quo corpus includitur, ct castrum doloris, absente corpore, panno nigro cooperiri debeant, quaeritur: An feretrum, si in eo reconditur corpus puellae innuptae, panno ex lana alba contexto cooperire liceat in signum virginitatis? et etiam pro castro doloris in die tertia, septima, trigesima ct anniversaria ipsius puellae innuptae?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad Vaticanum in Ordinariis Comitiis hodierna dic coadunata, referente subscripto Secretario et propositis dubiis accurato examine perpensis, respondendum censuit:

Ad 9. Servandum Decretum Concilii Tridentini, Sessione XXIV. cap. XII, *de reformatione:* Professionem autem fidei edendam iuxta for-

inulam a Pio IV statutam, [1] quam exhibet Pontificale Romanum in ordine ad Synodum [2].

Ad 10. Quoad primam quaestionem, Affirmative; quoad secundam, pariter Affirmative; quoad tertiam, utramque sententiam posse in praxim deduci, maxime vero sententiam Gavanti, quae pro se habet usum Ecclesiarum Urbis ».

Ad n. «Negative in utroque casu».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3035].

5977.

S. R. C., *Assisien.*, 16 et 21 febr. 1856.

Inter diversas Franciscalium familias Assisii constitutas iterum succrescentibus dissensionibus super iure praecedendi in publicis supplicationibus; nec non familia Minorum Conventualium Patriarchalis Basilicae Sancti Francisci servitio mancipata, contendente vigore privilegiorum sibi indultorum ab Apostolica Sede, ac praecipue a Benedicto XIV duabus Constitutionibus *Fidelis Dominus* - et *Rituelles Leges,* datis die 25 martii 1754, nuilimodc se teneri ad supplicationes accedere, urgente licet publica causa ab Episcopo extra ordinem indictas; nec ad recitandas in praefata sua Basilica Collectas et Preces ab eodem Episcopo ex publica pariter causa generatim praescriptas; Reverendissimus Assisien. Episcopus rem omnem ingenue exposuit Sacrae Rituum Congregationi, ut opportunas provisiones tradere dignaretur.

De expositis itaque ab Episcopo actum quum fuerit in Ordinario Coetu Sacrorum Rituum ad Vaticanum habito pridie Idus augusti 1854, rescriptum prodiit: Audiantur RR. PP. Procuratores Generales Ordinum, et postmodum ponatur in Folio, exquisito voto Magistri Caeremoniarum [2].

Ad mentem igitur Sacrae Congregationis, postquam Procuratores Generales Ordinum suas exhibuerunt deductiones in scriptis, ct delectus Apostolicarum Caeremoniarum Magister, expensis allegationibus tum Episcopi tum Procuratorum Generalium, suum votum confecit et votum ipsum interéssé habentibus communicatum fuit. Qua communicatione facta, et novis, quae ab Episcopo et a Procuratoribus Generalibus prolatae sunt, observationibus, una cum praecedentibus allegationibus et voto Magistri Caeremoniarum, iudicio Sacrae Congregationis subicctis;

Emus et Iimus Dominus Cardinalis Ludovicus Altieri Relator sequentia dubia discutienda proposuit in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis ad Vaticanum subscripta die coadunatis; nimirum:

1. An in I rocessiombus, tam ordinariis quam extraordinariis, praecedere debeant Fratres Minores Observantes; vel potius Fratres Minores Conventuales? |

[1] Cf. N. 108.

[2] Hvned. XIV Hull., tom. 4, p.

II. An in Processionibus aliisque functionibus, quoties Fratres Minores de Observantia non accedunt, praecedere debeant Minores Reformati; vel potius Convcntualcs ?

III. An in Processionibus quoties Capuccini soli sub propria Cruce accedunt absque interventu Patrum Conventualium, praecedere debeant iidem Capuccini; vel potius Fratres Tertii Ordinis Sancti Francisci?

IV. An Regulares dictorum Ordinum teneantur intervenire Processionibus, quae publicae utilitatis causa ab Episcopo indicuntur?

V. An Fratres Conventuales teneantur implere Episcopi mandatum, quum ab ipso pro publica causa vel utilitate Preces indicuntur?

Et Eriii ac Rriii Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus ct singulis mature consideratis, rescribendum consuerunt:

Ad i. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ▮.

Ad 2. « Dilata; et scribat alter Magister Caeremoniarum .1

Ad 3. Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam ·.

Ad 4. ▮ Affirmative ».

Ad 5. ▮ Affirmative ».

Die 16 februarii 1856.

Quibus omnibus per subscriptum Secretarium relatis SSmo D. N Pio Papae IX, Sanctitas Sua Rescriptum Sacrae Congregationis ratum habuit ac servari mandavit.

Die 21 eiusdem mensis et anni.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3036].

5978.

S. R. C., *Montis Albani,* 29 nov. 1856.

Vicarius Generalis Dioecesis Montis Albani exposuit huic Sanctae Sedi Apostolicae in Ecclesia parochiali Sancti lacobi Apostoli Civitatis Montis Albani canonice erectam reperiri Confraternitatem Sacratissimorum Cordium lesu et Mariae (quae tamen vulgo sub priori tantum titulo Sacratissimi Cordis lesu cognoscitur) prorsus distinctam ab Archiconfraternitate Romana sub eodem titulo Sacratissimi Cordis lesu: siquidem haec Confratemitas Montis Albani duplicem habet scopum, spiritualem scilicet Sodalium utilitatem, et in necessitatibus temporalibus ope menstruae retributionis assistendam. Quocirca ab hac Sacra Rituum Congregatione humillime postulavit ut declarare dignaretur: Num in Civitate Montis Albani vel in eadem parochiali Ecclesia vel in alia institui possit alia Confratemitas Sacratissimi Cordis lesu, Romanae Archiconfraternitati vel Confraternitati Molinensi in Gallia aggreganda; ac prorsus distincta ac diversa a Confraternitate, de qua supra, in parochiali Ecclesia Sancti lacobi erecta?

Quae singula quum subscriptus Secretarius eiusdem Sacrae Rituum Congregationis retulerit in Ordinario Coetu hodierna die ad Vaticanum

1 Cf. N. 5950.

BIBLIOTHECA gSg
m.TOeiu .vs SMXBBOUMS SAM.H nriat

habito; Eminentissimi et Reverendissimi Patres Saeris tuendis Ritibu praepositi, omnibus mature perpensis, rescribere rati sunt: Quum iuxta exposita, una Confraternitas ab altera differat non tantum nomine sed etiam scopo, simultaneae utriusque Confraternitatis existentiae in eadem Civitate minime officere censenda est Constitutio s. m. Clementis Papae VIII, quae incipit *Quaecuinque* >..l

Atque ita Sacra Rituum Congregatio rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3038].

5979.

S. R. C., *Salutiarum,* 29 nov. 1856.

Quum Reverendissimus Episcopus Salutiarum, in relatione status Ecclesiae suae anno mox elapso 1855 ad Sacram Congregationem Concilii transmissa, sequentia dubia proposuerit ac supplicibus votis ab hac Sancta Sede Apostolica postulaverit ut dubia ipsa definire dignaretur; nimirum:

1. Anne possit Episcopus tolerare quod Canonici Cathedralis Missam Conventualem celebrent, non post Tertiam, sed post Nonam?

2. An Episcopus tolerare possit quod Canonici Episcopum Pontificalia exercentem, non ad Altare maius, sed in Sacristia vestiant.'

Quum autem, Sanctissimo D. N. Pio Papa IX iubente, istiusmodi dubia a S. Congregatione Concilii ad hanc S. R. C. pro opportuna solutione fuerint transmissa; Eminentissimi et Reverendissimi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi in Ordinariis huius diei Comitiis ad Vaticanum habitis, referente subscripto Secretario, respondendum duxerunt:

Ad i. «Negative; et servandas esse Rubricas».

Ad 2. Negative; ct servandas esse praescriptiones Caeremonialis Episcoporum ».

Atque ita Sacra Rituum Congregatio rescribere rata est et proposita dubia declarare.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3039].

5980.

S. R. C., *Assisien.,* 29 nov. 1856.

Cum Sacra Rituum Congregatio, in Ordinario Coetu ad Vaticanum habito die 16 februarii vertentis anni in Causa Assisien. declarationis dubiorum proposita ab Eminentissimo et Reverendissimo Domino Cardinali Ludovico Altieri Ponente, supersederit a iudicio suo ferendo super sequenti dubio, quod in Positione illa numero secundo distinctum erat; nimirum: \n in Processionibus aliisque functionibus, quoties Fratres Minores dc Observantia non accedunt, praecedere debeant Minores Reformati, vel

1 Cf. N. >92.

potius Convcntuales? et rescriptum prodierit Dilata; et scribat alter Magister Caeremoniarum ; l ad mentem Sacrae Congregationis delectus alter ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris votum suum confecit typisque mandavit.

In novis itaque Sacrae Rituum Congregationis Comitiis hodierna dic ad Vaticanum pariter coadunatis, per eumdem Eminentissimum et Reverendissimum Dominum Cardinalem Altieri Relatorem iterum proposita Causa; Sacra eadem Congregatio, omnibus accurate perpensis, rescribere rata est: Iuxta votum Magistri Caeremoniarum; idest Reformatos, licet soli et sub propria Cruce, supplicationibus aliisque publicis functionibus accedant, eadem frui debere praecedentia quae Observantibus competit ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit. Die 24 maii 1856.

Super quibus facta postmodum per subscriptum Secretarium Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae IX relatione, Sanctitas Sua Rescriptum Sacrae Congregationis ratum habuit et confirmavit; mandavitque ut super dubiis omnibus in hac Causa a Sacra Congregatione definitis, tum 16 februarii vertentis anni, tum supra scripta die, pro diversis S. Francisci Familiis Assisii commorantibus, expendiantur Litterae Apostolicae in forma Brevis. Die 29 novembris 1856.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3040].

5981.

S. R. C., *Strigonicn.*, 9 maii 1857.

Eme ct Rme Domine.

Quum Eminentia Vestra huic Sacrae Rituum Congregationi nonnulla dubia proposuerit pro opportuna declaratione; eadem, ab Emo et Rmo Domino Cardinale Ludovico Altieri Ponente in hac Causa designato relata sunt in Ordinariis Comitiis Sacrorum Rituum ad Quirinale subsignata die coadunatis; nimirum: ·A

II. An in urbibus, in quibus frequenter funduntur Campanae et simul a residentia Episcopi longius remotae sunt, aliquis ex Dignitatibus Capituli vel ex Praelatis deputari possit ad novas Campanas sine unctione benedicendas?

VI. Quoniam iamdudum a Clemente Papa XIV in Austria nonnulla Festa abrogata ct fideles ab obligatione iis diebus Missam audiendi absoluti sunt; quaeritur: An parochi in illis Festis, ut dicitur, abrogatis, Missam pro populo applicare teneantur, quum in Bulla diei 22 tunii 1771 desuper edita, obligationis huius expressa mentio haud occurrat.

Huiusmodi porro dubia, super quibus antea requisita fuit alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris sententia, quum Emi et Rrili Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi accurato examini subiecerint, respondendum censuenmt:

' Cf. N. 5977.

Ad II. Non posse; si Campanae deserviant Ecclesiis et sacris functio nibus annunciandis ·.

Ad VI. * Affirmative ».

Quae singula Eminentiae Vestrae pro meo munere communico et manus humillime deosculor.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3042].

5982.

S. R. C., *Briocen.*, 9 maii 1857.

Etsi iuxta declarationes alias datas ab hac Sancta Sede Apostolica, nomine Sancti Patroni Loci intelligi debeat Sanctus, qui in determinato loco, Civitate vel Oppido colitur velut delectus ad Deum Patronus, ita ut Patronus Dioecesis non sit colendus cum Festo de praecepto iis in locis, quae peculiarem aliquem Sanctum venerantur Patronum; attamen \;icarius Generalis Dioecesis Briocen. ulterius a Sacra Rituum Congregatione requisivit, num iste Sanctus Loci Patronus sit ille Parochialis Civitatis? et quatenus affirmative, postulavit quisnam sit Patronus Civitatis illius in qua plures Ecclesiae Parochiales extant?

Huic porro quaestioni, a subscripto Secretario relatae in Ordinarii? Comitiis ad Quirinale hodierna die coadunatis, Sacra Congregatio rescribere rata est: « Cessat omne dubium si Titularis Ecclesiae, qui etiam appellari quandoque solet Patronus Ecclesiae, distinguatur a Patrono Loci, puta: Civitatis, Provinciae, Regni etc. Titularis enim sive Patronus Ecclesiae is dicitur sub cuius nomine seu titulo Ecclesia fundata est et a quo appellatur. Patronus autem Loci proprie is est, quem certa Civitas, Dioecesis, Provincia, Regnum etc. sibi delegit velut singularem ad Deum Patronum; servatis in eiusmodi electione regulis in Decreto s. m. Urbani VIII dici 23 martii 1630 statutis ›».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3048].

5983.

S. R. C., *Cadurccn.*, 9 maii 1857.

Calcndarista Dioecesis Cadurccnsis Sanctae Sedi Apostolicae supplicia vota sua porrexit, ut sequentia dubia declarare dignaretur, nimirum:

IV. In omnibus ferme Ecclesiis Dioecesis Cadurccn. tribus ante diebus Feriam I\ Cinerum celebratur Oratio Quadraginta Horarum; pro qua Oratione cx Instructione Clementina Missa pro Pace cantanda est secunda die cum colore violaceo sine *Gloria* et sine *Credo;* haec autem Missa cantanda non est in Altari in quo Sanctissimum Sacramentum publicae fidelium

« Cf N. 5325.

venerationi manet expositum, neque in Altari ubi Sanctissima Eucharistia in Tabernaculo asservatur. Quum ab annis innumeris mos invaluerit in Dioecesi Cadurcen. tribus cnunciatis diebus Missam Solemnem cum cantu celebrandi in Altari maiori, in quo Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum expositum est, quaeritur:

1. Est ne servanda exposita consuetudo; vel potius eliminanda?
2. Necessario ne est cantanda Missa pro Pace, an vero per Missam de Festo occurrente vel de Sanctissimo Sacramento iuxta Rubricas supplenda?

V. In triduo Hebdomadae maioris, videlicet Feria V, Feria XT in Parasceve et Sabbato Sancto, ab omnibus de Clero etiam Canonicis genuflectendum est, ex Rubrica, ante Crucem Altaris. Quum autem Officium Nocturnum Feriae V in Coena Domini dicatur Feria IV hora competenti, quaeritur: Utrum genuflectendum sit ante dictam Crucem ab initio Matutini Feriae V; an vero tantum ab ipsa Feria V? item an in toto Sabbato Sancto; vel tantum usque ad Matutinum Festi Resurrectionis Domini in Sabbato Sancto legendum aut canendum?

Haec porro dubia quum subscriptus Secretarius proposuerit in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis hodierna die ad Quirinale habitis, Sacra eadem Congregatio, omnibus mature perpensis, rescribendum censuit:

Ad IV. Quoad primam quaestionem: Inhaerendum, quantum fieri potest, Instructioni Clemcntinae;[1] quoad secundam: Missam Votivam pro Pace suppleri posse per aliam Missam Votivam, ex iis quae continentur in Missali Romano, arbitrio Episcopi ».

Ad V. « Genuflectendum Cruci ab initio adorationis Feria VI in Parasceve usque ad Nonam Sabbati Sancti inclusive <\

Atque ita Sacra Congregatio rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3049].

5984.

S. R. C., *Ruremunden.*, 9 maii 1857.

Professor Rubricarum in Seminario Ruremunden. in Neerlandia Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna declaratione proposuit; nimirum:

I. Anne Vigilia alicuius Festi transferri possit, si Festum quod Vigiliam habet, in diem aliam fixam perpetuo sit translatum uti accidit in Civitate Ruremundensi, ubi Festum Sancti lacobi Apostoli perpetuo transfertur ob occurrendam Sancti Christophori Martyris Patroni Ecclesiae Cathedralis?

II. An Titularis Ecclesiae Cathedralis a Clero extra Civitatem celebrari debeat ritu duplici primae classis cum octava? [2]

Sacra porro Rituum Congregatio ad Quirinale subsignata die coadunata in Ordinariis Comitiis, referente subscripto Secretario, omnibus mature perpensis, rescribere rata est:

[1] S. R, C. Décréta .Authentica, vol. IV, p. 3-151.
[1] E. Dub. III et IV.

Ad I. « Negative ».
Ad II. «Affirmative».
Atque ita rescripsit.
[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3050].

5985.

S. R. C., *Portus Aloysii,* 9 maii 1857.

Quum Sacra Congregatio de Propaganda Fide opportunum duxerit ad hanc Sacram Rituum Congregationem mittere nonnulla dubia a Rmo Domino Gulielmo Bernardo Allen Collier Episcopo Portus Aloisii huic Sanctae Sedi Apostolicae proposita pro solutione; subscriptus Sacrae Rituum Congregationis Secretarius haec ipsa dubia, eodem ordine quo proposita fuerunt, retulit in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis ad Quirinale hodierna die coadunatis, nimirum:

II. Circa Extremae Unctionis administrationem Libellus inscriptus: Ordo administrandi Sacramenta ex Rituali Romano extractus, et iussu Episcoporum in Anglia adhibendus, dicit: *Intincto stilo vel pollice in olto Sancto etc.* Quum vero Theologorum non una sit sententia circa consuetudinem adhibendi stilum in hac sacra Unctione; et Theologi ipsi concludant, quod quisque sequatur usum Ecclesiae suae; quaeritur: Utrum in Dioecesi ista Portus Aloisii, in qua invaluit usus stilum scu virgulam argenteam adhibendi in administratione extremae Unctionis, usus ipse tuto continuari possit?

III. Quum in Dioecesi Portus Aloisii usus hucusque praevaleat in Baptismate adultorum ritum adhibendi pro Baptismate infantium designatum; Episcopus orator postulat, ut ex gratia liceat hunc usum servare praesertim ob paucitatem Sacerdotum, quorum unicuique in ipsa Dioecesi incumbit cura quinque vel sex amplius millium Catholicorum, cum eodem numero Paganorum; ac proinde temporis angustiae ex hoc proveniunt.

Sacra porro Rituum Congregatio, suprascriptis dubiis mature perpensis, rescribere rata est:

Ad II. «Negative, excepta necessitatis causa».
Ad 111. «Negative in omnibus».

Atque ita rescripsit, propositaque dubia a Rmo Episcopo Portus Aloisii declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3051].

5986.

S. R. C., *Montis Pessulani,* 11 iul. 1857.

Cappcllanus Monialium Beatae Mariae Virginis *de Refugio* in Civitate Montis Pessulani, assentiente etiam in scriptis Rino Episcopo, exposuit huic Sanctae Sedi Apostolicae in quibusdam Ecclesiis Dioecesis illius usum inva-

luisse, ut in Missis, cum vel sine Diacono et Subdiacono celebratis, Presbyterum assistentem pluviali ct Stola indutum Celebrans habeat. Quum autem hic usus minime conformis sit Ritui Sanctae Romanae Ecclesiae novissime in eadem Dioecesi redintegrato; quumque idem Rmus Episcopus, in Ordine divini Officii recitandi ac Sacrosancti Missae Sacrificii celebrandi hoc anno 1857, omnibus suis Sacerdotibus omnino et stricte praeceperit Rubricas omnes Breviarii et Missalis Romani et Sacrorum Rituum Congregationis Decreta servare; orator ab eadem Sacra Congregatione enixe postulavit, ut duo sequentia dubia declarare dignaretur; nimirum:

I. Num usus Presbyteri assistentis in quacumque Missa retineri possit in Ecclesiis Dioecesis Montis Pessulani? ct quatenus negative,

II. Num huiusmodi usus liceat Archidiacono et Canonicis Ecclesiae Cathedralis Montis Pessulani, quando, impedito Episcopo, eorum aliquis in Festis solemnioribus celebrat?

Haec porro dubia quum subsignatus Secretarius retulerit in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis hodierna die ad Quirinale coadunatis, Emi ct Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus mature perpensis, rescribere rati sunt:

Negative ad utrumque; et dentur Decreta in Cortonen. die 10 Septembris 1701, ad 14;[1] in Baren, die 3 augusti 1S39, ad **i**;[2] et in Lucana die 7 decembris 1844, ad 2 ». [3]

Atque ita rescripserunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3057].

5987.

S. R. C., *Molinen.*, 12 sept. 1857.

Quum Canonico Decano Ecclesiae Cathedralis Molinen., qui ex munere sibi commisso a Rmo illius Dioecesis Episcopo Sacris Ritibus in eadem Dioecesi observandis advigilat, id fuerit continue in votis, ut omnia iuxta Pauli Apostoli sententiam honeste ct secundum ordinem fiant; ad id facilius et securius assequendum nonnulla dubia Sacrae Rituum Congregationi proposuit, humillimis additis precibus ut super iis iudicium suum manifestare dignaretur. Omnia itaque dubia ab ipso proposita sunt quae sequuntur:

XIV. Ecclesia olim Collegiata sub nomine Beatae Mariae Virginis in Civitate Molinensi fuit aedificata: videtur tamen illam non fuisse consecratam, quia aedes numquam absolutae fuerunt. Ex omnibus monumentis credere est Festum Annuntiationis pro praecipuo et Titulari fuisse habitum. Post perturbationem autem Galliarum, Parochialis facta fuit supradicta Ecclesia; ct Festi Annuntiationis celebritate in oblivionem abeunte, Festum Assumptionis pro patronali coepit soleinnizari. Tandem Episcopatu Moli-

1 Cf. N. 5719.

1 Cf. X. 5898.

' Cf. N. 5920.

ncnsi erecto a Pio λ II, haec Ecclesia in Cathcdralem fuit erecta sub titulo Beatae Mariae Virginis. Primus Molinensis Episcopus, possessione Sedis suae in Festo Nativitatis Beatae Mariae Virginis anno 1823 accepta, decrevit hoc Festum Nativitatis iam pro Titulari deinceps celebrandum, nulla tamen peculiaris sibi super hoc a Romano Pontifice datae potestatis facta mentione. Nunc quaeritur:

1. An sustineatur edictum primi Episcopi Molinen. Nativitatem Beatae Mariae Virginis pro Festo Titulari assignantis?

2. An Festum Annuntiationis prout antiquis temporibus pro Titulari huius Ecclesiae sit habendum?

3. An qualitas Titularis Festo Assumptionis conveniat?

4. An quatenus non liceat moderno Episcopo titulum Annuntiationis nunc restituere, id ei permittatur, post absolutionem aedificii de novo susceptam, in consecratione Ecclesiae?1

XV. Utrum in Ecclesia tantummodo benedicta Altare possit consecrari, quin prius ipsa Ecclesia consecretur?

XVI. Pleraequc Moniales in Gallia utuntur libris sive antiquioribus, ut Carmelitanae, Dominicanae etc.; sive recentius concinnatis, in quibus variae reperiuntur benedictiones et preces, ex. gr.: pro Vestitione et Emissione Votorum. Nullam autem hi libri praeseferunt Sacrae Congregationis approbationem. Nec desunt in eis admirationem moventia, ex. gr.: apud Filias Beatae Mariae Virginis a Caritate Boni Pastoris, quae tuentur suos libros asserendo eos esse in usu in Monasterio Ordinis sui in Alma Urbe existente, declarantur in quadam Oratione aeterna Dei consilia super electione et nomine huius Instituti. Sic canitur Psalmus XIX: *Exaudiat te Dominiis in dit professionis, protegat te etc.* In Responsorio *Libera me Domine* sic verba variantur *Tremens facta sum ego etc.* Hisce positis, quaeritur:

1. Utrum licitum sit alicui Sacerdoti in functione ecclesiastica uti huiusmodi libris a Sacra Congregatione non approbatis? et quatenus affirmative,

2. Utrum haec decisio locum habeat, etiamsi in his libris preces ecclesiasticae forent alteratae ut supra?

XVII. Consueverunt mulieres post parium coram Sacerdote se sistere pro benedictione accipienda, etiamsi proles mortua fuerit quandoque sine Baptismo. In illo tamen casu verba orationum Ritualis Romani nunc in hac Dioecesi vigentis vcrificari non possunt, et aliunde benedictio omitti nequit sine aliqua admiratione plebis et sine aggravationc moeroris mulierum huiusmodi. Quaeritur quid agendum? et num liceat, demptis iis quae non verificantur, postquam mulier in Ecclesiam introducta foret, substituere aliquam orationem ex iis quae in Missali continentur et benedictionem, prout in Rituali, impertiri?

XVIII. Num servari possit consuetudo benedicendi cum Sanctissimo Sacramento retrocedentem populum ab accessu extra portas Civitatis, regionis, domus infirmi etc., quando fertur Viaticum aegrotis? Et quatenus nisi de speciali gratia id liceat, pro parte Rmi Episcopi supplicatur ad

* E. Dub. XV, XVII. XIX et XXI

illam gratiam obtinendam, prout in una Massae et Populoniae diei 7 aprilis 1832.[1]

XIX. Num, propter viarum asperitatem ac ventonim, nivium glacicnimquc incommoda permitti possit a Rmo Molinen. Episcopo, ut Parochi Sacrum Viaticum deferant capite cooperto pileo? Et quatenus nisi de speciali gratia id liceat, supplicatur pro parte supradicti Episcopi ad illam gratiam obtinendam, prout in una Bisiniancn. diei 23 maii 1846.[2]

XXVI. Utrum Moniales seu piae foeminae vitam communem sub regula degentes possint cum licentia Ordinarii abluere Corporalia, Pallas et Purificatoria?

Haec porro dubia quum subscriptus Cardinalis Sacrorum Rituum Congregationis Praefectus, loco et vice Emi et Rmi Domini Cardinalis Clementis Villecourt Ponentis in hac causa designati absentis, retulerit in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis ad Vaticanum hodierna die habitis, Emi et Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, exquisito prius voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris scriptis edito praeloque commisso, omnibus accurate perpensis, rescribendum censuerunt:

Ad XIV. Quoad primum, secundum, tertium et quartum quaesitum: Provisum in secundo. Ad secundum scilicet: Affirmative; dummodo constet Annuntiationem Beatae Mariae Virginis fuisse Titulum primaevum ›.

Ad XV. « Affirmative ».

Ad XVI. Non licere, nisi probati fuerint a Sancta Sede; vel saltem ab Ordinariis ».

Ad XVII. ‹ Servandum omnino Rituale Romanum %

Ad XVIII. «Affirmative, pro gratia; attentis expositis».

Ad XIX. « Sacra Congregatio commisit Episcopo Molinen. ut pro suo arbitrio et prudentia indulgeat quod Parochi in circumstantiis expressis in dubio, capite pileo cooperto, Viaticum deferre valeant, comitante saltem uno homine, si fieri potest, accensam laternam deferente. Contrariis non obstantibus quibuscumque ».

Ad XXVI. « Negative ».

Atque ita Sacra Congregatio rescribere, propositaque dubia omnia declarare censuit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3059].

5988.

S. R. C., *Limburgen.*, 6 febr. 1858.

Ab expositis huic Sanctae Sedi Apostolicae a Rmo Domino Petro Iosepho Blum Episcopo Limburgensi apparet in illa etiam Dioecesi ad usum Ecclesiarum passim comparari Campanas fusas ex chalybe, nimirum ex puro ieno, quod per fusionem et alias machinationes maiorem duritiem et rigi-

1 S, R. C. Decreta Authentica, n. 2690.

• Cf. N. 5936.

ditatem accipit. Quum autem Episcopus orator haud certe sciat num chalybi istiusmodi sit materia satis apta benedictioni, sive aliquid obstet quominus Campanae ex chalybe fusae benedici possint iuxta ritum in Pontificali Romano praescriptum, ab eadem Sancta Sede opportunam declarationem supplicibus votis imploravit.

Sacra porro Rituum Congregatio, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna die coadunata, referente subscripto Secretario, omnibus mature et accurate perpensis, ac exquisito etiam voto alterius ex Apostolicarum Coeremoniarum Magistris, respondendum censuit: « Nihil obstare .

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3067].

5989.

S. R. C., *Plurium dioecesium,* 11 mart. 1858.

Plures nuper diversarum Dioecesium Rmi Antistites, nimirum Compostellanus et Salamantinus in Hispania, Aleniensis in Albania et Meidensis in Gallia attendentes rigorosam exeeutionem Decreti ab hac Sacra Rituum Congregatione alias lati de uno tantum Calice adhibendo a Sacerdotibus plures Missas ob necessitatem populi fidelis eadem die celebraturis, gravibus admodum difficultatibus subiici; quum Sacerdos alteram Missam non in ipsa Ecclesia, ubi primam celebravit, sed in alia longe dissita cogitur offerre. Insuper vero advertentes morem duos in ciusmodi casu adhibendi Calices, non modo universalem esse in Hispania et Gallia, sed etiam adeo veterem ut omnem hominum memoriam facile excedat: ad hanc Sanctam Apostolicam Sedem pro modificatione praefati Decreti ccrtaque impetranda regula, quam tuto sequi possint, confugerunt.

Ut oblatarum hac de re a praedictis Antistitibus precum debita ratio haberetur, duo haec concinnata sunt dubia, scilicet:

I. An retinendus sit usus, qui dicitur vigere in Dioecesibus Compostellana et Salamantina, nec non in Dioecesi Meldcnsi et in aliis Gallicis Dioecesibus, et etiam sit permittendus alibi; adhibendi scilicet ob peculiares rationes duos Calices quum Sacerdos duas celebrat Missas eadem die in Ecclesiis longe dissitis?

II. Et quatenus ob peculiares circumstantias huiusmodi usus retinendus sit vel permittendus; quidnam servandum circa purificationem primi Calicis, ut et reverentiae Sacramento debitae consulatur, ct Sacerdos ieiunus maneat pro secunda Missa: habita ratione peculiarium circumstantiarum, quae in supplici libello exponuntur?

lamvero quum dubia isthaec Emus et Rmus Dominus Cardinalis Gabriel Delia Genga Scrmattci expendenda proposuerit in Ordinariis Sacrae Rituum Congregationis Comitiis anno superiori 1857 dic 12 septembris ad Vaticanum habitis; Emi ct Rmi Patres sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus mature perpensis, habitaque prae oculis docta et laboriosa elucubratiore, quam R. D. loannes Corazza alter ex Apostolicarum Caeremoniarum Magi-

stris dc suo voto antea requisitus desuper confecerat, respondendum consuerunt:

Ad I. Usum duorum Calicum in casu posse permitti ».

Ad II. «Ad Mentem: Mens est ut conficiatur Instructio .

Eiusmodi autem Instructio, quam ad mentem et ex mandato Sacrae Congregationis idem Emus et Rinus Cardinalis Delia Gcnga Scrmattci una cum R. P. D. Andrea Maria Frattini Sanctae Fidei Promotore digessit, est prout sequitur:

Quando Sacerdos eadem die duas Missas dissitis in locis celebrare debet, in prima dum Divinum Sanguinem sumit, eum diligentissime sorbeat. Exinde super Corporali ponat Calicem et palla tegat, ac iunctis manibus in medio Altari dicat: *Quod ore sumpsimus;* et subinde admoto aquae vasculo digitos lavet dicens: *Corpus tuum* et abstergat. Hisce peractis Calicem super Corporali manentem adhuc, deducta palla, cooperiet ceu moris est, scilicet primum purificatorio linteo, deinde patena ac palla et demum velo. Post haec Missam prosequatur et, completo ultimo Evangelio, rursus stet in medio Altaris, et detecto Calice inspiciat an aliquid Divini Sanguinis necne ad imum se receperit, quod plerumque contingit. Quamvis enim sacrae species primum sedulo sorptae sint, tamen dum sumuntur, quum particulae quae circum sunt, undequaque sursum deferantur, nonnisi deposito Calice, ad imum redeunt. Si itaque Divini Sanguinis gutta quaedam supersit adhuc, ea rursus ac diligenter sorbeatur et quidem ex eadem Calicis parte qua ille primum est sumptus. Quod nullimode omittendum est, quia Sacrificium moraliter durat et superextantibus adhuc vini speciebus, ex divino praecepto compleri debet ».

Postmodum Sacerdos in ipsum Calicem tantum saltem aquae fundat quantum prius vini posuerat, eamque circumactam, ex eadem parte qua Sacrum Sanguinem biberat in paratum vas demittat. Calicem subinde ipsum purificatorio linteo abstergat, ac demum cooperiat, uti alias fit, atque ab Altari decedat ».

Depositis sacris vestibus ct gratiarum actione completa, aqua e Calice dimissa, pro rerum adiunctis, vel ad diem crastinum servetur (si nempe eo rursus Sacerdos redeat Missam habiturus) ct in exequenda purificatione in calicem demittatur; vel gossipio aut stupa absorpta comburatur; vel in sacrario, si sit, exsiccanda relinquatur; vel demittatur in piscinam ».

Quum autem Calix quo Sacerdos primum est usus, purificatus iam sit, si illo ipso pro Missa altera indigeat, cum sccum deferat: secus vero, in altera Missa diverso Calice uti poterit ».

Dc quibus omnibus facta postmodum Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae IX per subscriptum Secretarium fideli relatione, Sanctitas Sua resolutionem Sacrae Congregationis cum adnexa Instructione approbare dignata est.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3068].

5990.

S. R. C., *Tonkini Occidentalis,* 14 aug. 1858.

Rmus Dominus Carolus Rupcrtus Jeantet Episcopus Pentacomiensis, Coadiutor Vicarii Apostolici Tonkini Occidentalis, ab hac S. Sede Apostolica supplicibus votis postulavit, ut super sequentibus tribus dubiis mentem suam aperire eaque declarare dignaretur; nimirum:

Dubium I. Diaconus, qui ex mandato sui Alicarii defert sacrum Viaticum infirmis, potest ne facere aspersionem aquae benedictae, dicere: *Misertatur, Indulgentiam,* signare infirmum vel semetipsum, dicere: *Dominus vobiscum* cum Oratione, et benedicere cum Sanctissimo Sacramento infirmum ct assistentes?

Dubium II. Si idem Djaconus ex pari mandato precans pro Defuncto dicat Vesperas aut Laudes vel preces exequiarum in Rituali, debebit ne eas cantare? Debebit ne legere *Non intres,* cantare *Libera,* et circumiens feretrum poterit ne corpus aspergere aqua benedicta et incensare, ac benedicere sepulcrum ct dicere alias preces, exceptis excipiendis, iuxta Rituale; praesertim si faciat has privatim in domibus privatis?

Dubium III. In Litaniis omnium Sanctorum post versum: *Sancte Raphael,* si addatur distincta invocatio novem Chororum Angelorum vel addatur invocatio unius vel plurium Sanctorum pro devotione cuiuscumque, amittuntur ne omnes Indulgentiae a Summis Pontificibus concessae in recitando Litanias? Si respondeatur affirmative, Episcopus orator implorat ab eadem S. Sede, ut easdem Indulgentias sibi iterum concedere dignetur,

Haec porro dubia quum infrascriptus Secretarius S. R. Congregationis retulerit in Ordinariis Comitiis Sacrorum Rituum hodierna dic ad Vaticanum habitis; Sacra eadem Congregatio post accuratum omnium examen rescribendum censuit:

Ad I. Deficiente Presbytero ct Vicarii Apostolici concurrente licentia, Affirmative in omnibus ».

Ad II. «Ut ad primum n.

Ad III. Observanda Decreta, quae omnem vetant in Litaniis additionem ».[1]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3074].

1 Cf. N. 584>, 5897·

5991.

S. R. C., *Taurincn.*, 14 aug. 1858.[1]

Reverendissime Domine.

De controversia quam Rev. Parochus Ecclesiae Sanctorum Martyrum in Urbe Taurincnsi superiori anno 1857 excitavit adversus Rev. Parochum S. Dalmatii oh erectam in huius Ecclesia, non longe dissita ah alia Sanctorum Martyrum, Societatem Immaculatae Conceptionis ct Sacri Cordis B. Mariae Virginis pro conversione peccatorum, actum fuit in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis hodierna die ad Vaticanum habitis. Sententiam itaque rogante Emo et Rmo Dno Cardinali Iosepho Bofondi, Sacra Congregatio, auditis quae a Te superiori anno exposita fuere in epistola diei 26 maii, visis iuribus ab utraque parte scripto allegatis votoque perpenso quod delectus Apostolicarum Coeremoniarum Magister desuper exaravit, censuit praeexistendam Piae Confraternitatis SSmi et Immaculati Cordis B. M. V. pro conversione peccatorum in parochiali Ecclesia Sanctorum Martyrum canonice erectae, et Archiconfraternitati Parisiensi B. M. λ', a Victoriis pro Indulgentiarum communicatione iamdiu aggregatae, nullimode impedire simultaneam existentiam Societatis Immaculatae Conceptionis et Sacri Cordis B. M. V. pro conversione peccatorum in parochiali Ecclesia Sancti Dalmatii, interveniente auctoritate Ordinaria, recentius institutae; nec locum esse in casu applicationi Constitutionis *Quaecumque* a Clementc VI11 editae die 7 decembris 1604.[2]

Quoniam vero in re, de qua agitur, ita iura partium sunt attendenda, ut inspici simul debeat quid ad spiritualem fidelium aedificationem potissimum conferat, hinc eadem S. Congregatio prudenti tuo arbitrio commisit, ut publica pietatis exercitia, quae ex instituto duarum Sodalitatum in propriis ipsarum Ecclesiis fiunt, si eadem forte utrobique iisdem diebus et horis peragantur, idque dissidiis ac querelis occasionem forte praebeant, ipse prout in Domino expedire iudicaveris, divides et piis utriusque Ecclesiae exercitiis diversa tempora assignes.

Interim ut diu bene valeas ex animo adprecor.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3077].

5992.

S. R. C., *Montis Albani,* 14 aug. 1858.

Rmus Episcopus Dioecesis Montis Albani in Galliis ab hac S. R. C. sequentium dubiorum declarationem supplicibus votis imploravit; nimirum:[3]

1 Rnio I). Vicario Generali Taurincnsi.

« Cf. N. 192.

1 E. Dub. I et II.

Dubium I. Utrum prohibitio Nuptiarum tempore Adventus et Quadragesimae intelligi tantum debeat de Missa pro Sponsis, ac dc precibus pro nubentium benedictione in Missali positis; an ipsum etiam attingat Matrimonium, quod cum solis celebratur caeremoniis et precibus, quae in Rituali reperiuntur?

Dubium II. An, facta per Episcopum licentia contrahendi Matrimonium temporibus a S. Concilio Tridentino vetitis,[1] censeatur etiam pennissa benedictio coniugum per preces ct orationes in Missa pro Sponsis contentas: Et quatenus negative: An possit Episcopus in casu eam facultatem concc- dere?

Huiusmodi porro dubiis per infrascriptum Secretarium relatis, S. Congregatio in Ordinario Coetu ad Vaticanum hodierna die habito, rescribendum censuit:

Ad I. « Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam; dummodo accedat Episcopi venia ».

Ad II. « Negative, in omnibus ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3079].

5993.

S. R. C., *Nottinghamen., 26* mart. 1859.

A subscripto Secretario, in Ordinariis Comitiis S. R. Congregationis hodierna die ad Vaticanum habitis, relatis humillimis precibus quibus Rmus Dnus Richardus Roskel Episcopus Nottinghamen. declarari petiit. An de S. Barnaba Apost. Cathedralis illius Ecclesiae 'I itulari sub ritu duplici primae classis cum octava fieri debeat ab iis solum, qui vere sunt dc gremio eiusdem Cathedralis Ecclesiae; vel potius, iuxta alias decreta, - ab universo Clero Seculari totius Dioeccseos?

Emi et Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi rescribere rati sunt: I Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam ». Atque ita servari mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3081].

5994.

S. R. C., *Fesulana, 26* mart. 1859.

Rmus Dnus loachim Antonicllli Episcopus Fcsulanus, ad amovendam quamcumquc ulteriorem commissi sibi Cleri anxietatem quoad usum sacrorum paramentonim coloris flavi, a Sacra Rituum Congregatione declarari petiit: An sacra paramenta serica coloris flavi adhiberi adhuc valeant loco coloris albi, atque eadem renovari liceat?

1 XXIV, *de malrimnmo** can. ті; *de ref. matrim.*t c. io

1 Cf. N 5748» 5780» 5785. 5*61. 5W 5984.

Sacra eadem Congregatio, ad Vaticanum hodierna die coadunata in Ordinariis Comitiis, referente subscripto Secretario, rescribendum censuit: « Iuxta alias decreta,l Negative in omnibus ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3082].

5995.

S. R. C., *Tarnovien.*, *26* mart. 1859.

Rnius D. loseph Aloisius Pukolski Episcopus Tarnovien., desiderio flagrans ut in Dioecesi sua sacrae functiones ordinate fiant, servatis Rubricis ac Decretis et praescriptionibus Sanctae Romanae Ecclesiae; a Sacra Rituum Congregatione humillime petiit, ut super sequentibus dubiis sententiam suam elicere dignaretur:

Dubium V. An velum, quod imponitur humeris Sacerdotis ad deferendum Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, debeat esse coloris diei?

Dubium VI. Ob distantiam et consuetudinem invaluit in his regionibus, ut sacrum Viaticum ad infirmos deferatur, non in Pyxide sed in vase Patenae simili, quod operculo munitur et cui pro sancto Oleo aliud vasculum adnexum est. Hoc autem vas linteo obvolutum reponi solet in bursa Stolae consuta, in qua praeterea mos est Rituale, bombacium, candelas et Crucem asportandi. Quaeritur ergo qualis color conveniat huic bursae, ubi defertur sacrum Viaticum ad infirmos cum sancto Oleo?

Dubium VII. Anne in administrando Sacramento Baptismi licite Sacerdos uti possit Stola bicolori, ex una parte violacea ct ex altera alba, iuxta opportunitatem ex ea parte invertenda quae colorem praeferat a Rituali praescriptum?

Hacc porro S. R. Congregatio, post accuratum praescriptorum dubiorum examen, rescribendum censuit:

Ad V. « Velum humerale semper debere esse coloris albi ».

Ad VI. Praedictum usum tolerari omnino non posse; et curandum ab Episcopo ut serventur praescriptiones Ritualis Romani ».

Ad VII. » Affirmative ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3086].

5996.

S. R. C., *Mediolancn.*, 19 sept. 1859.

Statuta Capituli Metropolitanae Ecclesiae Mediolanensis primum a S. Carolo Borromeo condita, deinde a Friderico Cardinali Borromeo, facultate s. m. Clementis VI11 Pontificis Maximi interveniente, recognita et absoluta, decernunt, ut Archicpiscopo gravi de causa impedito, divina

» *Cf.* N. 5858, 5866, 5891.

Officia quae certis diebus solemniter ille celebrare deberet, celebrentur ab Archipresbytero, qui est prima Dignitas; eoque absente vel impedito, a Primicerio; deinde a Praeposito, post a Decano; iisque omnibus impeditis, ab eo inter Canonicos, quos vocant Ordinarios, qui prior post Dignitates sit praesens. Quum autem D. Carolus e Comitibus Caccia Dominioni Canonicus Primicerius, qui in Ordine Presbyterorum est secunda Dignitas, paucis abhinc annis Episcopus Titularis Famaugustan. ac insimul Auxiliaris Rriu Domini Bartholomaei Romilii Archiepiscopi Mediolanensis a .Sancta Sedo Apostolica renuntiatus fuerit, existimavit non quidem ratione Primiceriatus, sed ratione honoris et obsequii, quod praecellenti Episcopali Dignitati ct characteri debetur: praecipue autem ratione qualitatis Episcopi Auxiliaris: praedictum ius pro Archiepiscopo impedito divina Officia solemniter celebrandi, posthabita etiam prima Capituli Dignitate, sibi exclusive competere, prout saepius de facto celebravit, etiam praesente aliquando et assistente ipso Archiepiscopo. Evectus autem mense aprili 1858 ad primam Dignitatem Archipresbyteratus Canonicus Dominus Caesar Maria Pertusati obstitit, ct ius illud sibi omnino prae ceteris, quavis alia quantumlibct insigni Dignitate a Capitulo extranea fulgentibus, competere contendit; tum ex ipsa nativa eiusdem primae Dignitatis indole sive iurium Capitularium natura, tum ex peculiari et positiva dispositione Statutorum, quae per diuturnam annorum seriem viguerunt et vigent. Ac ne sibi suisque Successoribus ex hoc praeiudicium unquam inferatur, Sacrorum Rituum Congregationem adivit supplici oblato libello, quo in id praecipue intendens, ut sarta tectaque Constitutionum Capitularium dispositio servetur, sequentia dubia proposuit:

Dubium I. Absente vel nolente Archiepiscopo Pontificalia celebrare, spectat ne ad Capitulum, nempe ad eius Dignitates ordine respective primo siquidem ad Archipresbvtcrum; vel potius ad Episcopum Auxiliarem, etsi Canonicum, non prima Capituli Dignitate praeditum?

Dubium II. In supplicationibus sive SSmi Corporis Christi, sive Sancti Clavi, spectat ne, absente .Archiepiscopo, ad Auxiliarem Episcopum Canonicum; vel ad Capitulum, ct pro eo ad Archipresbytcrum SS. Eucharistiam ct sacrosanctum Clavum deferre?

Dubium III. Aegrotantibus Canonicis Sanctissimum Viaticum, extremam Unctionem et cetera quae rite praescribuntur, sunt ne praestanda ab Episcopo Auxiliari Canonico; vel ab Archipresbytero, qui est etiam Parochus?

Dubium IV. Funeribus et Excquiis Canonicorum praeerit ne Stola indutus Canonicus Auxiliaris Episcopus; an potius Archipresbyter prima Dignitas et Parochus?

Quo autem Sacra Congregatio in iis definiendis procederet, omnes intéresse habentes per Vicanum Generalem Mediolanensem in scriptis audiri voluit. Atque hinc prodierunt: 1. Deductiones Canonici Primicerii Episcopi Titularis a Sacrarum Caeremoniarum Metropolitanae Ecclesiae Magistro exaratae; 2. Votum Capituli a tribus de numero Canonicorum, quos Ordinarios dicunt ab ipso electis emissum ct ab eodem Capitulo appro-

batum; 3. Novac animadversiones Canonici Archipresbyteri; 4. Demum Litterae datae ex Curia Archiepiscopali, quae continent Vicarii Generalis super exorta controversia sententiam. Omnia haec prae oculis habens Sacra Congregatio, requisito prius desuper voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, quod una cum documentis supra enunciatis aliisque, quae opportuna visa sunt, typis vulgatum est, in Ordinariis huius diei Comitiis ad Vaticanum habitis, referente Emo et Rmo D. Card. Prospero Caterini, controversiam totam ac dubia mature examinavit, utriusque partis iura, privilegia, deductiones omni ex parte diligentissime discussit; ct unanimi suffragio, respondendum censuit:

Ad I. « Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ».

Ad II. Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam ›.

Ad III. ı Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam; servata tamen vigente consuetudine ».

Ad IV. Negative, ad primam partem; .Affirmative, ad secundam ·.

Atque ita eadem S. Congregatio rescribere censuit atque in posterum servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3090].

5997.

S. R. C., */Messanen., 19* sept. 1859.

Quum Ecclesia adiecta Asceterio Sanctimonialium Ordinis S. Clarae in Oppido vulgo *Castroreale* Dioecesis Messanen. reparatione indigeret, in operis molitione necesse fuit eam interius omni ex parte instaurare; sed ad praecavendum exeerationis periculum eiusmodi instauratio successive et per partes ita facta fuit, ut nec Cruces c proprio loco unquam fuerint dimo-
r tae, duabus exceptis, quae symmetriae causa alibi collocari debuerunt, et
l maior parietum pars nunquam fuerit decrustata. Modo autem, dubitatione Monialibus suborta, num Ecclesia consecrationem amiserit, rem omnem Sacrae Rituum Congregationi exposuerunt, humillimis adiectis precibus, ut mentem suam desuper manifestare dignaretur.

Sacra porro Rituum Congregatio, omnibus mature perpensis auditoque pro informatione et voto Emo et Rmo D. Card. Francisco de Paula Ar-
! chiepiscopo Messanen., in Ordinariis Comitiis hodierna die ad Vaticanum coadunata, respondere et declarare censuit: « In casu, de quo agitur, Ecclesiam non indigere nova consecratione . Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3091].

5998.

S. R. C., *Cadurcen.,* 19 sept. 1859.

Vicarius Generalis Episcopi Cadurcen., scire cupiens quomodo sese gerere debeant Parochi eiusdem Dioecesis in benedictione Fontis Baptismatis in Sabbato Sancto peragenda: quo casu ob magnam Parochiae ab urbe

Episcopali distantiam sacra Olea, praecedenti Feria V in Cocna Domini ab Episcopo consecrata, in promptu habere nequeunt; a Sacra Rituum Congregatione declarari petiit:

Utrum iidem Parochi servare debeant Decretum diei 12 aprilis 17551η Lucana, ad dubium 3,l iuxta quod Fontis benedictio fieri posse in casu videtur absque sacris Oleis, privatim subinde ac separarim infundendis postquam fuerint recepta; vel potius aliud Decretum in Oriolen. diei 23 septembris 1837,2 ubi praescribitur benedictionem Fontis in casu celebrandam cum infusione sacromm Oleorum anni praecedentis? *I*

Sacra porro Rituum Congregatio, in Ordinariis Comitiis hodierna die ad 1 Vaticanum coadunata, referente subscripto Secretario, post accuratum propositi dubii examen, respondendum censuit: « Servandum in casu postremum Sacrae Congregationis Decretum in Oriolen. diei 23 septembris 1837 . Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3092]. i

5999.

S; R. C., *Barcinonem,* 24 mart. i860.

Quum Cathedralis Ecclesia Barcinonen. iussu Summi Pontificis Alexandri VII anno 1661 Apostolicac Visitationi fuerit subiecta, eiusdem Ecclesiae Canonici, auctoritate Visitationis huius invocata, veteres suos usus Rubricis ac Sacrorum Rituum Congregationis Decretis contrarios, immutari seu reformari ab Episcopo haud posse contendunt.

Huc refenint in primis usum, quem praedicta Visitatione anteriorem dicunt, ct ab ea nec expresse nec tacite improbatum; iuxta quam Missa Conventualis tunc tantum a Capitulo cantatur quum nulla occurrunt persolvenda Anniversaria: secus dicitur a Cappellanis inductitiis in Cappella Sanctae Eulaliae sita sub Ara maiori, dum in Choro cantatur Prima; quapropter tam Anniversaria quam Missa Conventualis (si Anniversaria deficiant) celebrantur a Capitulo post Nonam; atque Missae feriales, quandocumque occurrunt, non a Capitulo in Choro sed a Cappellanis inductitiis in praedicta Cappella S. Eulaliae celebrantur.

Huc etiam referunt morem in eadem Cathcdrali vigentem, quo inductum fuit ut Episcopus Missam Pontificalem celebraturus Tertiam non intonct ct Missam incipiat post Nonam; ut duos Diaconos assistentes a Cacremoniali praescriptos non habeat; habeat e contra loco unius duos Presbyteros assistentes, Decanum scilicet ct Canonicum antiquiorem, posthabitis Dignitatibus; quas ideo excludi suspicio est quod Dignitates non essent olim, sicuti hodie post novissimum concordatum, de gremio Capituli.

Huc tandem referunt, quod in Missa Solemni Celebrans legit Evangelium in cornu Epistolae, dum Subdiaconus Epistolam canit; quod ad can

' Ci. N 5798·
1 Cf. N S893·

tum Evangelü Subdiaconus minime assistit; neque hic, sed Diaconus librum Celebranti osculandum praebet, ct quidem post intonatum *Credo* aut *Dominus vobiscum;* quod Concio inter Missarum solemnia non immediate post Evangelium fit, sed post thurificationem oblatorum; quodque pax non a Subdiacono, sed a Diacono Choro defertur.

lam vero cum haec omnia, tamquam Rubricis contraria, hodiernus Episcopus Barcinonen. removere cupiat; insequentia dubia super praedictis usibus Sacrorum Rituum Congregationi enodanda proponit:

Dubium 1. Utrum canenda sit quotidie Missa Conventualis a Capitulo in Choro; vel potius standum veteri consuetudini, de qua supra, in Visitatione Apostolica anni 1661 neque approbatae neque improbatae, sed silentio praetermissae?

Dubium II. Utrum ex proventibus Canonicorum vel potius ex Sacrarii aut Fabricae reditibus sit desumendum stipendium pro Cappellanis Missam Conventualem celebrantibus?

Dubium III. Utrum servari possit usus canendi tam Missam de Festo quam Anniversaria post Nonam; vel potius obtemperandum sit Rubricis praecipientibus, ut Anniversaria celebrentur post Primam, Missa de Festo post Tertiam et Missa ferialis post Sextam aut Nonam?[1]

Dubium IV. An superius descripti usus quoad Missam solemnem, ab antiquo servati, retineri valeant?

Superiora itaque dubia quum a subscripto Secretario Congregationi Sacrorum Rituum fuerint proposita, in Ordinariis huius diei Comitiis ad Vaticanum habitis; eadem Sacra Congregatio singulis accurate matureque perpensis, rescribendum censuit:

Ad 1.) Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam .

Ad II. <tProvisum in praecedenti».

Ad III. Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam .

Ad IV. ‹ Servandas esse strictim Rubricas Missalis Romani; non obstante contraria consuetudine seu potius corruptela ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3096].

6000.

S. R. C., *Ordinis Minorum Capuccinorum Sancti Francisci,* 24 mart. i860.

Sacra Rituum Congregatio anno 1854 expendens nonnulla dubia proposita a Calendarista Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum Provinciae lanuensis, post acceptum super dubiis ipsis votum Rmi Procuratoris Generalis, ad dubium III, hisce conceptum terminis: Quotannis in nostra Ecclesia S. Catharinae Fliscac Adumae lanuensium Patronae dies octava eiusdem incidit in Dominicam V post Pascha, cui Dominicae in Calendario Capuccinorum Festum mobile Dedicationis Ecclesiae Patriarchalis Assisien-

1 E. Dub. IV et VII.

BIBLIOTHECA HiiSi IATOLNHAS SACTUPOTAUS

sis sub ritu duplici maiori assignatum est; ast, quum in nostra Ecclesia Officium praedictae Dedicationis semper impediatur ob talem diem octavam, quaeritur: An Officium Dedicationis assignandum sit perpetuo alicui diei liberae; vel potius considerandum ceu translatum quotannis? respondere censuit: Non esse transferendam Dedicationem Ecclesiae Patriarchalb Assisiensis, utpote Festum totius Ordinis Franciscani; posse tamen permitti Commemorationem diei octavae Sanctae Catharinae.

Modo vero hodiernus Superior Capuccinorum familiae Gcnuensis, videns hanc declarationem S. Congregationis impedimento esse quominus devotioni satisfiat Sacerdotum Gcnuensium Missam S. Catharinae in propria ipsius Ecclesia dic octava Festi celebrare postulantium, cupicnsque in eadem Ecclesia ad vitam revocare intermissum S. Sedis indultum diei 30 aprilis 1796, ab eadem Sacra Rituum Congregatione postulavit:

1. Ut in illa Ecclesia Dominica V post Pascha agi queat de die Octava S. Catharinae, translato ad aliquam diem sequentem liberam Officio Dedicationis Ecclesiae Patriarchalis Assisiensis.

2. Insuper ut a Cappcllanis Ordinis Capuccinorum die 22 martii recitari valeat Officium cum Missa Commemorationis Sanctae Catharinae occurrentis tum in Calendario Dioecesano sub ritu duplici, tum in Martyrologio Romano, cum facultate transferendi ad primam diem liberam Officium S. Benvenuti Ep. Conf, in Calendario Ordinis ea die occurrens ritu duplici maiori.

Eiusmodi praemissis postulationibus, orator ab ipsa S. Congregatione sequentia duo dubia declarari petiit:

Dubium I. Utrum liceat Sacerdoti in Sacello Valetudinarii celebranti deferre post Communionem Particulas in Patena et pergere ad cellulas infirmorum ut eis Communionem praebeat, aut aliquando etiam Viaticum; an potius reservare debeat Particulas, ut id praestet post Missam? Et quatenus affirmative ad hanc secundam partem, tunc quid agendum de fragmentis, si consummatae fuerint omnes Particulae, et alius ibi ea die non sit celebraturus?

Dubium II. Apud Capuccinos lanucnses usus extat monasticae flagellationis, quam ipsi in Choro perficiunt uti in loco commodiori. In tali exercitio sane exigit modestia ut omnimodae tenebrae totam se flagellantem Communitatem comprehendant. Hinc ad id assequendum ipsamet lampas SSmi Sacramenti extinguitur, ne per repercussionem suae lucis in superiori abside Chorus illucescat. Perdurante tamen flagellatione suppletur lampadis extinction! per aliud lumen repositum ac non spectabile intra primum Chori armarium. Quum de huius praxis licitudine non idem omnes ex Communitate sentiant, ideo quaeritur: An extinctio lampadis coram SSfno Sacramento ardentis ad obtinendas tenebras pro Religiosis in Choro se flagellantibus, suppleto alio lumine extra Altare occluso, tolerari possit in casu?

I Sacra porro Rituum Congregatio, ad Vaticanum hodierna die coadunata, omnibus accurate perpensis, referente subscripto Secretario, rescribendum censuit:

Quoad Postulatum I. Servetur Decretum diei S aprilis 1854 ad dubium III ·.

Quoad II. « Negative ».

Ad Dubium I. Quoad primam partem, Negative; iuxta Decretum diei 19 decembris 1829 in Florentina ad dubium primum. ' Quoad secundam partem, Affirmative; ct fragmenta reponantur in Pyxide, quae in Tabernaculo asservatur ».

Ad II. « Affirmative ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3099].

6001.

S. R. C., *Sancti iacobi de Cile,* 14 mart. 1861.

Rmus Archiepiscopus S. Iacobi de Cile, animadvertens in sua Dioecesi tt praesertim in Ecclesia Metropolitana plurcs, praetextu longevae consuetudinis, retinere Ritualia quae Ecclesiae legibus adversantur; ad omnimodam certitudinem assequendam a Sacra Rituum Congregatione sequentia dubia declarare humillime postulavit; nimirum:

Dubium IX. An ubi viget consuetudo, liceat Baptismi Sacramentum solemniter administrare in Sacristia Cathcdralis?

Dubium X. Num, attenta consuetudine, Canonici, qui in solemnitatibus Vesperarum officium faciunt, possint manere in habitu chorali usque ad Capitulum, ct tunc tantum assumere pluviale? Item: An liceat ipsis in Officio solemni Matutini et Laudum nunquam sc pluviali induere et incensare Altare?

Dubium XI. An toleranda sit consuetudo Canonicorum aliorumque in Choro praesentium nunquam cooperiendi caput dum divina Officia peraguntur?

Dubium XII. An, vi assertae consuetudinis, possit unusquisque Canonicus singillatim uti cappa et mozzetta, tum extra Metropolitanam tum etiam extra Dioccesim?

Dubium XIII. Utrum ferri possit consuetudo plurium Ecclesiarum huius Archidioeceseos, et praesertim Regularium, asservandi Sanctissimam Eucharistiam in duobus aut tribus Altaribus; et nonnunquam occasione novemdialis aut alicuius Festivitatis transferendi etiam in aliud Altare diversum ab illis, in quibus ordinarie assentatur?

Dubium XIV. Utrum servanda sit consuetudo exponendi publicae adorationi Sanctissimum Sacramentum, tum in Ecclesiis Regularium tum in iis in quibus adest indultum Apostolicum asservandi Eucharistiam, sine Ordinarii licentia?

Haec porro dubia, super quibus alter ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris votum suum scriptis dederat, quum Emus et Rmus Dnus Card. Prosper Caterini retulerit in Ordinariis Sacrae Rituum Congregationis Comitiis hodierna die ad Vaticanum habitis, Emi et Rmi Patres Sacris

1 Cf. N. 5855.

tuendis Ritibus praepositi, omnibus accurate perpensis, rescribendum consuerunt:

Ad IX. « Negative; nisi adsit rationabilis causa ab Archiepiscopo approbanda n.

Ad X. « Negative, ad utramque partem ».

Ad XI. « Affirmative, pro iis qui sacris paramentis non sunt induti ».

Ad XII. «Negative; et detur Decretum diei 31 maii 1817 in una Dubiorum, in responsione ad dubia additionalia ad tertium ».[1]

Ad XIII. «Negative».

Ad XIV. « Negative ».

Atque ita rescripserunt ac servari mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3104].

6002.

S. R. C., *Sancti Pauli de Minnesota, 22* mart. 1862.

Rmus Dominus Thomas Grace Episcopus Sancti Pauli de Minnesota a Sacra Rituum Congregatione sequentia dubia declarari humillime petiit; nimirum:

IV. Etsi a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa IX potestas facta fuerit Episcopo Sancti Pauli de Minnesota Fcria V in Cocna Domini sacra Olea conficiendi cum Sacerdotibus qui haberi poterunt; evenit interdum, ut duo tantum vel tres ad summum haberi possint Sacerdotes, qui etiam Episcopo solemniter celebranti in Diaconali et Subdiaconali Officiis inserviunt; ceteris, ob longitudinem itineris et necessitatem populorum pro Festis Paschalibus rite ct devote celebrandis praeparandorum, Cathcdrali assistere omnino impeditis. Quaeritur ergo: An, stante supra cnunciata Pontificia dispensatione, cum tam exiguo Sacerdotum numero eadem Fcria Olea sacra consecrari possint?

V. Est ne omnino necessarium ut Olea Fcria V in Cocna Domini consecranda debeant esse recentia cx. gr. ultimi anni?

Sacra porro Rituum Congregatio, in Ordinario Coetu ad Vaticanum hodierna die coadunata, referente subscripto Secretario, omnibus accurate perpensis, rescribendum ccnsuit:

Ad IV. « Stante exposita necessitate, posse ».

Ad V. «Negative; seu non esse necessarium».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3114].

1 S. R. C. Decreta Authentica, n. 2578.

6003.

S. R. C., *Ordinis Carthusianorum,* 23 dec. 1862.

Quum in quibusdam Ecclesiis, in Gallia praesertim, inter Sacerdotalia Paramenta pro Missa celebranda Cingula lanea adhibeantur, Procurator Generalis Ordinis Carthusianorum a Sancta Sede declarari petiit, num Cingula ex lana adhiberi licite valeant in celebratione Sacrosancti Missae Sacrificii?

Sacra porro Rituum Congregatio, in Ordinario Coetu ad Vaticanum hodierna die coadunata, referente subscripto Secretario, re attente considerata, rescribendum censuit:

Nihil obstare, quominus Cingula in precibus enunciata adhiberi possint ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3118].

6004.

S. R. C., *Sancti lacobi de Cile,* 9 iul. 1864.

Quum nonnulli Capitulares Ecclesiae Metropolitanae Sancti lacobi de Cile a Sacra Rituum Congregatione humillime declarari petierint:

I. An in recitatione Horarum Canonicarum in Choro sine cantu teneantur Chorales ad astcriscum pausam servare? et quatenus affirmative,

II. An consuetudo in contrarium retinenda sit prout obligatoria in casu?

Eadem Sacra Congregatio, in Odinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna die coadunata, respondendum ad utrumque censuit: Ad astcriscum in recitatione Horarum Canonicarum pausam omnino servandam; non obstante quacumque in contrarium consuetudine ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3122].

6005.

S. R. C., *Plurium dioecesium,* 14 iul. 1864.

Nonnulli Rmi Galliarum Antistites, serio perpendentes in multis suarum Dioecesium Ecclesiis difficile admodum ct nonnisi magnis sumptibus comparari posse oleum olivarum ad nutriendam diu noctuquc saltem unam lampadcm ante Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, ab .Apostolica Sede declarari petierunt num in casu, attentis difficultatibus et Ecclesiarum paupertate, oleo olivarum substitui possint alia olea, quae ex vegetabilibus habentur, ipso non excluso pctroleo.

Sacra porro Rituum Congregatio, etsi semper sollicita, ut etiam in hac parte, quod usque ab Ecclesiae primordiis circa usum olei ex olivis indu-

BIBLIOTHECA LATERANENSIS SACERDOTALIS aASGi «1«

ctum est, ob mysticas significationes retineatur; attamen silentio praeterire minime censuit rationes ab iisdem Episcopis prolatas; ac proinde, exquisito prius voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, subscriptus Cardinalis Praefectus eiusdem Sacrae Congregationis rem omnem proposuit in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum hodierna die habitis.

Emi autem et Rfhi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus accurate perpensis ac diligentissime examinatis, rescribendum consuerunt ' Generatim utendum esse oleo olivarum; ubi vero haberi nequeat, remittendum prudentiae Episcoporum ut lampades nutriantur ex aliis oleis, quantum fieri possit vegetabilibus ».

Dic 9 iulii 1864.

Facta postmodum de praemissis Sanctissimo Domino Nostro Pio PP. IX per infrascriptum Secretarium fideli relatione, Sanctitas Sua sententiam Sacrae Congregationis ratam habuit et confirmavit. Die 14 iisdem mense et anno.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3121].

6006.

S. R. C., *Trecen.*, 20 dec. 1864.

R.me Domine, uti Frater.

Exponens Amplitudo Tua saepe saepius contingere, ut instaurari debeant Altaria omni ex parte lapidea, sed ita ordinata ut Tabula lapidea super stipitem itidem lapideum ex utraque parte ponatur, relicto in medio spatio quodam vacuo, sub quo recondantur Capsae sacrarum Reliquiarum ita commode dispositae, ut oculis fidelium diebus saltem solemnioribus appareant; adnotare non praetermisit in Dioecesi ista Trcccnsi esse et alia Altaria fixa, quae omni ex parte super stipitem reponuntur, sed ab anteriori parte columnolis nituntur, quae stipitis locum habent circiter ad medietatem tabulae. Et quoniam ipsa Amplitudo Tua requisivit: Num Altaria eiusmodi comprehendantur in Decreto Sacrorum Rituum Congregationis, in quo agitur de Altaribus vacuis? et quatenus affirmative, facultatem a Sancta Sede humillime postulavit istiusmodi Altaria consecrandi;

Sacra Rituum Congregatio, in Ordinario Coctu ad Vaticanum hodierna die coadunata, omnibus accurate perpensis ac referente subscripto Secretario, per particulares has Litteras communicare censuit Amplitudini Tuae haec ipsa Altaria, supra expressa, consecrari posse; dummodo omni ex parte stipitibus adhaereant.

Quae dum pro mei muneris ratione exequor, Amplitudini Tuae diuturnam cx animo felicitatem adprecor.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3126].

6007.

S. R. C., *Camberien.,* 20 dee. 1864.

Eiïius et Rmus D. Cardinalis Alexius Billict Archiepiscopus Cambc-riensis a Sacra Rituum Congregatione sequens dubium declarari petiit:

In Dioecesibus Sabaudiae opportunum visum est, ut illa Missa diebus Dominicis et Festivis applicetur pro populo, cui populus ipse adstarc con-suevit; et idcirco haec applicatio fit a Vicario, quando is alternative Missam parochialem celebrat. Hinc quaeritur:

I. An eiusmodi usus servari et retineri possit?

II. An potius applicatio fieri semper debeat a Parocho, etiam privatim celebrante?

Sacra porro Rituum Congregatio, ad ATaticanum hodierna die coadunata in Ordinariis Comitiis, ad relationem infrascripti Secretarii et omnibus accurate perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. « Negative ».

Ad II. «Affirmative, iuxta alias Decreta».[1]

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3128].

6008.

S. R. C., *Aesina,* 16 sept. 1865.

Quum Editor Calendarii Dioecesis Acsinae et Caeremoniarius Episco-palis sequentium dubiorum solutionem a Sacra Rituum Congregatione humillime exquisicrit; nempe:

IV. Habetur ex Rubrica: Calicem debere esse vel aureum vel argen-tcum, aut saltem habere cuppam argenteam intus auratam. Hinc quaeritur: An liceat Episcopo consecrare Calicem ex stamno, vel aere vel aurichalco cum cuppa tamen eiusdem materiei aurata?

Et Emi ac Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinario Coctu ad Quirinales Aedes hodierna die habito, audita relatione a subscripto Secretario facta et propositis dubiis mature diligenterque perpensis, respon-dendum ccnsuere:

Ad IV. Standum Rubricis ».

Atque ita responderunt et servari mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3136].

1 Ci. N. 5947. 5 56·

6009.

S. R. C., *Augustodunen.,* 3 mart. 1866.

Quum Rmus D. Episcopus Augustodunen. a S. R. C. inscquentium dubiorum solutionem humillime petiisset; nempe:

I. An ad alicuius Ecclesiae consecrationem procedi possit, in qua omnia Altaria sint consecrata, omittendo ea quae Altaris consecrationem respiciunt?

II. An ad Ecclesiae consecrationem procedi possit a duobus Episcopis, quorum unus Ecclesiae et alter Altaris eiusdem Ecclesiae consecrationem peragat?

Sacra eadem Congregatio, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum infnscripta die habitis, propositis dubiis rescribere rata est:

Ad I. «Negative».

Ad II. « Opponi ritui consecrationis Ecclesiae ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3142].

6010.

S. R. C., *De Guadalaxara,* 28 apr. 1866.

Quum Rmus Dnus Petrus Espinosa Archiepiscopus de Guadalaxara penes S. R. C. humillime sequens dubium enodandum proposuisset; nimirum: An revera sacra Paramenta, auro maxima saltem ex parte contexta, pro quocumque colore, exceptis violaceo et nigro, inservire possint?

Sacra eadem Rituum Congregatio, in Ordinario Coctu ad λ aticanum hodierna die coacta rescribendum censuit: « Tolerandam esse locorum consuetudinem, relate tantum ad Paramenta ex auro contexta ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3445].

6011.

S. R. C., *Nolana,* 28 apr. 1866.

Quum Rmus Dominus losephus Formisano Episcopus Nolanus exposuisset huic S. R. C. Sacerdotes, quibus, ratione infirmitatis vel alia rationabili causa, concessum fuit privilegium celebrandi Missam Votivam B. Mariae Virginis, ancipites saepius haerere circa modum eiusmodi Missas celebrandi: eapropter ab eadem humillime horum dubiorum solutionem exquisivit; nempe:

1. An Sacerdos, cui ratione infirmitatis aliave rationabili causa, a S. Sede potestas facta est celebrandi Missam Votivam de Beatissima Virgine, possit huiusmodi Missam celebrare etiam in Festis solemnioribus vel diebus privi-

legiatis, ex. gr. in Nativitate Domini, in Festo Pentecostes, in Dominica Palmarum? et quatenus affirmative,

II. An teneatur adhibere semper colorem album; vel respondentem Festo?

VI. In die Nativitatis Domini potest ne hic Sacerdos tres Missas celebrare de Beata Virgine?

Sacra vero eadem Congregatio his dubiis mature perpensis respondendum censuit:

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. ' Debet semper uti colore albo, iuxta Decreta alias edita .1

Ad XI. «Negative, iuxta Decreta alias edita».2

Atque ita respondit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3146].

6012.

S. R. C., *Sancti lacobi de Cile,* 28 apr. 1866.

Exorta controversia inter nonnullos Canonicos Metropolitanae Ecclesiae Sancti lacobi de Cile: An usus vigens in eadem Civitate adhibendi ampullas auro vel argento elaboratas tolerandus esset; ad rem dirimendam, Sacrorum Rituum Congregationi sequentia duo dubia proposita fuerunt; nimirum:

I. An uti liceat in Missae Sacrificio ampullis aureis vel argenteis? et quatenus negative,

II. An consuetudo, quae invaluit, prorsus improbanda sit in casu?

Sacra vero eadem Congregatio, in Ordinario Coetu ad Vaticanum hodierna die habito, propositis dubiis respondendum censuit: Tolerandam esse consuetudinem ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3149].

6013.

S. R. C., *Sancti lacobi de Cile,* 28 apr. 1866.

Rmus Dominus Raphael Aralentinus Valdivieso Archiepiscopus Sancti lacobi de Cile exponens in Ecclesiis suae Archidioecescos usum ab antiquo tempore vigere non cooperiendi Conopeo Tabernaculum, in quo asservatur SSmum Eucharistiae Sacramentum, sed intus tantum velo pulchiori serico, saepe etiam argento aut auro intexto ornari; a S. R. C. humillime declarari petiit: Num talis usus tolerandus sit; vel potius exigendum ut Conopeum, ultra praedictum velum vel sine eo, apponatur iuxta praescriptum in Rituali Romano.

1 S. R. C., *Oriolen.*, 16 mart. 1805, ad 1. — Decreta Authentica, n. 2560.

› Cf. N. 5091.

Sacra vero eadem Congregatio, in Ordinario Coetu ad Vaticanum hodierna dic coadunata, respondendum censuit: « Usum veli praedicti tolerari posse; sed Tabernaculum tegendum est Conopeo, iuxta praescriptum Ritualis Romani ». Atque ita respondit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3150].

6014.

S. R. C., /acen., 13 apr. 1867.

Canonicus Poenitentiarius in Cathedrali Ecclesia lacensi penes S. R. C. exposuit in praefata Cathedrali Praebendam, qua ipse insignitur, non fuisse institutam nisi postremis hisce annis. Quum ergo nullas circa assistendam Altaris pro Diacono et Subdiacono consuetudines invenire potuerit, co quod ipse primus ad Poenitentiarii munus fuerit adlectus; eundem ordinem hac in re cum ceteris Canonicis sequutus est. Verum quum non raro ob huiusmodi assistentiam plures poenitentes inconfessos relinquere debeat, graviter animo angebatur; cumque non eadem praxis in Metropolitanis vel Cathcdralibus Ecclesiis Hispaniae vigeat quoad servitium Altaris a Canonico Pocnitcntiario praestandum, de Rmi Ordinarii sui licentia eidem S. Congregationi quae sequuntur dubia enucleanda proposuit; nimirum:

I. Canonicus Poenitentiarius cogi ne potest ad inserviendum pro Diacono ct Subdiacono in Pontificalibus et Semi-Pontificalibus, quacumque consuetudine in contrarium, non obstante? et quatenus negative,

II. An in Cathedrali lacensi, attentis expositis circumstantiis, ad id praestandum teneatur Canonicus Poenitentiarius?

Sacra vero Rituum Congregatio, exquisita prius in scriptis sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ad relationem subscripti Secretarii ct re mature accurateque perpensa, rescribere rata est: ' Propositis dubiis esse provisum per Decreta Sacrae Congregationis Concilii ».' Atque ita declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3154].

6015.

S. R. C., *Canarien, et de Teneriffa,* 13 apr. 1867.

Episcopus Canarien, ct Administrator Apostolicus Teneriffcnsis in Altaribus Ecclesiarum utriusque Dioecesis vix aras seu tabulas lapideas rite consecratas invenit: ipse autem plura centena consecravit, ut illis suas ditaret Ecclesias. Attamen ex tabulis recenter consecratis ' quaedam existunt, in quorum sepulcro ex errore unius tantum Sancti Martyris Reliquiae conditae sunt, et ab aliis separatae existunt; 2. aliquae autem numero per-

» S. C. C.. *Alban.n,* .8 iun., 30 iul. 183t.——Thwaurus Resolutionum, tom. 01 p. 180-187.

paucae, de quibus dubitatur an unius vel plurimorum Sanctorum Reliquias contineant, et quae ab aliis, magno numero rite consideratis, distingui non possunt. Quaesivit ergo a S. R. C.

I. An primae sint denuo consecrandae; vel sufficiat in eis ab ipsomet Episcopo, qui eas consecravit, aperiri sepulcrum et ibi alterius Sancti Reliquias adiungere?

II. An secundae possint relinqui prout sunt, permittendo ut in eis celebretur, cum non possint ab aliis, qui duorum Sanctorum Reliquias in sepulcro habent, distingui?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisita antea sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature perpensis, rescribendum censuit: « Supplicandum Sanctissimo pro sanatione, ad cautelam tantum ».

Die 13 aprilis 1867.

Facta vero de praemissis Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa IX a subscripto Secretario fideli relatione, die 2 maii eiusdem anni, Sanctitas Sua sanationem ut supra, quatenus opus sit, concedere dignata est.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3155].

6016.

S. R. C., *Mechlinien.*, 31 aug. 1867.

Praepositus Generalis Societatis Sanctissimi Sacramenti, paucis abhinc annis a Sancta Sede canonice approbatae, nonnulla proposuit dubia quoad Officii et Missae dispositionem, ncc non alios sacros ritus et caeremonias, quonim enodationem a Sacra Rituum Congregatione humiliter postulavit. Dubia autem sunt, quae sequuntur; nimirum:

II. Iuxta Indultum pro reductione Festorum in Galliarum imperio Festum Dedicationis Ecclesiarum consecratarum agendum est Dominica post octavam omnium Sanctorum. Quaeritur:

1. An praedictum Indultum Ecclesias Cathédrales et Parochiales tantum respiciat; vel etiam Regularium? et quatenus affirmative ad secundam partem,

2. An Regulares Anniversarium Dedicationis Ecclesiae Cathedralis transferre; vel omnino omittere debeant? Optaret Superior Generalis, supposito quod in dicto Induito etiam Regularium Ecclesiarum Dedicatio includatur, ut liceat Alumnis suae Societatis Anniversarium Dedicationis suarum Ecclesiarum consecratarum peragere, prout fert ius commune, idest recurrente die ipso eammdem Consecrationis.

III. Titulus in actu consecrationis Ecclesiae, quam Congregatio Sanctissimi Sacramenti Bruxellis in Belgio habet, fuit enunciatus: *Festum Sanctissimi Saaammti miractilosi,* quod Dominica prima mensis iulii Bruxellis celebratur sub ritu duplici primae classis cum octava, repetito Officio Sanctissimi Sacramenti. Cum nullo modo constet de canonica institutione Festi praedicti, saltem post Bullam *Christi Domini* s. m. Pii VII, cuius tenore

fuerunt cxtincta omnia iura et privilegia Ecclesiarum in territorio Gallicanae Reipublicae sitarum; quaeritur:

1. An valeat praedictus titulus?

2. An eidem SS. Sacramenti Officium sit adhibendum in illius celebratione?

IV. Cruces ad sacras unctiones praescriptae in Dedicatione memoratae Ecclesiae non fuerunt dispositae prout fert Pontificale Romanum; et aliunde, incuria plane supina, quaedam fuerunt destructae effosso muro. Quaeritur: An novis Crucibus, loco et ordine requisitis ac depictis, suppleri debeat illarum unctionis caeremonia iuxta formam Pontificalis?

V. Licet ne partem adhibere, quae iacct subter pavimentum Ecclesiae praesertim consecratae, ut Cellarium et aliud huiusmodi, ad retinendum ibi vina et alias res mere profanas, quamvis aditus ad praedicta loca sit extra corpus Sacri Aedifici?

XI. Quaeritur: An facultas benedicendi ornamenta, sacra linteamina etc., nobis a Sancta Sede benigne concessa, utpote generalis, valeat quoad ornamenta non tantum nostrarum Ecclesiarum, sed etiam alienarum? et quatenus negative; extensionem dictae facultatis ad ornamenta gratuito omnino distribuenda Ecclesiis pauperioribus desideraremus.

Haec porro dubia, super quibus Sacra Congregatio voluit, ut alter ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris suam in scriptis sententiam proferret, quum Emus et Rmus D. Card. Barnabo retulerit in Ordinarii' Sacrorum Rituum Comitiis hodierna die ad Vaticanum habitis, Emi et Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus accurate perpensis, rescribendum censuerunt:

Ad II. Affirmative, ad primum quaesitum; ad secundum vero; Negative, ad primam partem; Affirmative ad secundam. Ad petitionem autem, Negative ».

Ad III. Affirmative, ad primam partem; sed omisso verbo *miraculoso* in titulo: ad secundam, pariter Affirmative; facto verbo cum Sanctissimo

Ad IV. Depingantur iterum Cruces in Ecclesia, quarum sex in parte dextera, sex aliae in sinistra appareant: ita tamen ut duae sint prope Altare maius et duae prope Ecclesiae ianuam, omissa unctionis caeremonia ».

Ad V. e Negative ».

Ad XI. «Negative in omnibus».

Atque ita Sacra Congregatio rescripsit et servari mandavit.

Die 31 augusti 1867.

Facta postmodum de 111 ex praedictis dubiis Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae IX fideli relatione, die 5 Septembris eiusdem anni, Sanctitas Sua sententiam Sacrae Congregationis ratam habens, pro *gratia* benigne annuere dignata est.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3157].

6017.

S. R. C., *Ambianen.,* 31 aug. 1867.

Rmus D. Vicarius Generalis Dioccescos Ambianen. haec quae sequuntur dubia Sacrorum Rituum Congregationi enucleanda exhibuit; nimirum:

II. Utrum consuetudo ministrandi Sacramentum Poenitentiae absque Stola, etiam in Ecclesia et Sede Confessionali, servari possit; cum Rituale Romanum, dum praescribit usum Stolae in administratione Sacramentorum, addat: nisi in Sacramento Poenitentiae ministrando occasio, vel consuetudo, vel locus interdum aliter suadeat; et alibi idem Rituale subdat: Stola violacei coloris utatur, prout tempus vel locorum *consuetudo* feret?

III. Utrum pro superpelliceo uti valeat Sacerdos Alba cum Stola ad pectus transversa, in casibus praefatis; praesertim in celebrando Matrimonio, cum immediate post absolutionem ritus Matrimonii, Missam pro Sponso ct Sponsa celebraturus sit?

Sacra vero eadem Congregatio, post auditum votum alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis mature accuratcque perpensis, rescribere rata est:

Ad II. n Conveniens est, ut in Ecclesia adhibeatur Stola, iuxta S. R. C. Decreta ».[1]

Ad III. « Si immediate sequitur Missa, Sacerdos praeter Albam et Stolam induere debet etiam Planetam ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3158].

6018.

S. R. C., *Sancti Hippolyti,* 31 aug. 1867.

Rmus D. loscph Fessler Episcopus Sancti Hippolyti Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia exhibuit pro opportuna solutione:

I. Episcopus visitationem suae Dioeccseos instituens reperit quod in plcrisquc Ecclesiis parochialibus Altare principale seu maius non sit Altare fixum, sed tantum ligneum cum Ara lapidea seu portatili. Quaeritur an istud tolerari possit?

II. Altaria autem portatilia plerumque talia sunt, ut ex duabus partibus constent, quarum pars superior est lapis, pars inferior est lignum, et inter lapidem ct lignum in quodam concavo spatiolo positae sunt Reliquiae Sanctorum, quae proinde ex una parte lapidem, ex altera parte lignum tangunt; adeo ut sepulcrum pro dimidia sua parte ex lapide, pro altera dimidia parte ex ligno formetur. Quaeritur an haec Altaria portatilia in usu retineri possint?

[1] Cf. N. 5929.

III. Aliqua Altaria portatilia, licet nec sepulcrum fuerit violatum ncc enormis fractura adsit, tenui scissura laborant, quae per medium integrum lapidem decurrit. Quaeritur an per eiusmodi tenuem scissuram, ad instar fili, Altare exeeratum censendum sit?

IV. Super Altaria fixa cum tabula ex lapide, ubi ncc de Ecclesiae ipsius ncc dc Altaris consecratione ulla extat memoria, nec in scriptis aliquid invenitur, ab antiquo tamen tempore Missa celebrata semper fuit. Quaeritur an possint haberi pro consecratis? et in casu negativo, quid agendum de ciusmodi Altaribus?

V. Item reperiuntur Altaria fixa, quorum sepulcra per Parochos olim aperta fuere, et post repertas Sacras Reliquias iterum clausa. Quaeritur an huiusmodi Altaria pro exccratis habenda sint?

VI. An permitti possit Ciborium, seu sacra Pyxis ex cupro deaurato? item Monstrantia et Lunula?l

VII. Rcperitur apud .Antonelli *de Regimine Ecclesiae Episcopalis,* lib. i, Cap. 17 hacc assertio: Si Sacerdos bona fide celebraverit cum vestimentis nondum benedictis, poterunt alii Sacerdotes cum iisdem rite celebrare; quia per primam celebrationem bona fide factam, consecrata seu benedicta remanserunt. Quaeritur an hoc in praxi sequi tuto liceat?

VIII. Ubi agitur de Benedictione Abbatis auctoritate Ordinarii, Pontificale Romanum his verbis tantum utitur: *Die statuto pro eius Benedictioni ordinantur omnia etc.,* quin ipse dies accuratius determinetur. Quaeritur an dies pro tali Benedictione Abbatis auctoritate Ordinarii sic debeat intcl-ligi, quemadmodum habetur in Benedictione Abbatis auctoritate Apostolica, ubi dies debet esse Dominica vel Festiva iuxta expressam ordinationem Pontificalis Romani ?

Sacra vero Rituum Congregatio, audita prius sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature accurateque perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. Dummodo adsit in Ecclesia solummodo benedicta saltem unum Altare ad modum fixi, quod potest esse ex muro confectum cum ara lapidea, quae portatilis vocatur; reliqua Altaria, maiori non excluso, possunt quidem esse ex ligno cum ara portatili, idque haberi potest etiam in Ecclesia parochiali. Si vero nullum Altare ex muro saltem confectum rcperitur, convenit ut unum saltem hoc modo erigatur, ipsumque etiam convenit sit Altare principale ».

Ad II. Altaria portatilia, uti describuntur in dubio, admitti nequeunt; sed Reliquiae recondendae sunt in sepulcro intra lapidem effosso, ct claudendae cum parvo operculo ex lapide etiam confecto ».

Ad III. « Affirmative l».

Ad I\. « Affirmative, ad primam partem; ad secundam, provisum in prima ».

Ad V. Affirmative .

Ad VI. Affirmative .

Ad VII. « Negative ».
Ad VIII. Convenientius fieri die Dominica vel Festiva .
Atque ita rescripsit et declaravit.
[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3162].

6019.

S. R. C., *Celsonen.,* 27 iun. 1868.

Rmus Dominus Vicarius Capitularis Dioeceseos Celsonen. Sacrorum Rituum Congregationi haec quae sequuntur exposuit; nimirum:

In Oppido Sanctae Mariae, cui nomen *Sborra* huiusce Dioeceseos, Reliquiam coli Pretiosissimi Sanguinis Domini Nostri lesu Christi sequenti de causa: quum praelaudati Oppidi Parochus, Bernardus Oliver nomine, inter Missae celebrationem dubitasset num sub panis et vini speciebus esset realiter Christus in Eucharistia, subito qui erat in Calice celebrantis Sanguis Dominicus exuberavit, irrigans corporalia ct Altaris mappas, non iam vini, sed veri sanguinis specie.

Huius prodigii causa, S. Sedem fuisse exoratam, ut id factum examinaret, authcnticumque, si ei placuisset, decerneret; quod ipsa effecit, servatis servandis, iuxta Bullam a Sergio IV anno secundo sui Pontificatus expeditam: dcclaravitque factum illud inter vera miracula recensendum et propter illud fidelibus, Confraternitati in eadem Parochia erectae inscriptis, privilegia innumera concessit: cuius Bullae Pontificiae authenticum testimonium in Archivo Parochiali praedicti Oppidi asservatur.

Corporalia illa exuberante sanguine imbibita etiam nunc in dicta Parochia inter decentem thecam religiose conservari, perfecte tincta rubenti sanguine permanentia.

Hisce corporalibus ab immemorabili (et absque dubio ab epocha facti mirandi) latriae cultum tributum esse.

Recenter vero a nonnullis dubitatum est de legitimitate praedicti cultus, sumpta occasione ex Decreto a Sacra Rituum Congregatione lato die 22 Septembris anni 1827 pro casu, qui accidit in Ecclesia S. Ambrosii Oppidi *Valpolicella* Dioecesis Veronen.; cui hunc de quo exponitur partim similem ipsi dicunt, etsi in multis, quae substantialia videntur, perdissimilem esse ultro confiteantur.[1]

Ne tamen hac in re leviter procederet, cognito quod in huic conterminae Dioecesis Vicensis Oppido, cui nomen 5. *loanties de las Abadesas,* extitit casus nostro persimilis (ibi enim ab anno 1251 hostia asservatur consecrata), inquisivit qualis ipsi cultus tribueretur? et comperit cultum tribui latreuticum approbatum, promotumque ipsum esse a 70 et amplius Praelatis, quos inter Cardinales et Archiepiscopi extant, ct Sacram Rituum Congregationem Decreto induisisse ut posset celebrari quotannis Missa votiva de SSmo Sacramento, die quo Festum huius miraculi, SSmi Mysterii dicti, celebratur.

[1] Cf. N. 5853·

Quapropter quum pro Reliquia Pretiosissimi Sanguinis Redemptoris, quae in memorato *Sborrae* Oppido colitur, eaedem, ut videtur, quam pro illa S. *loannis de las Abadcsas* rationes militent; hinc praefatus orator ab eadem Sacra Congregatione humiliter exquisivit ut declarare dignaretur praefatam Reliquiam, sine labe superstitionis, latriae cultu esse adorandam.

Sacra vero eadem Congregatio, referente Secretario et omnibus mature libratis riteque perpensis, auditoque voto tum alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, tum Rmi D. Laurentii Advocati Salvati eiusdem Sacrae Congregationis Assessoris, rescribendum censuit ad tramitem Decreti in una A'eronen., diei *22* septembris 1827, nimirum: « In casu de quo agitur, permittendae tantummodo sunt illae venerationis et cultus significationes, quae conveniunt Reliquiis de Cruce Domini Nostri lesu Christi. Atque ita decrevit ct servari mandavit ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3176].

6020.

S. R. C., decr. gcn. 23 iul. 1868.

Post liturgicas recentiores leges a Summis Pontificibus Pio V, Clemente VIII, Paulo V et Urbano VIII conditas, gravis exarsit controversia inter Doctores et Rubricistas: An in Missis defunctorum aperiri possit tabernaculum ad fideles pane Eucharistico reficiendos ». Sacrorum Rituum Congregatio prima vice interrogata, in una Albinganen., 24 iulii 1683, ad 2, respondit: *Non esse contra ritum ministrare Communionem in Missa de Requit, vel post illam cum paramentis nigris, omissa benedictione, si administraretur post Missam.*]

Verum controversia nondum composita, identidem Sacra Rituum Congregatio peculiaribus in casibus responsa dedit, quin unquam ad Generale Decretum deveniret. Interea ex nonnullorum Doctonim placitis, tum pervasit opinio posse nempe fidelibus Sanctam Eucharistiam ministrari particulis tantum in Missa pro defunctis consecratis; tum in aliquibus locis mos invaluit Missas defunctorum celebrandi in paramentis violaceis, ut non solum intra Missam sed etiam ante vel post camdem pietati fidelium Sacra Eucharistia refici cupientium satisfieret. Quapropter, Episcopis praesertim Sacrorum Rituum Congregationem saepissime rogantibus ut per Generale Decretum quid hac in re faciendum sit statueret;

Sacra eadem Congregatio anno 1823 edixit ut gravis haec quaestio *videretur peculiariter ct ex Ojjicio.* Quod iterum anno 1837 ad dubium: *An mos qui perdurat adhuc, communicandi in Missis defunctorum cum particulis praeconsecratis, possit permitti?* responsum est: *Dilata.* Nihilominus ob temporum ac rerum circumstantias isthaec peculiaris negotii huiusmodi salebrosi disquisitio ad aetatem usque nostram dilata fuit; siquidem in Conventu dic 16 septembris anni 1865 collecto, cum ageretur de usu coloris violacei

» Cf. N. s<>53

in Missis defunctorum in Altari ubi Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum asservatur, responsum fuit tertio: *Dilata, et reproponatur una cum alio dubio: An Sacerdos possit aperire ciborium ad communicandos fideles cum paramentis nigris.*

Tandem novis supervenientibus Sacrorum Antistitum precibus, die 3 martii anni 1866, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis propositum fuit dubium una cum sententia, quam ex officio aperuit alter e Consultoribus: *An sacerdos possit aperire Ciborium ad communicandos fideles in paramentis nigris?* Verum Emi et Rrîîi Patres Cardinales responderunt: *Dilata; et scribat alter Consultor, nec non Assessor, reassumptis omnibus ad rtntfacientibus, habita praesertim ratione relate ad opportunitatem.*

Typis traditis communicatisque hisce sententiis tum Rmi Assessoris tum alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris specialiter deputati, Sacrorum Rituum Congregatio in Ordinario Coetu hodierna dic ad Vaticanum coadunata est: ubi Emus et Rinus Dominus Cardinalis Nicolaus Clarelli Paracciani, loco et vice Emi ct Rmi Cardinalis Constantini Patrizi Praefecti absentis, idem proposuit dubium;

Et Emi ac Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, re mature accurateque perpensa etiam quoad opportunitatem, responderunt: « Affirmative seu posse in Missis defunctorum, cum paramentis nigris, Sacram Communionem fidelibus ministrari, etiam ex particulis praeconsccratis, extrahendo Pyxidem a tabernaculo. Posse item in paramentis nigris, ministrari Communionem immediate post Missam defunctorum; data autem rationabili causa, immediate quoque ante eamdem Missam; in utroque tamen casu omittendam esse benedictionem. Missas vero defunctorum celebrandas esse omnino in paramentis nigris; adeo ut violacea adhiberi nequeant, nisi in casu, quo die 2 novembres Sanctissimae Eucharistiae Sacramentum publicae fidelium adorationi sit expositum pro solemni Oratione Quadraginta Horarum ».

Et ita decreverunt ac ubique locorum, si Sanctissimo Domino Nostro placuerit, servari mandarunt.

Die 27 iunii 1868.

Facta autem per Secretarium Sanctissimo Domino Nostro Pio Papac IX relatione, Sanctitas Sua Decretum Sacrae Congregationis approbavit et confirmavit, die 23 iulii eiusdem anni 1S68.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3177].

6021.

S. R. C., *Snlten.*, 26 sept. 1868.

Rmus D. Bonaventura Rizo Episcopus Salten. Sacrorum Rituum Congregationi exposuit quod Altaria Ecclesiarum Dioccescos sibi commissae, in quibus Feria V in Coena Domini SSmum Eucharistiae Sacramentum asservatur, perpulchro quidem ornari soleant;' attamen absque statuis, imaginibus aliisque repraesentationibus. Verum Regulares Missionarii Ordinis Seraphici Sancti Francisci in hac Civitate a duobus vel tribus annis

statuas et alia similia ponere coeperunt in hunc modum; videlicet: Passionis Dominicae aliquas scenas repraesentant, imagines et statuas de novo absque Episcopi approbatione collocant, imo etiam hoc praesente anno Imaginem D. N. I. C. in horto orantis ct angelum ipsum confortantem posuerunt; ita tamen ut, positis genibus, manibus ad coelum extensis, tunica aperta ct pectore discooperto et denudato appareat, nulla habita ratione narrationis Evangelistarum, nempe S. Matthaei, cap. XXVI, v. 32 usque ad 47; S. Lucae, cap. XXII, v. 41 usque ad 47; S. Marci, cap. XIV, v. 23 usque ad 43; S. loannis, cap. XVIII, v. 4 et seq.; unde accidit ut quidam litteralis narrationis Sancti Evangclii veracitatcm alteri cuidam libro postponerent, quod mirum non est in hisce regionibus, in quibus Bibliorum studium non multum curatur. ludas etiam apparebat ad Dominum accedens cumcohonc in actu ipso orationis et confortationis, Apostolorum dormientium statuis longius apparentibus, ut is Dominum in actu orationis repente invenisset; quod procul dubio textui evangelico contradicit, cum iuxta ipsum, Dominus lesus postquam oravit, discipulis annuntiaverit proditoris adventum et processerit ludae et cohorti in occursum. Porro haec omnia fidem in Evangelium ct litteralem SS. Evangelistarum narrationem minime servant, sed potius contradicunt; cum plurcs, prout repraesentatum est et non prout narratur in Evangelio, accidisse crediderint. Accedit quod SSmum Sacramentum sub talibus statuis et arborum picturis in quadam parvae speluncae specie, ct super plano presbyterii collocatum sit, quin collocaretur nec collocari possit Altare ct super eum sex candelabra etc. iuxta praescriptum Cacrcmonialis Episcoporum, Lib. 2, cap. 23, § 2 et Rubricarum Missalis dicta Feria V in Cocna Domini. Super dictam etiam speluncae speciem ct super SSmum Sacramentum, Laicus quidam Conventus continuo ascendebat et deambulabat, lampades quae erant coram statutis curandi gratia, coram populo circumstante.

Praeterea populus magis ad statuas et picturas quam ad Sanctissimum Sacramentum attendit, et plurimae irreverentiae locum habent, in hisce repraesentationibus, quae etiam usque post Sanctum diem Paschae asservantur.

Attentis expositis ct scandalis quae occasione huiusmodi repraesentationum vitari non possunt, ab eadem Sacra Congregatione humillime postulavit solutionem sequentium dubiorum:

Dubium 1. Utrum huiusmodi repraesentationes in Sacello, in quo Feria V maioris Hebdomadae reponi debet Hostia consecrata, tolerari possint? et quatenus negative,

Dubium II. An Regulares ab Episcopo coerceri possint ad huiusmodi repraesentationes non faciendas?

Quum autem haec dubia, super quibus votum suum typis cusum exaravit alter ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis hodierna die ad Vaticanum habitis retulisset Emus ct Rmus Cardinalis Aloisius Bilio huius Causae Ponens constitutus· Emi et Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus mature perpensis ac consideratis, rescribendum censucrunt:

Ad I. Usum expositum esse contrarium Caeremoniali Episcoporum et Rubricis Missalis Romani; et in casu de quo agitur, Episcopus curet illum eliminari etiam auctoritate Sacrae Rituum Congregationis.

Ad II. ' Provisum in primo ».

Atque ita rescripserunt et declararunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3178].

6022.

S. R. C., *Tlascalen.*, 26 sept. 1868.

Rmus I). Carolus Maria Colina Episcopus Tlascalen. in Mexico exponens Sacerdotes suae Dioecescos ex antiqua consuetudine Stolam adhibere non solum in Ecclesiasticis functionibus sed etiam in praedicatione, a Sacra Rituum Congregatione humiliter exquisivit ut ipsa declarare dignaretur quibus in casibus a Sacerdotibus sit adhibenda Stola?

Et Sacra eadem Congregatio, audita tum relatione a subscripto Secretario facta, tum voto in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, declaravit: « Stolam a Sacerdote adhibendam esse quum conficit aut administrat Sacramenta, aut Officium aliquod facit quo Stola adhibenda sit; aut etiam cum concionatur, si in eo loco adest consuetudo. Atque ita declarant.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3185].

6023.

S. R. C., *Lingonen.*, 5 dec. 1868.

Nicolaus Prosper Maguère, Sacerdos et in Seminario Lingonensi Sacrae Liturgiae Professor, a Sacra Rituum Congregatione solutionem sequentium dubiorum humiliter expostulavit; nimirum:

Dubium I. Anno 1869 Festum Annuntiationis B. M. V. incidet in Cocna Domini, et iuxta Rubricas Officium et Missa reponendum est in Feria II post Dominicam in Albis. Quaeritur autem: An Missa pro populo debeat applicari Feria V in Cocna Domini; vel e contra Feria II post Dominicam in Albis? Ratio dubitandi est, quia in Gallia per concordatum dici 9 aprilis 1802 sublata est obligatio abstinendi ab operibus servilibus et Sacrum audiendi in Festo Annuntiationis.

Dubium II. Eodem anno 1869 Festum S. Marci occurret Dominica IV post Pascha. Porro quaeritur: An Missa Processionis celebranda sit ut in Missali praescribitur post Dominicam V in colore violaceo, sine *Gloria* et sine *Credo* cum cantu feriali, etiam in Ecclesiis in quibus celebratur unica Missa Processionis?

Sacra vero eadem Congregatio post accuratum corumdem dubiorum examen rescribere rata est:

Ad 1. it Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ».

Ad IL ' Affirmative in omnibus; iuxta Decreta alias edita et praesertim in una Briocen. diei 14 augusti 1858, ad dubium II ». 1

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3189].

6024.

S. R. C., *Syren.,* 5 dec. 1868.

Rmus Dims losephus Maria Alberti Episcopus Syren, a Sacra Rituum Congregatione inscquentium dubiorum solutionem humillime postulant; nimirum: 2

Dubium IV.Paramenta coloris flavi, tum serica tum cx auro contexta, possuntne adhiberi pro albo, viridi, rubro ac violaceo, praesertim in Ecclesiis pauperioribus, facere non valentibus paramenta singulorum colorum a Rubrica praescriptorum?

Dubium V. An in Tobaleis Altarium, in Albis et in superpelliceis tolerari possint vela transparentia, quae repraesentent Cruces, Ostensoria, calices cum Hostia, figuras Angelorum et alia similia sacra obiecta?

Sacra vero eadem Congregatio, referente subscripto Secretario ct audita prius sententia alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rc mature perpensa, propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad IV. « Quoad paramenta coloris flavi, Negative; quoad paramenta cx auro contexta, Affirmative; excluso tamen colore violaceo ».

Ad V. « Posse permitti ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3191].

6025.

S. R. C., dccr. 10 dec. 1868.

[Textus huius Decreti refertur infra, N. 6034].

6026.

S. R. C., *Gnesnen. et Posnanien.,* 20 mart. 1869.

Rmus D. Archiepiscopus Gncsnen. et Posnanien. sequentium dubiorum solutionem a Sacra Rituum Congregatione humiliter exquisivit; nimirum:

Dubium I. Ab antiquissimis temporibus existunt fundatae in Ecclesia Metropolitana Posnanicnsi Missae votivae de SSma Trinitate, dc SSma Eucharistia, de Passione, de Cruce, de Beata *Rorate,* de S. Adalbcrto ct dc

1 S. R. C, Décréta Authentica, n. 3069.

i E. Dub. L

S. Francisco, quae per singulas hebdomadarum dies distributae quotidie cantantur. Votivae huiusmodi celebrantur, nullo habito respectu ritus Festi, Dominicae vel Feriae in illarum diem incidentis; ita ut dum principalia etiam Festa Dedicationis, Tituli, Patroni vel alia universalis Ecclesiae quae in Cathcdrali solemniter peraguntur, non eo minus dictae Votivae locum habeant: si perpauca tantum Domini Nostri lesu Christi Festa excipiantur. Possunt ne Missae huiusmodi Votivae etiam in posterum, attenta scculari consuetudine sed deficiente quocumque Apostolico privilegio, eodem modo cantari? an potius cantandae sunt iis tantum diebus quibus id generales Rubricae permittunt: in reliquis vero diebus canendae Missae de Officio occurrente ad intentionem praescriptam a fundatoribus?

Dubium II. Episcopi Titulares SufFraganei Gncsnensis et Posnanicnsis, qui in Capitulis Metropolitanis Gncsnae et Posnaniae Canonicatus obtinent, tenenturne aeque ac alii Canonici Archiepiscopum cappa magna indutum ad Cathedralem, sive ad Missam Pontificalem celebrandam sive ad assistendum Missae ab alio celebrandae, accedentem associare?

Dubium III. Licetne Episcopis huiusmodi in stallis suis permanere, dum Archicpiscopus cappa magna indutus ab integro Capitulo associatus Cathedralem ingreditur, sive Sacrum pontificaliter peracturus sive ut Sacro ab alio celebrando assistat; vel dum, illo peracto, recedit?

Et Sacra Rituum Congregatio, audita sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ad relationem subscripti Secretarii, rescribendum censuit:

Ad 1. Pro gratia, cum limitatione; nimirum quod praefatae Missae votivae non possint celebrari in Dominica prima Adventus, Feria IV Cinerum, Dominicis prima Quadragesimae ct Palmarum cum tota maiori Hebdomada, Dominica Resurrectionis ct Pentecostes cum duobus sequentibus diebus, die Nativitatis Domini, Epiphaniae, Ascensionis, Corporis Christi ct omnibus diebus in quibus celebrari debet iuxta Calendarium Dioeccsanum aliud Festum respondens Missae Votivae; ac dummodo diebus in quibus celebratur praedicta Missa Votiva, praeter eam, celebretur etiam Slissa Convcntualis seu diei Festi currentis ».

Ad II. «Tenentur, ut Canonici».

Ad III. « Provisum in secundo ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3199].

6027.

S. R. C., *Montis Regalis,* 20 mart. 1869.

Xavcrius Lorito, Magister Caeremoniarum Insignis Collegiatac Ecclesiae Ssmi Salvatoris Crucifixi Civitatis Montis Regalis in Sicilia, de Ordirarii sui consensu a Sacra Rituum Congregatione humiliter declarari postulant dubia sequentia:

Dubium VII. An valeat consuetudo non genuilectendi a Choro in transitu ante Altare ubi est exposita Reliquia S. Crucis Domini; atque a celebrante in incensatione, in accessu et recessu ac quoties transeat ante medium Altaris seu a latere ad latus, ut in incensatione?

Dubium VIII. An fieri possit post Missam solemnem absolutio adTumulum, relicta ex dispositione nostri fundatoris Archiepiscopi Domini Hieronymi Venero in Festo S. Hieronymi Doctoris, occurente in die Dominica?

Dubium IX. An ministri parati, dum canitur Missa solemnis Conventualis, privatim recitare valeant Horas Canonicas?

Dubium X. Potestne adhiberi Pallium nigri coloris in solemni Commemoratione et Exequiis Defunctorum ad Altare SSfni Sacramenti?

Haec autem dubia referente subscripto Secretario, eadem Sacra Rituum Congregatio, audita etiam sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, eaque mature accurateque perpensa, rescribendum censuit:

Ad VII. « Negative, et detur Decretum Sacrae Rituum Congregationis in Varsavien., 7 maii 1746, ad 7 1 et in Lucionen., 23 maii 1835, ad I et 2. 2 Lignum vero Sanctae Crucis thure adoletur triplici quidem ductu a Sacerdote non genuflexo, sed stante, etiam Feria VI in Parasceve, iuxta Decretum Sacrae Rituum Congregationis 23 Septembris 1837 in Mutinen., ad X».3

Ad VIII. «Negative; et serventur Decreta».1

Ad IX. « Non est interloquendum; seu Negative ».

Ad X. u Negative ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3201].

6028.

S. R. C., *Brixien.*, 15 apr. 1869.

Rmus D. Hieronymus Vcrzeri Episcopus Brixicnsis in Longobardia exposuit in quadam Paroecia suae Dioecesis iam a sacculo una cum parochiali Ecclesia consecratum fuisse Altare maius ad normam Pontificalis Romani. Sed cum novum Altare maius in ea fuerit aedificatum ac rite consecratum, illud prius fuit asportatum in Cappella laterali eiusdem Ecclesiae. In cuius translatione mensa quidem a stipitibus avulsa est, sed omnino integra permansit, et Sanctorum Martyrum sepulcrum plane inviolatum. Ipse autem liturgicis praescriptionibus obsequens, ne in eo Sacrum fieret, vetuit, quoadusque a Sacra Rituum Congregatione sequens dubium dissolvatur; nimirum: 1 trum praefata mensa ad instar Altaris portatilis haberi, in eaque Missae Sacrificium celebrari possit, sine nova consecratione aut

» Cf. N. 5786.

« cr. n. 5874·

• S. It. C. Decreta Authentica, n. 2769.

* S. It. C. Decreta Authentica, n. 2186; Cf. N 5965.

alterius lapidis rite consecrati substitutione? ct quatenus negative, Episcopus orator necessariam dispensationem ct sanationem implorat.

Sacra vero eadem Congregatio, audita sententia alterius ex Apostolicamm Caeremoniarum Magistris, rescribendum censuit: Ad Dubium: Negative; ad Postulatum vero: Affirmative; si SSmo Domino Nostro videbitur ».

Dic 20 martii 1869.

Facta autem, die 15 aprilis eiusdem anni, de praemissis SSmo Domino Xostro Pio Papac IX relatione per infrascriptum Secretarium, Sanctitas Sua petitam dispensationem ct sanationem benigne elargiri dignata est.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3198].

6029.

S. R. C., *Brixien.*, *5* mart. 1870.

Rmus D. Hieronymus Verzcri Episcopus Brixien. Sacrorum Rituum Congregationi exposuit in Longobardia morem inolevisse, Statutis Municipalibus firmatum, quod mortuorum cadavera a domo ad Ecclesiam et ab hac ad Coemeterium in sarcophago curru imposito ab equis vehantur. Ne autem Clerus sacris vestibus indutus cum Cruce ante equos procedere cogatur, orator constituit ut quoties in Civitate Brixiensi currus in funeribus ducendis adhibeatur, Clerus cum Cruce non comitetur funus, sed recipiat cadaver sarcophago inclusum ad ianuas Ecclesiae, persolutisque Exequiis, si ad Coemeterium super curru deferendum sit, ipsum ad fores Ecclesiae vectoribus reddat. Verum quum id aegre ferant permulti ac querimonias excitent, Parochis praesertim molestissimas, antequam per generale Decretum quidquam praedictus orator statuat, ab eadem Sacra Congregatione humillime insequendum dubiorum solutionem expostulavit; nimirum:

Dubium I. Num in funeribus ducendis tolerari queat usus currus, super quo imponatur feretrum equis vehendum ad Ecclesiam et Coemeterium? et quatenus affirmative,

Dubium II. Num Parochus ct Clerus funus ducere possint sacris vestibus induti crectaque Cruce? vel potius ad Ecclesiae ianuas feretrum excipere, ac post Exequias iuxta Rituale Romanum ibidem persolutas, reddere debeant, super curru ad Coemeterium vehendum?

Sacra vero eadem Congregatio, audita prius sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ad relationem subscripti Secretarii rescribendum censuit:

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. " Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam »

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3212].

6030.

S. R. C., *Posnanien.,* 5 mart. 1870.

Quum modo corrigantur statuta Capituli Metropolitani Posnaniensis, Rmus D. Miccislaus Lcdochowski Archiepiscopus Gncsnen. et Posnanien. Sacrorum Rituum Congregationi exposuit quod, vi antiquissimae consuetudinis semper servatae, et modo adhuc in Metropolitana Posnanicnsi vigentis, praecedentia Episcopi Suffraganei in Choro et in Capitulo regitur eo modo qui statutus fuit in ordinatione Timothei Gorzénski Episcopi Posnanien. facta in generali Capitulo anno 1810. Haec autem ordinatio est tenoris sequentis; nimirum § 49: Repetendo antiqua statuta ac decreta Andreae de Brin Opalénski et Adalberti Tholibowski Praedecessorum Nostrorum de electione ct praecedentia Suffraganei, et insuper insistendo laudabili consuetudini in hac Cathedrali Ecclesia observatae, quae vim legis obtinet, Suffraganeus Posnanien. locum primum in Processionibus: in stallovero et Capitulo pro gradu dignitatis, si Praelatus; si tantum fuerit Canonicus, non habita ratione vocationis, locum primum inter Canonicos habebit .

Praedictam autem observantiam quum etiam in posterum manutencri Capitulum cuperet, proinde inter nova statuta fuit apposita, λ erum quum, contra ipsam, protestationem suam emiserit Rmus D. Franciscus Stefanowicz Episcopus Samosaten. ac hodiernus Suffraganeus Posnanien., qui sibi praecedentiam deberi asserit ex pluribus Decretis Sacrae Rituum Congregationis; hinc praefatus Rmus orator ab eadem Sacra Congregatione humiliter expetivit: An in praesenti casu attendendum sit protestationi Episcopi Suifraganei, qui Canonical! praebenda in dicta Metropolitana Ecclesia potitur, eidem dando praecedentiam in Choro super Dignitates; vel potius antiqua consuetudo servanda sit descripta in supra relata Ordinatione Timothei Gorzénski?

Sacra vero Congregatio, re mature perpensa auditaque sententia alterius ex Apostolicanim Caeremoniarum Magistris, iuxta alias decretal rescribere rata est: « Competere in omnibus praecedentiam Episcopo Suffraganto Canonico ». Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3214].

6031.

S. R. CM Visen., 20 aug. 1870.

R. D. Eduardus de Hgueiredo Vciga Magister Caeremoniarum in Cathedrali Ecclesia Viscnsi in Lusitania, exponens in aliquibus locis Diocccscos morem esse transferendi Sacras Sanctonim Imagines de domo in

» Cf. N. 51’5. 517i>. 5497. 5499. 55OJ, S5«7. 5591. 5Û31, 5640, 5647. 5715, 5807, 5868, 5870.

domum, ct in his translationibus Ecclesiasticos non sacris vestibus indutos ncc a Laicis separatos incedere, quin Sacerdos aliquis praesit; a Sacra Rituum Congregatione humiliter exquisivit:

I. An tales Sacrarum Imaginum translationes uti verae Processiones Ecclesiasticae habendae sint?

II. Utrum Clerici, iisdem translationibus procedentes sine sacris vestibus, cooperto capite ire possint?

Sacra eadem Congregatio ad relationem infrascripti Secretarii rescribendum censuit:

Ad I. « Negative; ct Episcopus curet ut Clerici et Ecclesiastici hisce translationibus nequaquam intersint ».

Ad II. « Provisum in primo ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3217].

6032.

S. R. C., *De Nicaragua,* 20 aug. 1870.

Quum Rmus D. Emmanuel Alloa Episcopus de Nicaragua a Sacra Rituum Congregatione humiliter exquisierit: An toleranda sit vel potius abolenda consuetudo, non multis abhinc annis inducta, quod Canonici Cathedralis Ecclesiae de Nicaragua absque speciali Sedis Apostolicae induito utantur rochctto in sacris functionibus peragendis et annulum semper deferant etiam in celebratione sacrosancti Missae Sacrificii?

Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii et audita etiam sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescribendum censuit: « Negative in omnibus, nisi habeatur speciale indultum a Sancta Sede; ct Episcopus curet ut quamprimum hi abusus tollantur ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3218].

6033.

S. R. C., *Sacrae Congregationis de Propaganda Fide,* 20 aug. 1870.

Quum ex actis sacrae visitationis Ecclesiarum in Indiis, cura Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, innotuerit in Vicariatu Apostolico de Madras nonnullos reperiri usus Sacram Liturgiam respicientes, dc quibus dubitatur an legitimi sint; Emi et Rrili Patres Sacrae eiusdem Congregationis mandarunt quod dicti usus ad Sacram Rituum Congregationem transmitterentur, ut eadem quid in posterum faciendum sit decerneret. L sus autem sunt sequentes; nimirum:

I. Missionarii, qui ad Hiberniam pertinent, in dicto λ icariatu usum introduxerant in Hibernia vigentem benedicendi Matrimonia extra Missam, illas preces adhibendo (juae in Missali sunt in Missa pro Sponso et Sponsa.

Quum autem Anglo-Indiani cupiant ut etiam eodem modo eorum Matrimonium benedicatur, ex Missionaries alii illorum votis favent, alii dubii haerent quid sibi faciendum sit.

II. Quum Ritualia e Missionariis Hibernis in Indiam invecta, quoad Nuptiarum benedictionem, discordent a Rituali Romano; quaeritur: An Missionarii non solum Hiberni, sed etiam aliarum Nationum, iisdem possint uti in benedictione Nuptianim, non solum si agatur de Hibernis, sed etiam de Catholicis indigenis aut aliarum Nationum?

Sacra vero Rituum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii et audita sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescribendum censuit: « Servetur quod decretum fuit, mandante SSmo I). N. Pio Papa IX, in una Limburgen. diei 23 iunii anni 1853 ».[1] Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3226].

6034.

S. R. C., decr. gen. 22 dec. 1870.

I. In Generalibus Decretis a s. m. Urbano PP. VIII editis - super moderatione cultus Dei famulis praestandi, omnino praecipitur ut sive Causa procedat per viam non cultus, sive per viam casus excepti, particularis processus praecedere debeat una cum subsequenti pronuntiatione Ordinarii, seu ludicis ab Apostolica Sede delegati, vel super cultu non exhibito vel super casu excepto. Quibus Decretis diu conformis extitit Sacrae Rituum Congregationis praxis, uti patet ex eiusdem Congregationis Actis. Quin etiam, prouti testatur s. m. Benedictus PP. XIV in suo opere de Canonizationc Sanctorum, Lib. 11, Cap. 23, n. 10, inductum fuit ad normam eorumdem Decretorum ut per particularem processum nedum probaretur cultus initium, seu fundamentum casus excepti, verum etiam cultus eiusdem iugis continuatio, usque ad sententiam hac de re editam sive ab Ordinario sive a ludice ab Apostolica Sede delegato; subinde tamen, accedente expresso vel tacito S. Sedis consensu, iudicialis illa ac legitima inquisitio intermitti coepit, et per extraiudicialcs probationes deventum est ad declarationem casus excepti. Verum cum Erîïi Patres sacris tuendis Ritibus Praepositi particularis processus confectionem valde conferre animadverterint accuratiori causarum examini, re mature perpensa auditoque S. Fidei Promoture, hodiernis Comitiis ad Vaticanum habitis, Generalium Decretorum tenorem ac veterem S. Congregationis praxim districtius in posterum observari iusserunt. Proinde statuere ut deinceps ad approbationem cuiuslibet ex casibus exceptis non deveniatur, nisi praecesserit particularis processus tam super cultus initio, seu super fundamento casus excepti, quam super cultus continuatione usque ad sententiam ab Ordinario seu ab

[1] Ci. N. 5967·

« Cf. N 213. 5336.

ludice ab Apostolica Sede delegato emanandam, qua declaretur casum de quo agitur comprehendi inter exceptos a memoratis Decretis s. m. Urbani PP. VIII: si Ssmo Domino Nostro placuerit. Dic 5 decembris 1868.

Facta autem per subscriptum Secretarium Ssmo Domino Nostro Pio Papae IX relatione, Sanctitas Sua Decretum Sacrae Congregationis approbavit, ac confirmavit, typisque editum publicari praecepit dic 10 eiusdem mensis et anni.

II. Sacra Rituum Congregatio, expendens Processus sive Ordinaria sive Apostolica auctoritate pro Servorum Dei Beatificatione et Canonizatione extra Urbem confectos, gravem quandoque irregularitatem adnotarc debuit in eo sitam, quoi! personis certum officium in processu instruendo gerentibus, postquam illo fungi coeperunt, venia data fuerit, perdurante adhuc sive Ordinaria sive etiam Apostolica eiusdem Causae inquisitione, officio primo dimisso, aliud diversae indolis assumendi et exercendi. Haec autem officiorum permutatio cum iuris regulis minime consona videatur, eadem Sacra Congregatio in Ordinariis huius diei Comitiis ad Vaticanum habitis, ad praedictum removendum abusum ct suspicionem quamlibet etiam levem in re tam gravis momenti prorsus eliminandam, censuit prohibendum, si SSmo placuerit, ne deinceps in condendis quibusvis Processibus tam Ordinariis, quam Apostolicis ad eiusdem Servi Dei Causam pertinentibus, eadem persona diversis officiis ne successive quidem, utcumque priori expleto et dimisso, fungi possit sub poena nullitatis ».

Die 10 decembris 1870.

Factaquc de praemissis per subscriptum Secretarium SSmo Domino Xostro Pio Papae IX fideli relatione, Sanctitas Sua praefatam Sacrae Congregationis decisionem ratam habuit ct confirmavit, eamque praesenti generali Decreto promulgari ct ab omnibus servari mandavit. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Dic 22 eiusdem mensis ct anni.

[S. R. C. Decreta /Xuthcntica, n. 3233].

6035.

S. R. C., *Vicariatus Apostolici de Dania,* 10 febr. 1871.

R. D. Hcrmannus Grüder, iam Missionarius Apostolicus in Vicariatu de Dania ct modo in eodem Praefecti Apostolici munere fungens, ad Sacram Congregationem de Propaganda Fide nonnulla transmisit dubia, quae ab Eadem ad hanc Sacram Rituum Congregationem pro solutione remissa fuere. Dubia autem proposita sunt sequentia:

Dubium I. Inter facultates speciales quae oratori communicatae fuere, nona ita iacet: Deferendi Sanctissimum Sacramentum occulte ad infirmos sine lumine, illudque sine eodem retinendi pro iisdem infirmis, in loco tamen decenti, si ab haereticis aut infidelibus sit periculum sacrilegii. Circa vero hanc facultatem quaerit:

1. Num vi huius facultatis etiam liceat ministrare infirmis S. Communionem occulte sine vestibus sacris ct lumine?

2. Num vi huius facultatis liceat etiam ministrare extremam Unctionem eodem modo?

3. Num vi huius facultatis liceat deferre et ministrare dicto modo S. Communionem iis qui longo tempore in carceribus acatholicis detinentur si secus eadem carerc debent?

4. Num in hisce casibus saltem sufficeret, si Sacerdos in ipso cubiculo infirmi aut carcerati veste talari et Stola se induat?

5. Num vi huius facultatis liceat Missionario. commoranti in locis ab Ecclesia vel Oratoriis longe distantibus, servare aliquas sacras Hostias in loco decenti pro infirmis forte occurrentibus, quamvis actu nulli ibi infirmi reperiantur?

Dubium III. In locis Missionum, ubi Catholici haud raro incolunt procul Ecclesiis vel Oratoriis publicis, a quibus y. gr. decem vel viginti milliariis geographicis distant, et translatio infantium in tenera aetate per tantam locorum distantiam magnis periculis et incommodis obnoxia est; licetne Missionario advocato baptizare hos infantes solemniter in dominus privatis, vel extra mortis periculum, Baptismum ministrare sine caeremoniis':

Dubium IV. Numquid ad sacram Hostiam in Ostensorio exponendam uti licet Lunula, quae consistit ex duobus orbiculis vitreis tenui limbo vel circulo argenteo deaurato circumiunctis et claudendis, ita ut sacra Hostia subter inhaereat ipsi circulo argenteo, ast ante ct retro vitreos orbiculos ipsos immediate tangat, et per eos erecta teneatur?

Sacra vero Rituum Congregatio, referente infrascripto Secretario, audita sententia in scriptis Rmi D. eiusdem Sacrae Congregationis Assessoris, propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I. Ad primam quaestionem: « Affirmative, si pariter ab haereticis aut infidelibus sit periculum sacrilegii ». .AMd-

Ad secundam: « Affirmative, si idem adsit periculum ».

Ad tertiam: « Affirmative, si immineat idem periculum et adsint causae prudenti iudicio Missionarii graves pro Sacra Eucharistia administranda .

Ad quartam: « Id omittendum non esse, quotiescumque fieri potest».

Ad quintam: Affirmative, prout liquet ex ipso indulti tenore ».

Ad III. Affirmative, seu Baptismum in casu ministrari posse in privatis domibus, servato ritu Ecclesiae consueto ».

z\d IV. Prout in casu exponitur non decere sacras species inter vitreas laminas includere, quarum superficies illas immediate tangant ».

Atque ita rescripsit.

Die 4 februarii 1871. . **jJ–**

Facta autem de contentis in secundo dubio (circa quaedam officia privilegiata in Supplemento Breviarii contenta) Sanctissimo Domino Nostro Pio Papac IX per eumdem Secretarium fideli relatione, Sanctitas Sua declaravit: Indultum coarctandum esse ad illa Officia quae Clero Urbis Romae usque huc concessa fuere vel in posterum concedentur. Die 10 iisdem mense et anno.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3234].

6036.

S. R. C., *Burgi S. Domnini,* ii mart. 1871.

Rmus D. loseph Buscarini Vicarius Capitularis Dioecesis S. Domnini, Sede illa Episcopali vacante, a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem humillime exquisivit; nimirum:

Dubium I. In Dioecesi Burgi S. Domnini, sicuti et in plurimus aliis, recitari solent coram SSmo Sacramento exposito vulgari sermone sequentes laudes approbatae, quibus adnexae sunt nonnullae Indulgentiae: *Dio sia batiddto. Benedetto il suo Santo Nome ecc.* Ast in aliquibus dictarum Ecclesiarum recitantur immediate post Orationem: *Deus qui nobis sub Sacramento mirabili etc.;* sed antequam impertiatur populo benedictio, in aliis post benedictionem cum Venerabili, sed priusquam reponatur SSmum Sacramentum in Tabernaculo. Hoc posito quaeritur an continuari possit ad libitum utraque consuetudo?

Dubium II. Ex Decretis quae praescribunt usum Stolae dumtaxat in confectione et collatione Sacramentorum,[1] nonnulli Sacrarum Caeremoniarum cultores ct Magistri arguunt non amplius adhiberi posse Stolam in exponendo et reponendo SSmo Sacramento, vel eodem transferendo de uno ad aliud Altare, ac in elargienda cum ipso benedictione, in commendatione decedentis animae, in exequiis mortuorum, in exorcismis, in facienda aqua benedicta, in benedictionibus mulieris post partum, domomm in Sabbato Sancto, Sacerdotalium indumentorum, novae Ecclesiae vel Oratorii, novi Coemeterii, in Processionibus quibuscumque, atque in ceteris benedictionibus in Rituali et Pontificali Romano contentis, ac in aliis similiter et praesertim in concionibus, in quibus Stolae usus ab immemorabili consuetudine adhibetur. Quaeritur ergo utrum haec sententia teneri possit in praxi?

Et Sacra Rituum Congregatio ad relationem subscripti Secretarii propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. « Negative, seu iuxta Rituale et Pontificale Romanum Stola adhibenda est in conficiendis et administrandis Sacramentis, in contectione et administratione Sacramentalîum, et etiam in Concionibus, si adsit consuetudo ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3237].

6037.

S. R. C., *Marianopolitana,* 11 mart. 1871.

Hodiernus Rector parochialis Ecclesiae a Nativitate Beatae Mariae λ irginis nuncupatae, sitae in loco cui nomen vulgo *La Praine de la Magdaleinc* in Dioecesi Marianopolitana, exposuit quod tota frons Ecclesiae praedictae

1 Ci. N. 5929, 6017.

(circiter pars sexta ipsius muralis ambitus) cum ruinam minitaretur, erui debuit usque ad fundamenta quae remanserunt et in quibus novus murus pro maxima parte erectus est. In dicta autem fronte Ecclesiae reperiebantur duae e duodecim lapideis cnicibus oleo sancto inunctis in consecratione praefatae Ecclesiae appositis, quae tamen in muro noviter extructo iterum collocatae fuerunt. Altare quoque maius ipsius Ecclesiae, consecratum cum ipsa, postea amotum fuit et in alia parte erectum.

Hisce expositis a Sacra Rituum Congregatione praefatus orator exquisivit humillime ut ipsa declarare dignaretur: An supradicta Ecclesia remaneat consecrata; ita ut satis sit consecrare novum erectum Altare.

Et Sacra Congregatio, referente infrascripto Secretario, rescribere rata est: « Affirmative ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3240].

6038.

S. R. C., *Societatis Presbyterorum SS. Sacramenti,* ii mart. 1871.

Raymundus de Cuers Superior Societatis Presbyterorum SSmi Sacramenti a Sacra Rituum Congregatione humiliter insequentium dubiorum solutionem postulavit; nimirum:

Dubium II. Libri Liturgici, ut Breviaria et Missalia, multis in locis reimprimuntur iuxta quosdam usus quoad punctuationem verborum orthographicam ct cum observatione, ut aiunt, legum grammatices accuratiorum et collatione facta cum optimis Sanctorum Patrum editionibus vel etiam Scripturae sacrae, et insuper Hymni, Capitula et alia huiusmodi de loco ad locum transferuntur pro utentium, ut asserunt, commoditate. Anne tuta conscientia isti Libri Liturgici adhiberi possint, quum non videntur sufficienter conformes Romanarum editionum authenticarum formae?

Dubium III. Quando Ecclesia dedicata sit non sub alicuius Beati vocabulo sed alicuius mysterii ut Sanctae Crucis, Sanctissimi Sacramenti etc.; Anne exprimendum sit nomen huius Mysterii loco nominis Sancti quod venit recitandum in precibus primi Lapidis ct Benedictionis seu Consecrationis huius Ecclesiae?

Et Sacra Rituum Congregatio, re mature perpensa auditaque sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescribendum censuit:

Ad II. In editione Librorum Liturgicorum adamussim serventur Leges in Constitutionibus et Bullis Summorum Pontificum praescriptae ».

Ad HI. In Oratione quae incipit *nomine Deus, qui licet caelo et terra etc.,* omisso nomine cuiusvis Sancti vel Sanctae, dicatur: *licatac Mariae semper Virginis omniumque Sanctorum intercedentibus meritis etc.* Ad Benedictionem primarii lapidis, in Oratione *Domine sancte Pater omnipotens aeterne Deus,* dicatur *in honorem sanctae Crucis,* aut *in honorem Mysterii SSmi Sacramenti etc.* l

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3241].

6039.

S. R. C., *Salten.*, *2* maii 1871.

Inter Postulata transmissa ad Sacram Congregationem Concilii in Relatione Status Ecclesiae Salten. insequentia duo reperiebantur; nimirum:

I. An tolerari possit quod absque superpelliceo et in habitu communi Canonici et Bénéficiât! Choro intersint, cum vel ratione frigoris vel aliis de causis sic intersint ab ipsamet Ecclesiae erectione?

II. An tolerari possit consuetudo, ab erectione Capituli originem habens, celebrandi post Nonam Missam Conventualem?

Quum autem praedicta Sacra Congregatio eadem Postulata ad hanc Sacram Congregationem transmisisset pro opportuna solutione, Sacra haec Congregatio propositis Postulatis, iuxta Decreta alias edita,[1] rescribendum censuit:

Ad I. « Negative; et abusum esse eliminandum ».

Ad II. « Negative, et servandas esse Rubricas ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3250].

6040.

S. R. C., *Drepanen.*, 5 iul. 1871.

Cum in Collegiata Ecclesia a Sancto Petro nuncupata in Civitate Drepanensi, ob legem suppressionis dictam, prima et secunda Dignitas civiliter cessaverit, ad quas Dignitates, iuxta constitutiones, onera parochialia spectabant in dicta Collegiata; Rmus D. hodiernus Episcopus ad parochialia tantum munera obeunda per concursum elegit simplicem quemdam Presbyterum, cui etiam institutionem dedit et Archipresbyteri Parochi nomen attribuit, non vero iura Dignitatis, cum id facere Apostolicae Sedi reservatum sit. Cum autem electus ad dicta parochialia munera obeunda plura sibi spectare praetendat, velut si privilegia Dignitatum et Canonicorum illius Collegiatae esset assequutus, plurimae exortae sunt controversiae cum superstite tertia Dignitate et Canonicis, ad quas dirimendas supradictus Rmus Episcopus Sacrorum Rituum Congregationem adiit ab ea humiliter expostulans sequentium dubiorum solutionem; nimirum:

Dubium I. Ad quem spectet celebratio Missae solemnis Feria V in Cocna Domini et tota functio Sabbati Sancti? ad tertiam nempe Dignitatem, prouti huc usque factum est, vacantibus prima ct secunda ex Dignitatibus, vel potius ad Parochum?

Dubium III. Qui locus, praesente Capitulo Collegiatae, debetur Parocho in Choro et in Processionibus?

1 Cf. N. 5624, 5802, 5897, 5979.

Et Sacra Rituum Congregatio, audita sententia duorum ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I. « Spectare ad Dignitatem et Canonicos ordine successivo, non autem ad Parochum ».

Ad III. In Choro ct in Processionibus Parochus praecedentiam habere debet super simplices Sacerdotes, nunquam vero sedere ct incedere debet inter Canonicos et Mansionarios Ecclesiae ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3251].

6041.

S. R. C., *Urgellen.*, 7 aug. 1871.

Ex parte Magistri Caeremoniarum Ecclesiae Cathedralis Urgellen. ct Directoris Calendarii eiusdem Dioecesis inscquentia dubia Sacrorum Rituum Congregationis pro opportuna solutione proposita fuere; nimirum:

Dubium VII. Utrum sit de necessitate interiora Tabernaculorum panno serico albo contegere, an aequivaleat et sufficiat simplex auratura?

Dubium VIII. Quum plurima Tabernacula huius Dioecesis intus deaurata tantum existunt; possuntne saltem tolerari quae ita fabricata reperiunturr

Dubium IX. Pro parte Monialium Monasterii Societatis Mariae institutionis puellarum, vulgo propterca nuncupatarum *de la Ensenanze,* exponitur; quod iuxta Regulas sui Instituti, a Paulo λ Pontifice Maximo an. 1607 sub die 7 aprilis approbati, tenentur Moniales sacram Communionem in nocte Nativitatis Domini recipere. Sic enim se habet Regula 71: « Media nocte ita finiendum est Matutinum, ut in fine *Te Deum* Sacerdos incipiat Missam in qua omnes Moniales communicabunt; ct finita Missa dicent Laudes ». Verumtamen cum adsint Decreta istius Sacrae Congregationis id generaliter prohibentia, quaeritur: .Anne praedictae Moniales valeant memoratam praxim, in Regulis consignatam, tuta conscientia continuare?

Sacra vero eadem Congregatio, audita sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescribere rata est:

Ad VII. « Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam ».

Ad VIII. «Provisum in antecedenti».

Ad IX. Si Regulae sunt a Sede Apostolica approbatae, retinere poterunt Sanctimoniales praedictae enunciatam consuetudinem ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3254].

6042.

S. R. C., *Orancn.*, 2 sept. 1871.

R. D. Ludovicus Bctansy Ordinator Calendarii Dioecescos Oranen. a Sacra Rituum Congregatione humillime insequentium dubiorum solutionem exquisivit; nimirum:

Dubium II. Insuper i. Anne de S. Ludovico Rege Oranensis Cathedralis non dedicatae sed benedictae Titulari Commemoratio fieri debeat inter Suffragia Communia ad Laudes ct Vesperas, et a quibusnam? num scilicet a solo eiusdem Ecclesiae Clero, an etiam ab omnibus Dioecesis Clericis in Sacris constitutis? 2. Anne dc parochialium Ecclesiarum non dedicatarum sed benedictarum Titularibus Commemorationem facere teneantur Sacerdotes earum servitio adstricti ut Parochi vel Vicarii? 3. Quidnam de Titularibus Paroeciarum, quarum Ecclesiae nec consecratae nec benedictae quidem fuerunt? 4. Cum denique his Africae partibus nullus Regni, nec Provinciae nec Dioecesis, nec Civitatis, nec tandem loci adsit verus Patronus, petitur quomodo Rubricae Breviarii Romani, praecipienti quatenus Sanctorum inter Suffragia de Patrono vel Titulari Ecclesiae fiat Commemoratio, parere valeant Clerici in sacris constituti qui nullius adstringantur servitio Ecclesiae?

Sacra vero eadem Congregatio, audita relatione a subscripto Secretario facta nec non voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad II. Ad i quaestionem: Affirmative; sed tantum a Clero servitio Cathedralis addicto. Ad 2: Affirmative. Ad 3: Ut in praecedenti; quatenus tamen, si earum benedictio fuit omissa, benedicantur quam primum; quum Ecclesia, ut ad divinum cultum dedicetur, saltem debet benedici. Ad 4: Qui nulli Ecclesiae est adseriptus, nullam de Titulari Commemorationem facere debet; quod pariter respicit Commemorationem Patroni, quando nullus nec loci, nec Dioeceseos, nec Provinciae nec Regni Patronus habeatur ».

Atque ita rescripsit, induisit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3255].

6043.

S. R. C., *Vallispraten.*, 2 sept. 1871.

Rmus D. Eugenius O'Connell Episcopus Vallispraten. a Sacra Rituum Congregatione insequentis dubii solutionem humiliter exquisivit; nimirum:

An Ecclesiae Dioeceseos suae quae sunt solummodo benedictae privilegio gaudeant Ecclesiarum quae sunt dedicatae, in festo Titularis earum?

Sacra vero eadem Congregatio, referente Secretario, re mature accurateque perpensa, rescribendum censuit: 0 Affirmative ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3257].

6044.

S. R. C., *Barcinonen.,* 31 aug. 1872.

Rmus D. hodiernus Vicarius Capitularis Barcinonen., Sede illa Episcopali vacante, Sacrae Rituum Congregationi exposuit se circa locum, ubi Sacramentum Matrimonii celebrandum sit, extra casum necessitatis alicuius contrahentis, praxim a multis annis iam vigentem in hac Dioecesi invenisse· quod scilicet aliquoties Ordinarius, ob causam nobilitatis vel aliam sibi benevisam, permiserit ut hoc Sacramentum ministraretur in oratoriis pnvatis; attamen raro in privata domo ante Altare ad hoc erectum. Rmus Pantalcon Monscrrat ultimus Episcopus ad removendam praefatam praxim inultum laboravit; sed hodie non desunt, qui iuxta illam praxim Matrimonium inire cupientes licentiam ab Ordinario expetunt. Ideo orator supradictus humillime ab eadem Sacra Congregatione solutionem sequentium dubiorum expostulavit; nimirum:

Dubium I. An extra casum infirmitatis gravissimae in alterutro ex contrahentibus, celebrari possit Matrimonium in privata domo ante Altare ad hoc specialiter erectum?

Dubium II. An extra dictum casum, in oratoriis privatis, in quibus Missa celebratur?

Dubium III. An Missa nuptialis in dictis oratoriis celebrari possit:

Sacra vero Rituum Congregatio, audita sententia Rmi Dni eiusdem Sacrae Congregationis Assessoris, propositis dubiis rescribere rata est:

Ad I. «Provisum in sequenti».

Ad II. Matrimonium in facie Ecclesiae seu in Ecclesia maxime celebrari decet. Ilaud tamen vetitum est locorum Ordinariis ut, si nullum immineat periculum ac laudabiles concurrant causae, illud celebrare quandoque pro sua prudentia permittant in privatis oratoriis, in quibus sacrum fieri valeat ».

Ad III. « Affirmative, servatis Rubricis ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3265].

6045.

S. R. C., *Caesaraugustana,* 31 aug. 1872.

Rmus D. Emmanuel Garcia Gil Archiepiscopus Caesaraugustanus Sacrorum Rituum Congregationi haec quae sequuntur exposuit; nimirum:

In Civitate Cacsaraugustana duae sunt insignes Ecclesiae Cathédrales seu Metropolitanae paris dignitatis ct cultus, altera sub titulo SSmi Salvatoris, altera sub invocatione Beatae Mariae Virginis de Columna vulgo *dc Pilar* nuncupata. Vtriusque Ecclesiae quotannis unicum Anniversarium Dedicationis celebratur die duodecima Octobris. Verum quum circa harum

Ecclesiarum consecrationem dubia exorta sint ct diversae circumferantur opiniones, ad omnem dubitationem in posterum de medio tollendam, praelitus Rmus orator sequentia dubia Sacrae Rituum Congregationi enodanda proposuit; nimirum:

Dubium I. Amplissima Ecclesia Beatae Mariae Virginis *de Pilar,* quae modo magnificis ornamentis condecoratur, ex integro constructa fuit saccu-lis XVII et xvill, cum antiquae aedis seu oratorii (quod scxdecim fuisse passuum longitudinis et octo latitudinis fertur) nihil remaneat, excepta columna et superextante Virginis Imagine. Haec autem Eçclcsia fuit solummodo benedicta ct duo in ipsa Altaria tantummodo consecrata fuere, nempe Altare maius, et Altare Cappellae Beatae Mariae Virginis. Quaeritur ergo: i. An hacc Ecclesia debeat consecrari? 2. Et si affirmative, an ad cius consecrationem procedi possit, unum ex minoribus altaribus consecrando, quum Altare maius consecratum iam sit?

Dubium II. Altera Ecclesia a Sancto Salvatore nuncupata rite fuit consecrata. Verumtamcn quum ad eius reconciliationem perficiendam, quoniam anno 1795 polluta fuerit ex culpabili humani sanguinis effusione, fuerit delegatus Sacerdos sine Apostolica venia, dubitari coeptum est utrum rite fuerit reconciliata, an nova indigeret consecratione. Accedebat ad hacc quod in eadem Ecclesia, etsi successive ct diversis temporibus, maxima facta fuerint additamenta, in quibus antiquae Ecclesiae parietes omnino demoliti et sublati fuerunt. Quaeritur ergo: 1. An haec Ecclesia sit iterum consecranda? 2. Et si negative, an saltem reconcilianda sit ab Episcopo vel a Sacerdote Auctoritate Apostolica munito?

Sacra vero Rituum Congregatio, post accuratam expositionem ab oratore Archiepiscopo transmissam nec non votum tum alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, tum Rmi Assessoris Sacrae eiusdem Congregationis, omnibus mature perpensis ac consideratis, rescribendum censuit:

Ad I. «Ecclesiam Beatae Mariae Virginis *de Pilar* nova indigere consecratione; eamque consecrationem perfici posse consecrando una cum Ecclesia aliquod ex minoribus Altaribus, loco Altaris maioris iam consecrati ›.

Ad II. « Ecclesiam SSmi Salvatoris non amisisse suam consecrationem, nec nova reconciliatione indigere ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3269].

6046.

S. R. C., *Oveten.,* 31 aug. 1872.

Rmus D. hodiernus Episcopus Oveten. exposuit in Cathedrali Ecclesia sua nunquam erectam fuisse Parochiam, neque extitisse fontem baptismalem. Attamen in Sabbato Sancto ct in Vigilia Pentecostes fit et semper facta fuit solemnis aquae benedictio absque sanctorum Oleorum commixtione. Cum iuxta Sacrorum Rituum Congregationis Decreta hacc benedictio

I BIBLIOTHECA
mTES-NtTA SACEWXffALB SANCfl

fieri nequeat in Ecclesiis, quae fixum non habent fontem baptismalem, dubius ipse haeret de liceitate praxis suae Ecclesiae, quin tamen audeat per se benedictionem prohibere, ne scandalum oriatur. Cum tamen recte in omnibus procedere cupiat, Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda humillime proposuit; nimirum:

Dubium I. An in Cathedrali Ecclesia erigi debeat fons baptismalis, etiamsi in ipsa nulla sit Parochia, nec Parochus, qui proprium habeat territorium?

Dubium II. Quatenus negative, an liceat vel deceat saltem fontem ad horam erigere?

Dubium III. Et quatenus negative, an sustineri possit consuetudo benedicendi solemniter aquam in Sabbato Sancto et in Vigilia Pentecostes, in vase seu fonte portatili sine sanctorum Oleorum commixtione?

Et Sacra Rituum Congregatio, audita sententia in scriptis alterius α Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis rescribendum censuit:

« Negative in omnibus ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3272].

6047.

S. R. C., *Toletana,* 31 aug. 1872.

R. D. Franciscus Martinus Esperanza Vicesgerens Vicarii Generalis Archidiocceseos Toletanae in Hispania exoptans ut in administratione Sanctorum Sacramentorum serventur Caeremoniae et Ritus in Rituali Romano praescripti, quorum aliqui a Parochis et Coadiutoribus huius Archidioeceseos minime obson antur, allegantibus ipsis antiquam consuetudinem, quamvis contrariam Rituali Romano, esse nihilominus sustinendam et quasi vim legis iamdiu obtinuisse; ad Sacram Congregationem Concilii nonnulla dubia transmisit, quae ab eadem ad hanc Sacram Rituum Congregationem sub die 28 maii anni vertentis fuere remissa. Dubia autem sunt, quae sequuntur; videlicet:

Dubium I. Attenta praxi communi et perantiqua utendi penicillo seu virgula argentea in administrando Baptismi Sacramento in Ecclesia, loco pollicis manus dexterae, abolenda ne erit huiusmodi consuetudo, utpote contraria Rituali Romano?

Dubium 11. In deferendo SSmo Eucharistiae Sacramento pro sacro \ iatico publice infirmis ministrando, sed sine baldachino, toleranda ne erit consuetudo procedendi a Parocho vel Ministro capite cooperto per viam, fidelibus tamen nudato capite incedentibus?

Dubium III. L tmm possit continuari consuetudo administrandi itidem sanctum Sacramentum extremae Unctionis, utendo penicillo, seu virgula argentea generaliter ct extra casum necessitatis, loco pollicis intincti in Oleo sancto iuxta praescriptum in Rituali Romano?

Dubium IV. An praedicta praxis servari liceat extra casum necessitatis, saltem quando extrema Unctio ministratur sine populi concursu?

Dubium V. Possunt ne Parochi retinere sanctum Oleum infirmorum in domo sua, eo quod extra Ecclesiam parochialem habitent, non obstantibus Sacrae Rituum Congregationis Decretis?

Dubium VI. Tenebiturne Praelatus Dioecesanus obligare omnes et singulos Parochos et Sacerdotes ad servanda omnia super his praescripta in Rituali Romano, quando nulla interveniat urgens necessitas aliter agendi, non obstante quacumque contraria etiam immemorabili consuetudine?

Sacra vero Rituum Congregatio, audito voto Rmi D. Assessoris Sacrae eiusdem Congregationis, re mature diligenterque perpensa, propositis Dubiis rescribere rata est:

Ad I. « Affirmative: excepta necessitatis causa, iuxta Decretum S. R. C. in una Portus Aloisii, die 9 maii 1857, ad II ».[1]

Ad II. Consuetudo, de qua in casu, tanquam abusus est eliminanda ».

Ad III et IV. « Provisum in primo ».

Ad V. Negative; et servetur Decretum diei 16 decembris 1826 in Gandavensi ad tertiam facti speciem ».[2]

Ad VI. « Affirmative ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3276].

6048.

S. R. C., *Altonen.*, 28 sept. 1872.

Rmus D. Petrus Iosephus Baltes Episcopus Altonen, in Statibus Foederatis Americae Septentrionalis Sacrorum Rituum Congregationi exposuit intra Decreta Concilii Baltimorensis sub N. 384 reperiri sequens; videlicet: Volumus ut in posterum Festum patronale Ecclesiae cuiusque consecratae solemniter et ritu debito celebretur. Quod in urbibus adeo facile fieri potest, ut si negligatur, nullus sit excusationis locus. Idem faciendum erit, licet Ecclesia fuerit tantum benedicta. Rure tamen et in oppidulis, ubi difficile esset per hebdomadam plebem fidelium congregare, poterit Festum (quoad externam solemnitatem) in Dominicam proxime sequentem transferri

Quum Status praedicti sint loca Missionum, Paroeciae proprie dictae non adsunt, si Cathédrales excipiantur Ecclesiae. Reliquae enim Ecclesiae gcncratim habent Sacerdotem Missionarium, qui meliori quo potest modo in ipsis Ecclesiis statutis temporibus officia facit. Id autem non in omnibus accidit Ecclesiis; sunt namque plurimae, quae Sacerdotem residentialem non habent; ac consequenter ibi divina Officia peraguntur meliori quo

[1] Cf. N, 59S5

[2] Cf. N. 5850.

potest modo iuxta circumstantias. Plures sunt Sacerdotes qui etiam quinque inserviunt Ecclesiis. Nonnullae istarum sunt magnae et pulchrae; maxinu vero pars earum sunt tales, ut vix hoc nomine possint appellari. Insuper rarissimae sunt Ecclesiae consecratae; et in hac Dioecesi Ecclesiae consecratae ad quatuor ascendunt, reliquae sunt benedictae. Hisce expositis, Rmus orator ab eadem Sacra Congregatione duo insequentia dubia resolvi humiliter petiit; nimirum:

Dubium I. Utrum Festum Patroni Ecclesiae consecratae in hisce Americanis Missionibus celebrandum sit sicut Festum primae classis cum octava, tam quoad Missam, quam quoad Officium?

Dubium II. Utrum ad normam supradicti Decreti Concilii Baltimorensis, Festum Patroni Ecclesiarum non consecratarum celebrari debeat prouti duplex primae classis cum octava, tam quoad Missam, quam quoad Officium?

Sacra vero Rituum Congregatio, re mature perpensa, rescribere rata est:

Affirmative ad utrumque; tum quoad Missam si in iis Ecclesiis commode celebrari valeat; tum quoad Officium, si qui Clerici ad Horas Canonicas obligati, vel saltem ex ipsis unus, iisdem Ecclesiis sint adscript! ».

Atque ita respondit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3278].

6049.

S. R. C., *Cenomanen.*, 28 sept. 1872.

Rmus D. Episcopus Cenomanen. in Gallia, ad solvendas nonnullorum difficultates, Sacrae Rituum Congregationi infrascripta dubia proposuit, eorumque solutionem humiliter efflagitavit; nimirum:

Dubium I. Cappella seu Ecclesia Seminarii satis magnae structurae est atque proprio constat aedificio: in perpetuum cultui divino destinata est, imo consecrata sub titulo S. Vincentii Caesaraugustani Diaconi ct Martyris. In ea celebrantur omnia divina Officia quae in aliis Ecclesiis iuxta morem in Dioecesi receptum, neque dependet ab alia Ecclesia, cuius Patronus primarius sit colendus a Clero sibi proprio, nempe a Seminarii Clero; nullus in ea praesidere potest, nisi Episcopus aut ipse moderator Seminarii, aut aliquis ex Directoribus. Cathedrali Ecclesiae nonnulla praestantur obsequia a Seminavistis; sed id faciunt alternatim et eorum longe maxima pars in Seminario remanet. Habet Cappella illa murum lateralem et portam principalem, in via publica; patet etiam usui fidelium.

Quaeritur num in illa Ecclesia seu Cappella debeat Sancti Vincentii M. Festum celebrari cum *Credo* et octava, et eius fieri commemoratio inter Suffragia?

Dubium II. Quaeritur num Professores et Seminaristae in Sacris Ordinibus constituti, qui ex regula Seminarii ibi divina Officia celebrare vel cis intéressé debent, teneantur ad Officium Patroni; quemadmodum pro Semi-

nario Rurcmundcnsi consuisse videtur Sacra Congregatio in Decreto dici 27 februarii 1847?

Sacra porro eadem Congregatio, audita sententia in scriptis alterius ex Apostolicanim Caeremoniarum Magistris, perpensis omnibus, rescribere censuit:

Ad I. et II. « Affirmative ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3279].

6050.

S. R. C., *Nivernen.*, 28 sept. 1872.

Rmus D. hodiernus Episcopus Nivernen. exposuit Sacrae Rituum Congregationi plurima in sua Dioecesi existera Altaria consecrata, quae etsi omni ex parte sint clausa ita ut nihil in ipsa extrinsecus immitti possit, tamen vacua sunt in interiori parte. Quum autem modo dubium exortum sit num haec Altaria plena reputanda sint eo sensu quo sufficiat ad ipsorum consecrationem, memoratus Episcopus ab eadem Sacra Congregatione humiliter petiit ut ipsa declarare dignaretur quid intelligendum sit, quando praescribitur ut Altare consecrandum sit plenum: num scilicet sufficiat ut tabula Altaris innitatur super quatuor lateribus ita clausis ut post consecrationem nihil intra Altare immitti possit; vel an necessarium sit ut tabula Altaris ita innitatur substrato lateritio operi ut nihil omnino vacui subtus Altare ipsum habeatur?

Sacra vero Rituum Congregatio proposito dubio rescribere rata est:

Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3282].

6051.

S. R. C., *Neapolitana,* 28 sept. 1872.

Sodalitas sub titulo de Septem Virginis Doloribus Nobilium Sancti Spiritus de Palatio, canonice erecta in Ecclesia Beatae Mariae Virginis Gratiarum vulgo a *Toledo* in Civitate Neapolitana, a Sacra Rituum Congregatione humiliter exquisivit ut, donec Sacellum constniatur super coemeterium Sodalitatis ipsius, interim tum in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum, tum quoties intra annum aliquis ex sodalibus cuperct, sacrosanctum Missae Sacrificium celebrari valeret in Altari extructo in coemeterio subterraneo, ubi Defunctorum cadavera et ossa reperiuntur. Ipsae autem preces, ab Enio et Rmo D. Cardinali Xysto Riario Sforza Archiepiscopo Neapolitano speciali commendationis officio communitae, relatae quum fuerint in Sacrae Congregationis Coetu subsignata die habito;

Sacra eadem Congregatio, audita sententia tum alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, tum etiam Assessoris Sacrae ipsius Congregationis, precibus ipsis rescribendum censuit:

« Non expedire ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3283].

6052.

S. R. C., *Turonen.*, 28 sept. 1872.

Pluribus abhinc annis Ecclesia nova Sororum Congregationis a SSmo Corde Icsu nuncupatarum prope Turones degentium solemniter dedicata est cum ritu a Pontificali Romano praescripto. Altare maius simul consecratum est. At Mensa seu tabula huius Altaris non erat ex unico lapide confecta, sed ex pluribus lapidibus. Quare consecratio talis Altaris valida non fuit; et aliud Altare nunc erigitur quod mox est consecrandum.

Cum autem difficile sit propter varias causas Ecclesiam ipsam iterum consecrare, Archiepiscopus Turonensis a S. R. C. humillime postulavit sanationem, vi cuius Altare nuper erectum consecrari possit gine nova Ecclesiae ipsius consecratione.

Sacra vero eadem Congregatio rescribere rata est: « Ecclesiam praefatam rite esse consecratam, non obstante nullitate consecrationis Altaris; ideoque oratorem nulla egere sanatione ut ad novi Altaris consecrationem vel per se vel per alium Episcopum procedere possit ». Atque ita declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3286].

6053.

S. R. C., *Romana,* 15 febr. 1873.

Quum hodiernus Apostolicarum Caeremoniarum Praefectus in suo opere cui titulus: *Manuale Sacrarum Caeremoniarum,* Lib. II, cap. XIV, § 7, pag. 32, variis opinionibus sepositis, proposuerit Imaginem Divini Infantis Natalitio tempore super Altare expositam triplici ductu thurificandam esse, quumque a nonnullis huiusmodi ritus errore redarguatur, ad tollendas praesertim varietates, quae sine aliqua fidelium admiratione continuari nequeunt, hanc Sacram Congregationem adivit humiliter postulans ut velit praefinire quod sit in casu agendum. Quapropter dubium proposuit: An sacra Imago Divini Infantis, Nativitatis tempore, principe loco super Altari exposita, sit post Crucem thurificanda triplici ductu, eodem prorsus modo quo inccnsatur Crux cum Imagine Crucifixi?

Eadem Sacra Congregatio, audita relatione a Secretario facta nec non voto R. D. Laurentii Salvati Sanctae Fidei Promotoris Coadiutoris, re mature accurateque perpensa, rescribendum censuit: Affirmative ». Atque ita rescripsit et ubique locorum servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3288].

6054.

S. C. R., *Collen.*, 15 febr. 1873.

Extensor Calendarii Dioeccseos Collen. cx mandato Episcopalis Curiae illius Civitatis Sacrae Rituum Congregationi humiliter insequenda dubia solvenda proposuit; nimirum:

Dubium I. Rubricae nec non multae resolutiones eiusdem Sacrae Congregationis declarant quod si aliqua Ecclesia habeat duos Titulares, non eadem dic recurrentes, Festa amborum celebranda sunt a Clero addicto sub ritu duplicis primae classis cum octava: item mandant quod Festum Sancti Titularis Ecclesiae Cathedralis per totam Dioccesim celebrandum sit sub ritu supradicto. Quoniam vero Cathedralis Collensis habet duos legitimos Titulares in actu Dedicationis ab Episcopo consecrante assignatos, quaeritur: An ambo gaudeant eodem iure? et quatenus affirmative, an etiam omnes Regulares teneantur ad celebrationem amborum?

Dubium II. Quin ulla intersit rationabilis causa et nulla inveniatur Apostolica concessio, dic xvn augusti in Civitate et altera parte Dioecesis colitur Festum S. Alberti Confessoris Archipresbyteri Collensis sub ritu duplicis primae classis et quidem cum octava, in alia autem parte sub duplici tantum et alia die. Quum autem hic Sanctus non possit vere iudicari nisi Patronus minus principalis (nam tantum S. Martialis agnoscitur ut Patronus, etiam cum festivitate et feriationein populo) quaeritur: An Episcopus possit die eius gloriosae mortis idest xvn augusti Ei tribuere ritum secundae classis sine octava per totam Dioccesim?

Sacra vero Rituum Congregatio, audita relatione ab infrascripto Secretario facta, omnibus mature perpensis ac consideratis, propositis dubiis respondendum censuit:

Ad I. n Ecclesiae Cathedralis Collensis Titulares primarios esse S. Martialem nec non Faustinum et lovitam et amborum Titularium Festum in tota Dioecesi esse celebrandum sub ritu duplici primae classis cum octava a Clero Sacculari, ct sine octava a Clero Regulari ».

Ad II. Festum S. Alberti celebrari posse ob consuetudinem et rationem specialem in Cathcdrali sub ritu duplici primae classis sine octava; in Civitate et districtu ex gratia sub ritu duplici secundae classis sine octava; ct ex gratia quoque in tota Dioecesi sub ritu duplici minori a Clero Seculari ».

Atque ita rescripsit, induisit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3289].

6055.

S. R. C., *Fodiana, 21* apr. 1873.

Rmus D. hodiernus Episcopus Fodianus exposuit in sua praesertim Civitate morem inesse non deferendi ad Ecclesiam Defunctorum corpora antequam sepulturae tradantur, sed statim illa a propriis domibus deferendi

ad coemeterium; ac consequenter eosdem Defunctos nullo fere fidelium suffragio iuvari. Hinc a Sacra Rituum Congregatione suppliciter postulant, ut Rmo Ordinario pro tempore Dioeceseos Fodianae liceat indulgere facultatem celebrandi in oratoriis privatis, Auctoritate tamen Apostolica erectis, cum numerum Missarum qui ipsi Ordinario videbitur.

Huic autem instantiae sub die 28 septembris anni elapsi Sacra Congregatio respondit: « Scribatur Episcopo ad mentem ». Nunc autem, mente Sacrae Congregationis eidem patefacta eiusque responsione accepta,

Sacra eadem Congregatio: « Attentis noviter deductis, non solum petito induito non esse annuendum censuit, sed etiam Rmum Episcopum Fodianum esse cohortandum, ut inductum abusum ea qua praestat prudentia evellere curet, ac Ritualis Romani praescriptiones instaurare; ut, quoad fieri potest, fidelium cadavera ad Ecclesiam deferantur pro excquiis celebrandis ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3291].

6056.

S. R. C., *Sancti Iacobi de Chile,* 21 apr. 1873.

Rmus D. hodiernus Archiepiscopus S. Iacobi de Chile Sacrae Rituum Congregationi exposuit Moderatorem praefatae Civitatis S. Iacobi de Chile velle aedificare Cappellam subterraneam pro sepeliendis quibusdam cadaveribus; ac in eadem Altare erigere tum pro celebranda Missa tum pro aliis functionibus peragendis. Quum autem orator dubitet an sibi liceat permittere erectionem et benedictionem dictae Cappellae, quae et super fornicem publicam habet viam et in muris cadavera Defunctorum, opportunam in re declarationem ab eadem Sacra Congregatione enixe postulavit.

Sacra vero eadem Congregatio, re mature perpensa, declaravit: « In casu exposito, Negative ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3294].

6057.

S. R. C., *Sancti Alberti,* 21 apr. 1873.

Rmus D. Vitalis Grandin Episcopus S. Alberti a Sacra Rituum Congregatione exquisivit humiliter:

I. Quoniam omnes praedictae Dioeceseos Missiones ponuntur sub patrocinio Sancti alicuius; quaeritur: An Episcopus proprio iure possit Patronum alicui Ecclesiae statuere; adeo ut, eo ipso quod talem Ecclesiam sub patrocinio alicuius Caelicolae erigat, Missionarii dictae Ecclesiae addicti Officium Patroni sub ritu duplici primae classis cum octava recitare possint ac debeant, prout fieri debet pro Patronis proprie dictis?

Et si negative, postulat Episcopus orator nuncupari a S. Sede Patronos S. Albertum pro Ecclesia Cathedrali; S. Annam pro Missione Loci S. Annae; S. Ioachim pro Missione *Edmonton-,* S. Paulum pro Missione *des Cris* in

flumine *Siskatchivafr,* S. Laurentium pariter in flumine *Siskatchivan*\ B.M.V. a Victoriis in Lacu *de ftickf,* S. Bernardum in Lacu *des Esclaves;* S. loanncm Baptistam in Insula *à la Crosse;* S. Petrum in Lacu *Cariban.*

His omnibus in Locis erectae sunt Ecclesiae et Missionarii sedem fixam habent.

II. Utrum Missiones, in quibus adhuc sacra aedificia non sunt extructa, quas tamen Missionarii per annum invisitant, possint erigi sub patrocinio Sancti alicuius, qui tamquam Patronus haberetur.

Sacra porro Rituum Congregatio rescribere rata est:

Ad 1. Affirmative, idest posse Episcopum in erigendis Ecclesiis Sanctos Titulares eis assignare cum omnibus praerogativis, quae ex iure Ss. Titularium sunt propriae ».

Ad II. « Si Ecclesia nondum erecta sit, agi nequit de Titulari proprie dicto ».

Atque ita respondit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3296].

6058.

S. R. C., *Nanneten.t* 14 iun. 1873.

Exposuit Rmus Episcopus Nanneten. huic Sacrae Rituum Congregationi nonnullos pios viros, quibus cordi semper fuit Sanctum Beatae Mariae Virginis Sponsum specialibus cultus obsequiis honorare, id maiori animi intentione facere coepisse, postquam Sanctus Patriarcha a SSmo D. N. Pio Papa IX Catholicae Ecclesiae Patronus fuit declaratus. Inter alia vero, quae ad ipsius honorem excogitaverunt, obsequia, fuit sequens invocatio: *Cor Sancti Joseph purissimum, ora pro nobis;* quam decantandam proponunt, sive in festivitatibus S. losephi sive in supplicationibus ad ipsius honorem institutis. Quoniam vero Ipse anceps haeret num haec invocatio permittenda sit; quippe quae, etsi a pia mente procedat, aliquid tamen novitatis praescione videatur, statuit rem submittere iudicio Sanctae Sedis; ideoque ab eadem S. R. C. humillime postulavit num eadem invocatio permittenda sit in functionibus ecclesiasticis, exceptis tamen Missa et Officio.

Sacra vero eadem Congregatio ad relationem Secretarii rescribendum censuit:

Monendum esse per epistolam Rmum Dominum Episcopum cultum Cordis S. losephi non esse ab .Apostolica Sede approbatum ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3304].

6059.

S. R. C., *Policastren.,* 14 iun. 1873.

Rmus D. losephus Maria Cione Episcopus Policastren. Sacrae Rituum Congregationi insequenda tria dubia pro opportuna solutione humiliter proposuit; nimirum:

Dubium I. Num valida sit consecratio Calicis et Patenae si Episcopus verba quidem proferat, unctionem etiam sacri Chrismatis adhibeat, sed ad verba — per *Nostram benedictionem* — crucem, prout in Pontificali signata habetur, super Calicem et Patenam manu non producat?

Dubium II. Num de essentia consecrationis eiusdem sit non tantum unctio Olei, sed etiam aspersio Aquae benedictae?

Dubium III. Num in administratione Sacramenti Confirmationis Episcopus possit, sicut in Policastrcnsi Dioecesi Decessor facere consueverat, Ministri et Patrini partes uno codemque tempore sustinere, dextera scilicet manu frontem confirmandi sacro Chrismate signare ut Minister, ac sinistra confirmandum ipsum tenere ut Patrinus?

Et Sacra Rituum Congregatio, audita relatione a Secretario facta, nec non sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I et II. ' Servetur Rubrica Pontificalis Romani ».

Ad III. « Episcopus confirmans in casu oflicium Patrini gerat per Procuratorem ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3305].

6060.

S. R. C., *Americae Septentrionalis seu Religiosorum in missionibus,* 27 sept. 1873.

R. P. Fr. lacobus Marshull Alumnus Ordinis S. Dominici in Statibus Foederatis Americac commorans, qui indultum ad tempus obtinuit vivendi *extra Claustra,* a Sacra Congregatione de Propaganda Fide, insequentium duorum dubiorum solutionem enixe postulavit; nimirum:

Dubium I. An in Missionibus ab Episcopo collaris Sacerdoti extra claustra degenti Missa celebrari ab ipso possit ct debeat iuxta ritum Sancti Ordinis proprii, et adhiberi Missalc eiusdem Ordinis?

Dubium II. An in partibus, ubi Fratres eiusdem Ordinis non adsunt, Episcopus Missionum eidem Sacerdoti in celebratione Missarum praefatum ritum prohibere possit?

Quum vero praedicta Sacra Congregatio eadem dubia ad istam Sacram Rituum Congregationem pro opportuna solutione transmiserit, haec propositis dubiis rescribere rata est:

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. «Negative·». ■

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3310]. ™

6061.

S. R. C., *Lauden.,* 27 sept. 1873.

R. D. Angelus Castoldi Caeremoniarum Magister Cathedralis Ecclesiae Lauden. a Sacra Rituum Congregatione haec quae sequuntur postulavit; nimirum:

Iuxta Decretum Generale eiusdem Sacrae Congregationis diei 31 mardi 1821, ad 7,1 non licet titulo specialis devotionis Litaniis Sanctorum addere aliquem versiculum: attamen, si non versiculum aliquem, licetne addere nomen alicuius Sancti, ac etiam nonnullorum Sanctorum, praecipue si illi Patroni Dioeceseos habeantur? Si responsum huius Sacrae Congregationis negativum esset, ab oratore suprascripto humillime rogaretur, ut fidelibus Laudensis Ecclesiae in publicis functionibus, in quibus Litaniae recitantur, congruenti loco nomina Sanctorum Episcoporum Confessorum Bassiani Principalis Patroni ac Alberti Patroni minus principalis Laudensis Ecclesiae, nec non luliani et Fotiani pariter Episcoporum Laudensium, atque Sanctorum Martyrum pariter Laudensium Naboris, Felicis et Danielis, item S. Confessoris Gualterii et Savinae Matron. \'iduae Laudensis addi permittatur.

Si vero adhuc responsum esset negativum, enixe petitur ut saltem in Ecclesia Cathedrali nomina dictorum Sanctorum, quorum corpora in eadem Cathedrali venerantur et ex antiqua consuetudine invocari solent in Litaniis, eadem pia consuetudo ex gratia servari possit.

Sacra vero eadem Congregatio supradictis postulatis rescribere rata est: Negative in omnibus, iuxta Decreta alias edita ».2 Atque ita rescripsit et servari mandavit in Dioecesi Laudensi.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3313].

6062.

S. R. C., *Marianopoliiana,* 20 febr. 1874.

Hodiernus Parochus Ecclesiae a Nativitate Deiparae vulgo *de Ia Reme de la Magdaleine* nuncupatae in ditione Canadensi Sacrae Rituum Congregationi exposuit quod praedicta parochialis Ecclesia una cum Altari maiori rite fuerint consecrata die 18 novembris 1841. Duodecim vero post annos frons Ecclesiae ruinam minitans destructa et renovata fuit. Prons vero ipsa vix duodecimam partem totius Ecclesiae constituebat. Altare quoque maius fuit ab antiquo loco amotum sed paucis pedibus. His positis, insequentia dubia pro opportuna solutione proposuit; nimirum:

1 Ci N. 5841

1 Cf. N. 5990.

Dubium I. An Ecclesia ob demolitionem suae frontis consecrationem amiserit, ita ut ea iterum consecrari debeat; vel potius nova unius Altaris maioris consecratio peragenda sit?

Dubium II. An praedictum Altare consecrari debeat, si Ecclesia stat consecrata?

Sacra porro Rituum Congregatio ad relationem subscripti Secretarii iuxta Decreta alias edita [1] rescribere rata est:

Ad I. Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam.

Ad II. «Provisum in primo».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3326].

6063.

S. R. C., *Lavantina, 21* mart. 1874.

Rmus D. Iacobus Maximilianus Stepischnegg Episcopus Lavantin. a Sacra Rituum Congregatione humiliter insequentis dubii solutionem expetiit, nimirum: Num Missa votiva pro Sponso et Sponsa dici et in ea benedictio nuptialis fieri possit etiam in casu quo Sponsi infra hanc Missam sacram Communionem non percipiant?

Et Sacra Rituum Congregatio, audita sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescribere rata est: «Affirmative; curent tamen Parochi et animarum Rectores adhortari fideles nupturos, ut in Missa, in qua benedictiones nuptiales impertiuntur, communicent».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, 3329].

6064.

S. R. C., *Sancti Hippolyti,* 13 apr. 1874.

Rmus D. hodiernus Episcopus Sancti Hippolyti Sacrae Rituum Congregationi exposuit quod in nonnullis suae Dioecescos parochialibus Ecclesiis quarum populus non est numerosus, ex longo iam tempore invaluerit mos, ut aqua baptismatis tantummodo in Sabbato Sancto Paschatis benedicatur et pro toto anno reservetur; benedictio autem aquae baptismatis in Vigilia Pentecostes omittatur. Ad monitionem a Decano factam, Parochi isti non solum antiquissimam consuetudinem invocarunt, sed etiam ad Ritualis Romani Rubricam provocarunt, quae habet: Aqua vero solemnis Baptismi sit eo anno benedicta, in Sabbato Sancto Paschatis vel Sabbato Pentecostes»; unde inferebant sufficere ut vel Sabbato maioris Hebdomadae vel in Vigilia

[1] Cf. N. SW7. 6037. 6045.

Pentecostes fiat benedictio aquae baptismatis, nec oportere ex Rubricae mandato eamdem fieri utroque Sabbato.

Quapropter supradictus orator ab eadem Sacra Congregatione humillime exquisivit: Num consuetudo isthaec tolerari queat benedicendi aquam baptismalem in istis Parochiis dumtaxat semel per annum, Sabbato videlicet sancto Paschatis?

Et Sacra Congregatio, re mature perpensa, iuxta alias Decreta, ac praesertim in una Lucana diei 12 aprilis 1755,[1] et in unaUrbcvetanadieiy decembris 1844,[2] rescribendum censuit: ' Aquam baptismalem in Parochiis esse benedicendam in Sabbatis Paschae et Pentecostes, non obstante quacumque contraria consuetudine, quae omnino eliminari debet . Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3331].

6065.

S. R. C., *Sancti Iacobi de Chile,* 1 iul. 1874.

Rmus D. Raphael Valentinus Valdivicso Archiepiscopus S. Iacobi de Chile a Sacra Rituum Congregatione insequentium dubiorum solutionem humillime expostulavit; nimirum:

Dubium I. Cum in hac Regione ab antiquo consuetudo sit ut a celebrante Praelato vel simplici Presbytero Scculari aut Regulari (multo magis Episcopo in partibus infidelium aut alienae Dioeceseos) qui concionem facturus est inter Missarum solemnia benedictionem immediate post Diaconum Evangelium cantaturum petat; quaeritur: An, attenta praelaudata consuetudine, hoc tolerari possit?

Dubium II. Et quatenus affirmative, quibusnam verbis uti possit qui benedictionem condonanti impartitur?

Dubium III. Etiam quaeritur, anne is qui facultate gaudet concedendi Indulgentias, sive ipse solemniter celebret, sive, in Missa ab alio celebrata, post Evangelium concionem faciat, possit supradictas Indulgentias audientibus concedere, illasque in pulpito vel ambonc publicare?

Et Sacra Rituum Congregatio, audita sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis rescribere rata est:

Ad I. « Servari potest: qui vero concionem facturus est, non immediate post Diaconum Evangelium cantaturum benedictionem petat, sed cantato Evangclio et Celebrante thurificato ».

Ad II. Celebrans qui benedictionem dat concionatori, iisdem verbis uti potest, quibus utitur dum Diaconum, qui Evangelium cantaturus est, benedicit, mutatis tantum verbis *Evangelium suum* in *verba sancta sua,* et

1 Cf. N. 579S.

1 Cf. N. 5927.

dicat: *Dominus sit in corde tuo et in labiis tuis, ut digne ac competenter annuncies verba sancta sua. In nomine Patris etc. ».*

Ad III. Servetur Caeremoniale Episcoporum, Lib. I, Cap. XXV, ubi clare habetur, quando et quomodo Indulgentiae ab Episcopo dandae et publicandae sint».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3334].

6066.

S. R. C., *Sebenicen., 6* febr. 1875.

Rmus D. hodiernus Vicarius Capitularis Dioeceseos Sebenicen., Sede illa Episcopali vacante, ad auferendam controversiam quamdam, quae inter RR. DD. Canonicos et Parochum Cathedralis praefatae Ecclesiae erat exorta, relate ad Altare in quo servandum foret Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, a Sacra Rituum Congregatione humillime insequentium duorum dubiorum solutionem exquisivit; nimirum:

Dubium I. An, attenta peculiari structura Ecclesiae Cathedralis Sebenicen, et seculari consuetudine in eadem vigente, retineri possit SSmum Eucharistiae Sacramentum in Altari maiori; eo vel magis quod id non vetetur a Cacremoniali Episcoporum, sed solum uti minus opportunum perhibeatur?

Dubium II. An durante Pontificali Rmi Episcopi, etsi ipse ad homiliam faciendam usque ad extremitatem Presbyterii se conferat, Sanctissima Eucharistia sit a maiori Altari removenda?

Sacra eadem Congregatio, audita sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis rescribere rata est:

Ad I. « Negative ».

Ad II. «Provisum in primo».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3335].

6067.

S. R. C., *Sancti lacobi de Chile,* 6 febr. 1875.

Quum non levis exarserit controversia in Archidioccesi S. lacobi de Chile super veritate Apparitionis Beatae Mariae Virginis in Choro Coenobii Barcinonensis Ordinis Beatae Mariae Virginis de Merccde Redemptionis Captivorum; Rmus Archiepiscopus sui muneris esse duxit rem omnem pandere Sacrorum Rituum Congregationi, et ab eadem insequentium dubiorum solutionem humillime exquirere; nimirum:

Dubium I. An ita constet de authenticitate supradictac Apparitionis Beatae Mariae \ irginis ut libri, in queis talis apparitio veluti miraculum

? narratur, typis dari, nec non orationes, quae de eodem prodigio mentionem faciunt, in publicis precibus recitari valeant?

Dubium II. An in Ecclesia publicae venerationi fidelium tale miraculum depictum vel sculptum proponere ac Beatae Virginis Imaginem habitu Ordinis sedentem inter Religiosos in actu recitationis Horarum Canonicarum exponere liceat?

Sacra porro Congregatio, audita relatione de omnibus ab eiusdem Secretario facta, omnibus mature accurateque perpensis auditoque voto R. P. D. Laurentii Salvati Sanctae Fidei Promotoris, rescribere rata est:

Ad 1. Quamvis memorata apparitio a Sede Apostolica approbata non sit, attamen nec fuit ab eadem reprobata vel damnata, sed potius permissa tamquam pie credenda, fide tantum humana, iuxta piam, uti perhibent, traditionem etiam idoneis testimoniis ac monumentis confirmatam. Itaque nihil vetat quominus pari ratione a Rmo Archiepiscopo oratore permittatur; facta, si de opere typis vulgato agatur, desuper in eodem sensu opportuna declaratione seu protestatione ad tramitem Decretorum s. m. Urbani Papae VIII ».'

Ad II. Imagines praedictas tolerari posse; dummodo non exponantur super Altare ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3336].

6068.

S. R. C., *Mantuana, 6* febr. 1875.

Exposuit Rmus Episcopus Mantuanus Sacrorum Rituum Congregationi in Dioecesi sibi commissa SSmum A'iaticum deferri ad infirmos secreto sine ullo exterioris cultus signo, etsi desint gravia motiva quae ita fieri suadeant; itemque in Missa solemni etiam Pontificali Diaconum canere Evangelium super *pracilclla* Altaris, in qua se sistunt etiam Subdiaconus, Acolythi et Thuriferarius. Licet autem ipsemet iam modis omnibus curaverit ut in utraque re serventur quae ab ecclesiasticis sanctionibus et a Rubricis praescribuntur; ab eadem Sacra Congregatione humillime postulavit ut dignaretur declarare quid de praedictis usibus sit sentiendum, et an, attenta consuetudine, sint tolerandi.

Sacra autem Rituum Congregatio, audita relatione ab eiusdem Secretario facta nec non voto Rmi Domini Augustini Caprara eiusdem Sacrae Congregationis Assessoris ac Sanctae Fidei Subpromotoris, declaravit: Praedictos usus non esse consuetudines, scii abusus omnino abolendos [1]; iniunxitque Rmo Episcopo ut eosdem, etiam nomine Sacrae Congregationis prohibeat, prout magis expedire cognoverit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3337].

1 Ci. N. 213, 719.

6069.

b. R. C., *oalneoregien., 2* apr. 1875.

Rmus D. hodiernus Episcopus Balneoregien. haec quae sequuntur Sacrorum Rituum Congregationi exposuit; nimirum: Balneoregii Civitas duobus Pagis constituitur, *Civita* nempe et *Rota:* Pagus *Civita* antiquitus erat pars nobilior in qua sita erat Ecclesia Cathedralis et Sedes Episcopalis. A continuis terracmotibus *Civita* fere solo aequata, Innocentius XII sua Bulla decimo Calendas Martias 1699, quae incipit *Super universas,* suppressit cathedralitatem dictae Ecclesiae, eamque in simplicem Parochialein erexit, eiusque administrationem uni ex Canonicis assignavit perpetuo exempto a Chori obligatione, Scdcmque Episcopalem ac Cathedralem *Rotam* transtulit. Post translationem, Calendarii expositores, ut antea, diem 29 Septembris quotannis Anniversarium Dedicationis antiquae Cathedralis assignarunt sub ritu duplicis primae classis cum octava pro Civitate, ct duplicis primae classis sine octava pro Dioecesi: quod ct modo obtinet, quamvis nulla fiat mentio in praefata Bulla de privilegio. Quum autem id praefato Rmo Episcopo haud recte factum videatur, ab eadem Sacra Congregatione humiliter insequentium dubiorum solutionem postulavit; nimirum:

Dubium I. An nova Ecclesia Cathedralis, ultra Anniversarium Dedicationis propriae, teneatur celebrare Anniversarium Dedicationis Cathedralis antiquae, et quidem sub ritu duplici primae classis cum octava, et Dioecesis sub ritu duplici primae classis sine octava?

Dubium II. An saltem ad id teneatur ratione consuetudinis plusquam centenariae?

Et Sacra Rituum Congregatio, audita sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature accurateque perpensa, rescribere rata est ad utrumque dubium: « Negative ». Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3338].

6070.

S. R. C., *Nicoteren. et Tropien.,* 2 apr. 1875.

Rmus D. Aloisius Vaccari Episcopus Sinopen, ct Coadiutor Rmi Domini hodierni Episcopi Nicoteren. et Tropien. exposuit quod in Dioecesibus Nicoteren. et Tropien. plurcs inveniantur sepulturae, quae tribus ab Altare cubitibus non distant, uti ecclesiasticae leges statuunt. Quoniam vero aliae sepulturae construi nequeant, atque antiquas removere locum praebere possit offensionibus, praefatus orator a S. R. C. humillime postulavit ut sepulturas iam existentes conservare liceat, sub conditione tamen quod in posterum in sepulturarum constructione leges ab ecclesiasticis sanctionibus praescriptae adamussim observentur.

Sacra porro Rituum Congregatio, audita relatione huiusmodi instantiae per Secretarium facta, rescribere rata est: Corpora defunctorum iam condita in sepulcris, quae non distant ab Altari iuxta praescriptiones canonicas, removeantur, si id commode fieri poterit; posthac vero in iisdem ncutiquam cadavera sepeliantur ». Atque ita rescripsit ct servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3339].

6071.

S. R. C., *Lemovicen.*, 2 apr. 1875.

Rmus D. hodiernus Episcopus Lemovicen. Sacrae Rituum Congregationi sequentia duo dubia enucleanda proposuit; nimirum:

Dubium I. An Episcopi, sive ex iure ordinario sive ex consuetudine omnes benedictiones descriptas in Rituali Romano et reservatas, in quibus non intervenit sacra unctio, Sacerdotibus minoribus delegare possint?

Dubium II. An Vicarii Generales, sive ex facultatibus ordinariis sive ex delegatione speciali, nomine Episcopi istas benedictiones delegare possint?

Si responsa fuerint negativa, praefatus orator humillime postulavit ut Sacra Congregatio sanet omnes benedictiones datas in Dioecesi Lemovicensi usque ad hanc diem sine delegatione valida.

Sacra vero Rituum Congregatio, audita relatione ab eiusdem Secretario facta, rescribendum censuit:

Ad I. «Negative».

Ad II. «Provisum in primo».

Quoad vero postulatum rescripsit: Attenta rei difficultate, Rmus orator acquiescat ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta /Authentica, n. 3343].

6072.

S. R. C., *Carthaginien. in Indiis,* 23 apr. 1875.

Exposuit Rmus Episcopus Carthaginiensis in sua Dioecesi iamdiu vigere usum quod corpora defunctorum, postquam per decem et octo menses deposita fuerunt in sepulturis coemeteriorum, extrahi inde possint ac clausa in capsis deponi in cavis effossis sub pavimentis Ecclesiarum. Cava autem ipsa unum vel etiam plura continentia cadavera marmoreo cooperiuntur lapide, nomen ct ortus ac obitus diem referente, atque ita disposito, ut a planitie pavimenti ne parum quidem emineat. Anteactistemporibus ex male intellecta tolerantia intra Ecclesias scpulta etiam fuerunt corpora Hebraeorum ac Protcstantium. Abusus hic remotus quidem fuit, ac modo adamussim hac super re ecclesiasticae servantur praescriptiones: attamen tam ingens est inter Catholicos numerus petentium sepeliri cadavera suorum defunctomm in Ecclesiis, ut plura ex huiusmodi cavis sint referta. Ex hoc autem

timeri mento potest nc Ecclesiae, si terracmotu quassentur, concidant Hinc licet Ecclesiis ipsis solvatur aliqua eleemosyna iudicio Episcopi determinanda ad hoc obtinendum privilegium, Rmus tamen Episcopus congruum duxit ad Sacram Rituum Congregationem recursum habere, ac ab eadem postulare: Num, attentis expositis, licentia sepeliendi cadavera fidelium defunctorum in Ecclesiis sit, nec ne, in posterum concedenda?

Sacra vero Congregatio, audita relatione de omnibus ab eiusdem Secretario facta, censuit esse rescribendum quod usus superius expositus improbandus non sit, quatenus serventur singulae canonicae dispositiones et quatenus id sacrae aedis stabilitati non noceat: quoad vero ossa et cadavera acatholicorum iam condita in Ecclesiis, removeantur si adhuc dignosci possint, adhibita omni prudentia: ct Ecclesiae ipsae reconcilientur (si id iam non praestitit Rmus Episcopus); eo quia ex tumulatione cadaverum acatholicorum pollutae fuerint.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3344].

6073.

S. R. C., *Lisbonen.*, 23 apr. 1875.

Exposuit Emus ac Rmus Card. Patriarcha Lisbonen. huic Sacrorum Rituum Congregationi in Patriarchatu suo, scientibus et consentientibus Ordinariis, invaluisse consuetudinem exponendi SSmum Sacramentum in quibusdam festivitatibus praevio quodam machinismo ad hoc specialiter constructo vel in manu alicuius statuae Beatae Mariae \ irginis, yel iuxta latus vulneratum sculptae imaginis D. N. I. C. *e* Cruce pendentis. Nunc vero anceps haerens: An haec consuetudo, non obstante longaevo tempore quo viget, sit continuanda, ab hac Sacra Congregatione declarari petiit.

Sacra vero Rituum Congregatio, audita relatione ab eiusdem Secretario facta, rescribere rata est quod

Proposita consuetudo sit omnino abolenda. Statuae enim non sunt apponendae in Altari, in quo SSmum Sacramentum est expositum; et Sacramentum ipsum exponendum est sub Throno, eminentiori loco: hae vero praescriptiones consuetudini propositae sunt omnino contrariae ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3349]·

6074.

S. R. C., *Carthusianorum,* 19 iun. 1875.

Rmus Pater hodiernus Procurator Generalis Ordinis Carthusianorum a Sacra Rituum Congregatione humiliter declarari petiit:

An Sacerdos, qui die Natalis Domini unam Missam celebrat, legere teneatur Missam horae congruentem, scilicet primam si ante auroram (cx privilegio), secundam si in aurora, tertiam si post auroram celebrat; an vero absolute legere debeat tertiam, quae cum Oflicio canonico magis convenit

prouti in quibusdam Calendariis praefertur, ubi legitur: Qui unam Missam celebrat, tertiam legat cum Evangelio Epiphaniae in fine?

Sacra vero Rituum Congregatio, audita relatione ab eiusdem Secretario ficta, re mature accurateque perpensa rescribendum censuit:

Sacerdos qui unam tantum Missam celebrat, legat Missam quae respondeat circiter horae iuxta Rubricas peculiares eiusdem diei . Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3354].

6075.

S. R. C., *Lucerina,* 19 iun. 1875.

Rmus D. loseph Maria Cotellessa Episcopus Luccrin. a Sacra Rituum Congregatione declarari petiit:

Utrum Sacerdos possit duas tantum Missas celebrare in die Nativitatis D. X. I. C. Siquidem, cum privilegium ter celebrandi eodem dic repraesentet Mysterium generationis aeternae, temporalis et per gratiam in anima iusti, id non videtur significari si in praedicta Festivitate duae tantum celebrentur Missae?

Sacra Rituum Congregatio, audita relatione ab eiusdem Secretario facta, re mature accurateque perpensa, rescribere rata est:

Affirmative; seu Sacerdotem posse pro suo lubitu in die Nativitatis Domini duas tantum Missas celebrare ». Atque ita declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3355].

6076.

S. R. C., *Cuneen., i* aug. 1875.

Rmus D. hodiernus Episcopus Cuneensis nonnullas iam consecravit in sua Dioecesi Ecclesias; plurcs alias, Deo favente, consecratums. Ut vero omnia rite persolvat, sequentia dubia ad rem hanc spectantia Sacrorum Rituum Congregationi enodanda proposuit; nimirum:

Dubium I. Praeter parochialcs Ecclesias quae ex praescripto Concilii Romani sub Benedicto NI II ('fit. XXV) consecrari debent, possuntne quaevis aliae publicae Ecclesiae consecrari, uti sunt: 1. Sacella campestria, penes quae Sacerdos ut plurimum residet, ibique celebrat, ct Sacramenta ministrat; 2. Oratoria Confraternitatum a parochialibus seiuncta; 3. Quae vulgo dicuntur Sanctuaria, in quibus vel aestivo solummodo tempore, vel aliquoties tantum Missae sacrificium celebratur?

Dubium II. Altare cx Rubrica debet esse lapideum. Quum autem ab Ara portatili in co differat Altare fixum quod istud coniunctum esse debeat cum stipite, ct idcirco stipes cum mensa unum quid constituat; consequi ridetur stipitem ipsum debere, non secus ac mensam, esse lapideum. Attamen Canonistarum corumque celebriorum scripta evolvens, eosdem consentientes reperit in docendo inferiorem mensae structuram esse posse lateri-

tiam, ct satis esse, si tabula seu mensa sit ex lapide. Liturgici scriptores vel penitus silent, vel adeo leviter rem attingunt ut certam non tradant regulam; praeter unum recentissimum, Pium Martinucci, qui in suo Manuali sacrarum caeremoniarum Romae edito anno mox elapso, Lib. VII, Cap. Will, η. 2 aperte tradit: Stipitem posse quidem esse lateritium, sed quatuor columellis lapideis saltem instrui debere, quibus mensa insideat, quaeque cum mensa ipsa per sacram unctionem coniungantur. Hisce praemissis, sufficitne Altaris fixi stipitem esse lateritium; vel oportet esse lapideum, saltem qua ratione innuitur a laudato scriptore? l

Sacra vero eadem Congregatio, referente Secretario, omnibus mature accurateque perpensis, propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I. Incumbere debent Episcopi ut Ecclesiae saltem Cathédrales ct Parochiales solemniter consecrentur. Quoad minores Ecclesias, si nolint uti iurc suo illas solemniter consecrandi, facultatem tribuant Sacerdotibus eas benedicendi ».

Ad II. Ut Altare consecrandum sit lapideum, oportet, ut etiam in cius stipite saltem latera, seu columellae quibus mensa sustentatur, sint ex lapide

Atque ita rescripsit, declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3364].

6077.

S. R. C., *Clodien.,* 7 aug. 1875.

Rmus D. Dominicus Agostini Episcopus Clodien. a Sacrorum Rituum Congregatione humillime postulavit ut sequentia dubia declarare dignaretur; nimirum:

Dubium IX. An tam pro recitatione Officii divini, quam pro ieiunio naturali ante Communionem praescripto, vel etiam pro abstinentia a carnibus aut lacticiniis diebus ieiunii, conformare se quis possit tempore dicto medio, ita ut aliquando uni, aliquando alteri adhaereat?

Dubium X. An quando iuxta Rubricas potest celebrari Missa solemnis dc Festo, quod transferri debet, liceat canere etiam Vesperas votivas de eodem Festo cum unica Oratione, quin ulli suffragentur pro obligatione recitandi Horas canonicas?2

Sacra porro Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, audita sententia in scriptis alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis respondere cebsuit:

Ad IX. « Posse stare publicis horologiis ».

Ad X. » Affirmative; dummodo qui ad Horas canonicas tenentur, privarim recitent Vesperas occurrentis Officii ».

Atque ita rescripsit, induisit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3365].

» E. Dub. III.

« E. Dub. XI.

6078.

S. R. C., *Aretina, 4* sept. 1875.

Rmus D. Iosephus Giusti Episcopus Aretin. Sacrorum Rituum Congregationi insequentia dubia solvenda humiliter proposuit; nimirum:

Dubium I. An Ecclesia, iam consecrata et postea mutata in sepulcretum, indigeat nova consecratione vel tantum benedictione, ut cultui divino restituatur; quum modo Parochus et populus velint illam iterum reducere ad usuin Ecclesiae, quum coemeterium vulgo a *sterro* circa ipsam efformatum sit?

Dubium II. Extat Aretii Ecclesia, cui nomen Sancta Maria de Plebe, monumcntalis, quae affabre instauratur, antiquissima ct in qua insigne adest Capitulum. In instauratione fieri debuit murus integer et absis; tota Ecclesia novo tectorio est inducta et affabre instaurantur partes quaecumque deficientes. Hisce positis, quaeritur an, cum divino cultui est restituenda, debeat iterum consecrari?

Sacra vero Rituum Congregatio, referente Secretario, audito voto in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescribendum censuit:

Ad I. « In casu Ecclesiam ad maiorem solummodo decentiam ac reverentiam esse benedicendam ».

Ad II. * Affirmative; seu indigere nova consecratione ».

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3372].

6079.

S. R. C., *Congregationis SS. Redemptoris, 4 sept.* 1875.

R. Pater Lcopoldus Dujardin, Congregationis SSmi Redemptoris Sacerdos Professus Tomaci in Belgio commorans, exposuit quod ad promovendam fidelium devotionem erga Beatam Virginem Mariam, aliquot abhinc annis Officium parvum eiusdem Beatae Virginis in gallicam linguam verterit, tamque versionem una cum textu latino praelo cuderit; servatis Decretis a Sacra Rituum Congregatione hac super re editis. Cum autem idem orator resciverit requiri deinceps in omni translatione praedicti Officii parvi approbationem Sacrorum Rituum Congregationis, ab eadem humillime petiit ut praefata versio approbaretur.

Sacra porro Rituum Congregatio, audita relatione ab eiusdem Secretario facta, rem remisit Rmo Domino Episcopo Tomacen.; qui constito sibi quod lectio adhibita in editione cnunciata sit ab Ecclesia approbata (super quo ipsius conscientia onerata remanet), facultatem tribuat oratori editionem tam factam, vel alias, quae in posterum fient, exponendi. Atque ita rescripsit et induisit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3373]·

6080.

S. R. C., *Mexicana,* 25 sept. 1875.

Quum paucis abhinc mensibus in notitiam Archiepiscopi Mexicani pervenerint responsa Rmo D. Episcopo Dioeceseos Montis Albani in Galliis die 14 augusti 1858 [1] a Sacrorum Rituum Congregatione data, super Matrimonii benedictione, extra tempus debitum quandoque impertiendi, praedictus Archicpiscopus pro opportuna declaratione sequentia dubii eidem Sacrorum Rituum Congregationi humillime proposuit; nimirum:

Dubium I. Utrum praefata responsa Rmo Episcopo Dioeceseos Mon! · Albani data ita sint generalia, ut omnes omnino Dioeceses afficiant, etiam eas in quibus immemorabiles in contrarium adsunt consuetudines? Et quatenus affirmative, quaeritur:

Dubium II. Utrum permitti possit constans praxis in hac Archidioecesi vigens, iuxta quam Parochi vel alii Sacerdotes, de ipsius Parochi licentia, tempore clauso matrimoniis assistunt ad hunc finem tantum, ut sponsos pn· vatim coniungant, minime vero ut illos solemniter benedicant, quin tamen licentiam seu veniam ab Ordinario exquirant? [2]

Et Sacra eadem Rituum Congregatio, audita relatione ab eiusdem Secretario facta nec non voto R. P. D. Sanctae Fidei Promotoris, propositis dubiis respondendum censuit:

Ad I. «Affirmative; et consuetudinem contrariam esse eliminandam uti abusum ».

Ad II. «Negative, nisi accedat Archiepiscopi venia».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3380].

6081.

S. R. C., *Lucerina,* 25 sept. 1875.

Sodalitas a Sancta Cruce nuncupata, in Civitate ct Dioecesi Lucerina, canonice erecta usque ab anno 1500 in Ecclesia olim Fratrum Ordinis Minorum Sancti Francisci Conventualium, aucta titulo Virginis Dolorosae ex Apostolicis Litteris in forma Brevis diei 4 iulii 1821 et aggregata Archisodalitati SSmae Trinitatis dc Urbe usque ab anno 1610 et postea evecta ad gradum Archisodalitatis Litteris Apostolicis pariter in forma Brevis dici 13 martii 1855, haec quae sequuntur Sacrorum Rituum Congregationi exposuit; nimirum:

Praedicta Sodalitas ordine erectionis, si non prima, saltem est secunda. \ erum quidem est alias ibi existentes Sodalitates successu temporis praecc-

[1] Cf. N. 5992

[2] E. Dub. IH et IV.

dentiam obtinuisse, eo quod fuerint antea ad gradum Archisodalitatis evectae; ast quum Archisodalitas oratrix id etiam obtinuerit, ac consequenter omnes modo sint conditione pares, ipsa ab eadem Sacra Congregatione humiliter postulavit ut praecedentia eidem Archisodalitati tribuatur, quae cx ordine fundationis eidem competit.

Sacra vero Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, audita sententia Rmi I). Episcopi Lucerini de informatione et voto requisiti nec non voto R. P. D. Sanctae Fidei Promotoris, declaravit:

Praecedentiam praedictae Archisodalitatis incipere a die expeditionis memoratarum Litterarum Apostolicarum diei 13 martii 1855 . Atque ita declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3381].

6082.

S. R. C., *Ordinis Cistercicnsis,* 30 sept. 1875.

Fr. Bruno Abbas Cisterciensium Monasterii vulgo *de Mont Metieray* in Hibernia Sacrorum Rituum Congregationi exposuit quod Sacrista Ecclesiae Monasterio adiectae, quum in sacris aris invenisset avulsos lapides qui tegebant Reliquias, quique ob humiditatem calcem qua conglutinabantur, amiserant, congruum duxit illos iterum nova adhibita calce firmare; attamen, ut ipse asserit, sacras Reliquias nullimodc tetigit aut dimovit. Quum autem exortum sit dubium num propter hoc eaedem Arae exeeratae reputandae sint, praefatus Abbas ab eadem Sacra Congregatione opportunam in re declarationem expetiit ; et in casu quod essent exeeratae postulavit ut earumdem consecrationem ipse perficere valeat, quum hoc privilegium .Abbatibus Cisterciensibus sit concessum.

Sacra vero Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, audito voto alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescribere rata est:

Si sepulcrum apertum non sit, sed tantummodo novo caemento firmatum, Negative; Si secus, Affirmative; facto verbo cum SSmo ».

Die 25 septembris 1S75.

Facta autem de praedictis SSmo D. N. Pio Papac IN per Secretarium fideli de omnibus relatione, Sanctitas Sua, sententiam Sacrae Congregationis ratam habens, sanationem ad cautelam, quatenus opus sit, impertita est.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3379].

6083.

S. R. C., *Taurinen.,* 17 dec. 1875.

Rmus D. Laurentius Gastaldi Archiepiscopus Taurinen. Sacrae Congregationi Episcoporum et Regularium exposuit quod in C ivitate vulgo *Savigliano* intra limites Areludioeceseos suae multis abhinc secidis extabat

Abbatia Monachorum Ordinis S. Benedicti cum Ecclesia parochiali sub titulo S. Petri. Suppresso Monasterio per civiles leges modo vigentes, et dissoluta communitate Monachorum, conservata solum fuit Paroecia; ac Parocho ciusquc coadiutoribus aliqua monasterii pars fuit pro habitatione assignata. Anno elapso alumnus ex memorato Ordine S. Benedicti, qui suppressionis tempore Parochi munere iam fungebatur coque nunc etiam fungitur, in Abbatem praedictae Ecclesiae electus fuit a Superioribus Congregationis Cassinensis Italiae.

Quum monasterium amplius non existât ac Monachi sint dispersi, quaesitum fuit a suprascripto Rmo D. Archiepiscopo Taurincnsi: An praefatus Abbas, qui tamen nondum benedictionem Abbatialem accepit, possit in dicta Ecclesia functiones abbatiales peragere, uti ante suppressionem Abbati pro tempore illius monasterii earumdem peragendarum ius erat.

Sacra vero Congregatio Episcoponim ct Regularium quum preces ipsas pro opportuna resolutione ad Sacrorum Rituum Congregationem transmiserit; haec, audita relatione ab eiusdem Secretario facta, omnibus mature perpensis ac consideratis, rescribendum censuit:.

« Per illegitimam suppressionem cnunciati Monasterii S Petri nihil quoad ius peragendi abbatiales functiones in Ecclesia eidem adnexa fuisse immutatum ». Atque ita rescripsit ac declaravit

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3382].

6084.

S. R. C., *Sagien.*, 17 dec. 1875.

Rmus D. Carolus Fridericus Rousselet Episcopus Sagiensis Sacrorum Rituum Congregationi exposuit quod Ecclesia parochialis loci vulgo dicti *Marchemerison* vertente saeculo undecimo fuit aedificata. Quibusdam si credatur signis, haec Ecclesia consecrata fuit; recentissime enim nonnullas Cruces, quales in consecrationibus adhibentur, in parietibus depictae instaurationis occasione inventae sunt. Dubium tamen oritur eo quod in Altari maiori, quod fixum ct unico lapide constans apparet, nulla extant consecrationis vestigia, nullae sunt cruces, nullum reliquiis condendis adest sepulcrum. Quapropter huic Altari lapideo ornamentis ligneis iamdiu incluso Altare portatile fuit adiunctum.

Quum autem instauratio huius Ecclesiae in finem vertat, ab eadem Sacra Congregatione praefatus Episcopus humiliter exquisivit sequentium dubiorum solutionem; nimirum:

Dubium 1. An praefata Ecclesia consideranda sit tamquam consecrata?

Dubium II. An liceat iterum pingere Cruces parietales?

Dubium 111. An Altare maius sit denuo consecrandum?

Sacra porro Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, audita sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis rescribere rata est:

Ad I. «Negative».

Ad II. ' Negative; nisi consecretur Ecclesia: ad quam tamen consecrationem faciendam quamprimum Sacra Congregatio hortatur Episcopum, quum agatur de Ecclesia parochiali ».

Ad 111. «Affirmative».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3385].

6085.

S. R. C., *Asculana in Piceno,* 17 dec. 1875.

R. D. losephus Bianconi Parochus Castri vulgo *Poggese* intra limites Dioeceseos Asculanae exposuit se die 4 septembris anni 8 73 cepisse possesssionem Ecclesiae parochialis oppidi praedicti, quam sacris indumentis ac supellectilibus omnino carentem invenit.

Quum autem nova emere ex lino vel cannabe confecta, uti Rubricae ac Decreta Sacrae Rituum Congregationis praescribunt, illi impossibile prorsus sit ob redituum defectum; quumque ipse possideat magnam quantitatem telae ex urticis confectae, ab eadem Sacra Congregatione humiliter postulant ut pro dictis sacris indumentis ac supellectilibus conficiendis pro usu Ecclesiae suae parochialis postrema hac tela uti queat.

Sacra porro Rituum Congregatio, audita relatione ab eiusdem Secretario facta ncc non sententia Rmi D. Episcopi Asculani de informatione et voto requisiti, rescribere rata est:

Negative; et servetur Decretum Generale diei 15 maii 1819 .'Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3387].

6086.

S. R. C., *Blesen.,* 16 mart. 1876.

Rmus hodiernus Episcopus Blcscn. indultum obtinuit a Sacra Rituum Congregatione pro facultate subdelegandi suos Vicarios Generales, Ecclesiarum Rectores etc. ad benedictionem sacrae illius supellectilis, pro qua sacra unctio non adhibetur.

Quum vero nulla inveniatur formula pro benedictione Indumenti sacerdotalis aut levitici praeter eam, quae rcperitur in Pontificali, et ideo Episcopis udetur reservata; Sacerdotes subdclegati recurrere debent ad benedictionem pro Indumentis sacerdotalibus in genere Missali additam. Isthaec autem benedictio in omnibus circumstantiis non apparet omnino consentanea, cx. gr. pro benedictione Cinguli.

Unde praedictus Rmus orator humillime a S. Rituum Congregatione postulavit, ut Sacerdotes ab ipsomet subdclegati uti valeant formula a

' Cf. N. 5837.

Pontificali data pro benedictione cuiuslibet indumenti, quae insuper ea formula minus solemnis.

Sacra vero Rituum Congregatio, audita relatione huiusmodi instantiae ab eiusdem Secretario facta, rescribere rata est:

« Sacerdotes subdclcgati utantur benedictione quae legitur in Rituali Romano ». Atque ita rescripsit ct servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3392].

6087.

S. R. C., *Patavina,* 16 mart. 1876.

Rfhus Episcopus Patavin. exposuit se, ex induito Sacrae Rituum Congregationis diei 29 iulii anni 1875, *n Cathedrali Ecclesia de consensu Capituli octo Canonicos honorarios nominasse cum privilegiis et honorificentiis, quibus fruuntur Protonotarii Apostolici *ad instar,* iuxta Constitutionem Apostolicam *Apostolicae Sedis officium* die 29 augusti 1872.l

Verum cum praedicti Canonici honorarii a Titularibus forsan requirantur, ut loco ipsorum Missam decantent, quumque honorarii hoc in casu uti nequeant iuxta praelaudatam Constitutionem palmatoria et Canone, quibus quidem privilegiis sese ornatos Canonicos Titulares existimant; hinc Rmus Episcopus a SSmo Dno Nostro humiliter postulavit, ob decorem sacrarum functionum, ut praedicti Canonici honorarii, in Cathedrali tantum, palmatoriam et Canonem ad Missam; atque in cantu Vesperarum palmatoriam valeant adhibere.

Sacra vero Rituum Congregatio, audita relatione huiusmodi instantiae per Secretarium facta, rescribendum censuit:

« Canonicos honorarios esse aequiparandos Canonicis Titularibus quoad usum Insignium, cum sacris funguntur ministeriis in Choro Cathedralis: omnes tamen moneantur, ut servent praescripta in Constitutione recenter edita de privilegiis Protonotariorum ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3393].

6088.

S. R. C., *Olinden.,* 16 mart. 1876.

Sacerdos quidam Dioecesis Olinden. in Brasilia de licentia sui Episcopi a Sacra Rituum Congregatione insequendum dubiorum solutionem humillime imploravit; nimirum:

Dubium I. Estnc toleranda praxis extrahendi e tabernaculo sacram Pyxidem, eamque velatam sub umbella collocandi, populo benedicendi gratia?

Dubium II. In Ecclesiis in quibus de Ordinarii licentia SSmum Sacramentum asservatur, et in quibus populo benedictio cum sacra Pvxide

* S. R. C Decreta Authentica, n 3262

fire impertitur festis diebus, potest ne populus benedici quandoque cum SSmo Sacramento in Ostcnsorio posito, in Festis saltem principalioribus, quin ab Ordinario requiratur facultas?

Sacra vero Rituum Congregatio, referente ipsius Secretario, propositis dubiis respondendum censuit:

Ad I. Negative; et detur Instructio edita a s. m. Benedicto Pp. XIV,[1] hoc est: Eucharistiae tabernaculum solum aperiatur et Sacra Pyxis clausa suoque velamine obtecta populi oculis obiiciatur. Verum penitus interdicitur Sacram Pyxidem extra Tabernaculum efferri ac velatam sub umbella collocari; cum nullum huius ritus vestigium apud liturgicos scriptores, nullaque Sedis Apostolicae, quam sequi omnino debemus, consuetudo deprehendatur

Ad II. Detur resolutio in Ariminen. diei 11 Septembris 1847;[2] quum enim quaesitum fuerit: Num servanda sit immemorabilis consuetudo dimittendi populum fidelem cum benedictione SSmi Sacramenti in Sacra Pyxide occlusi, ac in Festis cum Ostensorio? responsum fuit ad mentem; et mens est ut quoties nil inconveniens deprehendat Rmus Ordinarius, permittat continuationem eiusdem consuetudinis ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3394].

6089.

S. R. C., *Missionariorum Oblatorum Immaculatae Conceptionis B. Ai. V.,* 7 apr. 1876.

Sacerdos loscph Fabre Superior Generalis Missionariorum Oblatorum Immaculatae Conceptionis B. Mariae Virginis a Sacra Rituum Congregatione humillime insequentium dubiorum solutionem expetiit; nimirum:

Dubium I. In Ecclesiis parochialibus, quibus Missionarii Oblati deserviunt per unum ex suis, possunt ne dicti Missionarii publicis in Officiis suum sequi Calendarium rite approbatum ?

Dubium II. Quatenus affirmative, an possint suum Calendarium rite approbatum imponere Sacerdotibus qui in dictis Ecclesiis celebrare postulant?

Dubium III. Quatenus affirmative (generaliter loquendo) an idem possint in speciali casu, quo ab Ordinariis praepositi fuerint quibusdam celebrioribus Sanctuariis, ad quae frequenter conveniunt fidelium et Sacerdotum concursus, ct quae sunt loca quasi in omni Dioecesi Clero communia, sive sint parochiales Ecclesiae sive non?

Dubium IV. An Religiosorum communitas, Ecclesiae publicae cuidam addicta, teneatur ad Officium Patroni Titularis huius Ecclesiae et per totam octavam ? [3]

[1] Cf. N 435.
[2] Cf. N. 5954
[3] E. Dub. V

Sacra vero Rituum Congregatio, audita sententia in scriptis alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I. « Negative ».

Ad H et III. «Provisum in primo».

Ad IV. « Affirmative ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3397].

6090.

S. R. C., *Dinien.*, 27 maii 1876.

Rmus D. Episcopus Diniensis sequentia dubia Sacrae Rituum Congregationi proposuit, corumque solutionem enixe postulavit; nimirum:

A tcrcentis circiter annis Ecclesia S. Hieronymi Confessoris Doctoris facta est Ecclesia Cathedralis simul et Parochialis Civitatis Diniensis, licet adhuc existât antiqua Cathedralis Ecclesia B. Mariae Virgini in Coelum Assumptae dicata, multis nunc milliards extra urbem solitarie posita, ideoque derelicta.

Rebus ita se habentibus, quaeritur:

Dubium I. Num S. Hieronymus Titularis Ecclesiae Cathedralis actualis gaudeat omnibus iuribus quae competunt Titillatibus Cathedralium, et num ipsius Festum celebrari debeat sub ritu duplici primae classis cum octava, non tantum a Clero praedictae Ecclesiae adseripto, sed etiam ab omnibus Sacerdotibus in Urbe commorantibus, notanterque a Directoribus utriusque Seminarii et a Cappellanis Xenodochii et Monialium etc.

Sacra Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii, audita sententia alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis respondendum censuit:

Ad I. «Affirmative in omnibus».

Atque ita rescripsit ct servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3401].

6091.

S. R. C., *Ruremtinden.*, 27 maii, 1 iun. 1876.

Quum in ordinandis festis aliisque ad sacram liturgiam spectantibus in Dioecesi Rurcmundensi quaedam dubia exorta fuerint, hodiernus Ordinis Dioecesani conscriptor, dc venia Rmi Episcopi, humiliter exoravit ut Sacra Rituum Congregatio eadem solere dignaretur.

Dubia autem sunt quae sequuntur; nimirum:

Dubium 111. Quum iam in Oratione *.-l cunctis* nomen S. loscph exprimendum sit de praecepto, quaeritur: Num in Missis votivis in honorem S. loscph celebrandis, tempore quo haec Oratio tertio loco dicenda venit

Orationi praefatae substituenda sit Oratio *Concede,* quae primo loco ponitur inter Orationes diversas, uti alias declaratum fuit ?

Dubium IV. Quum, Decreto 27 februarii 1847 ad 3, Sacra Rituum Congregatio rescripsit Professores, nec non Seminaristas in maioribus Ordinibus constitutos teneri ad octavam Titularis Ecclesiae Seminarii Ruremun-Jensis, seu, ut loquitur Sacra eadem Congregatio, Ecclesiae adnexae; hinc dubium ortum est num orator Ruremundensis dicendo *Seminarii Ecclesia* recto vocabulo usus fuerit. Petitur igitur licentia casum accuratius exponendi.

Est enim Ecclesia Seminarii Ruremundensis antiqua Ecclesia Monasterii Carthusianorum, sacculo praeterito exeunte suppressi, cuius etiam cetera aedificia ab alumnis occupantur, Hodiedum Ecclesia haec infra hebdomadam passim clausa manet extraneis, sed fideli populo patet diebus solemnibus ac festivis. Etsi igitur haec aedes sacra ex rei natura ct extema quoque aedificii amplitudine merito Ecclesia dici debeat, cx fine tamen et usu hodierno potius Oratorium publicum dicendum esse videtur; quippe quae modo non tam fidelis populi libero usui destinata videtur quam alicuius Familiae vel Collegii commoditati. Hinc quaeritur utrum responsum diei 27 februarii 1847 datum, servandum sit, nec ne?

Dubium V. Quum fidelium cadavera nonnisi in Ecclesia aut coemeterio iam rite benedicto sepeliri debeant, et proinde fere supervacaneum foret praescribere benedictionem novi sepulcri, si haec omitti posset, ubi sermo est de coemeterio benedicto; quumque etiam Rituale Romanum praecipere rideatur sepulcrum, si non est benedictum, a Sacerdote semper benedicendum esse priusquam illud prima vice sepulturae inserviat, nulla distinctione facta an sepulcrum effossum sit in Ecclesia aut in coemeterio, quod semper rite benedictum supponendum est; quum tamen varii auctores Ritualis verba alio modo intclligant; quaeritur:

1. An sepulcrum, quod novum foditur in coemeterio rite benedicto, prima tamen vice benedicendum sit?

2. Si negative ad primum, an igitur praescriptio haec tantum respiciat cryptam seu sepulcrum lapideum in coemeterio vel Ecclesia aedificatum, non autem simplicem foveam in Ecclesia effossam?

3. An si benedictionis formula omitti debeat, nihilominus cadaveris et tumuli aspersio ac incensatio servanda sint, quemadmodum pro sepultura parvulorum praescribitur?

Dubium VI. Iuxta Decretum Urbani VIII, 23 martii 1630,2 in Patronos ii solum, qui ab Ecclesia universali titulo Sanctorum coluntur, eligi possunt; verum in hac Dioecesi sequentes existunt irregularitates: Ecclesia parochialis dc *lloutem* S. Gerlacum Confessorem, Ecclesia parochialis de *Susteren* S. Amelbcrgam Virginem, Ecclesia parochialis *dc Berg-Tcrblyt* Ss.Monulphum et Gondulphum Confessores Pontifices tamquam Patronos principales venerantur. Occurrunt quidem Sancti praedicti in Calendario Diocccsano a S. R. C. una cum eorum Officiis ct Missis die 5 sept. 1S67

1 Cf. N. 5947.

3 Cf. N. 5325.

approbato, ac Ciero Ruremundensi concesso; ast in Martyrologio Romano minime inveniuntur. Notum est praeterea Ecclesias primo et secundo loco enumeratas ante perturbationem gallicanam Ecclesias fuisse Religiosorum, diversisque ab hodiernis Patronis dedicatas. Praesumendum quidem est has Patronorum mutationes initio huius saeculi rite ac canonice factas fuisse, quamvis rationes dubitandi non desint. Humillime ideo petitur ut S. R. C. *pro gratia* has Patronorum praefatorum electiones, in quantum opus fuerit, sanare ac confirmare dignetur, ne ex Patronorum innovatione perturbatio in populo oriatur.

Sacra vero Rituum Congregatio, referente Secretario, audita sententia in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis respondendum censuit:

Ad III. Recitandam esse Orationem *A cunctis,* omisso nomine S. Ioseph ».

Ad IV. « Affirmative ».

Ad V. « Ad primam quaestionem, Negative; ad secundam, Affirmative; ad tertiam, Serventur Rubricae ».

Ad VI. « Pro gratia, saltem ad cautelam; facto verbo cum SSmo».

Die 27 maii 1876.

Facta autem, die 1 iunii eodem anno 1876, dc postremo hoc dubio per praedictum Secretarium SSmo D. N. Pio Papac IX fideli relatione, Sanctitas Sua benigne sanavit, quatenus opus sit, defectum legitimae electionis Patronorum, de qua in precibus.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3400].

6092.

S. R. C., /?avennaten., 7 iul. 1876.

Sacerdos Caesar Uberti Metropolitanae Ecclesiae et Rmi Archiepiscopi Ravcnnaten. Caeremoniarius humiliter a Sacra Rituum Congregatione postulavit declarationem insequentium dubiorum; videlicet:

Dubium I. In quandam Ecclesia huius Civitatis quotidie post secundam Missam, Sacerdos imposito sibi velo humerali extrahit e ciborio SSmutn Sacramentum, ct cum eo immediate benedicit populum ct statim recondit, quin prius vel postea aliquid dicat vel cantet. Quaeritur an huiusmodi usus retineri possit?

Dubium II. Sorores et Educandae cuiusdam Conservatorii, quoties transeunt ante SSmum Sacramentum in tabernaculo reconditum, nolunt gcnuilcctcrc,scd tantum sese inclinant, dicentes indecens esse mulieres genuflectere unico genu. Tolerandusne est huiusmodi usus? Et quatenus negative,

Dubium HI. An idem dicendum de genufiexionc, quae debetur Episcopo proprio ?

Dubium 1\ . Num mulieres sacris functionibus adstantes vel etiam private orantes, per fenestram (vulgo *Corctto)* quae intus Ecclesiam, intericctis transennis, inspicit, teneantur caput velare?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii, audita rclatione alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis respondendum censuit:

Ad I. " Usum, prouti exponitur, non licere ».

Ad II. « Negative ».

Ad III. «Affirmative».

Ad IV. « Affirmative ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n 3402].

6093.

S. R. C., *Santanderien.*, 15 iul. 1876.

Rmus D. Vincentius Calvo y Valero Episcopus Santanderien. a Sacra Rituum Congregatione declarari petiit, num liceat uti curru ad mortuos efferendos in Coemeterium; ideoque an liceat Parocho et Clero, ritu ecclesiastico, ita delatum fidelem ad sepulturam associare?

Sacra Rituum Congregatio, referente subscripto Secretario, respondendum censuit: Ecclesiae ritum iubere fidelium cadavera, utcumque deferuntur sive ad Ecclesiam sive ad Coemeterium, semper a Sacerdote esse associanda ». Atque ita respondit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3405].

6094.

S. R. C., *lacien.*, 28 iul. 1876.

Rmus D. Gerlandus Gcnuardi Episcopus laicnsis, anceps haerens an nonnullae consuetudines, quas invenit in Dioecesi sibi commissa, tolerari possint, a Sacra Rituum Congregatione humiliter insequentium dubiorum solutionem postulavit; nimirum:

Dubium 1. An Parochi laciensis Dioecesis, ex Messanensi Archidioecesi avulsi, in ecclesiasticis functionibus mantellctta violacea, et in Missa solemni quatuor Ministris pluvialibus indutis, atque annulo gemmis ornato iugiter uti possint?

Dubium II. An in eadem Dioecesi tolerari queat ut passim a quocumque fere Sacerdote solemniter celebrante, Presbyter assistens cum pluviali adhibeatur ?

Dubium III. An tolerari possit consuetudo, quod Clerus et populus, dum SSmum Sacramentum expositum manet, sedeant?

Sacra vero Rituum Congregatio, re mature accurateque perpensa, propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I. «Negative in omnibus».

Ad II ‹ Negative; ct abusum esse eliminandum ›.

Ad **III.** «Affirmative; secluso scandalo aut irreverentia».
Atque ita rescripsit et servari mandavit.
[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3408].

6095.

S. R. C., *Nullius Sanctae Luctae,* 14 apr. 1877.

Litteris ad Sanctam Sedem Apostolicam datis die 14 elapsi mensis martii, Vicarius Capitularis Nullius Sanctae Luctae postulavit ut sibi daretur facultas administrandi Sacramentum Confirmationis, quod in territorio ad istam Praelaturam pertinente septem abhinc annis administratum non fuit.

Sacra vero Rituum Congregatio audita relatione illius instantiae per Secretarium facta, rescribere rata est:

« Negative; et ad mentem ». Mens autem est quod Vicario notum fiat ut quamprimum provideat pro administratione huiusmodi Sacramenti, invitando nimirum ac etiam deprecando aliquem Episcopum ad illud conferendum fidelibus istius Praelaturae, in qua Vicarii Capitularis munus gerit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3416].

6096.

S. R. C., *Oscen.,* 14 apr. 1877.

Hodiernus Magister Caeremoniarum Ecclesiae Cathedralis Oscensis l Sacra Rituum Congregatione humillime insequentium dubiorum solutionem expostulavit; nimirum:

Dubium III. Ecclesia Cathedralis Oscensis duos habet 'I itularcs, scilicet Transfigurationem Domini, et Nativitatem Sancti loannis Baptistae. Quaeritur itaque

i. Possunt ne esse duo Titulares unius Ecclesiae? Et quatenus affirmative,

2. Gaudet ne uterque privilegiis ex Rubrica?

Sacra porro Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, re mature perpensa et considerata, propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad HI. Ad primam quaestionem Affirmative ».

Ad secundam quaestionem pariter Affirmative; dummodo sint aeque principales

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n 3417].

6097.

S. R. C., *Asculana in Piceno,* 27 apr. 1877;

Exposuit Episcopus Asculanus m Piceno huic Sacrae Rituum Congregationi, quod sub antecessore suo ita facile obtinebatur venia baptizandi domi, ut id pauperibus, cum medici tantum attestatione de aliquo periculo

infantis, si deferretur ille in Ecclesiam; divitibus autem sine ratione aliqua, sed tantum honoris gratia, concederetur.

Quum autem huic obstare praxi percupiat, veretur tamen ne id possibile sit, tum ob inductam praxim, tum ob temporum circumstantias. Quapropter ut tutius hac in re procedere possit, ab eadem Sacra Congregatione humiliter insequentiam dubiorum solutionem expetivit; nimirum:

Dubium I. An quando medicus testatur de aliquo periculo inducendi ad Ecclesiam infantem cuiuscumque conditionis, permitti ab Episcopo possit ut ille baptizetur domi cum omnibus caeremoniis?

Dubium II. An concedi possit Baptisma cum omnibus caeremoniis ministrari domi filiis personarum, quae relate ad Dioecesim Principibus aequiparari possint, etsi infirmi non sint?

Sacra porro Rituum Congregatio, audita sententia R. P. D. Promotoris S. Fidei et Rmi Assessoris, Episcopo significandum duxit, quod ipse omnino curare debeat, prudenter tamen et caute, removere abusus, qui in hac re irrepserunt; efficiatque ut infantes ad baptizandum, iuxta praescriptionem et communem praxim, ad Ecclesiam deferantur.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3418].

6098.

S. R.C., *Capuana, Portus Aloisii et Ssfhae Conceptionis de Chile,* *12* maii 1877.

Quum non solum in fidelium domibus, sed etiam modo in Ecclesiis, venerationi soleant exponi imagines B. M. V. assertas quasdam eiusdem Virginis apparitiones repraesentantes, Emus et Rmus D. Card. FranciscusXaverius Apuzzo Archiepiscopus Capuanus, Rmus D. Gulielmus Scharishik Episcopus Portus Aloisii et Rmus D. losephus Solas Episcopus SSinae Conceptionis de Chile a Sacra Rituum Congregatione insuquentium dubiorum solutionem humiliter postularunt; nimirum:

Dubium I. An possit ab Ordinariis permitti, vel saltem tolerari, ut ad publicam fidelium venerationem exponantur in Ecclesiis imagines seu simulacra B. M. V. sub titulo de *Lourdes* et *de lu Salettc,* nec non Immaculatae Conceptionis lucis radios e manibus emittentis?

Dubium II. Num ab Apostolica Sede approbatae fuerint apparitiones seu revelationes, quae contigisse perhibentur, quaeque cultui B. M. V. sub memoratis titulis causam praebuerunt?

Dubium III. An pium Sodalitium B. M. V. *de ia Salettc* dicatum ab Ordinario Dioeccsano admitti valeat?

Dubium IV. An Festum B. M. V. sub eodem titulo cum Missa et ritu duplici primae classis cum octava ibidem celebrari possit?

Dubium V. An Litaniae speciales Apparitionis B. M. V. *de ia Salette* ibi recitari valeant?

Quae quidem dubia quum Cardinalis Praefectus in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitiis hodierna dic ad Vaticanum habitis retulerit; Emi et Rmi

Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, auditis votis tum alterius ex Consultoribus Theologis tum Rmi D. Assessoris, omnibus mature perpensis ac consideratis, rescribendum censuere:

Ad I. « Affirmative; servatis tamen cautelis, praesertim Decreto Sacrosanctae Tridentinae Synodi de invocatione, veneratione et Reliquiis Sanctorum nec non sacris Imaginibus Sess. XXV praescriptis, et s. m. Urbani VIII Constitutione *Sacrosancta Tridèntina Synodus,* diei 15 maii 1642 confirmatis »

Ad II. Eiusmodi apparitiones seu revelationes neque approbatas nequi damnatas ab Apostolica Sede fuisse, sed tantum permissas tamquam pie credendas fide solum humana, iuxta traditionem quam ferunt, idoneis etiam testimoniis ac monumentis confirmatam. Nihil proinde obstare quin Ordinarii pari ratione se gerant: facta desuper (si de opere typis vulgando agatur) in eodem sensu opportuna declaratione seu protestatione, ad tramitem Decretorum praelaudati Urbani Papae λ III». 2

Ad III. «Affirmative; sed in admissione dicti Sodalitii stetur, quoad titulum, praxi adhibitae in approbatione eiusmodi Confraternitatis Romae erectae in Ecclesia Sancti Salvatoris in Thermis; nimirum *Beatae Mariot Virginis Rcconciliatricis peccatorum,* vulgo *de la Salette* ».

Ad IV. « Negative; nisi de speciali et expressa Apostolica facultate .

Ad V. « Negative ».

Atque ita rescripsere ac servari mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3419].

6099.

S. R. C., *Casertana,* 7 iul. 1877.

Nonnullis abhinc annis in Casertana Dioecesi quaestio orta est Parochos inter et Cappellanos Confraternitatum, quae publicum proprium Oratorium a parochiali Ecclesia seiunctum habent; nimirum: Ad quem spectet facere Officium funebre super cadaveribus, quae ad Confraternitatum Oratoria deferantur? ad Parochum nempe aut ad Cappellanum? Parochi contendunt huiusmodi Officium facere ad ipsos spectare, quando defunctus est proprius subditus, iuxta Decretum Sacrorum Rituum Congregationis, quae in una Urbis et Orbis sub die 10 decembris 1703 ad Dubium 20: An ad Parochum spectet facere Officium funebre super cadaveribus in Oratoriis publicis Confraternitatum? Respondit: Affirmative; quando tumulandus est subditus Parochi, intra cuius fines est Oratorium. 3

Cappedani vero opponunt Decretum ab ipsa Sacra Rituum Congregatione in Mexicana sub die 3 septembres 1746 emissum,4 in quo statutum legitur quod, si cadaver deferatur ad Ecclesiam a parochiali diversam, ad

1 Cf. N, 223.

1 Cf. N. 213. 719.

› Cf. N 5733-

• Cf. N. S7»7>

Rectorem seu Cappellanum huius Ecclesiae, non vero ad Parochum, spectat Officium funebre facere super corpus defuncti.

Hisce expositis, Rmus Dominus hodiernus Episcopus Casertanus ab eadem Sacra Rituum Congregatione petiit insequentium dubiorum solutionem; nimirum:

I. Utrum primo, an secundo Decreto standum sit in exposita controversia, ut sic liti Parochos inter ct Cappellanos Confraternitatum finis imponatur?

II. Anne sub nomine Ecclesiae, ut in secundo Decreto, etiam publica Confraternitatum Oratoria comprehendantur?

Sacra porro Rituum Congregatio, referente Secretario, audita sententia inscriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescribendum censuit:

Ad I. «Stetur Decreto diei 10 decembris 1703 ».

Ad II. « Provisum in primo ».

Atque ita rescripsit ct servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3423].

6100.

S. R. C., *Neo-Eboracen.,* 4 aug. 1877.

Director quarumdam Ephemeridum Catholicarum, quae typis cuduntur Xco-Eboraci, a Sacra Rituum Congregatione declarari petiit num prohibitum sit in libris nuncupatis *Devotionis* textui latino Ordinis Missae, ac praesertim Canonis, addere versionem in lingua vulgari?

Sacra vero Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, audito voto R. P. D. Laurentii Salvati S. Fidei Promotoris, declarare censuit:

« Libros eorumque versiones in lingua vernacula, de quibus agitur, a canonicis praescriptionibus et Apostolicis Decretis Episcoporum auctoritati omnino reservari; ideoque licitum non esse fidelibus horum uti editionibus, nisi istae expressam praeseferant Episcoporum approbationem ». Atque ita declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3427].

6101.

S. R. C., *Ordinis Praemonstratcnsis,* 4 aug. 1877.

loscphus Willestren Abbas nec non totus Conventus Monasterii Montis Dei Ordinis Praemonstratcnsis in Dioecesi Baioccnsi in Gallia humiliter exponunt se vi statutorum Ordinis sui adstringi sub mortali, in Choro, ad recitationem Officii Defunctorum die 2 novembris, item ad recitationem Litaniarum in die S. Marci ac triduo Rogationum. Eadem vero statuta tacent de privata recitatione ex parte eorum qui sunt extra Monasterium.

Quaeritur igitur ad tollendas anxietates: An ipsi aliunde teneantur sub aliquo peccato ad privatam huiusmodi recitationem?

Sacra porro Rituum Congregatio, referente subscripto Secretario, rescribere rata est:

« Affirmative; id est teneri prout tenentur quotquot Horas Canonica» recitandi onus habent ». Atque ita declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3428].

6102.

S. R. C., *Oveten.*, 14 aug. 1877.

Rmus D. Benedictus Sans y Fores Episcopus Oveten., ut circa liturgiim omnia recte atque ordinate procedant, insequentia dubia Sacrorum Rituum Congregationi solvenda proposuit; videlicet:

Pars prima. – *Dubia circa recitationem Officii.*

Dubium I. Ad Officium Titularis Ecclesiae parochialis sub ritu duplici primae classis cum octava tenentur ne tantum Parochi seu λ icc-Parodu, an etiam Coadiutores ad nutum eis ab Ordinario dati, ut in administratione Sacramentorum aliisque parochialis officii ministeriis, iisdem inserviant:

Dubium II. Statutum fuit de communi consensu inter ApostolicaeSedis Nuncium in Hispania ct civilem potestatem ut Coadiutoriae, iuxta novissimam Conventionem instituendae, sint perpetuae, collativae veraque ecclesiastica beneficia: quod tamen numquam fit ob rerum perturbationem, quae exeeutionem illius Conventionis impediunt. Et si negative ad primum dubium, Quaeritur: tenenturne, post exeeutionem praedictae Conventionis, tamquam Beneficiarii atque adscript» stricte?

Dubium III. Ex Coadiutoribus nonnulli ab Ordinario adseribuntur servitio Parochorum, qui praeter Ecclesiam parochialcm aliam filialem habent, ut ibi residentes omnia vel nonnulla Sacramenta, λ iaticum et Extremam Unctionem saltem, fidelibus ministrent a Parocho dependentes.'lencnturne Coadiutores ad Officium Titularis illius Ecclesiae parochialis; vel tenetur Parochus tantum, vel ambo?

Dubium IV. Qui titulo Patrimonii ordinantur, statim alicui Ecclesiae adseribuntur ut in ea Missam celebrent et Parochis inserviant, non tamen tamquam proprie Coadiutores. In his Ecclesiis Officium choraliter non recitatur. De ture videtur non debere illos nec posse Officium Titularis recitare sub ritu duplici primae classis; nonnulli tamen teneri se iudicant ex titulo adseriptionis, et de facto recitant. Sustinerinc potest et ad omnes haec praxis extendi?

Dubium \ Maxima Paroeciarum pars huius Dioeceseos ex variis oppidulis seu pagis efformatur; nonnullae ex uno tantum. Ab immemorabili I itularis Ecclesiae parochialis tamquam Patronus loci seu locorum eiusdem Paroeciae colitur eiusque dies a fidelibus uti Festus habetur sub utroque

praecepto. Iis in Paroeciis tenenturne omnes Clerici ad Officium Titularis, tamquam Patroni loci seu locorum?

Dubium VI. Titulo Cappellaniae collativae sacros Ordines susceperunt non pauci. Hac Cappellaniae, non tantum in Altaribus seu Cappcllis Ecclesiarum parochialium fundatae fuere, sed etiam in parvis Sacellis intra Nobilium domus ct in pagis aedificatis, cum onere celebrandi Missam ct populum docendi sive omnibus Dominicis sive aliquando iuxta fundationem. Ex his Cappellanis sunt qui ad Titularis suae Cappellac, ab Ecclesia parochiali separatae, Officium sub ritu duplici primae classis cum octava existimant se teneri et de facto illud recitant; etiamsi postea Parochiam titulo proprio vel in occononiatu teneant, et onera Missarum locatim adimpleant per alium in Cappella: alii vero minime se obligatos censent. Tenentur ne tales Cappcllani ad recitationem Officii Titularis Cappellarum, separatin'! a parochiali Templo extructarum?

Dubium VII. Ex Parochis sunt nonnulli, qui aliam Ecclesiam (vel Sacellum) habent praeter parochialcm, non tamen stricte filialem declaratam; sed ex antiquo, annuente Ordinario, pro commoditate fidelium longe a Parochia degentium, ibidem per se vel per alium Missam celebrant et in nonnullis Sacramenta, praeter Baptismum, administrant. Tenenturne ad Officium Titularis praefatae Ecclesiae recitandum?

Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito voto inscriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature perpensis ac consideratis, rescribendum censuit:

I. - *Quoad Dubia circa recitationem Officii:*

Ad I. «Ad Officium Titularis Ecclesiae teneri quoque Coadiutores in casu \

Ad II. « Affirmative ».

Ad III. «Negative, ad primam partem; ad alteram, teneri Parochum tantum ».

Ad IV. Negative; iuxta Decretum in una Mechlinien. dici 7 decembris 1844, in responsione ad dubii I quaestionem 1 ».1

Ad V. « Affirmative ».

Ad VI. « Negative ».

Ad VII. « Negative ».

Atque ita rescripsit, induisit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3431].

6103.

S. R. C., *Abellincn.*, 18 aug. 1877.

Sodalitas B. M. V. de Carmelo in oppido, cui nomen vulgo *Monteforte* intra limites Dioecesis Abellincn. a SSmo D. N. Pio Papa IX fuit anno superiore ad Archisodalitatis iura ct honores elevata. \ erum aliae Sodalitates

' Cf. N. 5922·

ibi existences iura ipsius recognoscere nolunt, ideoque praecedentiam denegant. Hinc Moderatores ipsius Archisodalitatis a Sacra Rituum Congregatione declarari petierunt: An praecedentia in functionibus ecclesiasticis ipsi debeatur super reliquas Sodalitates, excepta Processione SSmi Corporis Christi?

Quum autem earumdem preces fuerint in Sacrorum Rituum Congregatione relatae per Secretarium, Sacra eadem Congregatio, audita sententia Rmi Dni Episcopi Abellinen:

Praecedentiam declaravit Archisodalitati B. M. V. de Carmelo deberi super ceteras Archisodalitates, si quae fuerint post eam creatae, ac supra omnes Sodalitates, excepta Processione SSmi Corporis Christi ·. Atque ita declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3432].

6104.

S. R. C., instr, a. 1878.

Altamonte commendevole fu sempre lo zelo dei buoni cattolici nel promuovere le cause di beatificazione e canonizzazione, e pero tanto più degno di essere opportunamente regolato a percorrere la via retta, c declinare i pericoli di non raggiungerc lo scopo.

La canonizzazione e la beatificazione si connettono coi dogma cattolico dei culto cd invocazione dei santi. Giacchc non fu mai, ne potè essere lecito ai fedeli di prestare a proprio arbitrio questo culto a qualunque Servo di Dio, ma soltanto a quclli designati dal giudizio della Chiesa; vale a dire 0 colla canonizzazione, che è la sentenza definitiva del Sommo Ponteficc del culto universale e precettivo, o colla beatificazione, che è il decreto dal medesimo emanato dei culto permissivo e limitato da prestarsi ad un Seno di Dio, il quale è provato che illustro la Chiesa o col martirio 0 con le virtù eroichc, e con lo splendore dei segni o dei miracoli.

Se la beatificazione, e molto più la canonizzazione, è di somma gloria di Dio e di grande utilità della Chiesa, è pure opera eminentemente grave c sublime che si è imposta sempre e s'imporrà agli stessi Sommi Pontefici. A tutto diritto queste cause vengono annoverate tra le maggiori che si trattano nella Chiesa di Dio: e Nicolô V, pariando di quclla di S. Vincenzo Fcrrcri, l'appellù gravissima tra le più gravi: *cum inter ceteras graviore causas quae apud Sedem Apostolicam agitentur, haec gravissima sit.* Grande percio è il concetto che di queste si esprime nelle Bolle e diplomi pontifiai, e del metodo sapientissimo il quale per leggi e consuetudini inconcusse si tiene nel trattarle. Cost Celestino III nella Bolla di canonizzazione di S. Ub;ddo \ escovo di Gubbio, pariando delle supplichc prescntatcgli per ottenerla: V or vero *opus istud intuentes sensus et intelligentias nostras excedere, quia potius divini iudicii est quam humani... suspendimus desiderium tuum aliquamdiu* etc. Ed Innocenzo III nella Bolla di S. Cunegonda: *Cognoscentes quod hoc revera sudtaum sublimius est inter cetera iudicia indicandum, in ipsius exa-*

minatione plenariam voluimus adhibere cautelam. Onorio III in tutta risposta aile istanzc per la canonizzazione di S. Guglielmo Arcivcscovo di York rescrissc: *Nos tamen provide attendentes, quod in tam sancto negotio non est nisi cum maturitate plurima procedendum.* E ad istanzc simili per Giovanni Eremita: *Tanto maturiori consilio circa ea censuimus procedendum, quanto in iis citius, quam in aliis, mole carnis gravatus, humanae considerationis intuitus, potest falli.* I medesimi, per tacere di altri, furono i sentimenti dichiarati, e le massime inculcate da Giovanni XXII circa le cause che si traltarono a suo tempo, avendo scritto per quella della B. Chiara da Montefalco: *Attendentes quod Romana Ecclesia, praesertim in tantofulci negotio, consuevit cum magna maturitate procedere, ubi videlicet de re tam ardua quaeritur, sensibus quidem abdita, ignota scientiis, ct novo quodam probandi genere, vita utique et miraculis comprobanda: nam si difficile existimamus quae in terra sunt, et quae in prospectu sunt invenimus cum labore: quae in caelis sunt quis investigabit?* Lo stesso rispose per la causa di Roberto di Canterbury: *Circa id quod de canonizatione sa. me. Roberts Cantuariensis Archiepiscopi supplicasti, scire te volumus, quod Romana Mater Ecclesia non consuvit, super tanta causa praesertim, praecipitanter aliquid agere; quin potius tale negotium solemnis exacutionis indagine ponderare.* Lo stesso per quella di Filippo Arcivcscovo di Bourges: *Licet sit pium et debitum venerationi Sanctorum tntendere, ct eos colendos in terris populis exhibere, expedit tamen in illis illam maturitatis adhibere cautelam, ut nulla fallat incertitudo indicium... sed prudentia multa praeambula, ct diligenti maturitate servata, veritas exquisita sollicite deducatur in lucem* etc. E per Paîtra dei Dottore Angelico: *Attendentes tamen, quod Romana Ecclesia, praesertim in tanto fidei negotio, ubi videlicet de re tam ardua quaeritur, cum magna consuevit maturitate procedere, quodque scriptum sit:* ‖ *causam, quam nesciebam, diligentissime investigabam; nam etsi gloria Dei sit celare verbum, gloria tamen regum est investigare sermonem* » (apud Raynaldum). — Nè altro fu o sani mai il linguaggio cd il contcgno dei Sommi Pontefici e della Chiesa Romana, la cui cconomia pertanto in questo genere arduo e gravissimo di cause, coll'intero seguito di molteplici solennité, speciali sedi, forme e norme sapientissime di giudizio, si riassume tutta nella mirabile maturité del procedere, e nell'csclusionc assoluta di qualsivoglia precipitazione; e ciô in ogni stadio della causa, sia nel principio, sia ncll'avanzarsi.

Mossi appunto dalla gravité della cosa, e dagli abusi che in tratto di tempo erano invalsi, i Sommi Pontefici risewarono a sc stessi il privativo diritto di canonizzarc c di beatificare, ossia di decretare in quahinque modo il pubblico ecclesiastico culto ai Servi di Dio morti in odore di santité, o colla fama dei martirio. Tale riserva la fece Alessandro III colla decretale *Cap. Audivimus, de Rcliq. et venerat. Sanctorum,* e Ia stabili in.forma al tutto csplicita c perentoria Urbano VIII, emanando i suoi celebri decreti del 16251 c 1634 - coi quali vieto il culto ai Servi di Dio, *antequam ab Apostolica Sede*

' Ci. N. 719.

« Cf. N. 213.

canonizentur aut Beati declarentur. Di più determino in specie alcuni atti che proibi di presentare in venerazione di semplici servi di Dio, e prescris chc uno dei primi passi nella Causa di beatificazione debba essere la prova, con sentenza giuridica, dell'obbcdicnza prestata ai predetti suoi décréta *de non cultu.* Peraltro non conseguita dall'accennata riserva che la Santa Scdc assuma a sè la causa fin dal suo principio, dopo la morte dei Seno di Dio. Cio sarcbbe in aperta opposizione coi diritto, in forza dei quale, e della costante consuetudine, i primi atti della Causa sono riservati esclusivamente allOrdinario diocesano, alia cui giurisdizione il Servo di Dio apparticnc. È compito dellOrdinario di costruire regolarmentc il suo processo con tutte le forme canonichc, ed a norma della lettera enciclica dei umarzo 1631[1] a tale effetto per ordine di Urbano VIII dalla S. Congregazione dei Riti diramata ai Patriarchi, Arcivescovi e Vescovi delPorbc cattolico, ed inscrita tra i decreti generali. Questi processi, che già erano e sempre rimasero in piena facoltà inerente agli Ordinari, divennero indispensabili dopo la riserva delle Cause alla S. Sede, allorchè fu indotta nel trattarlc una perfetta forma giuridica a modo dei giudizi contcnziosi. Giacchc oltre allessere un requisito necessario per l'introduzione della Causa presso la S. Congregazione, e come la base sulla quale debba poi fondarsi il Papa nel segnamc la Commissione; uniti in seguito ai processi compilati con autorità Apostolica, servono ordinariamente a fornire le più piene prove nelle maggiori sedi di giudizio. Sebbene quindi al fine immediato di ottenere l'introduzione della Causa sia bastante chc l'inquisizione ordinaria si faccia sulla *fama* di santità, virtu o martirio, miracoli c segni; nondimeno procedendosi dipoi dalla S. Congregazione nella Causa, come si è detto, con duplice processo, è opportunissimo chc l'Ordinario si valga délia sua potestà comprendendo nella sua inquisizione non solo *la fama,* ma anche le prove *in specie* delle virtù o martirio, miracoli c segni. — Ricorrere immediatamente alia Scdc Apostolica per l'ammissione della Causa di beatificazione, senza chc sicno preceduti e présentât! gli atti informativi compilati con facoltà ordinaria, sarcbbe lo stesso che volcre invertito Pordine sapientissimo della cosa. D Santa Sede non si muove a trattarc della santità di alcuno se non vient mossa dai predetti atti, e dopo che 1'Ordinario abbia già esaurito la sua parte. Ne potrebbe ella mai dare risposta diversa da qucUa già data da Clemente VIII, previo il consiglio di una Congregazione di Cardinali tenuia il 7 agosto 1596, cioè che in primo luogo si debba adire lOrdinario . Cocrentemcntc alia quale i Sommi Pontefici c la Sacra Congregazione reserissero sempre a cosiffatte istanze, da qualunque parte venisscro, doversi in primo luogo instare presso lOrdinario *pro confectione processus.* Si è detto che cotcsti atti dellOrdinario, tuttochè ncccssari e rilevantissimi, non sono chc informativi, validi cioè soltanto a rendere informata ed istruita la Santa Scdc. In vero dopo la riserva, come è tolta agli Ordinari la facoltà di deerctare e concedere il culto, cost c loro vietato di approvare il martirio, le virtù, i miracoli, k rivelazioni dei Seni di Dio; cose tutte chc potrebbero indurre

1 Cf. N. 5336.

i fedcli a prcstare il culto prcventivamente al giudizio dei Papa. Ora quali siranno i critcri da seguirsi dagli Ordinari in parte cosi intéressante ad essi affidata nelle Cause di beatificazione, c tanto più intéressante, in quanto ai medesimi spetta il punto gravissimo dei dare l'iniziamento alla Causa? La risposta fluiscc spontanea dalle cose già espostc. 1 criteri non possono esscre altri da quelli ritenuti per massima indeclinabile dalla Sede Apostolica, e si compendiano nclla maturité dei procedere, e ncll'aborrimento da ogni ombra di precipitazionc. In fatti la citata lettcra enciclica del 1631 trasmessa per norma dcgli Ordinari, li vuole fin dall'esordio informati da questo spirito: *Quum quotidie magis notum fiat quanta sinceritate mentis ct maturitate cognitionis incipere ct prosequi deceat eorum Causas qui diem ultimum obiere non sine aliqua populis relicta opinione sanctitatis, et quam accurate fideliterque in re tanti momenti adhiberi testes, et in examen vocari conveniat* etc. Prosegue quindi per quello segnatamente che riguarda il dar principio agli atti giuridici: *Otiando apud Amplitudinem tuam ab aliquo petitum fuerit, ut velit inquirere m sanctitatem vitae ct miracula alicuius, qui cum praedicta fama obiisse dicatur, quoniam nimia plerumque proclivitas atque celeritas occasionem errori praebet, non prius generaliter super vitae sanctitate inquiri permittat, quam particulariter de alicuius virtutis eminenti gradu, aut peculiari aliquo miraculo praecedat famae comprobatio, prout prudentiae tuae magis expedire videbitur.* È chiaro che non subito debbono gli Ordinari istniirc i processi, ma dopo essersi maturamente assicurati con tutte le regole dclla prudenza, che esiste una vera fama: *non debere Ordinarios statim initium dare processui beatificalionis et canonizattonis, ne temere inquisitio instituatur; sed expectandum ut vigeat fama aut aliatis virtutis eminentis, aut alucuius miraculi patrati.* (Benedictus XI\ op. de Beat, et Canoniz., lib. II, cap. II, num. 14). Essere necessaria una fama comprovata./rtMrte *comprobatio,* vuol dire che questa present! caratteri di vera fama di santità c tale da poter reggere alie prove che deve poi subire tanto nel processo ordinario, quanto in uno speciale processo Apostolico che ha luogo dopo I'introduzione della Causa. Queste note essenzialisi presentano subito alio sguardo di chi legge l'ultimo degli interrogatori generali chc a tale uopo si propongono in processo ai testimoni e sono inscrit! nei decreti: *Interrogetur... an sciat quod sit fama, et an illa viguerit m aliqua parte populi, an vero in maiori. An orta sit cx probabilibus causis, vel potius fuerit vanus rumor populi. An habuerit originem a personis nimis affectis, vel suspectis et interessatis, puta coniunctis vel affinibus, amicis intrinsecis, vel aliis quibuscumque, qui... ob aliquam... causam aliquod intéresse, saltem affectionis, habere possint. An personae, a quibus fama orta est, essent personae grazes et fide dignae, an potius levés ct ordinariae... An... fama fuerit constans et perpetua, quae semper duraverit, vel brevi ct per modicum tempus, ct cito evanuerit. An contra huiusmodi famam fuci it umquam aliquid dictum, factum vel auditum in contrarium* etc. Per acccrtarsi prudentemente di tutto questo, non si richiederà maturo consiglio c tempo? — Per fermo sarcbbe tutt'altro chc saggia ed opportuna cosa l'insistcre direttamenti presso la Santa Sede per l'iniziamento della Causa con volcrle quasi forzare la mano ad abbreviare la procedura; ovvcro anche l'instare presso l'autorité Ordinaria perche

si afïrctti a dar mano all opera, c rompcre ogni dimora; valcndosi all'cfïctto eziandio della pubblica stampa quasi per eccitare un chc di simile a cio che nci sistemi del giorno corre col nome di pubblica opinione. Sarcbbcro questi invece casi d'impegno e fervore straordinario, benchè lodcvolissimo, che domanderebbcro, a prefcrenza, maggiorc circospezione e maturiü di tempo per ben discernere le reali e solide qualité della fama, eguardarsida ogni allucinazione, *quae,* (come si cspresse Giovanni XXII in uno deicitati documenti) *tanto periculosiorforet in talibus, quanto in maioribus erraretur.*

Compiuti i processi ordinari, e trasmessi legalmcnte alia Sacra Congrcgazione, rimangono chiusi, finchè non intervenga la facoltà Apostolica di aprirli nelle debite forme. Prescrive inoltre il Ven. Innocenzo XI chc, secondo le regole ordinarie, debba intanto trascorrere un intero decennio: *Commissionem non esse signandam, nisi post elapsum tempus decern annorum a die praesentationis processus auctoritate ordinaria fabricati* (Decret, noviss.).[1] E tra i requisiti, chc allora si presentano per ottenere l'introduzione dclla Causa, si enumerano le lettere postulatorie, come si legge nei lodati decreti generali: *Nec prius Sedes Apostolica moveri solet, quam reges, principes, (t aliae personae authenticae et honestae instanter supplicaverint Suimno Pontifici; et tunc etiam non statim, sed expectare, ut diu pulsetur: nam si perdurabunt miracula, et supplicantium instantiae, praesertim spontaneae, tunc Summus Pontifex (si ei videbitur) per Commissionem manu Sanctitatis Suat signatam... committit Causam Congregationi Sacrorum Rituum.* — In conclusione: la tradizionalc maturità e prudenza chc in questo genere nobilissimo di cause governa la Sede Apostolica e gli Ordinari della Chiesa, è bene che si sappia anche dai buoni cattolici, e regoli talvolta il loro fenore.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1484].

6105.

S. R. C., *Tcmplen.,* 12 ian. 1878.

Magister sacrarum Caeremoniarum ct Director Calendarii pro Officio persolvendo Sacroque celebrando in Cathedrali Ecclesia Templcn. insequendum dubiorum resolutionem a Sacra Rituum Congregatione humillime exquisivit; nimirum:

Dubium VII. An liceat deferre Viaticum absque ulla pompa ac privata propemodum ratione, quoties ministrandum sit infirmis ab Ecclesia parochiali valde procul commorantibus, et necessc sit transire per loca invia, dissita ct inaccessa?

Dubium VIII. An licite possint Mansionarii, Clerici ct initiandi assistere sacris functionibus induti rochetto vel superpelliceo formam rochetti praeseferenti?

Sacra vero Rituum Congregatio, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ad relationem sui Secretarii, propositis dubiis accurate perpensis, sic rescribere rata est:

« Cf. N. 5626.

Ad VII. Affirmative; ac serventur praescriptiones Ritualis Romani, et detur Decretum in una Bisinianen. diei 23 maii 1846 [1].

Ad VIII. «Negative; et serventur Decreta».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3438].

6106.

S. R. C., *Carcassonen.*, 30 ian. 1878.

Sacra Rituum Congregatio in una Aquen. diei 2 Septembris 1741 ad 3, [2] proposito dubio his terminis: Dcbetnc fieri in tota Dioecesi Officium cum octava Titularis Cathedralis aut Patroni? Respondit: Affirmative. Hinc hodiernus Calcndarista Dioccescos Carcassonensis ab eadem Sacra Congregatione sequentium dubiorum resolutionem humillime quaesivit:

Dubium I. An usus usque ad hanc horam contrarius tolli debeat?

Dubium II. An in Calendario Cleri Secularis Civitatis et Dioecesis Carcassonensis haec legendi formula *Dedicatio Sancti Michaelis Archangeli Patroni Ecclesiae Cathedralis, dupl. 1 cl. cum octava per totam Dioeccsim* imprirni possit?

Sacra itaque Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii, ad utrumque dubium rescribere censuit: ‹ Affirmative . Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3439].

6107.

S. R. C., *lacen.*, 30 ian. 1878.

Rmus Dfius Gerlandus Gcnuardi Episcopus lacensis anceps haerens an nonnullae consuetudines, quas invenit in Dioecesi sibi commissa, tolerari possent, Sacram Rituum Congregationem pro opportuna declaratione supplex rogavit. Haec itaque per Decretum diei 28 iulii 1876 propositis in re ab Episcopo postulatis rite satisfecit.[3] Quoniam vero Parochi seu Archipresbyteri Locorum vulgo nuncupatorum *Giarre, Piedimonte, Etneo* et *Riposto,* praedicto Decreto non acquieverunt, ad camdem S. Congregationem pro illius revocatione recursum adhibuere. Quare allatis rationibus pro tuendis cnunciatis consuetudinibus, sequentia dubia definienda proposuerunt; nimirum:

Dubium I. An Parochi seu Archipresbytcri lacensis Dioeceseos ex Messanensi Dioecesi avulsi in ecclesiasticis functionibus mantelletto violaceo atque annulo gemmis ornato uti possit; et an ipsi in Missa solemni adhibere valeant quatuor Ministros Dalmatica vel Tunicella indutos?

* Cf. N. 5936.

» Cf. N. 5780.

′ Cf. N. 6094·

Dubium II. An in eadem Dioecesi tolerari queat ut passim a quocumque fere Sacerdote solemniter celebrante Presbyter assistens cum pluviali adhibeatur?

Dubium III. An tolerari possit consuetudo quod populus et Clerus, dum SSriium Sacramentum expositum manet, sedeant?

Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii, hisce dubiis maturo examine perpensis, sic rescribere rata est:

Ad I. ' Negative, ad primam partem; Dilata, et audiatur Magister Caeremoniarum, quoad secundam ».

Ad II. «In decisis».

Ad III. ' In decisis; et quoad Clerum in ecclesiasticis functionibus servetur Caeremoniale Episcoporum ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3442].

6108.

S. R. C., *Societatis lesu,* ii maii 1878.

R. P. Vincentius Licalzi Sacerdos Societatis lesu, a suis Superioribus deputatus ad componendum Directorium divini Officii pro duabus provinciis Lugdunensi ac Tolosana eiusdem Societatis, a Sacra Rituum Congregatione subsequentium dubiorum solutionem humillime exquisivit; nimirum:

Dubium III. An liceat pluries in eadem Ecclesia et die impertiri benedictionem cum SSmo Sacramento, occasione piarum Congregationum vel ad devotionem; item an liceat interrumpere expositionem SSmi Sacramenti pro danda benedictione ob causas indicatas?

Dubium IV. Cum permittitur ab Ordinario ut detur benedictio SSmi Sacramenti occasione alicuius Concionis habendae, potestne ob maiorem utilitatem concioni praemitti benedictio?

Dubium V. Haud raro ratione maioris solemnitatis solet fieri expositio SSmi Sacramenti in diebus festivis; quandoque etiam decursu unius vel alterius Missae. Hinc quaeritur: An possit talis usus tolerari?

Dubium VI. Invaluit usus apud Moniales ut clavis tabernaculi non penes Cappellanum sed inter septa Monasterii asservetur, etiam cum domus Cappellani finitima est Monasterio. Anne servari potest talis usus?

Dubium VIH. In quibusdam valetudinariis adest legitime erectum Sacellum. Quaeritur: An Sacerdos ibi litans possit intra Missam Communionem distribuere aegrotis, qui adsunt in cubiculis circa ipsum Sacellum?

Dubium XIII. An tolerari possit usus cereorum fictorum ex metallo, in quibus machina quadam introducitur cereus?

Dubium XI\. An Minister Missae privatae possit quaerere varias partes Missae, saltem *Communionem,* in Missali pro commoditate Sacerdotis?

Dubium X\. In multis Ecclesiis, in dic Nativitatis Domini, incipitur Missa ita ut iam Sacerdos sit in puncto Consecrationis pulsante media nocte. Quaeritur: An hoc sit legitimum?

Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii, hisce dubiis mature diligenterque perpensis, respondendum censuit:

Ad 111. «Ad primam et secundam partem: iuxta prudens Ordinarii arbitrium; evitata tamen nimia frequentia, et dummodo non agatur de expositione Quadraginta Horarum ».

Ad IV. ı Affirmative, iuxta Ordinarii concessionem et iusta de causa ··.

Ad V. Iuxta prudens Ordinarii arbitrium, servatis Rubricis in huiusmodi expositionibus praescriptis; quoad vero Missas, provisum in responsione ad dubium I » (i. e. non licere sine necessitate, vel gravi causa, vel ex speciali induito).

Ad VI. « Negative ».

Ad VIII. « Detur Decretum in Florentina, 19 decembris 1829, ad 1 -1

Ad XIII. « Tolerari posse ».

Ad XIV. « Negative; et senentur Rubricae ».

Ad XV. Senentur Rubricae; ct contrarios abusus esse tollendos ».

Atque ita respondit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3448].

6109.

S. R. C., *Gandaven.,* 18 maii 1878.

DD. Architecti Gandavenses de Bethune et Verhaegen, quum operam suam impendant in aedificatione Ecclesiarum, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna declaratione humillime exhibuerunt; nimirum:

Dubium I. An tabernaculum, in quo asservatur SSmum Sacramentum, debeat in Altari maiori Ecclesiae necessario collocari? Et quatenus negative,

Dubium II. Quaenam regulae prae oculis habendae sint in constructione Altaris pro asservando SSmo Sacramento?

Dubium III. Si in Altari maiori adest expositio perpetua SSmi Sacramenti, veluti fiat in Ecclesiis Sanctimonialium Adoratricum, requiritume ut in alio Altari laterali ponatur tabernaculum in quo extet SSnia Eucharistia pro Communione fidelibus distribuenda?

Et Sacra Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, hisce dubiis rescribere censuit:

Ad I. « Negative ».

Ad II. Regulae, in casu servandae, prudenti arbitrio Ordinarii determinentur ».

Ad 111. «Affirmative».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3449].

1 Cf. N. 5855.

6110.

S. R. C., *Goana,* 23 iul. 1878.

A Sacra Congregatione de Propaganda Fide transmissa fuerunt sequentia dubia, a Rmo Dno hodierno Archiepiscopo Goano proposita, ad Sacram Rituum Congregationem pro opportuna declaratione; nimirum:

Dubium I. An usus, in fere omnibus Ecclesiis Archidioeceseos Goanae adhuc vigens conficiendi sacra linteamina, nempe Amictus, Albas, Tobalcas Altarium, ncc non Corporalia, Purificatoria ct Pallas cx tela e gossipio composita, attentis circumstantiis hodiernis, tamquam corruptela et abusus reficiendus sit, iuxta Decretum Generale S. R. Congregationis dici 15 maii 1819,[1] non obstantibus induitis olim concessis? Et in casu affirmativo,

Dubium II. An licitum sit praedictis linteaminibus uti ad celebrandam Missam, cum conditione tamen intra biennium ea consumenda ad tramitem Generalis Decreti?

Sacra vero eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, declarare censuit:

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. « Negative, quoad Corporalia, Purificatoria et Pallas; Affirmative, ex gratia, quoad Amictus, Albas ac Tobalcas Altarium ».

Atque ita declaravit et induisit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3455].

6111.

S. R. C., *Senonen.,* 27 iul. 1878.

Superior Societatis Sacerdotum Oblatorum a Sacro Corde Icsu et a Sancto Edmundo nuncupatae, atque in Scnonensi Dioecesi existentis, Sacrae Rituum Congregationi duo sequentia dubia resolvenda humillime proposuit; nimirum:

Dubium I. Super Oratorium praedictae Societatis, in quo Missae quotidie celebrantur atque asservatur SSmum Eucharistiae Sacramentum, adest locus ad ambulandum destinatus, camera tamen lapidea ac crassa ab Oratorio ipso separatus; cui loco supercxtructum est cubiculum pro habitatione Novitiorum. Quaeritur: An talis locorum dispositio licite servari possit'

Dubium II. In Coemeterio Paroeciae Sacellum funebre eiusdem Societatis sic ordinatur: in crypta loculi mortuorum ita disponuntur, ut sursum in Sacello proprie dicto a crypta camera separato extet Altare ubi aliquando Missa celebratur. Quaeritur: An licitum sit in hoc Altari sacrosanctum Missae Sacrificium peragere, quamvis in linea recta sint cadavera in crypta, quae est ab Oratorio prorsus separata?

« Cf. N. 5837.

Sacra porro Rituum Congregatio, audita relatione ab eiusdem Secretario facta, atque inspecto etiam locorum typo, utrique dubio rescribendum censuit:

Affirmative ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3460].

6112.

S. R. *C., Bellunen. et Feltren.,* 19 aug. 1878.

Quum Rmus Dnus Episcopus Bellunen. ct Feltren. anceps haereat num ista Cathedralis Ecclesia Bcllunensis nova indigeat consecratione, non tantum ob reparationem novissime ibidem peractam, sed etiam ob defectum alicuius monumenti quo indubie constet in sua prima dedicatione ritum praescriptum fuisse servatum, a Sacra Rituum Congregatione opportunam in casu petiit declarationem.

Sacra porro eadem Congregatio, referente Secretario auditoque altero ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, censuit:

Supradictam Cathedralem Ecclesiam omnino esse consecrandam, nu'la tamen facta immutatione diei pro eiusdem Dedicationis anniversario peragendo, quod etiam in postenim Dominica II post Pascha celebrandum est ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3462].

6113.

S. R. C., *Sancti Claudii,* 29 nov. 1878.

Rmus Dnus Ludovicus Anna Nogret Episcopus Sancti Claudii Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia solvenda humillime exhibuit; nimirum:

Dubium I. Peractis annis solemnitas Sancti Claudii Episcopi, Patroni Civitatis episcopalis et Dioeceseos, in Dominicam proxime sequentem in gratiam fidelium (ad normam instructionis Card. Caprara A. D. 1802) translata fuit, etiam in locis ubi solemnitas Patroni peculiaris simili ratione agi debuit ct reipsa agitur. Quaeritur ergo: Num solemnitas S. Claudii in hisce locis debeat aut possit ita transferri?

Dubium II. Ecclesiae Cathedralis S. Claudii Titulares sunt cx aequo ct pari ratione Ss. Apostoli Petrus, Paulus ct Andreas. Hucusque tamen Festum S Andrcae celebrari consuevit sub ritu duplici secundae classis sine octava. Quaeritur: Num istud debeat celebrari in dicta Cathedrali sub ritu duplici primae classis cum octava?

Dubium III. Quaeritur etiam num in Ecclesiis non consecratis debeat Ecclesiarum omnium Dedicatio celebrari sub ritu duplici primae classis cum octava in Dominica 2 nov. (ex instructione Card. Caprara supra memorata pro Galliis data).

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito voto alterius ex Apostolicarum

Caeremoniarum Magistris auditaque relatione Secretarii, hisce dubiis k. scribere rata est:

Ad I. « Negative ».

Ad II. et III. « Affirmative ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. Decreta Authentica, n. 3469].

6114.

S. R. C., *Platien.,* 29 nov. 1878.

Rmus Dnus Franciscus Gerbino Episcopus Platien. a Sacra Rituum Congregatione insequentis dubii resolutionem humiliter expetivit; videlicet

Utrum ex ligno iterum effingere liceat simulacrum, ab anno usque 1872 veneratum in oppido Boviafranco per Piam Unionem canonice erectam sub titulo B. M. Dominae a Sacro Corde, iuxta typum Auxclloduni primitus venerationi exhibitum; an novum simulacrum effingi atque exponi debeat, conforme tvpo probato per Decretum diei 26 aprilis 1875, Pii IX Summi Pontificis auctoritate datum?

Sacra Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario et audito Rmo Assessore ipsius Sacrae Congregationis, ad quaesitum, uti supra expositum, respondit:

Iuxta mentem Decreti S. Romae et Universalis Inquisitionis, non licete nisi secundo modo ». Atque ita respondit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3470].

6115.

S. R. C., *Marianopolitana,* 29 nov. 1878.

Rmus Dnus Eduardus Fabre Episcopus Marianopolitanus Sacrae Rituum Congregationi exposuit: Oratorium principale maioris Seminarii Dioccesani formam Ecclesiae praeferens quatuordecim abhinc annis consecratum fuisse; ex quo tempore non solum singulis per annum Dominicis Festisque diebus Officia liturgica solemniter in eo cantari consueverunt, adstante et coopérante Clericorum, coctu, sed etiam Titularis et anniversarium Dedicationis eiusdem Oratorii sub ritu duplici primae classis cum octava quotannis ab omnibus Sacerdotibus, Diaconis et Subdiaconis eidem Seminario adseriptis, approbante Ordinario, fuerunt celebrata. Nuper vero quum in dubium vocata sit legitimitas celebrationis utriusque praefatae Festivitatis, eo quod extraneis non pateat indiscrimination eiusdem Oratorii ianua, ac proinde iuxta nonnullos illud recensendum videatur intra Oratoria privata, de quorum Titulari ac Dedicatione nemini licet Officium recitare, ab eadem Sacra Rituum Congregatione ipse Rmus Episcopus declarari postulavit Anne ab initio recte fuerit introducta celebratio Festi Titularis et Dedicationis supradicti Oratorii?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, accurate re perpensa, sic declarare censuit:

Dummodo reapse Oratorium fuerit consecratum et non simpliciter benedictum, celebrandum esse Officium tam Sancti Titularis quam Dedicationis ».

Atque ita declaravit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3471].

6116.

S. R. C., *Urbis,* 30 ian. 1879.

Inaugurandum cum esset anno 1877 Altare in hypogaeo Eudoxianae Basilicae noviter substructum ad custodienda sacra Principis Apostolorum vincula, exortum est dubium: An illud consecrandi ius Eminentissimo Cardinali Ecclesiae Titulari spectaret; vel potius Eminentissimo Cardinali Urbis Vicario. Pius s. m. Papa IX quaestionem diiudicandam commisit quatuor Cardinalibus Episcopis Suburbicariis. Interim vero, instante festivo consecrationis die, conventum est consecrationem, ratione possessionis, a Cardinali Titulari peragendam; hinc dilata fuit dubii solutio.

Summus vero Pontifex Leo divina providentia Papa XIII animo reputans conveniens esse ea exequi quae provida deliberatione Praedecessor statuerat, ac peropportunum omnino fore super exercitio actus praedictae iurisdictionis omnem deinceps dubitandi locum praecludi, Eminentissimo Cardinali Sacri Collegii Decano mandavit, ut quamprimum indicta particularis Congregatio haberetur.

Quatuor praeterea Eminentissimis Episcopis Suburbicariis adiungere dignatus est Eminentissimum Cardinalem Bartolini Sacrorum Rituum Congregationi Praefectum, loco etiam et vice Emincntissimi Cardinalis Episcopi Tusculani infirmi.

Die itaque vigesima quinta ianuarii communi consensu convenerunt in Aedes Emincntissimi Cardinalis Sacrorum Rituum Congregationi Praefecti Eminentissimus Cardinalis Di Pietro S. Collegii Decanus et Episcopus Velitcrnus ct Ostiensis, Eminentissimus Cardinalis Sacconi Episcopus Portuensis, Eminentissimus Cardinalis Bilio Episcopus Sabinensis, Eminentissimus Cardinalis De Luca Episcopus Praenestinus una cum Eminentissimo Cardinali Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto ct cum eiusdem Congregationis Secretario; qui omnes post maturum examen ct accuratissimam discussionem super vota ct elaboratas fusasque consultationes, quas hinc inde exaraverant tum Sacrorum Canonum Doctores, tum Sacrarum Cacrcmoniarum Magistri, sequenti dubio: Utrum in Ecclesiis Tituli Cardinalitii ius consecrandi Altaria spectet Eminentissimis Cardinalibus earumdem Titularibus; an potius Eminentissimo Cardinali Urbis Vicario? unanimi suffragio responderunt:

Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ».

Facta autem de omnibus relatione Sanctissimo Domino Nostro Leoni

Papae XIII ab eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis Secretario in audientia diei 30 ianuarii 1879, Sanctitas Sua responsum Eminentissimorum Cardinalium super proposito dubio ratum habuit et auctoritate sua confirmavit ac evulgari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3478J.

6117.

S. R. C., *Nivernen.*, 8 mart. 1879.

Rmus D. Stephanus Antonius Lelong Episcopus Nivernen. quae sequuntur Sacrae Rituum Congregationi exposuit, oppotunam declarationem seu resolutionem humillime expostulans; videlicet:

I. Potestne Episcopus iure ordinario concedere licentiam etiam plurcs Missas qualibet die celebrandi:

1. In Cappellis seu Oratoriis publicis piarum Communitatum, etiam earum quae clausuram non habent;

2. In Cappellis seu Oratoriis piarum Communitatum, quae licet non habeant ingressum in via publica, inserviunt tamen quotidianis exercitiis totius Communitatis;

3. In Cappellis seu Oratoriis ad personas quidem privatas pertinentibus, sed quae sunt publica vel semipublica, eo sensu quod habeant ingressum in via publica vel prope viam publicam, ita ut semper cuilibet volenti intrare permittatur?

II. Potestne Episcopus alia Oratoria praeter Cappellam seu principale Oratorium erigere in piis Communitatibus, sive ob numerum Sacerdotum ibi degentium, ut ab omnibus Missa dici possit; sive in gratiam infimiorum qui nequeunt adire Cappellam seu Oratorium principale?

III. Potestne Episcopus iure proprio concedere facultatem asservandi SSmum Sacramentum:

1. In Ecclesiis seu Cappellis publicis quae tamen titulo parochiali non gaudent, etsi utilitatibus Paroeciae inserviant;

2. In Cappellis piarum Communitatum publicis, id est quarum porta pateat in via publica vel in area cum via publica communicante ct quae habitantibus omnibus aperiuntur;

3. In Cappellis seu Oratoriis interioribus piarum Communitatum, quando non habent Cappellam seu Oratorium publicum in sensu exposito, ut evenit cx. gr. in Seminariis?

IV. Potestne Episcopus iure proprio licentiam concedere uni Sacerdoti secundam Missam diebus Dominicis aut festivis de praecepto celebrandi:

1. In Oratoriis seu Cappellis quae a S. Sede vel vi indulti ab ea concessi fuerunt approbata, quando propter distantiam a parochiali Ecclesia ista secunda Missa proficere potest voto parochianorum qui aliter Missam non audirent vel saltem difficillime;

2. In duabus Ecclesiis in eadem Parochia existentibus, quando pro

utraque deservienda unicus adest Sacerdos et tamen non sine detrimento religionis Missa in una tantum celebraretur;

3. In eadem Ecclesia, quando aliter pars sat notabilis parochianorum Missam non audiret;

4. Quando valde utilis est, vel etiam necessaria ista secunda Missa ut communicari a fidelibus cum maiori facilitate et aedificatione frequentius possit?

Sacra itaque Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, hisce postulatis sic respondit:

Ad I. Episcopus utatur iure suo in omnibus casibus expositis *.

Ad II. « Si porro ex piarum Communitatum conditione necessaria sit erectio alterius Oratorii, pro eius erectione facultas erit a Sancta Sede obtinenda ».

Ad III. Implorandum est indultum a Sancta Sede quoad omnia postulata ».

Ad IV. Posito quod Episcopus iam facultatem obtinuerit a S. Sede ad concedendum Sacerdotibus suae Dioecesis indultum bis in die festo Sacrum litandi, erit suae prudentiae hac speciali facultate in casu necessitatis pro populi bono uti; si vero eiusmodi facultate ipse non sit instructus, eam impetrare poterit ».

Atque ita respondit ad declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3484].

6118.

S. R. C., *Vancuverien.*, 9 maii 1879.

A Rmo Episcopo Vancuveriensi pro opportuna resolutione proposito dubio: An Clerici totius Dioeccseos Vancuveriensis ita teneantur ad Officium S. Andreac 'Vitularis Ecclesiae Cathedralis, ut debeant illud persolvere sub ritu duplici primae classis cum octava, sic statuente Ordinario? siquidem in ca regione nullus habetur Patronus canonice electus, sed ex concessione Apostolica Sanctus loseph Deiparae Sponsus ut primarius et S. Francisais Xaverius ut secundarius universae provinciae ecclesiasticae coluntur Patroni;

Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, respondit:

Affirmative; et dentur Decreta, praesertim in una Notthinghamen., 26 martii 1859 . 1 Atque ita respondit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3493]-

6119.

S. R. C., *Policastren.*, 23 iun. 1879.

Pastoralem visitationem in Ecclesiis Dioeceseos suae peragens Rmus Dominus loseph Maria Cione Episcopus Policastrcnsis nonnulla invenit Altaria, in quibus aliquae scissurae conspiciuntur; dubitans porro an haec

* **Cf. N. 5993.**

suam consecrationem amiserint, insequendum dubiorum declarationem i Sacra Rituum Congregatione humillime expetivit; nimirum:

Dubium 1. An haberi debeat exeeratum Altare fixum, cuiusmensa lapidea sit scissa in duas partes fere aequales, ita tamen ut eiusmodi scissura maxime afficiat sepulcrum reliquiarum, neque ambae partes sint seiunctae a gradibus superioribus Altaris ipsius aut a stipitibus suppositis?

Dubium II. An censendum sit Altare portatile suam amisisse consecrationem, ex eo quod lapis sepulcri reliquiarum aliquas habeat scissuras, quae vero sic inter se adhaereant ut nullimode dubitari possit de reliquiarum authenticitatc.

Et Sacra Rituum Congregatio, audita sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ad relationem Secretarii, utrique dubio rescripsit:

« Affirmative ». Atque ita respondit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3497].

6120.

S. R. C., *Segusien.,* 18 aug. 1879.

Vigore Brevis Apostolici dici 6 septembris 1853 pro ditione Regis Sardiniae, sublatum fuit praeceptum audiendi Sacrum et a servilibus abstinendi in nonnullis Festis, inter quae recensetur Annuntiatio B. M. λ ., obligatione tamen adiccta *sacras functiones peragendi ut antea.* Anno autem 1869, Feria \ in *Cocna Domini* et Festo Annuntiationis occurrentibus eodem dic, Calendarii extensor Dioeceseos Segusien., perpendens nimis acerbum vulnus inferri solemnitati eiusdem Feriae V permittendo celebrationem eodem die Missarum privatarum quas populus non tenetur amplius audire, Annuntiationis Officium cum praecepto peragendi functiones ut antea ct Missae a Parochis pro populo applicandae transtulit ad Feriam II post Dominicam in Albis: in aliquibus aliis Dioecesibus subalpinis aliter factum est. Ita ct anno 1875 ex Calendariorum extensoribus Provinciae Taurinensis alii parvam Cruce®, Festum suppressum indicantem, apposuerunt dici 25 martii Feria \ *in Cocna Domini,* alii vero Festum transferentes Crucem istam praemiserunt Feriae II post Dominicam in Albis.

Quum proxime insequenti anno 1880 sese tertio offerat eadem occurrentia, Festi scilicet Annuntiationis et Feriae V *in Cocna Domini,* ne in rc tanti momenti libera privatis opinionibus pateat via, Rmus Dominus Eduardus losephus Rosaz Episcopus Segusien. sui muneris esse duxit Sacram Rituum Congregationem adire, insequentium dubiorum resolutionem ab ca humillime expostulans; nimirum:

I. An incidente Feria \ in *(.oena Domini* in diem 25 martii, Festum suppressum Annuntiationis B. M. V. celebrandum sit eodem die quo antea, quando erat dc praecepto?

II. An ideo Missae privatae sint permittendae in Paroeciis ad fidelium commoditatem?

III. Et quatenus negative in hoc secundo casu, an in Cathedrali, Episcopo ad conficiendum Chrisma celebrante ct Missam soiemnem pro Dioccesanis ratione Festi applicante, Parochus Missam privatam pro populo celebrare ct applicare debeat?

IV. An praefatum Festum Annuntiationis, quoad sacras functiones, Missae applicationem pro populo etc., transferendum sit, prout transfertur Officium in Feriam II post Dominicam in Albis?

Sacra vero Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, re mature perpensa, sic rescribere rata est:

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. Negative; et detur Decretum in Viglcvanen. diei 26 septembris 186S [1].

Ad III. Parochus unicam Missam Conventualem diei celebrans eam applicare debet pro populo, alias ad primam Sacri celebrationem; et detur DcCTctum in Lingoncn. in responsione ad primum diei 5 decembris 1868 [2].

Ad IV. « Negative in omnibus ».

Atque ita rescripsit, declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3503].

6121.

S. R. C., *Lucana,* 3 sept. 1879.

Rmus D. Nicolaus Ghirlardi hodiernus Archiepiscopus Lucanus visitationem suae Dioeceseos peragens reperiit in quadam Ecclesia parochial! duo Altaria fixa cum integra tabula ex lapide, quae tamen (uti asseritur) ab alia Ecclesia, ubi primitus tamquam fixa consecrata fuisse censentur, ad illam, in qua nunc inveniuntur, translata fuere, atque super eis ab antiquo tempore Missa semper celebrata fuit. Notandum vero est dictam Ecclesiam anno 1866 ab Antistite decessore suo consecratam fuisse et in hac conseIcrationc eadem Altaria in exposito statu remansisse. Ideo ipse Archiepiscopus a Sacra Rituum Congregatione humillime exquisivit:

I. Num dicta Altaria pro exeeratis habenda sint, attento Decreto Sacrae Rituum Congregationis die 15 maii 1819 in Senogallien.? [3]

Praeterea idem Archiepiscopus aliqua Altaria portatilia invenit in quibus, etsi prudenter praesumi nequeat ullo tempore sepulcrum reliquiarum fuisse apertum, tamen rimula quaedam cernitur inter sepulcrum ipsum eiusdemque operculum, atque huic admota manu tantisper moveri dignoscitur, ob defectum cohaesionis, ex eo quod cocmcntum rimulam ipsam non satis penetrasse ab initio, vel consumptum postea fuisse corrtperitur. Hinc pariter exquisivit:

II. An eiusmodi Altaria exeerata censenda sint?

[1] S. R. C. Decreta Authentica, n. 3179.

[*] CT. N. 6023.

[•] Cf. N 5S36.

Sacra porro Rituum Congregatio, referente Secretario, auditaque sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, respondendum censuit:

Ad I. « Affirmative; iuxta Decreta alias edita».[1]

Ad II. Negative; et ad mentem: mens est ut Archiepiscopus privatim, facta maltha ex coemento prius iuxta Pontificale benedicto, cum eadem tutiori quo fieri potest modo rimulam, quae in aris portatilibus cernitur, inter sepulcrum reliquiarum eiusdemque operculum impleat et operculum ipsum firmet ».

Atque ita respondit, declaravit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3504].

6122.

S. R. C., *Baionen.,* 13 sept. 1879.

R. D. loanncs Antonius Solcfranque Canonicus et Magister Caeremoniarum Ecclesiae Cathedralis Baionensis de consensu sui Rmi Episcopi Sacrae Rituum Congregationi quae sequuntur exposuit, ab eaque opportunam resolutionem humiliter expetivit; videlicet:

Anno circiter 1847 Episcopus Baionensis quorumdam fidelium devotioni concessit expositionem SS. Sacramenti feria VI primae hebdomadae cuiuscumque mensis in honorem Sacri Cordis Icsu. Usque ad annum 1858 secundum consuetudinem Ecclesiarum Galliae Missae celebrabantur et Communio distribuebatur ad Altare, ubi SSmum Sacramentum erat expositum. Haec consuetudo suppressa fuit anno 1858 tamquam abusus Decretis Sacrae Congregationis Rituum condemnatus, quando Ritus Romanus assumptus fuit pro Breviario et Missali in Dioecesi; et abhinc decem et octo annis non celebrabantur Missae et non dabatur Communio ad Altare ubi expositio fiebat. Huic laudabili consuetudini simul et legi derogatum fuit facto Parochi Ecclesiae Cathedralis anno 1875. Quod aegre ferens Commissio liturgica diocccsana Decreta in memoriam revocavit, et statuit quod diebus quibus SSmum Sacramentum adorationi fidelium exponeretur, Missa non celebraretur ad Altare expositionis: Sacra vero pyxis poneretur in Altari proximo in tabernaculo portatili et ibi daretur Communio. Huic decisioni restitit Parochus, et suo Vicario iussit sacram Pyxidem referre ad Altare ubi SS. Sacramentum erat expositum, ibique celebravit et Communionem distribuit. Hinc exorta est fis: Parochus praetendit ad se pertinere custodiam SS. Sacramenti; et Magistrum Caeremoniarum nullam habere auctoritatem in Cathedrali extra caeremonias et functiones mere Capitulates. Hinc quaeritur:

I. Anne Magister Caeremoniarum, agens iuxta decisionem Commissionis liturgicae, cui praeerat Vicanus Generalis, et mandans celebrationem

[1] Cf. N 5»oo. f'OîS·

Missae et Communionis distributionem extra .Altare ubi SS. Sacramentum erat expositum, sua excesserit ct Parochi iura usurpaverit?

II. Utrum custodia ct cura venerationis SSmi in Ecclesia Cathedrali pertineat iurc ad Parochum, an ad Capitulum?

III. Anne Parochus, resistendo mandatis et ordinationi Magistri Caeremoniarum et celebrando in Altari expositionis ct ibi distribuendo Communionem, male egerit ct violaverit auctoritatem legitimam et regulas Ecclesiae?

IV. Utrum in Ecclesia Cathedrali, quae simul est Parochialis, functiones cultus divini uti Expositiones ct Benedictiones SSmi, spectent ad Capitulum, an ad Parochum?

V. Anne Magister Caeremoniarum Cathedralis ius habeat ct obligationem curandi ut regulae liturgicae observentur etiam extra Chorum, in Exequiis ct in administratione Baptismi et Matrimonii et omnibus parochialibus functionibus?

VI. Anne Officia, dc quibus agitur in Caeremoniali Benedicti XIII, cum cantu persolvi possint iuxta praxim communem in qutbuscumque Ecclesiis?l

Sacra porro Rituum Congregatio, exquisito voto in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ad relationem Secretarii, omnibus rite perpensis, sic rescribere rata est:

Ad I. « Negative; seu Magister Caeremoniarum in casu optime se gessisse ».

Ad II. ‹ Etsi cura et custodia SSmi Sacramenti pertineat ad Parochum iuxta consuetudinem Ecclesiarum, attamen Capitulum invigilet ut res sacrae rite expleantur».

Ad III. » Affirmative ».

Ad IV. « Functiones in Ecclesia Cathedrali, quae simul est Parochialis, spectant ad Capitulum, excepta tamen Sacramentorum administratione .

Ad V. « Affirmative ».

Ad VI. « Negative ».

Atque ita rescripsit, declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3505].

6123.

S. R. C., *Mindonien.*, 30 ian. 1880.

Quum Rmus D. Episcopus Mindonien. elllagitasset an uti posset pyxide vitrea ad servandam et administrandam sacram Synaxim locis sylvestribus ac imperviis, ubi latrones metalli amore capti pyxides furantur horrendum sacrilegium perpetrantes;

Sacra Congregatio respondit: Negative .

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3511].

6124.

S. R. C., *Brixien.*, 24 aug. 1880.

Rmus Dom. Episcopus Brixien. exposuit huic Sacrae Rituum Congregationi consuevisse in quibusdam Brixien. Diocceseos Ecclesiis, statutis diebu· coram SSmo Sacramento Eucharistiae decantari quasdam invocationes ad instar Litaniarum Sacratissimi Cordis lesu. Dubitans vero ipse an eiusmodi mos tolerari possit et debeat, ab eadem Sacra Congregatione authenticam in re exquisivit declarationem.

Sacra itaque Congregatio declaravit: « Praefatas invocationes ad instar Litaniarum haud licite posse in Ecclesiis recitari, praesertim coram Sanctissimo Sacramento; quippe quae Sanctae Sedis approbatione prorsus canant ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3523].

6125.

S. R. C., *Briocen.*, 4 sept. 1880.

Vicarius Generalis Rmi Episcopi Briocen. insequentia dubia Sacrae Rituum Congregationi humillime enodanda proposuit; nimirum:

Dubium I. Rubrica Ritualis Romani in Ordine Exequiarum quoad benedictionem tumuli sic se habet: *cum autem pervenerit ad sepulcrum, si non est benedictum, Sacerdos illud benedicat dicens hanc orationem etc.* Quaeritur.

1. An Sacerdos debeat facere hanc benedictionem etiamsi Sepulcrum adsit in Coemeterio iatn antea benedicto, adeo ut in omnibus Exequiis fidelium, saltem eorum qui ad usum rationis pervenerint, benedictio Sepulcri sit requisita, excepto solummodo casu Sepulcri iam antea ut talis benedicti.'

2. Cum formula benedictionis tumuli a Rituali Romano tradita loquatur tantum de defunctis, qui ante decessum ex hac vita peccare potuerunt, cumque aliunde idem Rituale benedictionem tumuli parvulorum non praescribat, nec formulam specialem pro benedictione talis tumuli tradat, quaeritur: Quid de benedictione Sepulcri parvulorum? An scilicet in omni casu omittenda sit, sive parvuli sepeliantur in Coemeterio iam antea benedicto, sive sepeliantur in Coemeterio non prius benedicto; et si omitti non debet, quomodo talis benedictio facienda erit?

Dubium 11. Tum in Rituali, tum in Missali reperitur tantum Benedictio sacerdotalium indumentorum in genere, non autem in specie. Quare quaeritur: Quando Sacerdos facultatem habens benedicere vult unum tantum indumentorum, ex. gr. Cingulum; dictus Sacerdos uti ne debet eadem supradicta formula generali, mutando numerum pluralem in numerum singularem? ct si Sacerdoti facultatem habenti uti non licet formida benedictionis indumentorum in specie quae requiritur in Pontificali, quid sentiendum de benedictione unius vel plurium indumentorum sacerdotalium ab ipso facta, si usus sit formula benedictionis in specie excerpta e Pontificali Romano? Anne benedictio in casu habenda est ut valid v

Dubium III. Docent auctores quod Palla sit benedicenda simul cum Corporali, et non aliter. Quare quaeritur:

1. An Palla possit benedici separarim a Corporali, ex. gr. quando Corporale est iam benedictum, et adest nova Palla seu adsunt novae Pallae absque Corporali benedicendae?

2. Quando autem benedicitur una Palla simul cum unico Corporali; quaeritur an Orationes praescriptae recitari debeant numero singulari, veluti si tantum adesset Corporale benedicendum?

3. Tandem si plurcs adessent Pallae benedicendae simul cum uno tantum Corporali, vel plura Corporalia absque vel simul cum una vel pluribus Pallis;quaeritur an Minister benedictionis uti debeat numero plurali?

Sacra itaque Rituum Congregatio, exquisito voto in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, auditaque sententia R. P. D. Laurentii Salvati S. Fidei Promotoris, ad relationem sui Secretarii, omnibus accurato examine perpensis sic rescribere rata est:

Ad I. Quoad primam quaestionem: .Affirmative, quoties agitur de Sepulcro ex nova materia confecto; quoad secundam quaestionem: Satis esse servare quae a Rituali Romano praescribuntur ».

Ad II. ı Haec benedictio in casu valida habeatur; servanda tamen est formula in Missali Romano praescripta ».

Ad III. Quoad primam quaestionem: Affirmative; ad secundam et tertiam: Formula recitanda prout iacet ».

Atque ita rescripsit, declaravit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3524].

6126.

S. R. C., *Papien.*, 23 nov. 1880.

Rmus D. .Augustinus Riboldi Episcopus Papien. Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda humillime subiecit; nimirum:

III. An in nosocomio Papien. permitti valeat ut in uno ex duobus Sacellis ibi existentibus SSmum Eucharistiae Sacramentum senetur, etsi in eo nec omnibus diebus festivis Sacrum peragatur; vel prohiberi id omnino debeat, non obstante periculo cui subessent infirmae moriendi absque SSmo Viatico ob incommodum satis grave pro Sacerdote adeundi alterum Sacellum ut inde sacra Synaxis iisdem procuretur?

IV. Quum Sacra Rituum Congregatio cuidam postulato ab eodem Rmo Episcopo oratore exhibito respondisset: Decreta vetant in Altari, in quo SSmum Sacramentum publicae venerationi expositum manet pro Oratione Quadraginta Horarum, Eucharisticam Communionem huiusce Expositionis tempore fidelibus distribuere, quae in alio prorsus Altari servanda est; quaeritur: An huiusmodi responsum servandum etiam sit pro ruralibus parochialibus Ecclesiis, in quibus licet secundarium adest Altare, nimis incommodum et indecens esset ob Ecclesiarum ipsarum angustiam inibi sacram Synaxim administrare?

Sacra vero Rituum Congregatio, singulis hisce dubiis accurate perpensis, auditaque sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris nec non Rmi Assessoris Sacrae ipsius Congregationis, ad relationem Secretarii, ita respondendum censuit:

Ad III. «Negative: et ad mentem: Mens est ut Sacerdos ex proximo Sacello sumat SSmam Eucharistiam eamque deferat infra pectus capsula inclusam .

Ad IV. Affirmative; ct ad mentem: Mens est ut in hisce Ecclesiis Altari laterali apponatur parvum Ciborium amovibile; et, si opus sit. loco transennae vulgo *Balaustra,* scamna circumponantur ·.

Atque ita respondit, declaravit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3525].

6127.

S. R. C., *Altonen.,* 17 febr. 1881.

A Sacra Congregatione de Propaganda Fide ad hanc Sacram Rituum Congregationem transmissum fuit quaesitum nuper ab Episcopo Altonen, propositum; utrum scilicet deficientibus aliis mediis ad impediendum quominus vasa sacra ex metallo confecta, in quibus asservatur SSmum Eucharistiae Sacramentum in Tabernaculo, a furibus diripiantur sacras species nefando scelere profanantibus, Episcopo liceat praecipere, ut Sanctissima Eucharistia in Corporali tantum involuta custodiatur, quoties timeatur periculum expositi facinoris.

Sacra vero Rituum Congregatio, referente eiusdem Congregationis Secretario, omnibus in casu accurate perpensis, sic decernere censuit:

Non expedire; et curet Episcopus ut Sacra Eucharistia cautius custodiatur n.

Dum itaque huiusmodi Rescriptum communicatur, Rmum Episcopum monere praestat ut provideat quatenus in quavis Ecclesia, ubi SSmum Sacramentum retinetur, nunquam desit custos, qui prope eam commoretur, prouti ab ecclesiasticis praescriptionibus sancitum est.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3527].

6128.

S. R. C., *De Guayana,* 15 sept. 1881.

Rmus Dominus loseph Emmanuel ArmVo Episcopus de Guayana ab hac Sacra Rituum Congregatione insequentium dubiorum declarationem supplicibus votis imploravit; nimirum: L

D' · Num in solemni Nuptiarum benedictione servandus sit ritus benedicendi arrhas et duos annulos, prout in appendice ad Rituale Romanum in Manuali Tolcta"-' --

V. Num idem ritus servandus sit, etiamsi non sequatur Missa pro Sponsis?

VI. Num consuetudo sponsi scapulas sponsaeque caput velandi in benedictione Nuptiarum retinendus sit?

VII. Num sponsus et sponsa sacram Communionem necessario recipere debeant in Missa nuptiali?

Sacra vero Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, exquisito antea voto tum alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris tum Rrni Assessoris Congregationis ipsius, hisce dubiis mature perpensis, sic rescribere rata est:

Ad IV. « Nihil innovetur ».

Ad V. « Affirmative ».

Ad VI. « Affirmative ».

Ad λ II. «Negative; et detur Decretum in Lavantina dici 21 martii 1S74.» [1]

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3531].

6129.

S. R. C., *Bergomen.*, 16 sept. 1881.

Sacrorum Rituum Congregationi insequentia dubia a Rmo Domino Camillo Guindani Episcopo Bergomen. resolvenda proposita fuere, nimirum:

Dubium I. Nonnullae Altarium sacrae mensae portatiles ita sunt constructae, ut in ipsis Reliquiarum sepulcrum non parvo lapide sit obtectum ct calce sigillatum, sed quadam subtili lamina confecta ex vulgo *ottonc* aut *latta,* calce sigillata, vel ad quatuor angulares extremitates stamno firmata vel alia lamina ferrea minus lata sed longiore transverse super illam deducta, hinc et inde infixa in lapide. Hoc autem Reliquiarum sepulcrum aliquando in sacrae petrae parte superiori, et aliquando in inferiori extructum invenitur. Certum est autem dictas mensas fuisse consecratas remotioribus temporibus. Quaeritur: An istae sacrae mensae Altarium tolerari possint?

Dubium II. Pridie Dedicationis Ecclesiae celebrantur Vigiliae ante Reliquias in Altari consecrando includendas: recitantur Nocturni cum Laudibus de Communi Sanctorum Martyrum. Dubitatur autem num Episcopus qui Dedicationem celebrat, Parochus, Sacerdotes utrique assistentes, postquam huiusmodi Officium recitaverint, postridie teneantur etiam recitare Officium diei occurrentis; vel huiusmodi obligatione soluti sint censendi iuxta illud axioma: Officium pro Officio? et quatenus negative,

Dubium III. Quaeritur quid dicendum sit de diversa praxi, quae alicubi invaluerit?

Sacra vero Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, audita

[1] Cf. N. 6063.

sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, hisce dubii· rite perpensis, sic rescribere rata est:

Ad I. « Negative ».

Ad II. ‹ Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam

Ad III. 0 Praxim amplius non esse sequendam)'.

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3532].

6130.

S. R. C., *Imolen.,* 2 dec. 1881.

Rmus Dominus Aloisius Tesorieri Episcopus Imolen. insequentia dubii Sacrae Rituum Congregationi solvenda humiliter proposuit; nimirum:

Dubium I. Sacerdotes, habentes facultatem ab Episcopo delegatam benedicendi sacra indumenta, debentne semper uti formula quae in Missali tt Rituali reperitur titulo Sacrorum Indumentorum in genere, etiam quando simplex Manipulus cum Stola benedicenda est; vel uti possunt ct ipsi formula benedictionis pro singulis sacris indumentis, quae in Pontificali habetur?

Dubium II. Anne Episcopus delegans Sacerdotes pro benedictione sacrae supellectilis possit eosdem subdelegare etiam pro benedictione sacrorum Vasorum?

Dubium III. Multae habentur benedictiones (quarum pleraeque in Rituali recens Romae edito) quae propriae sunt diversorum Religiosorum Ordinum. Hinc quaeritur: Num [Episcopus et ab eo delegati Sacerdotes eas impertiri possint, maxime si in propria Dioecesi Religiosi Ordinis illius non existant?

Sacra porro Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, audita sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, sic rescribere rata est:

Ad I. ›‹ Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam; et detur Decretum in una Briocen. diei 4 Septembris 1880, ad III ».l

Ad II. Affirmative; dummodo sacra unctio non sit in iis adhibenda .

Ad 111. «Negative, absque Apostolico induito».

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3533].

6131.

S. R. C., *Urgelien.,* 30 dec. 1881.

R. D. loachim Solans Sacrae Liturgiaé in Seminario Urgellen Professor, de sui Rmi Episcopi consensu, insequentia dubia a Sacra Rituum Congregatione enucleanda humillime proposuit; videlicet:

Dubium IX. Utrum adhiberi possint in Baptismo parva instrumenta ex sale confecta, quibus interna oris infantium tanguntur; an >.rvandum Rituale Romanum, quod salem ad hoc requirit bene confractum ct attritum?

Dubium X. Num Patrini in Baptismo recitare possint *Pater* et *Credo* lingua vernacula, dum Parochus ea recitat latino sermone?

Sacra porro Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, propositis dubiis maturo examine perpensis, sic rescribendum censuit:

Ad IX. « Servandum Rituale ».

Ad X. « Posse ».

Atque ita rescripsit, declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3535].

6132.

S. R. C., *Adiacen.*, 23 mart. 1882.

Hodiernus Rmus Episcopus Adiacensis a Sacra Rituum Congregatione insequentium dubiorum declarationem humiliter expostulavit; nimirum:

I. Ab immemorabili Parochi et Ecclesiarum Rectores Dioecescos Adiacen. rochetto, loco superpellicei, in administratione Sacramentorum utuntur; quamvis expresse declaraverit S. R. C. die 10 ianuarii 1852 in una Cenomanen. in responsione ad quintum: « Rochettum non esse vestem sacram adhibendam in administratione Sacramentorum, ac proinde ad ea administranda necessario superpelliceo utendum ».[1] Quaeritur: An Episcopus possit aut debeat hanc veterem consuetudinem tolerare, quae quidem commodior est ct universaliter viget in Dioecesi?

II. Anne, cum Canonici, sive titulares sive honorarii, in Ecclesia Cathedrali utantur rochetto plano sine ullo ornatu, permitti possit aliis in Ecclesiis Canonicos quoscumque, Parochos et alios Sacerdotes rochettum adhibere, ut passim solent, acu pictum aut denticulatis texturis ornatum, quorum adversus consuetudinem alias ab Ecclesiae Cathedralis Capitulo reclamatum est?

III. An tolerari possit Confessarios in Ecclesia vel in sede confessionali Sacramentum Poenitentiae frequenter ministrantes uti Stola absque superpelliceo, aut viceversa?

Sacra porro Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, sic declarare rata est:

Ad I. « Negative ».

Ad II. « Negative in omnibus ».

Ad III. «Servetur Rituale Romanum».

Atque ita declaravit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3542]

1 Cf. N. 596.1

6133.

S. R. C., *Gnesnen. et Posnanien.,* 23 mart. 1882.

Per varia Sacrae Rituum Congregationis Decreta vetitum est quominus sacra ornamenta ex gossypio vel lana contexta adhibeantur;[1] immocx holoserico opere tantum illa confici praescribitur. Quum vero non omnes Ecclesiae ob redituum defectum eiusmodi paramenta serica sibi comparare valeant, ab eadem Sacra Rituum Congregatione declarari petiit Emus et Rmus Dnus Cardinalis Miecislaus Ledochowski Archiepiscopus Gncsnen. et Posnanien., an attenta Ecclesiarum paupertate liceat pro ornamentis saens praeparandis illud adhibere panni genus, quod ex parte externa et oculis intuentium apparente ex filo serico integre contegitur, sed habet operis textilis fulcimentum in gossypio, lana vel lino?

Et Sacra Rituum Congregatio, postquam votum alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris exquisivit, referente Secretario, sic declarare rata est:

' Attenta Ecclesiarum paupertate, panni genus de quo in casu pro sacris ornamentis tolerari posse ».

Atque ita declaravit et rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3543].

6134.

S. R. C., *Senien. et Modrussen.,* 4 maii 1882.

Rmus Dominus Georgius Posilovic Episcopus Senien. et Modrussen. exposuit Sacrae Rituum Congregationi, quae sequuntur; nimirum:

In Ecclesia Sancti Viti Civitatis Fluminensis in Dioecesi Senien. et Modrussen., instaurationis maiorisque gratia decoris, nova incrustatio interna cx materia marmorea superinducta est, atque in eum finem, permittente Ordinario, prior incrustatio, vulgo *intonaco,* in qua depictae erant Cruces ct signa consecrationis, per totum internum Ecclesiae spatium decussa fuit simul et cum Crucibus, ct quidem id insimul non successive, quia sic artificibus necessarium visum est. In reliquo vero per totam Ecclesiam, sive intra sive extra, nihil est mutatum: signanter Altare maius et omnia alia consecrata Altaria manserunt illaesa. Neque durante instauratione quidquid aliud accidit, quo Ecclesia censeri posset profanata scu violata.

Hinc Sacram ipsam Congregationem supplex rogavit pro resolutione insequentis dubii:

An in casu, qui supra expositus est, Ecclesia sua consecrationem amiserit; indigeatque nova consecratione?

Et Sacra Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, audita sen-

1 Cf. N. 554«. 5S37. 5878. 58'», 5950, 6085, fnlo.

tentia alterius ex .Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, sic declarandum censuit:

Negative, ad primam partem; ad secundam, provisum in prima; et iterum depingantur vel apponantur Cnices in parietibus in testimonium peractae consecrationis ··. Atque ita declaravit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3545].

6135.

S. R. C., *Taurinen.*, 4 maii 1882.

Rmus Dominus Archiepiscopus Taurinen. exposuit nonnulla quaesita quoad subterranea loca Ecclesiarum, quae in eiusdem Archidioecesi brevi consecrandae sunt; ubi spectacula, theatri more, ad iuventutem praesertim honeste exercendam peragenda essent. Rursus autem idem Archiepiscopus expetivit num licite consecrari possit Ecclesia, quae pertinens ad laicam familiam, per vigentes civiles leges potest hereditaria ratione transmitti aut \endi aut in usum profanum converti.

Sacra vero Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, omnibus rite perpensis, censuit respondendum:

Ad I. Non licere, utpote quod Ecclesia cum sua parte subterranea consecratur per modum unius ».

Ad II. In casu, de quo agitur, nisi habeantur sufficientes cautiones, abstinendum ab eiusmodi Ecclesiae consecratione ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3546].

6136.

S. R. C., *Cracovien.*, 8 aug. 1882.

Rmus Dominus Albinus Dunajcwski Episcopus Cracoviensis quae sequuntur Sacrae Rituum Congregationi exposuit; videlicet:

In Dioecesi Cracoviensi secundum leges ecclesiasticas in omnibus Ecclesiis consecratis Anniversarium Dedicationis earum celebratur die ab Episcopo in actu consecrationis praefixa. Hic mos autem usque ad hodiernum diem viget in ea Dioecesis Cracoviensis parte, quae a Cathedrali Ecclesia nunquam avulsa fuit. Ast post erectionem Dioecesis Tarnoviensis, regimen Austriacum, in cuius ditionem haec pars Dioecesis Cracovien. abiit, regnante Imperatore losepho II, legem tulit statuentem, ut in posterum anniversarium Dedicationis in omnibus Ecclesiis celebraretur die, in quam cadit anniversarium Cathedralis i. e. Dominica tertia octobris. Atque haec lex, non habito ullo respectu S. Sedis Apostolicae, in ea parte Dioeceseos praevaluit. Iam vero cum anno 18S0 pars Dioeceseos Tarnovien. redierit ad Dioeccsim Cracovien., Clerus eiusdem partis anceps haeret: An Anniversarium Dedicationis, uti consueverat, die anniversaria Dedicationis Ecclesiae Cathedralis Tarnovicn., vel potius die anniversaria Ecclesiae Cathedralis

Cracovien. sacra i. e. Dominica III post Pentecosten celebrare debeat, an vero ad pristinum redire morem celebrandi Anniversarium die cuivis Ecclesiae propria? Sunt ergo in ea parte Dioecesis tres diversae sententiae aut opiniones, quibus Sacerdotes timorati offenduntur, et eapropter sententiam definitivam expectant.

Ad rem dilucidandam hoc quoque venit in Dioecesi Cracovien., scilicet parte eius antiqua, vigere consuetudinem celebrandi, praeter Anniversarium Dedicationis Ecclesiae propriae, etiam Anniversarium Dedicationis Ecclesiae Cathedralis ritu duplici primae classis sine octava.

Hisce expositis ipsemet Rmus Episcopus Sacrae eidem Congregationi insequentia dubia declaranda humiliter proposuit; nimirum:

Dubium I. Nuntpars Dioeceseos Tarnovien. nuper Dioecesi Cracovien. restituta celebrare debeat Anniversarium Dedicationis cuiusvis Ecclesiae, die actu Consecrationis adsignato; ct celebrare item debeat Anniversarium Ecclesiae Cathedralis Cracoviensis debito ritu duplicis primae classis absque octava?

Dubium II. Num idem Anniversarium propriae Dedicationis celebrare debeat vel valeat coniunctim et eadem die cum Anniversario Dedicationis Ecclesiae Cathedralis Cracovien., uti fieri solet in vicina Dioecesi lamovien.?

Sacra porro Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus accurate perpensis, sic declarare rata est:

Ad I. ' Affirmative; ad utramque partem ».

Ad II. Negative; seu provisum in primo «.

Atque ita declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3552].

6137.

S. R. C., *Vicariatus Apostolici Bombayen. Septentrionalis,* 25 aug 1882.

In Vicariatu Apostolico Bombayen. Septentrionali nonnulli Missionarii curam parochialcm exercent in pluribus simul oppidis valde dissitis, in quorum uno tantum regulariter resident. In aliquibus ex illis locis Ecclesiae benedictae habentur, ad quas Christianae Communitates tamquam tot Parochiae pertinent. Quum dubium exinde ortum sit:

Num Missionarius pluribus ibi Ecclesiis adscriptus, dum in una tantum proprie residet, teneatur ad celebrandum Officium Titularium omnium illarum Ecclesiarum, idque sub ritu duplici 1. classis cum octava? hodiernus Rmus λ icanus Apostolicus huiusmodi dubii declarationem a S. R. C. humillime expetivit.

Et Sacra Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, exquisito antea voto alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re accurate perpensa, sic rescribere rata est:

Negative, attentis peculiaribus circumstantiis; sed tantum Ecclesiae, apud quam residere solet; vel dignioris ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3554].

6138.

S. R. C., *Argentinen.*, 29 aug. 1882.

Exponens Rmus Dominus Episcopus Argentinen. in plerisque Germaniae Dioecesibus decisiones Sanctae Apostolicae Sedis circa approbationem Litaniarum ab Ordinariis, speciatim Monitum Sacrae huius Rituum Congregationis sub die 16 iunii 1880 latum, variis diversisque interpretationibus explicari, ab eadem Sacra Congregatione nonnullis propositis quaestionibus seu dubiis authenticam hac super re declarationem expetivit.

Sacra porro Rituum Congregatio, propositis quaestionibus accurate expensis, sequenti unico responso satisfaciendum duxit; videlicet:

Monitum de quo agitur, respicere Litanias in liturgicis et publicis functionibus recitandas; posse vero, immo teneri Ordinarios alias seu novas Litanias examinare, et quatenus expedire iudicaverint, approbare; at nonnisi pro privata atque non liturgica recitatione ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3555].

6139.

S. R. C., *Policastren.*, 1 dec. 1882.

A Rriio Domino losepho Maria Cione Episcopo Policastren. insequentia dubia enodanda Sacrae Rituum Congregationi proposita sunt; nimirum:

Quum in consecrandis Altaribus, cx declaratione Sacrae huius Congregationis in una S. Flori dici 25 septembres 1846, Pontifex bina Crucis signa dextero pollice oleo Catechumenorum inuncto facere debeat supra quinque partes a Pontificali Romano praescriptas, quumque ab eodem Pontificali (ubi de Patenae et Calicis consecratione) praecipiatur a Pontifice signandam esse pollice sancto Chrismate peruncto Patenam ab ora in oram et Calicem a labio in labium; quaeritur:

Dubium I. In consecratione Patenae et Calicis debet ne Pontifex pollice sancto Chrismate inuncto binas Cruces; vel unam tantum signare super Patenam ct Calicem, interim dicens *Consecrare ct sanctificare?*

Dubium II. Et quatenus affirmative ad primam partem, possunt ne haberi valide consecrati Calices cum Patenis, super quibus unum tantum crucis signum cum pollice impressum fuit?

Dubium III. Et quatenus negative, invalide censendae ne sunt Sacrorum Ministrorum ordinationes, in quibus Calices cum Patenis haud valide ut supra consecrati adhibiti sunt?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii auditaque sententia alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, hisce dubiis accurate perpensis, sic respondendum censuit:

Ad I. 'Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam
Ad II. «Affirmative».
Ad III. «Provisum in praecedenti». — Atque ita rescripsit.
[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3560].

6140.

S. R. C., *Cephaltiden.,* 1 dec. 1882.

Hodiernus Superior Confraternitatis a SSmo Crucifixo nuncupatae in loco vulgo *Lascaris* existentis intra fines Diocccseos Ccphaludcn. Sacrat Rituum Congregationi exposuit Confratemitatem sub titulo B. Mariae Virginis de Monte Carmelo ibidem mense aprili anni 1881 fuisse institutam, ac deinde mense septembris eiusdem anni supradictam quae a SSmo Crucifixo nomen mutuatur. Quum nuper contentio inter utramque orta sit quoad praecedentiam in Processionibus habendam, quoniam haec postrema a suo titulo, altera a prioritate institutionis huiusmodi praecedentiae honorem sibi vindicat; ab ipsa Sacra Congregatione idem Superior humillime percontatus est: Cuinam ex duabus praefatis Sodalitatibus ius competat alteram praecedendi in sacris Processionibus?

Et Sacra Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, re rite expensa auditaque sententia Rriri Episcopi Cephaluden. de informatione ct voto requisiti, declarandum censuit:

« Praecedentiam in casu spectare ad Confratemitatem sub titulo B. Mariae Virginis de Monte Carmelo; ct ita, ut haec ante Clerum in Processionibus incedere possit, prout iam ab Episcopo decretum fuerat ». Atque ita declaravit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3561].

6141.

S. R. C., *Nesqualien.,* 1 dec. 1882.

Iuxta Decreta Sacrae Rituum Congregationis vetitum est in Exequiis et in Commemoratione Omnium Fidelium Defunctorum nigro panno ct pallio eiusdem coloris ornare Altare, in quo asservatur SSmum Eucharistiae Sacramentum.1 Quum vero in nonnullis locis Dioecesis Nesqualien idem Sanctissimum Sacramentum asservetur vel in maiori Altari Ecclesiae, vel in unico Altari, aliis deficientibus; hodiernus eiusdem Diocccseos Episcopus ab eadem Sacra Congregatione exquisivit num prohibitio, de qua supra, respiciat Ecclesias ubi asservatur Sanctissimum Sacramentum in Altari, quod maius vel unicum est.

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, sic declarare censuit:

" In casu, sacri tabernaculi saltem Conopoeum esse debet violacei coloris ». Atque ita declaravit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3562].

* Cf. N. 6027.

6142.

S. R. C., *Viccntina,* i dec. 1882.

Ab hodierno Rmo Episcopo Vicentino Sacrae Rituum Congregationi pro opportuna solutione duae insequentes liturgicae quaestiones propositae fuerunt; nimirum:

I. Cum etiam post Constitutionem Pii Papac VII: *Decet Rom. Pontif.,* 4 iulii 1823,[1] Sacra Rituum Congregatio declaraverit posse servari immemorabilem consuetudinem, ut Canonico solemniter celebranti assistat, praeter sacros Ministros Diaconum ct Subdiaconum, unus Presbyter cum pluviali; dubitatur utrum hic Presbyter se gerere possit more Presbyteri assistentis Episcopo solemniter celebranti, prouti tradunt Bauldry aliique veteres Rubricistae; an vero debeat assistere dumtaxat ad librum, prout absque pluviali et cum superpelliceo tantum Rubricae Missalis permittunt in ritu celebrandi Missam,Tit. VII, num. 11, et Tit. VIII, num. 8?

Ratio dubitandi est, quia praedicta Constitutione, quam cognoscere nequibant Bauldry aliique veteres Rubricistae, vetitum est omnino Canonicis adhibere ritus et caeremonias Episcoporum proprias absque speciali Apostolicac Sedis induito, non obstantibus quavis firmitate roboratis consuetudinibus, ct quia usus Presbyteri assistentis ritu pontificali est expresse interdictus Canonicis n. 16 Decreti per praedictam Constitutionem confirmati; quemadmodum interdictus est etiam ipsis Protonotariis Apostolicis ad instar Participantium nuncupatis, n. 15 Decreti, per Constitutionem Pii Papae, IX *Apostolicae Sedis Officium* confirmati dic 29 augusti 1872.[2]

II. An in prima Missa novi Sacerdotis eamdem solemniter celebrantis assistere possit praeter Sacros Ministros, ut supra, unus Presbyter cum pluviali, non obstantibus Decretis Sacrae Rituum Congregationis; quibus huiusmodi abusus in Missa solemni cuiuscumque simplicis Sacerdotis omnino interdictus est.

Ratio dubitandi est, quia nonnulli contendunt quod prohibitae sunt tantum aliquae actiones huius Presbyteri assistentis cum pluviali novo Sacerdoti, vcluti aspersio aquae benedictae ante Missam, gestatio Stolae subtus pluviale, ministratio patenae ad fidelium Communionem, incensatio Celebrantis facienda loco Diaconi etc., sed non est prohibita assistentia ipsius Presbyteri cum pluviali.

Sacravero Rituum Congregatio, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, referente Secretario, sic declarare rata est:

Ad 1. Negative, ad primam partem; ad secundam vero partem, ubi sit consuetudo immemorabilis, posse cum pluviali assistere ».

Ad II. " Posse tolerari ».

Atque ita declaravit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3564].

1 S. R. C. Decreta Authentica, n. 2624.
* S. R. C. Decreta Authentica, n. 3262.

6143.

S. R. C., *Almerien.,* 15 dec. 1882.

Aliqui Canonici Ecclesiae Almerien. dubitarunt an deberent praestare nec ne servitium pro diacono dignitatibus solemniter celebrantibus. Quum autem in rebus ambiguis in eadem Ecclesia standum sit pro dispositis in Metropolitana, et iuxta Metropolitani Capituli consensum; idcirco ab ipsomet Capitulo Sacrae Congregationi pro opportuna declaratione humillime proposita fuere sequentia dubia; nimirum:

I. An debeant Canonici huius Ecclesiae servire pro Diacono Dignitatibus solemniter celebrantibus?

II. In dubio utrum debeant nec nc servire, an recte procedant sesc aptando Capituli Metropolitani consensui iuxta huius Ecclesiae erectionem'

Et Sacra Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, audita sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, sic declarare censuit:

Ad I. Si praebendae sunt omnes presbyterales, non teneri; Si secus, habentes praebendas Diaconalcs ct Subdiaconales teneri; iuxta Decreta alias edita ».l

Ad II. « Provisum in primo ».

Atque ita declaravit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3566].

6144.

S. R. C., *Sancti loannis in America,* 15 dec. 1882.

Rmus Dominus loannes Severny hodiernus Episcopus S. loannis in America Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda proposuit; nimirum:

Dubium I. Utrum ex quocumque lapide confici possit operculum sepulcri, an vero debeat esse marmoreum?

Dubium II. Utrum in nova Altarium portatilium consecratione,quorum sepulcrum gypso clausum fuerit, praeparari debeat coementum, quemadmodum pro regulari Altarium consecratione in Pontificali Romano praescribitur; an vero commune sufficiat?

Et Sacra Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, audita sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescribendum censuit:

Ad I. Affirmative, ad primam partem, dummodo sit vere lapis naturalis; Ad secundam, provisum in prima».

Ad II. «Standum dispositioni Pontificalis Romani».

Atque ita rescripsit ct declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3567].

' Cf N. 5449» 5ûi9, 5933·

6145.

S. R. C., *Cincinnaten.*, 27 febr. 1883.

Rmus D. Gulielmus Hcnricus Elder Episcopus Hauaren. et Coadiutor Rnii Archiepiscopi Cincinnaten., quum nonnulla privilegia ab Apostolica Sede obtinuerit quoad recitationem divini Officii pro eadem Archidioecesi, insequentia dubia Sacrae Rituum Congregationi pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. Privilegia concessa tantummodo pro Cincinnatensi Archidiocccsi quoad recitationem divini Officii, valere ne possunt etiam pro aliis septem Dioecesibus, pro quibus simul cum ipsa Archidioecesi Cincinnaten. Ordo divini Officii recitandi conficitur?

Dubium II. Missionarii, uno eodemque tempore septem diversis Ecdesiis, uti Rectores stricte addicti, tenentur ne de singulis earum Titularibus celebrare Festa cum Officiis et Missis sub ritu duplicis primae classis cum octava iuxta Rubricas?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii, audita alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris sententia, propositis dubiis sic respondendum censuit:

Ad I. « Negative ».

Ad II. Negative, iuxta Decretum in una Vicariatus Apostolici Bombayen. Septentrionalis diei 25 augusti 1882».[1]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3571].

6146.

S. R. C., *Marianopolitana,* 18 maii 1883.

Rmus Episcopus Marianopolitanus insequentium dubiorum resolutionem a Sacra Rituum Congregatione humiliter expetivit; nimirum:

Dubium IV. Ex induito .Apostolico recenter Provinciae Qucbeccnsi concesso, semel in anno, die qua in unaquaque Ecclesia cum assensu Ordinarii fit expositio Reliquiarum ibidem asservatarum, licet unam Missam eum cantu celebrare de Ss. Reliquiis, uti in Appendice Missalis Romani, exceptis duplicibus primae classis, Dominica SSmae Trinitatis, nec non Dominicis, Vigiliis Octavisquc privilegiatis; absque praeiudicio Missae conventualis vel parocbialis de die vel Festo occurrente, (illis in Ecclesiis et diebus quibus praedictae Missae parochialis vel conventualis celebrandae obligatio existit) ac servatis Rubricis. Hinc quaeritur:

1. Quot et quales Reliquiae requirantur ct sufficiant ut habeatur ius isto privilegio utendi? et quatenus satisforet exponere Reliquias Sanctorum non Martyrum, quisnam color in Missa esset adhibendus.'

;. An nomine Ecclesiarum veniant etiam Oratoria privata? et quatenus

[1] Cf. X. 6137.

Negative, idem Rmus Episcopus postulat ut sibi facultas inpartiatur supn· dictam solemnitatem permittendi in Oratoriis sive publicis sive etiam p»r›- rum locorum internis, si hoc ad spirituale bonum fidelium et ad honorer Sanctorum promovendum expedire indicaverit?

Sacra porro Rituum Congregatio, post exquisitum in scriptis votum alterius ex /Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ad relationem sui Secretarii, omnibus mature perpensis, sic rescribere rata est:

Ad IV. Quoad primam partem, sufficere aliquot Sanctorum Reliquiis etiam parvo numero: si non adsit Reliquia SSmae Crucis, aut alicuius Sancti Martyris, paramenti color sit albus;

Quoad quintam, Negative; quod vero attinet 'ad petitam extensionem indulti, non expedire ».

Atque ita rescripsit, declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3574].

6147.

S. R. C., *Ravennaten.,* 18 maii 1883.

Hodiernus Magister Caeremoniarum Eminentissimi Archiepiscopi et Ecclesiae Metropolitanae Ravennaten. a Sacra Rituum Congregation; humillime postulavit insequentium dubiorum solutionem; nimirum:

Dubium X. An quando in Altari lapis sepulcri firmus non invenitur, sed certo constat numquam fuisse amotum, Episcopus possit vel per se vel per alium (quin lapis ipse amoveatur) firmare, novo addito caemento? vel Altare eo ipso profanatum censendum sit, ita ut nova indigeat consecratione!

Dubium XI. Et quatenus affirmative ad primam partem, An idem dicendum in casu quo dubitari possit amotum fuisse lapidem?

Sacra porro Rituum Congregatio, audita relatione sui Secretarii, nec non sententia R. P. D. Augustini Caprara Sanctae I· idci Promotoris, propositis dubiis maturo examine perpensis, sic rescribendum censuit:

Ad X. « Ad primam partem, Affirmative; attamen per se ipsum, nisi obtineatur Apostolica facultas subdclegandi: Ad secundam vero partem, Negative ».

Ad XI. In casu denuo consecretur forma consueta; vel breviori, si haec ab Apostolica Sede impetrata fuerit ».

Atque ita rescripsit, declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3575].

6148.

S. R. C., *Cuneen.,* 2 iun. 1883.

Rmus D. Andreas Formica Episcopus Cuneen., quum in pastorali suae Dioeceseos visitatione peragenda nonnulla reperisset quae liturgicis praescriptionibus haud plane conformia sibi viderentur, sui muneris esse duxit, desuper his a Sacra Rituum Congregatione sententiam humillime exquirere insequentibus propositis dubiis; nimirum:

Dubium I. Num Episcopus praecipere possit ut Altaria ad quae per duos aut plures gradus ascenditur, sint insuper ligneo suppedaneo instructa, vel saltem tapete cooperta, praesertim in diebus solemnioribus?

Dubium II. In Dioecesi Cuneen. usus invaluit relinquendi tempore Mi$Sae super Altare, et quidem in posteriori cius parte, circumvolutum ligneo bacillo stragulum, quod inservit tobaleis Altaris extra Missam operiendis ne pulvere sordeant. An huiusmodi usus probari aut tolerari potest?

Dubium III. Num tolerari possit usus statuendi Crucem super Trono, et ineo praecise loco, super quo publicae adorationi in Ostensorio exponitur SSma Eucharistia? Et quatenus affirmative, num tolerari possit usus Crucem ipsam superimponendi Corporali, quod Expositioni inservit?

Dubium IV. Utrum lampas, quae coram SSmo Sacramento collucere debet, sustentari liceat brachio ex metallo parieti infixo ad similitudinem cornucopiae; an potius suspensa ope chordularum esse debeat, prout universalis fert usus?

Dubium V. Num tolerari possit usus adhibendi huiusmodi lampades ex vitro non pellucido et diaphane, sed colore aliquo tincto v. g. viridi vel rubro?

Dubium VI. Num occasione alicuius Festi, tridui, novemdialis aut mensis v. g. maii B. M. V. dicati, iunii in honorem SSrhi Cordis lesu, liceat SSmam Eucharistiam ab Altari maiori super quo asservatur, ad Altare transferre in Ecclesiae lateribus erectum, ut in Festo sive per triduum, novemdiale, mensem, ct sacra Communio in iis distribuatur et populo benedictio impertiatur?

Dubium X. Licet ne Missam nocte Nativitatis Domini ita praemature inchoare, ut adveniente hora mediae noctis iam sit decantum Evangelium?

Dubium X\. Num tolerari possint Planetae ex panno serico frondibus floribusque, uti assolet, ornatae, partim acu pictis partim vero coloribus penicilli ope?

Sacra vero Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii, post exquisitam alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris nec non Rmi Assessoris Congregationis ipsius sententiam, omnibus mature perpensis, sic rescribere rata est: I;*_ - ajagMb

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. «Usum in casu improbandum ».

Ad III. «Negative in omnibus».

Ad IV. ‹ Utroque modo lampadem adhiberi posse, dummodo intra et ante Altare continuo ardeat ».

Ad V. « Affirmative ».

Ad VI. Affirmative; dummodo tamen Sanctissima Eucharistia in duobus Altaribus continuo non asservetur ».

Ad X. | Servandam esse Rubricam generalem Missalis Romani,Tit.XA , num. 4 ».

Ad XV. « Tolerari posse ».

Atque ita rescripsit, declaravit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3576].

6149.

S. R. C., *Urgellen.*, 15 iun. 1883.

Magister Caeremoniarum Ecclesiae Cathedralis Urgellcnsis ct sacrae Liturgiae Professor, de Episcopi sui consensu, sequens dubium Sacrat Rituum Congregationi resolvendum alias proposuit; nimirum:

Communis praxis est in Ecclesiis praesertim parochialibus recipere populi oblationes ad balaustium post lectum Offertorium in solemnioribui Festis. Attamen, alii Lignum Sanctissimae Crucis, alii vero Stolam wl manum praesertim viris, ad deosculandum praebent, interim dicentes: *oblatio tua accepta sit Deo.* Idem observatur in Missis exequialibus quoad osculum Stolae vel Manipuli. Continuari ne potest huiusmodi praxis maxime cum facile tolli nequeat?

Huiusmodi vero dubio Sacra Congregatio respondit sub die 30 decembris 1881 ad primum: «Servetur in omnibus CaeremonialeEpiscoporum, Lib. I, Cap. XVIII, § 16; et Celebrans in recipiendis fidelium oblationibus sileat. Consuetudo autem osculandi Stolam aut Manipulum servari potest, exceptis Missis Defunctorum λ.1 lam vero intuitu praefatae resolutionis quamplurimi Parochi huius Dioecesis ad proprium Episcopum recurrerunt humiliter exponentes non leves difficultates, quibus obnoxia est memorati Decreti exeeutio. Nam aegerrime, prout asseritur, ferunt populi omissionem osculi Stolae vel Manipuli in recipiendis oblationibus in Missis Defunctorum, timentes ne ex hoc populi recusent oblationes facere (siquidem in sua rusticitate, de hoc non discernentes, totam oblationis essentiam in praedictae Stolae vel Manipuli deosculatione constituunt) cum detrimento suffragiorum quae pro defunctis fratribus vel propinquis cx oblationibus, ut plurimum, proveniunt ct fiunt. Ex hoc adeo salutari atque laudabili praxi fidelium pictas magnum lucrum absque dubio reportat, cum non tantum in OfHciis exequialibus, sed etiam in quamplurimis diebus intra annum familiae seu propinqui defunctorum Ecclesiam adeant ad memorata donaria offerenda et suffragia pro fidelibus defunctis procuranda, tam in Missis quam in aliis functionibus, praecipue durante luctus anno.

Hasce porro rationes mature perpendens Rmus D. Episcopus Urgellen. sui muneris esse duxit eamdem Sacrorum Rituum Congregationem adire, ct ab ea suppliciter cfllagitare ut dignetur memoratam consuetudinem osculandi Manipulum vel Stolam in recipiendis oblationibus quae fiunt in Missis ct aliis Officiis Defunctorum tolerare; sicque tollatur occasio murmurationum in Parochos, populorum pietas foveatur augeaturque in dies caritas erga animas Defunctorum.

Item ad quaestionem ab eodem Caeremoniarum Magistro huic Sacrae Rituum Congregationi propositam: A quonam nempe deferenda esset Reliquia SSmac Crucis cum proceditur a sacristia ad Altare in Missis solem-

1 S. R. C. Dccrcta Authentica, n. 353«;.

nioribus per annum; siquidem ab antiquissimis temporibus viget generalis consuetudo, praesertim in hac Provincia Ecclesiastica Tarraconensi, praedictum Lignum SSmae Crucis deferendi, in casibus enunciatis; anne scilicet a Celebrante; an vero a Subdiacono? » Eadem Sacra Congregatio die 27 ianuarii 18S3, in responsione ad dub. I, sic rescribere rata est Usum deferendae Crucis in casu esse eliminandum n. 1

Cum autem non absimiles difficultates, ac in quaestione praecedenti, occunant in exequenda praefata resolutione; timendum enim est ne populi invehantur in Parochos omittentes Lignum SSmae Crucis in memoratis casibus deferre, eo quod non possint deosculare praedictam Reliquiam post lectum Missae Offertorium in actu praesentandi oblationes; quae quidem omnia in ipsorum iudicio maximam Festo conferunt solemnitatem. Ideo etiam ad evitandas dissensiones petit Episcopus orator a Sacra Rituum Congregatione ut memoratam praxim deferendi SSmam Crucem in casu a Celebrante tolerari permitteret.

Sacra vero Rituum Congregatio, referente eiusdem Secretario, hisce postulatis accurate perpensis, sic rescribere rata est:

Ad I. « Attentis noviter deductis, quae casum clarius exponunt, servari posse consuetudinem tam in Missis vivorum quam pro defunctis, dummodo fidelibus ad osculandum praebeatur vel manus vel fimbria Manipuli aut Stolae, excluso prorsus osculo Ligni SSmae Crucis, cui specialis omnino cultus in Ecclesiae exhibendus est ».

Ad II. « In decisis, et amplius; et ad declinandum omne scandalum ab Episcopo seu Parochis instruantur fideles de speciali atque altiori cultu qui salutiferae Crucis Domini Nostri lesu Christi Ligno debetur

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3645].

6150.

S. R. C., *Senen.*, 30 iun. 1883.

Hodiernus Prior Chori Metropolitanae Ecclesiae Senensis a Sacra Rituum Congregatione insequentium dubiorum solutionem, de consensu sui Rmi Archicpiscopi, humillime petiit; videlicet:

Dubium VI. An tolerari possit consuetudo exponendi SS. Eucharistiae Sacramentum absque ullius Hymni cantu et absque inccnsatione?

Dubium VII. An tolerari possit usus annuli in Canonico Doctore, quando celebrat aut canit Missam?

Sacra vero Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii, audita sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature perpensis, sic rescribendum censuit:

1 S. R. C. Decreta Authentica, n. 35<>9.

Ad λ I. « Consuetudinem exponendi Sanctissimum Eucharistiae Sanimentum absque incensatione prorsus eliminandam ».

Ad VII. « Negative ».

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3580].

6151.

S. R. C., *Nitrien.*, 13 iul. 1883.

Intra limites Dioeceseos Nitrien., in oppido vulgo *Dubnicza* nuncupato Ecclesia cxtructa et consecrata fuit dic 25 iunii 1789, quae deinceps duplex passa est incendium: primum quidem anno 1814, quo nonnisi lignea tecti compages ac turris conflagravit, alterum anno 1882, quo compages lignei turris, Ecclesiam versus corruens, fornicem mediae navis templi percussit, adeo ut parietes Ecclesiae in una parte vitiati, et binae in parietibus Cruce consecrationis destructae fuerint. Hinc in restaurationis operibus accidit, ut tum eiusmodi omnes Cnices penitus amotae sint, tum reliqui totius Ecclesiae muri cum ceteris Crucibus consecrationis inalbari rursus, atque ideo novae Cruces pictae efformari debuerint. Hisce perfectis, Ecclesia Dominica SSmae Trinitatis anni vertentis iuxta Ritualis praescripta benedicta est. Verum sequentia dubia statim suborta sunt circa Ecclesiae constcrationem, quae Rmus Dominus Augustinus Roskovâny hodiernus Nitrien. Episcopus pro opportuna resolutione Sacrae Rituum Congregationi humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. An, stantibus expositis, praedicta Ecclesia rursus consecranda sit? Et quatenus Negative,

Dubium II. An tantum omnes Cruces consecrationis iterum consecrandae sint; vel illae duae solummodo quae omnino abrasae fuerunt? ct quatenus Affirmative ad primam partem;

Dubium III. An huiusmodi consecratio ita fieri possit, ut actus consecrationis inchoetur per Antiphonam *Lapides pretiosi etc.* et thurificationcm?

Dubium IV. An pro nova Crucium consecratione praescriptum ieiunium pridie observari debeat?

Et Sacra Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, exquisito voto in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature perpensis, sic rescribendum censuit:

Ad I. Negative; idest nulla nova consecratio peragenda ».

Ad II. Nulla Crux consecranda; sed tantummodo redintegrandae Cruces deletae ·. **TS**

Ad III et IV. « Provisum in praecedentibus ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3584].

6152.

S. R. C., *Arichaten.*, 28 iul. 1883.

Exponens Rfhus Dominus loannes Cameron Episcopus Arichaten. in sibi commissa Dioecesi Altaria portatilia reperiri, quorum sepulcra coemento tantum conclusa sunt; quae quidem facile Reliquias amittere possunt, quum huc illuc ex necessitate transferantur; si iuxta declarationem Sacrae Rituum Congregationis lapide dumtaxat cooperiantur. Hinc eidem Sacrae Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit:

I. An in posterum pro Altarium consecratione in sua Dioecesi coementum tantum adhibere valeat loco lapidis seu operculi pro claudendis Reliquiarum sepulcris?

II. An ex singulis Altarium sepulcris, quae extant in Dioecesi Arichaten., cocmentum extrahere teneatur, et pro ipso lapides de more substituere? Et quatenus Affirmative,

III. An sit necessarium integram consecrationem repetere, quia ob duritiem coementi in substitutione facienda, eiusdem coementi cum Reliquiis ct granis thuris facile contingeret commixtio?

Et Sacra Rituum Congregatio ad relationem sui Secretarii, omnibus mature perpensis, ita rescribendum censuit:

Ad I. « Negative ».

Ad II. «Affirmative».

Ad III. «Affirmative; sed in casu Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter a SSfno D. N. Leone Papa XIII tributis, indulget usum brevioris ritus. Hic autem ritus erit sequens: Episcopus orator, vel per se vel per simplices Sacerdotes hoc tantum in casu Apostolicae Sedis nomine delegandos, certas Sanctorum Reliquias in iisdem aris reponat, iis solummodo caeremoniis servatis, quae in Pontificali Romano praescribuntur, dum in sepulcro reconduntur Reliquiae, et superponitur lapis; scilicet ut signetur sacro Chrismate Confessio sive Sepulcrum, et interim dicatur Oratio: *Consecretur et sanctificetur etc.;* postea, reconditis Reliquiis cum tribus granis thuris et superposito operculo ac firmato, dicatur altera Oratio: *Deus qui ex omnium cohabitations Sanctorum etc.;* et nihil aliud ».

Atque ita rescripsit et induisit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3585].

6153.

S. R. C., *Dianen.*, 19 sept. 1883.

Rmus Dominus Pro-Vicarius Generalis Dioeceseos Dianen. a Sacra Rituum Congregatione horum dubiorum declarationem humillime expostulavit; nimirum:

I. An Dignitatibus Ecclesiarum Cathedrahum debeatur in celebratione

solemnium Missarum Presbyter assistens, veluti praerogativa propria vd potius uti praerogativa particularis?

II. An simplici Canonico celebranti, loco Episcopi aut dignitatis impc· ditae vel absentis, competat ius habendi Presbyterum assistentem?

Et Sacra eadem Congregatio, audita sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris ac relatione sui Secretarii, sic declarare rata est:

Ad I. « Neutrius praerogativae adesse privilegium».

Ad II. «Provisum in praecedenti; seu Negative».

Atque ita declaravit et rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3588].

6154.

S. R; C., 24 nov. 1883.

Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna declaratione proposita fuere; nimirum:

Dubium V. Cum Festum Sanctorum Apostolorum Simonis et ludae die 28 octobris incidit in Feriam secundam, quaenam in secundis \esperis adhibenda est Oratio pro Commemoratione Officii Votivi de Apostolis, quod sequenti Feria tertia recitari contingat?

Dubium VI. Si in Vigilia, Feriis Quatuor temporum aliisque Feriis propriam Missam habentibus recitetur in Choro Officium Votivum, sunt ne canendae duae Missae, altera de Vigilia vel Feria, altera de Officio A otivo; an potius unica dicenda est Missa de Vigilia vel Feria cum commemoratione Officii Votivi?

His porro dubiis a Secretario relatis, Sacra Rituum Congregatio, post accuratum omnium examen, sic rescribere rata est:

Ad V. « Sumatur Oratio pro aliquibus locis die XXIX iunii scilicet: *Deus qui nos Beatorum Apostolorum commemoratione laetificas: praesta quaesumus; ut quorum gaudemus meritis, instruamur exemplis. Per Dominum ».*

Ad VI. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam .

Atque ita declaravit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3597]·

6155.

S. R. C., *Urbis et Orbis,* 10 dec. 1883.

Ad praesidium columenque militantis Ecclesiae Virum sanctissimum excitavit misericors Deus, Dominicum Guzmanum, inclytum Ordinis Praedicatorum conditorem ct patrem, qui pugnare pro Ecclesia catholica aggressus est, maxime precatione confisus, quam Sacri Rosarii Mariani nomine primus instituit, et per se suosque Alumnos longe latcquc disseminavit. Admirabilem hanc orandi formulam nobilis instar tesserae Christianae pietatis Catholici semper habere consueverunt. Quare vix ac Sanctissimus Dominus

Noster Leo Papa XIII, ad opem a lesu Christo per Mariam Virginem Eius Matrem praesentibus necessitatibus impetrandam, integrum mensem octobrem Rosarii precibus in toto Catholico Orbe hoc anno exigendum, encyclicis datis Litteris, indixit; ubique sacrorum Antistites et fideles populi, supremi Pastoris voluntati obtemperantes, frequentissima Rosarii recitatione pietatis suae et dilectionis erga Dei Matrem peramantissimam splendida argumenta exhibuerunt, certam spem foventes se, eadem Beatissima Virgine opitulante, a caelesti misericordiarum Patre in praesentibus, tam privatis, quam communibus Christianae reipublicae calamitatibus efficacius optata subsidia impetraturos.

Iamvero Sanctissimus idem Dominus Noster summopere cupiens tum augeri cultum erga ipsam augustam Dei Genitricem hac praesertim orandi consuetudine eidem Virgini gratissima, tum Christifideles ad hoc obsequium Ei praestandum magis magisque excitari, humillimas preces sibi oblatas a Rmo Patre losepho Maria Larroca Magistro Generali Ordinis Praedicatorum, nimirum ut Litaniis Lauretanis addendam indulgcat Reginae a Rosario invocationem, quae iamdudum apud Dominicianam Familiam in usu est, benigne ac perlibenter excepit. Voluit propterea Sanctitas Sua praecepitquc, ut ceteris Litaniarum Lauretanarum beatae Mariae praeconiis et hoc in Ecclesia universa in posterum addatur postremo loco, scilicet: *Regina Sacratissimi Rosarii, ora pro nobis.*

Mandavit praeterea super his expediri Litteras in forma Brevis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3598].

6156.

S. R. C., *Neapolitana,* 23 febr. 1884.

Ut in ecclesiasticis functionibus omnia ordinate fint, rectaque methodus senetur, sacrarum Caeremoniarum Magistri Neapolitanae Ecclesiae, annuente Rmo Archiepiscopo, insequendum dubiorum declarationem a Sacra Rituum congregatione humillime postularunt; nimirum:

Dubium VII. Avulsis ob humiditatem lapidibus, qui tegebant Reliquias quorumdam Altarium, ct nova calce firmatis, dubitabatur num praedicta Altaria indigerent nova consecratione. Exposito dubio Sacrae Rituum Congregationi sub die 25 septembris 187510 una Ordinis Cisterciensis,[2] responsum fuit: « Si sepulcrum apertum non fuerit, sed tantummodo de novo coemento firmatum, Negative; si secus, Affirmative». Nunc quaeritur: Haec decisio potestne etiam retineri quum tota mensa Altaris consecrati ad modum fixi c suis stipitibus sublevata, non omnino dimota, novo coemento ipsis stipitibus firmatur ct coniungitur?,

* Ep. cncycl. *Supremi Apottolatur,* 1 sept. 1883. – Leonis XIII Acta, vol. Ill, p. 180-289.

» Cf. N. 60S2.

Dubium VIII. Pontificale Romanum ct Cacremoniale Episcoporum inter dies, in quibus Reverendissimus Archiepiscopus uti potest PaB. adnumerant etiam « principales festivitates Ecclesiae suae ». Quaeritur:

1. Comprehendunturne inter principales festivitates Ecclesiae suae etiam centenarius Festus alicuius Sancti, solemnis Incoronatio alicuius Imagini» B. M. V. vel aliae similes festivitates quae extraodinaria pompa celebrantur, sive in Ecclesia Metropolitana, sive in Ecclesiis propriae Archidioeccseos:

2. Si Rmus Archiepiscopus per specialem gratiam debeat benediction-.·' Papalem impertiri in aliqua dic, in qua uti nequit Pallio in Missa, debetne peracta Missa Pallium induere hac una de causa ut praedictam benedictionem impertiatur?

Dubium IX. Potestne Archiepiscopus iis diebus, quibus ei permittitur usus Pallii, absoluta Missa Pontificali, dimittere Pallium cum ceteris indumentis Pontificalibus, sumere pluviale, et sic indutus impertire benedictionem Papalem?

Sacra porro Rituum Congregatio, audita relatione Secretarii nec non sententia Rmi D. Assessoris Sacrae ipsius Congregationis, hisce dubiis maturo examine perpensis, rescribere rata est:

Ad Dubium VII. «Negative».

Ad Dubium VIII. Quoad i. «Servetur Cacremoniale Episcoporum

Quoad 2. « Negative ».

Ad Dubium IX. « Negative; ct hic usus servatus in Ecclesia Metropolitana est eliminandus, quia benedictio Summi Pontificis nomine impertienda dari debet, absoluta Missa Pontificali, a Celebrante induto iisdem paramentis, rcassumptis etiam chirothccis ct Pallio ornato; quippe qui actionem exercet plenitudinis Pontificalis dignitatis ».

Atque ita rescripsit, declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3605].

6157.

S. R. C., *Urgellen. seu Sanctimonialium Ordinis Sanctae Clarae,* 2 aug. 1884.

Franciscus Roca Prcsbvtcr ct Confessarius Monialium Sanctae Clarae Balagarii Vrgellcnsis Diocceseos in Hispania exposuit Sacrae Rituum Congregationi in Monasterio S. Clarae Balagarii immemorialem consuetudinem cxistcrc, quo, in dic Festo eiusdem Sanctae, SSmum Eucharistiae Sacramentum ita exponatur ut Ostensorium teneatur a manu dextera Imaginis ipsius Sanctae; ac proinde ab eadem Sacra Congregatione humiliter expostulavit:

I. Num praclaudata consuetudo Monialium Clarissarum sit legitima? Et quatenus negative,

II. Postulatur suppliciter ut continuari possit de speciali gratia

Et Sacra Rituum Congregatio respondit:

Ad I. «Negative».

Ad II. Non expedire; ac detur Decretum in una Lisboncn. die 23 aprilis JS75 ».l

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3615].

6158.

S. R. C., *Bergomen.,* 18 aug. 1884.

R. D. Canonicus Primicerius Cathedralis Ecclesiae Bergomen. de consensu sui Rmi Episcopi Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nempe:

Dubium 1. Quum Decretum Generale S. R. Univ. Inquis, datum 31 augusti 1S81,2 quoad benedictionem nuptialem, praecipiens ut eadem benedictio impartiatur extra tempus feriatum iis coniugibus, qui eam *quacumque*
I *it causa non obtinuerint,* pluribus superioribus a Sacra Rituum Congregatione datis praescriptionibus derogaverit; quaeritur:

1. Tempore feriato elapso, ad impartiendam supradictis coniugibus nuptialem benedictionem celebranda ne erit Missa pro Sponsis cum eodem pro his quoque valituro induito quod stat pro ceteris, qui ad nuptialem benedictionem suscipiendam accedunt tempore non feriato?

2. Anne pro dicta Missa celebranda dies eligi debeat, quo Missae votivae permittuntur?

3. Eritne celebranda Missa quae occurrit, ct in hac facienda commemoratio pro Sponsis et ea benedictio impartienda, quae in Missali posita invenitur post *Pater noster;* aut ea quae post *Placeat?*

4. Supradicti Sponsi, qui illas benedictiones quacumque ex causa non obtinuerint; tunc ne erunt advocandi ut suscipiant, cum pro novis Sponsis Missa celebretur extra tempus feriatum? 3

Dubium 11. Bouix in suo Tractatu de Capitulis (Par. 3, c. I, § I, Punct. ii, n. 7) dicit: Quando Episcopus ad Cathedralem pontificaliter accedit, aspersorium ei a prima Dignitate Capituli Cathedralis esse porrigendum multoties decisum est. At vero quando ad aliam Ecclesiam assistente Cathedralis Capitulo accedit, aspersorium non a digniori de Cathedralis Capitulo, sed a Superiore Ecclesiae, ad quam accedit, est porrigendum: quod a Sacra Rituum Congregatione videtur decisum. Hinc quaeritur: An supradicta sententia S. R. C. illi derogaverit Decreto dato die 6 aprilis 1680 in Lauden.,4 quo declaravit: Aspersorium debere porrigi per digniorem ex Capitulo Cathedralis, quando capitulariter et cum indumentis canonicalibus proceditur?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii auditaque sententia alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature perpensis, ita propositis dubiis rescribendum censuit:

1 Cf. N. 6073.
' Cf. N. 1071.
» E. Dub. II.
' Cf. N. 5637.

Ad I. «Satis provisum per memoratum Decretum Generale, in quo edicitur Missam in casu esse celebrandam iuxta rubricas ».

Ad II. « Negative; et Decretum in Lauden. pro opportunitate servetur ·.

Atque ita rescripsit, declaravit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3617].

6159.

S. R. C., *Neritonen.,* 12 sept. 1884.

Rmus Dominus Michael Mautone hodiernus Episcopus Neritonen. Sacrae Rituum Congregationi exposuit quod, ob Religiosarum Familiarum suppressionem in Civitate Neritonen., Fratres Ordinis Minorum Sancti Francisci Reformatorum, etsi nequeant cohabitare in Coenobio adnexo propriae Ecclesiae sub titulo S. Antonii, in hac tamen sacras de more functiones peragunt; eo vel magis quod Sodalitium Tertii Ordinis ipsius S. Francisci ac Pia Unio sub invocatione Deiparae Perdolentis ibi sedem habeant.

Exinde tamen nonnulla dubia orta sunt circa Excquias; an scilicet Paro· cho et Capitulo Ecclesiae Cathedralis; vel ipsis Religiosis ius competat celebrandi Excquias defunctorum ad eas Sodalitates pertinentium, quorum cadavera in Ecclesia S. Antonii deferuntur.

Quare idem Rmus Episcopus ab eadem Sacra Congregatione insequen· tium dubiorum solutionem humillime petiit; nimirum:

Dubium I. Cuinam ius competat Excquias celebrandi in Ecclesia prae· dicta? Fratribus ne quorum propria est Ecclesia; vel Parocho et Capitulo Ecclesiae Cathedralis? Et quatenus Affirmative ad primam partem,

Dubium 11. Exequiis in eadem Ecclesia Regulari absolutis, possunt ne iidem Religiosi (absque supcrpcllicco et Stola) ceterique Confratres ad coemeterium deferre cadaver, quando a defuncti parentibus Parochus ad id non invitatur?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque volo in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ita proposi· tis dubiis rescribendum censuit:

Ad I. « In casu ius Exequiarum spectare ad Religiosum Rectorem Eccle· siae Regularis; salvis iuribus Parocho competentibus ».

Ad IL «Affirmative, sub conditione quod Sacerdos c pelliceum ct Stolam induat; dummodo tamen non obstet praescriptio Diocccsana ». Religiosis super· pcculiaris aliqua

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3619].

6160.

S. R. C., *Pastopolitana, 12* sept. 1884.

Rnws Dominus Ignatius Velasco Episcopus Pastopolitanus sequens dubium Sacrae Rituum Congregationi pro opportuna solutione humillime proposuit; nimirum:

Quum aliquorum Calicum cuppae adeo altae sint, ut pollex corumdem fundum nequeat pertingere;quaeritur utrum in consecratione Calicis essentiale sit efformare cum sancto chrismate Crucem a labio ad labium, ita ut centrum Crucis sit prorsus in ipso fundo cuppae; an sufficiat ungere, quomodo possit, quousque pertingat pollex, sive etiam ungere liceat longiori digito, nempe indice?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii auditoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita rescribendum censuit:

In casu servetur quantum fieri potest Rubrica Pontificalis Romani ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3620].

6161

S. R. C., *Sanctorien., 12* sept. 1884.

Hodiernus Caeremoniarum Magister in Ecclesia Cathedrali Sanctorien., dc mandato sui Reverendissimi Ordinarii, Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione proposuit; nimirum:

Dubium I. An servari possit consuetudo vigens in hac Dioecesi, qua Diaconus in Missa solemni et Celebrans in Vesperis Cruces parietum Ecclesiae in anniversario ipsius Dedicationis thurificet?

Dubium 11. Item in Ecclesiis huius Dioeceseos servari ne potest consuetudo renovandi SSmam Eucharistiam semel vel bis in mense; licet qualibet hebdomada iuxta Caeremoniale Episcoporum eadem SSma Eucharistia foret renovanda?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii auditoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature perpensis, ita propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad 1. Exposita consuetudo servari potest; dummodo sive Diaconus sive Celebrans thurificationem perficiat stando ».

Ad II. Servetur dispositio Caeremonialis Episcoporum, Lib. I, Cap. λ I, §2».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3621].

6162.

S. R. C., *Tarvisina,* 12 sept. 1884.

Dc mandato Rmi Episcopi Tarvisini hodiernus Sacrarum Caeremoniarum Magister in Dioecesano Seminario Sacrae Rituum Congregationi iiuc-quentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. Quando Titulares vel Patroni loci alicuius habentur duo Sancti, quorum eadem die in Calendario universali fit Officium, ast sub ritu diverso, ex. gr. alter sub ritu duplici et alter sub simplici; quomodonam agendum est? Posset ne, quemadmodum in Festo Ss. Apostolorum Petri et Pauli, fieri Officium sub ritu duplici primae classis cum octava de illo qui iuxta Calendarium universale potiori ritu gaudet cum Commemoratione alterius; et in sequenti die Festum (seu Commemoratio) alterius sub ritu duplici maiori? singulis vero octavae diebus duplex utriusque Commemoratio?

Dubium II. Quando Titulares vel Patroni sint duo Martyres, quorum eadem die Festum inscriptum est in Calendario Dioecesano, ast unius tantum Officium praescribitur in Calendario universali; potest ne fieri Officium plurimorum Martyrum cum communi Oratione?

Dubium III. Quando Ecclesiae alicuius Titulares sint duo Sancti, quorum Officium seu Festum distinctis diebus assignatur; debet ne recoli seorsim Festum sub ritu duplici primae classis cum octava?

Dubium IV. In Dioecesi Tarvisina (ex Rescripto S. R. C. anni 1834) agitur Anniversarium dedicationis omnium ruralium consecratarum Ecclesiarum Dominica IV octobris; Anniversarium vero Ecclesiae Cathedrali? fit Dominica prima post diem sextam iulii; ceterarum demum Civitatum Ecclesiarum idem Festum recolitur respectivis propriis diebus. Hinc quaeritur:

1. Debet ne vigere regula, quae praescribit una eademque die celebrandum esse Festum Dedicationis Ecclesiae Cathedralis et omnium Dioeccseos Ecclesiarum consecratarum? Et huic Officio debent ne sese conformare Ecclesiae non consecratae? An distinctio haberi debet inter Ecclesias consecratas et non consecratas, atque inter urbanas ct rurales?

2. Si autem Festum Dedicationis Ecclesiae Cathedralis seorsim praefata die recolatur, debet ne ab universa recoli Dioecesi?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii auditoque voto in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature perpensis, ita propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I. « Si Sancti Titulares vel Patroni, de quibus est sermo, sunt aeque principales, de ipsis simul agendum est eadem die et sub ritu classis quem Sanctis Patronis Rubricae assignant ».

Ad II. « Affirmative ».

Ad III. « Affirmative ».

Ad IV. « In casu, Festum Dedicationis Ecclesiae Cathedralis Dominica

post dicm vi iulii sub eodem ritu, etsi sine octava, erit recolendum ab universa Dioecesi indistincte, scilicet ab omnibus Ecclesiis sive consecratis sive non consecratis, atque sive urbanis sive ruralibus. De consecratis vero Ecclesiis urbanis idem Festum erit celebrandum rcspcctivis diebus solummodo a Clero eisdem Ecclesiis stricte addicto; quemadmodum a Clero, cui demandata est cura Ecclesiarum ruralium consecratarum sive non consecratarum, Anniversarium Dedicationis Dominica IV octobris peragendum est ›.

Atque ita rescripsit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3622].

6163.

S. R. C., *Vailen.,* 16 ian. 1885.

Hodiernus Caeremoniarum Magister Ecclesiae Cathedralis Vailen. Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia declaranda humillime subiecit:

Ex decreto Urbis et Orbis edito die 5 iulii 1883 [1] datum est Capitulis indultum persolvendi Officia votiva per annum loco Officiorum Ferialium; et quoad choralem recitationem post capitularcm electionem semel pro semper factam et ab Ordinario approbatam, eorumdem recitatio fit obligatoria. Hinc quaeritur:

I. Num, quando in die non impedita occurrit Vigilia alicuius Sancti, ideoque fit Officium de Feria occurrenti cum tribus Lectionibus de Homilia in Evangelium eiusdem Vigiliae iuxta Rubricas generales, in Choro recitandum sit Officium votivum eo die assignatum; vel Officium Vigiliae? Et quatenus Affirmative ad primam partem,

II. Num in Ecclesia Cathedrali duae celebrandae sint Missae; una scilicet post Tertiam de eo Sancto cuius recitatum est Officium votivum, et altera de Vigilia post Nonam?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, hisce dubiis ita rescribendum censuit:

Ad 1. ' Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam; iuxta novissimam Rubricam praepositam Officiis votivis per annum .

Ad II. "Affirmative».

Atque ita respondit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3627].

[1] S. R. C. Decreta Authentic», n. 3581,

6164.

S. R. C., *Brunen.*, 30 mart. 1885.

Rmus Dominus Franciscus Salesius Bauer hodiernus Episcopus Bninti exponens a fidelibus sibi commissae Dioeceseos, occasione primi milltiu.· ab obitu S. Methodii Episcopi proxime recolendi, Casulas et pluvialia dot offerri suis Ecclesiis exhibentia a tergo imagines Ss. Pontificum Cyrilli ·:. Methodii non acu in tela serica, sed oleo super tela linea vel gossypio picti alterique eiusmodi telae agglutinatas, a Sacra Rituum Congregatione her liter quaesivit: An sacra paramenta cum eiusmodi imaginibus legitime ad! beri possint?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem sui Secretarii, re mature perpensa, ita in casu rescribendum censuit:

« Pictas imagines uti exponitur permitti posse, dummodo agatur ά paramentis sericis, vel auro argentoque contextis, ac de cetero ad nomus legum liturgicarum confectis ».

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3628].

6165.

S. R. C., *Briocen.*, 14 apr. 1885.

Rev. Vicarius Generalis Dioeceseos Briocen. Sacrae Rituum Congregitioni insequentia dubia quoad Nolarum benedictionem, praesertim si pluitt simul benedicendae sint, quum de his sileat Pontificale Romanum, pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. Dictis septem prioribus Psalmis, lavandae ne sunt alternitim ct sine interruptione omnes Campanae benedicendae, dum recitantur (semel tantum) Psalmi 145, 146 ct ceteri sequentes in Pontificali?

Dubium II. ünctio immediate subsequens Olei sancti infirmorum iicienda ne est supra singulas Campanas, antequam dicatur Oratio *Deui qui per beatum Moyseu etc.*, quae forsan tunc dicenda esset numero plurali:

Dubium III. Nonne idem dicendum de ceteris unctionibus? Facieadit ne sunt alternatim et sine intermissione super singulas Campanas, dumrt· citatur seu cantatur, semel (vel pluries si unctiones tempus protrahant) Psalmus 28 *Afferte Domino?* et postea Oratio, quae sequitur, dicenda ne est in numero plurali?

Dubium IV. Habenda ne sunt tot thuribula quot sunt Campanae, iisdem Campanis supponenda; an sufficit supponere aliquantisper unum idemque thuribulum alternatim cuilibet Campanae, dum semel dicitur seu cantatur I salmus 76 I *iderunt te aquae etc.?* ct postea Oratio sequens dicenda ne est semel tantum, sed in numero plurali?

Dubium V. Delegatus a suo Ordinario vi indulti Apostolici ad bene-

dicendam Campanam alicuius Ecclesiae designatae, potest ne uti sua delegatione ad benedicendum plures Campanas si revera essent plures Campanae ad eamdem Ecclesiam pertinentes simul benedicendae, quamvis de una tantum Campana litterae delegationis loquantur?

Dubium VI. Oratio specialis *Benedic Domine hanc aquam etc.* a Pontificali tradita in benedictione signi vel Campanae, dicenda ne est ab Episcopo prout iacct in Pontificali, nempe in numero singulari; vel potius in numero plurali; sive quando plures sunt Campanae hic et nunc benedicendae, sive quando Episcopus benedicit pro casibus inopinatis aquam caute servandam in vasis bene clausis, tradendamque in posterum postulantibus, data occasione benedictionis Campanae?

Dubium VII. Deficiente aqua benedicta ab Episcopo, quia vas dictam aquam continens forte effractum fuit, seu ob aliam causam fortuitam; quid facere debeat Sacerdos ab Episcopo delegatus vi indulti Apostolici, quando omnia parata sunt ad benedictionem Campanae, fideles christiani convocati et iam forsan congregati, et recursus ad obtinendam apto tempore aquam benedictam praescriptam sit prorsus impossibilis?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisito etiam voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature perpensis, ita propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I, II, Ill et IV. « Lotiones et unctiones faciendae sunt supra singulas Campanas per modum unius, dum interea semel ct pausatim recitantur aut cantantur Psalmi praescripti, ct semel dicuntur Orationes plurali numero; thuribula seu focula aut vasa in quibus ardeat incensum, tot adhibenda sunt et supponenda quot sunt campanae ».

Ad V. » Facile delegatio intclligi poterit facta pro tot Campanis, quot sunt benedicendae: expedit tamen, si fieri possit, ut in casu declaratio petatur ab Ordinario ».

Ad \ 1.| Aquam benedicendam esse toties quoties; ct tantum in functione peragenda sive ab Episcopo sive ab cius delegato, et specialem Orationem traditam a Pontificali recitandam in numero singulari vel plurali, prout perficitur benedictio unius vel plurium Campanarum ».

Ad VII. Nisi Delegato delegata etiam fuerit facultas benedicendi aquam, abstinendum esset a Campanae seu Campanarum benedictione: in casu autem, attenta necessitate, praesumi potest facultas etiam ad benedicendam aquam ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3630].

6166.

S. R. C., *Eugubinn,* 29 aug. 1885.

Rmus Dominus Innocentius Sannibale hodiernus Episcopus Eugubinus Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna solutione humillime subiecit:

Pervetus mensa Altaris, sub quo requiescunt exuviae S. Ubaldi Episcopi Conf., iampridem consecrata per modum fixi, nuper amota, Altarisinsuurandi causa, iterumque apposita, constat cx lapide cuius longitudo est metrorum 2,27 ct latitudo metrorum 0,52, cui idcirco tamquam corona, zona marmorea obducitur per ferri laminas coniuncta ipsi lapidi; ita z mensa non constet cx unico lapide uti praescriptum est pro Altaribus fr Hinc quaeritur: Quidnam in nova consecratione agendum sit?

Et Saem Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisito ctir voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita proposito dubio rescribendum censuit:

Si tamquam Altare fixum consecrandum sit, rite construi debet cur tota mensa ex uno ct integro lapide, iuxta canonicas praescriptiones . Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3640].

6167.

S. R. C., *Marsorum,* 20 nov. 1885.

Rmus Dominus Henricus De Dominicis hodiernus Marsorum Episcopus Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Num permitti vel saltem tolerari queat invecta in praefata Dioeceri ab antiquis temporibus consuetudo, vi cuius in deferendis funebri pompa fidelium cadaveribus, semel aut pluries feretrum in via sive platea deponitur, et post cantum Antiphonae *Lihera inc Domine* lustrali aqua aspergitur cum multiplici Cleri emolumento?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem infrascripti Secretarii cxquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Slagistris, re mature perpensa, ita proposito dubio rescribendum censuit:

| Expositam consuetudinem, dummodo turpis lucri gratia non fiat (quod scandalum aut admirationem pareret), in casu tolerari posse ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3644].

6168.

S. R. C., *Isclana,* 20 nov. 1885.

Hodiernus Parochus Ecclesiae sub titulo SS. Cordis lesu et S. Mariae Magdalcnae Poenitcntis loci vulgo *Casamicciola* intra fines Dioeceseos Isclanae Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia de consensu sui Reverendissimi Ordinarii pro opportuna solutione humillime proposuit; nimirum:

Dubium 1. Utrum post recentem legitimam dedicationem Ecclesiae parochialis factam etiam SSmo Cordi lesu, retenta tamquam Contitulari

S. Maria Magdalena, Parochus teneatur applicare Missam pro populo in utroque Festo; an tantum, sicut hactenus factum est, in Festo S. Mariae Magdalenae Poenitcntis?

Dubium II. Quum ob Paroeciae extensionem Parochus non possit in Sabbato Sancto omnes fidelium domus perlustrare aspergendo eas aqua fontis, num valeat haec tam necessaria perlustratio anticipari iam inde a quarta Dominica Quadragesimae cum aqua de more solito benedicta?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I. « Si Festum SS. Cordis lesu non sit de praecepto, Parochus, illius die, non tenetur ad Missam applicandam pro populo ».

Ad II. Benedictio domorum in casu fieri nequit ante Sabbatum Sanctum; poterit vero fieri, durante hebdomada octavae Paschatis .

; Atque ita rescripsit ct declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3645].

6169.

S. R. C., *Papien.*, 20 nov. 1885.

Rmus Dominus Augustinus Riboldi hodiernus Episcopus Papien. exponens in Capitulo suae Cathedralis Ecclesiae non adesse ordinis distinctionem tum quoad praebendas, tum quoad sacra paramenta, sed in functionibus Pontificalibus omnes Canonicos indiscriminatim pluviale assumere solere; a Sacra Rituum Congregatione insequentium dubiorum solutionem humillime expetivit; nimirum:

Dubium I. Quum in Decreto Sacrorum Rituum Congregationis in una Alexandrina sub die 15 martii 1608,[1] dicatur: «si non sint distinctae praebendae, fiat tamen distinctio per paramenta »; debetne in sacris paramentis noviter conficiendis introduci distinctio; vel invecta tribus abhinc saeculis consuetudo servari potest?

Dubium II. In dictis paramentis tela aurea admitti potest pro coloribus tum albi, tum rubri, tum viridis?

Dubium III. Potestne permitti tela argentea pro paramentis albi coloris?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit:

.Ad 1. « Servetur consuetudo ».

Ad II. In casu potest adhiberi tela aurea, ratione pretiositatis ».

Ad III. «Affirmative».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3646].

1 S R. C. Decretn Authentic», n. 248.

6170.

S. R. C.. *Cameracen.,* 11 dee. 1885.

Rmus Dominus Franciscus Eduardus Hasley Archiepiscopus Camera-cen. a Sacra Rituum Congregatione insequendum dubiorum resolutionem humillime expostulavit; nimirum:

Dubium I. Moniales a S. Clara seu Coletinac e Belgico Regno in Archi-dioeccsim Camcracen. hunc usum invexerunt; nimirum: Intra parietem qui medius est intra Chorum Sororum et Sanctuarium cellula est praeparata ubi SSma Eucharistia in ostensorio requiescit. Sacerdote absente, Soro-res ostiolum cellulae in Choro suo aspiciens aperiunt: adhuc tamen clau-sum remanet SSmum Sacramentum solido vitro. Sic piae Sorores statutis horis contemplatione Sanctae Hostiae fruuntur. Quaeritur an talis consue-tudo servari possit?

Dubium II. Praedictae Sorores et quaedam aliae, Superiorum Ecclesia-rum auctoritate fultae, omnes quotidie sacra Communione reficiuntur, licet iuxta regulas ct theologorum multorum decisiones pro aliquibus tantum et in quibusdam circumstantiis talis et tanta gratia reservari debeat. Quum vero multo dolore optimae Sorores afficerentur si tanto solatio orbandae forent, hinc quaeritur quid in casu agendum?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem eiusdem Secretarii, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribere rata est:

Ad I. « Piam consuetudinem tolerari posse ».

Ad II. Consuetudinem laudandam esse; ac promovendum usum fre-quenter suscipiendi SSmam Eucharistiam, iuxta Concilii 1 ridentini (sess. XIII, cap. 8) dispositionem ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3648].

6171.

S. R. C., *Barcinoncn.,* 16 ian. 1886.

Ecclesia parochialis sub titulo S. Mariae in loco *Matarone* nuncupato intra fines Diocceseos Barcinoncn. ut consecrata habetur, tum quia ab antiquis temporibus anniversarium Dedicationis semper celebratum fuit Dominica postrema octobris, tum quia in demolitione primitivi Altaris sub ara repertum fuit una cum quinque granis incensi et sacris Reliquiis perve-tustum documentum peractam asserens consecrationem, tum quia reperie-bantur in parietibus Cruces depictae, testibus senioribus superioris saeculi ipsius Ecclesiae Bcneficiatis. Quum vero crescente populo Templum ampli-ficatum fuerit, intactis parietibus lateralibus, et dirutum fuerit Altare maius; sensim Cruces disparuerunt, et anno 1854 parietum interna facies perpolita ct *stucco,* uti vocant, cooperta est, Altari tamen maiore nec fixo nec lapideo

nunc temporis extante. At vero quum dubium aliquod dc ipsa consecratione subortum sit, hinc hodiernus Rector Archipresbyter et Clerus eiusdem Ecclesiae servitio addictus, de consensu Rmi Episcopi Barcinonensis, Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humillime subjecerunt; nimirum:

Dubium I. Num praedictum Templum, ob factam amplificationem, nova indigeat consecratione?

Dubium II. Et quatenus negative, num consecratio fieri debeat protpcr *itucci* additionem?

Dubium III. Et quatenus negative etiam ad secundum, num necessario erigendum sit novum Altare maius fixum ct lapideum rite consecrandum, ad hoc ut quotannis Officium Dedicationis persolvi possit?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitioque voto in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus mature perpensis, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. et II. Negative; seu non indigere nova consecratione: et iterum depingantur et apponantur Cruces in parietibus in testimonium peractae consecrationis ».

Ad III. «Affirmative ».

Atque ita rescribendum et fieri mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3651].

6172.

S. R. C., *Mexicans,* 27 febr. 1886.

Pelagius Antonius de Labastitay Davalos Archiepiscopus Mexicanus ab Apostolica Sede percontabatur: Num usus veli, quod adhiberi solet penes Ecclesias Mexicanae regionis in ritu Sacramenti Matrimonii licitum sit?

Quum Sacra Rituum Congregatio in iis locis, ubi hic vetustissimus usus viget (prout in Galliarum Dioecesibus) eiusmodi ritum haudquaquam vetuerit, Archiepiscopus Mexicanus illum in sibi credita Archidioecesi servari permittat, contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3656].

6173.

S. R. C., *Vallisoletana,* 30 mart. 1886.

Rmus Dominus Benedictus Sanz y Fores Archiepiscopus Vallisoletanus Sacrae Rituum Congregationi insequenda dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. Feria V in Cocna Domini, sacratissima Hostia pro Missa Praesanctificatorum consecrata, in omnibus fere tam huius Archidioeccseos quam aliis Hispaniae Ecclesiis, exponitur in tabernaculo seu capsula, quae etsi clave obseretur, non ex omni parte clausa est, sed ostiolum crystallo

munitum habet, ita ut Calix velo coopertus oculis adorantium appareat, « videatur Fixis in tabernaculo aperto, veluti in expositione Sanctissimi Sacramenti. Hinc quaeritur: Utrum toleranda sit haec praxis quae generalis est; an potius eliminanda, etsi prohibitio fidelium devotioni repugnet?

Dubium II. Nonnullis in Dioecesibus, post sanctorum Oleorum consecrationem Fcria V in Coena Domini, Processio instituitur et per Ecclesiam deferuntur praedicta Olea sub baldachino. Cum hoc opponi videatur Decretis, quibus praecipitur nulla signa cultus sanctis Oleis danda, neque processionaliter in Ecclesiis introducenda; quaeritur: Num licite continuari possit huiusmodi praxis ferendi sancta Olea processionaliter, non via recta ad sacrarium, uti in Pontificali praescribitur, sed per Ecclesiam et sub baldachino?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribere rata est; videlicet:

Ad I. « Consuetudo, de qua in casu, eliminanda ».

Ad II. « Affirmative; excepto baldachino ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3660].

6174.

S. R. C., *Halifaxien.,* 16 apr. 1886.

Rmus Dominus Cornelius O'Brien hodiernus Archiepiscopus Halifaxien. Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. An in Ecclesiis solemniter benedictis, non vero consecratis, recoli debeat speciali modo Festum ipsarum Titulare nec ne? Et quatenus affirmative, quomodo illud celebrandum sit? Quid vero agendum, si Titularis Officium minime reperiatur in Breviario Romano?

Dubium II. Quum Episcopus praeter Cathedralem alias habeat Ecclesias, cx quibus fructum aliquem ad eius sustentationem percipit, debetne ipse, quando Suffragia Sanctorum agenda sunt, Commemorationem de carum Ecclesiarum Titularibus addere; an sufficit Commemoratio tantum de propriae Cathedralis Titulari? et an eadem ratio vigeat pro Missionary, qui alias habeat Ecclesias, praeter principalem?

Dubium III. An Episcopus teneatur speciali modo celebrare Anniversarium suae electionis? Et quatenus affirmative, quonam modo? item quinam dies electionis habendus sit?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ita propositis dubiis rescribendum censuit; nimirum:

Ad I. « Affirmative, ad primam partem; ad secundam, celebrandum sub ritu duplici primae classis cum octava; ad tertiam, in casu desumendum Officium ex Communi Sanctorum ».

Ad II. « Tenetur tantum ad Commemorationem Titularis Ecclesiae Cathedralis; Missionanus vero, cui plurium Ecclesiarum cura commissa

est, tenetur ad Commemorationem tantum de Titulari Ecclesiae dignioris, vel Ecclesiae apud quam residere debet; ad tramitem Decreti dati pro Vicariatu Apostolico BombaVen. Septentrionali, sub die 25 augusti 1882 .1

Ad III. Affirmative, ad primam partem; ad secundam, ut satis edocet Caeremoniale Episcoporum; ad tertiam, dies electionis est ille, in quo provisio Ecclesiae Episcopalis a Summo Pontifice publicatur in Consistorio .

Atque ita rescripsit, declaravit et servari mandavit.
[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3661].

6175.

S. R. C., 28 maii 1886.

Quaesitum quum fuerit a Sacra Rituum Congregatione an Tertiarii Iranciscales iure gaudeant praecedentiae super quascumque laicas Sodalitates?

Sacra eadem Congregatio, ad relationem sui Secretarii, omnibus maturo examine perpensis, ita rescribere rata est:

Ad tramitem Apostolicarum Constitutionum, nec non declarationis Sacrae Congregationis Episcoporum et Regularium diei 20 Septembris 1748, lertiariis branciscalibus coetum constituentibus, nempe proprio habitu indutis, ac sub Cruce incedentibus, ius inest praecedentiae super quascumque laicas Sodalitates »

Atque ita rescripsit ac declaravit.
[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3664]

6176.

S. R. C., decr. 17 aug. 1886.

Post Apostolicas Litteras in forma Brevis recenter latas quoad novam libromm Choralium editionem, necnon immutationem rubricae generalis ‹‹ *Translatione Festorum,* Sacra Rituum Congregatio sui muneris esse duxit singulorum librorum liturgicorum typicum exemplar vulgare, cum quo omnes corumdcm librorum futurae editiones concordare debeant. Hinc lactum est, ut in textu libri *Caeremonialis Episcoporum* Sacra eadem Congregatio eas emendationes perficere sollicita fuerit, quas recentiores Apostolicae Sedis praescriptiones exigebant, exquisita quoad cantum etiam sententia d. Virorum, quibus Pontificia Commissio constat, pro libris Choralibus authenticis edendis instituta. Praesens itaque editio libri *Caeremonialis Episcoporum* solerti studio redacta, quam ipsa Sacra Rituum Congregatio per d. Eq. Fridericum Pustet suum Typographum imprimi curavit, uti typica habenda est; eique in posterum ceterae huius liturgici libri editiones sunt

' Cf. N. 6137·

conformandae, nihil prorsus addito, dempto vel mutato. — D. Cardinalis Bartolinius, S. *R. C. Praefectus.* — Laurentius Salvati, S. *R. C. Seattarins.*

[Caercmonialis Episcoporum, initio].

6177.

S. R. C., *Squillacen.,* 17 ian. 1887.

Hodiernus Archipresbyter Parochus loci vulgo *Riace* intra fines Dioeceseos Squillacen. exponens penes suam Ecclesiam matricem duas Sodalitates canonice cractas sedem habere, videlicet Confraternitatem existentem uno abhinc saeculo sub nomine Ss. Martyrum Cosmae et Damiani, alteram vero anno 1883 institutam sub titulo Sanctissimi Sacramenti, quas inter quaestio exoritur de praecedentia in Processionibus, in quibus Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum defertur; sequens dubium Sacrorum Rituum Congregationi humillime subiecit, opportunam solutionem enixis precibus postulans, commendationis officio a Rmo Episcopo Squillacensi suffultus; nimirum:

An Confraternitas Sanctissimi Sacramenti in Processionibus, in quibus Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum defertur, iurc praecedentiae gaudeat prae memorata Sodalitate?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita proposito dubio rescribendum censuit:

Affirmative; dummodo in ceteris Processionibus Sodalitas SSmi Sacramenti iuxta ordinem antianitatis in,cedat ». Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3668].

6178.

S. R. C., *Harlemen.,* 17 ian. 1887.

Rmus Dominus Gaspar Bottmann hodiernus Episcopus Harlemen. a Sacra Rituum Congregatione insequentium dubiorum declarationem humillime exquisivit; nimirum:

Dubium I. Praedecessor proximus Episcopus Harlemen. obiit dic 1 ianuarii 1877, ct ex testamento fundum reliquit pro .Anniversario perpetuo a Canonicis Cathedralis Ecclesiae celebrando; quod Canonici persolvunt die, quo iuxta sua statuta mense ianuario ad Ecclesiam accedunt. Quaeritur: Num hodiernus Episcopus eidem Anniversario assistens satisfaciat oneri praescripto (Lib. II, Cap. XXXVI, Num. 1) in Caeremoniali Episcoporum de Anniversario celebrando pro defuncto proximo Praedecessore; praesertim quum defunctus postremus Episcopus et aliud sibi Anniversarium, non a Canonicis celebrandum, fundaverit; ita ut tria pro eodem annuntianda sint populo similia Anniversaria?

Dubiuin II. Quum anno 1877 Canonici Capituli Ecclesiae Cathedralis Harlemensis per modum fundationis perpetuae statuerint Anniversarium persolvendum pro omnibus Episcopis defunctis eiusdem Ecclesiae absque ullo stipendio; quaeritur: Num Episcopus assistens huic Anniverario, si intentionem addat etiam pro defunctis Canonicis illud offerendi, satisfaciat praescripto in Lib. Il, Cap. XXXVII, Num. 1, Caeremonialis Episcoporum?

Dubium III. Tum ex Decreto Sacrae Congregationis de Propaganda Fide diei 17 iulii 1858 pro Regno Ncerlandiac, tum ex suis statutis, Canonici Ecclesiae Cathedralis Harlemensis semel in mense conveniunt in Cathedral] ad recitandam Horam Tertiam, et dein Missae solemni adstandum. Quum vero plura sint Anniversaria persolvenda, ne pluribus conveniant diebus, ea adimplere consueverunt in ipso die conventus menstrui, celebrando Anniversaria in .Altari maiori; cum interim in alio Altari Missa legitur quasi Conventualis Officio diei respondens. Quaeritur autem: Num Capitulum per eam rationem Officio seu muneribus satisfaciat? Et in casu negativo, Episcopus hodiernus indultum Apostolicum implorat; propterea quod plurcs Canonici distent a Civitate Cathedrali, ita ut molestissimum esset pluries in mense ad eam venire.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, omnibus mature perpensis exquisitoque voto in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. · Episcopus et Capitulum distinctis diebus Anniversarium celebrent ».

Ad II. Negative; adeoque Episcopus distinctum in casu Anniversarium agere debet ».

Ad III. «Negative; ideoque singula Anniversaria, de quibus in casu, adamussim celebranda; et quidem aliis diebus ab iis, quibus Capitulum mensibus ianuario ac novembri, die Dominica vel in Festo primae aut secundae classis, etsi non praeceptivo, ad Ecclesiam Cathedralem convenire solet .

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3669].

6179.

S. R. C., *Praefecturae Apostolicae Bengaliae Centralis,* 15 febr. 1887.

Rev. D. Franciscus Pozzi Praefectus Apostolicus Bengalae Centralis Sacrorum Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. In collatione Baptismatis adultarum post tres genuflexiones ct dicto *Puter noster,* Sacerdos dicit patrino *Signa eam,* et nulla fit mentio de matrina. Quaeritur: An in absentia patrini Sacerdos debeat dicere matrinac *Signa cam etc.;* vel potius omisso signo Crucis per matrinam, Sacerdos tantummodo ter signare debeat de more catechumenam?

Dubium II. Interdum accidit quod desint patrini pro Baptismo solemni

vel Confirmatione, sed tantummodo praesto sint moniales (Sorores Caritatis). Quaeritur: Num in huiusmodi casu expediat conferre ea Sacramenti sine patrinis; an potius ut Moniales adhibeantur uti matrinae in utroque Sacramento pro foeminis?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad 1. « Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ·.

Ad II. 'Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam·.

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Décréta Authentica, n. 3670].

6180.

S. R. C., decr. 27 febr. 1887.

Ad tollendam quamvis ambiguitatem circa sensum Decretorum Summorum Pontificum Benedicti XIV et Pii VII,[1] in quibus provisum fuerat, Dignitatibus omnibus et Canonicis ubique locorum, qui construendis Apostolica vel Ordinaria Auctoritate Tabulis in Servorum Dei ac Beatorum Causis operam dabunt, licet a choro absentibus ea de causa, nedum quotidianas distributiones deberi, verum etiam alias omnes quocumque iure, titulo et nomine et quibusvis sub clausulis personale servitium exquirentes, Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII instante me infrascriptoSacrorum Rituum Congregationi Praefecto, declarare dignatus est ac statuere ut Dignitates seu Canonici, qui intersunt Processibus tum Ordinariis tum Apostolicis, habeantur tamquam praesentes in Choro, mutato officio; et ideo omnia percipiant emolumenta etiam eventualia. Contrariis non obstantibus quibuscumque. D. Cardinalis Bartolinius, S. *R. C. Praefectus.* - Laurentius Salvati, S. *R. C. Secretariat.*

[Decreta in Causis Servorum Dei S. R. C., p. 11, A. - N. 49].

6181.

S. R. C., *Fulden.,* 31 inart. 1887.

Rmus Dominus Georgius Kopp hodiernus Episcopus Fulden., exponens in sibi commissa Dioecesi iuxta antiquam consuetudinem plurima haberi Altaria portatilia, quorum est tabula cx lapide densissimo, imo et marmoreo, constans et quinque Crucibus obsignata; at sepulcrum non in medio, sed in cius fronte effossum est ac rete clausum; insequendum dubiorum solutionem ab Apostolica Sede humillime expetivit; nimirum:

Dubium I. An eiusmodi Altaria sint toleranda; vel immutanda sint ac denuo consecranda?

Dubium 11. Num in posterum sepulcrum Altaris portatilis in medio tabulae lapideae effodiendum sit?

» Cf. N. 5S33-

S. *Rituum Congregatio*

Et Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ita propositis dubiis rescribendum censuit; nimirum:

Ad I. Quoad Altaria portatilia, hucusque consecrata, Rfnus Episcopus acquiescat ».

Ad 11. « Affirmative ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3671].

6182.

S. R. C., *Lamacen.,* 29 apr. 1887.

Rmus Ordinarius Dioeceseos Lamacen. exponens Altaria plurima suae Dioeceseos Ecclesiarum sacros lapides praeseferre e quodam schisto lapide cltonnatos satis duro, quorum alii Sanctorum Reliquias continent, alii omnino iisdem carent; ac praeterea reperiri etiam sacros lapides cx gy pso conflatos, etsi Reliquiis instructos; insequentia dubia pro opportuna solutione Sacrorum Rituum Congregationi humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. An usus sacrorum lapidum Reliquiis carentium servari possit?

Dubium II. An retineri possint sacri lapides e schisto illo lapide efformati?

Dubium III. An retineri possint sacri lapides Reliquiis Sanctorum instructi, c gypso tamen constantes?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem sui Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribere rata est; nimirum:

Ad 1. «Negative».

Ad II. «Affirmative».

Ad III. «Negative».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3674].

6183.

S. R. C., *Lucerina,* 4 ini. 1887.

Extat in loco vulgo dicto S. *Bartolomeo in Galdo* intra tines Dioeceseos Lucerinae Sodalitas Confratrum Tertii Ordinis S. Francisci, penes Ecclesiam Ordinis Minorum Reformatorum inde ab anno 1739 canonice erecta, cuius Moderatores ad Apostolicam Sedem nuper recursum habuerunt quoad ius praecedentiae in Processionibus. Quum enim altera Sodalitas adsit ibidem (nuper ad dignitatem Archiconfratcmitatis erecta) a SSmo Sacramento ct Immaculata Deiparae Conceptione nuncupata, atque anno 1781 rite approbata, quae eiusmodi praecedentiae ius sibi vindicare contendit;

Moderatores Confratrum Tertii Ordinis ad suum ius confirmandum, gmibus suffulti rationibus, ac praesertim generali Decreto Sacrorum Rituum Congregationis, dici 28 maii anno superiore lato;l eidem Sacrae Congregationi sequens dubium discutiendum humillime subieccrunt; scilicet.

Num praefatum Sodalitium Tertii Ordinis praecedentia gaudeat in dicto loco super ceteras Archiconfraternitates ct Sodalitates laicas, necne:

Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii auditoque Rriio Domino Episcopo Lucerino, omnibus in casu mature perpensis, ita proposito dubio rescribendum censuit:

Praecedentiam spectare privative ad Confratres Tertii Ordinis Atqu; ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3678].

6184.

S. R. C., *Neapolitana,* 14 iul· 1887.

Emus ct Rmus Dominus Card. Gulielmus Sanfelicc ArchiepiscopusNeapolitanus Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia declaranda proposuit; nimirum:

I. An Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Missam in Pontificalibus celebranti, extra Urbem et extra locum suae iurisdictionis, liceat praeter tres sacros Ministros Altaris, habere Diaconos sacris paramentis indutos sibi in Cathedra seu Throno assistentes?

II. An in huiusmodi casu Clerus quoque, sacra paramenta iuxta Ordinum gradus deferens, illi assistere possit ac debeat?

III. An Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali celebranti aut in Cathedra seu Throno assistenti vel quovis alio in casu etiam extra Cathedram scu Thronum adstanti, habitu tamen cardinalitio induto, debeatur ab omnibu> gcnuflcxio, sicuti Ordinario in propria Dioecesi? Et quatenus Negative,

IV. An Ordinario loci potestas sit huiusmodi honorem concedendi?

Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, hisce dubiis rite expensis, sic rescribendum censuit:

Ad I. et II. «Affirmative».

Ad III. Affirmative, si in Cathedra seu Throno assideat; secus, Negative ».

Ad IV. 'Provisum in praecedenti».

Atque ita declaravit et rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3680].

6185.

S. R. C., *Mariannen.,* 10 fcbr. 1888.

Hodiernus Rmus Episcopus Mariannen. in Brasilia a Sacra Rituum Congregatione insequentis dubii declarationem humillime petiit; nimirum:

Quum aliquando necessitas exigat, ut Diaconis committatur solemnis Baptismi administratio, quaeritur: Potestne Diaconus salem benedicere et aquam?

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario et exquisito etiam voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescribendum censuit:

‹ Negative ». Atque ita declaravit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3684].

6186.

S. R. C., *Caputaquen. Vallen., 22* fcbr. 1888.

Quum in Cathedrali Ecclesia Vallen. consecranda in proximo sint quatuor Altaria de novo ex marmore confecta et in lateralibus parietibus Ecclesiae hinc inde erecta, Revmus Dominus hodiernus Episcopus Caputaquen. Vallen. insequentia dubia Sacrorum Rituum Congregationi pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. An una eademque functione possit Episcopus praefata quatuor Altaria consecrare, scilicet reponendo ante diem consecrationis in distinctis vasculis Reliquias in unoquolibet Altari includendas, recitando in communi septem Psalmos Poenitentialcs cum Antiphona Λe *reminiscaris,* Litanias Sanctorum, Antiphonam *Exaltabunt Sancti in gloria etc.* cum sequentibus Psalmis ct Oratione *Deus, qui in omni loco etc.,* Orationem *Deus omnipotens etc.* cum adiuncta Praefatione atque ultimas Orationes *Maiestatem tuam Domine etc.* ct *Supplices deprecamur ‹ tc.,* dicendo semper in plurali numero quae singulari indicantur; reliqua vero distincte peragendo pro unoquoque Altari, videlicet: Cruces cum aqua benedicta in medio tabulae et in quatuor cornibus, aspersionem ipsius aquae septies circumfaciendam, depositionem Reliquiarum earumque inclusionem in confessione seu sepulcro Altaris ciusdemque thurificationcs, Sacras unctiones oleorum Catechumenorum ct Chrismatis infusiones, incensationcs, Cruces cx thure benedicto super Altare cremandas atque ultimas unctiones sacri Chrismatis? Et quatenus affirmative,

Dubium II. Ubinam sese collocare debeat Episcopus consecrator, quando recitantur septem Psalmi et postea dicitur *Deus tn adiutorium etc.* ut in Pontificali Romano?

Dubium III. An pro vigiliis, celebrandis ante reliquias honesto in loco cum luminaribus accensis, sufficiat canere tantummodo Matutinum cum

Laudibus in Sanctorum honorem, quorum Reliquiae recondendae sunt,-.d per totam noctem ante eas psallere oporteat? I

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitae.; I voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature ρα· pensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. Affirmative, dummodo preces et actiones praescriptae ceterae- que unctiones rite fiant ».

Ad II. « In loco congruo, unde quatuor Altaria consecranda, quantum fieri possit, videri valeant ».

Ad III. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3686].

6187.

S. R. C., *Cadurcen.,* 22 febr. 1888.

Quum per civilia gubernia saepe in consecratione Ecclesiae prohibeantur, hisce miserrimis temporibus, caeremoniae quae extra Ecclesiae ipsius ambi- tum fieri praescribuntur, hodiernus λ icarius Generalis Dioeceseos Cadur- ccnsis sequentia dubia pro opportuna solutione Sacrae Rituum Congrega- tioni humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. Quando nec preces nec murorum aspersiones extra Eccle- siam fieri possunt, Ecclesiae consecratio nihilominus fieri potest:

Dubium II. Utrum in casu, si fiat consecratio, praedictae preces et etiam aspersiones murorum intra Ecclesiam fieri debeant et possint; an potius omittendae sint?

Dubium III. Num in casu populus ab initio functionis intra Ecclesiam admitti possit?

Dubium IV. Quum in Ecclesia consecranda plura Altaria singula a singulis Pontificibus consecrantur; quaeritur: An in singulis illis Altaribus Missa celebranda sit; vel potius in Altari principali tantum Missa celebrari possit ac debeat?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto in scriptis alterius ex Apostolicanim Caeremoniarum Magistris, omni- bus mature perpensis, ita propositis dubiis respondendum censuit; videlicet:

Ad I. In adiunctis de quibus in casu recurrendum ad S. Sedem: sin minus, quoties urgeat tempus, neque consecratio Ecclesiae differri valeat, solemnis caeremonia in sacrario sive in atrio vel alio in loco ct cubiculis eidem Ecclesiae adnexis, incipienda est; murorum vero aspersiones, eo quo potest modo, peragendae; servatis etiam Decretis pluries datis»'.l

Ad II. «Satis provisum in primo ».

Ad III. «Negative-».

« Cf. N. 555«·

Ad IV. Satis est ut celebretur Missa Solemnis in Altari principali ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3687].

6188.

S. R. C., *Mantuana,* 15 mart. 1888.

Rinus Dominus loscphus Sarto Episcopus Mantuanus exposuit usum vigere, fere in cunctis Ecclesiis Mantuanae Dioeceseos, vestiendi scilicet indumentis diversi coloris pro diversitate festorum ac temporum sacras Deiparae Imagines fidelium venerationi expositas casque collocandi diebus solemnioribus in loco principe Altaris, ubi SS. Eucharistia asservatur, nec non eas vestibus nigri coloris indutas deferendi in Processionibus Feria V et VI Hebdomadae maioris.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii,

Remittendam censuit tolerantiam eiusmodi usuum prudenti arbitrio Episcopi; dummodo tamen vestes in casu nihil indecens praeseferant aut profanum ». Atque ita respondit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3690].

6189.

S. R. C., *Mariannen.,* 11 aug. 1888.

Rmus Dominus Antonius Benavides hodiernus Episcopus Mariannen. exposuit quod ex concessione s. m. Benedicti Papae XIII die 26 augusti 1728 indic Commemorationis Omnium Fidelium Defunctorum, a quovis Sacerdote in Imperio Brasiliae (quemadmodum concessum est Clero Hispaniae et Lusitaniae) celebrantur tres Missae, quarum prima applicari potest ad libitum cum eleemosyna, ceterae vero pro omnibus Fidelibus Defunctis applicandae sunt. Quum vero controversiae nonnullae exortae sint quoad praxim inter Canonicos Ecclesiae suae Cathedralis, ad has dirimendas idem Rmus Dominus insequentia dubia pro opportuna solutione humillime subierit; nimirum:

Dubium I. Utrum Canonicus qui in die Commemorationis omnium Fidelium Defunctorum cantat Missam Conventualem, hac expicta celebrare valeat duas alias Missas pro Defunctis? Et quatenus Affirmative,

Dubium 11. An Sacerdos seu Canonicus qui antea Missam Conventualem cantavit, debeat servare ordinem Missarum pro Defunctis, ita ut primo loco adhibeat Missam quae iuxta indultum dicenda est prima, deinde eam quae secundo loco legenda est?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, omnibus mature in casu perpensis, ita rescribere rata est; videlicet:

Ad I. - Affirmative; ct iuxta usum in Hispania vigentem».

Ad II. «Affirmative».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3692J.

6190,

S. R. C., *Sancti lacobi de Venezuela,* **u** aug. 1888.

Hodiernus Magister Caeremoniarum Metropolitanae Ecclesiae S. laccfe de Venezuela, de mandato sui Rmi Archiepiscopi, sequentia dubia Sacra Rituum Congregationi pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Quum in his regionibus saepissime fiat ut eorum qui extra patriam moriuntur, ossa et cineres sive a civili gubernio sive a parentibus transferantur ab exteris ditionibus, ac deinde sive in Pantheon virorum illustrium sive in sepulcro respectivae familiae tumulentur, ante humationem tamen in Cappellis ardentibus, ut aiunt, exponantur; quaeritur:

I. Potestne Clerus ciusmodi cineres et ossa comitari eadem prorsus solem· nitate ac ritibus qui adhibentur quando cadaver ad Ecclesiam defertur?

II. In praefatis Cappellis ardentibus ab Ecclesiis seiunctis agi ne possunt funeralia?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. « Affirmative ».

Ad 11. Negative; et funus celebretur in Ecclesia vel saltem in aliqua sacra Cappella ».

Atque ita rescripsit ct servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3693],

6191.

S. R. C., *lacen.,* 1 sept. 1888.

Rmus Dominus Raymundus Fernandez y Lafita Episcopus lacen. Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione humiliter subiecit; nimirum:

Dubium 1. An tolerari queat usus vigens in Ecclesiis parochialibus Civitatis lacensis et in aliquibus ipsius Dioeceseos administrandi parvulis Baptismum extra fontem ct ad aliquod Ecclcsiac Altare festive paratum et ornatum quod alicui Sancto dicatum sit, qui peculiari devotione colitur, idque ad maiorem Sacramenti illius solemnitatem?

Dubium II. Canonici istius Cathedralis Ecclcsiac in Vigiliis extra Adventum et Quadragesimam ct in Processionibus ad Missas Rogationum nec non in Funeribus, excepta dic 2 novembris ct obitu alicuius Canonici, loco mozzettae nigri coloris, qua ceteris anni diebus cx privilegio utuntur, assumere solent alteram coloris violacei. Anne licite hanc alteram mozzettam possint ipsi adhibere?

Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, rescribendum censuit:

Ad 1. ⁞ Relinquitur prudenti arbitrio Episcopi permittere in casu administrationcm Baptismi extra locum fontis et apud Altare uti supra .

Ad II. Antequam quidquam decernere possit sub oculis habere oportet documentum, quo ab Apostolica Sede praefati Canonici usu mozzettae decorati fuerunt. Curet igitur Episcopus ut eiusmodi documentum ad hanc Sacram Rituum Congregationem transmittatur n.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3695].

6192.

S. R. C., *Ordinis Minorum Capuccinorum S. Francisci,* 7 dec. 1888.

Occasione edendi opus, cui titulus *Manuale liturgicum ad usum Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum,* nonnullae quaestiones obortae sunt inter eiusdem Ordinis rubricistas quoad peculiares ritus seu rubricas in eodem opere contentas. Ad eiusmodi porro quaestiones penitus dirimendas, Rmus Pater Fr. Bruno a Vintia, Procurator et Commissarius Generalis Ordinis ipsius, sui muneris esse duxit insequentia dubia Sacrae Rituum Congregationi declaranda proponere; videlicet:

Dubium VII. Utrum Missae Conventuales sine cantu considerari possint voluti solemnes, sive quoad Collectas, sive quoad Preces in fine Missae cx mandato SSmi Domini Nostri Leonis PP. XIII recitandas, sive quoad numerum cereorum in Altari accensorum?

Dubium XIII. Utrum Ciboria seu Tabernacula, ubi SS. Sacramentum asservatur, possint exterius esse ex nudo ligno, rudi colore depicto; vel potius debeant deaurari, aut pretiosius depingi, quam ceterae Altaris partes?

Dubium XI\. Utrum tolerari possint thecae Sacrarum Reliquiarum ad modum ostensorioli ex simplici et nudo ligno confectae?

Dubium XV. Utrum licite fieri possint privatim aliquae minores benedictiones Ritualis Romani cum sola Stola absque superpelliceo?

Dubium XVI. Utrum Capuccini teneantur ad observantiam Decretorum circa materiam paramentorum? Et quatenus Affirmative,

Utrum licite uti possint paramentis ex gossypio, lino aut lana, bona fide confectis, post istius materiae prohibitionem?

Dubium XVII. An Capuccini possint ad libitum ct in una cademque Ecclesia sacras functiones peragere, nunc iuxta praescriptiones ordinarias Missalis Romani etc., nunc utendo Memoriali Rituum a Benedicto XIII pro parvis Ecclesiis edito?

Haec vero dubia, super quibus alter ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris suum protulit votum typis editum, quum Emus et Rmus Dominus Cardinalis Raphael Monaco La Valletta exposuerit in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis infrascripta die ad λaticanum habitis, Emi ct Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus accurate perpensis, sic rescribere rati sunt:

Ad VII. «Affirmative»».

XIII· <11. Capuccini retinere possunt Tabernaculum ligneum, affabre elaboratum ex concessione S. C. Episcoporum ct Regularium η · · lii 1659 ».

Ad XIV. « Affirmative ».

Ad XV. « Servetur Rituale ».

Ad XV I. « Affirmative, ad primam partem; facta vero, quoad secundam, venia utendi huiusmodi paramentis, iam existentibus, donec consumantur

Ad XVII. «Si Ecclesiae sufficiens Clerus suppetat, peragant functiones iuxta Missale Romanum; si tres aut quatuor Clericos tantum habeant, utantur Memoriali Rituum Benedicti XIII ».

Atque ita rescripsit, declaravit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3697].

6193.

S. R. C., *Senien. et Modrussen.,* 14 dec. 1888.

In nova quadam parochiali Ecclesia Dioeceseos Senien. et Modrussen. tria erecta sunt Altaria, quorum maius ex integro lapideum est, reliqua mensam quidem habent integram ex uno lapide, stipitem vero ex opere uti vocant *marmorizato*. Quum vero quaestio orta sint an haec minora Altaria tamquam fixa haberi possint, ideoque an una cum Ecclesia et maiori Altari rite consecranda sint; hinc Rmus Dominus Georgius Posilovic hodiernus Episcopus Senien. et Modrussen. Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humiliter subiecit; nimirum:

Dubium I. Stipes Altaris fixi consecrandi debetne esse lapideus, ita quidem uti communiter putari ac facile probari possit totus lapideus.'

Dubium II. Licet ne consecrare Altare, cuius nucleus, quamvis lapideus, undique tamen tectus sit lateribus, quibus superinducta est enisu *maririorizata'!*

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ita propositis dubiis rescribendum censuit:

Ad I. ◊ Affirmative ».

Ad II. « Negative ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3698].

6194.

S. R. C., decr. 8 apr. 1889.

Plerumque accidit, ut in constructione processuum, qui in causis beatificationis ct canonizationis Servorum Dei tam Ordinaria, quam Apostolica auctoritate extra l rbem conduntur, haud leves irregularitates reperiantur. Hinc Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII volens, ut in rc tanti

momenti praescriptiones Decretorum s. m. Urbani Papae \ III I religiosissime serventur, audito R. P. D. Augustino Caprara S. Fidei I romotore, Rmis locorum Ordinariiè, quae sequantur, in mentem revocari iussit, quibus ipsi in posterum plane inhaerere curent.

I. Iuxta Decreta a s. m. Urbano Papa VIII edita, Traductores ac Revisores processuum, qui in lingua vernacula fuerunt exarati, eligendi ac deputandi sunt ab Emo Cardinale respcctivae causae Ponente; minime autem a ludicibus processus ipsius.

II. Praeter autographum processus, quod clausum ac sigillis munitum in archivo episcopali custodiendam est, unum tantummodo illius exemplum, seu *transumptum* fieri licebit, et hoc ipsum manuscriptum, non vero impressum, vel *polygraphatum,* uti audit. Idem porro transumptum pari modo obsignatum Romam mittendum est, neque aperiendum absque summi Pontificis venia.

III. Ne ob diuturnum temporis decursum folia processuum detrimentum patiantur, prohibetur in eorum actis inscribendis adhiberi charta, quae vulgo vocatur *a macchina;* sed singula acta scribentur in foliis ex charta o *tino* nuncupata.

[Codex pro Postulatoribus, Appendix IX, A].

6195.

S. R. C., *Sancti Hippolyti,* 30 apr. 1889.

Quod ad preces iussu Sanctissimi Domini Leonis Papae XIII in omnibus orbis Ecclesiis post privatam Missae celebrationem flexis genibus recitandas attinet, inter plures orta est quaestio: Num in Festo Nativitatis Domini nostri lesu Christi a Sacerdote tres Missas celebrante preces istae, etiam quando post primam aut secundam Missam non disceditur ab Altare, post unamquamque Missam peragendae sint? An vero sufficiat si dumtaxat peragantur quoties ab Altari disceditur, sive discessio post primam Missam, aut post secundam, aut demum post tertiam fiat?

Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, proposito dubio respondit:

'Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam [1].

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3705].

6196.

S. R. C., *Baionen.,* 14 maii 1889.

Episcopus Baionensis suppliciter expostulat insequentium dubiorum solutionem:

Quotiescumque S. Sedes concedit privilegium asservandi Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum in Oratoriis privatis, exigit: 1. Ut Oratorii porta

« Cf. N. 213. 7'9·

saltem per aliquot diei horas fidelibus pateat; 2. ut ad minus bis in hebdomada Sanctissimum Sacrificium ibidem celebretur. Verum quarundar. Congregationum Oratoria in Dioecesi Baionensi portam quae ad eitn pateat nullimode habent, ct nec semel per hebdomadam celebratur ibi Sanctissimum Missae Sacrificium; et cum de his conditionibus silere videntur Rescripta Apostolica quibus eadem Oratoria eiusmodi induito fruuntur, hinc Episcopus orator humiliter expostulat:

Dubium I. Num permitti possit quod Sanctissimum Sacramentum asservetur in praefatis Oratoriis, quamvis nec semel in hebdomada ibi Missa celebretur? Et quatenus Negative,

Dubium II. Quoties in hebdomada celebrari debeat Missa? an semel tantum sufficiat; et an interdici debeat asservatio, si bis per hebdomadam Missa celebrari nequeat?

Dubium III. An necessc omnino sit ut porta ad extra pateat?

Sacra Rituum Congregatio, enunciatis dubiis a Secretario relatis, sic rescribendum censuit:

Ad I. «Negative».

Ad II. « Si in iis Oratoriis Missa quotidie celebrari nequit, ab Apostolica Sede indultum petendum est, quae semel saltem in quavis hebdomada illam praecipere solet ».

Ad III. Negative in casu; attento Apostolico induito ▮.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3706].

6197.

S. R. C., *Calven. et Theanen.*, 5 iun. 1889.

Rmus Dominus Alphonsus Maria Giordano Episcopus Calven. et Theanen. a Sacrorum Rituum Congregatione sequentis dubii declarationem humiliter petiit; nimirum:

Num Sacrum Tabernaculum, in quo asservatur SSmum Eucharistiae Sacramentum, debeat omni ex parte interius panno serico albi coloris vestiri, vel possit illud ex laminibus deauratis tantum ornari?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, proposito dubio sic rescribendum censuit: ij .

Nihil obstare quoad utrumque modum ·. Atque ita declaravit et rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3709]. -Ci

6198.

S. R. C., *Ruremonden.*, 12 iul. 1889.

Rmus Dominus Franciscus Antonius Boermans hodiernus Episcopus Ruremondcn. exposuit quod in Calendario ac Proprio Dioeceseos, ab Apostolica Sede die 7 septembres 1867 approbato, habetur dic 25 iulii Festum S. Christophori Martyris in Civitate Ruremondcn. utpote Patroni Ecclesiae Cathedralis et Civitatis sub ritu Duplici primae classis pro universa Dioecesi assignatum. Quum vero in una Nottinghamcn. diei 26 martii 1859 [1] Sacra Rituum Congregatio edixerit Festum seu Officium Titularis Ecclesiae Cathedralis celebrandum esse sub ritu duplici primae classis cum octava ab universo Clero Scculari; hinc exorta insequentia dubia pro opportuna declaratione eidem Sacrae Rituum Congregationi Rmus Dominus orator humillime subiecit; nimirum:

Dubium 1. Num adhuc Festum S. Christophori a Clero Scculari Dioecesis Ruremondcn. extra Civitatem celebrandum sit sub ritu semiduplici ct sine octava ad normam Proprii et Calendarii Dioecesani; an potius in posterum Festum istud a praedicto Clero agendum sit sub ritu duplici primae classis cum octava? Et quatenus Affirmative ad secundam partem,

Dubium II. Num in Ecclesiis parochialibus in quarum Calendariis diei 27 iulii Officium S. Iacobi (probante Episcopo) olim affixum fuit, modo ulterius sit transferendum; an potius istac immutationes in particularibus Calendariis factae, tamquam erroneae, sint corrigendae iuxta Rubricas?

Dubium III. Num in Ecclesiis quae die 25 iulii celebrare tenentur Festum S. Iacobi, quippe quae cum Patronum habent, ac proinde die 27 iulii Officium S. Christophori in perpetuum affixum habent, octava huius S. Martyris proroganda sit ad diem 3; an potius finienda die 1 augusti?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Caeremoniarum Apostolicarum Magistris, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. «Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam".

Ad II. h Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam .

Ad III. Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ◗.

Atque ita rescripsit ct servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3714].

6199.

S. R. C., *S. Fidei Neogranaten.*, 3> aug. 1889.

Quum ex parte Vicarii Capitularis Archidioeccscos S. Fidei Neogranatcn.,easede vacante, Sacrae Rituum Congregationi propositum fuit dubium:

An monumentum ligneum ac duae imagines cuiusdam Archiepiscopi

» Cf. N. 5993·

intra ambitum Ecclesiae Metropolitanae in urbe Bogotae extantes, quae » rudibus fidelibus tamquam cultu dignae habentur, inde removeri atque in Sacristia vel alibi collocari debeant?

Sacra Rituum Congregatio audito R. P. D. Promotore Fidei, sic rescripsit:

Affirmative; iuxta Decreta s. m. Urbani Papae \ III[et normas a Benedicto Papa XIV traditas ».[2]

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3715].

6200.

S. R. C., *Pacen.*, 21 febr. 1890.

Hodiernus Magister Caeremoniarum Cathedralis Ecclesiae Pacen., de mandato sui Rmi Episcopi, Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione et declaratione humillime subiecit; videlicet:

Dubium III. Invaluit etiam consuetudo, dum aspergitur chorus die Dominica, ad intonationem V. *Gloria Patri* aspersionem paulisper interrumpendi. Potcstne hic usus sustineri?

Dubium I\'. Per integrum annum 1884 Capitulum Cathedralis Ecclesiae Pacen. quum Officia votiva adoptassct (indulta universae Ecclesiae die 5 iulii 1883)[3] unicam Missam Conventualem celebravit, Officio votivo respondentem, quando in Quadragesima et extra non fiebat Officium de Festo alicuius Sancti proprio vel translato. Quum vero id bona fide factum fuerit, eo quod censeretur recte obligationi suae ita satisfieri post adoptionem praefatorum Officiorum; hinc humillime petitur condonatio.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto in scriptis alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus rite perpensis, ita propositis dubiis censuit rescribendum; nimirum:

Ad III. « Affirmative ».

Ad IV. Supplicandum SSmo pro gratia sanationis quoad praeteritum ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

Facta autem per Secretarium Sanctissimo Domino Nostro Leoni Pp. XIII relatione de contentis in quarto dubio, Sanctitas Sua expetitam sanationem benigne impertita est quoad praeteritum. Die 21 februarii anno eodem.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3722].

[2] Cf. N. 37K, 39S, 433.

[3] S. R. C Decreta Authentica, n. 358t.

6201.

S. R. C., *Vicariatus Apostolici Victoriae Nyanzensis,* 19 apr. 1890.

Rrîius Dominus Leo Livinhac Episcopus Pacandcn. et Vicarius Apostolicus Victoriae Nyanzensis insequentia dubia pro opportuna solutione Sacrae Rituum Congregationi humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. An benedictio solemnis fontis Baptismatis possit vel debeat fieri Sabbato Sancto, in Oratorio publico missionis in quo quidem administratur Baptismus, sed in quo non extat fons Baptismatis proprie dictus ad portam Oratorii? Et quetenus Negative,

Dubium II. An saltem Sabbato Sancto aqua baptismalis privatim, breviori formula utendo, consecrari debeat; vel potius antea consecrata, adhuc deinceps inservire possit?

Dubium III. An quum nova sacra Olea recipiuntur, nova aqua baptisnulis consecrari debeat; vel potius aqua iam antea cum veteribus Oleis extra Sabbatum Sanctum consecrata, adhuc inservire possit?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribere rata est; videlicet:

Ad I. « Negative ».

Ad II. ' Negative, ad primam partem; nisi obtineatur facultas ab Apostolica Sede; Affirmative ad secundam; si non adsit nova aqua benedicta '.

Ad III. ‹ Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ›.

Atque ita rescripsit ct declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3724].

6202.

S. R. C., *Meliten., 26* apr. 1890.

Hodiernus Cathedralis Ecclesiae Melitensis Caeremoniarum Magister, de mandato sui Ordinarii, dubium proposuit Sacrae Rituum Congregationi enodandum circa nonnulla Altaria ad modum fixi consecrata, in eadem Meliten. Dioecesi, quorum mensa non constat ex unico et integro lapide, uti praescribitur pro fixis Altaribus: atque inter haec haberi subdidit in quadam Ecclesia consecrata unicum Altare maius ita consecratum. Ad vitandam tamen fidelium admirationem, ab Apostolica Sede expetivit benignum indultum, vi cuius omni defectu sanato, super iisdem Altaribus sacrosanctum Missae Sacrificium celebrari valeat.

Sacra vero Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita rescribere rata est:

Quoad Altare maius unicum consecratum in Ecclesia consecrata, rursus illud consecretur, mensa eius ex integro lapide constituta; quoad Cetera

vero Altaria, ubi commode ipsorum consecratio reiterari nequeat, panus lapis rite consecratus in medio mensae collocetur, ad instar Altaris portatilis ·.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3725].

6203.

S. R. C., *Bellunen. et Feltren.,* 10 maii 1890.

Rmus Dominus Salvator Bolognesi Episcopus Bellunen. et Feltrcn. Sacrae Rituum Congregationi haec quae sequuntur humiliter exposuit:

Pontificale Romanum agens de Altaris portatilis consecratione nusquam de caementi benedictione ad firmandum parvi sepulcri lapideum operculum verba facit: et solummodo praecipit ut Episcopus, sacris in eodem sepulcro Reliquiis repositis, illud claudat. I line Episcopus orator hac in re obsequens ea quae tradit cl. Martinucci in Manuali sacrarum caeremoniarum, quamplura Altaria portatilia pro utraque sua Dioecesi consecrans, neque caementum benedixit, nec sepulcra ipsemet lapideo clausit operculo: id muneris assistentibus Sacerdotibus relinquens, qui fortasse aqua non benedicta in caemento conficiendo saepe usi sunt. De episcopali vero sigillo super sepulcra imprimendo ne quidem cogitavit: ct in Pastoralibus visitationibus siquando lapidem sepulcri reperiit minus firmiter caemento connexum, illud novo addito caemento a Parocho vel alio Sacerdote firmari iussit. Perlectis deinde recentioribus Sacrae Rituum Congregationis Decretis, praesertim in Policastrcn. diei 23 iunii 1879,1 in Lucana dici 3 septembris 1879,2 S. loannis in America diei 15 decembris 18823 ct in Ravennaten. dici 18 maii ‡883, dubium exortum est, utrum recte quae exposuit gesta fuerint.

Hinc idem Rmus Episcopus insequentia dubia pro opportuna declaratione eidem Sacrae Congregationi enodanda proposuit; nimirum:

Dubium I. An caementum pro firmando in Altari portatili sepulcri lapide benedicendum sit ritu pro Altaris fixi consecratione praescripto?

Dubium II. An ipse Episcopus idem sepulcrum caemento linire et lapide claudere debeat?

Dubium III. An episcopale sigillum super parvum sepulcrum Altaris addendum sit?

Haec porro dubia, super quibus alter ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris suum votum typis cusum protulit, quum ab Eminentissimo et Rmo Domino Cardinali Sacrae eidem Congregationi Praefecto proposita fuerint in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum subsignata dic habitis; Emi et Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, omnibus accurate perpensis, sic rescribere rati sunt:

• Cf. N. 6147

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. Si agatur de unico Altari portatili consecrando, Affirmative; si vero agatur de pluribus Aris portatilibus consecrandis, satis est ut Episcopus liniat caemento labium sepulcri unius Arae, ct dum ipse prosequitur in ucrarum Reliquiarum repositione, assistentes Sacerdotes lituram et cuiusque sepulcri clausuram peragant ».

Ad III. «Sigillum episcopale non debere apponi ».

Atque ita declararunt ct reseripserunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3726].

6204.

S. R. C., *Linden.*, 17 maii 1890.

Rmus Dominus Franciscus Salesius Maria Doppelbaucr Episcopus Linden. insequentia dubia pro opportuna solutione Sacrae Rituum Congregationi humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. An tolerari possit mitra coloris rubri vel violacei, quando paramenta sunt eiusmodi coloris?

Dubium II. Cuiusnam coloris debent esse Caligae, Sandalia et Chirothecae?

Et Sacra Rituum Congregatio in Ordinario Coetu ad Vaticanas Aedes subsignata die coadunata, habita prius sententia in scriptis reddita preloque cusa alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ad relationem Eminentissimi ct Rmi Domini Cardinalis eidem Congregationi Praefecti, omnibus mature perpensis, ita rescribere rata est; videlicet:

Ad 1. Non esse prorsus tolerandam; et super mitrae qualitate et usu consulendum Caeremoniale Episcoporum, Lib. I, Cap. XVII ».

Ad II. «Coloris paramentorum ».

Atque ita rescripsit, declaravit ct servari mandant.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3729].

6205.

S. R. C., *Cornposteilana,* 15 nov. 1890.

Rmus Dominus losephus Maria Martin de Herrera y de la Iglesia .Archiepiscopus Compostellanus a Sacra Rituum Congregatione eorum quae sequuntur opportunam declarationem expetivit; nimirum:

Dubium I. Quum in pastorali visitatione orator ipse deprehenderit in multis filialibus Ecclesiis (seu Oratoriis) alicuius Paroeciae Sanctissimam Eucharistiam asservari, ubi Missa celebratur tantummodo Dominicis et quando sacrum Viaticum ad aegrotos ferendum desumitur; reliquo vero temporis spatio nemo illuc accedit, praeter Aedituum ad alendam lampadem, ianuis clausis ceteroquin manentibus; hinc quaeritur. An Sanctissi-

mum Eucharistiae Sacramentum in iisdem Ecclesiis ita servandum permitti possit?

Dubium II. In eadem Archidioecesi mos obtinet, fere apud omnes Paroecias, ut sacra Olea in domo ipsius Parochi, quae rure ab Ecclesia seiuncta est ac distat, serventur; quo in promptu habeantur pro infirmis. Potestne tolerari haec praxis, praesertim in Civitatibus ubi Parochi domus Ecclesiae contigua est?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ita rescribere rata est; videlicet:

Ad I. «Negative; nisi per aliquot diei horas aditus pateat fidelibus Sanctissimam Eucharistiam visitare cupientibus ».

Ad II. « Negative; et detur Decretum in una Toletana diei 31 augusti 1872, ad V ».1

Atque ita declaravit et rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3739].

6206.

S. R. C., *Tridentina,* 20 dec. 1890.

In quodam publico Oratorio urbis Tridentinae recens Altare erectum est, quod undequaque per se stat *(isolato),* cuius mensa sustentatur solum marmoreis columellis positis in fronte et in lateribus; subtus vero et a parte posteriori vacuum ct apertum est ad recipiendam arcam ligneam, quae inservit paramentis asservandis. Cum Rector huiusce Oratorii postulet ut dictum altare tamquam fixum consecretur; Caercmoniarius vero episcopalis censeat id fieri non posse; quaeritur: Num Altare, de quo in casu, consecrari valeat ad instar Altari fixi.

Sacra Rituum Congregatio, exquisito voto alterius ex /Xpostolicarum Caeremoniarum Magistris, rescripsit: « Negative ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3741].

6207.

S. R. C., *Montis Politiani,* 13 iun. 1891.

Rmus Dominus Felix Giaklini Episcopus Montis Politiani Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humillime proposuit; videlicet:

Dubium I. Viget in Dioecesi Montis Politiani consuetudo omittendi omnino absolutionem aliasque preces a Rituali praescriptas post Missam solemnem in die obitus, quando die praecedenti de sero huiusmodi absolutio et preces decantatae fuerunt super defuncti cadavere in associatione. Potestne tolerari haec consuetudo?

1 Cf. N. i'047.

Dubium IV. Quoties Episcopus ingreditur Ecclesiam Cathcdralem pro Pontificalibus aliisque funtionibus peragendis vel pro concione audienda, tenenturne Canonici omnes iuxta Caeremoniale Episcoporum, non obstante consuetudine contraria, recipere illum ad Ecclesiae ianuam eumque comitari ad adorationem Sanctissimi Sacramenti et ad eumdem locum iterum associare dum ad propria revertitur?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, propositis dubiis ita rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. « Negative ».

Ad IV. « Quoties Episcopus pontificaliter celebraturus accedat ad Ecclesiam, etsi per ianuam privatam, tenentur Canonici ad ipsius associationem a cubiculo ad Ecclesiam et viceversa in reditu: ceteris diebus sat est ut aliqui ex Dignitatibus et Canonicis ad ostium Ecclesiae Episcopum cappa indutum recipiant et reducant ».

Atque ita rescripsit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3748].

6208.

S. R. C., *Salamantina,* 14 nov. 1891.

Demandato Rmi Domini Episcopi Salamantini hodiernus Caeremoniarum in Cathedrali Ecclesia Magister sequens dubium pro opportuna solutione Sacrae Rituum Congregationi humillime subiecit.

Anno 1762 consecratio Cathedralis Ecclesiae Salamantinae rite peracta fuit atque Altare maius insimul consecratum est, etsi non ex uno sed ex tribus lapidibus ad formam unius coniunctis cius tabula sive mensa constaret; ita ut sacri Olei unctiones per singulos tres lapides nunc apud extremitates, nunc apud centra distributae, nunquam vero super lapide centrali perfectae appareant. Quum vero ex variis Sacrae Rituum Congregationis Decretis mensa Altaris fixi ex uno integro lapide constituenda sit; quaeritur:

I. An Altare maius Ecclesiae Cathedralis Salamantinae legitime consecratum censendum sit? Et quatenus Negative,

II. Quid in casu agendum?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito voto alterius cx Apostolicarum Caeremoniarum Magistri, re mature perpensa, ita rescribere rata est; videlicet:

Ad I. « Negative ».

Ad II. « Reiteranda Altaris consecratio; atque eius mensa cx uno integro lapide iuxta canonicas praescriptiones constituatur ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 375°]·

S. R. C., *Vicariatus Apostolici Senegambiae,* 28 nov. 1891.

Rmus Dominus Maglorius Barthct Vicarius Apostolicus Senegambiae Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. Num privilegia liturgica Titulorum Ecclesiarum, videlicet Officium duplex primae classis cum octava, commemoratio in Suffragiis Sanctorum et in Oratione *A cunctis,* attribuenda sit Titularibus earum Ecclesiarum, quae non consecratae sunt, sed tantum solemniter benedictae? Et quatenus Affirmative,

Dubium II. Num hoc dicendum sit de omni Sacello praecipuo alicuius loci cui adscribitur Missionarius, etiamsi istud Sacellum sit valde pauper, parvum, modo fragili cxtructum et ad tempus tantum cultui divino destinatum?

Dubium III. In hac Missione duae tantum adsunt Ecclesiae consecratae, nempe in urbe *Dakar,* ubi habitualiter resedit Vicarius Apostolicus et in Civitate *Gorée.* Earum Dedicationis anniversarium fit eadem die, qua in Gallia Festum Dedicationis omnium Ecclesiarum. Quaeritur an praeter Sacerdotes adscriptos his duabus Ecclesiis, etiam alii Missionarii in tota Missione debeant vel possint hac eadem die recitare Officium Dedicationis:

Dubium IV. Quatenus ex iure non possint, humiliter petitur ut ipsis pro gratia concedatur facultas recitandi hoc Officium sub ritu duplicis secundae classis, vel duplicis maioris.

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. « Affirmative; iuxta Decreta alias edita ».[1]

Ad II. «Negative».

Ad III. Omnes Missionarii tenentur Officium Dedicationis persolvere eadem die, qua in Gallia Festum recolitur Dedicationis omnium Ecclesiarum ».

Ad IV. « Provisum in antecedenti ».

Atque ita rescripsit, declaravit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3752].

6210.

S. R. C., decr. gen. 2 dec. 1891.

Sacra Rituum Congregatio declarat: J·

I. Regulares, iure consuetudinis aut eorum Constitutionum secluso, teneri tantum legere unam Missam Conventualem, Officio videlicet diei

* Cf. N. 6043, 6048, 6174.

respondentem, tempore a Rubricis praescripto, quamvis aliae ab illis essent canendae, sive votivae, sive defunctorum, ut onera particularia adimpleantur, vel ex peculiari Sanctae Sedis induito ».

II. Sive Missa illa legatur sive fiat cum cantu, non solum in duplicibus i, sed etiam 2 classis, omittendam esse commemorationem simplicis occurrentis aut de die infra octavam ».

III. «Missas feriarum, duplicibus aut semiduplicibus occurrentibus, Regularibus non esse vetitas, si a Rubricis praescribantur, dummodo tempus senetur in iisdem Rubricis praescriptum, et Choralibus iis assistendi libertas fiat ».

IV. «Ad Rogationum Missam quod attinet, ad eam celebrandam teneri, si tamen publica supplicatio locum habeat ».

V. Ubi vi Constitutionum Ordinis, vel ratione consuetudinis, Feriarum aut Vigiliarum occurrentium Missae fieri debeant, eas non esse omittendas, et tempus in Rubricis praescriptum omnimode servandum [1].

Atque ita servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3757].

6211.

S. R. C., *Calaguritana et Calceaten.*, 13 febr. 1892.

Rmus Dominus Antonius Maria Cascajares y Azara Episcopus Calaguritanuset Calceatensis, in votis habens ut Ordo divini Officii recitandi Sacrique peragendi pro sibi commissae Dioeceseos Clero adamussim concordet Rubricis Sacraeque Rituum Congregationis Decretis, insequentia dubia enucleanda Sacrae eidem Congregationi humiliter exhibuit; nimirum:

Dubium XXI. Circa modum annuntiandi in Calendariis Missam pro Sacerdote, qui unam tantum vel duas vult celebrare in Festo Nativitatis Domini, quomodo intelligenda est clausula apposita in Decreto S. R. C. de die 19 iunii 1875, videlicet *iuxta Rubricas peculiares eiusdem diei?*[1]

Dubium XXIII. Quoad Missas, quae prohibentur in Oratoriis privatis, num enumeranda sint inter excepta quaecumque Festa solemniora et praeceptiva?

Dubium XXIX. Tolerari ne possunt descriptae duodeviginti consuetudines, plus minusve a tempore immemorabili invectae in Cathedrali Calaguritana, quas ipse Episcopus Decretis S. R. C. ac dispositionibus Caeremonialis ac Ritualis Romani innixus in antecessum reprobat?

Breviter eiusmodi consuetudines indicantur:

i. In solemnioribus Quadragesimae diebus Missa altera de Feria non cantatur sed legitur, et quidem in Altari Alaiori, et dum in Choro cantatur Sexta et Nona. Insuper praedicta Missa, licet lecta dicitur cum Sacris Ministris.

[1] Cf. N. 6074.

2. In Missis cantatis de Requiem, licet de die obitus, non canitur nec una stropha Sequentiae *Dies irae*.

3. Ad exponendum SS. Sacramentum in Festo et diebus infra octavam Corporis Christi suspenditur in medio Altaris pallium rubrum ad instar magni conopei, in cuius centro collocatur thronus pro Ostensorio.

4. In Processione SS. Sacramenti Sacra Eucharistia defertur plurium Sacerdotum humeris.

17. In Missa cantata duo apponuntur Missalia, unum in cornu Epistolae et aliud in cornu Evangelii.

18. Ex concessione privilegii, quae ut dicitur certo non constat, in Dominica infra octavam Ss. Hemeterii et Celedonii canitur Missa de iisdem Sanctis ad modum Votivae solemnis.

Et Sacra Rituum Congregatio propositis dubiis ita rescribendum censuit; videlicet:

Ad Dubium XXI. « Servandum Decretum in una Ordinis Carthusianorum diei 19 iunii 1875, idest Sacerdos qui unam tantum Missam celebrat, legat Missam respondentem circiter horae diei: nimirum *primam* Missam si in media nocte, *secundam* si in aurora, *tertiani* si post auroram celebret .

Ad Dubium XXIII. «Standum induitis particularibus».

Ad Dubium XXIX. «Descriptas consuetudines non esse prorsus tolerandas, imo tamquam abusus et corruptelas reputandas, et ab Episcopo gravissimis rationibus adductis suffulto, pro sua prudentia sensim sine sensu penitus tollendas, exceptis tamen insequentibus iuxta respondentes resolutiones; nempe:

Ad 3. «Posse servari».

Ad 18. « Conceditur privilegium vigore facultatum a SS. D. N. Leone XIII specialiter tributarum S. Congregationi ».

Dubia additionalia:

Dubium III. An in administranda infirmis S. Communione non per modum Viatici, servandae sint tam extra quam intra cubiculum infirmi omnes caeremoniae a Rituali praeceptae pro administratione λ iatici, exceptis tantum verbis: *Accipe Frater, vel Soror?*

Dubium IV. In Offertorio Missarum Dominicae 11 Adventus et Feriae VI post Dominicam III pariter Adventus, quaenam lectio est recta: *Deus lu convertens,* vel *Deus tu conversus?*

Ad dubia additionalia responsiones:

Ad III. « Affirmative iuxta Ritualis Romani praescripta, exceptis excipiendis ».

Ad IV. «In casu recte legendum *Deus tu conversus* ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3767].

6212.

S. R. C., 13 febr. 1892.

Nonnulla dubia super usu linguae palaeoslavicae in sacra liturgia Sacrae Rituum Congregationi pro opportuna declaratione nuper exhibita sunt. Quum vero Sacra eadem Congregatio circa istud sane grave negocium iampridem suum studium impenderit, ut quaedam normae Rmis locorum Ordinariis hac in re traderentur, tandem in Ordinario Coetu die 13 februarii 1892 coadunato, post maturum examen attentisque praescriptionibus S. Sedis ac potissimum Apostolica Constitutione *Ex pastorali munere* Summi Pontificis Benedicti XIV, diei 25 augusti 1754,[1] insequentes resolutiones elicere censuit; nimirum:

I. «In Functionibus liturgicis lingua slavica, ubi legitime in usu est, debet esse antiqua slavica, non moderna sive vulgaris ».

II. «Non licet Missam legere vel cantare utendo partim lingua latina, partim slavica; sed permitti potest, ubi lingua slavica invaluit, ut cantatis latino sermone Epistola et Evangelio, utrumque canatur etiam lingua palaeoslavica ».

III. « Sacerdotes, qui ius habent Missas celebrandi et Horas persolvendi lingua slavica, debent non solum uti lingua slavica liturgica, sed etiam, si addicti sunt Ecclesiae, ubi lingua latina adhibetur, Missam solemnem latine celebrare et Horas latino sermone cantare. Idem dicatur de Sacerdotibus, qui, latine Missam celebrantes et Horas persolventes, ministrant Ecclesiae ubi slavica lingua legitime introducta est ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3768].

6213.

S. R. C., *Sedunen., 4* mart. 1892.

Hodiernus Cancellarius Curiae Episcopalis Sedunen. de mandato Rmi Domini Episcopi Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Rituale Romanum exhibens benedictionem simplicem Campanae, addit haec verba: *Quae tamen ad usum Ecclesiae non inserviat.* Hinc quaeritur:

Dubium I. Utrum quoties benedicuntur Campanae, quae ad usum Ecclesiarum vel Sacellorum inserviunt, adhibendae sint ab Episcopo caeremoniae ct unctiones in Pontificali Romano praescriptae.' Et quatenus Affirmative,

Dubium II. Pro quibusnam Campanis benedictio simplex proprie adhibeatur?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque

[1] Cf. N. 432.

voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ita rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. «Affirmative».

Ad II. « Pro omnibus campanis quae ad usum sacrum non inserviunt, adhibeatur adnexa formula nuperrime approbata ».

Atque ita rescripsit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3770].

6214.

S. R. C., *Ordinis Minorum Excalceatorum S. Francisci,* 13 maii 1892.

Rmus Pater Procurator Generalis Ordinis Minorum S. Francisci Excalceatorum pro Hispania Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. An Parochi Regulares in Philippinis Insulis Divinum Officium recitare teneantur iuxta Calendarium sui Ordinis? Et quatenus Affirmative,

Dubium II. An Regulares recitare debeant Officium Sanctorum Titularium Ecclesiarum quibus praesunt uti Parochi, etsi ea Officia ab Religiosis illius Provinciae non persolvantur?

Dubium III. An eiusmodi Officia Titularium recitari debeant a Parochis Regularibus sub ritu Duplici primae classis cum octava; vel sufficiat ut ipsi Missam solemnem de 'Titulari Paroeciae celebrent?

Dubium IV. Quum a Sede Apostolica inde ab anno 1670 Insularum Philippinarum Patrona declarata fuerit Sancta Rosa, X irgo Limana, quaeritur: An a Religiosis memorati Ordinis ibidem commorantibus Officium recitari debeat sub ritu Duplici primae classis; etsi in Calendario eiusdem Ordinis notetur Festum ipsius Sanctae sub ritu duplici tantum minori:

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii et exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I et II. « Affirmative; iuxta Decreta alias edita».[1]

Ad III. «Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam.

Ad IV. « Affirmative ».

Et ita rescripsit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3772].

6215.

S. R. C., *Spalaten.,* 7 iun. 1892.

Rmus Dominus Philippus Franciscus Nakic Episcopus Spalaten. Sacrae Rituum Congregationi humillime quae sequuntur, exposuit:

In Dioecesi Spalatensi antiqua viget consuetudo in Sabbato Sancto et in Vigilia Pentecostes fontem baptismalem benedicendi tantum in Cathedrali, Concathedrali, Collegiata et nonnullis praecipuis parochialibus Ecclesiis; pro usu vero fontium baptismatum reliquarum Ecclesiarum parochialium defertur aqua benedicta ex memoratis Ecclesiis. Eiusmodi consuetudo, minime consentanea ritualibus praescriptionibus, repetenda probabiliter est ex eo quod olim istae Ecclesiae parochialcs fuerint succursales illarum, in quibus aqua baptismatis benedicitur: et ex eo quod in nonnullis Parochiis ob defectum ministrorum, quia fideles in memoratis diebus ad Ecclesiam non accedunt, solemnis benedictio difficulter perageretur. Idem Rmus Episcopus hisce expositis, a Sacra Rituum Congregatione declarare petiit:

Dubium I. An ista consuetudo ulterius toleranda sit?

Dubium II. An benedictio fontis, in casu quo fideles non accedant ad Ecclesiam diebus statutis, privatim absolvenda sit?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ita hisce dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad 1. « Negative; exceptis, si adsint, specialibus ac determinatis iuribus circa Ecclesias matrices ».

Ad II. « Affirmative ».

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3776].

[1] Cf. N. 5961, 6089, 6137, 6145.

6216.

S. R. C., *Lauden.,* 23 iun. 1892.

Rmus Dominus Ioannes Baptista Rota Episcopus Lauden., animadvertens in pastorali visitatione, quod in pluribus Dioeceseos sibi commissae Ecclesiis sacra paramenta et supellectilia adhibentur haud liturgicis legibus conformia, quae quidem ob res angustas haud facile est passim renovari; Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. Num adhiberi possint sacra paramenta ex mera lana confecta, prohibendo tamen ne in posterum emantur?

Dubium II. Num Albae veteres ex gossypio acu pictae permitti possunt donec consumantur?

Dubium III. Num in Oratoriis ruralibus atque Ecclesiis, quae parvum habent censum, Planctae sericae flavi coloris, ut antea adhiberi possint?

Dubium IV. In hac Dioecesi extant multa Altaria portatilia (vulgo *pietre sacre),* quorum operculum ex metallo confectum est. Quaeritur num eiusmodi Altaria consecrationem amiserint?

Dubium V. 'Thecae vetustae cum Reliquiis, quae authentico documento carent, olim ad suppressa Monasteria spectantes, possuntne exponi in Altari, uti fit ab immemorabili tempore?

Dubium VI. Debentne rursus consecrari Altaria Ecclesiarum olim ad monasticos Ordines pertinentium, quae habentur passim consecrata, etsi

careant sepulcro Reliquiarum, procul dubio sub tabulis marmoreis reconditarum, uti recognitum fuit in duabus Ecclesiis, quarum Altaria rursus consecrata sunt?

Dubium VII. Num causa sufficiens haberi potest, ad permittendum Parochis Oleum Infirmorum apud se domi retinere, quod haec ab Ecclesia parochiali seiuncta sit; ita ut huius fores noctu per accitos famulos aperiendae essent?

Dubium VIII. Fasne est Parochis Stolam induere super rochettum aut superpelliceum, sed mantelletta contectum, quoties Sacramenta administrant?

Dubium IX. Canonici Ecclesiae Cathedralis, induti cappa magna et Stola, possuntne sacram Synaxim distribuere, vel patenam deferre seu porrigere, quoties Episcopus solemniter Sanctissimam Eucharistiam fidelibus distribuit?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. «Negative».

Ad II. « Pro gratia, donec consumantur ».

Ad III. «Negative; iuxta Decretum in una Mutinen. diei 23 Septembris 1837, ad V in responsione ad 1 ».1

Ad IV. « Negative ».

Ad V. « Negative ».

Ad VI. « Datur potestas, vigore facultatum Sacrae Rituum Congregationi a Sanctissimo Domino Nostro Leone Papa XIII tributarum, consecrandi per breviorem formulam ea tantum Altaria, quae certo constet numquam consecrata fuisse ».

Ad VII. «Negative; et detur Decretum in una Toletana diei 31 augusti 1872, ad V ».2

Ad VIII et IX. «Negative».

Atque ita rescripsit, declaravit et induisit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3779].

6217.

S. R. C., *Tunkini Centralis,* 5 iul. 1892.

Cum in longis itineribus omnia ad Missae Sacrificium necessaria secum portare deberent sacerdotes, et debeant adhuc, ne a celebratione abstinere cogerentur, non ita facile iter agere poterant, praesertim persecutionis tempore. Unde si defunctorum cadavera longe a sacerdote distarent, absque ulla prorsus benedictione fuissent inhumanda, nisi catechistae feretmm ct sepulcrum benedixissent. Praeterea ob persecutiones quae anteactis

› Cf N. 5s9«-
« Cf. N. 6047.

temporibus in catholicam movebantur religionem, et continua negotia quibus praepediebantur, multo difficilior sacerdotibus erat transitus ad alia loca distantia. Et cum aliunde coemeteria non haberentur benedicta, nullum aliud defuncti propinquis supererat solatium, quam ut catechistae feretrum et sepulcrum benedicerent, praesertim cum infideles ingratitudinis in defunctos progenitores catholicos accusarent. Ex praedictis ergo causis talis oriri potuit consuetudo, sed non constat utrum dispensatio apostolica obtenta fuerit, quamvis obtentam fuisse coniectari liceat.

R. Consuetudinem, uti iacet, esse omnino eliminandam. Nihilominus, ut inconvenientibus, de quibus in dubio, eatur obviam, Sacra Rituum Congregatio censuit proponi posse catechistis in casu exposito, ut genuflexi, vel soli vel alternatim cum adstantibus, recitent super feretrum aut super sepulcrum psalmum *De profundis* cum respectiva oratione, et deinde sub silentio aquam lustralem super illa effundant.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1801].

6218.

S. R. C., *Romana,* 12 iul. 1892.

Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia diluenda proposita fuerunt:

Dubium I. Num Sacerdos, populo cum sacra Pyxide benedicens, eam semper cooperire debeat cum extremitatibus veli humeralis?

Dubium II. Num λ ice-parochus gaudeat iure praecedentiae super alios Sacerdotes, antiquiores ratione Ordinationis?

Dubium III. In Ecclesiis vel Oratoriis publicis Ecclesiae parochiali subiectis celebrari ne possunt Missae Dedicationis aut Titularis (de quibus in eadem parochiali Ecclesia Festum agitur) sub eodem ac in illa solemniori ritu?

Dubium IV . Num Throno, qui pro expositione inservit, affigi possint hinc inde candelabra pro eadem expositione accendenda?

Dubium V. Num tolerari possit, ut fundus coloratus supponatur textili denticulato vel operi phrygio in manicis et fimbriis Albarum, nec non in manicis rochetti?

Dubium XIII. Num liceat Canonicis tempore divinorum Officiorum recedere etiam ad tempus a Choro, quin distributiones quotidianas amittant, celebrandi causa?

Sacra Rituum Congregatio, subscripta dic in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum coadunata, audito voto Commissionis Liturgicae, respondit:

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. «Negative; nisi agatur de functionibus, in quibus fungitur munere suo ».

Ad III. «Negative».

Ad IV. « Affirmative ».

Ad V. « Quoad manicas ct fimbrias Albarum, Affirmative; quoad ma-

nicas autem in rochettis, fundum esse posse coloris vestis talaris relativae dignitatis ».

Ad XIII. «Negative; nisi ad utilitatem Ecclesiae cum licentia Superioris ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3780].

6219.

S. R. C., decr. gen. 12 iul. 1892.

Sacra Rituum Congregatio, alias editis Decretis[1] inhaerens, declarat: « Canonicos in Missis aliisque functionibus, quae Diaconi ac Subdiaconi ministerium exigunt, Vesperis proinde ac Matutinis exclusis, teneri Dignitatibus et Canonicis celebrantibus, etsi Coadiutoribus tantum, inservire in Ecclesiis, ubi Praebendae omnes presbyterales non sunt, nisi aliter ferat necessitas vel consuetudo; idque in propriis tantum, non autem in alienis Ecclesiis, nisi interveniente Capitulo ».

Declarat insuper eadem Sacra Rituum Congregatio: « Canonicos ad praefata obeunda munera compelli quoque posse sub multis, poenis et censuris, auctoritate Episcopi; haud obstante quacumque etiam immemorabili consuetudine in contrarium, quam abusum esse declarat »

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3782].

6220.

S. R. C., decr. gen. 12 iul. 1892.

Sacra Rituum Congregatio, Decretis alias editis[2] inhaerens, declarat et statuit:

« In Ecclesiis Collegiatis et Cathedralibus, ubi Praebendae non sunt distinctae, Canonicos vel etiam Beneficiatos Sacerdotes in omnibus praecedentiam habere super Canonicos vel Beneficiatos, qui sacerdotali charactere non sunt insigniti, quamvis in possessione antiquiores. Hanc autem praecedentiam adhuc retinendam esse Sacra Rituum Congregatio decernit, postquam praefati Canonici aut Bénéficiât! ad Sacerdotalem gradum ascenderint. Quod denique de Canonicis et Beneficiatis presbyteris super alios Canonicos aut Beneficiatos in inferiori ordine constitutos Sacra Rituum Congregatio statuit, id quoque intelligendum esse declarat de Canonicis Diaconis supra Subdiaconos, de Subdiaconis supra reliquos Clericos; dummodo non obstet consuetudo contraria, aut Constitutiones Capitulates ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3783].

[1] Cf. N. 6143.

[2] Cf. N 543Û» 55'4. 55J9» 5821.

6221.

S. R. C., decr. gen. 12 iul. 1892.

Sacra Rituum Congregatio, statuit:

I. In omni seu Sacramentorum seu Sacramentalium confectione et administratione, tam in propriis quam in alienis quibuscumque Ecclesiis, utendum esse semper superpelliceo et Stola: retento nihilominus quod Rituale Romanum docet circa Sacramentum poenitentiae (Tit. III, cap. 1, n. 9) ».

II. « Canonicis et Parochis quocumque privilegio fruentibus, etiam deferendi rochettum et mozzettam coram Pontifice, in iisdem Sacramentis et Sacramentalibus conficiendis ct administrandis, usum cappae, mozzettae, vel caputii esse omnino interdictum; ii nihilominus, qui rochctti privilegio gaudent, idem retinere, sed in propria tantum Ecclesia, privilegio secluso, permittuntur, dummodo super illud superpelliceo ac Stola induantur: qui vero superpelliceum super rochettum induere prohibentur, nonnisi cum superpelliceo ac Stola, Sacramenta et Sacramentalia conficiant et administrent ».

III. « In concionibus autem, nec non in publicis conventibus sacris, usum cappae, mozzettae vel caputii Sacra Rituum Congregatio permissum declarat iis tantum, qui eiusmodi insignibus gaudent, in solis tamen Ecclesiis propriis, haud vero in alienis, privilegio pariter secluso, nisi in his capitularitcr conveniant; nunquam autem in aliena Dioecesi ».

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3784].

6222.

S. R. C., *Fodiana,* 17 mart. 1893.

Rmus Dominus Dominicus Marinangeli hodiernus Episcopus Fodian. Sacrae Rituum Congregationi humillime exposuit quod in Fodiensi Civitate Sodalitas Tertii Ordinis existit in proprio Oratorio sedem habens, Ecclesiae Fratrum Minorum adnexo. Super hanc tamen Sodalitatem praecedentia gaudent in Processionibus aliisque sacris functionibus nonnullae Archiconfratcrnitatcs, quae hoc nomine a civili Gubernio cohonestatae sunt propter dotes in pios usus collatas. Hisce positis, quaesivit:

Utrum praefata Sodalitas 'Tertii Ordinis S. Francisci, iuxta Decretum Sacrae Rituum Congregationis diei 28 maii 1886,| iurc polleat praecedentiae super omnes quàscumque Archiconfraternitates; an non?

Huic porro dubio ab ipsius Sacrae Congregationis Secretario relato Sacra eadem Congregatio ita rescribendum censuit; videlicet:

* Cf. N. 6175.

i

« Sodalitati memoratae, si ipsa gaudeat privilegiis Tertii Ordinis S. Francisci et in Processionibus ceterisque supradictis functionibus habitu eiusdem Ordinis incedat, competit ius praecedentiae supra quascumque Archiconfraternitates et Sodalitates ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3794].

6223.

S. R. C., *Monopolitana,* 27 mart. 1893.

Moderatores Tertii Ordinis S. Dominici, in loco vulgo dicto *Fasano* intra fines Monopolitanae Dioeceseos rite instituti, de consensu Rfni Ordinarii Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna solutione humillime subiecerunt; nimirum:

An in Processionibus, etiam in solemnitate Corporis Christi, Sodalitati Tertii Ordinis Sancti Dominici ius praecedentiae competat supra quascumque laicas Confraternitates, etiam a SSmo Sacramento nuncupatas.'

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto alterius ex suis Consultoribus, ita proposito dubio rescribendum censuit:

« Affirmative; dummodo ea Sodalitas gaudeat privilegiis 'I ertii Ordinis et collcgialiter proprio habitu incedat ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3795].

6224.

S. R. C., *Ceneten.,* 21 apr. 1893.

Preces a D. losepho Pasquali Dioeceseos Ceneten. huic Sacrae Rituum Congregationi porrectae sunt, ut quoddam textum e se nuper confectum ex serico et mori fibris (cuius plurima et variata specimina transmisit) sacris paramentis conficiendis licite adhiberi posset.

Sacra porro Rituum Congregatio, attentis literis Rmi Domini Sigismundi Brandolini Rota Episcopi Ceneten., quibus preces supradictas commendavit, nec non ea de re peritorum sententiis exquisitis, in Ordinario Coetu ad Vaticanum die 15 vertentis mensis habito, ita eiusmodi precibus rescribere rata est:

« Posse adhiberi; dummodo textum de quo agitur numquam, nova adiecta materia, immutetur».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3796].

6225.

S. R. C., *Imolen., 23* apr. 1893.

Rmus Dominus Aloisius Tesorieri Episcopus Imolcnsis, Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

In Ecclesia Cathedrali Civitatis Imolcnsis adest Altare maius, quod tamquam fixum habetur, maxime ex eo quod in posteriori eius parte insculpta legantur haec verba « Card. Antonius Rusconius, Episcopus Imolensis aedificavit et consecravit hoc Altare ».

Verum de eius valida consecratione subortum est dubium ex eo quod, licet mensa constet ex lapide; huic tamen in suis extremitatibus adnexa quaquaversus et coniuncta fuit (ante ne vel post consecrationem ignoratur) corona ex marmore: quo fit ut mensa non sit revera ex unico lapide, uti praescriptum est pro Altaribus fixis. Cui dubio vis accedit etiam ex responsione Sacrorum Rituum Congregationis sub die 29 augusti 1885 in Eugubina.[1] Hinc quaeritur:

Debet ne hoc Altare haberi tamquam fixum et consecratum; et quatenus Negative, potest ne haberi tamquam Altare portatile?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, re mature perpensa, ita proposito dubio rescribendum censuit; videlicet:

Sanato quovis defectu, Altare fixum et consecratum haberi debet ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3797].

6226.

S. R. C., *Romana,* 9 maii 1893.

Quaesitum fuit a Sacra Rituum Congregatione ut declarare dignaretur nonnulla dubia, ut in universi Catholici Orbis Ecclesiis unisona sit ipsius Sacrae Congregationis Decretorum et Responsionum observantia. Dubia vero proposita sunt sequentia; videlicet:

Dubium III. In quo consistat benedictio nuptialis?

Dubium IV. Haec eadem benedictio nuptialis potest ne separari a Missa, ita ut extra hanc impertiri possit?

Dubium V. Num Sacerdos in duabus diversis Ecclesiis Missam eodem die faciens, possit deferre secum purificationem primae Missae, in aliquo vase mundo caute custoditam, ut eam cum purificatione secundae Missae sumat?

Eminentissimi et Rmi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, in Ordinariis Comitiis ad Vaticanum coadunati, ad relationem Secretarii, omnibus mature perpensis, rescribendum censuerunt:

[1] Cf. N. 6166.

Ad III. «Benedictio nuptialis consistit in Orationibus, quae habentur in Missali: *Propitiare, Domine etc. et Deus, qui potestate etc.* dicendae ante *Libera nos etc.;* nec non *Deus Abraham etc.* dicenda ante benedictionem .

Ad IV. « Negative ».

Ad V. « Affirmative ».

Atque ita declararunt, rescripserunt et servari mandarunt.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3798].

6227.

S. R. C., *Goana,* 16 iun. 1893.

Ulmus et Rmus Dominus Antonius Sebastianus λ alente hodiernus Patriarcha Indiarum Orientalium atque Archiepiscopus Goanus Sacrorum Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione subiecit; nimirum:

Dubium I. An stantes aut genuflexi esse debeant Canonici initio Missae privatae Episcopi et ad benedictionem, cum eidem Missae assistunt? Insuper in dicta assistentia num uti possint insignibus canonicalibus; an tantum superpelliceo, vel etiam rochetto, si eius privilegio fruantur?

Dubium XII. Num Canonicis Missam celebrantibus, solemnioribus diebus, cum vel sine assistentia Episcopi, liceat uti Alba ornata fimbriis seu reticulo a cingulo deorsum?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, omnibus mature perpensis, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. «Stare debent tantum ad benedictionem; et adhibeant solummodo rochettum cum superpelliceo ».

Ad XII. «Tolerari posse».

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3804].

6228.

S. R. C., decr. gen. 21 nov. 1893.

Ad tollendam quamvis ambiguitatem circa sensum Decretorum Summorum Pontificum Benedicti XIV et Pii VII[1] in quibus provisum fuerat Dignitatibus omnibus ct Canonicis ubique locorum, qui construendis Apostolica vel Ordinaria auctoritate Tabulis in Servorum Dei ac Beatorum Causis operam dabunt, licet a Choro absentibus ea dc causa, nedum quotidianas distributiones deberi, verum etiam alias omnes quocumque iure, titulo et nomine et quibusvis sub clausulis personale servitium exquirentes; Sanctissimus Dominus noster Leo Papa XIII, instante Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto declarare dignatus est ac statuere, ut Dignitates seu

1 Cf N. 5S33·

Canonici, Bénéficiât! aliique Chorales omnes qui, sive conficiendis praefatis Processibus tum Ordinariis tum Apostolicis operam navant, sive uti testes vocati fuerint, habeantur tamquam praesentes in Choro, mutato officio; et ideo omnia percipiant emolumenta etiam eventualia.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3812].

6229.

S. R. C., *Romana,* 21 nov. 1893.

I. Sacra Rituum Congregatio statuit et declarat: « Benedictiones Candelarum, Cinerum atque Palmarum esse ex obligatione faciendas in omnibus Collegialibus, in aliis autem posse fieri ».

II. Sacra eadem Congregatio decernit: « Benedictionem mulieris post partum fieri debere a Parocho, si expetitus ipse fuerit: posse autem fieri a quocumque Sacerdote, si expetitus pariter fuerit, in quacumque Ecclesia vel Oratorio publico, certiore facto Superiore Ecclesiae ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3813].

6230.

S. R. C., decr. 21 dec. 1893.

Sacra Rituum Congregatio in ordinario coetu ad A'aticanas Aedes subsignata die habito, audito R. P. D. Augustino Caprara Sanctae Fidei Promotore, decernere rata est:

In causis beatificationis ct canonizationis Servorum Dei Postulator principalis unicus esse debet, et in Urbe fixam habere sedem. X'icepostulatores autem nonnisi a principali Postulatore in posterum eligendi erunt, sub poena nullitatis actorum, quae per eosdem aliter deputatos fieri contigerit. Atque ita decrevit die 22 augusti 1893.

Facta vero de praemissis relatione Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII per me subscriptum Cardinalem Praefectum, idem Sanctissimus Dominus Noster decretum Sacrae Congregationis ratum habuit et confirmavit die 21 decembris anni eiusdem. – Cai. Card. Aloisi-Masella, *S. R. C. Praef.* – Vincentius Nussi, *Secret.*

[Codex pro Postulatoribus, Appendix IX, C].

6231.

S. R. C., *Triventina,* 23 febr. 1894.

Rmus Dominus lulius Vaccaro Episcopus Triventinus sequentia dubia pro opportuna solutione Sacrae Rituum Congregationi humiliter subiecit; nimirum:

Trivcnti in Ecclesia S. Crucis prostat, publicae fidelium venerationi

expositum, simulacrum Deiparae Virginis Perdolentis, nigris vestibus indutum, habituque consueto: ast sinistra manu Crucifixum gestans. Hinc quaeritur:

I. Tolerari potestne cultus Beatae Mariae Virginis titulo de Cruce?

II. Quid dicendum de praefato simulacro?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. « In sensu liturgico, non expedire ».

Ad II. « Servetur Decretum Sacri Concilii Tridentini quoad Sacras Imagines ».[1]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3818].

6232.

S. R. C., *Nucerina Paganorum,* 1 mart. 1894.

Rmus Dominus Aloisius Delforno Episcopus Nucerinus Paganorum Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Per Decretum Sacrae Rituum Congregationis in Monopolitana dici 27 martii 1893[2] statutum est Sodalitatem Tertii Ordinis S. Dominici iure pollere praecedentiae in Processionibus, etiam SSmi Sacramenti, supra Archisodalitatcs et Confraternitates laicas, etiam a SSmo Sacramento nuncupatas. Intuitu huius Decreti, quaeritur:

Dubium I. Pervetusta Sodalitas S. Mariae a Monte Carmelo, vulgo *delle Galline,* in terra Paganorum Nucerinae Dioeceseos, ad Archisodalitatis dignitatem anno 1883 erecta, et in Consodalitatcm Tertii Ordinis Carmclitarum anno 1887 canonice item erecta, potestne frui eodem privilegio? Et quatenus Affirmative,

Dubium II. An inter varias Tertii Ordinis Consodalitates ius praecedentiae ab antiquitate respectivi Ordinis desumi debeat; vel a die qua canonice unaquaeque Sodalitas vel Archisodalitas laica in Tertium Ordinem commutata fuit?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad 1. «Affirmative; dummodo Sodales incedant proprio habitu et sub Cruce ».

Ad II. «Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3819].

[1] Sess. XXV, *de invocatione, veneratione et reliquiis sanctorum, et sacris imaginibus.*

[2] Cf. N. 6223.

6233.

S. R. C., decr. 6 mart. 1894.

In Sacra Rituum Congregatione duo insequentia dubia excitata fuerunt; nimirum:

I. Quaenam Litaniae publice recitari valeant in Ecclesiis vel Oratoriis publicis, vi Constitutionis Clementis Papae VIII[1] et Decretorum, quae ab illius Successoribus Pontificibus promulgata fuere?[2]

II. Num invocationes ad normam Litaniarum, in honorem Sacrae Familiae, Mariae Perdolentis, S. Joseph aliorumque Sanctorum, in Ecclesiis vel Oratoriis publicis recitari possint?

Sacra porro Rituum Congregatio, in Ordinariis Comitiis subsignata die ad Vaticanum coadunatis, ad relationem Eminentissimi et Rmi Domini Cardinalis Praefecti, atque audito R. P. D. Augustino Caprara S. Fidei Promotore, re mature perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. «Litaniae tantum quae habentur in Breviario, aut in recentioribus editionibus Ritualis Romani, ab Apostolica Sede approbatis .

Ad II. «Negative».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3820].

6234.

S. R. C., *Piscien.*, 9 mart. 1894.

Hodiernus Caeremoniarum Sacrarum Magister Ecclesiae Cathedralis Piscien., de mandato sui Rmi Domini Episcopi, sequens dubium Sacrae Rituum Congregationi pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

An sint inquietandi Canonici eiusdem Ecclesiae Cathedralis, qui ex antiqua consuetudine annulum deferunt dum Sacrum faciunt, freti praesertim Sacrae Rituum Congregationis Decreto in Sipontina diei 12 februarii 1892,[3] id quidem prohibenti; verum non adiecta clausula: *Non obstante quacumque consuetudine?*

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, re mature perpensa, ita proposito dubio rescribendum censuit; videlicet:

« Standum esse omnino Decreto superius citato; non obstante quacumque consuetudine ». Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3821].

1 Cf. N. 715.
2 Cf. N. 958, 5094, 5237, 53°4» 54'0. 5483, 5545, 6098, 6124, 6138.
' S. R. C. Decreta Authentica, n. 3765·

6235.

S. R. C., decr. gen. 22 maii 1894.

Sacra Rituum Congregatio, quod per plura iam particularia Decreta alias statuerat,[1] iterum statuens et confirmans, declarat:

I. « Dignitates et Canonicos Ecclesiarum Cathedralium praemonitos teneri ex officio hora praestituta in habitu canonicali proprium associare Episcopum, quoties cum cappa ad Ecclesiam Cathedralem accedit, vel ab eadem in suam habitationem redit; et ab eodem Episcopo ad id posse compelli etiam per censuras ».

II. «Pro episcopali domo aulam intelligendam esse seu cubiculum ab Episcopo destinatum, quo debet Capitulum collegialiter accedere iuxta Caercmoniale Episcoporum (Lib. I, Cap. XV, num. 1), et quidem perviam, tam in eundo quam in redeundo, ab eodem Episcopo designandam ».

III. « Si vero Episcopus, aut mozzetta solum indutus, aut incepto iam Officio quandoque venerit, vel eodem Officio nondum absoluto discedere voluerit, duos vel quatuor Dignitates aut Canonicos teneri illum ad ianuam tantum Ecclesiae excipere; et discedentem saltem extra eiusdem Ecclesiae portam associare, ut in Chorum redeant Horas Canonicas prosecuturi. Si tamen discedere voluerit Episcopus cum aliqua Officii pars absoluta fuerit, omnes Dignitates et Canonici id honoris eidem Episcopo praestabunt ».

IV. « Neminem ex Dignitatibus et Canonicis ab hoc adimplendo munere eximere se posse ob itineris longitudinem vel difficultatem, nisi forte domus Episcopalis ultra bis centum passus ab Ecclesia distet, iuxta locorum consuetudinem, vel ob nimiam viarum asperitatem, de qua ipse iudicabit Episcopus ».

Non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3828].

6236.

S. R. C., *Gnesnen.*, 8 iun. 1894.

Rmus Dominus Antonius Andrcziewicz Episcopus titularis Philomelien., Sufiraganeus Gnesnen., Sacrorum Rituum Congregationi insequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

Dubium I. In aliquot Ecclesiis ipsius Dioeceseos Altaria maiora ceu fixa consecrata fuere, quorum mensa seu integra tabula lapidea nulla ex parte coniungitur structurae lateritiae inferiori. Quaeritur an ciusmodi Altarium consecratio fuerit valida?

Dubium II. In quadam Ecclesia consecratum fuit Altare fixum maius,

[1] Cf. N. 516°. 5180, 5187, 5198, 5204, 5229, 5314, 5324, 5359, 5445, 5448, 5451, 5481, 5654, 5<>58, 5735. 5767. 6207.

cuius mensa erat ex lapide adeo fragili, ut in actu consecrationis, quarta eius pars sit abrupta et divisa. 'I um caeremoniae omnes reliquae perfectae sunt et unctiones in quatuor angulis potioris partis, coniunctim cum stipite. Quaeritur num valide Altare consecratum fuerit?

Dubium III. Quando in consecrationibus Ecclesiarum, quae fiunt diebus Dominicis, Episcopus consecrator ipsum eumdem diem assignat ad Anniversarium Dedicationis recolendum, quaeritur an Dominica illa, quae ex. gr. erit aliqua post Pascha vel post Pentecosten, assignari possit pro die mensis, in quam incidit Dominica peractae consecrationis?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, re mature accurateque perpensa, ita propositis dubiis rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. «Affirmative. Indulget autem Rmo Episcopo de speciali gratia, ut Altari, iam consecrato, addantur stipites lapidei, atque unctiones praescriptae in angulis private iterentur ut mensa cum iisdem stipitibus coniungatur ».

Ad II. «Negative».

Ad III. «Affirmative».

Atque ita rescripsit et induisit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3829].

6237.

S. R. C., De musica sacra ordinatio, 7 iul. 1894.

Pars Prim?\. — *Normae generales circa musicam in ecclesiasticis functionibus adhibendam.*

Art. i. Quaevis musica compositio, sacrae functionis (quam comitatur) indoli conformis, ritus verborumque significationi religiose respondens, Fidelium pietatem excitat, ac proinde digna est Domo Dei.

Art. 2. Eiusmodi est cantus Grcgorianus, quem uti vere suum agnoscit Christi Ecclesia: quare unicus est quo ipsa utitur in libris liturgicis a se adprobatis.

Art. 3. Cantus etiam polyphonicus tum diatonicus, tum chromaticus, modo praelaudatis instructus uterque dotibus, sacras decet functiones.

Art. 4. Quoad genus polyphonicum, Petri Aloisii Praenestini musice ciusque probatorum imitatorum Dei Domo perquam digna reputatur: itemque divino cultu digna censetur ea musice chromatica, quam ad nostram usque aetatem docti magistri ex italis exterisque Scholis ac praesertim Romani magistri transmisere; quorum compositiones, utpote vere sacras, pluries ecclesiastica laudavit Auctoritas.

Art. 5. Quum apprime constet compositionem musicae polyphonicae, etsi optimam, saepe ob ineptam exeeutionem Dei Domum dedecere; eo in casu Grcgorianus cantus in functionibus stricto sensu liturgicis adhibeatur.

Art. 6. Musica *figurata* pro organo, generatim huius instrumenti gravi indoli harmonicae et continuae respondeat. Instrumentorum consociatio

cum decorc cantum sustineat, non opprimat. In praeludiis atque interludiis tam ab organo quam a ceteris instrumentis servetur indoles sacra, functionis significationi respondens.

Art. 7. Infra solemnes stricte liturgicas functiones lingua in canticis usurpanda, sit lingua ritus propria: textusque *ad libitum* e Sacra Scriptura desumantur, aut ex Officio diei, vel ex hymnis precibusque ab Ecclesia adprobatis.

Art. 8. Ceteris vero in functionibus lingua vernacula poterit adhiberi, verba seu textus sumendo e piis atque adprobatis compositionibus.

Art. 9. Strictissime in Ecclesiis interdicitur quaepiam musica sive concentus sive sonitus, quae profanum quid sapiat, praesertim quae theatrales melodes quomodocumque redoleat vel referat.

Art. 10. Quo debitae verbis liturgicis observantiae consulatur, et sacrarum functionum prolixitas vitetur, quivis cantus inhibetur in quo verba vel minima ex parte omissa sint, vel sensu distracta, aut nimium repetita.

Art. n. Prohibitum est quominus versiculi necessario inter se connexi prorsus intercidantur.

Art. 12. Tandem prohibetur ne quis organum pulset ex tempore, vulgo *a fantasia,* nisi id apte calleat; nempe, ut non modo artis musicae regulae serventur, sed etiam sarta Fidelium pietas tectaque sit animorum applicatio.

2:

0.

Pars altera. — *Monita ad studium sacrae musicae promovendum, et pellendos abusus.*

I. Quum sacra musica pars sit Liturgiae, Sacrorum Rituum Congregatio Rmis locorum Ordinariis potissimum commendat ut peculiare ad illam promovendam studium impendant, opportunas edendo praescriptiones, praecipue in Synodis Dioecesanis ac Provincialibus, verum hisce nonnis apprime conformes. Laicis fas esto operam suam praestare, subiectis tamen vigili respective Ordinario. Absque ecclesiasticae Auctoritatis assensu (nempe Episcopi quoad Dioecesim, et Metropolitae cum suis Suffraganeis quoad Provinciam) coetus institui et comitia haberi non liceat. Ephemerides de sacra musica ne mandentur typis absque Rmi Ordinarii *imprimatur*. Quaevis discussio circa harum praescriptionum articulos omnino vetita est. Permittitur vero quoad ceteras materias ad sacram musicam pertinentes, dummodo i° caritatis leges serventur; ac 20 vel magistris vel indicis partes nemo sibi arroget.

II. Curent Rmi Ordinarii ut Clerici obligationi Cantus liturgici discendi sedulo satisfaciant, prout hic praesertim in libris extat a S. Sede approbatis. Quoad ceterum musicae genus atque organi sonitum addiscendum, Clericis haud onus imponant, nc gravioribus disciplinis, quibus vacandum est, iidem distrahantur. Qui vero eiusmodi artem callent, vel aptam ad id genus indolem praeseferunt, iis adhuc progrediendi studium permitti poterit.

III. Rmi Ordinarii plurimum satagant ne Parochorum incuria Ecclesiarumque Rectorum sacri concentus in Ecclesiis tolerentur hisce praescriptionibus contrarii; canonicis etiam poenis utendo, pro suo arbitrio et prudentia, contra inobedientes.

IV. Praesenti Ordinatione in vulgus edita et significata Rmis Italiae Ordinariis, Acta omnia de hac re praecedentia abrogantur.

Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII, ad relationem infrascripti Cardinalis Sacrorum Rituum Congregationi Praefecti, supradictam Ordinationem ratam habere et undequaque confirmare dignatus est, eamdemque publici iuris fieri mandavit die 7 iulii 1894. – Caietanus Card. Aloisi-Masella, 5. *R. C. Praefectus*.- Aloisius Tripepi, *Secretarius*.

[S. R. C. Decreta Authentica, vol. III, p. 270-272].

6238.

S. R. C., decr. 16 iul. 1894.

Quum saepe contingat, ut Rmi Ordinarii ad processus conficiendos in causis Servorum Dei clericos aut presbyteros saeculares in Notarios assumant, ac postremis hisce temporibus nonnumquam etiam sacerdotes aliquem Regularem Ordinem professos; factum est hac de re verbum in peculiari Sacrorum Rituum Congregatione, habita die 10 aprilis 1894 in causa Rotomagen. Canonizationis Beati Ioannis Baptistae de la Salle. Porro Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII, quo constitutio haec in Notarios rite ordinateque fiat, referente R. P. D. Augustino Caprara S. Fidei Promotore, omnino decrevit: ut in quibuscumque processibus tam Apostolicis, quam Ordinariis pro causis Servorum Dei conficiendis non possint clerici assumi in Notarios, nisi a suis Ordinariis Notariatus privilegio in scriptis antea insigniti fuerint; Regulares autem viri nonnisi ex Apostolico privilegio, ac de venia suorum Praesulum: firmo simul remanente quoad eosdem Regulares Decreto sa. mem. Clementis Papae XII, diei 12 augusti 1731, quo prohibetur, ne sub quovis praetextu assumantur in Notarios processuum Religiosi viri eiusdem Ordinis, quem Seni Dei, dum vixerunt, professi sunt, sub poena nullitatis. Die 16 iulii anno eodem.

[Codex pro Postulatoribus, Appendix IX, E].

6239.

S. R. C., 17 iul. 1894.

Sacrae Rituum Congregationi insequentia dubia diluenda proposita fuere; nimirum:

Dubium II. An liceat Sacerdoti pro sua privata devotione sacrum Tabernaculum aperire pro adorando Sacramento, precibus ad libitum fundendis ac postea illud claudere?

Dubium III. An sit prohibitum Sanctissimam Eucharistiam fidelibus, iusta de causa, ante vel post Missam immediate distribuere?

Dubium IV. An uti liceat palla a superiori parte panno serico, aut ex auro vel argento, et acu depicto cooperta?

Et Sacra Rituum Congregatio, audito voto Commissionis Liturgicae» ita propositis dubiis rescribere rata est, videlicet.

Ad II. « Negative ».

Ad III. «Negative».

Ad Iλ . « Permitti posse; dummodo palla linea subnexa Calicem cooperiat, ac pannus superior non sit nigri coloris, nec referat aliqua mortis signa ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3832].

6240.

S. R. C., decr. 27 aug. 1894.

Inter Constitutiones Romanorum Pontificum[1] ac Sacrae Rituum Congregationis Decreta,[2] quae edita fuere pro moderando cultu Servorum Dei, qui cum fama Sanctitatis vel Martyrii decesserunt, sed inter Beatos aut Sanctos ab Apostolica Sede adhuc relati non sunt, nonnulla ad eorum imaginum sive in Templis, sive in publicis Oratoriis appositionem pertinent. Recenter etiam cum Vicarius Apostolicus Districtus occidentalis Scotiae retulisset, in vitris coloratis, quibus Templorum fenestrae decorantur, praefatas imagines interdum depingi; Sacra eadem Congregatio, per Decretum in una Vicariatus Apostolici Districtus occidentalis Scotiae diei 24 mardi i860 editum, hunc morem minime approbandum censuit. \erumtamen cum non raro, nedum in eiusmodi vitris, sed etiam in 'Templorum parietibus facta ac gesta repraesententur, quorum Dei Famuli, vel praecipui actores, vel pars aliqua fuerunt; dubitatum est, num prohibitio illa etiam ad historicas huiusmodi repraesentationes sese porrigat.

Re itaque maturo examini subiecta, auditisque votis virorum in Sacra 'Theologia et in ecclesiastica quoque Archaeologia praestantium, Sacra Rituum Congregatio, referente Emincntissimo et Rfho Domino Cardinali eidem Praefecto, in Ordinariis Comitiis, subsignata dic ad Vaticanum habitis, respondendum censuit:

« Imagines virorum ac mulierum, qui cum fama sanctitatis decesserunt, sed nondum Beatificationis aut Canonizationis honores consecuti sunt, neque Altaribus utcumque imponi posse, neque extra Altaria depingi cum aureolis, radiis aliisve sanctitatis signis; posse tamen eorum imagines vel gesta ac facta in parietibus Ecclesiae, seu in vitris coloratis exhiberi, dummodo imagines illae neque aliquod cultus vel sanctitatis indicium praeferant, neque quidquid profani aut ab Ecclesiae consuetudine alieni ».

Dic 14 augusti 1894.

Facta postmodum Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII per Eminentissimum et Rmum Dominum Cardinalem Praefectum de praedictis relatione, idem Sanctissimus Dominus Noster Sacrae Congregationis sententiam ratam habuit, confirmavit, et ita Decreta, quae in contrarium facere videantur, intelligi debere iussit. Die 27 iisdem mense et anno.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3835].

[1] Cf. N. 213, 378, 398.

[*] Cf. N. 719. 5509. 5851. 6199.

6241.

S. R. C., decr. gen. 27 aug. 1894.

Non semel a Sacra Rituum Congregatione exquisitum fuit: Utrum, et quomodo solemnis professio, aut votorum renovatio, quae in plerisque Religiosis tam virorum quam mulierum Congregationibus locum habet, intra Missam peragi valeat. Porro in peculiaribus casibus non una eademque fuit responsionis ratio, quin umquam Generale Decretum hac de re editum fuerit. Quapropter, ad omnem ambiguitatem de medio tollendam, et uniformitatem inducendam, eadem Sacra Rituum Congregatio, referente Eminentissimo et Rmo Domino Cardinali eidem Praefecto, cunctis mature perpensis, atque iis praesertim, quae in Bulla s. m. Gregorii Papae XIII, *Quanto fructuosius,* data Calendis februarii 1583 [1] pro approbatione Constitutionum Societatis Iesu, hac de re continentur, in Ordinariis Comitiis subsignata die ad Vaticanum habitis, sequentem methodum servari posse constituit: « Celebrans profitendum vota excepturus, sumpto Sanctissimo Eucharistiae Sacramento, absoluta Confessione ac verbis quae ante fidelium Communionem dici solent, Sacram Hostiam manu tenes, ad profitentes sese convertet: hi vero singuli, alta voce, professionem suam legent, ac postquam quisque legerit, statim SSfhum Eucharistiae Sacramentum sumet. In renovatione autem votorum, Celebrans ad Altare conversus exspectet donec renovantes votorum formulam protulerint; qui, nisi pauci sint, omnes simul, uno praeeunto formulam renovationis recitabunt, ac postea ex ordine SSfhum Corpus Domini accipient. Haec tamen methodus, cum recepta fuerit, in respectais Congregationum Constitutionibus minime apponenda est. Non obstantibus quibuscumque particularibus Decretis in contrarium facientibus, quae prorsus revocata atque abrogata censeantur.

Die 14 augusti 1894.

Facta autem SSmo Domino Nostro Leoni Papac XIII per Eminentissimum et Rmum Dominum Cardinalem Praefectum de praemissis relatione, idem Sanctissimus Dominus Noster sententiam Sacrae Congregationis approbavit, ratam habuit, ac Decreta in contrarium facientia per praesens penitus abrogata esse declaravit. Die 27 iisdem mense et anno.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3836].

6242.

S. R. C., *lanuen.,* 15 mart. 1895.

Canonici Ecclesiae Collegiatae Beatae Mariae Virginis Vinearum lanuae exposuere canonicalia ipsorum indumenta constare.

i. Collari serici rubei;

[1] Cf. N. 150.

2. \este talari serici nigri cum cauda, cuius fimbriae inferiori sericum rubeum subsutum est;

3. Rochetto;

4. Cappa serici rubei pro tempore aestivo, aut panni rubei pro hyemali;

5. Parva cappa (vulgo *cappind)* serici rubei cum caputio a Paschate ad Calendas novembris, aut panni rubri cum pellicea (vulgo *ermellino)* a Calendis novembris ad Pascha.

Quum vero isthaec indumenta in Festis sive functionibus ecclesiasticis solemnioribus, tantum, sumere ipsi soleant; varia pro aliis communibus Festis vel Feriis exorta sunt dubia, quae enodanda humiliter subiecemnt; videlicet:

Dubium I. Anne, ut Chori obligationibus satis faciant, diebus communibus, sufficiat eis induere rochettum, cappam et parvam cappam (vulgo *cappino)*^ Et quatenus Negative,

Mt*'

Dubium II. Anne sumere tantum debeant rochettum cum cappino.' Et quatenus Negative,

Dubium III. Anne solo indui debeant rochetto?

Quibus fideliter relatis per Secretarium, Sacra Rituum Congregatio omnibus riteque libratis, rescribendum censuit:

Ad I. « Negative ».

Ad II. «Affirmative».

Ad III. « Provisum in secundo ».

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3846].

6243.

S. R. C., decr. stiper excquiis, 23 apr. 1895.

Sacra Rituum Congregatio, Ritualis Romani Rubricis pluribusque alias evulgatis Decretis inhaerens, declarat:

I. «Cadavera defunctorum associanda esse cum unica tantum Cruce, quae debet esse illius Ecclesiae ad quam corpus defuncti defertur: dummodo non interveniat Capitulum Ecclesiae Cathedralis, sub qua omnes incedere debent funus associantes ».

II. Ius et onus inesse semper, etiam praesente Capitulo Cathedralis Ecclesiae, extra hanc tamen, Parocho induendi Stolam ct officia omnia persolvendi super cadavere defuncti ad suam pertinentis Ecclesiam, usque dum e loco obitus ingressus fuerit Ecclesiam tumulantem: ad quam, per alias quoque Paroecias libere transeundo (recto tamen tramite, nisi aliud consuetudo ferat) cadaver deferendum est ».

III. « Eumdem Parochum primas habere super omnem Clerum; excepto (si interfuerit) Capitulo Cathedralis Ecclesiae, quod in associatione incedet post ipsum Parochum: excepto etiam Capitulo Ecclesiae Collcgiatae, si ita consuetudo ferat. Hoc tamen in casu dignior Capituli Cathedralis incedat cum Stola et etiam cum pluviali, quod tamen non ferat Parochus: ct id

ipsum servabitur, si Capitulum Ecclesiae Collegiatae post Parochum incedat ».

IV. « Si defunctus in alia parochiali Ecclesia sit tumulandus, illius uni Ecclesiae Rectori, Stola pariter induto, ius et onus competere reliqua officia ibidem peragendi super cadavere; aliisque omnibus praecedere, ne defuncti quidem Parocho excepto, qui, cadavere ad Ecclesiae limen delato, recedat ».

V. « Haec autem omnia servanda Sacra Rituum Congregatio iubet pro quibuscumque Ecclesiis etiam Collegialibus, sive ad Secularem sive ad Regularem Clerum pertinentibus, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante ».

Atque ita decrevit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3854].

6244.

S. R. C., decr. gen. 9 iul. 1895.

Cum, haud obstantibus Decretis pluribus dudum a S. R. C. emanatis, nondum satis constet apud interpretes quid iuris habeatur circa celebrationem trium Festorum, quae in locis solemniora sunt iuxta Rubricas; eadem S. R. C., praeterita cuncta Decreta hac super materia hucusque vulgata renovans et declarans, decernit:

I. « Festum praecipui Patroni loci vel Dioecesis, si particularis non habeatur, celebrandum esse ab omnibus et singulis de Clero, ad Horas Canonicas obligatis, qui eodem in loco degunt, sub ritu Duplici primae classis a Seculari cum octava, a Regulari vero sine octava. Quod si plures habeantur in loco Patroni aeque principales, ad singula eorumdem Festa, praefato celebranda ritu, omnes ut supra similiter tenentur: si vero de eodem Patrono plura sint Festa in loco instituta, unum tantum solemnius, id est natalitium, dicti Regulares recolent, nisi sub utroque praecepto sint observanda; tunc enim ad illa ipsimet Regulares adiguntur ».

II. «Eodem ritu Duplici primae classis cum octava celebrari debet Festum solemnius Titularis Ecclesiae ab iis omnibus e Clero, quibus eadem Ecclesia propria est, aut ratione beneficii, aut ratione subiectionis: adeo ut eodem sub ritu recolendus sit etiam Titulus Cathedralis Ecclesiae ab universo Clero totius Dioecesis, sine octava tamen a Regulari ».

III. «Anniversarium vero Dedicationis Ecclesiae eodem sub ritu ab omni Clero recolatur, qui ad camdem Ecclesiam, uti superius dictum est, utpotc propriam pertinet. Quod si alicui Dioecesi vel Instituto concessum sit Anniversarium Dedicationis omnium Ecclesiarum uno eodemque die celebrare, omnes et singuli de relativo Clero, quibus indultum favet, dictum Festum semel celebrabunt sub ritu Duplici primae classis cum octava, sive Ecclesia propria consecrata, sive benedicta tantum fuerit, cuiuscumque particularis alterius Ecclesiae Dedicationis Festo omisso ».

IV. «Ad Anniversarium autem quod spectat Dedicationis Cathedralis Ecclesiae, S. R. C. iubet, ut illud celebretur ab universo Clero Seculari

Dioecesis sub ritu Duplici primae classis, in Civitate episcopali cum octava, extra vero sine octava. Idem Festum recolent ii tantum ex Clero Regulari, qui in Civitate degunt episcopali, sub ritu Duplici secundae classis sine octava ».

Atque ita servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3863].

6245.

S. R. C., decr. functionum episcopalium, 9 iul. 1895.

Super functionibus, quae ad Episcopum lege vel consuetudine pertinent, in Cathcdrali Ecclesia, ipso absente, peragendis, Sacra Rituum Congregatio quamplurima Decreta iam pridem edidit: nunc vero haec eadem per summa capita resumens, sequentia statuere ac declarare decrevit:

1. – i. «Missas solemnes, Processiones, divina Officia aliasque similes functiones, quas in Ecclesia Cathcdrali faceret Episcopus, si praesens esset, quaeque ad ipsum pertinent; Episcopo impedito, absente vel defuncto, ad Dignitates et Canonicos eiusdem Ecclesiae pertinere successive et non altcrnatim, id est: prima Dignitas, cuiuscumque sit nominis, Sacrum celebret vel Officium agat, quod Episcopus praesens egisset; et ea impedita vel absente, succedat secunda Dignitas; et secunda impedita, tertia; et omnibus Dignitatibus impeditis vel absentibus, primus Canonicorum id exsequatur; et sic per ordinem successive ».

2. «Nec referre an Dignitates annexam habeant, necne, curam animarum, aut praebendam canonicalem, dummodo praecedentia gaudeant in Choro ».

3. « Easdem functiones ad Archidiaconum super ceteros pertinere, si sit ipse prima Dignitas, dummodo sacerdotali Ordine sit insignitus».

4. « Neque officere praefato primae Dignitatis iuri pactum contrarium inter partes conventum, etiam ab Episcopo approbatum ».

5. «Neque obstare consuetudinem contrariam qualemcumque ».

6. « Neque ipsum Episcopum ct multo minus primam Dignitatem pro suo arbitrio praefata munia aliis demandare posse, quam dignioribus ordine successivo ».

7. ‹ Attamen consuetudinem, si adsit, servandam esse, ut, prima Dignitate impedita, ceterae Dignitates vel Canonici per vices Officia praedicta celebrent, vel etiam Canonicus Hebdomadarius, maxime ubi unica tantum sit Dignitas; quum non eadem praerogativa sit Praelati inferioris atque Episcopi, neque ipsi propterea eodem sint iurc censendi ».

8. « Functiones vero praefatas ad Vicarium Generalem, vel Capitularem, qua talem, nullimodc pertinere: non obstantibus consuetudine, etiam immemorial!, quae potius dicenda est abusus, neque ipsius Episcopi decreto, nec dispositione contraria facta in Synodo; atque etiamsi Vicarius sit de gremio, nisi huiusmodi functiones sibi pro sua vice ct loco, qua Dignitati seu Canonico competant ».

II. Omnia vero supradicta in Ecclesiis etiam Collegiatis debita proportione servanda esse: ita quidem ut impedita vel absente prima vel unica Dignitate, Officium ad Canonicum seniorem, non ad Hebdomadarium iure pertineat, nisi consuetudo contraria, uti supra, allegari queat: nunquam vero ad Parochum deputatum vel substitutum ».

III. « Functiones vero Episcopales, modo ut supra, Dignioribus, absente Episcopo, committendas, eas esse quas Episcopus in Cathcdrali, si praesens esset, ipse perageret ac celebraret: ut sunt, praeter Officia et Missas pontificaliter ab Episcopo celebrari solitas iuxta Caeremoniale Episcop., Lib. II, Cap. I et XXIV, Processio SSmi Sacramenti, sive in huius solemnitate vel octava, sive in Oratione XL Horarum; Benedictiones Candelarum, Cinerum, Palmarum et Fontis (dummodo eadem Dignitas solemnem Missam agat), Ablutio pedum Feria V in Coena Domini, Absolutio super Defunctis in Commemoratione Omnium Defunctorum, et alia huiusmodi, tum ex communi iure, tum ex cuiuslibet Ecclesia consuetudine ».

Haec omnia Sacra Rituum Congregatio servari mandavit, non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3865].

6246.

S. R. C., *Placentina in Hispania,* 13 aug. 1895.

loscphus, Magister Scholarum Ecclesiae Cathedralis Placentinae in Hispania, iussit ex tela subtilissima, vulgo *Nipis,* nitiditate tenacitateque linum aemulante et aequante (quamvis colore plerumque inferior sit lino accuratissime dealbato), /Albas confici. Attente tamen inspecto huius Sacrae Rituum Congregationis Decreto Generali diei 15 maii 1819,[1] non est ausus eis uti, quia ex lino vel cannabe non essent confectae. Cum vero dicta tela longe pretiosior sit lino, nec materia, ex qua conficitur, ex arboris fructibus, sicut gossypium, proveniat, sed ex ipsius plantae filis, ut linum; et aliunde in laudato huius Congregationis Decreto expresse prohibeatur tantummodo ex gossypio componi; dubitans, num ei liceat praedictis Albis uti, Sacrorum Rituum Congregationi humiliter subiecit sequentium dubiorum solutionem; nimirum:

Dubium 1. Num ex tela sive panno, vulgo *Nipis,* possint confici Corporalia, Pallae, aut saltem Albae, Amictus et Mappae? Et quatenus Negative,

Dubium II. Num uti liceat iis confectis?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito etiam voto alterius e scientiarum naturalium peritis, reque mature perpensa, in Ordinariis Comitiis subsignata die ad Vaticanum habitis, rescribendum censuit:

Ad I. «Negative, ad utramque partem».

[1] Cf. N. 583".

Ad II. « Affirmative, tantum quoad Albas, Amictus et Mappas, usquedum consumentur ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3868].

6247.

S. R. C., *Sancti Iacobi de Cile, 6* sept. 1895.

Marianus Casanova Archiepiscopus S. Iacobi de Cile Sacrae Rituum Congregationi humiliter exposuit per Decretum ab Ipsa editum die iqmartii 1861,1 plures usus, ritualibus Ecclesiae legibus adversos, praetextu longaevae consuetudinis retentos, e sua Archidioecesi ac praesertim ab Ecclesia Metropolitana fuisse sublatos. Quum tamen ad Rfhum Capitulum Metropolitanum unus Archiepiscopus et duo Episcopi Titulares pertineant; aliquando dubia exoriuntur circa eorum iura ac privilegia. Hinc idem obsequentissimus Archiepiscopus ab eadem Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem efflagitavit; nimirum:

Dubium I. Anne Archiepiscopi uti possint chirothecis quum ad Ecclesiam accedunt vel ab ea recedunt, ante et post Missam pontificalem:

Dubium II. Anne Archiepiscopus Missam celebraturus supra planetam gestare queat Crucem pectoralem?

Dubium III. Anne in aliena Dioecesi Episcopi Suffraganei et Titulares mozzetta uti possint?

Dubium IV. Anne iidem pariter in aliena Dioecesi baculum pastoralem deferre valeant?

Dubium V. Anne adhibere biretum doctorale cum quatuor apicibus, quod sit coloris violacei, cum flosculo et funiculis rubri coloris?

Dubium VI. An Canonici, etsi dignitate episcopali insigniti sunt, debeant associare Archiepiscopum cappa magna indutum ad Metropolitanam Ecclesiam accedentem, sive ut Missam pontificalem celebret, sive ut Missae ab alio celebrandae assistat?

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario exquisitoque voto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, omnibus rite perpensis, rescribendum censuitf - t ∎

Ad 1 et 11. (Negative; iuxta Cacremoniale Episcoporum et Decreta».

Ad III. «Negative, iuxta Decreta; praesertim in Liburnen., 23Septembris 1848, ad II». 2

Ad IV. (Affirmative, ex permissione Archiepiscopi vel Episcopi Ordinarii loci; et quando tenuerint Ordinationes, consecrationes aliasque functiones. in quibus iuxta regulas libri pontificalis baculo pastorali uti debent et necesse est, iuxta Cacremoniale Episcoporum, Lib. I, C. 17), ct Decretum Bracharcn. dici 1 Septembris 1607 ». 3

1 Cf. N. 6001.

* S. R. C. Decreta Authentica, n. 2976.

3 S. R. C. Decreta Authentica, n. 236.

Ad V. « Negative, quoad biretum formae doctoralis, iuxta Decretum in Venusina diei 7 decembris 1844;[1] Affirmative, quoad biretum formae ordinariae ac coloris violacei cum flosculo et funiculis eiusdem coloris, iuxta privilegium a Sanctissimo Domino nostro Leone Papa XIII indistincte omnibus Episcopis concessum ».[2]

Ad VI. «Affirmative; et servetur Decretum Gnesnen. et Posnanien. diei 20 martii 1869, ad **II**».[3]

Atque ita rescripsit ac servari mandavit.
[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3873].

6248.

S. R. C., *Urbis et Orbis,* 9 dec. 1895.

Quod Benedictus XIV diserte docet (Op. de Beat, et Can., Lib. IV, part II, C. II, η. 5), Missas nempe in honorem Beatorum, vel etiam Sanctorum nonnullis Ordinibus Regularibus ex induito concessas, ab aliis Presbyteris sive Secularibus sive Regularibus celebrari non posse;Sacrorum Rituum Congregatio iampridem declaraverat, ac postea quampluribus particularibus seu Generalibus Decretis retinuit confirmavitque.

Cum nihilominus, eodem Benedicto XIV fatente, incongruum videretur, ut exteri Sacerdotes ad Regularium Ecclesias, die pro Festo statuta, confluentes, aliam celebrarent Missam ab illa iisdem Regularibus concessa; hinc factum est, ut Summi Pontifices, in ipso Beatificationis Brevi, indultum pro Regularibus datum, ad omnes et singulos Sacerdotes in praefatis Ecclesiis celebrantes extenderent.

Id autem progressu temporis consultius ac prope necessarium iudicatum est, cum novae pluresque Missae iisdem Regularibus, seu etiam permultis particularibus Ecclesiis, quum Sanctorum, tum Beatorum indultae sint; ne videlicet latae super celebratione Missarum leges aut confusionem aut facilem transgressionem paterentur; nisi et forte earumdem observantia fere impossibilis fieret.

Quae quidem omnia cum pluries, ac praesertim in una *Romana Dubiorum,* in conventu habito die 23 augusti 1890, perpensa fuissent; Sacra Rituum Congregatio, dilata resolutione, decrevit, ut ad omnem difficultatem penitus amputandam, certae normae hac in re universis Sacerdotibus in singulis casibus constituerentur. Idcirco in Ordinariis Comitiis ad λ aticanum subsignata die habitis, hanc generalem regulam ab omnibus servandam constituit:

Omnes et singuli Sacerdotes, tam Scculares, quam Regulares, ad Ecclesiam confluentes vel ad Oratorium publicum, Missas quum Sanctorum tum Beatorum, etsi Regularium proprias, omnino celebrent Officio eiusdem

[1] Cf. N. 5926.
[2] Cf. N. 597.
[3] Cf. N. 6026.

Ecclesiae vel Oratorii conformes, sive illae in Romano, sive in Regularium Missali contineantur; exclusis tamen peculiaribus ritibus Ordinum propriis.

Si vero in dicta Ecclesia, vel Oratorio, Officium ritus duplici inferioris agatur, unicuique ex Celebrantibus liberum sit Missam de requie peragere, vel votivam, vel etiam de occurrenti feria; iis tamen exceptis diebus, in quibus praefatas Missas Rubricae Missalis Romani vel S. R. C. Decreta prohibent.

Die 9 iulii 1895.

Super quibus omnibus facta postmodum Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII per Secretarium relatione, Sanctitas Sua sententiam eiusdem Sacrae Congregationis ratam habuit et confirmavit; Rescripta seu Decreta, tum particularia tum etiam generalia, in contrarium facientia, suprema auctoritate sua penitus abrogando. Die 9 mensis decembris eodem anno.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3862].

6249.

S. R. C., *Quebecen.*, 13 dec. 1895.

Rmus Dominus Ludovicus Nazarius Begin, Archiepiscopus Cyrenensis et Administrator Dioecesis Quebecensis, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia diluenda humiliter proposuit; nimirum:

Dubium V. An valide possit Episcopus pro Titulari alicuius novae Ecclesiae designare Festum, quod neque in Martyrologio, neque in Supplemento Dioecesis reperitur?

Dubium VI. Quonam tempore duodecim cerei ardere debeant in Anniversario Ecclesiae consecratae?

Et sacra Rituum Congregatio, exquisito voto alterius ex Apostolicarum Caremoniarum Magistris reque mature perpensa, rescribendum censuit.

Ad V. « Negative ».

Ad VI. « Per integrum et solum diem, incipiendo a primis λ esperis .

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3876].

6250.

S. R. C., *Annecien.y* 31 ian. 1896.

Instante Rmo Domino Episcopo Annecicnsi, ut in universis Paroecii; suae Dioeceseos, de Apostolica venia, permittatur usus sacrorum Oleorum anno praecedente benedictorum, usque ad Sabbatum ante Pentecostei exclusive, ne eo tempore absint a propriis Paroeciis Rectores vel Vicarii quorum ministerio Christifideles egent;

Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, iuxta votum Commissionis Liturgicae, rescribendum censuit:

Parochus curet, ut Presbyter vel Clericus, si possibile sit in Sacris constitutus, nova Olea Sacra recipiat. Quod si aliquod adhuc extet impedimentum, idem Parochus vel per se vel per alium Sacerdotem benedicat fontem sine sacrorum Oleorum infusione, quae privatim opportuno tempore fiet: nisi aliquem baptizare debeat; tunc enim ipsa benedictione solemni vetera Olea infundat ». Atque ita servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3879].

6251.

S. R. C., decr. gen. 4 febr. 1896.

Ad omnes in posterum controversias circa Anniversarium Dedicationis Ecclesiae penitus evellendas, Sacra Rituum Congregatio in Comitiis pro nova Collectione authentica Decretorum evulganda, subsignata die ad Vaticanum habitis, statuit ac declaravit:

I. Dedicationem Ecclesiae, eiusque proinde Anniversarium, esse Festum Domini ».

II. « Hinc Ecclesiae propriae Anniversarium, iuxta Rubricas solemnius et primarium, aliis quibuscumque locorum Festis, etiam Patroni aut Titularis, esse per se praeferendum, tam in occursu quam in concursu; permitti nihilominus, ut Patroni Festum, cuiuscumque sit personalis dignitatis, ratione feriationis praedicto Anniversario praeferatur ».

III. « Anniversarium vero Dedicationis Ecclesiae non propriae, uti secundarium habendum esse, et si cum aliis quibuscumque Festis occurrat vel concurrat, servandas esse Rubricas et Decretum Generale super primariis et secundariis Festis ». 1

IV. «Eiusdem autem Dedicationis Ecclesiae, sive propriae sive non propriae, Anniversario occurrente vel concurrente cum Festis solemnioribus universalis Ecclesiae, haec semper illi praevalere, personali etiam dignitate posthabita, iuxta Rubricas ».

V. « Quamvis fixa esse debeat illa dies anniversaria Dedicationis Ecclesiae, quae infra annum a consecratione recurrit; nihilominus Episcopo Ecclesiam consecranti ius inhaerere, iuxta Decreta alias edita,2 aliam diem fixam, vel etiam Dominicam (dummodo in consecrationis actu) seligendi pro illius Anniversario quotannis solemnius celebrando: exceptis duplicibus primae et secundae classis universalis Ecclesiae, nec non quibuscumque Dominicis privilégiâtes, et duplicibus primae classis Ecclesiarum particularium ».

Atque ita servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3881].

1 Cf. N. 6244.
2 Cf. N. 5386, 5456, 5551, 5595» 574°» 5872» 6136, 6162, 6236.

6252.

S. R. C., *Monopolitana,* 6 febr. 1896.

Ad instantiam Prioris Tertii Ordinis S. Dominici in oppido Fasano, Dioecesis Monopolitanae, canonice erecti, Sacra Rituum Congregatio in Ordinariis Comitiis subsignata die ad Vaticanum habitis coram Eminentissimo Domino Cardinali, eidem S. Congregationi Praefecto, ad dubium: An ius praecedendi competat Tertiariis S. Dominici; vel Tertiariis S. Francisci. in casu, et in praedicto oppido? respondendum censuit:

«Attentis constitutionibus Gregorii XIII et Urbani VIII, nec non Decreto S. Congregationis Episcoporum et Regularium die 4 septembris 1733: Negative, ad primam partem: Affirmative, ad secundam ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3882].

6253.

S. R. C., *Camberien.*, 8 febr. 1896.

Ab Ecclesiastica Curia Camberiensi Sacrae Rituum Congregationi humillime propositum fuit, pro authentica resolutione, sequens dubium:

An consecrari possit Altare, cuius mensa lapidea, in medio ubi recondendum est vasculum reliquiarum, est perforata ex utraque parte?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisita prius Commissionis Liturgicae sententia reque mature perpensa, ad propositum dubium rescribendum censuit:

« In cavitate inferiori sepulcruli iam effossi collocetur altera basis lapidea, ut super ea reponatur capsula reliquiarum ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3884].

6254.

S. R. C., *Platien.f* 21 febr. 1896.

Rmus Dominus Marianus Palermo, Episcopus Platien., a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem humillime flagitavit; nimirum:

Dubium III. An in expositione privata, quando populus benedicitur cum Sanctissimo Eucharistiae Sacramento Pyxide clauso, ipsa Pyxis cooperienda sit velo humerali?

Dubium IV. Utrum, benedicto Coemeterio, censeri debeat benedicta etiam Ecclesia, eidem adnexa, et vice versa?

* Cf. N. 151

Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito roto alterius ex Apostolicarum Caeremoniarum Magistris, dubiis accurate perpensis, respondendum censuit:

Ad III. «Affirmative, iuxta Decretum in una Meliten., 23 februarii 1839,. in responsione ad primum ». 1

Ad IV. « Negative ad utrumque ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3888].

6255.

S. R. C., *Quebecen.*, 6 mart. 1896.

Rmus Dominus Nazarius Begin, Archiepiscopus Cyrenensis et Administrator Dioecesis Quebecensis, Sacram Rituum Congregationem pro sequentium dubiorum solutione humiliter rogavit; nempe:

Dubium I. Ex peculiaribus induitis Dioecesi Quebecensi concessis,, 1 solemnitas quorundam Festorum de praecepto transfertur in Dominicam proximam sequentem, vel, ea impedita, in Dominicam proximam antecedentem; atque ita, ut in Ecclesiis, ubi fit Officiatura cum cantu, Missa et Vesperae solemnes de hisce Festis, additis Commemorationibus iuxta Rubricas, peragantur; in aliis vero unica Missa lecta celebretur.

Hinc quaeritur: An subsistat die, qua celebratur Officium transferendae vel translatae solemnitatis:

1. Prohibitio celebrandi Missam in Oratoriis mere privatis et Missam exequialem praesente corpore?

2. Obligatio Parochorum Missam applicandi pro populo?

3. Facultas Episcopo concessa conferendi Ordines Sacros diebus festivis dc praecepto?

Dubium II. Utrum eaedem solemnitates celebrari possint in Festis Circumcisionis Domini et SSmae Trinitatis, die octava Epiphaniae, Dominica Passionis et Dominica in Albis, quae Festa quaelibet alia, etiam Duplicia primae classis, excludunt?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, omnibus mature perpensis, exquisitoque voto Commissionis Liturgicae, ita propositis dubiis respondendum censuit; videlicet:

Ad I. « Negative quoad primum; Affirmative, quoad secundum et tertium ».

Ad II. «Negative».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3890].

1 Cf. N. 5895·

6256.

S. R. C., *Romana,* 10 apr. 1896.

Quum die 30 ianuarii, anno elapso 1895, in conventu Academiae Liturgicae Romanae proposita quaestione super diebus, quibus non licet Missa celebrari in Oratoriis privatis, Academici ac Censores diversimode de ea sensissent, inspectis etiam Decretis ac praxi; hinc Rmus Moderator ipsius Academiae ad Sacram Rituum Congregationem, penes quam eadem quaestio alias agitata fuit, humillime accessit, suo et Academiae nomine postulans sequentis dubii solutionem; nimirum:

Quinam vere sint solemniores dies, in quibus pro omnibus, peculiare indultum non habentibus, Missae sunt vetitae m privatis Oratoriis?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisita sententia Commissionis Liturgicae ac re maturo examine perpensa, rescribendum censuit:

« Illi per se sunt solemniores, in casu, qui describuntur in Caeremoniali Episcoporum, Libr. II, Cap. XXXIV, § 2, et de praecepto servantur ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3896].

6257.

S. R. C., *Buscoducen.,* 24 apr. 1896.

Rmus Dominus Gulielmus \'an de \ren, Episcopus Buscoducensis, a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem humiliter efflagitavit; nimirum:

Dubium I. An Episcopus ordinaria auctoritate approbare valeat translationem in vernaculam linguam Officii parvi Beatae Mariae Virginis, quod legitur in Breviario Romano?

Dubium II. An idem Officium ita translatum et approbatum in lucem edi ct adhiberi queat a fidelibus, intra fines Dioeceseos Buscoducensis degentibus et praesertim a Congregationibus Religiosis utriusque sexus?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito voto Commissionis Liturgicae reque mature perpensa, rescribendum censuit:

Ad I. «Affirmative».

Ad II. -Affirmative; sed tantum pro recitatione privata».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3897].

6258.

S. R. C., *Ruthenen.,* 22 maii 1896.

Eminentissimus et Rmus Dominus Cardinalis Christianus Emestus Bourret Episcopus Ruthenen. Sacram Rituum Congregationem pro sequentis dubii solutione enixe rogavit; nimirum:

Utrum (post Decretum Generale diei 9 iulii 1895, confirmatum a Summo Pontifice die 9 decembris eiusdem anni: *De Missa conformi Officio Ecclesiae vel Oratorii publici·),*[1] Calendario loci; an vero Calendario Celebrantis respondere debeant Missae, quae celebrantur in Cappellis Episcoporum, Seminariorum, Collegiorum, piarum Communitatum, Hospitalium et Carcerum?

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, exquisita sententia Commissionis Liturgicae reque maturo examine perpensa, proposito dubio respondendum censuit:

Dummodo agatur de Cappella principali (quae instar Oratorii publici, ad effectum memorati Decreti, habenda est), Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam ». Et ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3910].

6259.

S. R. C., 5 iun. 1896.

A Sacra Rituum Congregatione expostulatum fuit: An Decretum Generale ab eadem Sacra Rituum Congregatione die 14 augusti 1894 editum, a Summo Pontifice die 27 eiusdem mensis et anni confirmatum,[2] quo, ad ambiguitatem omnem tollendam et uniformitatem inducendam, methodus in professione et renovatione votorum intra Missam servanda statuitur, vi obligandi polleat penes quaslibet Religiosas utriusque sexus Congregationes?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, omnibus mature perpensis, proposito dubio respondendum censuit:

' Affirmative; ubi vota nuncupantur vel renovantur intra Missam ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3912].

6260.

S. R. C., *Cusentina,* 5 iun. 1896.

Rmus Dominus Franciscus Piraino, Decanus Capituli Cathedralis Ecclesiae Cusentinae et Nricarius Generalis Rmi Archiepiscopi, Sacram Rituum Congregationem pro sequentium dubiorum solutione humillime deprecatus est; nimirum:

Dubium I. Missa Conventualis sine cantu celebrari ne debet praesente Capitulo? vel, eodem absente, celebrari valet? Et quatenus Affirmative ad primam partem,

Dubium II. Potestne Capitulum, dum Missa dicitur, parvas Horas recitare?

1 Cf. N. 624S.
1 Cf. N. 6241.

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, exquisito voto Commissionis Liturgicae omnibusque mature perpensis, rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. «Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam·.

Ad II. « Negative ».

Atque ita respondit ac rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3914].

6261.

S. R. C., *Urbis et Orbis,* 8 iun. 1896.

Plures Sacrorum Antistites Sanctissimo Domino Nostro Leoni Pp. XIII humillimas porrexerunt preces, ut in bonum fidelium atque in dignitatis Episcopalis decus, dispositionem Decreti, die 22 augusti 1818 editi,[1] super satisfactione praecepti de audienda Missa in Episcopali Sacello, relaxare dignaretur.

Sacra porro Rituum Congregatio, de mandato ipsius Sanctissimi Domini Nostri, eiusmodi negotium maturo examine perpendens, audito voto Commissionis Liturgicae, ad quaestionem per Eminentissimum et Rmum Dominum Cardinalem eidem Sacrorum Rituum Congregationi Praefectum, in Ordinariis Comitiis subsignata die ad Vaticanum habitis, propositam, respondendum censuit:

« Postulandum a Sanctissimo, ut, deinceps Episcopi omnes, sive Dioccesani, sive Titulares, eodem privilegio condecorentur, quo truuntur Patres Cardinales; scilicet, ut, non solum Ipsi in propriae habitationis Oratorio, aut super Ara portatili, ubicumque degant, Missam facere aliamque insui commodum permittere valeant; sed etiam fideles omnes alterutram ex eisdem Missis audientes, quoties opus fuerit, praeceptum Ecclesiae adimpleant .

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 19 maii 1896.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII per idem Eminentissimum et Rmum Dominum Cardinalem relatis, Sanctitas Sua sententiam Sacrae Congregationis ratam habens, enunciatum Patrum Cardinalium privilegium ad quoscumque Episcopos cum Apostolica Sede communionem habentes extendere dignata est, die 8 iunii eodem anno.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3906].

6262.

S. R. C., decr. 8 iun. 1896.

Instantibus nonnullis Rmis Episcopis pro resolutione authentica aliquorum dubiorum consecrationem Ecclesiae respicientium, Sacra Rituum Congregatio, suffragia unius et alterius tum cx Apostolicarum Caeremoniarum

[1] Cf. N. 5S35.

Magistris, tum ex Sacrae ipsius Congregationis Consultoribus, nccnon cl. cuiusdam professoris in Iure Canonico, exquisivit et typis edenda curavit. Hinc Emus et Rmus Dominus Cardinalis Franciscus Segna in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis, subsignata die ad Vaticanum habitis, eadem dubia discutienda ita proposuit; nimirum:

Dubium I. An Ecclesia, in cuius consecratione omissa fuit consecratio Altaris, habenda sit valide consecrata?

Dubium II. Utrum Ecclesia e cuius parietibus vel partim vel integre disiicitur simul incrustatio, vulgo *intonaco,* ut renovetur, consecrata maneat; An exeerata?

Dubium III. An Altare, sive fixum sive portatile, enormiter fractum, sed firmiter coementatum, aut ex pluribus lapidibus efformatum, valide ac licite consecrari possit?

Et Sacra Rituum Congregatio, omnibus maturo examine perpensis propositis dubiis, respondendum censuit:

Ad I. «Affirmative, nempe valide; sed non licite, nisi habeatur Apostolica dispensatio, quamvis aliqua vel omnia Altaria iam consecrata repedantur; ideoque servandus omnino est ordo Rituum Pontificalis Romani, ut integritas consecrationis perficiatur ».

Ad II. « Ecclesia consecrata remanet, quamvis in eius parietibus opus tectorium sit renovatum ».

Ad III. «Negative; scilicet non potest Altare de quo fit mentio, valide ac licite consecrari ».

Die 19 maii 1896.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII per Eminentissimum et Rmum Dominum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua sententiam Sacrae eiusdem Congregationis ratam habuit et confirmavit, die 8 iunii eodem anno.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3907].

6263.

S. R. C., *Montis Albani,* 20 iun. 1896.

Rmus Dominus Adulphus Fiard Episcopus Montis Albani a Sacra Rituum Congregatione sequentis dubii solutionem humillime flagitavit; nimirum:

Num prohibitio recitandi aut cantandi in Ecclesiis seu Oratoriis publicis Litanias de quibus agitur in Decreto Sacrae Rituum Congregationis diei 6martii 1894,1 complectatur etiam quamlibet carum recitationem, a pluribus coniunctim in Ecclesiis vel Oratoriis publicis, absque ministri Ecclesiae *qua talis* interventu factam?

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, exquisito voto Com-

1 Cf. N. 6233·

missionis Liturgicae, omnibus mature perpensis, ad propositum dubium I respondendum censuit:

« Affirmative ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3916].

6264.

S. R. C.» *Bisuntina,* 20 iun. 1896.

Rmus Dominus Fulbertus Petit, Archiepiscopus Bisuntinus in Galliis, Sacram Rituum Congregationem pro sequentis dubii solutione humiliter rogavit; nimirum:

Num Moniales Ordinis a Visitatione Beatae Mariae nuncupati, post Decretum datum die 6 martii 1894 super Litaniis,l possint retinere antiquissimam consuetudinem recitandi aut cantandi in Choro, quod habent separatum ab Ecclesia per crates, Litanias S. Francisci Salcsii atque alias quae non habentur in Breviario aut in recentioribus editionibus Ritualis Romani ab Apostolica Sede approbatis?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito voto Commissionis Liturgicae, re mature perpensa, respondendum censuit:

« Negative; iuxta Decretum diei 6 martii 1894 ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3917].

6265.

S. R. C., decr. gen. 30 iun. 1896.

Missae Votivae vel cum Officio diei et ipso Votivo concordant, vel haud conformiter ad ipsum celebrantur. Posteriores vero istae vel solemniter aguntur pro re gravi et publica Ecclesiae causa, vel privatim, aut saltem ex causa privata celebrantur.

VI. - *De Missa pro Sponsis.*

In celebratione Nuptiarum, extra diem Dominicum, vel alium diem Festum de praecepto, seu in quo occurrat Duplex primae vel secundae classis, dicenda est Missa pro Sponso ct Sponsa, in fine Missalis post alias Missas Votivas specialiter assignata. In diebus vero Dominicis aliisque diebus Festis de praecepto, necnon diebus Duplicia excludentibus, dicenda est Missa de die cum commemoratione Missae pro Sponso et Sponsa, et quidem etiam in Festis primae classis, sub altera conclusione, ac primo loco post ceteras commemorationes de praecepto, si quae faciendae.

Missa pro Sponsis, et in ea benedictio nuptialis, fieri potest etiam in casu, quo Sponsi intra hanc Missam Sacram Communionem non percipiant.

Eadem Missa, cum sit \otiva privata, semper celebranda est, etiamsi

l Cf. N. 6233.

fiat in cantu, sine *Golria in excelsis* et sine *Credo* et cum tribus Orationibus: i4 scilicet eiusdem Missae Votivae propria, 2a et 3a diei occurrentis ut in Rubr., Tit. VII, Num. 3, *De Commemorationibus;* necnon in fine *Benedicamus Domino* et ultimo Evangelio S. loannis.

Temporibus vero prohibitis, Nuptiae quidem celebrari possunt de licentia Episcopi, at sine solemnitate, ideoque privatim; et omissis Missa et benedictione. Neque, iisdem temporibus, Commemoratio pro Sponsis fieri potest in Missa occurrente.

Verum ex Decreto Generali S. R. Universalis Inquisitionis dato die 31 augusti 1881,1 benedictio nuptialis impertienda est extra tempus feriatum iis coniugibus, qui eam quacumque ex causa non obtinuerint, Missaque pro Sponso et Sponsa simul celebranda, diebus praescriptis ut supra.

Benedictio enim Nuptiarum in Missali posita, si Sponsi eam petierint (cetemm ad eam non adigendi, bene tamen adhortandi), ab ipsa Missa pro Sponso et Sponsa abstrahi nunquam potest, sed infra eam omnino debet fieri.

Notandum est tamen, quod si mulier est vidua et alias benedicta fuerit, omittenda est tam benedictio Nuptiarum, quam Missa propria pro Sponso et Sponsa.

Non obstantibus Decretis quibuscumque particularibus in contrarium facientibus, quae per hoc Generale Decretum uti revocata ac nullius roboris habenda esse Sacra Rituum Congregatio declarat.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3922].

6266.

S. R. C., decr. 13 iul. 1896.

Quo ad impetranda nova Sanctorum Officia novasque Missas ab hac Sacra Rituum Congregatione, normae sequendae praescribuntur.[1]

1. Exhibitae nobis petitiones Sanctos Bcatosvc tantummodo spectare debent in Romano Martyrologio conscriptos, aut publico cultu a Sancta Sede decreto, vel confirmato iamdiu fruentes. At vero semper speciali proprii Episcopi commendatione opus est; qui etiam, si exquiratur, sui Capituli cathedralis consensum allegabit.

2. Ad ceteros Sanctos Bcatosvc quod attinet, etsi longo iam tempore publico fuerint cultu honorati, cum Oflicio et Missa propria, nccesse est ut iuxta communes regulas eorum cultus ab Ecclesia comprobatus et confirmatus sit, antequam Officium ipsum ac Missa permittatur.

3. Postulationes ad obtinenda Officia Missasque proprias pro novis eorum Sanctorum sive Beatorum Festis, qui, sub alio quidem titulo, publico iam fuerint cultu donati, raro admodum excipientur. Semper autem eae rationibus omnino peculiaribus ac solidis, spccialissimaque commendatione

1 Cf. N. 1071.

ct, si id materia ipsa exposcat, historicis documentis apprime validis fulciantur oportet.

4. Ex Calendariis perpetuis vel Propriis cuiusque Dioeceseos, quae huic Congregationi Sacris Ritibus tuendis praepositae approbanda exhibentur, ii sive Sancti sive Beati expungendi sunt, quibus conditiones in § 1 recensitae desunt; novaque item Festa in § 3 indicata; quum de his singillatim ac serio agendum sit.

5. Quaelibet novi Officii ac Missae postulatio Curationi Liturgicae prius examinanda subiicietur; dein summa diligentia in conventu, cui Emus Cardinalis Praefectus praesidet, discutienda. Cuius discussionis exitus si postulanti faverit, postulatio exhibita, una cum allegatis ct necessariis declarationibus super peracto examine et insuper cum Rmi Promotoris Fidei adnotationibus, typis mandabitur. Documentorum fasciculus ita comparatus, ab uno e Cardinalibus Relatoribus, Sacrae Congregationi in Ordinario Conventu exhibebitur.

6. Si Sacra Congregatio petitioni favens annuat, illius sententia SSmo Patri confirmanda subiicietur; ac tantummodo post Pontificiam confirmationem, Officii et Missae schema, quod exhibitum fuerat, coopérante Hymnographo Sacrae Congregationis, cura Cardinalis Ponentis et Rmi Promotoris Fidei, recognoscetur et approbabitur.

7. Extensiones Officii et Missae, alicui peculiari Ecclesiae vel Dioecesi iam concessae, ad alias Dioeceses Ecclcsiasve, specialibus rationibus inniti debent. Eae vero a delectis per Nos viris sacrae Liturgiae expertis et a Congressu supradicto, sicut primitivae postulationes, expendentur: et, si id iste necessarium existimabit, in pleno Sacrae Congregationis Conventu proponentur, antequam Pontifici comprobandae exhibeantur; quae quidem approbatio semper necessaria est, nisi forte primitiva concessio *singulis petentibus* facta fuerit.

8. Immutationes vel additiones, quas in Officiis vel Missis iam concessis fieri contigerit, eaedem examini ac discussioni sicut extensiones, de quibus in § praecedente sermo est, subiicientur.

Die 13 iulii 1896.

SSmus Dominus Noster Leo Papa XIII in audientia die XIII iulii mdccccxcvi Eminentissimo Card. Praefecto Sacrae Rituum Congregationis facta, quum hasce supra expositas normas sedulo perlegisset, easdem singulas approbare dignatus est, atque earum observantiam quam accuratissimam praecipere.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3926].

6267.

S. R. C., *Andegaven.*, 4 dec. 1896.

Ordinator Calendarii Dioecesis Andegavensis, de sui Episcopi mandato, Sacram Rituum Congregationem rogavit pro sequentis dubii solutione-

Utrum responsa super septem dubiis propositis, specialiter super primo

Decreti in Quebecen. diei 6 martii 1896,[1] quoad Missae celebrationem in Oratoriis mere privatis et Missam exequialem praesente corpore, Dioeceses Galliae spectent?

Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae reque mature perpensa, respondendum censuit:

« Affirmative; quia ubi idem indultum, ibi eadem declaratio ». Et ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3933].

6268.

S. R. C., *Calatayeronen., 4* dec. 1896.

Postulato Rmi Ordinarii Calatayeronen. die 18 novembris, hoc vertente anno, Sacrae Rituum Congregationi exhibito, quoad Oratoria ruralia publica in Dioecesi Calatayeronen. erecta absque expressa auctoritate Ordinarii; nempe: An eiusmodi Oratoria ab Episcopo approbari possint?

Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito voto Commissionis Liturgicae et omnibus rite perpensis, rescribendum censuit:

Affirmative; dummodo Rmus Episcopus retineat Ordinariam iurisdictionem super hisce Oratoriis et Christifideles libere ad eadem Oratoria accedere valeant ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3934].

6269.

S. R. C., *Romana,* 12 ian. 1897.

Nonnulli Ecclesiarum Rectores, super legitima interpretatione Decreti: *Aucto,* editi die 19 maii atque approbati a Summo Pontifice die 8 iunii anno nuper elapso 1896,[2] circa Missas privatas de Requie, die ct pro die obitus indultas, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia resolvenda humiliter proposuerunt; videlicet:

Dubium I. Privilegium circa Missas lectas de Requie, ex praefato Decreto concessum Sacellis sepulcreti, favetne sive Ecclesiae vel Oratorio publico ac principali ipsius sepulcreti; sive aliis Ecclesiis vel Cappcllis, extra coemeterium, subter quas ad legitimam distantiam alicuius defuncti cadaver quiescit?

Dubium II. Quaenam distantia intercedere debet inter Altare et cadavera quae in Coemeteriis vel Ecclesiis sepulta sunt?

Dubium III. Missae privatae de Requie, quae sub expressis conditionibus celebrari possunt praesente cadavere, licitaenc erunt in quibuslibet Ecclesiis vel Oratoriis sive publicis sive privatis?

1 Cf. N. 6255.
* S. R. C. Decreta Authentica, n. 3903.

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisita sententia Commissionis Liturgicae omnibusque mature perpensis, respondendum censuit:

Ad I. «Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam .

Ad II. « Cadavera ab Altari tribus cubitis distare debere: et tres cubitos esse fere unum metrum longitudinis; atque hanc distantiam sepulcrorum ab Altari sufficere ».

Ad III. « Affirmative, dummodo cadaver sit physice vel moraliter praesens; sed, si agatur de Ecclesiis et Oratoriis publicis, fieri debet etiam funus cum Missa exequiali ».

Atque ita rescripsit, declaravit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3944].

6270.

S. R. C., *Valven. et Sulmonen.*, 12 febr. 1897.

Quum in Ecclesiis vel Oratoriis publicis Dioeceseos Valven. et Sulmonen. nonnulla extent Altaria ex pluribus lapidibus firmiter coementatis efformata et consecrata, ne eadem cum gravi incommodo innoventur, Rmus Dominus Tobias Patroni Episcopus utriusque Dioeceseos a Sanctissimo Domino Nostro Leone Papa XIII Apostolicam dispensationem efflagitavit, qua, non obstante enunciato defectu, in Altaribus eiusmodi sacrosanctum Missae Sacrificium celebrari possit.

Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab eodem Sanctissimo Domino Nostro tributarum ad relationem Secretarii exquisitoque voto Commissionis Liturgicae,

« De speciali gratia induisit, ut in illis tantum ex praedictis Altaribus Sacrum celebrari valeat, quae ex pluribus lapidibus firmiter coementatis efformata et consecrata fuerint ante Decretum diei 19 maii anni nuper elapsi 1896 (in responsione ad dubium III) ab ipsa Sacra Rituum Congregatione editum, atque die 8 iunii eiusdem anni a SS. Domino nostro confirmatum ».1

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3947].

6271.

S. R. C., Baren., 27 mart. 1897.

In oppido *Tnggiano* Archidiocccsis Barensis, exorta controversia inter Confratemitatem SSmi Sacramenti et Sodalitium Tertii Ordinis S. Francisci circa praecedentiam in Processionibus, eaque delata ad Curiam Archiepiscopalem Barensem, Rmus Archiepiscopus dic 29 octobris 1896 senten-

tiam protulit pro Sodalitio I ertii Ordinis, λ erum ab hac sententia se gravatam sentiens praefata Confraternitas, ad Sacrorum Rituum Congregationem rite appellavit. Quae appellationem accipiens ac statutis terminis peremptoriis utrique parti ad suas deducendas rationes iisque expletis, in Conventu Ordinario Rotali, subsignata die habito coram Emincntissimo et Rmo Domino Cardinali Sacrae eidem Congregationi Praefecto et Causae Ponente, proposito ac discusso dubio: An sententia Archiepiscopi Barensis in casu sit confirmanda; rationibus omnibus in Causa deductis accurate expensis, rescribendum censuit: «Affirmative, seu esse confirmandam·. Atque ita rescripsit et sententiam Archiepiscopi Barensis in casu confirmavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3951].

6272.

S. R. C., *Bambergen.*, 29 mart. 1897.

Rev. Dominus Theodorus Geiger, Rector Seminarii Archiepiscopalis Bambergensis, cuius muneris est instituere Clericos in sacris Ecclesiae Ritibus, de consensu sui Rmi Archiepiscopi, Sacrae Rituum Congregationi quaedam dubia super celebratione Festi Titularis Ecclesiae, pro opportuna solutione humiliter proposuit cum sequentibus declarationibus; nimirum:

Plcraeque Parochiae Archidioecesis Bambergensis ex variis et dissitis oppidulis seu pagis efformantur, quorum pluribus annexae sunt propriae Ecclesiae, dictae filiales et subditae quidem iurisdictioni Parochi, ab Ecclesia vero parochiali independentes, quum habeant suas proprias facultates fundatas sub separata et propria administratione. In his filialibus Ecclesus iure proprio ˆnt, unaquaque, vel (si duae sint, quarum unus idemque Sacerdos curam exerceat) altera quaque Dominica et Festiva die, per coadiutorem Parochi ad hoc munus ab Ordinario deputatum divini verbi praedicatio cum Missa solemni, attamen sine onere applicandi pro populo; administrantur omnia Sacramenta etiam Baptismus, Communio paschalis, \iaticum, extrema Unctio; celebrantur exequiac fidelium defunctorum in annexo caemeterio sepeliendorum; ideoque eiusmodi Ecclesiae sunt quasiparochialcs; immo nonnullae ex his antiquo tempore erant vere parochiales.

Itaque ad inserviendum his Ecclesiis filialibus, Parocho additus est ab Ordinario Saccllanus seu Coadiutor, cui perpetuo commissa est tota cura animarum ad hanc Ecclesiam nomine Parochi peragenda: sive resideat apud Ecclesiam filialem tamquam verus Ecclesiae Rector, sive in aedibus Parochi habitet et quotidie vel pluries per hebdomadam excurrat ad officium suum implendum; ita ut Parochus nunquam in Ecclesia filiali et nunquam in parochiali Sacellanus, saltem ex obligatione, officiis sacerdotalibus fungantur.

Viget autem consuetudo qua hi Parochi I itularcm Ecclesiae suae parochialis tantum, non simul ac filialis; Sacellani xcro, saltem si apud Ecclesiam filialem perpetuo resident, filialis tantum Ecclesiae, cui soli inserviunt,

non simul ac parochialis, Titularem celebrent cum officio et octava et cum commemoratione in Suffragiis per annum. Quum autem quidam aliter sentiant; quaeritur:

I. Tcneturne Parochus, qui in Ecclesia filiali nunquam officiis fungitur, quia soli Coadiutori suo ad hoc deputato id onus incumbit, etiam Titularem filialis Ecclesiae cum octava et in Suffragiis per annum celebrare; an Ecclesiae suae parochialis tantum?

II. Debetne Sacellanus Ecclesiae filialis, si nunquam in parochiali Ecclesia officiis ex obligatione fungitur, 'Titularem Ecclesiae parochialis celebrare cum octava et in Suffragiis per annum?

III. Tcneturne idem Sacellanus, cui soli competit tota cura filialis Ecclesiae populique ad eam pertinentis, celebrare Titularem eiusdem Ecclesiae filialis cum octava et in Suffragiis?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae, inhaerendo Decretis hac super re editis,[1] omnibusque accurate expensis, rescribendum censuit:

Ad I. « Negative, ad primam quaestionem; Affirmative, ad secundam ».

Ad II. «Negative».

Ad III. «Affirmative».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3952].

6273.

S. R. C., *lacen.*, *y* maii 1897.

Rmus D. loseph Mendoza y Garcia, hodiernus Episcopus lacen.,[*] a Sacra Rituum Congregatione sequentis dubii solutionem humiliter expetivit; nimirum:

An servari possit consuetudo etiam immemorialis, qua associatio a Capitulo ct Canonicis praestanda Episcopo divina pontificalitcr celebraturo vel divinis adstare volenti, cappa magna induto, fiat tantum in accessu a Palatio Episcopali ad Ecclesiam, non vero in reditu?

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, exquisito etiam voto Commissionis Liturgicae reque mature perpensa, rescribendum censuit:

« Serventur Rubricae Caeremonialis Episcoporum et Decreta, peculiariter in una Beneventana diei 5 Septembris 1648, ad 5,2 non obstante contraria et immemorabili consuetudine, quae abusus reputanda est ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3953].

[1] Cf. N. 5961, 6214, 6244.

[*] Cf. N. 5454, 6235, 6247.

6274.

S. R. C., decr. 12 maii 1897.

La divisione degli officii ed attribuzioni tra gli Awocati ed i Procuratori c stata sempre riconosciuta ed inculcata, come negli altri Tribunali, cosi pure nella S. Congregazione dei Riti. Sono su tale riguardo notissimi i decreti del Ven. Innocenzo XI,[1] di Clemente XIV e di Gregorio XVI. Pero, avendo l'esperienza dimostrato poco opportuna la divisione présente delle attribuzioni, si giunge insensibilmente a pressocchè abolirla, introducendo la *cumulativa:* con che, oltre al trasgredirsi le sapienti disposizioni Pontificie, si è ancora recato pregiudizio al regolare andamento delle cause. Ond'è, che la S. Congregazione, dopo avere tutto ciô maturamente ponderato, ha creduto opportuno di adottare un temperamento, che, mantenendo la divisione degli officii, ne regoli più equamente le attribuzioni; e cosi procurando la osservanza dei Pontifici decreti, rimuovere quegl'inconvenienti che ne resero meno utile la esecuzione.

I. Pertanto la S. Congregazione conforma di nuovo e prescrive la divisione ed incompatibilité dei duc offici di Awocato e di Procuratore della S. Congregazione dei Riti, proibendone espressamente la *cumulativa.* E percioche riguarda quclli che, eziandio con privilegio speciale, abbianoesercitato contemporaneamente i due offici, determina che a datare da un mese dalla pubblicazione dei présente decreto, essi debbono dichiarare espressamente quale dei due intendevano di esercitare in appresso, e che fatta tale dichiarazione, non possano in verun modo ingerirsi nelTaltro.

II. Agli Awocati appartengono le risposte alie Animawersioni di Mons. Procuratore della Fede sopra i *dubbi maggiori,* cioè suile virtù e miracoli. A questi dubbii (ma pel solo effetto suddetto), s'intendono equiparati gli altri della introduzione della causa, validité dei processi, dottorati, scritti e culto immemorabile.

La compilazione delle informazioni dei Sommario e degli articoli nei dubbii maggiori ed anche in quclli d'introduzione di causa o di culto immemorabile costituendo come la base delle cause, sarà di comune pertinenza dell'Awocato e dei Procuratore, ripartendone gli utili, onde la difesa riesca di comune accordo.

Gli Awocati sottoscrivono pure le informazioni dei dubbii maggiori, e degli altri ad essi equiparati, unitamente al Procuratore della causa.

L'Awocato ha pure la totale direzione della causa, e di accordo col Procuratore deve sorvegliarc l'impianto dei processi che si tanno nelle Curie fuori di Roma.

III. I Procuratori fanno tutte le istanze che occorrono, le presentano e ritirano dalla Segreteria o Cancelleria; hanno in iscritto tutti i Memoriali nonchè le informazioni e le risposte alie .Animaw ersioni sui dubbii minori

[1] Cf. N. 5626.

del *non culto,* della fama in genere, degli Ofhzi e Messe c Patronati. Qualora pero questi dubbii richiedano l'opéra più laboriosa dell'Awocato, negiudicherà in proposito l'Emo Card. Ponente, e cio pure farà per qualunquc altro punto controverso. Nulla viene cambiato circa la prassi della infonrnzione orale.

IV. Ad evitare poi inutili spese, e ad agevolare lo studio delle cause a chi deve dare il voto, gli Awocati ed i Procuratori si asterranno da ogni superfluità nella composizione delle scritture e dei Sommari. Perciô si studieranno di non ripetere le stesse testimonialize nei Sommari e negli Elenchi delle virtù, e di non trascrivere le Animawersioni per esteso nelle risposte, nè di riportare lunghi tratti del Sommario si nelle informazioni, che nelle risposte.

Ove molti testimonii ripetano le stesse cose, dopo riferite le testimonialize più importanti, delle altre concordi si citerà nei Sommari il luogo relativo dei processi. Nelle introduzioni di causa si riporteranno poche lettere postulatorie di maggior rilievo: quanto allé altre, basterà indicare i nomi dei Postulanti e la data.

Trattandosi il dubbio delle virtù eroiche, si usera la massima brevità nei titoli della fama in vita e dopo la morte, a meno che trattisi di cause antiche, seconde le norme date da Benedetto XIV.[1]

Nel rispondere aile obbiezioni già sciolte nolle risposte precedent!, ove non si rechino argomenti nuovi, si farà rilevare brevemente il valore delle risposte date, senza riprodurle diffusamente. Qualora la natura della causa non esiga altrimenti (di che si lascia il giudizio a Monsignor Promotore della Fede), i difensori procureranno che i Sommari suite virtù non oltrepassino pag. 500 di stampa; 100 quei di ciascun miracolo, sulla fama in genere, c sui culto immemorabile; 300 quelli sull'introduzione della causa, e che tutti gli altri ne abbiano mono a seconda della loro importanza. Le informazioni sulle virtù non oltrepasseranno le 100 pagine; quelle su ciascun miracolo, 50; sulla introduzione di causa, 80; sulla fama di santità e sui culti immemorabili, 60; sulla validité dei processi in proporzione del loro numero, non più di 30 per gli altri dubbii minori.

VY*M

E perché queste regole siano più facilmentc eseguitc, si richiama in vigore la disposizione di Urbano VIII,[2] che i Sommari e le scritture siano presentate *in originale* al Sottopromotore della Fede, il quale cosi,prima che si venga alia stampa, potrà sorvegliare la esecuzione di queste nonne, cd in caso contrario non opporre il suo *Revisa.*

Qualsiasi mancanza aile medcsime per parte degli Awocati 0 Procuratori, come anche qualsiasi abuso relativo alla tabella delle tasse, sia col crcscerle arbitrariamente, sia coll'affacciar titoli o diritti a retribuzioni non comprese nella medesima, saranno puntiti colla sospensione dall'ufücio almeno per un anno e con pene anche maggiori in caso di recidiva, fino alia completa espulsione dall'ofHcio.

1 Cf. N. 5779.
1 Cf. N. 213» 53j6.

Le precedent! disposizioni con la relativa sanzione furono discusse ed jpprovate dagli Emi e Rmi Signori Cardinali della Sacra Congrcgazione dei Riti nellordinaria adunanza tcnuta in Vaticano il 6 aprile 1897.

E fattasi dal sottoscritto Cardinale Prefetto relazione di quanto precede alla Santità di N. S. Leone Papa XIII nell'udienza 10 maggio detto anno, la Santità Sua si degnô confermare ogni disposizione con la suprema Sua Autorità, ordinando che da tutti, ai quali spetta, se ne esiga la più esatta esecuzione. Roma, dalla Segreteria della S. Congregazione dei Riti, 12 maggio 1897. - Gaetano Card. Aloisi-Masella, *Prefetto della S. C. dei Riti.* - Diomede Panici, *Segretario.*

[Codex pro Postulatoribus, Appendix X].

6275.

S. R. C., *Parisien.*, 14 maii 1897.

Anno 1894, die 20 iunii, ab Emo ct Rmo Domino Cardinali Archiepiscopo Parisiens! Sacrae Rituum Congregationi propositum fuit dubium super consecratione novae Parisiensis Ecclesiae nomine S. Francisci Xaverii Deo dicatae, ct Altaris maioris cuius mensa lapidea cx tribus partibus fractis constabat, etsi adeo cocmcntatis ut nulla divisio appareret?

Et Sacra Rituum Congregatio, die 23 iulii 1894 rescripsit: « Quoad expositum casum, acquiescat ».

Quum autem idem Emus ct Rmus Archiepiscopus per litteras die 28 elapsi mensis aprilis datas novum dubium Sacrae ipsi Congregationi exposuerit; nimirum:

Utrum praedictum Rescriptum intelligendum sit co sensu quod Altare portable Altari fixo superpositum remanere debeat; an potius, eo remoto, de Apostolica auctoritate enunciatus defectus consecrationis supradicti Altaris fixi sanetur?

Et Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctisssimo Domino Nostro Leone Papa XIII tributarum, ad relationem Secretarii ct exquisito voto Commissionis Liturgicae, dubio super interpretatione praecedentis Rescripti respondendum censuit:

In casu, Negative, ad primam partem; Affirmative, ad secundam; sanato dc Apostolica venia cnunciato defectu consecrationis ». Atque ita rescripsit, praecedens responsum confirmando et declarando.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3954].

6276.

S. R. C., *Agennen.*, 28 maii 1897.

Rmus Dominus Episcopus Agennensis a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem enixe postulavit; nimirum:

Dubium II. Num Parochi Missae Sacrificium pro populo celebrare

debeant non solum in Festo primario principalis Patroni propriae Paro-
chiae, sed etiam in l esto primario Patroni praecipui totius Diocccseos?

Dubium III. Num Missa parochialis, etiam non cantata, rationem habeat Missae conventualis, ita ut in ea supprimi debeant tum commemoratio simplicis tum preces post Missam?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito voto Commissionis Liturgicae omnibusque accurate perpensis, rescribendum censuit:

Ad II. «Affirmative, ad primam partem; et etiam ad secundam, si hoc alterum Festum celebretur cum feriatione, saltem de iure ».

Ad III. «Negative».

Atque ita rescripsit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3957].

6277.

S. R. C., *Nicoteren. et Tropien.*, 9 aug. 1897.

Rmus Dominus Dominicus Taccone-Gallucci, hodiernus Episcopus Nicoteren. et Tropien., Sacrae Rituum Congregationi ea quae sequuntur humillime exponens opportunam dubiorum solutionem et facultatem postulavit; nimirum:

Ante annum 1880 in Cathcdrali Ecclesia Tropien., quae superiori seculo fuerat consecrata, innovationes factae sunt, nempe; Altare maius marmoreum, quod retro habebat Chorum seu Sedes Canonicorum et Mansionariorum, dimotum fuit et postremo parieti innixum, manentibus ante illud sedibus choralibus; quare nova indiget consecratione. Insuper parietum et fornicum crusta, vulgo *intonaco,* tota simul disiccta fuit, atque partim denuo confecta et depicta, partim vero marmoreis tabulis subrogata. Plura quoque Altaria marmorea habent in medio mensae lapidem quadrum in forma Altaris portatilis caemento firmatum. Hinc quaeritur:

I. An Ecclesia Cathedralis Tropien. exeerata sit, quia tota simul crusta disiccta fuit? Et quatenus Negative,

II. Quum eadem Ecclesia ob diuturnam opificum mansionem sit reconcilianda, ipse Episcopus Tropien. petit facultatem delegcndi Sacerdotem ad eiusmodi reconciliationem seu benedictionem.

III. Quum supradicta Altaria cum lapidibus quadris in medio, consecrata fuerint ad modum Altarium fixorum, quorum mensa unico lapide constat, stipiti lapideo ex utraque parte adhaerens; idem Episcopus postulat, quatenus opus sit, sanationem quoad praeteritum tempus et dispensationem quoad futurum, ut in iisdem Altaribus, etiam in posterum, Sacrum fieri valeat, prouti hucusque factum fuit.

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, omnibus rite perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. Negative; iuxta Decretum diei 19 maii 1896, ad II, a Summo Pontifice confirmatum dic 8 lunii eiusdem anni ». l

l cf. n. 6262.

Ad II. «Pro gratia».

Ad III. «Pro gratia, quatenus opus sit tum sanationis tum dispensationis ad effectum de quo agitur. Curet tamen Episcopus ut Altaribus portatilibus fixa substituantur ».

Atque ita rescripsit et de Apostolica Auctoritate petitas facultates concessit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3962].

6278.

S. R. C., *Ordinis Minorum de Observantia S. Francisci,* 17 sept. 1897.

Rmus P. Commissarius Generalis Fratrum Minorum Observantium Provinciae Calabriae Sacrae Rituum Congregationi ea quae sequuntur humillime exposuit, nimirum:

In Conventu Fratrum Minorum Franciscalium de Observantia prope Petiliam Policastri ex Provincia Calabriae, abhinc tribus seculis una colitur Spina Coronae D. N. I. C. sanguine conspersa et quondam a Rmo Archiepiscopo S. Severinae, in cuius Dioecesi situm est oppidum, iuridice recognita et approbata. Haec autem S. Reliquia cum exponitur fidelium venerationi, super tabernaculum collocari solet, in quo SSfhum Sacramentum asservatur et ante ipsam transeuntes utrumque flectunt genu; et ipsi Sacerdotes ante eam expositam celebrantes omnia peragunt, quae ante SSfnum Sacramentum expositum fieri solent. Idem vero Rmus P. Commissarius Generalis in sua canonica visitatione haec omnia nonnisi SSihae Eucharistiae ratus convenire ex ecclesiastica institutione, iussit ab his abstineri ct omnia peragi ad tramitem Decretorum Sacrae Rituum Congregationis. Quod aegre ferentibus quibusdam, ut efficacius, in casu, omnis abusus eliminetur et debitus honor Sacrae Spinae D. N. I. C. tribuatur, praedictus orator ab eadem Sacra Congregatione enixe postulavit:

I. Utrum praefati usus approbari; an saltem tolerari possint? Et quatenus Negative,

II. Quis sit legitimus cultus eidem Sacrae Spinae tribuendus?

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, attentis expositis, utrique postulato rescribendum censuit:

Negative; et stetur Decretis, praesertim in Tridentina diei 12 martii 1836, in responsione ad dubium primum;[1] aliisque respicientibus cultum exhibendum ac praescriptum pro Reliquiis vivificae Crucis aliorumque instrumentorum Passionis Dominicae ».[2]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3966].

1 Cf. N. 5880.

1 Cf. N. 5786, 5874, 5884, 59'6, 6027, 6149.

6279.

S. R. C., *Baren.,* 30 nov. 1897.

Per rescriptum Sacrorum Rituum Congregationis, datum die 27 mardi, hoc labente anno, confirmata fuit sententia Archiepiscopi Barensis in controversia de praecedentia inter Confraternitatem SSmi Sacramenti et Sodalitium Tertii Ordinis S. Francisci in oppido *Triggiano* nuncupato.[1] Quum vero praedicta Confraternitas novam postulasset atque obtinuisset revisionem et examen praedictae sententiae, eadem Sacra Congregatio in altero conventu ordinario Rotali, subsignata die, ad Vaticanum habito coram Emo et Rfho Cardinali Domino Lucido M. Parocchi Episcopo Portuensi et S. Rufinae, loco et vice Emi et Rmi Card. Domini Caietani Aloisi Masella, causae Ponentis, iterum maturo examine perpensis omnibus ab utraque parte contendente deductis ac sententia supradicta una cum Rescripto eam confirmante, ad propositum dubium: An sit standum vel recedendum a decisis? respondendum censuit:

« Standum in decisis ; et praecedentiam in casu spectare ad Tertium Ordinem ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3968].

6280.

S. R. C., *Dubium seu Galliarum,* 14 ian. 1898.

In plurimis Galliae Ecclesiis atque Oratoriis usus invaluit postremis hisce temporibus sacram Hostiam, quae in Ostensorio exponenda est, recondendi intra duo crystalla apte cohaerentia, eamque in Tabernaculo reponendi absque ulla capsula, seu custodia.

Hinc a Sacrorum Rituum Congregatione expostulatum fuit: An eiusmodi praxis licita sit?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito etiam voto Commissionis Liturgicae ac re mature perpensa, proposito dubio respondendum censuit:

Affirmative; dummodo sacra Hostia in dictis crystallis bene sit clausa atque crystalla non tangat, iuxta Decreta alias edita ».[2]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3974].

[1] Cf. N. 6271.
[2] Cf. N. 6035.

6281.

S. R. C., *Bellunen. et Feltren.*, 4 febr. 1898.

Ritius Dominus Salvator Ioannes Baptista Bolognesi Episcopus Bellunen. et Feltren., pastorali visitatione dioecesana peracta, a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem humiliter expetivit; nimirum:

Dubium IV. Num possit tolerari antiqua consuetudo erigendi Altare portatile in Ecclesiis vel Oratoriis publicis, quibusdam occurrentibus solemnitatibus et confluente ingenti populi frequentia?

Dubium V. Num, extante dubio de privilegio, tolerari possint in domibus privatis fenestrae, quae introspiciunt adiunctam Ecclesiam vel Oratorium publicum, quaeque non absque gravi familiarum moerore et cum magna difficultate claudi possent?

Dubium VI. Num in Ecclesiis consecratis et non tantum benedictis, ubi nullus extat Altare fixum consecratum vel, si aliquod extabat, hoc per defectum substantialem uti exeeratum habetur, remanere queant Altaria tantum portatilia?

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, audito etiam voto Commissionis Liturgicae reque accurate perpensa, rescribendum censuit:

Ad IV et V. « Rmus orator acquiescat ».

Ad \ I. « Quam primum fieri possit, consecretur Altare fixum, praesertim Altare maius, in forma consueta, iuxta Pontificale Romanum ».

Si vero Altare fixum consecratum fuit, sed per aliquem defectum substantialem amisit consecrationem; tunc, dummodo omnes adsint conditiones requisitae ad novam consecrationem Altaris, haec perfici poterit e.v *gratia* per ritum ac formulam brevem, ad tramitem Instructionis ab ipsa Sacra Rituum Congregatione apposite tradendae ». – Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3978].

6282.

S. R. C., *Congregationis SS. Redemptoris,* 11 fcbr. 1898.

Rev. P. Petrus Blerot e Congregatione SSmi Redemptoris et Director generalis Archiconfratemitatis a Sancta Familia nuncupatae, quae Leodii in Belgio anno 1844 canonice erecta, titulo Archiconfratemitatis anno 1847 ab Apostolica Sede decorata fuit, a Sacra Rituum Congregatione, de expresso consensu plurium Reverendissimorum Antistitum, sequentis dubii solutionem humillime flagitavit; nimirum:

Num, attentis Decretis a Sacra Rituum Congregatione editis relate ad recitationem Litaniarum, continuari possit consuetudo, qua sodales praedictae Archiconfratemitatis in congressibus, ad quos in Ecclesiis et Oratoriis publicis, etiam ianuis clausis, ipsi soli admittuntur, et extra functiones liturgicas, non pnvatim sed communiter recitant quasdam Litanias, gesta

ct exempla Sanctae Familiae, a qua nomen habent, referentes et a plerisque Reverendissimis Ordinariis approbatas?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae omnibusque accurate perpensis, dubio proposito respondendum censuit:

« Serventur Decreta,l non obstante consuetudine ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3980].

6283.

S. R. C., ii febr. 1898.

Praeter tres Litanias pro usu publico in universali Ecclesia approbatas, h. e., Litanias Sanctorum, Litanias B. M. V. et Litanias SSmi Nominis Iesu, peculiares quaedam Litaniae habentur ex. gr. de Purissimo Corde B. M. V. aliaeque ab uno vel altero Rmo Ordinario pro usu tantum privato approbatae, quae idcirco neque in Breviario neque in Rituali Romano continentur.

Quaeritur I. Num eiusmodi peculiares Litaniae ita strictim prohibeantur, ut Monialibus sive Religiosis Institutis non liceat illas privatim canere vel recitare ad instar precum oralium? Et quatenus Negative,

II. Num iisdem Religiosis Familiis illas liceat canere vel recitare communiter in Choro, aut respectivo Oratorio?

III. Item num peculiares eiusmodi Litanias liceat fidelibus in publica Ecclesia sive privatim, sive communiter, cantare vel recitare ad modum quarumcumque precum?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, omnibus in casu perpensis, ita rescribendum censuit; videlicet:

Ad I. «Negative, h. e., ita strictim non sunt prohibitae, ut singulis privatim eas non liceat cantare, vel recitare ».

Ad II. « Negative; h. e., ita strictim prohibentur, ut communiter in Choro publico vel publico Oratorio illas Litanias cantare vel recitare minime liceat ».

Ad III. «Ad primam partem, h. e. *privatim,* Affirmative; ad secundam vero, h. e. *communiter,* Negative ».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3981].

6284.

S. R. C., *Vicariatus Apostolici Se-Ciuensis Sept.-Occidentalis,* 2l iun. 1898.

Rmus Dominus Iulianus Maria Dunard, Episcopus titularis Calaën et Vicarius Apostolicus Se-Ciuensis Sept.-Occidentalis, Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII humillime exposuit in suo Vicariatu ex vetusta

1 Cf. N. 6233, 6263, 6264.

consuetudine adhiberi Amictus, Albas, Tobaleas Altarium necnon corporalia et pallas tela quadam confectas, quae vulgo *Hiapou* nuncupatur. Quamvis autem ob paupertatem missionariorum et ob deficientiam telae ex lino compositae Apostolica Sedes aliquando induisent pro sacris supellectilibus telam bombycinam seu ex gossypio; usus tamen invaluit alterius telae *Hiapou,* quae ex planta a peritis historiae naturalis *Urtica nivea* et in lingua sinensi *llo-ma* appellata et ad familiam lini pertinente, provenit. Quare idem Rmus orator ipsum SSfhum Dominum Nostrum enixe rogavit ut usus praedictae telae, cuius exemplum subiecit, pro sacris supellectilibus, in suo Vicariatu Apostolico continuari legitime possit.

Sanctitas porro Sua, referente Emo ac Rmo Domino Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, audito etiam voto Commissionis Liturgicae, attentis peculiaribus expositis adiunctis iisque perdurantibus, de speciali gratia benigne precibus annuit, dispensando a lege et usu telae lineae adhibendae in casu et ad effectum de quo agitur; atque consuetudinem vigentem in memorato Vicariatu Apostolico ratam habendo et in posterum permittendo; servatis de cetero servandis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3995].

6285.

S. R. C., decr. 5 aug. 1898.l

Quae praecipue observanda sunt vel cavenda, circa usum palaeoslavici idiomatis in sacra liturgia, Sacra haec Congregatio iam edixit die 13 februarii 1892;2 atque iis opportune significavit Slavorum Meridionalium Episcopis, qui Ecclesiis praesunt, ubi eiusmodi praxis invaluit. Quum vero, hac super re, /Xpostolicae Sedi nova proposita sint dubia, SSfhus Dominus Noster Leo div. prov. Papa XIII, pro sua erga Slavos paterna sollicitudine, ad praedictas normas enucleandas et firmandas, omnemque removendam perplexitatem, grave hoc negotium peculiaris coetus S. R. C. Cardinalium examini submitti iussit.

Re igitur in omnibus mature perpensa, attentisque Summorum Pontificum Constitutionibus et Decretis, praesertim Innocentii IV. qui Episcopis Senien., anno 1248, et Veglen., anno 1252, slavica utendi lingua concessit *licentiam, in illis dumtaxat partibus, ubi de consuetudine observantur praemissa, dummodo ex ipsius varietate litterae sententia non laedatur;* item Urbani λ 111, cuius iussu anno 1631 libri liturgici glagolitice editi sunt, ad *usum Ecclesiarum, ubi hactenus praefato idiomate celebratum fuit, nisi maluerint latino;* nec non Benedicti XIV, qui novam ipsorum librorum editionem, anno 1754, 3

1 Litterae Sacrae Congregationis ad Archiepiscopos, Episcopos et Ordinarios Provinciarum Goritien., Iadrcn. et Zngabricn. de usu linguae Slavicae in sacra liturgi».

2 Cf. N. Ô2Ï2.

3 Cf. N. 432.

authenticam declaravit, pro iis, *qui ritum slavo-latinumprofitentur*^demum Pii VI, qui anno 1791 Breviarium eius auspiciis denuo impressum recognovit;l iidem Eminentissimi Patres eas quae sequuntur regulas statuerunt illasque Sanctitas Sua ratas habuit, adprobavit et in posterum ab omnibus inviolate servari mandavit:

I. «Usus palaeoslavicae linguae in sacra liturgia considerari et haberi debet velut *reale* privilegium certis inhaerens Ecclesiis, minime vero ad instar privilegii *personalis,* quod nonnullis Sacerdotibus competat ·.

« Episcoporum igitur officii munus erit in unaquaque Dioecesi quam primum conficere indicem seu catalogum Ecclesiarum omnium et singularum, quas certo constet, in praesens ea concessione rite potiri ».

« Ad dubia porro amovenda, asserti privilegii probatio desumatur ex documentis ac testimoniis, quae in tuto ponant et probe demonstrent illud invaluisse et reapse vigere triginta saltem abhinc annis; quod temporis spatium in re praesenti tamquam sufficiens habetur ex indulgentia speciali Sanctae Sedis ».

« Si quae deinceps controversiae aut difficultates in eiusmodi probationum negotio oriantur, illas Episcopi Sacrae Rituum Congregationi subiiciant, rerum adiuncta explicate ct distincte exponendo, pro singulorum casuum solutione ».

II. «Praedicto Ecclesiarum privilegiatarum indice semel confecto et publicato, nulli prorsus licebit, in aliis Ecclesiis, quacumque ratione vel quovis praetextu linguam palaeoslavicam in sacram liturgiam inducere: si quid vero secus aut contra contigerit attentari, istiusmodi ausus severa coercitione reprimantur ».

III. «In Ecclesiis, quae supra memorato gaudent privilegio, Sacrum facere et Officium persolvere publica et solemni ratione, permissum exclusive erit palaeoslavico idiomate, quacumque seclusa alterius linguae immixtione. Libri ad Sacra et ad Officium adhibendi characteribus glagoliticis sint excusi atque ab Apostolica Sede recogniti et adprobati: alii quicumque libri liturgici, vel alio impressi charactere, vel absque approbatione Sanctae Sedis, vetiti omnino sint et interdicti ».

IV. « Ubicumque populus Sacerdoti celebranti respondere solet, aut nonnullas Missae partes canere, id etiam nonnisi lingua palaeoslavica, in Ecclesiis privilegiatis fieri licebit. Idque ut facilius evadat, poterit Ordinarius fidelibus exclusive permittere usum manualis libri latinis characteribus, loco glagoliticorum exarati ».

V. « In praefatis Ecclesiis, quae concessione linguae palaeoslavicae indubitanter fruuntur, Rituale, slavico idiomate impressum, adhiberi poterit in Sacramentorum et Sacramentalium administratione, dummodo illud fuerit ab Apostolica Sede recognitum et probatum ».

\ I. l Sedulo curent Episcopi in suis Seminariis studium provehere cum latinae linguae, tum palaeoslavicae, ita ut cuique Dioecesi necessarii Sacerdotes praesto sint ad ministerium in utroque idiomate ».

l Bull. Rom. Cont., tom. 9, p. 5, (j.

VII » Episcoporum officium erit, ante Ordinationem sacram, designare Clericos, qui latinis, vel qui palaeoslavicis Ecclesiis destinentur, explorata in antecessum promovendorum voluntate et dispositione, nisi aliud exigat Ecclesiae necessitas ».

VIII. «Si quis Sacerdos, addictus Ecclesiae, ubi latina adhibetur lingua, alteri debeat Ecclesiae inservire, quae palaeoslavici fruitur idiomatis privilegio, Missam solemnem ibi celebrare Horasque canere tenebitur lingua palaeoslavica; attamen illi fas erit privatim Sacra peragere et Horas canonicas persolvere latina lingua ».

« Idem vicissim dicatur de Sacerdote, palaeoslavici idiomatis Ecclesiae adscripto, cui forte latinae Ecclesiae deservire contigerit ».

IX. « Licebit pariter Sacerdotibus latini eloquii Ecclesiae inscriptis, in aliena Ecclesia, quae privilegio linguae palaeoslavicae potitur, Missam privatam celebrare latino idiomate ».

Vicissim Sacerdotes, linguae palaeoslavicae Ecclesiis addicti, eodem idiomate Sacrum privatim facere poterunt in Ecclesiis ubi latina lingua adhibetur ».

X. « Ubi usus invaluit in Missa solemni Epistolam et Evangelium slavice canendi, post eorumdem cantum latino Ecclesiae ipsius idiomate absolutum, huiusmodi praxis servari poterit, dummodo adhibeatur lingua palaeoslavica. In Missis autem parochialibus fas erit, post Evangelii recitationem, illud perlegere vulgari idiomate, ad pastoralem fidelium instructionem ».

XI. « Si forte in Paroeciis, quae linguam habent palacoslavicam, aliquis c fidelibus prolem renuat sacro sistere fonti, nisi Rituali latino Baptismus conferatur; vel si qui Matrimonium recusent celebrare, nisi latina lingua sacer absolvatur ritus, Parochus opportune illos instruat moneatque; et si adhuc in propria sententia persistant, Baptismum aut benedictionem nuptialem privatim latina lingua ministret ».

«Vicissim agatur, in Paroecia latinae linguae, si quis slavico idiomate ritus praedictos omnino peragi similiter exigat ».

XII. « In praedicatione verbi Dei, aliisve cultus actionibus, quae stricte liturgicac non sunt, lingua slavica vulgaris adhiberi permittitur ad fidelium commodum et utilitatem, servatis tamen Generalibus Decretis huius Sacrae Rituum Congregationis ».

XIII. «Episcopi illarum regionum, ubi eadem in usu est lingua vernacula, studeant uniformi curandae versioni precum et Hymnorum, quibus populus indulget in propria Ecclesia: ad hoc ut qui ex una ad aliam transeunt Dioecesim vel Paroeciam in nullam offendant precationum aut canticorum diversitatem ».

XIV. ' Pii libri, in quibus continetur versio vulgata liturgicarum precum, ad usum tantummodo privatum Christifidelium, ab Episcopis rite recogniti sint ct approbati ».

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 3999]·

6286.

S. R. C., *Mexicans,* 10 sept. 1898.

Rmus Dominus Prosper Iosephus M. Alarcon Archiepiscopus Mexicanus Sacrorum Rituum Congregationi ea quae sequuntur humiliter exposuit; nimirum:

I. Ex antiquissimo usu in plerisque Ecclesiis huius Dioeceseos loco Conopei apponitur ad ostium Tabernaculi, in quo SSma Eucharistia asservatur, tabula quandoque ex metallo, quandoque ex tela acu picta, vel etiam ex moderni temporis charta dicta oleographica, in qua apparent symbola: SSma Eucharistia vel SSmum Nomen Iesu aut alia huiusmodi, imo aliquando imago Beatae Mariae Virginis.

II. In usu pariter antiquissimo, loco antipendii, quod totam anteriorem partem Altaris tegat, penes aliquas Ecclesias est parvum antipendium vulgo *Palia,* circa dimidium metri habens ex quavis parte, quod suspenditur in medio Altaris.

III. Tandem loco tintinnabuli pro Sacrosancto Missae Sacrificio nonnulac Ecclesiae novissime coeperunt adhibere quoddam cymbalum dictum *Indorum Orientalium,* quod est ad modum magni catini semipendentis ab hasta lignea, et percussum ab Acolytho sonum elicit.

Hinc idem Rmus Archiepiscopus ab ipsa Sacra Congregatione enixe postulavit: An tolerari possit in casu usus tum praedicatae tabulae ad ostium tabernaculi loco conopei; tum enunciati parvi antipendii; tum demum supradescripti cymbali Indorum Orientalium?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito voto Commissionis Liturgicae omnibusque accurate perpensis, rescribendum censuit:

« Negative ad omnia; seu non convenire ». Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4000].

6287.

S. R. C., *Utinen.,* 13 ian. 1899.

Rmus Dominus Aegyptianus Canonicus Prugnetti Provicarius Generalis Archidioeceseos Utinensis a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem humillime postulavit; nimirum:

Dubium I. Utrum aqua baptismalis, Sabbato Sancto et \ igilia Pentecostes benedicenda sit in Ecclesiis tantum parochialibus; an etiam in filialibus quae sacrum fontem legitime habent? Et quatenus Affirmative ad secundam partem.

Dubium II. Utrum sufficiat aquam benedicere, usque ad sanctorum Oleorum infusionem exclusive in parochiali Ecclesia; et inde aqua ad alias Ecclesias delata, in singulis Ecclesiis sanctorum Oleorum infusionem peragere; an debeat integra in singulis Ecclesiis fieri benedictio?

Dubium III. Utrum deficiente Clero in Ecclesiis filialibus, vel eodem impedito mane Sabbati Sancti ob functiones parochiales et vespere ob domorum benedictionem, liceat renovationem fontis ad alium diem differre?

Dubium IV. Utrum Parochus, in cuius Paroecia plures sunt Ecclesiae cum fonte baptismali, quique ius habet conficiendi in singulis renovationem sacri fontis, quam per se nequit perficere, debeat alium Sacerdotem delegare ad eam Sabbato Sancto et Vigilia Pentecostes peragendam?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae omnibusque expensis, rescribendum censuit:

Ad I et II. « Negative, ad primam partem; Affirmative ad secundam; iuxta Rubricas et Decreta ».[1]

Ad III. « Negative; ct in casu adhibeatur Memoriale Rituum pro Ecclesiis minoribus iussu Benedicti Papae XIII editum ».

Ad IV. « Affirmative ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4005].

6288.

S. R. C., decr. 23 ian. 1899.

A Sacra Rituum Congregatione saepe postulatum est quaenam Oratoria ceu semipublica habenda sint. Constat porro Oratoria publica ea esse, quae auctoritate Ordinarii ad publicum Dei cultum perpetuo dedicata, benedicta vel etiam solemniter consecrata ianuam habent in via, vel liberum a publica via Fidelibus universim pandunt ingressum. Privata e contra stricto sensu dicuntur Oratoria, quae in privatis aedibus in commodum alicuius personae vel familiae ex induito Sanctae Sedis erecta sunt. Quae medium inter haec duo locum tenent, ut nomen ipsum indicat, Oratoria semipublica sunt et vocantur.

Ct autem quaelibet ambiguitas circa haec Oratoria amoveatur, Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, statuit et declaravit: Oratoria semipublica ea esse, quae etsi in loco quadammodo privato, vel non absolute publico, auctoritate Ordinarii erecta sunt; commodo tamen non Fidelium omnium nec privatae tantum personae aut familiae, sed alicuius communitatis vel personarum coetus inserviunt. In his sicut auctoritate Ordinarii sacrosanctum Missae sacrificium offerri potest, ita omnes qui eidem intersunt, praecepto audiendi Sacrum satisfacere valent. Huius generis Oratoria sunt quae pertinent ad Seminaria et Collegia ecclesiastica; ad pia Instituta et Societates votorum simplicium, aliasque Communitates sub regula sive statutis saltem ab Ordinario approbatis; ad Domus spiritualibus exercitiis addictas; ad Convictus et Hospitia iuventuti litteris, scientiis aut artibus instituendae destinata; ad Nosocomia, Orphanotrophia, nec non ad Arces et Carceres; atque similia Oratoria, in

[1] Cf. N. 6215.

quibus ex instituto aliquis Christifidelium coetus convenire solet ad audiendam Missam. Quibus adiungi debent Cappellae, in Coemeterio rite erectae, dummodo in Missae celebratione non iis tantum ad quos pertinet, sed aliis etiam Fidelibus aditus pateat.

Adoluit autem Sanctitas Sua sarta et tecta iura ac privilegia Oratoriorum, quibus fruuntur Emi S. R. E. Cardinales, Rmi Sacrorum Antistites atque Ordines Congregationesque Regulares. Ac praeterea confirmare dignata est Decretum in una *Nivernen.* diei 8 martii 1879.[1]

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4007].

6289.

S. R. C., *Marianopolitana,* 27 ian. 1899.

Rmus Dominus Paulus Bruchési Archiepiscopus Marianopolitanus Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humiliter subiecit; nimirum:

Dubium II. Num Antiphonae *Ne reminiscaris* et *Trium puerorum* quae privatim a Sacerdote recitantur ante et post Missam, duplicandae sunt vel non, iuxta ritum Missae quam celebrat?

Dubium III. An satisfacit obligationi suae Clericus in Ordinibus Sacris constitutus, qui sponte vel invitatus se adiungit Clero, Officium ab Officio ipsius Clerici diversum canenti vel recitanti?

Et Sacra eadem Congregatio, referente subscripto Secretario, audito etiam voto Commissionis Liturgicae, re mature perpensa, rescribendum censuit:

Ad II. «Ad libitum in casu, iuxta ritum Officii vel Missae».

Ad III. «Generaliter Negative».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4011].

6290.

S. R. C., *Salernitana,* 18 febr. 1899.

Hodiernus Prior Sodalitii a SSmo Sacramento in Civitate *Eboli* nuncupata, Archidioeceseos Salernitanae, erecti anno 1540 per Bullam Pauli Papae III, ut *Christi Corpus honorificentissime in Ecclesiis custodiretur tt in Processionibus deduceretur,* nomine suo suorumque Confratnim a Sacra Rituum Congregatione nuper expostulavit speciale Apostolicum Privilegium, quo iidem Confratres in Processione SSmi Sacramenti praecedere queant novissimos Sodales Tertii Ordinis Carmelitarum ibidem canonice instituti. Exquisita super hac re sententia tum Rmi Archiepiscopi Salernitani, tum Rmi P. Magistri Prioris Generalis Ordinis Carmelitici, Antiquae Observantiae,

[1] Cf. N. 6117.

Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, omnibus accurate perpensis, enunciato postulato respondendum censuit:

«Non expedire; ct attendendum esse ius commune quod Tertiis Ordinibus collegialiter, proprio habitu et sub Cruce, incedentibus semper et ubique supra quascumque Sodalitates tribuit praecedentiam, iuxta Decreta etiam recentiora: *Dubii* 28 maii 1886,[1] *Lucerina,* 4 iulii 1887,[2] *Monopolitana,* 27 martii 1893, [3] *Nucerina Paganorum,* [1] martii 1894 [4] et *Baren.,* 27 martii ct 30 novembris 1897;[5] et prouti in una *Monopolitana,* 23 martii 1619, [6] eadem Sacra Congregatio, referente Cardinali Bcllarmino, sancivit de praecedentia Monachorum supra Mendicantes ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4012].

6291.

S. R. C., *AIatrina,* 18 mart. 1899.

R, D. Raphael Rossi, hodiernus Magister Caeremoniarum Revmi Episcopi Alatrini, de eius mandato a Sacrorum Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem humillime postulavit; nimirum:

Dubium I. In Cathedrali Basilica Alatrina, quum Episcopus Pontificalia sit peracturus, Canonici in eiusdem associatione ab aede episcopali ad Ecclesiam quamdam Processionem instituunt: nempe praeit Crux cum candelabris, mox Seminarium, Beneficiarii, Canonici et postremo loco Episcopus. Nunc quaeritur: An ista consuetudo servari possit?

Dubium VI. An in Conservatoriis puellarum Missae a Cappellano celebratae inservire possit, extra cancellos vel longius ab Altari, aliqua ex puellis vel Monialibus, quum non facile sit alium inservientem invenire?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibus diligenter expensis, rescribendum censuit:

Ad I. « Servetur Caeremoniale Episcoporum, Lib. I, Cap. 15».

Ad VI. « Affirmative, in casu; et ex necessitate ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4015].

1 Cf. N. 6175.
1 Cf. N. 6183.
3 Cf. N. 6223.
4 Cf. N. 6232.
s Cf. N. 6271,
4 Cf. N. 5280.

6292.

S. R. C., *Urbis et Orbis,* 2 apr. 1899.

Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII per Decretum Sacrorum Rituum Congregationis diei 27 iunii superioris anni Litanias Sacratissimi Cordis lesu adprobavit illasque publice recitari vel decantari in Ecclesiis et Oratoriis Dioecesium Massilien. ct Augustodunen. atque Ordinis Visitationis B. M. V. benigne induisit. [1] Exeo tempore Rmorum Sacrorum Antistitum et Religiosarum Familiarum piarumque consociationum petitiones ita frequentes ad Apostolicam Sedem pervenerunt, ut in omnium votis pateret esse maiorem gloriam et laudem ipsius SSihi Cordis cum incremento pietatis per invocationes approbatas ubique diffundi; prouti SS. Nomen lesu per Litanias proprias, Rituali Romano insertas, in toto Orbe Catholico a Christifidelibus publica et communi laude celebratur. Accedit etiam quod Sanctissimus Dominus Noster pro devotione qua fervet erga Amantissimum Cor lesu atque studio remedium afferendi malis quibus magis indies premimur, eidem Sacratissimo Cordi consecrare intendit mundum universum. Haec autem consecratio ut solemniore ritu fiat, triduanas preces, praedictis invocationibus adhibitis, propediem indicere decrevit. Eapropter Sanctissimus Dominus Noster ut Litaniae Sacratissimi Cordis lesu, iam probatae et Indulgentiis tercentum dierum auctae, ubique terrarum tum privatim tum publice recitari et decantari in posterum valeant, concedere dignatus est.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Litaniae de Sacro Corde Iesu

Kyrie, eleison.
Christe, eleison.
Kyrie, eleison.
Christe, audi nos.
Christe, exaudi nos.
Pater de coelis Deus, miserere nobis.
Fili, Redemptor mundi Deus, miserere nobis.
Spiritus Sancte Deus, miserere nobis.
Santa 'Trinitas unus Deus, miserere.
i. Cor lesu, Filii Patris aeterni, miserere.
2. Cor lesu, in sinu Virginis Matris a Spiritu Sancto formatum, miserere.
3. Cor lesu, Verbo Dei substantialiter unitum, miserere.
4. Cor lesu, Maiestatis infinitae, miserere.
5. Cor lesu, Templum Dei sanctum. miserere.
6. Cor lesu, Tabernaculum Altissimi, miserere.
7. Cor lesu, Domus Dei et porta coeli, miserere.
8. Cor lesu, fornax ardens caritatis, miserere.

[1] S. R. C. Decreta Authentica, n. 3996.

9. Cor lesu, iustitiae et amoris receptaculum, miserere.
jo. Cor lesu, bonitate et amore plenum, miserere.
n. Cor lesu, virtutum omnium abyssus, miserere.
12. Cor lesu, omni laude dignissimum, miserere.
13. Cor lesu, rex et centrum omnium cordium, miserere.
14. Cor lesu, in quo sunt omnes thesauri sapientiae et scientiae, miserere.
15. Cor lesu, in quo habitat omnis plenitudo divinitatis, miserere.
16. Cor lesu, in quo Pater sibi bene complacuit, miserere.
17. Cor lesu, de cuius plenitudine omnes nos accepimus, miserere.
iS. Cor lesu, desiderium collium aeternorum, miserere.
19. Cor lesu, patiens ct multae misericordiae, miserere.
20. Cor lesu, dives in omnes qui invocant Te, miserere.
21. Cor lesu, fons vitae et sanctitatis, miserere.
22. Cor lesu, propitiatio pro peccatis nostris, miserere.
23. Cor lesu, saturatum opprobriis, miserere.
24. Cor lesu, attritum propter scelera nostra, miserere.
25. Cor lesu, usque ad mortem obediens factum, miserere.
26. Cor lesu, lancea perforatum, miserere.
27. Cor lesu, fons totius consolationis, miserere.
28. Cor lesu, vita et resurrectio nostra, miserere.
29. Cor lesu, pax et reconciliatio nostra, miserere.
30. Cor lesu, victima peccatorum, miserere.
31. Cor lesu, salus in Te sperantium, miserere.
32. Cor lesu, spes in Te monentium, miserere.
33. Cor lesu, deliciae Sanctorum omnium, miserere.

Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, parce nobis, Domine
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, exaudi nos, Domine.
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, miserere nobis.

℣. lesu mitis et humilis corde, ℟. Fac cor nostrum secundum Cor tuum.

Oremus

Omnipotens sempiterne Deus, respice in Cor dilectissimi Filii tui et in laudes et satisfactiones, quas in nomine peccatorum tibi persolvit; iisque misericordiam tuam petentibus, tu veniam concede placatus, in nomine eiusdem Filti tui lesu Christi qui tecum vivit et regnat in unitate Spiritus Sancti Deus. Per omnia saecula saeculorum. Arnen.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4017].

6293.

S. R. C., decr. gen. 5 iun. 1899.

Super Festo Titularium in Ecclesiis et Oratoriis publicis celebrando.

Cum Sacra Rituum Congregatio compererit nonnullos irrepsisse abusus circa Titularium Festa celebranda, sicut in Ecclesiis ita in Oratoriis publicis, Decreta hucusque evulgata in praesenti renovans et confirmans, declarat:

I. In quibusvis Ecclesiis publicisque Oratoriis, vel consecratis vel saltem solemniter benedictis, relativum Titularis Festum quotannis esse recolendum sub ritu duplici primae classis cum octava.

II. Ecclesias autem omnes esse ab Episcopo, nisi consecratae eae fuerint, saltem benedicendas, quemadmodum etiam Oratoria publica, sub formula in Rituali Romano praescripta.

III. Hinc pro Ecclesiis et Oratoriis publicis, ad effectum celebrandi Titularium Festa, illas sacras aedes esse intelligendas, quae pro Missis celebrandis sacrisque aliis, etiam solemnioribus, functionibus peragendis ab Ordinariis locorum destinatae, vel consecrantur vel solemniter benedicuntur, ut publico fidelium usui libere plus minusve deserviant.

IV. Relativi Titularis Festum a toto Clero, si extiterit, vel a Sacerdote Rectore Ecclesiae aut publico Oratorio addicto, per integrum Officium celebrabitur: secus, in defectu cuiusvis Cleri, per solas Missas iuxta Rubricas.

V. In Oratoriis autem, quae existunt in aedibus episcopalibus, Seminariis, Hospitalibus Domibusque Regularium, relativum Fitularis Festum non celebrabitur, nisi in casu quo aliqua ex iis consecrata vel benedicta solemniter fuerint.

VI. Denique Sacra Rituum Congregatio mandat, ut nullum ex Oratoriis privatis consecretur, aut Benedictione donetur solemni, quae in Rituali Romano legitur; sed ea tantum formula benedicatur, quae pro Domo nova aut loco in eodem Rituali habetur.

Et ita declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4025].

6294.

S. R. C., 9 iun. 1899.

Quum in pluribus Ecclesiis a longaevo iam tempore consuetudines quaedam invaluerint, quae Rubricis minus conformes ab aliquibus indicantur, Sacra Rituum Congregatio exquisita fuit super sequentibus dubiis; scilicet:

Dubium I. Utrum servari possit consuetudo, ex qua tobalea superior Altaris usque ad terram non pertingat?

Dubium II. Utrum alia consuetudo servari possit non accendendi tertium cereum in Missis lectis a consecratione ad consummationem?

Dubium III. Utrum probetur usus, qui pluribus in Ecclesiis etiam Urbis obtinet, omittendi Psalmi *Lauda* ad Vesperas et *De profundis* ad Laudes in Officio Defunctorum (etsi cum uno tantum Nocturno) sub ritu duplici recitato?

Dubium IV. Quando in aliquo ex Festis solemnioribus, sive Ecclesiae universalis sive Ecclesiarum particularium, uti etiam in ultimo triduo Maioris Hebdomadae, alicuius obitus occurrit, servari ne possit consuetudo, ubi viget, deferendi cadaver ad Ecclesiam post expletas Vesperas, illudque aspergendi dicendique Preces in Rituali Romano praescriptas?

Dubium V. Ubi Psalmi, qui iuxta Rituale Romanum in associatione defuncti sunt canendi per viam, alternatim recitari solent a sacerdotibus; potest ne haec consuetudo licite retineri?

Et Sacra Rituum Congregatio, praefatis consuetudinibus mature perpensis ac Commissionis Liturgicae exquisita sententia, respondendum censuit:

Ad I. « Negative; et servetur Rubrica Generalis Missalis Romani, Tit. XX ».

Ad II. « Affirmative ».

Ad III. « Affirmative ».

Ad IV. « Affirmative ».

Ad V. « Servetur, quantum fieri possit, Rituale Romanum ».

Et ita declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4029].

6295.

S. R. C., decr. 12 iun. 1899.

Super iure Episcoporum Dioecesanorum cedendi Thronum alteri Episcopo.

Quum tanta commeandi ac itinerum suscipiendorum et perficiendorum facilitas illud etiam commodi attulerit ut Episcopi diversarum Dioecesium saepius conveniant, sive ad Festum aliquod solemnius agendum, sive ad coetus episcopales celebrandos; quaesitum est:

Utrum liceat Episcopo Dioecesano Thronum suum alteri Episcopo cedere.

Hinc Sacra Rituum Congregatio, quaestionem super hac Throni cessione sibi pluries delata, studiose pertractare opportunum duxit. Quare ab Emo ac Rmo Domino Cardinali Andrea Steinhuber Relatore, in Ordinariis comitiis subsignata die ad Vaticanum habitis, propositum fuit dubium:

An Episcopus Dioecesanus gaudeat iure cedendi Thronum suum

alteri Episcopo cum Reverendissimorum Canonicorum adsistentia sibi debita ? »

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibusque accurate discussis atque perpensis, rescribendum censuit:

« Affirmative; dummodo Episcopus invitatus non sit ipsius Dioccesani Coadiutor, aut Auxiliaris, aut Vicarius Generalis, aut etiam Dignitas seu Canonicus in illius Ecclesiis. Sicut autem Cardinales Episcopi Suburbicarii aliique Titulares Ecclesiarum Urbis Purpuratis tantum Patribus Thronum cedere possunt; ita Praesules Cardinales aliarum Dioecesium decet ut suum Thronum nonnisi aliis eadem Cardinalitia dignitate ornatis cedant ».

Die 9 maii 1899.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII per Emum et Rmum Dominum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua Rescriptum ipsius Congregationis ratum habuit et confirmavit, die 12 iunii eodem anno.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4023].

6296.

S. R. C., *Plurium Dioecesium,* 13 iun. 1899.

Plures variarum Dioecesium Antistites, ut sacrae caeremoniae ritusque Ecclesiae ad apicem iuris exerceantur, sequentia proposuerunt dubia resolvenda Sacrae Rituum Congregationi; scilicet:

Dubium I. Cum Pontifex aspergit aras portatiles et dicit Antiphonas, Psalmos et Orationes, sufficitne ut aspergat et incenset tribus vicibus tantum in circuitu omnium tabularum simul consecrandarum, tanquam simul iunctarum in unum, ct semel Orationes dicat Psalmosque praedictos.'

Dubium II. Celebranti Missam cantatam sine Ministris licetne Passionem legere usque ad *Munda cor meum;* partemque aliam, quae sequitur, canere in tono Evangelii? An potius totam Passionem tenetur canere in eodem tono?

Dubium III. Possuntne ipsemet Celebrans exequi in Passione partem Christi, et laici partes Chronistae et Synagogae?

Dubium IV. Sacerdos, cui erogatur eleemosyna ad celebrandam Missam pro uno vel pluribus defunctis, aut votivam in honorem alicuius Mysterii, Beatae Mariae Virginis, vel Sancti; satisfacitne obligationi suae Missam faciendo Officio conformem, cum aliunde petitam Missam ritus diei non permittat, dummodo applicet iuxta intentionem dantis eleemosynam?

Dubium V. Sacerdos, qui probabilius iudicat errare Calendarium, tenetur ne eidem Calendario stare; an proprio inhaerere iudicio quoad Officium, Missam ct colorem paramentorum?

Et Sacra Rituum Congregatio, re maturius perpensa sententiaque audita Commissionis Liturgicae, rescribere rata est: H H

Ad 1. Negative, quoad aspersionem, quae tribus vicibus super singulis tabulis facienda est; Affirmative, quod reliqua».

Ad II. Affirmative ad primam partem, si aliter fieri nequeat; Negative, ad secundam ».

Ad III. «Negative».

Ad IV. «Affirmative; sed consultius est, ut quantum fieri possit, intentioni eleemosynam erogantis satisfiat per Missam vel de Requie, vel votivam ».

Ad V. «Affirmative, ad primam partem; Negative, ad secundam .

Et ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4031].

6297.

S. R. C., *Americae,* 13 iun. 1899.

Sequentia super Aris portatilibus solvenda dubia Sacrae Rituum Congregationi fuere proposita; nempe.

Dubium I. An Altaria portatilia, quae sunt ex lapide non quidem marmoreo, sed duro et tamen compacto, idonea pro Sacrificio haberi possint?

Dubium II. An tolerari possint eadem Altaria portatilia, quae ex lapide puniceo sive ex gypso constant?

Dubium III. Quid indicandum de illis lapidibus sacris, quorum sepulcrum non in medio, sed in eorum fronte effossum fuit?

Et Sacra Rituum Congregatio, omnibus mature perpensis et voto exquisito Commissionis Liturgicae, respondendum censuit:

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. « Negative ».

Ad III. «Dicti lapides in posterum non sunt admittendi; quoad praeteritum vero, cum commode fieri possit, iterum breviori formula consecrentur ».

Et ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4032].

6298.

S. R. C., *Romana,* 20 iun. 1899.

Academia Liturgica Romana sequentia dubia pro opportuna declaratione Sacrae Rituum Congregationi humiliter subiecit; scilicet:

Dubium I. Utrum Episcopi, sive Dioecesani sive Titulares, Crucem pectoralem detectam gestare possint ubicumque degant?

Dubium II. Utrum super sacras vestes eamdem Crucem, vel saltem illius flocculum, gestare valeant in sacris functionibus?

Dubium III. Utrum fidem Episcopi, dum lavant manus infra Missam privatam, tegere possint caput bireto et Mitram gestare in eadem Missa dum populo trinam benedictionem impertiunt?

Dubium IV. Utrum sacrum Tabernaculum in interiori parte deauratum

esse debeat, vel saltem albo serico contectum; et utrum sit benedicendum, priusquam Sacra Eucharistia in illo recondatur?

Et Sacra Rituum Congregatio, omnibus mature perpensis auditoque voto Commissionis Liturgicae, respondere censuit:

Ad I. « Affirmative ».

Ad II. «Negative».

Ad III. «Negative in omnibus».

Ad IV. «Affirmative ad utramque partem».

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4035].

6299.

S. R. C., *Urbis et Orbis,* 27 iun. 1899.

A pluribus locorum Ordinariis Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia diluenda proposita sunt; videlicet:

Dubium I. Utrum pars anterior brachii, quae antibrachium dicitur, ab alia parte superiori eiusdem brachii separata, haberi possit uti Reliquia insignis?

Dubium II. Utrum idem sit dicendum de eadem parte superiori brachii, quatenus nempe et ipsa uti insignis Reliquia haberi queat?

Dubium III. Utrum cor, lingua, manus, si ex miraculo intactae conserventur, haberi debeant uti Reliquiae insignes?

Et Sacra Rituum Congregatio, re mature perpensa exquisitoque voto Commissionis Liturgicae, ad tria proposita dubia rescribendum censuit.

« Affirmative ». Et ita respondit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4041].

6300.

S. R. C., decr. 27 iun. 1899.

Circa Commemorationes agendas ad Laudes et Vesperas in suffragiis Sanctorum.

Quum dubia saepius exoriantur circa Commemorationes in Suffragiis agendas, tum ex eo quod varios casus particularesque generalis non valeat contemplari Rubrica; tum quia super eadem declarationes innumerae, ab hac Sacra Congregatione prolatae, in Decretorum Collectione hac illae dispersae, sine gravi labore vix reperiri queant; ac praeterea, pro variis locis casibusque peculiaribus plerumque emanatae, quamdam aliquando antinomiae speciem inter sese ferre videantur; ut in re quotidiani fere usus, quae in diversis Ecclesiis, pro varietate Titularium ac Patronorum, necessario est dissimilis, norma quaedam certa habeatur ct obvia: Sacra Rituum Congregatu), re mature considerata, per Generale Decretum ad dubia quaecumque tollenda, ea, quae sequuntur, declarare ac decernere statuit:

I. Quilibet, sive Secularis sive Regularis, alicuius Ecclesiae servitio, quocumque canonico titulo, addictus, dummodo Ecclesia sit publica etsi non consecrata, tenetur, tam in Vesperis quam in Laudibus, diebus a Rubrica notatis, inter Suffragia Commemorationem agere de eiusdem Ecclesiae Titulo, non obstante quacumque consuetudine contraria, etiam immemorabili; et quamvis commemoratio iam soleat fieri Patronorum loci vel regionis.

VIII. Praeter Commemorationem de 'Titulo seu Patrono Ecclesiae (et Regulares etiam de proprio Fundatore) nulla de Patrono Loci, vel Dioeceseos, Provinciae aut Regni, vi Rubricae facienda est; nisi contraria vigeat consuetudo. Quo in casu, nisi aliter exigat personalis dignitas, Commemorationes huiusmodi hoc ordine fiant: ut Loci seu Civitatis Patronus Patrono Dioeceseos, hic vero Patronis universalioribus, in Suffragiis anteponatur.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4043].

6301.

S. R. C., *Bonaeren.*, 7 iul. 1899.

Hodiernus Rinus Dominus Archiepiscopus Bonaeren., exoptans ut in Ecclesiis et Oratoriis suae Dioeceseos sacrae functiones iuxta Rubricas et Decreta accurate perficiantur, remotis consuetudinibus non probatis, a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem humiliter expetivit; nimirum:

Dubium I. An tolerari possit usus adhibendi cymbalum seu *Pianoforte* in Matutinis Tenebrarum et in Missis ferialibus quae Organum excludunt; et dum cantatur Passio?

Dubium IV. An permitti queat, ut in aliqua solemnitate Missa incipiat in meridie, ita ut ob solemnitatem cantus et concionem, Missa se protrahat usque ad horam secundam vel amplius?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae reque mature perpensa, respondendum censuit:

Ad I. « Negative in omnibus ».

Ad IV. «Prudenti arbitrio Ordinarii».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4044].

6302.

S. R. C., *Minoricen.*, 24 nov. 1899.

Rev. Dominus Ioannes Barber Pons, Ecclesiae Cathedralis Minoricensis Beneficiarius et Sacrarum Caeremoniarum Magister, de Rmi sui Episcopi consensu, sequentia dubia Sacrorum Rituum Congregationi resolvenda humillime exposuit; nimirum:

Dubium VI. An consuetudo utendi Cingulo ad instar fasciae tolerari possit?

Dubium VII. An toleranda consuetudo utendi fundo caerulei coloris sub velo translucent! in fimbriis et manicis albarum?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae omnibusque accurate perpensis, rescribendum censuit:

Ad VI. « '1 olerari potest enunciata consuetudo ubi viget, donec Cingula, hucusque adhibita, consumentur ».

Ad λ II. « Affirmative; et detur Decretum sub n. 3780 diei 12 iulii 1892, ad V ».1

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4048].

6303.

S. R. C., *Comen.*, 9 dec. 1899.

Revmus Dominus Teodorus Valfrè di Bonzo, Episcopus Comen, exoptans ut in sua Dioecesi praescriptiones liturgicae observentur, circa aliquas consuetudines ibidem vigentes sequentia dubia, pro declaratione Sacrorum Rituum Congregationi humillime exposuit; nimirum:

Dubium I. An Feria V in Coena Domini in Ecclesiis Parochialibusaliisque non Parochialibus celebrari possit Missa lecta vel cum cantu, quin peragantur functiones Feriae VI in Parasceve et Sabbati Sancti?

Dubium II. An praedicta Missa legi vel decantari possit in Ecclesiis vel Oratoriis spectantibus ad Regulares, ad Seminaria et ad Pias Communitates?

Dubium III. An publicae Fidelium adorationi proponi queat Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum etiam post Missam Praesanctificatorum:

Dubium IV. An cum Hostia consecrata quae reservatur pro dicta Missa Praesanctificatorum, reponi possit in urnula seu sepulcro pixis cum particulis consecratis, si opus fuerit, pro infirmis?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito etiam voto Commissionis Liturgicae omnibusque perpensis, rescribendum censuit:

Ad 1. « In Ecclesiis Parochialibus ubi adest Fons baptismalis, serventur Rubricae Missalis et Decreta, adhibito Memoriali Rituum Benedicti Pp. XIII, pro functionibus praescriptis, si extet defectus sacrorum ministrorum et clericorum. In aliis vero Ecclesiis non Parochialibus, omitti potest functio Sabbati Sancti, non tamen illa Feriae VI in Parasceve; et fiat Sepulcrum: expetita facultate pro usu dicti *Memorialis,* si idem sacrorum ministrorum et clericorum defectus existât ».

Ad II. «Affirmative, quoad Regulares proprie dictos, iuxta Decretum sub n. 2799 diei 31 augusti 1839; Negative, quoad Seminaria et Pias Communitates, nisi habeatur Apostolicum Indultum ».

Ad III. et IV. «Negative; et serventur Rubricae ct Decreta».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4049].

› Cf. N. 6218.

6304.

S. R. C., *Ordinis Minorum S. Francisci,* 9 apr. 1900.

Hodiernus redactor Calendarii seu Directorii pro divino Officio persolvendo in Provincia S. Gregorii Magni in Hispania, Ordinis Minorum S. Francisci, ad pedes S. V. humiliter provolutus, quae sequuntur dubia solvenda reverenter exposuit:

Pius Papa IX, fel. rec., Decreto *Ab expositis,* die 29 aprilis 1858 edito, omnibus Religiosis Minoriticae familiae praecepit omnino conformari Calendario generali perpetuo typis mandato anno 1857, omissis aliis Dioecesis Officiis, praeter illa Patroni principalis loci, Titularis ac Dedicationis Ecclesiae Cathedralis, celebranda ritu a Rubricis Decretisque pro Regularibus praescripto nec non alia particularia Officia a S. Sede praeceptive concessa ecclesiasticis utriusque Cleri. Item, iuxta auctores de liturgia tractantes, et Decretum S. R. Congregationis diei 28 aprilis 1866, *Patavina,* IV,[1] Regulares recitare tenentur de omnibus dioecesanis Festis, quae annexam habent obligationem audiendi Sacrum et abstinendi ab operibus servilibus.

Porro Fratres Minores Provinciae S. Gregorii Magni in Hispania iamdudum Officium recitant Patroni principalis loci, cuius dies non est festivus pro populo, ritu duplici primae classis absque octava; verum, ex sententia eorumdem scriptorum et ex Decretis S. R. Congregationis, uti in *Calaguritana,* n. 1095, die 28 septembris 1658, Officium Patroni Dioecesis recitari non licet illis in locis, Patronum canonice electum habentibus; quaeritur:

I. An praedicti Fratres Minores teneantur Officium recitare Patroni Dioeceseos, cuius dies est de praecepto festivus in tota Dioecesi, ritu pro Regularibus praescripto duplici primae classis sine octava; vel id praetermittere debeant, eo quod non sit expressum in citato Decreto *Ab expositis,* et quia sicut dictum est, iam recitant Officium Patroni principalis loci?

Insuper Religiosi suprascriptae Provinciae consuetudinem habent, ab immemorabili tempore, non recitandi Officium Titularis Ecclesiae Cathedralis; quaeritur:

II. An eiusmodi consuetudinem continuare valeant: vel potius debeant Officium Titularis Ecclesiae Cathedralis recitare, ritu pro Regularibus praescripto, nempe duplici primae classis sine octava?

Item: Rubricae Missalis et auctores de liturgia pertractantes, pro hora in qua Missa conventualis celebrari debeat praefinienda^ non aperte exprimunt, an praedicta Missa sequi debeat immediate post Horam canonicam assignatam ab ipsis Rubricis, vel an separari liceat enuntiatam Missam ab Hora canonica, ita ut inter Missam ct Horam breve vel longum aliquod temporis spatium intercedere possit; hinc quaeritur:

III. Utrum Missa conventualis debeat celebrari immediate post cano-

[1] S. R. C. Decreta Authentica, n. 3147.

nicam Horam a Rubrica et Decretis designatam; vel cas separare liceat, ita ut inter illas breve vel longum aliquod temporis spatium intercedere, possit? Et quatenus affirmative ad primam partem, quaeritur:

IV. Utrum idem sit tenendum de Missa solemni vel cantata, quae Officio diei non est conformis?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito voto Commissionis Liturgicae, reque accurate perpensa, rescribendum censuit:

Ad I. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

Ad II. Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

Ad III. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

Ad IV. Negative; exceptis tamen Missis quae vel per Rubricas praecipiuntur, vel ad Commemorationes in Officio diei factas referantur, quae immediate post respectivam Horam celebrentur.

Atque ita rescripsit.

|S. R. C. Decreta Authentica, n. 4053].

6305.

S. R. C., *Urgellen.,* 29 maii 1900.

Hodiernus Magister caeremoniarum Ecclesiae Cathedralis Urgellensis et eiusdem Dioecesis Calendarii redactor, de sui Emi ac Rmi Dni Cardinalis Episcopi consensu, insequentia dubia Sacrorum Rituum Congregationi solvenda demississime proposuit; nimirum:

I. Iuxta Decretum in Utinen. n. 4005, d. d. 13 ianuarii 1899, ad I et **II,**1 aqua baptismatis, Sabbato Sancto et Vigilia Pentecostes benedicenda est in Ecclesiis parochialibus et etiam in filialibus, quae sacrum fontem legitime habent; et haec benedictio fieri debet integra in singulis Ecclesiis. Hinc quaeritur: Quomodo se gerere debeat Parochus, qui, deficiente Clero, duas regit Paroecias, vel filialem habet cum fonte baptismali de iure et nullum invenit Sacerdotem cui praefatam benedictionem committat?

VIII. An quoties Episcopus Missam pontificalem est celebraturus, Dignitates et Canonici teneantur, dicta *Prima* in Choro (vel *Sexta,* Fcria \ *in Coena Domini* et Feria VI *in Parasceve)* accedere ad aulam Episcopi, et illum associare ad Ecclesiam Cathedralcm?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibus rite perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. Posita vera necessitate deficientiae Sacerdotis, super quo conscientia Parochi onerata maneat, idem Parochus dc benedicta aqua ex principali Paroecia asportet in aliam.

Ad \ III. Affirmative, iuxta Caeremoniale Episcoporum et Decreta.2

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4057].

1 Cf. N. 6287.

- C! N. 3K)0 5iSo, 5187, 5,98> 52O4(5,2Q> s3t4> 5334,

6306.

S. R. C., *S. Severing* 17 iuL ῒ9θθ·

Riῖius Canonicus 'l heologus Cathedralis Ecclesiae S. Severim, Sacrae Rituum Congregationi ea quae sequuntur humillime exposuit; nimirum:

Prima Dignitas Capituli praefatae Ecclesiae Cathedralis, quae titulo Archidiaconi decoratur, diebus solemnioribus, Episcopo impedito vel absente functiones quae ad hunc pertinent peragit et Missas Conventuales decantat ad normam Caeremonialis Episcoporum; attamen id facere hucusque recusavit die 19 martii in Festo S. loseph Deiparae Virginis Sponsi, ea praesertim de causa quia idem Capitulum anno 1874 facultatem obtinuit in Ecclesiam S. Augustini ipsius Civitatis se transferendi, cum iisdem tantum conditionibus et oneribus quae in primaeva Ecclesia Cathedrali erant observanda. Hinc idem Rmus Orator, nomine etiam ceterorum Canonicorum, de consensu sui Rmi Episcopi, sequentis dubii solutionem efflagitavit:

An enunciata Dignitas, in casu, absente vel impedito Episcopo, ad functiones et ad Missas supradictas teneatur etiam in Festo primario S. loseph?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibusque perpensis, rescribendum censuit:

Affirmative, et servetur Caeremoniale Episcoporum necnon Decreta, n. 3595, diei 19 sept. 1883 et n. 3865, diei 9 iulii 1895. [1]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4061].

6307.

S. R. C., 14 aug. 1900.

Circa interpretationem primi articuli Decreti n. 3999, seu Litterarum Sacrorum Rituum Congregationis, diei 5 aug. 1898, [2] *de usu linguae Slavicae in sacra Liturgie,* sequens dubium, pro opportuna declaratione, Apostolicae Sedi suppliciter propositum fuit; nimirum:

Utrum privilegium linguae palacoslavicae extinctum fuerit ob interruptum usum eiusdem linguae, intra postremos triginta annos, in illis etiam Ecclesiis de quibus certo constat eas antea fuisse in legitima eiusdem linguae possessione?

SSmus Dominus noster Leo Pρ. XIII, attentis expositis, ex consulto eiusdem Sacrae Congregationis, cuius examini hoc negotium commissum fuerat, declarare dignatus est, « praefatis Ecclesiis privilegium extinctum non fuisse, si usus linguae palacoslavicae intra postremos triginta annos

[1] Cf. N. 6245.

[*] Cf. N. 6285.

intermissus fuerit non voluntarie, sed ex necessitate ob externas causas impedientes, velut ex deficientia palaeoslavorum Missalium aut Sacerdotum eiusdem linguae peritorum ».

Atque ita rescribi et declarari mandavit, ceteris praefati Decreti seu Litterarum diei 5 augusti 1898 praescriptionibus in suo robore permanentibus.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4063].

6308.

S. R. C., *Senogallien.*, 4 mart. 1901.

Caeremoniarum Magister Ecclesiae Cathedralis Senogallien., de consensu Rrni sui Ordinarii, a Sacrorum Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem humillime expostulavit; nimirum:

II. Utrum tolerari possit consuetudo recitandi Sextam et Nonam horam ante quamlibet Missam convcntualem?

III. Possuntne psalmi ita alternatim dici, ut versus alter concinatur a choro, alter vero recitetur sub organo, clara ac distincta voce, ab uno ex Mansionariis?

IV. Utrum, absente vel deficiente sacri concentus schola, quae ex Ecclesiae huius consuetudine relativas Missae partes cantabiles et Vesperarum psalmos, uti quandoque et Matutini, exequi solet, Canonici ct Mansionarii teneantur a seipsis supplere saltem in Cantu Grcgoriano?

V. Utrum Chorales ad asteriscum psalmorum pausam facere teneantur:

Sacra porro Rituum Congregatio, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibusque accurate perpensis, ita respondendum censuit:

Ad **II.** Serventur Rubricae.

Ad **III.** Affirmative: dummodo ct organa non sileant, et insufficiens habeatur choralium numerus.

Ad IV. Affirmative.

Ad V. Affirmative, et servetur Decretum n. 3122 S. Iacobi de Chile, diei 9 iulii 1864. [1]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4067].

6309.

S. R. C., *Vicen.*, 4 mart. 1901.

Hodiernus Magister Caeremoniarum Dioecesis Vicensis in Hispania, rogatus a Cappellano maiore cuiusdam societatis navigationis, de consensu Revmi sui Episcopi, a Sacrorum Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem humillime expostulavit, nimirum:

[1] Cf. N. 6004.

I. Utrum Episcopi possint Sacerdotibus suae Dioecesis facultatem concedere, ut navigantes Missam in Altari in navi erecto celebrare valeant?

II. Utrum hanc ipsam facultatem tribuere possint omnibus Sacerdotibus Episcopi, in quorum Dioecesi adsint portus maris?

III. Utrum Missionarii apostolici, vi huius tituli, valeant in navi celebrare, absque licentia Sedis Apostolicae?

IV. Utrum Sacerdotes, qui privilegio fruuntur celebrandi ubique, valeant, vi huius privilegii in navi celebrare, absque speciali Induito Apostolico?

V. Utrum Cappellae navium aut Altaria in ipsis navibus erecta pro Sacro litando debeant considerari ut Oratoria privata vel publica.

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibusque rite perpensis, rescribendum censuit:

Ad I, II, III et IV: Negative.

Ad V. Si Cappella locum fixum habeat in navi, uti publica habenda est: secus neque publica est, neque privata, sed habetur uti .Altare portatile.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4069].

6310.

S. R. C., decr. 4 mart. 1901.

A quibusdam Calendariorum redactoribus Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione, reverenter proposita fuerunt, nimirum:

I. Utrum circa Orationes pro Ecclesia et pro Papa id retinendum sit ut, si alterutra vi Rubricae, altera ex praecepto Ordinarii praescribatur, utraque in Missa dici debeat?

IV. In Festo Expcctationis Partus B. M. V., quod incidit in Feriam IV quattuor temporum, cantandae ne sunt duae Missae in Ecclesiis Cathedralibus et Collegiatis, videlicet una de Festo et altera de Feria, etsi quamdam identitatem habeant, vel tantum canenda est Missa de Festo?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, audito voto Commissionis Liturgicae, omnibusque mature perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. Affirmative.

Ad IV. Affirmative ad primam partem ; Negative ad secundam.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4070].

6311.

S. R. C., *Angelopolitana,* 26 apr. 1901.

Rmus Decanus Cathedralis Ecclesiae Angelopolitanae in Republics Mexicana, nunc et Vicarius Capitularis, Sede vacante, Sacrae Rituum Congregationi insequentium dubiorum solutionem humillime expostulavit, nimirum:

I. Invaluit mos in Cathedrali Ecclesia Angelopolitana ut quibusdam diebus in Missa Conventuali ad elevationem SSmi Sacramenti sub utraque Specie chorus puerorum canat stropham *O Salutaris Hostia* etc. Quaeritur: Haec consuetudo a pluribus annis invecta potestne continuari?

III. In quibusdam Ecclesiis Dioeceseos Angelopolitanae SSmumEucharistiae Sacramentum asservatur in Altari maiori, dum in aliis solet custodiri in aliquo ex Altaribus et Sacellis minoribus; quaeritur: An utrumque admitti possit?

Et Sacra eadem Congregatio, referente Secretario, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibusque accurate perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. Negative, et servetur Decretum Generale n. 3827, diei 22maii 1894, ad III.

Ad III. Affirmative, dummodo Altare, ubi continuo asservatur SSmum Sacramentum, non sit Altare chori.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4071].

6312.

S. R. C., *Vicen.,* 10 maii 1901.

Quum nuper declarata sit uti publica pro navigantibus capella fixa in navibus, et cum non raro contingat quod, dum naves in portu inveniuntur, familiae navigantium et officialium, aliaeque personae, diversis ex causis, eas adeant; *quaeritur:* Utrum omnes qui in dicta capella sacrosancto Missae sacrificio adstant, illud audire valeant in adimplementum praecepti de Sacro in festis audiendo.

R. Affirmative iuxta decretum *Vicen.,* 4 martii 1901. [1] Absque speciali induito.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 2110].

[1] Cf. N. 6309.

6313.

S. R. C., *Pampilonen.*, 24 maii 1901.

Hodiernus Magister Caeremoniarum Cathedralis Ecclesiae Pampilonensis, de sui Rini Dni Episcopi mandato, Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humiliter subiecit, nimirum:

In oppido vulgo *Pavier,* Dioecesis Pampilonensis in Hispania, constructa est Ecclesia in honorem S. Francisci Xaverii, cuius Altare principale minus quam ad medietatem plenum est, et reliqua pars tabulae columnellis marmoreis nititur, quarum bases et partes superiores, seu capitella, sunt aeneae, licet aes non tangat immediate mensam Altaris. Quum vero Ecclesia praedicta propediem consecranda sit, quaeritur:

I. An praedictum Altare consecrari possit? Et quatenus negative ad I:

II. An sufficiat ad consecrationem Ecclesiae peragendam aliud Altare minus in quadam Cappella eiusdem Ecclesiae erectum consecrare, omissa consecratione Altaris principalis?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae, atque attentis expositis ac praesertim schemate Altaris maioris exhibito, ex quo apparet mensam stipiti lapideo immediate adhaerere, respondendum censuit:

Ad I. Affirmative, si partes superiores aeneae columnellarum immediate mensam non tangant, et ad ornatum dumtaxat Altaris extent, ita ut unctiones a Pontificali Romano praescriptae fiant immediate super mensa et stipite lapideo eam sustentante; Negative, si mensa non sit immediate coniuncta cum stipite lapideo ad normam Pontificalis Romani et Decreti n. 3364, in *Cuneen.*, 7 augusti 1875, ad **II.**[1]

Ad II. Provisum in primo, quatenus Altare maius consecrari possit; secus affirmative.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4073].

6314.

S. R. C., *Lincien.f* 5 iul. 1901.

Rnius Dnus Franciscus Maria Doppelbauer, Episcopus Linciensis Dioecesis, nuper declaravit, se in duabus Ecclesiis, quarum Rector ipse antea fuerat, nova Altaria fixa erexisse, ita tamen ut tabula lapidea stipiti solummodo cx lateribus coctilibus erecto imponeretur, non suppositis, uti praescriptum est, columnis lapideis. Abbas Monasterii, cui dictae Ecclesiae incorporatae sunt, facultate consecrandi Altaria instructus, eadem ritu solemni consecravit.

[1] Cf. N. 6076.

Quaeritur: An huiusmodi consecratio fuerit valida? Et quatenus negative, quid in casu agendum?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae, reque accurate perpensa, respondendum censuit: Serventur Decreta n. 3364, *Cuneen.* 7 augusti 1875, ad **II,**1 et n. 3829, *Gnesnen.* 8 iunii 1894, ad **I,** 2 et Sacra Congregatio indulget Rmo Dno Episcopo Lincicnsi, de speciali gratia, ut Altaribus suprascriptis iam consecratis, addantur stipites lapidei, atque unctiones praescriptae in angulis privatim iterentur, ut mensae cum iisdem stipitibus coniungantur; facta etiam potestate eidem Episcopo delegandi ad hoc aliquem Sacerdotem, si fieri potest, in aliqua dignitate constitutum.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4075].

6315.

S. R. C., *Colimen.,* 12 iul. 1901.

|Λ»*I
!·*>·<

Revmus D. losephus Amator Velasco, Dioeceseos Colimen. Vicarius Gubernator, Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia enodanda humillime proposuit; nimirum:

I. Variis in Ecclesiis Dioeceseos Colimen. iam inde ab immemorabili tempore mos viget, iuxta quem in expositione SS. Eucharistiae Sacramenti velum extensum in tabernaculo expositionis plicatur; ct ipsum in repositione explicatur, media chordulae cuiusdam distensione in expositione, aut relaxatione in repositione; quae omnia a sacrista vel acolytho peraguntur; quaeritur: an continuari possit haec praxis?

VIII. Scrvarine licebit consuetudo, instrumento quodam utendi ad ungendos infirmos; similiter et pueros baptizatos, quamvis periculum contagionis non adsit?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibus accurate perpensis, ita rescribendum censuit:

Ad I. Negative.

Ad \ III. Servetur Rituale Romanum, et dentur Decreta n. 3051, *Portus Aloisii, 9* maii 1857, ad **II,**3 ct n. 3276, *Toletana,* 31 augusti 1872, ad **I, III** et IV. »

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4077].

* Cf. N. 6076.
2 Cf X 6236.
’ Ct X 5985.
1 Ct. N. 6047.

6316.

S. R. C., *Vicen.*, 30 aug. 1901.

Rmus Dominus Iosephus Torres et Bages, Episcopus Vicensis in Hispania, Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humillime exposuit, nimirum:

I. In Dioecesi Vicensi plurima inveniuntur Altaria, quorum Reliquiae non lapide, sed caemento obtectae sunt. Quum vero iuxta Decretum S. R. C. n. 3585, 28 iulii 1883,[1] nova indigeant consecratione, et haec valde difficilis sit, idem orator humillime expostulavit sanationem huiusce defectus, ut licite in praefatis Altaribus Missa celebrari valeat, vel saltem indultum, quo ipse per se vel per Sacerdotes delegandos possit aperire sepulcra, eaque claudere lapide, et huiusmodi Altaria consecrare breviori ritu et formula. Petiit, item declarari, an eaedem Reliquiae, quae in praedictis Altaribus inveniantur, possint apponi in nova eorundem consecratione?

II. In aliquibus dictae Dioecesis Ecclesiis inveniuntur Altaria, quae non longe distant a sepulturis. Inter ea sunt praecipue duo: primum habet prope tria sepulcra, nempe unum se extendens unico passu sub predella, quae ampla est 83 centimetris, alterum in cornu Evangelii, distans ab Altari 80 cent., et tertium in cornu Epistolae distans 81 cent. Omnia haec sepulcra sunt in terra, et duro lapide obtecta, et nemo in eis iam a multis annis sepelitur. Aliud Altare habet sepulcrum distans 90 cent., attamen Celebrans in plano haud descendere valet, ob propinquitatem sepulcri, quod ipsius prcdellae fere adhaeret, et elevatur cius lapis aliquantulum a terra. In hoc sepulcro tantum humatus est Episcopus Strank cum socio, qui cum illo occisus est. Quum vero a S. R. Congr. declaratum sit, tres cubitos esse unum metrum longitudinis, atque hanc distantiam ab Altari sufficere; quaeritur: 1. An in duobus praefatis Altaribus possit Missa celebrari quin removeantur omnia vel aliquod ex his sepulcris? 2. An distantia 80 vel 90 cent, sufficiat ab altari, vel haec distantia debeat esse unius metri integri?

Et Sacra Rituum Congregatio, referente Secretario, audito etiam voto Commissionis Liturgicae, respondendum censuit:

Ad I. Interim, ex speciali gratia, permitti celebrationem Missae in enunciatis Altaribus, simulque indulged ritum formulamque breviorem, pro nova consecratione ab Episcopo, per se, vel per simplices Sacerdotes delegandos, peragenda, cum substitutione operculi lapidei, ubi opus est, alteri ex caemento. Reliquias autem, quae in praedictis Altaribus inveniuntur, licite apponi posse m nova eorum consecratione, si nullum dubium de carum authcnticitatc exoriatur.

Ad II. Quoad primam partem, ex gratia, permitti, ut inAltanbus.de

[1] Cf. N. 6152.

quibus in casu celebrari valeat. Quoad alteram partem, standum Decreto n. 3944, *Romana,* 12 ianuarii 1897, ad **II.**[1]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4082].

6317.

S. R. C., decr. 14 mart. 1902.

Sacra Rituum Congregatio, Decreto n. 3999, diei 5 augusti 1898,[2] et subsequenti declarationi n. 4063, diei 14 augusti 1900,[3] de usu linguae Slavicae in Sacra Liturgia firmiter adhaerens, ad quaedam dubia ex diversis Dioecesibus sibi proposita, iterum declarare censuit:

I. In Catalogo, iuxta articulum I praefati Decreti n. 3999, praescripto, inscribendas tantum esse illas Ecclesias, pro quibus privilegium linguae palaeoslavicae invaluisse et reapse vigere, triginta saltem abhinc annis, documentis et testibus certo probari potest; neque sufficere solam huius iuris suppositionem, et quatenus probatio dubia habeatur, linguam latinam manere in possessione.

Item Ecclesiis privilegiatis non esse adnumerandas illas, in quibus permixtio linguae latinae cum lingua croatica seu moderna in Missae Sacrificio hucusque adhibita est; quia Decretum expresse loquitur de sola lingua palaeoslavica. Neque ad ius praefati privilegii probandum satis esse, ut aliquae partes Missae, v. gr. *Gloria, Credo,* etc. a Celebrante intonentur seu cantentur in lingua croatica, dum alia omnia in lingua latina ab eodem recitantur; et ut populus tantum cantet vel recitet in lingua vulgari.

Iuxta hanc normam Catalogum rite confectum ad Sacram Rituum Congregationem transmittendum esse.

II. Nomen Missae privatae, de qua in articulo IX eiusdem Decreti sermo est, non sensu stricte liturgico, sed sensu communiori et latiori accipiendum esse. Ad evitandas enim demonstrationes, et ad removendum scandalum, haec Missa characterem quasi solemnem assumere non debet.

III. Tandem praescripta in articulo XI supradicti Decreti, circa administrationem Baptismi et Matrimonii, extendenda esse etiam ad ultima Sacramenta, ita ut in parochiis lingua palaeoslavica *privilegiatis ista* neutiquam negari possint moribundis, qui eadem *recipere velint iuxta Rituale* Romanum latinum.

Item in eodem articulo XI, quoad collationem Baptismi, vocem *privatim* non esse intelligendam eo sensu, ut iste administretur infantibus, omissis omnibus Ritibus et Caeremoniis. Illa enim vox spectat tantum ad modum collationis non publicae, servata semper solemnitate quoad

[1] Cf. N. 6269.
[2] Cf. N. 6285.
[3] Cf. N. 6307

Ritus et Caeremonias, quos in Baptismo nemini omittere licet, nisi necessitatis causa.

Atque ita rescripsit et declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n, 4090].

6318.

S. R. C., *Sancti Salvatoris in America,* 11 apr. 1902.

Rmus Dnus Antonius Adulphus Perez et Aguilar, Episcopus S. Salvatoris in America Centrali, a Sacrorum Rituum Congregatione sequentis dubii solutionem humiliter postulavit, nimirum:

Quum Ecclesia Cathedralis Dioecesis Sancti Salvatoris constructa sit ex ligno, etiamsi perpulchre interius exteriusque ornata, quaeritur: Num huiusmodi Ecclesia Cathedralis consecrari possit secundum ritum Pontificalis Romani; et quatenus affirmative: num facienda sit aliqua variatio in ritibus et formulis praescriptis pro dicta consecratione perficienda?

Et Sacra eadem Congregatio, referente Secretario, audito etiam voto Commissionis Liturgicae, reque accurate perpensa, rescribendum censuit: Negative quoad consecrationem, et Ecclesia benedicatur solemniter iuxta Rituale Romanum, si nondum fuerit hoc ritu benedicta.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4094].

6319.

S. R. C., *Labacen.,* 28 apr. 1902.

De consensu Rmi Episcopi Labacen., a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutio humillime exquisita fuit; nimirum:

VII. Expositio Sanctissimi Sacramenti publica seu solemnis, quae fit de licentia Ordinarii, potestne fieri etiam cum pyxide collocanda in throno tabernaculi?

VIII. Expositio Sanctissimi Sacramenti quae fit cum pyxide intra tabernaculum, ostiolo patefacto, si sit permanens et ex causa publica, impeditae Missas de Requie?

Sacra porro Rituum Congregatio ad relationem Secretarii, exquisita sententia Commissionis Liturgicae, omnibusque accurate perpensis, rescribendum censuit:

Ad VII. Negative, iuxta Decreta.[1]

Ad VIII. Affirmative, in casu, iuxta Decretum n. 2390, *Varsavien.,* 7 maii 1746, ad IV.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4096].

[1] Cf. N. 5875» 6oSS·

6320.

S. R. C., *Liverpolitana,* 13 iun. 1902.

Rmus Dnus Episcopus Liverpolitanus Sacrorum Rituum Congregationi humiliter exposuit, Rmis Patribus Abbatibus e Congregatione Anglo-Benedictina haud dudum benigne concessum fuisse privilegium, ut in Ecclesiis propriis usu pontificalium in Missarum solemniis gaudere valeant. Quum autem non plane constet, quaenam Ecclesiae tamquam ipsis propriae intelligendae sint, Rmis Episcopis Angliae opportunum visum est, ut Episcopus supradictus, in cuius Dioecesi multae existant Ecclesiae patribus Anglo-Benedictinis addictae, nomine omnium Episcoporum Angliae, dubiorum sequentium solutionem postularet, nimirum:

I. Utrum tamquam Ecclesia propria cuiusvis Patris Abbatis intelligenda sit sola Ecclesia monasterii, cui ipse praesit?

II. Utrum cuivis Patri Abbati competat ius pontificalium in omnibus Ecclesiis quibus praesint terni, bini vel singuli patres sub eius jurisdictione constituti, curam vero animarum exercentes? Et quatenus affirmative:

III. Utrum, ad usum pontificalium talibus in Ecclesiis sub cura Patrum Anglo-Benedictinorum constitutis licite exercendum, requiratur consensus Episcopi Ordinarii?

IV. Utrum Patres Abbates, in Ecclesiis aliorum Regularium cuiusvis Ordinis vel Congregationis, vel in Ecclesiis saecularium usu pontificalium sine consensu Episcopi Ordinarii gaudere valeant? Et quatenus negative:

V. Utrum in talibus Ecclesiis sive regularium sive saecularium usu pontificalium de consensu Episcopi Ordinarii gaudere valeant?

Et Sacra eadem Congregatio, referente Secretario, exquisito etiam voto Commissionis Liturgicae, omnibus accurate perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. Affirmative, nisi et aliae sint filiales Ecclesiae, quibus et ipse praesit, seu illius jurisdictioni subiectae.

Ad II. Affirmative, dummodo agatur de Ecclesiis propriis, et detur Decretum n. 20S0, *Fesulana,* 1 octobris 1701.

Ad III. Negative, quum agatur de Ecclesiis propriis, uti supra.

Ad IV. Detur Decretum n. 2923, *Ordinis Monachorum Sancti Basilii,* 18 decembris †846.

Ad V. Iam provisum in praecedenti.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4098].

1 Cf. N. 5940.

6321.

S. R. C., *De Queretaro,* 18 iul. 1902.

Hodierni Caeremoniarum Magistri in Ecclesia Cathedrali de Queretaro, Mexicanae Ditionis, summopere cupientes, ut ea quae ad cultum divinum pertinent rite peragantur, de consensu et approbatione Rmi sui Episcopi, quae subsequuntur dubia Sacrorum Rituum Congregationi humillime exposuerunt; nimirum:

IV. Praeter ampullas vini et aquae, ponitur etiam super credentiam, in aliquibus Ecclesiis huius Dioecesis, pelvis et urceus cum aqua pro manuum lotione in Missis cantatis, vel digitorum extremitatum in privatis, quando Sacerdos dicit psalmum: « Lavabo inter innocentes manus... »; hoc autem fit quia aqua, quae est in ampulla vitrea, frequenter non sufficit ad manus abluendas et Calicis purificationem faciendam, sumpto S. Sanguine, praesertim in Missis cum cantu. Porro cum praedicta pelvis et urceus non sint praescripta in Rubricis Missalis, quaeritur: Num continuari licite possit, vel saltem tolerari praefatus usus?

V. Altare maius in aliquibus Ecclesiis huius Dioecesis exstat super cryptam, in qua sunt plura cadavera humata, ita ut Altare separatum sit a loculis mortuorum tantum per cameram lapideam ipsius cryptae. Quaeritur ergo: An licitum sit in praedictis Altaribus Sacrosanctum Missae Sacrificium peragere, quamvis in linea recta sub Altari sint cadavera in pavimento cryptae?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae, re mature perpensa, respondendum esse censuit:

Ad IV. Negative, ad utramque partem.

Ad V. Affirmative, iuxta Decretum n. 3460, *Senonen.,* 27 iulii 1878, ad **II.**[1]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4100].

6322.

S. R. C., *Cremen.,* 21 nov. 1902.

Instante Rmo Archipresbytero Ecclesiae Cathedralis Cremen., et unica Dignitate illius Capituli, Sacra Rituum Congregatio, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibusque perpensis circa functiones solemniorum Festivitatum, quae Pontificales nuncupantur, quaeque ad primam Dignitatem Capituli spectant, absente vel impedito Episcopo, rescribendum censuit: Servandum esse in omnibus Decretum Generale n. 3865, datum die 9 iu-

[1] Cf. N. 61 ii.

lii 1895;[1] neque competere eidem Dignitati, quando celebrat loco et vice Episcopi absentis vel impediti, ius habendi Presbyterum assistentem cum pluviali.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4102].

6323.

S. R. C., 7 mart. 1903.

Sacrae Rituum Congregationi sequentia postulata subiecta sunt, nempe:

I. An ob extensionem paroeciae benedictio domorum in Sabbato Sancto fieri valeat horis vespertinis Feriae VI in Parasceve? Et quatenus negative:

II. An in casu obtineri possit relativum indultum?

III. An benedictio domorum in Sabbato Sancto sit de iuribus parochialibus?

Et Sacra eadem Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito etiam voto Commissionis Liturgicae, respondendum censuit:

Negative ad I et ad II, iuxta Decretum n. 3645, *Isclana,* 20 novembris 1885, ad II,[2] et in casu, benedictio domorum poterit fieri durante hebdomada Octavae Paschatis.

Ad III. Affirmative.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4108].

6324.

S. R. C., 14 mart. 1903.

Proposito dubio: Utrum Titularis Capellae principalis Seminariorum solemniter benedictae gaudeat privilegiis, quae competunt Sanctis vel Mysteriis titularibus cuiusvis Ecclesiae, sive Oratorii publici solemniter benedicti, nempe, ut in Oratione *A cunctis,* et in Suffragiis Sanctorum ad Laudes et ad Vesperas Titularis nominetur?

Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito etiam voto Commissionis Liturgicae, rescribendum censuit: Affirmative, iuxta Decreta n. 4025, diei 5 iunii 1899, ad V,[3] et n. 4043, diei 27 iunii 1899, ad I et ad VIH.[4]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4110J.

1 Cf. N. 6245,
2 Cf. N. 6:68.
• Cf. N. 6293.
4 Cf. N. 6300.

6325.

S. R. C., *Urbis et Orbis, 22* apr. 1903.

Ex quo Beatissima Virgo Maria Spiritus Sancti gratia plena Eiusque luminis splendore illustrata, aeternum Dei consilium atque incarnati Verbi mysterium omni mentis et cordis obsequio atque affectu suscepit, Dei genitrix effecta, etiam Mater boni consilii meruit appellari. Insuper divinae sapientiae eloquiis instructa, ea vitae verba, quae a Filio suo acceperat et in corde servaverat, in proximos liberaliter effundebat. Neque solum in nuptiis Canae Galilaeae huius novae Rebeccae consiliis acquievere ministri; sedet pias mulieres aliosque Domini discipulos atque ipsos sanctos Apostolos eam audisse consiliatricem credere fas est. Quam praerogativam Deiparae Virgini agnitam et confirmatam fuisse deprehendimus, cum lesus prope moriturus videns iuxta crucem matrem et discipulum stantem, quem diligebat, dixit matri suae: *Mulier, ecce filius tuus.* Deinde dixit discipulo: *Ecce mater tua.* Et ex illa hora accepit eam discipulus in sua. loannem autem omnes Christifideles tunc repraesentasse ab Ecclesiae Patribus traditum est. Item, approbante Apostolica Sede, ab antiquis temporibus tum a clero tum a populo christiano, opem simul implorante, ipsa Beatissima Virgo glorioso titulo *Mater boni consilii* consalutata est. Sanctissimus vero Dominus Xoster Leo Papa XIII ob suam et fidelium singularem pietatem erga Matrem boni consilii sacramque eius Imaginem quae in Sanctuario Genestani praecipue colitur, postquam per decreta Sacrorum Rituum Congregationis anno 1884 novum Officium cum Missa pro die Festo approbaverit, et anno 1893 etiam scapulare proprium cum Indulgentiis concesserit;1 hoc vertente anno 1903 ipsum Sanctuarium, antea novis aedibus hospitalibus suo aere ampliatum, ad Basilicae Minoris gradum et dignitatem cum omnibus iuribus et privilegiis, per Apostolicas Litteras in forma *Brevis,* 2 evexit. Tandem idem Sanctissimus Dominus Noster, quo ipsimet Beatae Mariae Virgini enunciatus titulus maiori honore et cultu augeatur, ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, infrascripto Cardinali Praefecto et Relatore, statuit et decrevit ut Litaniis Laurctanis post praeconium : *Mater Admirabilis,* adiiciatur alterum: *Mater boni consilii, ora pro nobis;* hac quoque cogitatione et firma spe permotus, ut, in tot tantisque calamitatibus et tenebris, pia Mater quae a sanctis Patribus *caelestium gratiarum thesauraria ct consiliatrix universalis* vocatur, per totum catholicum orbem sub eo titulo rogata, omnibus monstret se esse matrem boni consilii, ct illam Spiritus Sancti gratiam, quae sensus et corda illuminat, seu sanctum consilii donum sit impetratura.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[Acta S. Sedis, vol. XXXV, p. 627, 628].

1 S. R. C. Decreta Authentica, n. 3815.
1 Leonis XIII Acta, vol. XXII, P- 326-328.

6326.

S. R. C., 4 dec. 1903.

A Sacrorum Rituum Congregatione expostulatum fuit: An Episcopus extraneus vel Titularis possit, inconsulto Ordinario Dioecesano, atque in titulo, Cardinali Titulari, Missam et Vesperas Pontificales celebrare sedens in faldistorio, non utens baculo Pastorali, sed cum ornamentis Pontificalibus?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibusque accurate perpensis, rescribendum censuit: Negative.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4124].

6327.

S. R. C., *Firmana,* 18 dec. 1903.

A quibusdam Parochis Civitatis Firmanae Sacrorum Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna solutione humillime propositum fuit, nimirum:

An, stante antiqua consuetudine, etiam actis synodalibus an. 1773 et 1845 confirmata, et nemine contradicente, Parochi eiusdem Civitatis deferentes cadavera defunctorum propriae Paroeciae in alienam Ecclesiam, possint non solum ingredi cum propria Cruce et Clero, sed etiam praesidere cum stola Officio Defunctorum, quod fit cum cantu, et post Canticum *Benedictus,* absolutionem peragere, iuxta Rituale, cum aspersione Aquae benedictae, thurificatione et Oratione *Absolve,* haud obstante quod Acta postremae Synodi dioecesanae, an. 1900 edita, Cap. *De funeribus et sepulturis,* part. III, tit. III, de supradicta consuetudine omnino sileant, et tantummodo referant Decretum super exsequiis n. 3854 d. d. 23 aprilis 1895, « servandum pro quibuscumque Ecclesiis etiam Collegialibus, sive ad saecularem sive ad regularem Clerum pertinentibus, quacumque in contrarium consuetudine minime obstante »?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito voto Commissionis Liturgicae, reque accurate perpensa, rescribendum censuit: Serventur, in casu, Acta ultimae Synodi dioecesanae et Decretum.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4129].

* Cf. N. 6243.

6328.

S. R. C., *Urbis et Orbis*, 8 ian. 1904.

SSmus Dominus noster Pius Papa X, Motu proprio diei 22 novembris 1903, sub forma *Instructionis de musica sacra*[j] venerabilem cantum gregorianum iuxta codicum fidem ad pristinum Ecclesiarum usum feliciter restituit, simulque praecipuas praescriptiones, ad sacrorum concentuum sanctitatem et dignitatem in Templis vel promovendam vel restituendam, in unum corpus collegit, cui, tamquam codici iuridico musicae sacrae, ex plenitudine Apostolicae Suae potestatis, vim legis pro universa Ecclesia haberi voluit. Quare idem Sanctissimus Dominus noster per hanc Sacrorum Rituum Congregationem mandat et praecipit, ut *Instructio* praedicta ab omnibus accipiatur Ecclesiis sanctissimeque servetur, non obstantibus privilegiis atque exemptionibus quibuscumque, etiam speciali nomine dignis, ut
j sunt privilegia et exemptiones ab Apostolica Sede maioribus Urbis Basilicis, praesertim vero Sacrosanctae Ecclesiae Lateranensi concessa. Revocatis pariter sive privilegiis sive commendationibus, quibus aliae quaecumque cantus liturgici recentiores formae pro rerum ac temporum circumstantiis
i ab Apostolica Sede et ab hac Sacra Congregatione inducebantur, eadem Sanctitas Sua benigne concedere dignata est, ut praedictae cantus liturgici recentiores formae, in iis Ecclesiis ubi iam invectae sunt, licite retineri et cantari queant, donec quamprimum fieri poterit venerabilis cantus gregorianus iuxta codicum fidem in eorum locum sufficiatur. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

De hisce omnibus Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X huic Sacrorum Rituum Congregationi praesens Decretum expediri iussit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4131].

6329.

S. R. C., *laren.*, 15 apr. 1904.

Sacrorum Rituum Congregationi ea quae sequuntur, pro opportuna declaratione, proposita fuerunt, nimirum:

Revmus D. Dionysius Dougherty, Episcopus Neo-Segobiae in Insulis Philippinis, consecratus fuit Romae, in ecclesia Sanctorum loannis et Pauli, die 14 iunii 1903; et caeremonia seu ritus incepit hora septima antemeridiana. Revmus D. Fridericus Rooker, Episcopus larensis in eisdem Insulis, consecratus fuit eadem die 14 iunii 1903, Romae in Sacello Pont. Collegii Americae Septentrionalis; ritus vero consecrationis incepit hora octava antemeridiana. Ambo publicati fuerunt in eodem Consistorio, die 22 iu-

» Cf. N. 654

nii 1903; sed nomen Revmi Rooker fuit proclamatum prius. Quaeritur:Quisnam ex hisce duobus praelatis alteri praecedere debet?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisita sententia Commissionis Liturgicae, respondendum censuit: Praecedat ille qui prius in Consistorio propositus et confirmatus fuit, iuxta decreta n. 270 *Segobricen.,* 21 martii 1609, et n. 1606 [1] *Terulen.,* 20 novembris 1677. [2]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4133].

6330.

S. R. C., *Minoricen.,* 10 iun. 1904.

Hodiernus Rmus Episcopus Minoricensis in Hispania a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem reverenter expostulant, nimirum:

I. An Vicarius generalis procedere debeat ante omnes dignitates et canonicos, dummodo non sint parati sacris paramentis?

II. An Vicario generali habitu vicariali induto danda sit praecedentia semper et ubique supra omnes dignitates et canonicos sacris vestibus non indutos?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, audito etiam voto Commissionis liturgicae, respondendum censuit:

Ad I. et II. Affirmative, iuxta decreta. [3]

Atque ita rescripsit.

[Acta Ap. Sedis, vol. I, p. 262].

6331.

S. R. C., *Ordinis FF. Minorum Provinciae Portugalliae,* ii iun. 1904.

De consensu Rmi P. Procuratoris Generalis Ordinis Fratrum Minorum, c Seraphica Provincia Portugalliae, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia solvenda proposita sunt; nimirum:

I. An tantummodo a tempore ad tempus quo Missa celebrari permittitur, Communio Christifidelibus ministranda sit, iuxta Decretum, n. 2572, *luden.,* 7 septembris 1816, ad XXIII; [4] aut etiam ultra praedictum tempus, nempe usque ad occasum solis ministrari liceat?

* Cf. N*. 5247.
- Cf. N. 5623.
» Cf. N. 5945.
‹ Cf. N. 5829.

II. An Crux cum imagine Crucifixi, in medio Altaris inter candelabra collocanda, etiam in Altari, ubi Sanctissimum asservatur, collocari possit immediate ante eius tabernaculum; aut super ipsum, vel in postica eius parte collocari debeat?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae, omnibusque mature perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

Ad II. Crux collocetur inter candelabra, nunquam ante ostiolum tabernaculi. Potest etiam collocari super ipsum tabernaculum, non tamen in throno ubi exponitur Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4136J.

6332.

S. R. C., decl gcn. 13 iul. 1904.

Ad tollendam quamvis ambiguitatem circa sensum Decretorum Summomm Pontificum Benedicti XIV et Pii VII,[1] in quibus provisum fuerat Dignitatibus omnibus et Canonicis ubique locorum, qui construendis Apostolica vel Ordinaria auctoritate fabulis in Servorum Dei ac Beatorum Causis operam dabunt, licet a Choro absentibus ea de causa, non solum quotidianas distributiones deberi, verum etiam alias omnes, quocumque iure, titulo et nomine, et quibusvis sub clausulis, personale servitium exquirentes; Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X, referente Sacrorum Rituum Congregationi Pro-Praefecto, declarare dignatus est ac statuere, ut Dignitates seu Canonici, Bénéficiât! aliique Chorales omnes, qui sive conficiendis praefatis Processibus, tum Ordinariis, tum Apostolicis, operam navant, sive uti testes vocati fuerint, habeantur, intra vel extra Urbem, tamquam praesentes in Choro, mutato officio: et ideo omnia percipiant emolumenta, etiam eventualia. Contrariis non obstantibus quibuscumque etiam speciali mentione dignis.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4140].

6333.

S. R. C., *Ordinis Fratrum Minorum Provinciae Anglicae*, 29 iul. 1904.

Calendarista Provinciae Anglicae Ordinis Fratrum Minorum, de consensu sui Procuratoris Generalis, solutionem sequentium dubiorum a Sacrorum Rituum Congregatione humillime postulavit; nimirum:

III. Utrum Regulares in Anglia et alibi commorantes in recolendo anm-

[1] Cf. N. s»33·

versario Dedicationis Ecclesiae Cathedralis uti limites Civitatis intelligere debeant etiam suburbia Civitatis hodiernae: an potius eos restringere fines ad primitivam Civitatem seu burgum, quandoque sat exiguum ubi Ecclesia Cathedralis aedificata fuerat?

VIII. Cum Anniversaria late sumpta ex Decreto Sacrorum Rituum Congregationis diei 2 decembris 1891, n. 3753, sint ea quae semel in anno a Communitatibus fieri solent: num ritus duplex sit retinendus pro Officio generalissimo Omnium Defunctorum Ordinis Seraphici et pro Anniversario Omnium Parentum nostrorum: atque in aliis tribus Anniversariis sic vocatis in Ordine celebrari solitis, ritus semiduplex sit assignandus, tresque Orationes in Vesperis et Laudibus ac Missa recitandae?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, audito voto Commissionis Liturgicae omnibusque sedulo perpensis, rescribendum censuit:

Ad III. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam.

Ad VIII. Affirmative ad primam partem; et quoad secundam, tria anniversaria fieri posse sub ritu duplici.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4141].

6334.

S. R. C., Goana, 11 nov. 1904.

Rmus Dominus Antonius Scbastianus Valente, Archicpiscopus Goanus, Patriarcha Indiarum Orientalium, a Sacrorum Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem reverenter expetivit, nimirum:

I. An, ex eo quod Confraternitati Sanctissimi Sacramenti competit loci praecedentia in Processionibus eucharisticis, eidem etiam prae ceteris Confraternitatibus ius adsit sustinendi hastas baldachini sub quo Venerabilis Eucharistia deducitur, necnon portandi ad utrumque baldachini latus lucernas elatas?

II. Et quatenus affirmative, an ab Ordinario mos permitti possit, cuius vi aliae Confratemitates in Titularis sui Festo processionem cum Venerabili Eucharistia peragentes consuevere hastas baldachini, ct utrinque lucernas elatas portare, data de cetero loci praecedentia Confraternitati Sanctissimi Sacramenti?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisita sententia Commissionis Liturgicae, reque accurate perpensa, rescribendum censuit:

Ad I. Affirmative.

Ad II. Negative.

Atque ita rescripsit.

. R. C. Decreta Authentica, n. 4143].

6335.

S. R. C., Aesina, 25 nov. 1904.

Rnius Dominus Ioannes Baptista Ricci, Episcopus Aesinus, haec dubia Sacrorum Rituum Congregationi humillime subiecit; nimirum:

In aliquibus Ecclesiis inveniuntur nonnulla Altaria fixa, in quibus quamvis mensa constet ex lapide, huic tamen in extremitatibus adnexa quaquaversus et coniuncta fuit, ante vel post consecrationem ignoratur, corona ex marmore. Quare fit ut mensa non sit reapse ex uno lapide. Alia vero Altaria sunt quidem ex uno lapide confecta, sed minime innituntur neque super basim lapideam, neque super quatuor saltem columnas lapideas, cum quibus mensa connecti possit per unctionem.

Hinc quaeritur:

I. An dicta Altaria haberi possint tamquam fixa et consecrata? Et quatenus negative:

II. An possint haberi tamquam Altaria portatilia? Et quatenus adhuc negative:

III. Quid agendum, tam in primo quam in secundo casu?

Sacra porro Rituum Congregatio ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae, reque mature perpensa, ita respondendum censuit:

Quoad Altaria, de quibus in primo casu, sanatur defectus, quatenus opus sit. Quoad alia, Sacra Rituum Congregatio indulget, ut illis quamprimum addantur stipites lapidei, atque unctiones praescriptae, cum prolatione verborum formae, in singulis private ab Episcopo fiant, ut mensa cuiusque Altaris cum iisdem stipitibus coniungatur.

Atque ita rescripsit et induisit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4145].

6336.

S. R. C., decr. 8 febr. 1905.

Litanias in honorem Sanctissimi Nominis Iesu Apostolica Sedes iuxta unicam formam probatas trecentorum dierum Indulgentia ditavit,[1] atque Breviarii Romani editionibus inseri decrevit. Qua vero christifidelibus huiusmodi Litanias devote recitantibus ineffabilis Eucharistiae mysterii memoria salutariter excitaretur, quidam sacri Antistites, praeeunte Emo et Revmo Domino Cardinali Adulpho Perraud, Episcopo Augustodunensi, Sanctissimum Dominum nostrum Pium Papam X adierunt supplices, ut in iisdem Litaniis, obsecrationi *Per Ascensionem tuam, libera nos, Iesu,* de Apostolica venia, immediate adiiciatur altera: *Per Sanctissimae Eucharistiae*

[1] Cf. N. 5094.

institutionem tuam, libera nos, lesu. Sanctitas porro Sua his votis ac precibus, ab infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Pro-Praefccto relatis, pro impenso quo flagrat studio et amore erga augustissimum Eucharistiae Sacramentum, libenter annuens, praedictam in Litaniis SSrîii Nominis lesu additionem atque obsecrationem, ab iis tamen, qui optarent, Dioecesium Ordinariis, fieri posse concessit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4153].

6337.

S. R. C., *Compostellana,* 15 apr. 1905.

Emus et Rmus Dnus Cardinalis losephus M. Martin de Herrera y de la Iglesia, Archiepiscopus Compostellanus, ad S. Rituum Congregationem mittens elenchum tum Festorum quae in sua Ecclesia Cathcdrali solemniter celebrantur cum musica vocali ct instrumental!, vulgo *orquesta;* tum instrumentorum quibus musici utuntur in iisdem solemnitatibus: atque insuper interpretationem authenticam habere desiderans super iis, quae Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X, in Motu proprio super musica sacra, statuit,l nempe: «Aliquoties, servatis servandis, admitti possunt alia musica instrumenta, sed annuente Episcopo, ut Cacrcmoniale Episcoporum praecipit eidem Sacrae Congregationi sequentia dubia enodanda reverenter proposuit, videlicet:

I. An, et in quibus Festis permitti possit usus instrumentorum, quae (vulgo *violines, violas, violoncello, contrabajo, flauta, clarinetes, fagots, trompas)* in elencho recensentur?

II. Quum ex Decreto Sacrorum Rituum Congregationis in una Pisana, n. 41 **n,** diei 20 martii anno 1903, tolerari non possit, ut cantus Lamentationum, Responsoriorum et Psalmi *Miserere,* in Feriis IV, V et VI Maioris Hebdomadae, fiat simul cum instrumento *harmonium* et aliis sine strepitu, *a corda,* instrumentis: *violini, viole, controbassi* nuncupatis, neque cum solo instrumento *harmonium:* An praedictum Decretum habendum sit tamquam Decretum Generale, seu Urbis et Orbis, ita ut ubique obliget, non obstante quacumque consuetudine in contrarium, etiam immemorial!?

Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito voto utriusque Commissionis, Liturgicae ac super musica et cantu sacro, rescribendum censuit:

Ad I. Ad primam partem: Affirmative; ad secundam partem: In illis functionibus et temporibus, in quibus sonus organi aliorumque instrumentorum non prohibetur a Caeremoniali Episcoporum, a praedicto Motu proprio, et a Decretis S. R. C.; verum iuxta prudens Ordinarii arbitrium, ir singulis casibus.

Ad II. Affirmative, quum Decretum Rubricas respiciat, universamEccle

* Cf. N. 654.

siani spectantes, ct in casu provisum etiam Motu proprio SSmi Dni N. Pii Pp. X, super musica sacra, 4121, 22 novembris 1903, ct subsequent! Decreto Sacrae Rituum Congregationis, n. 4131, *Urbis et Orbis,* die S ianuarii 1904 edito. 1

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4156].

6338.

S. R. C., *Placentina in Hispania,* 12 maii 1905.

Episcopus Placentinus in Hispania Sacrorum Rituum Congregationi reverenter sequentia dubia solvenda subiecit:

I. Utrum, in privata recitatione, Matutinum pro insequenti die incipi possit hora secunda pomeridiana, aut standum sit tabellae Directorii dioeccsani, omni tempore?

II. Utrum etiam in publica seu chorali recitatione Officium incipi possit hora secunda pomeridiana?

III. Utrum hora recitandi Matutinum annumerari queat indiscriminatim ex meridiano circulo locali, aut ex meridiano circulo officiali dicto *Greenwik,* qui quidem anticipat horam circuli localis per tertiam horae partem, plus minusve?

Et Sacra eadem Congregatio ad relationem Secretarii, exquisito voto Commissionis Liturgicae, reque mature perpensa, respondendum censuit:

Ad I. Affirmative ad primam partem, negative ad secundam.

Ad II. Negative.

Ad III. Ad libitum.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4158].

6339.

S. R. C., 4 aug. 1905.

Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione exposita sunt, nimirum:

I. Utrum in Altarium consecratione, loco calcis ct sabuli, quae a Pontificali Romano indicantur, adhiberi possit gypsum, cocmentum, vel quid simile; et quatenus affirmative, an in casu Oratio analoga sit immutanda?

II. Cum ante ostiolum Tabernaculi nihil queat collocari, an exceptio sit facienda pro tabella Secretarum; aut saltem, quatenus haec inferius non possit collocari, valeat in duas dividi, hinc ct inde apponendas?

Et Sacra eadem Congregatio, audito voto Commissionis Liturgicae, omnibusque mature perpensis, rescribendum censuit:

1 Cf. N. 6328.

Ad I. Affirmative ad utrumque.
Ad II. Affirmative, et iuxta consuetudinem.
Atque ita rescripsit.
[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4165].

6340.

S. R. C., decr. 11 aug. 1905.

Quum SSmus D. N. Pius divina Providentia Pp. X, suis litteris Motu proprio datis sub die 25 aprilis anni 1904,1 disposuerit, ut editores cantum gregorianum a Se restitutum typis mandare possint iuxta Vaticanam editionem, opportunum huic Sacrae Rituum Congregationi visum est, nonnullas instructiones seu leges evulgare, a praedictis editoribus observandas, quandocuinque novam aliquam impressionem cantus liturgici parare voluerint. Hae autem leges, in Audientia diei 7 vertentis mensis augusti ab eodem SSmo D. N. admissae et approbatae, sunt quae sequuntur:

I. Editores seu typographi cuiuscumque loci vel regionis, qui gregorianas melodias in Vaticana editione contentas imprimere voluerint, sive aequali forma sive grandiori vel minori, sive omnes, sive aliquas tantum, ab eadem Sede Apostolica prius facultatem obtinere curabunt.

II. Ab unoquoque ex editoribus, qui huiusmodi pontificiam facultatem obtinuerint, haec erunt diligentissime attendenda:

‹7) Forma notularum aliorumque gregoriani cantus signorum ea debet servari, quam maiores instituerunt, et editio Vaticana adamussim exhibet.

b) Nihil praesertim mutari potest in ordine, quo eaedem notulae pro ariis sonorum intervallis sibi succedunt.

c) Neque pariter in modo, quo ipsae notulae pro diversis neumarum, ut aiunt, formulis copulantur.

‹/) Absolutissima quoque verborum sacri textus relatio ad notulas cantus observetur, ita ut unaquaeque syllaba notulae vel notulis suis penitus subiaceat.

III. Editione parata ac confecta, nefas erit ipsam evulgare et in sacris functionibus adhibere cuique, nisi eam Ordinarius loci declaratione munierit, qua de eius concordantia constet cum editione typica Vaticana.

IV. Ordinarius vero declarationem huiusmodi non concedat, nisi prius censores in cantu gregoriano periti, collatione facta diligentissime, in scriptis, onerata conscientia, testentur novam editionem cum \;aticana omnino concordare.

λ . Illis Officii liturgici partibus quae cantus diversos pro diversitate diei vel Festivitatis admittunt, ut v. g. Hymni et Ordinarium Missae, melodiae possunt adaptari, quae in editione typica non reperiantur, et a Sacra Rituum Congregatione approbari, servatis debitis conditionibus, iis maxime quae in § *d)* Motus proprii 25 aprilis 1904 apponuntur. Minime vero tono-

1 Cf. N. 660

rum seu cantuum huiusmodi varietates admittantur in ceteris partibus, v. g. in Antiphonis et Responsoriis sive Officii sive Missae.

VI. Si autem agatur de Officiis propriis alicuius Ecclesiae vel Ordinis regularis, Romanum ritum sectantis, aut de Officiis noviter concessis, gregorianae eorum cantilenae, a viris peritis restitutae vel concinnatae item Sacrae Rituum Congregationis approbationi subiiciantur; qua obtenta, Ordinarius loci certior factus, ut supra, de concordantia cum originalibus a S. Congregatione recognitis, declarationem requisitam concedet.

VII. Tolerari potest quod cantus gregorianus notulis musicalibus modernis edatur, dummodo periculum sedulo amoveatur, quominus ordo notularum ac neumarum quomodocumque deturbetur. Ordinarius itaque pro hisce editionibus in commodum fidelium approbationem suam concedere poterit, si ei constiterit, iuxta art. 4 et 6, de fideli conformatione cum editione typica vel melodiis approbatis.

III. Quandocumque liber sacrum cantum continens vel melodia quaelibet liturgica Sacrae Rituum Congregationi ad approbationem obtinendam subiiciuntur, tria exemplaria ad eandem mittenda sunt.

IX. Melodia gregoriana, ad usum liturgicum a S. R. C. secundum normas praedictas destinata et commendata, ad sacrum Ecclesiae Romanae thesaurum seu patrimonium, sicut ipse textus, pertinet. Itaque quando novus textus fidelibus ab ipsa proponitur seu conceditur, cantus textui respondens ita simul concessus reputatur, ut nullus editor vel auctor querelam de eo movere possit, quod Apostolica Sedes easdem melodias ad alias extendat Ecclesias.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4166].

6341.

S. R. C., decr. 14 aug. 1905.

Post Apostolicas Litteras SSmi D. N. Pii divina Providentia Papae X, Motu proprio datas die 25 aprilis 1904, [1] quibus decernitur nova committenda typis Vaticanis editio librorum, cantum gregorianum S. R. Ecclesiae proprium continentium, prout ab ipsomet Pontifice restitutus fuit, Commissio Pontificia, mandata et desideria eiusdem Pontificis adimplens, ipsam editionem summo studio ac diligentia paravit, atque perfecit.

Haec vero S. Rituum Congregatio, hanc ipsam editionem uti typicam ab omnibus habendam esse declarat atque decernit; ita ut in posterum melodiae gregorianae, in futuris huiusmodi librorum editionibus contentae, praedictae typicae editioni, nihil prorsus addito, dempto vel mutato, adamussim sint conformandae, etiamsi agatur de excerptis ex libris iisdem.

Nulli tamen fas erit, librorum cantus gregoriani sic restituti in totum vel ex parte editionem suscipere aut evulgare, nisi prius a S. Sede faculta-

[1] Cf. N. 660.

tcin obtinuerit, normis servatis et instructionibus, quae in Decreto Sacrae huius Congregationis, n. 4166, diei 11 augusti 1905, [1] continentur.

Denique haec eadem S. Rituum Congregatio, de mandato SSmi declarat, vivissimum esse eiusdem Sanctitatis Suae desiderium, quod ubique locorum Ordinarii curent, ut quilibet libri hucusque editi cantum liturgicum referentes, etiamsi quocumque Pontificio privilegio muniti, aut quavis adprobatione commendati, sensim sine sensu, quamprimum tamen, ab Ecclesiis, etiam Regularium, Romanum ritum sectantibus amoveantur, ita ut libri liturgici gregorianos concentus continentes ii tantummodo adhibeantur, qui, iuxta normas supradictas compositi, huic typicae editioni plane fuerint conformes.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4168].

6342.

S. R. C., 4 nov. 1905.

A Sacra Rituum Congregatione sequentis **dubii** resolutio expetita fuit, nimirum:

Utrum Vicarius Capitularis, quando aliquem **Episcopum** viciniorem invitat ad Missam et Vesperas, ut pontificali ritu **concelebret**, possit illi concedere Thronum aut saltem baculum pastoralem?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, **audito** etiam suffragio Commissionis Liturgicae, propositae quaestioni **respondendum** censuit: Negative ad primam partem, prouti eruitur ex **Decreto Generali** n. 4023, d. d. 12 iunii 1899,[2] super iure Episcoporum dioecesanorum **cedendi** Thronum alteri Episcopo. Item, negative ad secundam, nisi usus **baculi** requiratur ex Rubrica, uti in consecratione Ecclesiarum.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4171].

6343.

S. R. C., *Urgellen.*, 10 nov. 1905.

Rmus Dnus Episcopus Urgellensis Sacrorum **Rituum** Congregationi ea quae sequuntur reverenter exposuit; nimirum:

Iuxta Decretum Sacrae Rituum Congregationis, n. 3664, d. d. 28 maii 1886,[3] Tertiariis Franciscalibus, coetum constituentibus, nempe proprio habitu indutis ac sub Cruce incedentibus, ius inest **praecedentiae** super quascumque alias laicas Sodalitates.

1 Cf. N. 6340.
2 Cf. N. 6295.
3 Cf. N. 6175.

Praeterea, Decreto Sacrae Congregationis Episcoporum et Regularium, 6 aprilis 1900, Emi Patres declarandum esse censuerunt, « Tertiarios S. Francisci, necnon aliorum Ordinum, tum solummodo habere ius praecedentiae in Processionibus, cum iidem collegialiter incedunt sub propria Cruce, ac veste uniformi induti, vulgo *sacco* ».[1]

Iam vero in Hispania gcneratim nec Tertiarii nec alii confratres utuntur *sacco,* sed tantum scapulari, cingulo, numismate, etc., iuxta cuiusquam Tertii Ordinis aut Sodalitatis diversa statuta aut praxim.

His praemissis, idem Rmus Episcopus expostulavit:

I. An cum nec Tertii Ordines nec Confraternitates aut Sodalitates *sacco* utantur, ius praecedentiae competat Tertiariis super quascumque Sodalitates laicas?

II. An etiam tunc ius praecedentiae competat Confratemitati SSmi Sacramenti super alias Sodalitates in Processionibus, in quibus defertur SSma Eucharistia, non autem super Tertios Ordines?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, reque sedulo perpensa, rescribendum censuit:

Ad I. Affirmative in casu; sed Tertiarii cuiusque Ordinis, et Confraternitatum sodales hortandi sunt, ut vestem integram vulgo *saccum* in Processionibus, ex antiquo et laudabili Ecclesiae more, velint assumere.

Ad II. Affirmative; reservata iugiter praecedentia fratribus cuiusvis Tertii Ordinis.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4173].

6344.

S. R. C., 24 nov. 1905.

I. Quum in Caeremoniali Episcoporum, lib. II, cap. XI, n. 1, legatur: Omnia paramenta, tam Altaris, quam Celebrantis et Ministrorum, librorum ct faldistorii sint nigra, et in his nullae imagines mortuorum, vel Cruces albae ponantur », quaeritur: An in dictis paramentis repraesentari possint calvaria cum ossibus decussatis defunctorum?

II. Ex Decreto S. R. C. n. 3832, Dubiorum resolutio, 17 iulii 1894, ad IV,[2] permittitur ut palla Calicis in parte superiori sit cooperta panno serico, aut cx auro vel argento, et acu depicto, dummodo palla linea subnexa Calicem cooperiat, ac pars superior non sit nigri coloris, nec cum aliquo mortis signo. Quaeritur: An huiusmodi palla subnexa possit esse linum Cnice munitum et subsutum, ad modum pallae, nec amovibile?

Et Sacra Rituum Congregatio, pro solutione horum dubiorum rogata,

1 Cf. N. 2038.

2 Cf. N. 6239.

ad relationem Secretarii, audito Commissionis Liturgicae suffragio, rescribendum censuit:

Ad I. Negative, et servetur Caeremoniale Episcoporum, loco citato.

Ad II. Negative, et palla subnexa, proprie dicta, sit linea, munda et facile amovibilis.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4174].

6345.

S. R. C., *Ordinis Fratrum Minorum Provinciae S. Leopold/,* 22 dec. 1905.

Director Tertii Ordinis saecularis Sancti Francisci, in Regulari Provincia S. Leopoldi, a Sacra Rituum Congregatione sequentis dubii solutionem humillime expostulavit:

Utrum Director Tertii Ordinis, vel Sacerdos facultate praeditus, qui Tertiariis saecularibus congregatis Benedictionem cum Indulgentia plenaria, sic dictam Absolutionem generalem, impertitur, uti debeat stola coloris diei, vel albi, vel violacei?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito etiam voto Commissionis Liturgicae, respondendum censuit: Utatur stola coloris violacei.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4176].

6346.

S. R. C., *Ordinis Fratrum Minorum Provinciae Apuliae,* 19 ian. 1906.

Redactor Calendarii Fratrum Minorum in Regulari Provincia Apuliae, de consensu sui Rmi Procuratoris Generalis, a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem humillime expostulavit; nimirum:

I. An Collectae ab Episcopo seu Ordinario loci imperatae, quae simul cum Orationibus a Rubrica praescriptis septenarium numerum excedunt omitti debeant?

II. An Missa conventualis, quae sine cantu celebratur in Ecclesiis Regularium, debeat aequiparari \Iissae solemni, sive quoad omittendam Commemorationem Simplicis ct reticendas Collectas ordinarias ab Ordinario loci praescriptas, sive quoad praetermittendas Orationes post Missam iniunctas: idque etiamsi postea alia Missa de die concinatur?

III. An Sacerdos, sacris vestibus Sacrificii indutus, possit administrare Sacram Communionem, data rationabili causa, ante vel post Missam solemnem aut cantatam aut etiam conventualem, sicuti permittitur ante vel post Missam privatam?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibusque sedulo perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. Affirmative.

Ad II. Servetur Decretum n. 3697, Ordinis Minorum Capuccinorum Sancti Francisci, 7decembris 1888, ad VII, 1 et alterum n. 2740, Tridentina, 12 martii 1836, ad VII.

Ad III. Negative.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4177].

6347.

S. R. C., decalr. 14 febr. 1906.

A nonnullis editoribus proponitur subinde quaestio de modo interpretandi dispositiones art. II et IV Decreti seu Instructionum Sacrae Rituum Congregationis, diei 11 augusti 1905, n. 4166, circa editionem et approbationem librorum, cantum liturgicum gregorianum continentium.2 Ad hanc autem quaestionem solvendam eadem Sacra Congregatio, de mandato SSmi D. N. Pii Papae X, quae sequuntur declarat:

I. Forma notularum cantus sic debet integra servari, ut omnes ex eis quae eandem habent rationem vel significationem, ac proinde in editione typica \ aticana unam eandemque figuram referunt, pariter in alia editione, quae ab Ordinario possit approbari, necessario quoad formam omnino inter se similes exstent ct coaequales. Ideoque signa, quae forte fuerint, permittente Ordinario, superinducta, nullatenus notularum formam, vel modum quo ipsae coniunguntur, afficere debent.

II. Quamvis editio aliqua fuerit recognita ab Ordinario vel ab ipsa Sacra Rituum Congregatione, tamquam de cetero, videlicet exceptis signis, cum typica conformis, oportet tamen ut deinceps normas supra statutas exacte servet; quatenus, inter notulas typicas et signa quae superveniunt, iam amplius confusio oriri nequeat. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4178].

6348.

S. R. C., *Vilnen.j* 16 febr. 1906.

Episcopus Vilnensis a Sacrorum Rituum Congregatione solutionem sequentium dubiorum humillime petiit; videlicet:

I. Pro Dioecesi Vilnensi habetur Decretum, quo permittitur Missa votiva cantata dicta *Rorate* tempore Adventus. Missa ista, quae celebratur

1 Cf. N. 6192.

3 Cf. N. 6340.

cum magna solemnitate magnoque concursu populi, cantatur, vi antiquissimae consuetudinis, cum *Gloria* et *Credo.* Quaeritur, utrum haec consuetudo possit servari, cum in Decreto supradicto nihil de modo cantandi tales Missas dicatur?

II. In eadem Dioecesi solent cantari, post Missam solemnem, invocationes: *Sanctus Deus, Sanctus Fortis, Sanctus Immortalis* etc., coram Sanctissimo Eucharistiae Sacramento exposito in Pyxide. Quaeritur, utrum expositio haec fieri possit per expositionem Pyxidis in superiori parte Tabernaculi, eo fine ut Pyxis possit a frequenti populo bene videri, an SSmum Sacramentum non possit a Tabernaculo tolli?

III. Quaeritur, utrum pro valida consecratione Altaris fixi vel portatilis sufficiat, ut in sepulcro includantur Reliquiae unius Martyris et Confessorum aut Virginum, vel utrum unius solummodo Martyris; an sit omnino ad validitatem necessarium, ut in sepulcro deponantur Reliquiae plurimorum Martyrum?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, audito etiam voto Commissionis Liturgicae, reque accurate perpensa, rescribendum censuit:

Ad I. Iuxta Decreta, Missa *Rorate* cantari potest in casu, cum *Gloria* et *Credo,* solummodo in Novendiali ante Festum Nativitatis Domini, ratione consuetudinis et concursus populi; in praecedentibus vero diebus Adventus cantari debet sine *Gloria* (praeterquam in Sabbati et infra Octavam Festi B. Mariae Virginis) et sine *Credo.*

Ad II. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad III. Affirmative ad primam partem, quoad utrumque; negative ad secundam.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4180].

6349.

S. R. C., decr. 14 mart. 1906.

Quum nonnulla dubia huic Sacrorum Rituum Congregationi proposita fuerint circa servitium Clerici, qui aliquando, vel loco Subdiaconi in Missa solemni, vel loco Cappellani in Missa ab Episcopo vel ab alio Praelato lecta, vel etiam in Missa cantata absque Ministris inserviat, eadem Sacra Congregatio, audito voto Commissionis Liturgicae, ut dubia ipsa omnino diluantur, haec statuenda et in posterum observanda decrevit:

I. Clericus ad munus Subdiaconi obeundum in Missa solemni, numquam deputetur, nisi adsit rationabilis causa, et in minoribus Ordinibus sit constitutus, aut saltem sacra Tonsura initiatus.

II. Clericus pro Subdiacono inserviens, alba super amictu, cingulo et tunica, absque manipulo, sit indutus, atque omnia quae ad Subdiaconum ex Rubricis spectant rite expleat, hisce tamen exceptis: «) ante Offertorium, Calicem non abstergat, et aquam in ipsum non infundat, quod in casu Dia-

conus praestabit; *b)* Calicem, postquam illum ad Altare detulerit, infra actionem, numquam tangat, neque pallam ab eodem removeat aut super eum reponat; c) post ablutionem, Calicem non abstergat (abstergente ipso Celebrante), sed tantummodo illum componat, more solito, et velo cooperiat cum bursa, et ad mensam deferat.

III. Clericus, qui loco Cappellani Episcopo vel Praelato in Missa lecta, aut alii Sacerdoti in Missa cantata sine Sacris Ministris inserviat, saltem tonsuratus esse debet, si alius Minister in Sacris in promptu non sit.

IV. Clericus ipse omnia explere potest, quae in Caeremoniali Episcoporum, lib. I, cap. XXIX, dicuntur, pro Missa ab Episcopo lecta, his exceptis: *d)* Calicem ante Offertorium non abstergat; *b)* nec vinum nec aquam in eo infundat; *c)* nec Patenam cum hostia, nec Calicem Celebranti tradat; *d)* Calicem, infra actionem, numquam tangat; neque pallam super eum ponat aut ab eodem removeat; *e)* post ablutionem, Calicem non abstergat, etc., ut supra, ad lit. c), n. 2.

\. Calix pro Missa lecta, sicuti et pro Missa cantata sine Sacris Ministris, velo et bursa coopertus in abaco statuatur, amoto abusu illum non velatum retinendi, et ad Altare discoopertum deferendi.

\I. Calix ipse, post Communionem a Celebrante rite abstersus, a Clerico ministrante suis ornamentis instrui poterit, ac velo et bursa coopertus in abacum deferri.

VII. Si vero Clericus Sacra non sit Tonsura initiatus, poterit quidem ab Episcopo aut a Praelato in Missa lecta uti Minister assumi, sed eo in casu Calix velatus ante Missam ad Altare deferatur, et more solito in medio mensae super corporale statuatur; Clericus vero non tonsuratus ita se gerat ut in Missis a simplici Sacerdote celebratis. Poterit autem ad Missale Celebrantem adsistere, folia vertere, palmatoriam sustinere; Calix autem, ab ipso Celebrante suo tempore abstersus et velatus, ac in medio mensae collocatus, absoluta Missa, in sacristiam deferatur.

Atque ita censuit et servari mandavit, die 10 martii 1906.

Super quibus facta postmodum Sanctissimo Domino nostro Pio Pp. X, per Cardinalem Sacrorum Rituum Congregationi Pro-Praefectum fideli relatione, Sanctitas Sua sententiam eiusdem Sacri Consilii in omnibus ratam habuit et adprobavit, quibusvis privilegiis vel consuetudinibus, quae omnino abrogata esse declaravit, aliisque contrariis quibuscumque non obstantibus. Die 14 martii 1906.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 41 Si].

6350,

S. R. C., *Bergomen.*, 25 maii 1906.

Rmus Dnus lacobus Maria Radini-Tedeschi, Episcopus Bcrgomcnsis, quae sequuntur dubia Sacrae Rituum Congregationis indicio reverenter

'"'"H'η' Reliquia Sacrosanctae Crucis D. N. I. C. et Reliquiae Sanctorum

in eadem theca includi atque exponi possint super parvo throno, corona in parte superiore ornato?

II. An recitari debeat *Credo* in Missa, etiam quando Reliquiae insignes Sanctorum, de quibus Festum agitur, in Ecclesia non exponuntur?

III. An toleranda sit consuetudo utendi fundis rubri vel violacei coloris in fimbriis et manicis albarum?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito suffragio Commissionis Liturgicae, omnibusque accurate perpensis, respondendum censuit:

Ad I. Negative; et Reliquia Sanctae Crucis includatur et exponatur in theca separata.

Ad II. Affirmative.

Ad III. Regulariter, color fundi colorati respondere debet colori vestis, et respectivae extremitatis manicarum, quo uti potest unusquisque Celebrans vel Minister.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4186].

6351.

S. R. C., *Piscien., 21* iul. 1906.

Postulato Praepositi et Canonicorum insignis Ecclesiae Collegiatae SS. Apostolorum Petri et Andrcae, in loco *Montecarlo* nuncupato, Dioeceseos Piscien.: An Canonici honorarii aequiparandi sint Canonicis titularibus, quoad usum insignium?

Sacra Rituum Congregatio ad relationem Secretarii, audito etiam voto specialis Commissionis Liturgicae, rescribendum censuit: Affirmative, iuxta Decretum n. 3393, Patavina, 10 martii 1876,[1] et Motu Proprio Inter multiplices », n. 4154, 21 februarii 1905.[2]

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4187].

6352.

S. R. C., *Neapolitana,* 8 aug. 1906.

Rmus Abbas Sanctae Mariae Maioris, Neapolis, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humillime exposuit, nimirum:

I. Quum organum quod in Ecclesia permittitur, iuxta praescriptum in Motu proprio Pii Papae X,[3] ita cantum comitari debeat, ut illum sustineat,

» Cf. N. 6087.

» Cf. N. 665.

’ Cf. N. 654.

non opprimat, et fideles recte valeant verba intelligere; in Missa solemni, (*Graduate, Offertorium* et *Communio,* quae partes mirarn saepe continent analogiam ad Festum quod agitur, possuntne, dum pulsantur organa, sub- l missa voce seu tono unico sub organo recitari? Et quatenus affirmative, estne laudabilius ut illae, organo cessante vel comitante, notis gregorianis cantentur?

II. Item *Deo gratias,* in fine Missae, potestne sub organo, vel debet ut *Ile, missa est,* notis gregorianis cantari ?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisita sen- l tentia Commissionis Liturgicae, reque sedulo perpensa, respondendum censuit:

Ad I. Quoad primam partem: Quando organa pulsantur, si praedicta, nempe *Graduate, Offertorium* et *Communio* non cantentur, recitanda sunt voce alta et intelligibili, iuxta mentem Caeremonialis Episcoporum, lib. I, cap. XXVIII, n. 6, et Decretorum n. 2994, Montis Politiani, 10 ianua- l rii 1852, ad II, et n. 3108, S. Marci, 7 septembris 1861, ad XIV et XV.

Quoad secundam partem: Affirmative, adhibitis libris authenticis cantus gregoriani.

Ad II. Provisum in I.

Atque ita rescripsit.

l [S. R. C. Decreta Authentica, n. 4189].

6353.

S. R. C., *Secovien.,* 10 nov. 1906.

Rmus Dnus Lcopoldus Schuster, Episcopus Secoviensis, Sacrorum Rituum Congregationi reverenter exposuit et enixe petiit, ut sequentia l dubia solvantur; nimirum:

In Dioecesi Secoviensi, erecta sunt quinque Monasteria, nimirum tria Ordinis S. Benedicti, unum Ordinis Cistcrciensis et unum Canonicorum Regularium Lateranensium; insuper permulta Coenobia aliorum Ordinum Mendicantium S. Francisci et S. Dominici, S. loannis de Deo, etc. Inter- dum in illis Monasteriis casus accidit, ut novum Oratorium, e. g. pro recitando officio tempore hiemali, in aedibus Monasterii erigatur simul cum Altari, sive fixo, sive portatili, ut ibi etiam Missa celebrari possit ab infirmis et senibus debilibus. Praeterea talia Oratoria cum Altari interdum, etiam in domibus extraneis, quae a Monasterio sive longe, sive parum di- stant et peculium Monasterii sunt, eriguntur, in quibus domibus unus vel plures Patres per aliquod tempus sive oeconomiae sive sanitatis colendae causa versantur. Mine quaeritur:

I. Estne licentia, Missam ibi celebrandi, ab Episcopo Ordinario petenda, an sufficit necessitas vel utilitas Communitatis religiosae? Et si affirmative ad secundum:

II. Valet hoc etiam de Oratoriis, quae extra Monasterium ipsum sita sunt, sed ad eius peculium pertinent?

Porro Sacra Rituum Congregatio, exquisita Commissionis Liturgicae sententia, reque maturo examine perpensa, ita respondere rata est:

Ad I. Si agatur de Regularibus proprie dictis, negative ad primam partem; affirmative ad secundam, de licentia Superioris Generalis aut Provincialis, iuxta Decretum n. 4007, super Oratoriis semipublicis, 23 ianuarii 1899;[1] si vero sermo sit de aliis Communitatibus, servetur Decretum n. 3484, Nivernen., 8 martii 1879, ad **II.**[2]

Ad II. Negative, nisi adsit Indultum.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4190].

6354.

S. R. C., *Ratisbonen. seu Congreg. SS. Redemptoris Provinciae Bavaricae,* 10 nov. 1906.

Rector Provinciae Bavaricae Congregationis SS. Redemptoris, de consensu sui Rmi Procuratoris Generalis, Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione humillime subiecit; nimirum:

I. In Ecclesia S. Sepulcri, Congregationis SS. Redemptoris, in civitate Deggendorf, intra fines Ratisbonensis Dioecesis, exstant tria Altaria, scilicet S. Ioannis Nepomuceni M., Septem Dolorum B. M. V. et Quindecim SS. Auxiliatorum, quorum mensa non constat ex uno et integro lapide, sed ex duobus lapidibus inaequalibus, qui tamen coemento in unum coniuncti sunt. Quaeritur: Utrum haec tria Altaria sint valide consecrata, an potius consideranda sint tanquam exsecrata?

II. In Ecclesia parochiali eiusdem civitatis, mensa Altaris maioris fixi constat cx tribus lapidibus, et quidem media maior pars ex marmore, duae aliae laterales partes ex petra arenaria; sed hi tres lapides coemento in unum sunt coniuncti. Itaque quaeritur: Estne hoc Altare fixum valide consecratum; ct si negative, media maior pars ex marmore poteritne adhiberi tanquam Altare portatile?

III. Num absque Induito Apostolico, ct auctoritate tantum Ordinaria, titulus Altaris fixi commutari possit cum altero titulo, v. g. titulus S. Sébastian! M. cum titulo B. M. V. de Perpetuo Succursu, et si negative, num saltem super Altare collocari possit imago B. M. V. de Perpetuo Succursu, loco imaginis S. Sebastiani, tituli Altaris?

Iλ . Sufficitne ut imago tituli Altaris fixi in tabula vitrea picta retro post Altare, in fenestra, applicetur?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisita sententia Commissionis Liturgicac, omnibusque sedulo perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. Iuxta Pontificale Romanum ct Decreta S. R. C. n. 2862, Fanen.,

1 Cf. N. 6288.

* Cf. N. 6117.

17 iunii 1843, ad 1,[1] n. 3725 Meliten., 26 aprilis 1890,[2] et n. 3750, Salamantina, 14 novembres 1891,[3]* mensa Altaris fixi ex unico et integro lapide constare debet. Hinc ad primam partem negative, ad secundam affirmative; et si commode Altarium consecratio cum mensa ex unico et integro lapide fieri nequeat, parvus lapis rite consecratus in medio mensae collocetur, ad instar Altaris portatilis.

Ad II. Negative ad utrumque.

Ad III. Negative ad utrumque, iuxta Decretum n. 2752, Congregationis Missionis, 27 augusti 1836, ad V et VII.[1]

Ad IV. Imagines in vitris fenestrarum depictae nihil cum Altari commune habent, et tituli imago super Altari absolute non praecipitur. Si tamen quaedam esset apponenda Altari fixo imago, tituli apponatur.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4191].

6355.

S. R. C., 23 nov. 1906.

Insequentium dubiorum declarationes a Sacra Rituum Congregatione expostulatae sunt; nimirum:

I. An Clerici prima tantum Tonsura initiati, ad mentem Decreti n. 4181, 14 martii 1906,[5] tangere possint vasa sacra et lintea sacra, ac Calicem praeparare in sacristia, absque speciali induito?

II. An omnes qui vestem talarem induunt, sint vel non tonsurati, debeant, iuxta Rubricas Missalis, « Ritus servandus in celebratione Missae » (tit. II, n. 1), superpelliceum induere, dum Missae privatae inserviunt?

III. An Diaconus, ratione ministerii sui, possit, etiam praesentibus Sacerdotibus, et extra casum necessitatis, SSmum Sacramentum de uno Altari ad alterum deferre?

Sacra porro Rituum Congregatio, exquisita sententia Commissionis Liturgicae, omnibus sedulo perpensis, rescribendum censuit:

Ad I. Affirmative.

Ad II. Affirmative, nisi pro laicis alicuius Familiae Religiosae obstent specialia statuta approbata.

Ad III. Affirmative.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4194].

[1] Cf. N. 5919.

* Cf. N. 6202.

[3] Cf. N. 6208.

[4] Cf. N. 5886.

[5] Cf. N. 6349.

6356.

S. R. C., decr. 18 dec. 1906.

Acres de liturgico palaeoslavici seu glagolitici sermonis usu controversias, quae diu iam in Provinciis Goritiensi, ladrensi et Zagrabiensi Dioeceses plures commoverunt, compositas atque adeo sublatas omnino esse oportuit, post ea quae Sacrum hoc Consilium, itemque illud extraordinariis Ecclesiae Negotiis praepositum, Pontificis Maximi nomine et auctoritate, decreverat. Sed tamen nondum ipsas conquievisse dolendum est, siquidem hic sermo etiamnunc multifariam contra praescriptum usurpatur in perfunctione Sacrorum; id quod non modo magnam affert et admirationem et offensionem pietati publicae, verum, cum gravi etiam caritatis pacisque Christianae detrimento, christifideles fidelibus, vel intra domesticos parietes, hostiles facit.

Tanta obtemperationis debitae oblivio quantae sit aegritudini SSmo D. N. Pio Pp. X, facile aestimari potest; isque, Apostolici officii sui esse intelligens, huiusmodi controversiis imponere finem, nuper huic Sacrae Congregationi mandavit, ut, datis ad Rinos Archiepiscopos, Episcopos et Ordinarios ceteros Provinciarum memoratarum Litteris, quaecumque Decreto diei 5 augusti 1898, n. 3999, aliisque deinceps praescripta fuissent,[1] omnia, nonnullis opportune mutatis, revocaret, eaque sancte inviolateque, onerata ipsorum Antistitum conscientia, observari iuberet.

Primum igitur, quum eo ipso Decreto cautum fuerit, ut Ordinarii singuli indicem conficerent atque exhiberent omnium suae Dioecesis Ecclesiarum, quas certum esset privilegio linguae glagoliticae in praesens uti; quumque ei praescriptioni satisfactum non sit, quippe talis index, licet studiose expetitus, desideratur tamen adhuc, eundem Sacra haec Congregatio praecipit ut Ordinarii omnes intra mensem iulium anni proximi Apostolicae Sedi exhibeant, his quidem legibus confectum:

«) ut eae dumtaxat Ecclesiae, tamquam hoc privilegio auctae, notentur, in quibus non coniectura aliqua, sed certis monumentis ac testibus constiterit, linguam glagoliticam ab anno i860 ad praesens tempus, sine intermissione, in Sacris peragendis adhibitam esse;

b) ut, eiusdem privilegii nomine, nullae istis adseribantur Ecclesiae, ubi, in solemnibus Missis latina lingua celebrandis, Epistolam et Evangelium cantari glagolitice mos fuerit, eoque minus ubi ista sermone croatico vulgari canantur.

Praeterea, Sacra haec Congregatio, quae infra scripta sunt, approbante item Summo Pontifice, religiosissime observanda edicit:

I. Quandoquidem Apostolica Sedes, de usu glagoliticae linguae liturgico opportunum factu censuit, certis terminare finibus, quod olim indulserat; usus huiusmodi considerari et haberi ab omnibus debet ut privilegium

1 Cf. N. 6285, 6307. 6317.

locale, quibusdam adhaerens Ecclesiis, minime vero ut personale, quod *id* nonnullos Sacerdotes pertineat. Quamobrcm Sacerdotes, qui palaeoslavicae dictionis periti sint, eam adhibere non poterunt, Sacrum facientes in Ecclesia, quae hoc privilegio careat.

II. Semel confecto et publicato Ecclesiarum privilegiatarum indice, nulli prorsus licebit in aliis Ecclesiis, quacumque causa aut praetextu, linguam palaeoslavicam in Sacram Liturgiam inducere. Si quis vero, saecularis aut regularis Sacerdos, secus fecerit, aut id attentaverit, ipso facto a celebratione Missae ceterorumque Sacrorum suspensus maneat, donec ab Apostolica Sede veniam impetrabit.

III. In Ecclesiis, quae privilegio fruuntur, Sacrum facere et Officium persolvere publica et solemni ratione, permissum exclusive erit palaeoslavico idiomate, quacumque seclusa alterius linguae immixtione, salvis tamen praescriptis ad § XI huius Decreti. Libri autem ad Sacra et ad Officium adhibendi characteribus glagoliticis sint excusi, atque ab Apostolica Sede recogniti ct approbati: alii quicumquc libri liturgici, vel alio impressi charactere, vel absque approbatione Sanctae Sedis, vetiti omnino sint et interdicti.

IV. Ubicumque populus Sacerdoti celebranti respondere solet, aut nonnullas Missae partes canere, id etiam nonnisi lingua palaeoslavica, in Ecclesiis privilegiatis fieri licebit. Idquc ut facilius evadat, poterit Ordinarius, fidelibus exclusive, permittere usum manualis libri latinis characteribus loco glagoliticorum, exarati.

V. In praefatis Ecclesiis, quae concessione linguae palaeoslavicae indubitanter fruuntur, Rituale, slavico idiomate impressum, adhiberi poterit in Sacramentorum et Sacramentalium administratione, dummodo illud fuerit ab Apostolica Sede recognitum et approbatum.

VI. Sedulo curent Episcopi in suis Seminariis studium provehere cum latinae linguae, tum palaeoslavicae, ita ut cuique Dioecesi necessarii Sacerdotes praesto sint ad ministerium in utroque idiomate.

VII. Episcoporum officium erit, ante Ordinationem sacram, designare Clericos, qui latinis vel qui palaeoslavicis Ecclesiis destinentur, explorata in antecessum promovendorum voluntate et dispositione, nisi aliud exigat Ecclesiae necessitas.

VIII. Si quis Sacerdos, addictus Ecclesiae, ubi latina adhibetur lingua, alteri debeat Ecclesiae inservire, quae palaeoslavici fruitur idiomatis privilegio, Missam solemnem ibi celebrare Horasque canere tenebitur lingua palaeoslavica: attamen illi fas erit privatim Sacra peragere et Horas canonicas persolvere latina lingua. Sacerdos vero, palaeoslavici idiomatis Ecclesiae adseriptus, cui forte latinae Ecclesiae deservire contigerit, non solemnem tantummodo, sed privatim etiam Missam celebrare, itemque Horas canere tenebitur latina lingua; relicta illi solum facultate, Officium privatim persolvendi glagolitice.

IX. Iccbit pariter Sacerdotibus, latim eloquii Ecclesiae inscriptis, in aliena Ecclesia, quae privilegio linguae palaeoslavicae potitur, Missam privatam celebrare latino idiomate. Sacerdotes vero, linguae palaeoslavicae

Ecclesiis addicti, eodem hoc idiomate ne privatum quidem Sacrum facere poterunt in Ecclesiis, ubi latina lingua adhibetur.

X. Ubi usus invaluit in Missa solemni Epistolam et Evangelium slavice canendi, post eorundem cantum latino Ecclesiae ipsius idiomate absolutum, huiusmodi praxis servari poterit. In Missis autem parochialibus fas erit post Evangelii recitationem illud perlegere vulgari idiomate, ad pastoralem fidelium instructionem.

XI. In ipsis Paroeciis, ubi viget linguae palacoslavicae privilegium, si quis fidelis ostenderit se cupere aut velle, ut Baptismus vel Sacramenta cetera, Matrimonio non excepto, sibi suisve administrentur secundum Rituale Romanum latinum, et quidem publice, eademque lingua habeantur rituales Preces in sepultura mortuorum, huic desiderio aut voluntati districte prohibentur Sacerdotes ullo pacto obsistere.

XII. In praedicatione verbi Dei, aliisve cultus actionibus, quae stricte liturgicae non sunt, lingua slavica vulgaris adhiberi permittitur ad fidelium commodum et utilitatem, servatis tamen Generalibus Decretis huius Sacrae Rituum Congregationis.

XIII. Episcopi illarum regionum, ubi eadem in usu est lingua vernacula, studeant uniformi curandae versioni Precum et Hymnorum, quibus populus indulget in propria Ecclesia: ad hoc ut qui ex una ad aliam transeunt Dioecesim vel Paroeciam, in nullam offendant Precationum aut Canticorum diversitatem.

XIV. Pii libri, in quibus continetur versio vulgata liturgicarum Precum, ad usum tantummodo privatum Christifidelium, ab Episcopis rite recogniti sint et approbati.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4196].

6357.

S. R. C., *Urbis et Orbis*, 8 maii 1907.

SSmus Dnus N. Pius Papa X, in Audientia habita die 8 maii 1907 ab Emo e Rmo Dno Cardinali Seraphino Cretoni, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, statuere ac declarare dignatus est, ut Induitis Oratorii privati intelligatur inclusa facultas Sacram Communionem distribuendi iis omnibus Christifidelibus, qui Sacrificio Missae adsistunt; salvis iuribus parochialibus. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4201].

6358.

S. R. C., dccr. 7 aug. 1907.

Hanc Vaticanam Gradualis Sacrosanctae Ecclesiae Romanae editionem Sacra Rituum Congregatio, attentis atque confirmatis Decretis suis, nn. 4169 et 4168, datis diebus 11 et 14 augusti anni 1905,[1] uti authenticam ac typicam declarat et decernit; quippe quae pro Missis de 'Tempore et de Sanctis, necnon et pro Missarum Ordinario, Cantum gregorianum exhibet, prout is fuit a SSmo D. N. Pio Papa X feliciter restitutus, ipsiusque iussu et auctoritate diligenter ac rite revisus et recognitus. Ea quidem fuit totius operis norma, quam varia plane instituerant et iniunxerant documenta Pontificia, et perspicue rursus ac plenius exponit et inculcat Commentarium de ratione editionis Vaticanae Cantus Romani, quod Graduali praemittitur.

Haec autem editio, ut in usum apud omnes Ecclesias hic et nunc deveniat, ita sancitum est, ut ceterae quaelibet cantus Romani editiones, ad tempus tantummodo iuxta Decreta praedicta toleratae, nullo iam in futurum iure gaudeant, quo typicae substitui possint.

Quo vero forma cantus aptius posset restitui, restitutae sunt etiam nonnullae hic illic quoad verba lectiones, quamvis ab hodierno textu Missalis alienae. Quarum restitutio, quum ab ipso Summo Pontifice, in Audientia, die 14 martii anni 1906, Emo Cardinali Pro-Praefecto huius Sacrae Congregationis indulta, expresse fuerit approbata atque praescripta, in futuris Gradualis editionibus omnino erit observanda.

Iuxta tenorem quoque utriusque Decreti suprascripti, ad eos tantum editores seu typographos, quibus id a Sede Apostolica conceditur, pertinet privilegium evulgandi eundem cantum, qui, quum sit vetus Ecclesiae Romanae patrimonium, eiusdem prorsus exstat proprietas. Cautum est insuper, ne quid, quovis praetextu, editores praesumant addere, demere aut mutare, quod ipsius cantus integritati atque uniformitati discrimen inferat. Qualiscumque igitur editio cantus gregoriani, ad usum liturgicum destinata, ut sit legitima, et ab Ordinario queat permitti, debet esse typicae huic omnino conformis, quoad ea praesertim, quibus sive in praefatis Decretis, sive in alio diei 14 februarii anni 1906, n. 4178, specialiter provisum est.[2]

Contrariis non obstantibus quibuscumque.
[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4203].

1 Cf. N. 6340. 6341.
2 Cf. N. 6347·

6359.

S. R. C., *Ordinis Fratrum Minorum,* 6 sept. 1907.

Guardianus Fratrum Ordinis Minorum, qui in Conventu S. Antonii, Bononiae, morantur, humiliter petiit a Sacra Rituum Congregatione, ut dubium in forma authentica solveretur, de validitate consecrationis Altaris Immaculatae, elapso an. 1906 a Cardinali Archiepiscopo Svampa peractae; dubium quod nonnullos anxios tenebat Celebrantes, sequentibus ex causis: i. Altaris partes ita dispositae sunt, ut mensa seu tabula Altaris duabus marmoreis tabulis componatur, una alteri superposita, sed ita adamussim unitis, ut unam effingant, adeo ut, qui id ignoraverit, tabularum pluralitati non crederet; 2. Capsula Sacras Reliquias continens, in tabulae centro posita, super altera quiescit tabula, eo quod sit aliquantum crassior, quamvis maxima ex parte in tabulam penetret consecratam; 3. Haec mensa, sic composita, fulcitur, praeterquam crepidine, seu pallio Altaris, quatuor marmoreis columellis, adauctis ad binas extremitates relativis capitellis, cum lamella, seu quadrata ex marmore tabella, quae mensam capitello et columnae coniungit, ope axis seu cardinis, qui omnes has partes connectit. Quapropter, considerans orator: *a)* mensam haud esse severe loquendo unicam, et *b)* mensam non immediate fulciri columnae seu basi Altaris; petiit:

An Altaris consecratio fuerit valida, et quatenus negative, quomodo se gerendum, ac rei consulendum?

Sacra porro Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, attentisque superius expositis una cum Decretis, praesertim vero n. 3884,'Cambcrien., 8 februarii 1896;[1] ad propositum dubium de validitate consecrationis supradicti Altaris rescribendum censuit: In casu consecratio Altaris valida habenda est.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4204].

6360.

S. R. C., *Carcassonem,* 8 nov. 1907.

Hodiernus Episcopus Carcassonem a Sacrorum Rituum Congregatione reverenter expostulavit: An permitti possit quaedam compositio ex oleo olivarum et cera apum ad nutriendam lampadem, quae continuo ardere et lucere debet ante Altare et Tabernaculum, ubi asservatur SSfhum Eucharistiae Sacramentum?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisita Commissionis Liturgicae sententia, propositae quaestioni respondendum censuit: Affirmative, nihilque obstare in casu.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4205].

[1] Cf. N. 6253.

6361.

S. R. C., declar. 22 nov. 1907.

Nonnullis postulatis lucis electricae usum in Ecclesia respicientibus Sacra Rituum Congregatio, exquisito suffragio Commissionis Liturgicae, ita respondere censuit:

Lux electrica vetita est, non solum una cum candelis ex cera super Altari, iuxta Decretum n. 4097, Natcheten., 16 maii 1902, sed etiam loco candelarum vel lampadum quae coram Sanctissimo Eucharistiae Sacramento vel Sacris Reliquiis Sanctorum praescriptae sunt. Pro aliis Ecclesiae locis et ceteris casibus, illuminatio electrica ad prudens Ordinarii iudicium permittitur: dummodo species non habeatur theatralis, ad mentem Decreti n. 3859, diei 4 iunii 1895.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4206].

6362.

S. R. C., 22 ian. 1908.

Expostulatum est a Sacra Rituum Congregatione: An praeter ritum de Benedictione simplici novae campanae, quae tamen ad usum Ecclesiae non inserviat, uti in Appendice ad Rituale Romanum, et ritum de Benedictione signi vel campanae pro Ecclesia vel Sacello, uti in Pontificali Romano (de quo utroque ritu agitur in Decreto n. 3770, Sedunen., 4 mardi 1892),[1] adhiberi possit alter brevior ritus ad campanas in usum sacrum benedicendas?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationm Secretarii, exquisita Commissionis Liturgicae sententia, omnibusque accurate perpensis, ita rescribendum censuit: Affirmative, cum ritu hoc eodem die ab hac Sacra Congregatione adprobato.[2] Attamen haec Benedictio ab Episcopo, vel ab aliis facultatem habentibus facienda est; et quod attinet ad Ecclesias consecratas, in Benedictione signi vel campanae curandum omnino ut servetur ritus Pontificalis Romani.

Quam resolutionem SSmo D. N. Pio Pp. Per Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatam, Sanctitas Sua in omnibus ratam habere atque approbare dignata est.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4211].

[1] Cf. N. 6213.

[2] Cf. Acta S. Sedis, vol. XLI, pp. 118-120.

6363.

S. R. C., 24 ian. 1908.

Sacrorum Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione proposita fuerunt, nimirum:

I. Utrum adhiberi possint corollae ligneae, quae super tobaleas Altarium Aras circumcingunt?

II. Utrum, non obstante consuetudine, in functione Benedictionis cum SSmo Eucharistiae Sacramento liceat, dum exponitur, vel postquam expositum fuerit idem SSmum Sacramentum, statim canere primam stropham *Tantum ergo,* usque ad *Genitori,* inde Litanias Lauretanas cum relativa Oratione, ac tandem alteram stropham *Genitori,* etc.?

III. Utrum liceat asservare SSmam Eucharistiam in Altari baldachinum habente, quamvis super illud habeatur habitaculum cum lectulo?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibusque accurate perpensis, respondendum censuit:

Ad I. Negative, iuxta Caeremoniale Episcoporum, lib. I, cap. XII, n. 11.

Ad II. Negative, iuxta Caeremoniale Episcoporum, lib. II, cap. XXXIII, n. 27, et Decretum n. 3513, Delegationis Apostolicae Peruvianac, 15 aprilis 1880.

Ad III. Negative, ex Decreto n. 3525. Papien., 23 novembres 1880, ad II.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4213].

6364.

S. R. C., decr. 4 apr. 1908.

Ab aliquibus Causarum Servorum Dei Postulatoribus Sacrorum Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna declaratione propositum fuit, nimirum: Indultum concessum quibuscumque Choro addictis, qui operam praestant conficiendis Processibus, tum Ordinariis tum Apostolicis, in Causis Servorum Dei, vel adsunt uti testes, intra vel extra Urbem, estne intelligendum de diebus in quibus assistunt iisdem Processibus, vel tantum de horis cuiusvis Sessionis?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii omnibus accurato examine perpensis, ita respondendum censuit: Affirmative ad primam partem, iuxta Decreta,[1] ac terminos et sensum Decretorum; et quoad secundam partem, provisum in prima.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4216].

[1] Cf. N. 5833.

6365.

S. R. C., decr. 8 apr. 1908.

Postquam SSmus D. N. Pius Papa X, Motu proprio diei 22 novembre 1903,11.4121, sacram musicem reformari mandavit;1 ut coeptum opus, qua par est ratione, absolveretur, decrevit Motu proprio diei 25 aprilis 1904, n. 4134,2 ut typica editio librorum cantum gregorianum continendum in vulgus prodiret typis Vaticanis, qua editione, antiquo usu recepti Ecclesiae concentus pristinae integritati ac puritati redderentur, in eum potissimum finem, ut Romanae Ecclesiae ceterisque Romani ritus Ecclesiis communem liturgicorum concentuum probatum textum suppeditaret.

Quare, iuxta hanc Summi Pontificis voluntatem, typica editio Gradualis Romani, numeris omnibus feliciter absoluta, modo in lucem prodiit.

Quoniam vero ad Rmos locorum Ordinarios pertinet, eiusmodi Gradualis usum ac diffusionem promovere ac regere apud Clerum ct populum sibi commissos; Sacra Rituum Congregatio, de mandato SSmi D. N., animadvertendas proponit iisdem Rmis Ordinariis normas et mandata praecipua circa huiusce typicae editionis introductionem, eiusque novas tvpographicas impressiones, quae fiant ab editoribus, facultate impetrata ab Apostolica Sede, scilicet Decreta huius S. Congregationis, d. d. 11 et 14 augusti 1905, nn.4166 et 4168;3*14 februarii 1906, n. 4178,1 et 7 augusti 1907, n. 4203. 5

Porro e primo eiusmodi documentorum colligitur: i° Vaticanam editionem Gradualis, vel quamlibet aliam, quae legitime statisque sub conditionibus eandem typicam referat, substitui debere editionibus, quae modo adhibebantur: itemque 20 ad Rmos Ordinarios pertinere munus efficiendi, ut suae cuiusque Dioecesis propria sic restaurentur, ut conformia reddantur gregorianis concentibus typicae Vaticanae editionis.

Per novissimum Decretum hic et nunc ita praescribitur usus huius Gradualis, ut quibuslibet editionibus (minime excepta, quae *Medicea* vocatur) huc usque adhibitis quamprimum substituenda sit editio A'aticana, vel eius legitime peracta nova impressio: ideoque ceterae Gradualis editiones, a typica discrepantes, rursus imprimi nequeunt, multoque minus a Rmis Ordinariis approbari. Quae vero, antequam integra typica Gradualis editio prodiret, benigne datae fuerint concessiones, nullimode prorsus contra memoratas universales praescriptiones debent praevalere.

Denique ad cantus traditionalis instaurationem facilius exsequendam, practerquamquod iuverit (adiuvante *Commissione,* uti vocant, dioecesana) animos adiicere eorum, quotquot Summi Pontificis menti ac beneplacito

1 Cf. N. 654.
« Cf. N. 660.
3 Cf. N. 6340, 634«·
‘ Cf. N. 6347·
‘ Cf. N. 635*·

libenter cupiant respondere, nil procul dubio magis efficax erit, quam si vigilantissime intendant Rmi Ordinarii, ut exsecutio sacrorum concentuum in Cathedralibus ct potioribus Ecclesiis adeo fiat plena ac perfecta, ut forma et exemplar ceteris habeatur.

Oportet insuper, ut qui ad Cantoris officium eliguntur, congruis dotibus revera sint praediti, et superato idoneitatis periculo probati, quod multo magis dici debet de Chori Magistro seu de Praefecto musicae, uti aiunt, qui necessaria polleat auctoritate ad suum implendum officium, iuxta Summi Pontificis praecepta, de musica sacra et cantu gregoriano instaurandis.

Voluit autem Sanctitas Sua praesens Decretum a Sacra Rituum Congregatione expediri, et Rmis Archiepiscopis, Episcopis aliisque locorum Ordinariis notum fieri: contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam speciali mentione dignis.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4217].

6366.

S. R. C., *Gallipolitana,* 19 iun. 1908.

Rmus Dnus Caictanus Mulier, Episcopus Gallipolitanus, a Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutionem reverenter expostulavit, nimirum:

In sepulcreto civitatis Gallipolitanae tum Confraternitates tum privatae familiae habent sua Sacella, in quibus cadavera sepeliuntur in loculis. At huiusmodi Sacella valde exigua sunt et angusta, ita ut vix aliquod eorum habeat quatuor metra longitudinis, duo vero latitudinis; Altaria autem non distant in cis tres cubitos, seu unum metrum, a loculis, sed pauca centimetra. Insuper in aliquibus Sacellis habetur Altare ex ligno confectum cum lapide consecrato infixo in medio mensae; sed Altare mobile est, ita ut ad libitum transferatur de uno in alium locum eiusdem Sacelli. Quaeritur:

I. Utrum permitti possit Missae celebratio in istis Sacellis, in quibus non habetur praescripta distantia Altarium a loculis?

II. Utrum Altaria mobilia, sensu exposito, tolerari possint?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, audito Commissionis Liturgicae voto, omnibusque sedulo perpensis, respondendum censuit:

Ad I. Negative, iuxta Decretum n. 3944, Romana, 12 ianuarii 1897, ad II. [1]

Ad II. Affirmative, dummodo inensa solidis basibus adhaereat, et Altare ipsum in uno tantum loco stabiliter collocetur.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4220].

[1] Cf. N. 6269.

6367.

S. R. C., *Andrien.*, *6* nov. 1908.

Caeremoniarius Rmi Dni Episcopi Dioeceseos Andriensis, de eiusdem consensu Sacrorum Rituum Congregationis sequentia dubia, pro opportuna solutione, humiliter exposuit; nimirum:

In Ecclesia Matrice S. Sabini, civitatis Canosae, Dioeceseos Andrien., nuper erectum est Altare, quod undequaque per se stat, et cuius mensa marmorea sustentatur a quatuor columellis item marmoreis; subtus vero est omnino vacuum, nec destinatur, prout in casu Decreti n. 3741, Tridentina, 20 decembris 1890,[1] ad recipiendam arcam ligneam paramentis asservandis. Hinc quaeritur:

I. An supradescriptum Altare consecrari possit?

II. Et quatenus affirmative ad I, ubi facienda sit unctio Chrismatis praescripta in fronte Altaris?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, audito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibusque sedulo perpensis, ita respondendum censuit:

Ad I. Affirmative, dummodo quatuor columellae talem soliditatem exhibeant, qua Altare nullimode moveri possit.

Ad II. Unctio Chrismatis, in modum Crucis, fiat in fronte, seu in medio spissitudinis anterioris mensae.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4225].

6368.

S. R. C., *Compostellana,* 13 nov. 1908.

Hodiernus Rmus Praeses Commissionis dioecesanae de musica sacra, ab Emo et Rmo D. Cardinali loscpho Martin de Herrera y de la Iglesia, Archicpiscopo Compostellano, constitutae, a Sacrorum Rituum Congregatione reverenter expostulavit:

I. An in musica sacra organica admitti possint instrumenta, *oboës, clarinettes, trombones* nuncupata?

II. An instrumenta, vulgo *timbales* seu *tympanos,* sint habenda uti fragorosa et strepitantia?

III. An eadem permitti possint in musica ct orchestra religiosa?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisita specialis Commissionis de musica ct cantu sacro sententia, ita respondendum censuit:

[1] Cf. N. 6206.

Ad I. Possunt tolerari instrumenta musica, *oboës et clarinettes;* dummodo moderate, et obtenta pro *quovis* opere ab Ordinario licentia, adhibeantur.

Ad II. Provisum est in articulo 19 Instructionis pontificiae *De musica sacra, 22* novembris 1903, n. 4121, et omnino servetur art. 16 eiusdem instructionis. 1

Ad III. Negative.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4226].

6369.

S. R. C., *Concordien.,* 13 nov. 1908.

Rmus Dnus Franciscus Isola, Episcopus Concordien., in visitatione pastorali rcperit quaedam Altaria consecrata uti fixa, quorum mensa ex pluribus lapidibus simul iunctis constat; aliqua vero similia cum mensa item ex pluribus partibus composita, sed in cuius medio exstat lapis quadratus, in quo reconditae sunt Sacrae Reliquiae, vulgo *Pietra Sacra:* alia demum consecrata uti fixa, quorum mensa in medio nititur super basi ex muro vel ex coctis lateribus, quae in centro continet Sacras Reliquias. Quare idem Rmus Episcopus a Sacra Rituum Congregatione reverenter expostulavit, an continuari possit usus celebrandi super dictis Altaribus?

Et Sacra Rituum Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, re sedulo perpensa, ita rescribendum censuit:

I. Quoad Altaria priora, pro gratia sanationis, dummodo sepulcrum sit integrum ex lapide.

II. Quoad Altaria secundo loco descripta, orator acquiescat.

III. Quoad postrema, infra tempus judicio ipsius Episcopi determinandum, eadem ad normam iuris reducantur, vel per parvum lapidem consecratum vel (si nullum in Ecclesia consecrata sit Altare fixum) per totius mensae cum stipitibus consecrationem.

Atque ita rescripsit, declaravit atque induisit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4227].

6370.

S. R. C., instr. 27 nov. 1908.

Quo tutius pleniusque possit obtineri in Sacra Liturgia, etiam quoad cantum, optanda uniformitas, merito statutum est, ut in iis etiam quae ad singula Ecclesiarum Propria pertinent, eidem Officio vel Missae eadem regulariter adoptetur melodia, ac proinde, ut ante approbationem a Sacra Rituum Congregatione rite petendam iisdem revisoribus cuncta subiician-

1 Cf. N. 654.

tur, quatenus illi testari possint, non tantum de servatis artis gregorianae regulis, sed etiam de constante melodiarum ea, quae requiritur, unitate.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4229].

6371.

S. R. C., *Romana,* 27 nov. 1908.

Expostulatum est a Sacra Rituum Congregatione: An lampades, quae ardere debent ante Altare et Tabernaculum, in quo asservatur Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, nutriri possint ex cera apum, saltem in maxima parte, quae adhibetur in candelis praescriptis ad Missae celebrationem iuxta mentem Decreti Sacrae Rituum Congregationis n. 4147, Plurium Dioecesium, diei 14 decembris 1904?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisita Commissionis Liturgicae sententia, omnibus accurate perpensis, proposito dubio ita respondendum censuit: In defectu olei, tolerari posse, et remittendum esse prudentiae Episcopi, iuxta Decretum n. 3121, Plurium Dioecesium, 14 iulii 1864.1

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4230].

6372.

S. R. C., *Belemen. de Para,* 12 febr. 1909.

Rmus Dnus Sanctinus Maria de Silva Coutinho, Archiepiscopus Belemensis de Para, Sacrorum Rituum Congregationi ea quae sequuntur reverenter exposuit:

Iam multis abhinc annis, in Archidioeccsi Belemensi de Para in Brasilia, consuetudo viget celebrandi matrimonia post meridiem vel sub nocte, quae magis invaluit post introductam legem civilis matrimonii, quo fit ut coniuges saepissime negligant et omittant, Benedictionem nuptialem in Missa alio tempore recipere. Hinc quaeritur: An, attentis expositis, et pro dicta Dioecesi, in matrimoniis celebrandis, Benedictio nuptialis, prout in Missa pro Sponso et Sponsa, etiam extra Missam, in posterum impertiri possit?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, re sedulo perpensa, proposito postulato respondendum censuit: Negative.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4232].

1 Cf. N. 6005

6373.

S. R. C., *Urbis et Orbis,* 18 mart. 1909.

Sanctissimus Dominus noster Pius Pp. X, inclytum patriarcham S. Ioseph, divini Redemptoris patrem putativum, Deiparae Virginis sponsum purissimum, et catholicae Ecclesiae potentem apud Deum patronum, cuius glorioso nomine a nativitate decoratur, peculiari atque constante religione ac pietate complectitur. Hinc supplicibus enixisque votis et precibus plurium sacrorum Ecclesiae Antistitum et Praepositorum ordinum religiosorum, praeeunte Abbate generali Cisterciensium reformatorum, libenter obsecundans, suorum Decessorum fel. rec. Pii IX et Leonis XIII exempla, acta et decreta de cultu ipsius S. Ioseph edita, toto animo ac voluntate per hoc novum decretum prosequi statuit. Eapropter, quo omnes et singuli christifideles, cuiusvis sexus, status et conditionis, cum filiali ac religiosi affectu ac firma solidaque spe eximias Nazarenae Familiae nutritii et custodis virtutes frequenter recolant ac studiose imitentur, validamque opem, praesenti tempore, humanae familiae ac societati congruentem, iteratis invocationibus ferventer implorent, Litanias in honorem S. Ioseph, Sacrorum Rituum Congregationis examini ac iudicio subiectas, atque ab ipsa dignas adprobatione recognitas, de eiusdem Sacrae Congregationis consulto, ac referente infrascripto Cardinali Praefecto et Ponente, apostolica sua auctoritate adprobavit; easque in vulgus edi, atque in libris liturgicis, post alias Litanias iam adprobatas, inseri ita induisit, ut in universa Ecclesia tum private, tum publice, recitari et decantari valeant. Insuper eadem Sanctitas Sua omnibus et singulis christifidelibus has Litanias in honorem sancti patriarchae Ioseph persolventibus, tercentum dierum indulgentiam, semel in die lucrandam, et animabus in expiatorio carcere detentis etiam applicabilem, benigne concessit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

» M 4*

1

LITANIAE DE S. IOSEPH

Kyrie, eleison.
Christe, eleison.
Kyrie, eleison.
Christe, audi nos.
Christe, exaudi nos.
Pater de coelis, Deus, miserere nobis.
Fili, Redemptor mundi, Deus, miserere
Spiritus sancte, Deus, miserere
Sancta Trinitas, unus Deus, miserere

Sancta Maria, ora pro nobis.
Sancte Ioseph, ora
Proles David inclyta, ora
Lumen Patriarcharum, ora
Dei Genitricis sponse, ora
Custos pudice Virginis, ora
Filii Dei nutritie, ora
Christi defensor sedule, ora
Almae Familiae praeses, ora
Ioseph iustissime, ora
Ioseph castissime, ora
Ioseph prudentissime, ora

loseph fortissime, ora pro nobis,
loseph obedicntissimc, ora
loseph fidelissime, ora
Speculum patientiae, ora
Amator paupertatis, ora
Exemplar opificum, ora
Domesticae vitae decus, ora
Custos virginum, ora
Familiarum columen, ora
Solatium miserorum, ora
Spes aegrotantium, ora
Patrone morientium, ora
Terror daemonum, ora pro nobis.
Protector sanctae Ecclesiae, ora
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,
parce nobis, Domine.
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,
exaudi nos, Domine.
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,
miserere nobis.
y. Constituit eum dominum domus suae.
R'. Et principem omnis possessionis suae.

OREMUS

Deus, qui ineffabili providentia beatum loseph sanctissimae Genitricis tuae sponsum eligere dignatus es: praesta, quaesumus; ut quem protectorem veneramur in terris, intercessorem habere mereamur in coelis: Qui vivis et regnas in saecula saeculorum. Arnen.

[Acta Ap. Sedis, vol. I, p. 290-292].

6374.

S. R. C., decr. 24 mart. 1909.

Sacra Rituum Congregatio necessarium atque opportunum indicavit, quasdam instructiones seu leges circa cantus concinnandos atque edendos, Officia propria alicuius Ecclesiae vel Instituti respicientes, statuere ac evulgare. Quae quidem instructiones seu leges, in audientia diei 24 vertentis mensis martii a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa X approbatae ac sancitae, sunt quae sequuntur:

I. Praeter cantus, qui in editione Vaticana habentur, alii exstant non pauci, qui, quum et ipsi ad usum liturgicum, licet peculiaris tantum loci, pertineant, propterea omnino debent (Decretum n. 4166, **n** augusti 1905, ad A et **VI**)[1] ad formam gregorianam concinnari, aut certe reduci, ut inde possint Sacrorum Rituum Congregationis approbatione muniri.

II. Istiusmodi cantus, quamvis non universam spectent Ecclesiam, nihilominus in potestatem cedunt Sedis Apostolicae, quae eos approbando facit suos, ac pleno prorsus iure potitur de forma usuque eorum admittendis, tollendis, limitandis, et ita quidem moderandis, ut cantus etiam proprii singularum Ecclesiarum cum typicis et inter se concordent.

III. Nec tamen ista suprema Sedis Apostolicae potestas super liturgicas cantilenas impedit, quominus firma maneant possessoribus consueta proprietatis iura, scilicet:

[1] Cf. N. 6340.

‹7) Ordinario, super Ecclesiae suae Proprium, sumptum quidem universe; minime vero in partes, nisi omnino speciales;

/>) auctori vel editori primo, si agatur de mclodiis vel de aliquo Proprio cuipiam Ecclesiae non reservatis, ut esset, v. g., *Kyrie* in Ordinario Missae extra editionem typicam approbatum, aut Proprium regionale; quae tamen, decennio elapso, publici iuris fiant, salvo semper Sedis Apostolicae dominio.

IV. Praedictorum autem iurium usus sic temperetur, ut nullus Ordinarius, auctor vel editor, obstare queat, quominus alii, si conditiones infra notatas impleant, aliquem cantum proprium, suo verborum contextu, ut par est, instructum, typis pariter evulgent.

V. Quivis editor, cantus huiusmodi typis mandare cupiens, ad id admittatur a legitimo possessore, dummodo huic fidem faciat: *a)* de sufficienti ad rem perficiendam facultate et peritia; *b)* de praestanda eidem possessori debita remuneratione, cuius scilicet pretium excedere nequeat duplum expensae ad primam confectionem requisitae.

VI. Dc moderatoribus supremis alicuius religiosi Instituti idem valeat quod supra de Ordinariis sancitum est, peculiaribus tamen servatis privilegiis a Sancta Sede antehac concessis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4234].

6375.

S. R. C., decr. 25 maii 1909.

Sanctissimus Dominus noster Pius Pp. X, per Decretum Generale S. R. C., n. 4140, diei 13 iulii anni 1904,' dc dispensatione a Choro, qua fruuntur sive operam navantes conficiendis processibus sive testes in Causis Beatificationis et Canonizationis, statuit atque induisit, ut Chorales omnes et singuli in casu habeantur tamquam praesentes in Choro, mutato officio; et ideo omnia percipiant emolumenta etiam eventualia. Hinc a Sacra Rituum Congregatione expostulatum est: an inter emolumenta percipienda comprehendantur quoque ea quae vulgo *fa/ie* vocantur, non obstante quacumque antiqua atque etiam immemorial! consuetudine contraria?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, re accurato examine perpensa, rescribendum censuit: Affirmative, sunt enim praesentes.

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4237J.

| Cf. N. 6332.

6376.

S. R. C., *Portus Principis,* 12 nov. 1909.

A Rriio Dno luliano Conan, Archiepiscopo Portus Principis, Sacrorum Rituum Congregationi nuper propositum fuit, pro opportuna solutione, sequens dubium: An Ecclesia, constructa vel construenda ex materia quae *coemeiitimi armatum* nuncupatur, consecrari valeat, adhibita forma ac ritu Pontificalis Romani?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito voto Commissionis Liturgicae, ita respondendum censuit: Affirmative, dummodo duodecim Crucium , et postes ianuae principalis, sint ex lapide.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4240].

6377.

S. R. C., *Cephnluden.,* 16 dec. 1909.

Hodiernus Rmus Episcopus Dioecesis Ccphaludensis a Sacra Rituum Congregatione insequendum dubiorum solutionem humillime postulavit, nimirum:

I. Utrum tolerari possit longaeva consuetudo, adhibendi in expositione insignis Reliquiae S. Crucis D. N. I. C. nonnullos ritus, qui servari debent coram SSfno Sacramento solemniter exposito, scilicet, genuflectendi utroque genu ante eam transeundo, illam incensandi -a Celebrante genuflexo, et illam obtegendi velo violaceo si concio habeatur: vel potius standum sit Decretis iam latis, n. 2324, Brixien., 15 Septembris 1736, et n. 2722, Lucionen., 23 maii 1835?| Et quatenus negative ad primam partem:

II. An consuetudo illa servari possit, saltem in Feria VI Parasceve, non obstante Decreto n. 3201, Montis Regalis, 20 martii 1869, ad ¥II? '

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, propositis dubiis ita respondendum censuit:

Ad I et II. Standum Decretis.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4243].

' Cf. N. 5874·

« Cf. N. 6027

6378.

S. R. C., Brunen., 14 ian. 1910.

Rihus Dnus Paulus Huyn, *Episcopus* Brunensis, Sacrorum Rituum Congregationi ea quae sequuntur reverenter exposuit:

I. In consecratione Ecclesiae, consecratum fuit Altare, cuius mensa habebat sex Cruces, nempe quatuor in angulis, quintam in medio, et sextam supra lapidem quo clauditur sepulcrum Reliquiarum. Signatae sunt porro cum aqua primae quinque Cruces, at cum sacris oleis tantum primae quatuor et sexta, omissa quinta. Quid in casu faciendum?

II. An signandae et ungendae erant primae quinque Cruces, an primae quatuor et sexta?

III. An responsum huic quaestioni valeat etiam *pro* Altaribus portatilibus?

IV. An in consecratione Altarium portatilium *Episcopus* consecrans debeat ipse omnes Cruces propria manu ex incenso formare et candelas imponere; an his in actionibus a Sacerdotibus adiuvari possit?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibus perpensis, ita rescribendum censuit:

Ad I. Orator seu Consecrans in casu acquiescat.

Ad II. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam.

Ad III. Affirmative.

Ad IV. Episcopum consecrantem in praedictis actionibus posse adiuvari a Sacerdotibus.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4244].

6379.

S. R. C., *Romana, 16 febr.* 1910.

Sacrorum Rituum Congregationi proposita sunt, pro opportuna solutione sequentia dubia; videlicet:

II. Utrum Festum Titulare Ecclesiae *Cathedralis* cum sua Octava, extra ipsam Cathedralem, habendum sit tamquam Festum primarium, vel secundarium?

III. Utrum Anniversarium Dedicationis Ecclesiae Cathedralis cum sua Octava, extra ipsam Cathedralem, sit aestimandum tamquam Festum primarium, an vero ceu Festum secundarium?

Et Sacra eadem Congregatio, audito Commissionis Liturgicae suffragio, re sedulo perpensa, ita respondendum censuit:

Ad II. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam iuxta Decretum Generale n. 3,810, diei 27 augusti 1,893, ad I.

Ad III. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam; iuxta Decretum Generale n. 3863, Celebrationis Festorum Patroni loci, Dedicationis ac Tituli Ecclesiae, die 9 iulii 1895» ac[illegible] ubi Ecclesia Cathedralis dicitur omnibus e Clero propria aut ratione Beneficii, aut ratione subiectionis, etiam pro Regularibus.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4249].

6380.

S. R. C., decr. 25 ian. 1911.

Per Decretum n. 4166, diei 11 augusti 1905,[2] Sacra Rituum Congregatio statuit ac declaravit, editionis Vaticanae, libros liturgicos gregorianos respicientis, reproductiones adamussim esse conformandas eidem typicae editioni, nihil prorsus addito, dempto vel mutato. Quod si ex quadam S. Sedis tolerantia, et permittente Ordinario, aliquoties praefatis reproductionibus addita fuere quaedam signa, rythmica nuncupata, atque ita ipsae reproductiones in vulgus editae ac venditae, tamen in seligendis atque adhibendis eiusmodi signis pluries conquestum est, per ea aliquantum variari ac immutari notulas traditionales Vaticanas: et ad hos abusus removendos idem Sacnim Consilium evulgandum censuit alterum Decretum, n. 4178, sub die 14 februarii 1906.[3] Quum tamen non omnes abusus cessaverint, et alii recentiores adiecti sint, sive ob titulum adhibitum *Editionis rythmicae,* sive ob interpretationem haud rectam Decretorum, necessaria fuit nova declaratio authentica, expressa per Epistolam Secretarii S. R. C., datam die 2 maii 1906.[4] Quae Epistola typographis facultatem et licentiam rite habentibus reproducendi editionem typicam Vaticanam clare significabat, hanc solam editionem ab Apostolica Sede esse approbatam atque praescriptam pro usu cantus gregoriani, una cum subsequentibus editionibus eidem plane conformibus; ceterasque editiones rythmicas nuncupatas, ob signa adiuncta, habendas tantum toleratas; atque hoc sensu esse intelligendum Decretum latum die 14 februarii 1906.

Quae quum ita sint, ut removeantur abusus exsistentes, et praecludatur via tum enunciatis tum aliis quae facile irrepere possent, Sacra eadem Congregatio sequentia decernere atque enucleatius declarare voluit:

I. Editionem Vaticanam de libris liturgicis gregorianis, prouti evulgata fuit Auctoritate Apostolica, cum suis notulis traditionalibus, et cum regulis Graduali Romano praefixis, satis superque continere quae ad rectam cantus liturgici exsecutionem conferunt.

II. Reproductiones eiusdetn editionis typicae, quae praeseferunt signa superinducta, rythmica dicta, per abusum vocari editiones lythmicas, atque uti tales haud fuisse approbatas, sed tantum precario toleratas: hanc vero

[2] Cf. N. 6244.
[3] Cf. N. 6340.
[4] Cf. N. 6347.
[5] Acta S. Sedis vol. XL» P· 5-» 53-

tolerantiam, attentis rerum acliunctis, amplius non admitti, nisi pro solis editionibus iam factis, Gradualis et Officii Defunctorum, ideoque nullatenus extendi sive ad editiones cum notulis gregorianis sive ad transumpta cum eisdem notulis Antiphonarii et aliorum quorumcumque librorum, cantum liturgicum continentium, quae ad normam Motus proprii n, 4134, dici 25 aprilis 1904,1 et Decretorum huius S. R. C., tum pro universali Ecclesia, tum pro singulis Dioecesibus vel Congregationibus, adhuc instauranda sunt et evulganda.

III. Rrnis Ordinariis locorum ac Superioribus Ordinum seu Congregationum interim licere, editiones precario a S. Sede toleratas permittere intra limites propriae *jurisdictionis, quin* tamen ipsi eas in locis sibi subiectis praecipere, atque usum editionis adprobatae inhibere valeant.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4259].

6381.

S. R. C., *Ratisbonen.,* 24 febr. 1911.

Fridericus Pustet, Sanctae Sedis Apostolicae et S. Rituum Congregationis tj-pographus, de consensu Rmi sui Ordinarii Ratisbonensis, humiliter expetivit a Sacra Rituum Congregatione, ut ipsa declarare dignaretur, quis modus servandus sit de expetenda approbatione Propriorum alicuius Dioecesis vel Ordinis ad Graduale vel Antiphonale Romanum Vaticanae editionis, et praesertim:

I. Utrum Propria, quae exhibent cantum gregorianum, indigeant approbatione Sacrae Rituum Congregationis pro prima editione? Et quatenus affirmative ad I:

II. Utrum etiam pro sequentibus editionibus? Et quatenus negative ad II:

III. Utrum praeter licentiam Ordinarii *loci, in* quo praedicta Propria evulgantur, requiratur insuper licentia Antistitis respective Ordinis vel Dioecesis?

IV. Qua approbatione indigeant illa Propria ad Graduale vel Antiphonale Romanum Vaticanae editionis, quae exhibent cantum gregorianum notis modernis transcriptum?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem Secretarii, audita Commissionis Liturgicae sententia, una cum voto Praesidis Commissionis de Musica et Cantu sacro, reque sedulo perpensa ac discussa, ita respondendum censuit:

Ad I. Affirmative: et singula cuiuslibet Proprii seu novi Officii aut Missae folia, apud quemlibet typographum composita, in triplici examplari, vel singillatim vel simul sumpta, ad Sacram Rituum Congregationem pro revisionc et definitiva approbatione transmittantur; praehabita quidem licentia

* Cf. N. 660.

illius Ordinarii loci vel Moderatoris supremi Ordinis sive Instituti, in cuius usum paratur editio, quae vcluti typica pro futuris editionibus inserviet.

Ad II. Negative, dummodo subséquentes editiones cum prima typica editione sive Proprii sive novi Officii aut Missae fideliter concordent; prouti Decretum Sacrae Rituum Congregationis n. 4166, sub die 11 augusti 1905,1 quod Instructiones circa editionem et approbationem librorum cantum liturgicum gregorianum continentium exhibet, omnino declarat ct iubet.

Ad III. Requiritur pro subsequentibus editionibus tam approbatio Ordinarii Dioecesis vel Moderatoris Supremi Ordinis seu Congregationis, in cuius usum ipsae editiones parantur, quam licentia Ordinarii loci, in quo huiusmodi editiones conficiuntur et evulgantur.

Ad IV. Requiritur et sufficit approbatio Ordinarii Dioecesis vel Moderatoris Ordinis sive Instituti, atque licentia Ordinarii illius loci, ubi tales editiones parantur sive evulgantur, prouti in responsione ad dubium III superius indicatur.

Declarat autem Sacra Rituum Congregatio, tum Decretum approbationis a se dandum primae editioni alicuius Proprii sive novi Officii aut Missae cantum gregorianum liturgicum exhibenti, cum approbationem Ordinarii Dioecesis aut Moderatoris supremi Ordinis sive Instituti atque licentiam Ordinarii loci, ut supra, in scriptis praevie ab editoribus expetendam et obtinendam, omnino debere integre et fideliter in principio vel in fine Proprii vel Officii novi aut Missae publicari.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C., Decreta Authentica, n. 4260].

6382.

S. R. C., decr. 11 apr. 1911.

Cum postulatum fuerit, an Episcopi possint propriam approbationem donare libris cantus gregoriani, melodias Vaticanae editionis adarnussim reproductas continentibus, sed cum signorum rythmicorum indicatione, privata auctoritate additorum?

Sacra Rituum Congregatio, ad maiorem declarationem Decreti n. 4259, 25 ianuarii vertentis anni,2 respondendum censuit:

Editionibus in subsidium scholarum cantorum, signis rythmicis, uti vocant, privata auctoritate ornatis, poterunt Ordinarii, in sua quisque Dioecesi, apponere *Imprimatur,* dummodo constet, cetera, quae in Decretis Sacrae Rituum Congregationis iniunctasunt, quoad cantus gregoriani restaurationem, fuisse servata.

Quam resolutionem Sanctissimo Domino nostro Pio Papae X, per Sacrorum Rituum Congregationis Secretarium relatam, Sanctitas Sua ratam habuit et probavit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4263].

1 Cf. N. 6340.
2 Cf. N. 63S0.

6383

i l man 1911.

A Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum resolutio expostulata est; scilicet:

Quum Caeremoniale Episcoporum numquam supponat, cantum gregorianum organorum vocibus consociari; quaeritur:

1. An hodiernus usus praedictum cantum adiuvandi organis sustineri possit? Et quatenus affirmative ad I:

IL An etiam in Officiis et Missis, in quibus sonus organi prohibetur, liceat organum adhibere solummodo ad associandum et sustinendum cantum, silente organo cum silet cantus ?

III. Quibusdam in Brevibus, quibus fit Sacerdotibus potestas, in fine concionum, Benedictionem, cum Indulgentiae plenariae favore, populo impertiendi, edicitur id fieri debere cum Crucifixo, iuxta ritum formulamque praescriptam; nunc quaeritur, quinam sint hi ritus et formula adhibendi?

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, reque sedulo perpensa, ita respondendum censuit:

Ad I. Affirmative, exceptis tantummodo iis Officiorum ac Missarum partibus, quae, iuxta liturgicas nunc vigentes leges, sine comitantibus organis debeant penitus decantari.

Ad II. Affirmative, in casu necessitatis, excepto ultimo triduo Maioris Hebdomadae, post et ante Hymnum Angelicum rcspectivae Missae.

Ad III. Unicum signum Crucis cum Crucifixo, adhibita formula: « Benedictio Dei Omnipotentis, Patris, ©et Filii, et Spiritus Sancti, descendat super vos, et maneat semper R. Arnen ».

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4265].

6334.

S. R. C., decr. 17 maii 1911.

Pluries a Sacra Rituum Congregatione normae traditae sunt typographis pro editione librorum liturgicorum, praesertim per Decreta, n. 4166, 11 augusti 1905,[1] n. 417S, 14 februarii 1906,[2] n. 4259, 25 ianuarii vertentis anni,[3] quod postremum respicit editionem Vaticanam eiusque reproductiones super libris cantum gregorianum continentibus, ac n. 4263, 11 aprilis 1911.[4] Quo vero eiusmodi normae latius pleniusque compleantur, Sacra eadem

› Cf. N. 6340.

* Cf. N. 6347.

’ Cf. N. 6380.

* Cf. N. 6382.

Congregatio, ad praecavendos et impediendos abusus, haec quae sequuntur, accurate discussa et perpensa, statuere voluit, atque servanda decrevit:

I. Editiones librorum Sacram Liturgiam spectantium, sive Ritus et Preces in sacris functionibus peragendis contineant, sive sacras Caeremonias supradictos Ritus Prccesque comitantes praescribant, sive huius Sacrae Congregationis Decreta in unum collecta referant, sunt vel *Typicae,* vel *iuxta Typicas.*

II. Editiones *Typicas* excudere tantum possunt vel Pontificia Typographliia Polyglotta Vaticana, vel alii typographi Pontificii, qui a Sacra Rituum Congregatione veniam obtinuerint.

III. Singula editionis typicae folia revisioni huius Sacrae Rituum Congregationis submittentur, quae seu Commissionis Liturgicae, seu Commissionis de Musica et Cantu Sacro, iuxta opportunitatem, sententiam exquiret.

IV. Quaevis typica editio approbationis referet Decretum, talem editionem esse typicam declarans, simulque omnibus editoribus praescribens, ut praedictae editioni typicae futuras editiones omnino conforment.

V. Editores, aliqua editione typica completa, duo exemplaria huic Sacrae Rituum Congregationi tradent, in Archivio ipsius Sacrae Congregationis maxima cura et studio conservanda.

\ I. Quivis typographus, accedente consensu et approbatione respectivi Ordinarii, editiones *iuxta Typicas,* quae nempe adamussim praedictis editionibus typicis respondeant, excudere potest.

\ II. Rmi locorum Ordinarii, diligenti rerumque liturgicarum perito constituto revisore, qui videat an praefatae editiones plane cum typicis concordent, talem concordantiam declarent et *Imprimatur* apponant.

VIII. Quoad editiones Missarum aut Officiorum alicuius Dioecesis Propriorum, de quibus editio typica non exstat, si in ipsa Dioecesi cudendae sint, Rmi locorum Ordinarii concordantiam cum originalibus declarent, et *Imprimatur* apponant. Quoad vero editiones Propriorum, tum alienae Dioecesis tum Ordinum Regularium seu Congregationum, Rmi locorum Ordinarii, quorum Jurisdiction! typographi subjacent, *Imprimatur* apponant, postquam vel Ordinarius Dioecesis, vel Superior Ordinis seu Congregationis ad quos praedicta Officia seu Propria pertinent, de harum editionum concordantia cum originalibus a Sacra Rituum Congregatione approbatis, Rescriptum, quod pariter edendum est, sibi remiserint.

IX. Inter libros Sacram spectantes Liturgiam, ad effectum praesentis Decreti, sequentes praecipue adnumerandi sunt:

1. Breviaruin Romanum ,
2. Missalc Romanum ' eorumque
3. Rituale Romanum l excerpta.
4. Pontificale Romanum
c. Martyrologium Romanum.
7.' Propria't'un^ OffiXrum"""»·" Missarum alicuius Dioecesis, Ordinis

'e"8C>> S Z ,Riwum"£taie<«««·· PP· xnI Pro min°ribus E‘‘^ -

9. Instructio Clementina pro expositione Sanctissimi Sacramenti.
10. Collectio Decretorum Sacrae Rituum Congregationis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4266].

S. R. C., *Baionen.*, 27 maii 1911.

Hodiernus Redactor Calendarii Dioeceseos Baionensis, in Gallia, de consensu sui Rmi Episcopi, insequentia dubia pro opportuna declaratione Sacrae Rituum Congregationi humiliter subiecit; nimirum:

VI. Quum nuptiae celebratae fuerint tempore prohibito, et Sponsi postea Benedictionem nuptialem petierint, iuxta Decretum S. R. et U. I. diei 31 augusti 18S1,[1] utrum eligendus sit dies in quo Missa votiva pro Sponsis dici possit, ut praetendunt aliqui, innixi super Decretum Generale de Missis Votivis diei 30 iunii 1896,[2] vel in casu Benedictio nuptialis impertiri possit infra Missam, puta de festo duplici II classis cum commemoratione pro Sponsis, iuxta rubricam in capite Missae pro Sponsis positam?

VII. Utrum ad impertiendam Benedictionem nuptialem post tempus feriatum coniugibus antea Matrimonio iunctis, necessaria sit praesentia amborum, vel sufficiat solius Sponsae?

Et Sacra Rituum Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae voto, propositis dubiis sedulo expensis ita respondendum censuit:

Ad VI. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad VII. Affirmative ad primam partem; negative ad secundam.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4269].

6386.

S. R. C., *Westmonasterien.*, 27 maii 1911.

Hodiernus Magister Caeremoniarum in Ecclesia Metropolitana Westmonasterien., de consensu sui Rmi Domini Archiepiscopi, sequentia dubia Sacrae Rituum Congregationi enodanda humillime proposuit, nimirum:

III. Estne necessarium Indultum, ut in Oratione XL Horarum expositio ac adoratio suspendatur horis nocturnis?

IV. Quum difficile sit habere thronum expositionis inamovibile, nisi Crux ponatur in eo; quaeritur, utrum liceat super Tabernaculum erigere inamovibile thronum, seu parvum ciborium fixum pro expositione Sanctissimi Sacramenti; an debeat erigi thronus tantummodo propter expositionem, et amoveri post expositionem?

1 Cf. N 1071.
2 Cf. N- 6265.

Et Sacra eadem Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibusque accurate perpensis, ita respondendum censuit:

Ad III. Ad effectum Indulgentiarum et privilegii Altarium necessarium esse Indultum, ut derogetur formae Clementinae Instructionis. Alias Episcopus utatur iure suo, sed circa Missas Votivas serventur Rubricae et Decreta, nisi exstet vel obtineatur speciale Indultum.

Ad IV. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4268].

6387.

S. R. C., *Urbis et Orbis,* 24 iul. 1911.

Evulgato Motu proprio Sanctissimi D. N. Pii Papae X *De diebus festis,* n.4272, diei 2 iulii vertentis anni,[1] nonnulli Sacrorum Antistites, ne accidat, ut dies octava S. loseph, in Dominicis privilegiatis Quadragesimae occurrens, nullam in Officio et Missa Commemorationem accipiat, et Officium dierum infra Octavam, Tempore Passionis adveniente, saepius omitti debeat, ab ipso Sanctissimo Domino nostro instantissime petierunt, ut ad augendum cultum erga S. loseph, Ecclesiae Universalis Patronum, Festum eius, die 19 martii, sine feriatione et sine Octava recolatur; Festum vero Patrocinii eiusdem iuribus ct privilegiis omnibus, quae Patronis principalibus competunt, augeatur, et sub ritu duplici primae classis cum Octava celebretur, prout iam in aliquibus locis et Institutis recoli legitime consuevit; eo vel magis quod Tempus Paschale aptius recolendae Solemnitati conveniat, et Festum idem in Dominica III post Pascha numquam impediri valeat.

Item Rmi Episcopi, quoad Solemnitatem Sanctissimi *Corporis* Christi, ab eodem Sanctissimo Domino nostro humillimis precibus postularunt, quod, remanente Feria V post Dominicam Sanctissimae Trinitatis eius Festo, absque tamen feriatione, externa Solemnitas ad insequentem Dominicam transferatur.

Sanctissimus Dominus noster, referente infrascripto Sacrorum Rituum Congregationis Secretario, audito Commissionis Liturgicaesuffragio, huiusmodi votis clementer deferens, firmo remanente Motu proprio quoad reliqua Festa, statuit et decrevit:

I. Festum Natale S. loseph, die 19 martii, sine feriatione et sine Octava, sub ritu duplici primae classis recolatur, adhibito titulo: *Commemoratio Solemnis S. loseph, Sponsi B. M. V., Confessoris.*

II Festum Patrocinii eiusdem S. loseph, Dominica III post Pascha, sub ritu duplici I classis cum Octava, addita Festi primarii qualitate, recoiatun sub titulo: *Solemnitas S. loseph, Sponsi B. M. V., Confessoris, Ecclesiae Universalis Patroni.*

[1] Cf. N. 693.

III. Diebus infra Octavarn et die Octava Solemnitatis S. Joseph adhibeatur Officium, uti prostat in Appendice Octavarii Romani.

IV. Festum Sanctissimae Trinitatis, Dominicae I post Pentecosten affixum, amodo sub ritu duplici primae classis recolatur.

V. Festum Sanctissimi Corporis Christi celebretur absque feriatione, sub ritu duplici primae classis et cum Octava privilegiata, ad instar Octavae Epiphaniae, Feria V post Dominicam SS. Trinitatis, adhibito titulo: *Commemoratio Solemnis Sanctissimi Corporis Domini nostri. lesu Christi.*

VI. Dominica infra Octavam huius Festivitatis, in Ecclesiis Cathedralibus et Collegiatis, recitato Officio cum relativa Missa de eadem Dominica, unica Alissa solemnis cani potest, uti in Festo, cum *Gloria,* unica Oratione, Sequentia, *Credo et* Evangelio S. loannis in fine. Ubi vero non adsit Missae Conventualis obligatio, addatur sola Commemoratio Dominicae sub distincta conclusione, eiusque Evangelium in fine. Hac vero Dominica peragatur solemnis Processio cum Sanctissimo Sacramento, praescripta in Caeremoniali Episcoporum, lib. II, c. XXXIII.

VII. Foria VI post Octavam, celebretur, ut antea, Festum Sacratissimi Cordis lesu, sub ritu duplici primae classis.

Valituro praesenti Decreto etiam pro Familiis Regularibus et Ecclesiis, ritu latino a Romano diverso utentibus. Contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam speciali mentione dignis.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4273].

6388.

S. R. C., decr. 8 iul. 1912.

A quibusdam cantus gregoriani magistris Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna solutione expositum fuit; nimirum:

An in cantandis Lectionibus et Versiculis, praesertim vero in Psalmorum mediantibus ad asteriscum, quando vel *dictio* monosyllaba vel hebraica vox occurrit, immutari possit clausula, vel cantilena proferri sub modulatione consueta?

Et Sacra eadem Congregatio, approbante sanctissimo Domino nostro Pio Papa X, rescribere statuit: *Affirmative ad utrumque.*

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4295].

6389.

S. R. C., decr. 11 nov. 1912.

Cum in agendis causis Servorum Dei procedentibus per viam casus excepti vetus disciplina, recte sapienterque constituta, sensim immutata esset, ct noxus longequc facilior ct expeditior ordo introductus; tum f. r. Leo Pρ. XII (Decret. 20 dec. 1826),' tum b. m. Pius Pp. IX (Decret. 10 de-

Cf. N.

Cimbris 1868)l generalium Decretorum tenorem ac veterem sacrae Congregationis praxim religiosius observari iubentes, obliteratum rigorem, ex parte saltem, in usum revocarunt.

Verum experientia compertum est, in causis huius generis non modo expedire, sed plane necesse esse, ut severitas maxime iudicialis ordinis sancte retineatur et integre: ex quo enim mitigatam formam is ordo suscepit, non satis, iudicio quidem probatorum virorum, illae adhibitae sunt cautiones, quas ad confirmationem cultus, beatificationi aequalem, ipsa rei gravitas monet adhiberi. Neque enim eodem habenda est loco simplex conservatio antiqui ct immemorabilis cultus, cuius iudicium pleno iure ad Ordinarios pertinet, atque confirmatio, quae a Sede apostolica petitur: quaeque cum beatificationem exaequet, seu, ut mos fuit maioribus loqui, beatificatio sit aequipollens, Servum Dei, cuius cultus confirmatus fuerit, in insigniori quodam honoris gradu ante fidelium oculos constituit, qui supremo canonizationis honori proximus est.

Hisce rebus omnibus Ssmus D. N. Pius Papa X mature perpensis, cum prudentissimis viris conlato consilio, huiusmodi causarum \reterem disciplinam instaurandam censuit: nonnullis additis praescriptionibus ad eum finem, ut confirmatio cultus, quae vim beatificationis habeat, fundamentis semper nitatur idoneae firmitatis.

Itaque idem Ssmus Dominus nullum quidem detrimentum afferre intendit iuri Servorum Dei, quos f. r. Urbanus Papa VIII a suis Decretis2 excepit.

Quatenus vero ipsorum Dei Servorum cultus confirmatio vel approbatio ab apostolica Sede petatur, haec statuit inviolate servanda:

i. In omnibus et singulis causis procedentibus per viam casus excepti, abrogato penitus quovis alio iudiciali ordine, ante omnia, more solito, perquirantur diligenterque recognoscantur scripta Servi Dei: tum confecto ab Ordinario processu super fama sanctitatis vitae, virtutum (vel martyrii) et miraculorum, quo respondeatur quaestionibus: « An in loco sit constans et communis fama et persuasio de sancta Servi Dei in terris conversatione (vel de cius martyrio et martyrii causa), necnon de miraculis ad cius intercessionem patratis: an ibidem de praesenti vigeat ipsius S. D. cultus ct quibus obsequiis S. D. honoretur »; coque ad S. Congregationem transmisso et ad normam iuris aperto, proponatur in congregatione ordinaria dubium: *An signanda sit Commissio introductionis,* exquisito in scriptis xoto trium consultorum, quorum sententiam S. Rituum Congregationis Secretarius in ipsa congregatione ordinaria referet.

Signata Commissione, expediantur litterae remissoriales ad viros ab ipsa S. C. electos, ut, ad tramitem iuris, processus apostolicus instruatur super casu excepto ct sententia feratur. Processu vero ad sacram Congregationem transmisso et aperto, atque comparata a causae pationo positione cum animadversionibus promotoris S. Fidei ct responsionibus ipsius patroni in ordinaria congregatione proponatur dubium: *An confirmanda sit sententia indicis delegati.*

1 Cf. N 6025, 6034.
- *Cf. N.* 213, 719.

2. Processus probare debet tum cultus initium, turn eius iugemcontinuationem usque ad sententiam delegati iudicis.

3. Documenta historica manu scripta, autographa tamen et impressa cultus antiquitatem ciusque iugem continuationem comprobantia, transmittantur ad sacram Congregationem, ut a viris peritis examinentur: in casu vero quo ad S. C. transmitti nequeant, a peritis S. C. recognosci debent ubi asservantur.

4. Si sententia super casu excepto favorabilis fuerit et a Summo Pontifice adprobata, expediantur litterae rcmissoriales ad processum super virtutibus vel super martyrio eiusque causa, iuxta diversitatem causarum. Quo item ad S. C. transmisso et aperto, eiusque validitate adprobata, in tribus Congregationibus, nempe antepraeparatoria, praeparatoria et generali, proponatur dubium super virtutibus vel super martyrio eiusque causa, prout fit in causis procedentibus per viam non cultus.

5. Post editum Decretum, si Ssfho placuerit, de hcroicitate virtutum vel de martyrio, et de cultu immemorabili, Servus Dei dicitur aequipollenter bcatificatus, et tunc tantum locus fit Officio et Missae, quae concedi non possint nisi iis Servis Dei, qui beatificationis vel formalis vel aequipollentis, uti vocant, honore decorati sint.

6. Occasione confirmationis cultus, iis quorum interest, primo anno a confirmato cultu, inchoando a die editi Decreti, in ecclesia in qua asservatur Servi Dei corpus, vel ipse Servus Dei peculiari veneratione colitur, triduana sacra solemniter celebrare liceat.

7. In progressu ad canonizationem omnia pertractentur, ut in causis Servorum Dei procedentibus per viam non cultus: requiruntur vero quatuor miracula post indultam venerationem patrata.

Atque ita Ssfhus D. N. servandum censuit et decrevit, mihique infrascripto Secretario mandavit, ut praesens Decretum in tabulas S. R. Congregationis referrem et in *Actis Apostolicae Sedis* edi curarem, hac dic 11 novembres 1912. – Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.* – ƒ Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secret.*

[Acta Ap. Sedis, vol. IV, p. 705-707].

6390.

S. R. C., decr. 8 dec. 1912.

Antiphonale diurnum sacrosanctae Ecclesiae Romanae, ad normam Constitutionis apostolicae *Divino afflatu,* diei 1 novembris 1911[1] iuxta novum psalterii cursum diligenter dispositum, typis Vaticanis nunc demum feliciter prodiit. Cum autem cantum gregorianum exhibeat vel a Patribus acceptum vel, ubi opus erat, eodem stylo concinnatum iuxta apostolicas Litteras sanctissimi Domini nostri Pii divina providentia Papae X Motu

1 Cf. N. 696.

proprio datas die 25 aprilis 1904,1 Sacra Rituum Congregatio hanc ipsam editionem uti typicam ab omnibus Romanae Ecclesiae ritu utentibus habendam esse declarat, atque decernit ut in posterum melodiae gregorianae in futuris editionibus contentae, praedictae typicae editioni sint conformandae, quin derogetur ipsius Sacrae Rituum Congregationis decretis datis diebus n aprilis 1911,2 n. 4263, *super editione Vaticana eiusque reproductione quoad libros liturgicos gregoriunos,* et 8 iulii 1912 3 *circa modulandas monosyllabas vd hebraicas voces in Lectionibus Versiculis et Psalmis.*

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4298].

6391.

S. R. C., *Delegationis Apostolicae Canadensis,* 4 apr. 1913.

Rmus Dnus Peregrinus Franciscus Stagni, ordinis Servorum Beatae Mariae Virginis, atque in ditionibus Canadae et Terraenovae Delegatus Apostolicus, Sacrae Rituum Congregationi ea quae sequuntur humiliter exposuit:

In hisce regionibus mos invaluit habendi consecrationes novorum episcoporum aliqua die infra hebdomadam, potius quam die dominica, ea potissimum de causa invectus, ut ceteri Episcopi et praesertim clerus dioecesanus facilius atque maiori numero ad sacram celebrationem possint accedere. lamvcro, iuxta Pontificale Romanum, dies pro consecratione episcopali instituenda « debet esse Dominica, vel Natalitium Apostolorum, vel etiam festiva, si Summus Pontifex hoc specialiter induisent». Nonnulla autem dubia circa huius praescriptionis interpretationem nata sunt, quae pro opportuna solutione hic subiiciuntur; videlicet:

I. Quum Evangelistae in re liturgies Apostolis aequiparentur, quaeritur, utrum consecratio episcopalis possit fieri diebus natalitiis S. Lucae et S. Marci?

II. Utrum fieri possit in festo S. Barnabae apostoli?

III. Utrum speciale indultum Summi Pontificis requiratur ad consecrationem episcopalem peragendam diebus festivis infra hebdomadam *a)* qui adhuc sunt de praecepto et proinde Dominicis aequiparantur, *b)* vel etiam qui olim erant de praecepto, sive in festis suppressis?

Et Sacra eadem Congregatio, audito etiam Commissionis Liturgicae suffragio, re sedulo perpensa, ita respondendum censuit:

Ad I. et II. Negative.

Ad III. Affirmative ad utrumque.

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4304].

1 Cf. N. ‹’<>0.

» Cf. N. 6382.

3 Cf. N. 6388.

6392.

S. R. C., decr. 23 apr. 1913.

Praesentem Martyrologii Romani editionem Vaticanam, a Sacra Rituum Congregatione revisam et recognitam, Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X suprema auctoritate Sua adprobavit atque typicam declarant; statuitque, ut novae eiusdem Martyrologii editiones huic in omnibus sint conformes. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[Acta Ap. Sedis, vol. V, p. 278].

6393.

S. R. C., decr. 26 aug. 1913.

De Servis Dei, quorum sanctitudo vitae legitime examinanda curatur, nonnullis maxime locis usu venit, ut, cum admovetur manus ordinariis processibus instruendis super eorum virtutibus vel martyrio, sacra quaedam solemnia in ecclesiis indicantur, ac signata *Commissione* ad causam pertractandam apud S. Rituum Congregationem, vulgo diffundatur nuntius, non aequo prorsus loquendi modo, Dei Servum, cuius causa introducta sit, *Venerabilem ab Apostolica Sede esse declaratum,* atque inter ea solemnia pro gratiarum actione panegyricae etiam orationes habeantur eaeque saepius adeo immoderatae, ut facile in errorem inducantur fideles, debitam putantes eisdem Dei Servis venerationem, quae solis beatificatis et canonizatis debetur. Haec animadvertens Ssmus D. N. Pius Pp. X, ne quid Ecclesiae disciplina detrimenti capiat, primum omnium solemnia, quae contra pristinam consuetudinem celebrantur cum agitur de inchoandis processibus ordinariis, reprobavit et prohibuit: deinde recolendam mandavit declarationem additam die 19 februarii 1658 Decretis f. r. Urbani VIII,[1] *Ne,scilictl per Commissiones introductionis vel reassumptionis seu ulterius progressus causarum tum signatas tum signandas ullum beatitatis vel sanctitatis aut indultae venerationis et cultus argumentum vel minimum desumi, nec aliud quodeumque ius, quantumvis modici aut fere nullius momenti, in eiusdem causis quaesitum dici vel praetendi possit:* denique, adhibito consilio gravium virorum et exquisito peculiari voto nonnullorum S. R. E. Cardinalium, vetuit Servos Dei quorum causae posthac introducentur, *Venerabiles* appellari, item solemnia peragi occasione decreti editi super causae introductione. Inhaerens autem sententiae f. r. Benedicti XIV, qui tutius fore censuit a panegyricis orationibus penitus abstinere in honorem Servorum Dei nondum beatificatorum, eas haberi orationes edixit in posterum non licere. Permisit vero ut Servi Dei tantummodo post editum decretum super hcroicitate virtutum \el super martyrio l *enerabilis* titulo ornentur, ita tamen ut ex hac permis-

[1] Cf. N. 213, 719.

sione nullum argumentum indultae venerationis item argui vel praetendi possit. Praeterea consulens pietati fidelium, qui facile hisce in casibus sacrae occasione solemnitatis decipi possent, putantes fas esse ut beatum colere eum de cuius beatificatione indicium adhuc apud S. R. C. pendeat, solemnia ad gratias Deo agendas etiam post editum decretum super heroicitate virtutum vel martyrio pariter prohibuit, qua tamen prohibitione impedire non intendit quominus in missis addatur, prout decet, collecta pro gratiarum actione.

Idem Ssriius D. N. ad rectam tractationem Causarum beatificationis et canonizationis, earum praesertim quae partim historicis monumentis nituntur, vel earum quae subsidiariae probationis privilegio gaudent, illis ipsis in consilium adhibitis quos supra diximus, et exquisita sententia Rmi Patris Promotoris sanctae Fidei haec constituit:

I. In omnibus causis, praesertim recentioribus, Rmi Ordinarii in condendo informative processu praeter testes qui causae favent, eos etiam universos omnes qui causae adversantur excutiant, nemine excepto, idque sub poena nullitatis, onerata conscientia tum Ordinariorum tum Promotorum fiscalium.

II. In omnibus causis, praesertim antiquis, cum processu ordinario sive informative compulsentur omnia et singula historica documenta sive manuscripta, sive typis edita, quae quocumque modo causam respiciant quae agitatur. Ad hoc non modo monendi sunt detinentes iura compulsanda, ut ea Ordinario exhibeant; sed, si res postulaverit, examini subiiciendienint sub religione sacramenti custodes cuiusvis archivi vel tabularii sive publici sive privati; summa quoque diligentia et industria curandum est ut cuiuslibet generis documenta ad causam conferentia conquirantur, quae omnia et singula cognoscenda sunt ad normas traditas a fcl. rec. Benedicti XIV,l lib. II, c. LII.

III. Antequam in Congregatione ordinaria discutiatur dubium super introductione Causae, Sacrorum Rituum Congregationis erit exquirere, pro rc nata, documenta apud Curias, uti vocant, generalities Ordinum et Institutorum religiosorum tum virorum tum foeminarum, nccnon in tabulariis Sacrarum Romanarum Congregationum, et ubicumque iure praesumitur ea posse reperiri.

IV. Omnia ct singula documenta, sive compulsata cum processu ordinario, sive a S. R. C. collecta, subiiciantur indicio peritorum a S. R. C. eligendorum, qui scriptis doceant de eorum auctoritate ct vi.

Promoter» vero Fidei, antequam indicetur Congregatio ordinaria pro introductione causae, omnia documenta exhibeantur una cum sententia peritorum.

V Documenta potiora praecipue cx integro typis edantur, praenotatis nomine auctoris, tempore, loco et ceteris id genus adiunctis, atque inserantur Positionibus super virtutibus vel martyrio, una cum relatione peritorum, quos supra memoravimus, de auctoritate et vi documentorum.

VI. In Positionibus pro Congregationibus Ordinaria, Antipraeparatoria et Praeparatoria, animadversionibus Promotoris Fidei praemittatur synopsis vitae Servi Dei cuius causa tractatur, breviter et lucide ex officio conscripta, desumpta tum ex testibus tum ex documentis.

VII. In singulis vero Causis bcatificationis, quarum iudicium in praesens apud S. R. Congregationem quocumque modo pendeat, Sacra ipsa Congregatio non procedat ad ulteriora, nisi exhibitis, ab intéressé habentibus, et exquisitis ex officio documentis iisque omnibus examinatis quo modo supra dictum est.

Quae omnia et singula Sanctitas Sua decrevit et servari mandavit, curaeque et vigilantiae commisit praesertim Secretarii S. R. C. et Promotoris S. Fidei pro tempore, atque in Acta Apostolicae Sedis referri iussit hac die 26 augusti 1913.

Ex Secretaria S. R. C. – Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.* - t Petrus La Fontaine, Ep. Charyst., *Secretarius.*

[Acta Ap. Sedis, vol. V, p. 436-438].

6394.

S. R. C., decr. gen. 28 oct. 1913.

Cum SSmus Dnus noster Pius Papa X, mandaverit, ut quae Motu Proprio *Abhinc duos annos,* die 23 praesentis mensis octobris decrevit,[1] ab hac Sacra Rituum Congregatione, iuxta votum specialis Commissionisliturgicae, opportune apteque applicarentur, haec eadem S. R. C., voluntati Sanctitatis Suae, qua par est observantia, obsequens, haec declaranda ct statuenda censuit:

I – De Dominicis et Festis hucusque Dominicis diebus affixis

i. Dominicae quaevis assignationem perpetuam cuiuslibet Festi excludunt: idcirco Festa tam universalis Ecclesiae quam alicuius loci propria, quae hucusque Dominicis assignata fuerunt, celebrentur die fixa mensis qua in Martyrologio inscribuntur, si haec habeatur; secus prima dic qua occurrere potest Dominica in qua hucusque celebrata sunt. Excipiuntur tamen:

«) Festum Ssfhae Trinitatis, quod Dominicae I post Pentecosten assignatum manet.

b) Festum SSfhi Nominis lesu, quod ab omnibus celebrabitur in Dominica quae occurrat a dic 2 ad 5 ianuarii, et, si ea non occurrerit vel impedita fuerit ab Officio nobiliori, die 2 eiusdem mensis.

c) Solemnitas S. loseph, Sponsi B. Mariae Virg., Conf. ct Ecclesiae universalis Patroni, quae assignabitur Fcria IV ante Dominicam III post Pascha occurrenti, ct in ea cum sua integra Octava recoletur, redacto ad ritum Duplicem II classis alio Festo S. loseph diei 19 martii.

1 S. R. C. Decreta Authentica, n. 4307.

J) Festum S. loachim, fixe celebrandum die 16 augusti, inde in sequentem diem 17 translato Festo S. Hyacinthi.

e) Anniversarium Dedicationis Ecclesiae Cathedralis, quod, seorsim ab Anniversario Dedicationis aliarum Ecclesiarum Dioecesis, in tota Dioecesi die ipsa anniversaria celebrabitur, si ea innotescat: secus alia die fixa arbitrio Episcopi, audito tamen Capitulo Cathedrali, semel pro semper designanda.

/) Anniversarium Dedicationis propriae Ecclesiae, quod pariter, si hucusque sua propria die a singulis Dioecesis Ecclesiis celebratum est, ipsa die celebrari pergat: si vero in tota Dioecesi vel Instituto unica die recoli consuevit Dedicatio omnium Ecclesiarum Dioeceseos, haec, extra Ecclesiam Cathedralem, in Ecclesiis consecratis tantum, non vero in aliis recoli poterit, die ab Ordinario, ut supra, designanda, quae tamen alia sit a die Dedicationi Ecclesiae Cathedralis recolendae assignata. Quae item obsonentur de Anniversario Dedicationis omnium Ecclesiarum alicuius Ordinis seu Congregationis, quod hucusque in Dominica celebrari consueverit.

.?) Festa Sanctorum vel Beatorum, quorum mentio non fit in Martyrologio, quae tamen celebranda sunt, iuxta Rubricas, die eorum natali, si agnoscatur, dummodo per Litteras Apostolicas alius dies non fuerit assignatus.

A) l esta quae certis Dominicis post Pascha vel post Pentecosten affixa sunt, quae semel ab Ordinario, ut supra, assignanda erunt congruentiori Feriae infra Hebdomadam immediate praecedentem.

V - De reformatione Kalendariorum particularium

1. Ut vero omnia quae hoc decreto praescribuntur rite exsecutioni mandentur, singuli Ordinarii, etiam Ordinum Regularium, et Moderatores generales Institutorum cuiusvis generis quae Kalendario proprio utuntur, supplicem libellum, iuxta Instructionem huius S. R. C. diei 12 decembris 1912, in *Actis Apostolicae Sedis* die 1 martii praesentis anni editam,[1] adeamdem S. C. infra proximum mensem martium anni 1914 transmittant. Qui tamen post editam Constitutionem *Divino afflatu,* [2] proprii Kalendarii iam obtinuerint reformationem, cx officio novam ab eadem S. Congregatione sine ullis expensis recipient.

2. In hac Kalendariorum reformatione, praeter ea quae superius disposita sunt dc Festis quae hucusque Dominicis affixa erant, sequentes serventur normae:

d) Anniversarium Dedicationis Ecclesiae Cathedralis, etiam ubi hucusque die fixa celebrari consuevit una cum Dedicatione altarum Ecclesiarum, seorsim celebretur, iuxta superius decreta de eisdem Anniversariis hucusque dici Dominicae affixis.

[1] S. R. C. Decreta Authentica, n. 43°°·

[2] Cf. N. 696.

b) Festa propria, nisi aliter per Apostolicas Litteras dispositum fuerit, celebranda erunt ipsa die natali, si agnoscatur; secus, ponantur in aliqua die quae libera sit in Kalendario.

c) Duo vel tres Sancti qui sub eodem Communi comprehendantur, sicubi occurrant eadem die et sub eodem ritu sint celebrandi, unico Festo recolantur, adhibitis iis singulorum Communium partibus, quae pro pluribus Sanctis qualitatis eiusdem assignantur, et contractis Lectionibus historicis III Nocturni, quae tamen huic S. R. C. adprobandae submittentur. Eadem norma servetur pro Festis eiusdem Communis, quae ab anterioribus diebus sint reponenda.

e/) Festa S. Bartholomaei Ap. et S. Ludovici Regis Conf., in omnibus et singulis Kalendariis, Romano non excluso, fixe diebus 24 et 25 augusti respective assignentur, nonobstante quacumque consuetudine aut privilegio. Ubi vero solemnitas externa die 25 et 26 respective celebretur, his diebus permittitur unica Missa cantata vel lecta de ea Solemnitate, ut supra statutum est pro Festis dici Dominicae hucusque affixis.

f) Privilegia quibus nonnullae Dioeceses vel Instituta gaudent, sese scilicet conformandi Kalendario Cleri Romani, aut alicuius Ordinis seu Congregationis, et alia huiusmodi, penitus abolentur.

Quae omnia per infrascriptum huius S. Rituum Congregationis Secretarium, Sanctissimo Domino nostro Pio Pp. X in audientia diei 26 praesentis mensis octobris relata, Sanctitas Sua dignatus est approbare, ct ab omnibus servari mandavit. Consulens autem eadem Sanctitas Sua pauperum praesertim clericorum indemnitati, Apostolica benignitate permittit, ut hi, pro prudenti arbitrio Episcopi, Breviaria quibus in praesenti utuntur, sine novi libelli additione, adhibere adhuc valeant, dummodo, iuxta Rubricarum praescriptum, novum ordinem Psalterialem omnino servent. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[Acta Ap. Sedis, vol V, p. 457-464].

6395.

S. R. C., *Bellunen.*, 17 ian. 1914.

Proposito dubio a Rmo Ordinario Bellunensi: An Baptismus de licentia Episcopi seu Ordinarii domi collatus, extra mortis periculum et urgentem necessitatem, cum omnibus caeremoniis Ritualis Romani sit administrandus , Sacra Rituum Congregatio, audito Commissionis Liturgicae suffragio, respondendum censuit: *Affirmative.*

Atque ita rescripsit.

[Acta Ap. Sedis, vol. VI, p. 32].

6396.

S. R. C., *Versalien.*, 23 ian. 19'4·

Rnius Dnus Episcopus Versaliensis sequentes quaestiones de administratione Baptismi a Sacra Congregatione Sacramentorum ad Sacrorum Rituum Congregationem transmissas pro opportuna solutione humillime proposuit:

I. An, in administratione Baptismi, quando imminet periculum mortis, post infusionem aquae, urgeat sub gravi Ritualis Romani praescriptum quoad unctionem Chrismatis, traditionem linteoli et cerei?

II. Quum in Versaliensi dioecesi ct, uti fertur, nonnullis circumstantibus locis, obsoleverit usus addendi hos ritus in casu enunciato, nonne curandum est ut isti ritus stricte adimpleantur, ct sacerdos in casu sanctum Chrisma, linteolum cereumque secum deferre atque adhibere debeat?

III. An, quando extra casum necessitatis, quum Ordinarius ob rationes ipsi expositas, licentiam concesserit administrandi domi Baptismum, urgeat praescriptio Ritualis explendi ritus unctionis Chrismatis et traditionis linteoli et cerei?

Et Sacra eadem Congregatio, audito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibus accurate perpensis, respondendum censuit:

Ad I et II. Standum Rituali Romano.

Ad III. Detur Decretum Bellunen., 17 ianuarii 1914.[1]

Atque ita rescripsit.

[Acta Ap. Sedis, vol. VI, p. 75, 76].

6397.

S. R. C., 12 febr. 1914.

A Sacra Rituum Congregatione, pro opportuna declaratione reverenter expostulatum est, nimirum:

I. An Festum anniversarium Dedicationis omnium ecclesiarum alicuius dioeceseos ita sit intelligendum, ut, ob enunciatum Festum, singulae ecclesiae suam propriam Dedicationem celebrent?

II. An reviviscant Octavae de iure vel ex privilegio concessae Festis a die 19 ad diem 23 decembris occurrentibus, quum ipsae deinceps a Festo Nativitatis D. N. I. C. haud amplius impediantur?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, omnibus mature perpensis, respondendum censuit:

Ad I. Affirmative: nempe ut in singulis ecclesiis consecratis agatur Festum Dedicationis propriae ecclesiae.

Ad II. Affirmative.

Atque ita rescripsit.

[Acta Ap. Sedis, vol. λ I, ρ· 7^]·

[1] Cf. N. 6395.

6398.

S. R. C., decr. 21 mart. 1914.

Proposito Sacrorum Rituum Congregationi dubio: « An Orationes quae Domino Deo diriguntur ad gratias impetrandas ob intercessionem Servorum Dei qui cum sanctitatis fama decesserunt, indigeant venia Episcopi, ut imprimi ac inter fideles diffundi valeant? », Sacra eadem Congregatio respondendum censuit: *Affirmative* ad normam Constitutionis *Officiorum ac munerum;*[1] attamen ad tramitem et mentem decretorum S. U. Inquisitionis et Sacrorum Rituum Congregationis Episcopus abstinere se debet ab eisdem orationibus commendandis ac praesertim indulgentiis ditandis.

Atque ita rescripsit.

[Acta Ap. Sedis, vol. VI, p. 192].

6399.

IS. R. C., decr. 25 mart. 1914.

Cum Pontificia Commissio per chirographum Ssmi D. N Pii PP. X die 2 iulii 1911 instituta ad novum Psalterii ordinem in Breviario Romano disponendum et retractandas congruenter eidem ordini Rubricas, ipsi SSmo Domino nostro retulerit in Vaticana editione Breviarii Romani, quae uno volumine continetur, esse omnia disposita et impressa ad normam Bullae *Divino afflatu*[2], et Motuproprio *Abhinc duos annos*[3] ac consequentium Decretorum, Sacra Rituum Congregatio, de mandato Sanctissimi Domini nostri, ipsam editionem uti typicam habendam esse decernit, cui reliquae omnes editiones conformandae erunt quaeque in posterum prorsus immutata manebit, donec praesidio optimorum codicum et veterum monumentorum absolutis omnibus, quibus perficiendis longius tempus requiritur, nempe textu sacro recognito, lectionibus historicis emendatis hymnisque revisis, Patrum et Doctorum homiliis et sermonibus ad veram lectionem revocatis, extremam manum operi adponendam Sedes Apostolica iusserit.

Ex Secretaria S. R. C., dic 25 martii 1914. – Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.* – ✠ Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretanus.*

[Acta Ap. Sedis, vol. VI, p. 672].

1 Cf. N. 632.
1 Cf* N. 696.
3 S. R. C\ Decreta Authentica, n. 4307.

6400.

S. R. C., decr. 28 mart. 1914.

Nuper a Sacra Rituum Congregatione exquisitum fuit: « An ecclesia dicari possit Sacratissimo Cordi Iesu eucharistico eiusque tituli Imago seu Statua in altari maiori collocari? » Et Sacra eadem Congregatio respondendum censuit: «Episcopus Ordinarius loci in casu substituat titulum liturgicum tam pro ecclesia quam pro Imagine seu Statua cum respectivo festo die propria recolendo et Officio adprobato, ex. gr. SSrîii Redemptoris, vel Sacratissimi Cordis Iesu, aut SSfni Corporis Christi, etc.: iuxta alia ipsius Sacrae Congregationis responsa in similibus casibus, quae omnino consonant praescriptioni sa. me. Pii Papae IX diei 13 ianuarii 1875 [1] et decreto S. Universalis Inquisitionis feriae IV 27 maii 1891:2servatis de cetero quoadsacras imagines seu statuas decreto Tridentino, sess. 25, *de veneratione sanctorum fi imaginum,* et Constitutione fel. rec. Urbani Papae VIII, *Sacrosancta Tridentina,* 15 martii 1642 (Decr. S. R. C. n. 810) ».[3]

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[Acta Ap. Sedis, vol. VI, p. 146].

6401.

S. R. C., 28 apr. 1914.

Sacrae Rituum Congregationi proposita sunt sequentia dubia; nimirum:

I. Qua die recolenda sunt Festa Sacrae Familiae et SSfni Redemptoris, nccnon Festa B. M. λ', de purissimo Corde, de perpetuo Succursu, de Gaudiis, de Consolatione, de Puritate et Matcrnitatc, ubi eiusmodi Festa ratione tituli vel patronatus aut specialis Indulti celebrari adhuc debeant?

II. Quando in Sabbato Sancto distribui potest fidelibus Sacra Communio?

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis voto, omnibus perpensis ita respondendum censuit:

Ad I. Ad maiorem uniformitatem obtinendam, non obstante Decreto S. R. C. dici 28 octobris 1913, [4] nisi aliter a Sacra eadem Congregatione provideatur, Festum Sacrae Familiae celebretur dic 19 ianuarii—Festum Ssmi Redemptoris, 15 iulii — et Festa B. M. V. de purissimo Corde, Sabbato post Octavam SSmi Corporis Christi — de perpetuo Succursu, die 27 iunii – de Gaudiis, die 27 augusti — dc Consolatione, Sabbato post Festum S. Augustini Ep. Conf, ct Eccl. Doct. de Maternitate, die 11 octobris et de Puritate die 16 eiusdem mensis octobris.

Ad II. Iuxta praxim et decreta praesertim decret, n. 2561 *lifernaten.,*

[1] Cf. N. 1037.
[1] Cf. N. 1136.
[3] Cf. N. 223.
[4] Cf. N. 6394.

22 martii 1806,[1] licet in Sabbato Sancto inter Missarum solemnia sacram Eucharistiam fidelibus distribuere, et etiam expleta Missa.

Atque ita rescripsit et servari mandavit.

[Acta Ap. Sedis, vol. VI, p. 196, 197].

6402.

S. R. C., declar. 28 apr. 1914.

In Kalendariis perpetuis et Propriis quae, iuxta novissimas Rubricas ad normam Bullae *Divino afflatu*[2] et Motu proprio *Abhinc duos annos*[3] SSmi Dni nostri Pii Papae X, et S. R. C. Decreta 12 decembris 1912 et 28 octobris 1913[4] reformata, ipsius Sacrae Congregationis revisioni et approbationi subiiciuntur, aliquando Sancti vel Beati notantur qui neque in Romano Martyrologio descripti sunt, neque publico cultu a Sancta Sede certe decreto vel confirmato potiuntur, prouti speciatim praescribitur generale Decretum n. 3926 diei 19 iulii 1896 ad 1 et 2.[5]*

Quum tamen eiusmodi Sancti vel Beati nuncupati in locis particularibus ex immemorabili consuetudine publico ac religioso cultu honorantur cum Officio et Missa; atque, hac de causa, in memoratis Kalendariis et Propriis a Rmis Ordinariis inscribantur, Sacra Rituum Congregatio, demandato eiusdem Ssmi Domini nostri declarat ex hac inscriptione nullo pacto fas esse arguere ipsos Sanctos vel Beatos nuncupatos beatificationem formalem vel aequipollentem obtinuisse, eorumque cultum, prouti de casu excepto a Decretis sa. me. Urbani Papae VIII,[6] et recentioribus S. R. C. decretis seu declarationibus dd. [7] novembris 1912[7] et 31 ianuarii 1913,[8] recognitum et confirmatum fuisse, sed tantum concludere licet horum Sanctorum vel Beatorum cultum manere in statu suae possessionis, ac proinde neque augeri neque extendi posse inconsulta S. Sede. Demum hortantur Rmi Ordinarii ut memorati Sancti vel Beati in suis Kalendariis et Propriis particularibus aliquo signo seu asterisco distinguantur ab aliis Sanctis vel Beatis in Martyrologio Romano descriptis vel rite canonizatis aut beatificatis, uti laudabiliter fit in aliquibus locis. Contrariis non obstantibus quibuscunque, etiam speciali mentione dignis.

[Acta Ap. Sedis, vol. VI, p. 235, 236].

[1] Cf. N. 5825.
[2] Cf. N. 696.
[3] S. R. C. Decreta Authentica, n. 4307.
[4] Cf. N. 6394.
[4] Cf. N. 6266.
[5] Cf. N. 213, 719.
[7] Cf. N. 6389.
[8] Acta Ap. Sedis, vol. V, p. 41, 42.

6403.

S. R. C., dccr. seu declar. 15 iul. 1914.

Edito decreto S. R. C. die 28 martii 1914 « De insuetis cultus titulis»[1] Subdirector generalis consociationis, quam vocant a Corde Iesu eucharistico, opportunum putavit secretis litteris significare multis Rmis locorum Ordinariis nonnulla circa interpretationem ipsius decreti, non adeo veritati innixa, et quae facile confusionem ingerunt. Quod quum ad aures SSrhi Dni nostri Pii Papae X pervenerit, de cuius mandato decretum una cum altero S. Officii die 27 maii 1891 [2] evulgatum fuerat, earumque litterarum tenorem Ipse noverit, agendi rationem praedicti Subdirectoris eiusqueincongruum zelum improbans, ad omnem ambiguitatem praecavendam, quae ex illis secretis litteris oriri poterit, haec quae sequuntur publicari iussit:

I. Decretum S. R. C. diei 28 martii 1914 iterum confirmari cum sententia: *In decisis et amplius.*

II. 1'itulum « Cordis Iesu eucharistici » permitti tantum posse in approbatis sub eo titulo confraternitatibus; dummodo idem hoc sensu accipiatur quo intelligitur Sacratissimum Cor Iesu prouti praesens est in Ssmo Eucharistiae Sacramento.

III. Quum vero eiusmodi titulus non sit canonicus et liturgicus immo novitatem sapiat, nunquam eum esse recognoscendum et admittendum in sacra liturgia.

IV. Confraternitates autem quae eo titulo nuncupantur, nullum aliud festum tamquam proprium celebrare posse, nisi festum Sacratissimi Cordis Iesu cum Ecclesia universali, vel festum Ssmi Corporis Christi.

Contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam speciali mentione dignis.

[Acta Ap. Sedis, vol. VI, p. 382, 383].

6404.

S. R. C., 14 maii 1915.

A Sacra Rituum Congregatione pluries expostulatum fuit: «An regula descripta in Antiphonario Vaticano circa syllabas hypermetricas, quae frequenter occurrunt in cantu hymnorum, scilicet quod ipsae non elidantur sed distinctae pronuncientur propriaque nota cantentur, stricte et rigorose interpretanda sit, vel e contra liceat etiam ipsas syllabas elidere, praesertim si in praxi id facilius ct convenientius censeatur? »

Et Sacra eadem Congregatio, audita specialis Commissionis pro cantu liturgico gregoriano sententia, propositae quaestioni re sedulo perpensa ita

[1] Cf. N. 6400.
[1] Cf. N. 1136.

rescribendum censuit: « Negative ad primam partem, affirmative ad secundam ».

Atque ita rescripsit et declaravit.

[Acta Ap. Sedis, vol. VII, p. 237].

6405.

S. R. C., decr. 24 iul. 1915.

Expostulatum est a Sacra Rituum Congregatione: utrum imagines seu statuae alicuius Beati, formaliter beatificati, publicae fidelium venerationi in ecclesiis seu oratoriis publicis expositae, amoveri possint auctoritate respectivi Ordinarii?

Et Sacra eadem Congregatio proposito dubio ita respondendum censuit: Si adfuit indultum apostolicum, vel tantum expositionis praedictarum imaginum seu statuarum, vel maius indultum celebrandi festum cum Officio et Missa de Beato (quo in casu facultas continetur exponendi memoratas imagines, seu statuas), *negative;* secus *affirmative.*

Atque ita rescripsit et declaravit.

[Acta Ap. Sedis, vol. VII, p. 389].

6406.

S. R. C., *Urbis et Orbis,* 11 aug. 1915.

Sanctissimus Dominus noster Benedictus Papa XV per Constitutionem Apostolicam sub die 10 huius mensis datam,[1] et privilegium trium Missarum in *die sollemnis* Commemorationis defunctorum celebrandarum a Decessore suo *fel. rec. BcnedictoXIV* Hispaniae et Lusitaniae ditionibus elargitum,[2] et ipsas tres Missas quas idem Pontifex cuilibet sacerdoti in iisdem regionibus praescripsit legendas, ad universam Ecclesiam benigne extendere dignatus est.

Ut autem omnibus innotescant praedictae Missae, Sacra Rituum Congregatio, de ipsius Sanctissimi Domini Nostri mandato, ita in praesenti Decreto eas describit:

Prima Missa est, quae inscribitur in Missali Romano die Commemorationis omnium fidelium defunctorum.

Altera, quae in eodem Missali habetur in anniversario defunctorum cum sequentia *Pies irae* et Orationibus, ut infra:

Oratio

Deus, indulgentiarum Domine: da animabus famulorum famularumque tuarum refrigent sedem, quietis beatitudmem, et luminis claritatem. Per Dominum.

1 Cf. N. 39f.

Secreta

Propitiare, Domine, supplicationibus nostris pro animabus famulorum famularumque tuarum, pro quibus tibi offerimus sacrificium laudis: ut eas sanctorum tuorum consortio sociare digneris. Per Dominum.

POSTCOMMUNIO

Praesta, quaesumus, Domine: ut animae famulorum famularumque tuarum, his purgatae sacrificiis, indulgentiam pariter et requiem capiant sempiternam. Per Dominum.

Tertia Missa quae legitur in Missis quotidianis cum sequentia *Dies irae* et Orationibus, ut infra:

Oratio

Deus, veniae largitor et humanae salutis, amator, quaesumus clementiam tuam: ut animas famulorum famularumque tuarum, quae ex hoc saeculo transierunt, beata Maria semper Virgine intercedente, cum omnibus sanctis tuis, ad perpetuae beatitudims consortium pervenire concedas. Per Dominum.

Secreta

Deus, cuius misericordiae non est numerus, suscipe propitius preces humilitatis nostrae, et animabus omnium fidelium defunctorum, quibus tui nominis dedisti confessionem, pei haec sacramenta salutis nostrae cunctorum remissionem tribue peccatorum. Per Dominum.

POSTCOMMUNIO

Praesta, quaesumus, omnipotens et misericors Deus: ut animae famulorum famularumque tuarum, pro quibus hoc sacrificium laudis tuae obtulimus maicsttih, pei huius virtutem sacramenti, a peccatis omnibus expiatae, lucis perpetuae, te miserante, recipiant beatitudmem. Per Dominum.

Servatis de caetero Rubricis nec non peculiaribus Ritibus Ordinum propriis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[Acta Ap. Sedis, vol. VII, p. 422, 423].

6407.

S. R. C., decr. 23 febr. 1916.

Instantibus pluribus Ordinariis locorum, in quibus ad nutriendam lampadem coram SSmo Sacramento ardentem, ob peculiares circumstantias, sive ordinarias sive extraordinarias, oleum olivarum non habetur vel ob gravem penuriam aut summum pretium, non absque magna difficultate, comparari potest, S. Rituum Congregatio, inhaerens decreto *n. 3121, Plurium*

Dioecesium, d. d. 14 iulii 1864,[1] aliisque subscquentibus declarationibus etiam rccentioribus,[2] rescribendum censuit: Inspectis circumstantiis enunciatis iisque perdurantibus, remittendum prudentiae Ordinariorum, ut lampas, quae diu noctuque collucere debet coram Sanctissimo Sacramento, nutriatur, in defectu olei olivarum, aliis oleis, quantum fieri potest, vegetalibus, aut cera apum pura vel mixta, et ultimo loco etiam luce electrica adhibita; si Sanctissimo placuerit.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Pro-Praefectum relatis, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem sacri Consilii ratum habens, quoad lampadem accensam ad SSmum Sacramentum debite honorandum praescriptam, in casibus et modis superius expositis, rem omnem prudenti iudicio Ordinariorum, cum facultatibus necessariis et opportunis, benigne remisit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

[Acta Ap. Sedis, vol. VIII, p. 72, 73].

6408.

S. R. C., *Sedunen.,* 5 maii 1916.

Rmus Dnus Iulius Mauritius Abbet, episcopus Sedunensis, Sacrae Rituum Congregationi humiliter exposuit quae sequuntur:

I. Debetne affigi festum Dedicationis ipsi diei mensis, qua Ecclesia consecrata fuit, si haec dies est nota, celebrata solemnitate externa eadem die Dominica, qua antea?

II. Debetne festum Dedicationis ita alicui diei mensis affigi, ut Dominica sequens sit eadem Dominica, qua celebratum fuerat festum Dedicationis tempore elapso?

III. Debetne solemnitas externa Dedicationis Ecclesiae Cathedralis in tota Dioecesis celebrari, vel tantum in urbe Episcopali?

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, praepositis quaestionibus ita respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative* quoad Festum cum Officio et Missa. Posse et non teneri quoad solemnitatem externam.

Ad II. *Affirmative,* si non innotescat dies consecrationis, aut agatur de Festo Dedicationis Ecclesiarum consecratarum, una eadem die celebrando.

111. Posse et nullibi teneri, iuxta Decretum S. R. C. diei 28 octobris 1913, tit. I, n. 2.[3]

Atque ita rescripsit et declaravit.

[Acta Ap. Sedis, vol. VIII, p. 182, 183].

1 Cf. N. 6005.
2 Cf. N. 6360, 6361, 6371.
3 Acta Ap. Sedis, vol. V, p. 457-464.

6409.

S; R. C., Vizagapatamen. et Nagporen., 5 maii 1916.

Rmi Episcopi Dioecesium Vizagapatamensis et Nagporensis, qui iam receperunt Kalendarium ad usum ipsarum Dioecesium a S. Rituum Congregatione revisum et approbatum, sequentia dubia pro opportuna solutione eidem S. Congregationi exposuerunt; nimirum:

I. An eiusmodi Kalendarium adhiberi possit ab omnibus sacerdotibus sive saecularibus sive religiosis suae Dioecesis?

II. An titulares Ecclesiarum Cathedralium et Patronus Indiarum debeant ab eisdem sacerdotibus omnibus celebrari cum octava, vel sine octava?

III. An Episcopi utriusque Dioecesis possint mutare titulares Ecclesiarum, sive quia incerti sunt, sive quia nec approbati, vel non habent Officium in Kalendario Dioccesano?

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis voto, rescribendum censuit:

Ad I. Servetur decretum de Festis localibus diei 28 februarii 1914, ad I et **III.**[1]

Ad II. Serventur Rubricae novissimae ad normam Bullae *Divino afflatu,*[2] Breviarii Romani, tit. IX, nn. 2 et 3.

Ad III. Nihil innovetur, si agatur de Sanctis in Martvrologio Romano vel in eius Appendice approbata insertis. Si vero agatur de Ecclesiis consecratis et de titularibus incertis, proponatur elenchus antiquorum vel novorum titularium S. Rituum Congregationi pro approbatione. Quod si Ecclesia non fuerit consecrata aut solernniter benedicta, ipse Episcopus eam benedicat vel consecret, assignando Mysterium vel Sanctum Titularem iuxta Rubricas et Decreta; prae oculis habito, quod Beatis nec Ecclesiae, nec Altaria dedicari possunt.

Atque ita rescripsit et declaravit.

[Acta Ap. Sedis, vol VIII, p. 226].

6410.

S. R. C., *Lugdunen.,* 12 ian. 1917.

Quidam missionarius in civitate Lugdunensi degens, Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia solvenda humiliter proposuit, nimirum:

I. Cum Pontificale Romanum, loquens de unctione manuum presbyteri, dicat: *ungit totaliter palmas,* quaeritur, utrum per verbum *palmas* intelligenda sit tantum illa pars manus, quae sesc extendit a brachio usque ad

[1] S. R. C. Decreta Authentica, η. 4312.

[2] Cf. N. 696.

digitos, an comprehendi debeant etiam tres digiti, qui dicuntur medius, annularis et minimus?

II. Et quatenus negative ad secundam partem, unctio in ordinatione extendine debet usque ad extremum horum trium digitorum, an restringi ad illam partem manus quae vulgo dicitur/>«Zww *manus,* id est, quae sese extendit a brachio usque ad digitos exclusive?

III. Utrum sacerdos miles, cui ablatus est index in bello, obtenu permissione celebrandi *cum medio,* indigeat unctione istius digiti medii priusquam celebret?

Ratio dubitandi est, quidam theologi dicunt unctionem non requiri eo quod tota manus in ordinatione consecrata est, sed Rubrica de unctione manuum in Pontificali non loquitur de *manu* sed de *palma.*

Et Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, respondendum censuit:

Ad I. Intelligenda est pars interior manus inclusis digitis, ad mentem Rubricae et formulae Pontificalis Romani.

Ad II. Provisum in I.

Ad III. Negative, et acquiescat.

Atque ita rescripsit.

[S. R. C. Decreta Authentica, n. 4339].

6411.

S. R. C., *Urbis et Orbis,* 28 febr. 1917.

Quo universi Cleri Populique fidelis in Commemoratione omnium fidelium defunctorum par et consors ferveat pietas, atque coniuncta suffragii magis prosint animabus in Christo quiescentibus; itemque sacra Liturgu[1] in Eucharistico sacrificio litando divinoque Officio persolvendo, uniform: ac solemni ritu in universa Ecclesia peragatur, Sanctissimus Dominus Noster Benedictus Papa XV, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, supremi auctoritate Sua, statuit ac decrevit: « Solemnem Commemorationem omnium fidelium defunctorum, cx Constitutione Apostolica *Incruentum Altarii.* die 10 augusti 1915 edita,[1] ampliori privilegio trium Missarum de Requie auctam, Festis solemnioribus primariis ritus duplicis primae classis et Ecclesiae Universalis amodo esse acquiparandam, adeo ut omnia et singub Festa propria locorum, Ecclesiarum, Ordinum seu Congregationum aliorumque Institutorum particularium excludat, excepta tamen Dominici, quae die secunda novembris occurrat; quo in casu eadem Commemoratio cum suis privilegiis in diem immediate sequentem de more transferatur Sancivit insuper Sanctitas Sua, ut Kalcndaria et Propria particularia, nullo, excepto, huic Decreto conformari debeant. Contrariis non obstantibus quibuscumque, etiam speciali mentione dignis ». Aii 1

[Acta Ap. Sedis, vol. IX, p. 186].

1 Cf. N. 706.

6412.

S. R. C., *Tarvisina,* 18 maii 1917.

Rmus Dnus Episcopus Tarvisinus Sacrae Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna solutione proposuit; nimirum:

Utrum organo ad usum liturgicum adhibito adiungere liceat instrumenta vulgo vocata *campane tubolari?*

Et Sacra eadem Congregatio, attento Motu Proprio sa. me. Pii Papae X, *De musica sacra,* n.4121, diei 22 novembris 1903, tit. VI, n. iS et 19,[1] una cum subsequentibus declarationibus,[2] atque audito specialis Commissionis suffragio, respondendum censuit: *Negative.*

Atque ita rescripsit ac declaravit.

[Acta Ap. Sedis, vol. IX, p. 352, 353].

6413.

S. R. C., 23 iun. 1917.

A Sacra Rituum Congregatione sequentium dubiorum solutio expostulata est; nimirum:

I. An liceat in commodum cantorum, praesertim in ecclesiis ruralibus, adhibere cantum gregorianum notulis musicalibus modernis descriptum?

II. An decretum super editione vaticana eiusque reproductione quoad libros liturgicos gregorianos cum signis rythmicis, uti vocant, privata auctoritate adiectis, quod impressum quidem est sub n. 4263 et die 11 aprilis 1911,[3] inter *decreta authentica* S. R. C. sed non insertum in *Acta Apostolicae Sedis,* maneat adhuc in suo vigore?

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis voto, propositis dubiis ita respondendum censuit:

Ad 1. *Affirmative,* iuxta decretum n. 4166 circa libros cantus liturgici gregoriani, diei 11 augusti 1905, ad VII;[1] relatum inter *decreta authentica* S. R. C. et *Acta Apostolicae Sedis.*

Ad II. *Affirmative,* in subsidium scholarum cantorum, iuxta tenorem eiusdem decreti n. 4263.

Atque ita rescripsit et declaravit.

[Acta Ap. Sedis, vol. IX, p. 396, 397].

1 Cf. N. 654.
2 Cf. N. 6328, 6337, 6368.
3 Cf. N. 4382
4 Cf. N. 6340.

12. - S. C. CAEREMONIALIS.

6414.

S. C. *Caeremonial.*, decr. 30 maii 1902.

De iuribus et honoribus purpuratis Patribus adserendis in actis quibusdam, quae ad ipsorum munus ac dignitatem spectant, R. P. D. Franciscus Riggi, apostolicis caeremoniis praefectus, S. Congregationi Caeremoniali dubia proposuit quae sequuntur:

Dub. II. Haud semel accidit ut Patres Cardinales electi Protectores, in solemnibus possessionis, pro simplici aulaeo, duobus a solo gradibus, usi sint throno proprie dicto, tribus a pavimento gradibus elevato, superimposita umbella, seu peristromate. Contigit etiam ut, Cardinali Protectore templum subcunte, decantata fuerit, quemadmodum in possessu Tituli, antiphona: *Ecce sacerdos magnus* vel *Fidelis namque.* Denique ut idem Cardinalis Protector, in ecclesia publica confraternitatis aut religiosi ordinis, palliolum, seu *mantelletum,* deposuerit.

Ad certam normam pro variis casibus constituendam quaeritur:

1. Utrum Patribus Cardinalibus, qui alicuius ecclesiae Protectores a Summo Pontifice fuerint renunciati, cum plena in ipsam iurisdictione, memorata signa honoris, in solemni possessionis ritu, competant.

2. Utrum purpurati Patres electi Protectores Ordinum regularium, monasteriorum, confraternitatum, aliorumve institutorum, possint, dum possessionem ineunt, in horum aedis aula maiori, vel in interiore sacello, aut ad ianuam templi vel adnexi publici oratorii excipi cum cantu antiphonae: *Ecce sacerdos magnus,* vel: *Fidelis namque.*

3. Utrum iidem Cardinales Protectores Ordinum regularium, monasteriorum, confraternitatum, aliorumve institutorum, possint in interiore aula religiosae domus vel confraternitatis vel instituti, aut etiam in ecclesia vel publico oratorio, thronum adhibere triplici cum gradu, superimposita umbella, seu peristromate.

4. Utrum liceat iisdem palliolum deponere et retecto suppari, seu *rocheto* et *inozzeta,* adstare in ecclesia vel in publico oratorio, si in alterutro locum habeat actus possessionis.

5. Purpuratis Patribus, qui a Summo Pontifice fuerint dati Protectores regnis, civitatibus, academiis, aliisve, competantne peculiaris honoris aliqua signa.

Dub. III. Si contigua ecclesiae aedes propria sit Cardinalis Titularis, eademque inhabitetur a religiosa familia vel instituto subiecto alteri Cardinali utpote Protectori, utri purpurato liceat intra aedem ipsam incedere cum *mozzetta* tantum.

Dub. IV. I. Utrum Cardinalis Protectoris collocari insignia, seu stem-

mata, possint super ianua domus aut templi ad religiosam familiam, ad confratemitatem aliudve institutum pertinentium.

2. Item probandane sit consuetudo in Urbe recepta, ponendi super ianuis templorum ad confraternitatcs pertinentium insignia, seu *stemmata,* Primicerii una cum *stemmate* Cardinalis Protectoris.

Super proposita dubia, auditis tribus S. Congregationis Caeremonialis consultoribus, Eminentissimi Patres, in comitiis habitis die 23 mensis maii anno 1902 in Aedibus Vaticanis, ita respondendum censuerunt:

Ad II. i. *Affirmative.*

Ad II. 2. *Negative,* i. e. excluso cuiusvis antiphonae cantu.

Ad II. 3. Ad primam partem *affirmative;* ad secundam *negative.*

Ad II. 4. *Negative.*

Ad II. 5. *Negative.*

Ad III. Competit utrique.

Ad IV. i. Insignia, seu *stemmata,* Cardinalis Protectoris super ianuas domus rite apponuntur. Id ubi fieri nequeat, poterunt apponi super ianuas ecclesiae, sed una cum stemmate Romani Pontificis, et nisi ratio habenda sit potioris iurisdictionis aut patronatus.

Ad IV. 2. *Negative.*

Facta de his, per me infra scriptum Cardinalem S. Congregat. Caeremolniali Praefectum, relatione SSmo D. N. Leoni XIII Pont. Max., Sanctitas Sua omnia approbavit et confirmavit, die 30 eiusdem mensis et anni.

[Acta S. Sedis, vol. XXXV, p. 247-249].

13. - S. C. *PRO NEGOTIIS ECCLESIASTICIS EXTRAORDINARIIS.*

6415.

S. C. pro Neg. Eccles. Extraordin., 16 nov. 1906.

Essendo stato prescntato alia S. Sede testé un ricorso, riguardante la disincmbrazione di una parrocchia, fatta dalla S. V. Illma e Revriia nella Sua Archidioccsi, credo opportuno farle conoscere un dispaccio inviato dalla Santa Sede ai 5 settcmbre 1893 all'Amministratore Apostolico di Banjaluka.

Con tale dispaccio si dava comunicazione alio stesso Vescovo di alcune risoluzioni prese dalla S. C. degli AA. EE. SS. (Affari Ecclesiastici Straordinari) circa la dismembrazionc dclle parrocchie. *Il dubbio* proposto era il seguente:

«Se, essendovi la nécessité di dividere alcune parrocchie affidate*pleno ure* ai religiosi missionary, le nuove parrocchie filiali debbano considerarsi/ come affette dal incdesimo diritto a favore degli stessi religiosi, qualora questi se ne assumano con rispettivo popolo tutti gli oneri ».

A siffatto dubbio rispondevasi:

«1. La divisione delle parrocchie (propriamente dette) deve farsi *ad normam iuris.*

« 2. I Religiosi non hanno diritto alia nuova parrocchia, né il Vescovo puô loro concederla.

«3. Se il Vescovo non puô prowederla altrimcnti, ricorra alla S. Sede per le relative facoltà di affidarla ai religiosi prowisoriamcnte, restando secolarc e di libera collazionc ».

Questa comunicazione mi reco a premura di farle, per disposizione data da Sua Santità in udienza dei 10 corrcnte mese, affiché le possa servire di norma opportuna: awertcndo percio che riguarda il primo punto, richiedersi dal diritto che nel fare la disincmbrazione di una parrocchia anzitutto siano sentite le parti interessate.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1955].

6416.

S. C. pro Neg. Eccles. Extraordin., 27 ian. 1902.

Nessuno ignora come si steno manifestate, specialinente in questi ultimi tempi, delle divergenze di opinione intomo al modo di svolgere e proniuovert l azione democratico-cristiana in It.ilia; cio che ha contribuito non poco

a turbare quell'unione e quellarmonia, che tanto sono desiderate cd inculcate dal Santo Padre.

Qwndi è che Sua Santità, volendo togliere qualsiasi motivo di malintesi e dissensi tra i cattolici italiani, c desiderando insieme risponderc ai vari quesiti, che in proposito vennero da più parti sottomessi alia Santa Sede, ha ordinato di inviare ai Rmi Vescovi d'Italia la presente Istruzione.

1. Le parole dell'Enciclica *Graves de communi* del 18 gennaio 1901:[1] *Xon sia lectio dare un senso politico; — Sono e restano* (i precetti della natura e del Vangelo) *fuori dei partiti e della mutabilità degli eventi; — L'intendimanto e l'azione de' cattolici... non deve punto proporsi di preferire e preparareuna forma di governo invece di un'altra;* debbono intendersi nel modo seguente:

d) Le istituzioni democratico-cristiane, qualunque sia la loro indole, debbono considerarsi soltanto come manifestazioni di azione popolare cristiana, fondata sui diritto di natura e sui precetti dei Vangelo. Non sono quindi da ritenersi come mezzi diretti a fini politici, ne destinati a mutare alcuna forma di governo.

b) L azione democratico-cristiana, essendo basata sulla giustizia e sulla carità evangelica, ha un campo cosi vasto, che, intesa e praticata secondo la Jettera e la mente degli insegnamenti della Santa Sede, risponde aile più generose attivita dei cattolici ed abbraccia, colla dovuta proporzionc, l'azione stessi della Chiesa nella parte popolare. Nella Lettera *Permoti Nos* al Cardinale Areivescovo di Malines, in data dei 10 luglio 1895,[2] il Santo Padre indica quanto sia esteso l'oggetto dellazione popolare cristiana, scrivendo: Quest oggetto a chi rcttaincntc lo considcri non si présenta sotto un aspetto solo. Si riferisce, è vero, ai béni esteriori; ma sopratutto si riferisce alia religione cd ai costumi, cd anche si riannoda naturalmentc colle norme della legislazione civile, di modo che, in fine, riguardi gcncralmcnte i diritti cd i doveri di tutti gli ordini. Poichc i principii evangelici di giustizia e di carità da.Voi ricordati, quando si applicano alia pratica della vita, è necessario che tocchino le molteplici relazioni dei privati ».

r) Da ciô segue, che nei programme, nelle conferenze e nei giomali democratico-cristiani si possono trattare tutte Ic quistioni, che mirano al trionfo dclla giustizia ed alia pratica della carità a favore del popolo c che formano il vero oggetto della democrazia cristiana.

d) I giomali democratico-cristiani possono anche dare notizie e giudizi intomo a fatti cd opinioni politiche, ma senza pretendere di pariare in nome dclla Chiesa, né d'imporre le proprie opinioni in materia di libera discussione, quasi che non fosscro sinceri cattolici coloro che pensassero diversamente.

e) Né basta che i democratic! cristiani non parlino in nome dclla Chiesa quando trattano di materia meramente politica, ma è anche necessario cile in Italia, si astengano dal partecipare a qualunque azione politica,

[1] Leonis XIII Acta, '
[2] Leonis XIII Acta, v

secondo la mente e la lettera di questi due pontifici awertimenti: « Quanto il concorso dei cattolici alie elezioni amministrative è lodevole e più che mai da promuoversi, altrettanto è da evitare nolle politiche, siccome non espediente *per ragioni di ordine altissimo*\ non ultima delle quali sia nella condizione stessa di cose che si è fatta al Pontcfice, la quale non puo certo rispondere alla piena libertà e indipendcnza dei suo Apostolico ministcro» *(Lett, (dl'Emo Card. Parocchi,* 14 magg. 1895).1 «Quindiè, che l'azionedei cattolici italiani, nolle present! condizioni di cose, rimanendo estranea alia politica, si concentra nel campo sociale e religioso e mira a moralizzarele popolazioni, renderle ossequcnti alia Chiesa e al suo Capo, allontanarle dai pcricoli dei socialismo e della anarchia, inculcar loro il rispetto al principio di autorità, sollevarne infine l'indigenza colle opere molteplici della carità cristiana » *(Lettera ai Vescovi, al clero e al popolo d'Italia,* 5 agosto 1898).-

/") È obbligo di tutti i giornalisti cattolici, e percio anche dei democratico-cristiani e di qualsiasi privato che voglia occuparsi di azione cattolica, di mantenere semprc vivo nel popolo il sentirnento e la convinzione dell'intollcrabile condizione, in cui si trova la Santa Sede dopo l'invasione dei suo principato civile; non tralasciando occasione opportuna per far note c ricordare le solenni proteste, che non cessa di emettere il Santo Padre, e le cause altissime che le inspirano. Debbono i veri cattolici tener sempre in mente i molteplici e gravissimi documenti, emanati dai Somnii Pontefici Pio IX e Leone XIII, per rivcndicare i diritti sacrosanti e l'indipendenza della Sede Apostolica, e ricordare col A'icario di Cristo, che « invano si tenta di sviare il carattere di questa lotta, col mettcre in campo *interessi umani e fini politici;* quasi che non si traitasse d'interessi cminentcmente religiosi, anche quando si rivcndica da Noi la sovranità pontificia, a tutela dellïndipendcnza del Capo della Chiesa e della sua libertà » *(Discorso al Sacro Collegio* 23 decembre 189o).3 Conviene inoltre non perder di vista i decreti e le dichiarazioni delle Sacre Congregazioni, e principalmentc le nonne date in diverse occasioni dalla Sacra Penitenzieria intorno ai casi pratici, chc hanno attinenza coll'invasione degli Stati della Chiesa.

2. In quanto alia fondazione c direzione di periodici, compresi quclli di azione popolare cristiana, il clero deve fedclmentc osservare quanto vicne prescritto nell'art. 42 della Costituzione Apostolica *Officiorum,* dei 25 gennaio 1897.l Inoltre i giornalisti democratico-cristiani, come tutti i giornalisti cattolici, debbono metterc in pratica i seguenti awertimenti dei Santo Padre: « Si rendano con volentcroso animo docili alia disciplina di coloro, cui lo *Spirito Santo ha costituiti Vescovi per reggere la Chiesa di*

1 Leonis XIII Acta, vol. XV, p. 20, 201.
1 Leonis XIII Acta, vol. XVIII, p. 123-136.
3 Leonis XIII Acta, vol. X, p. 375-377.
4 Hoc est: iri e clero sacculari ne libros quidem, qui de artibus scientiisque mere naturalibus tractant, inconsultis suis Ordinariis, publicent, ut obsequentis animi erga illos exemplum praebeant ».

hdem prohibentur quominus absque praevia Ordinariorum venia, diaria vel fold periodica moderanda suscipiant ■-Cf. X, 632.

Dio, e l'autorità loro abbiano in riverenza, ne piglino mai a far nulla fuor del beneplacito dei mcdesimi, i quali, qualora si combatte la religione, fa d'uopo seguire corne condottieri » (Encicl. *Nobilissima Gallorum gens,* Sfebb. 1894).l — « Il compito che loro (ai giornalisti) spetta, in tutto cio che toccagli interessi religiosi e l'azione délia Chiesa nella società, si è di sottostare pienamentc, d'intelletto e di volontà, corne tutti gli altri fedeli, ai Vescovi e al Romano Ponteficc; di eseguirne e farne conoscere i comandi; disecondarne di pieno volere l'impulso; di rispettarne e fame rispettare le disposizioni » (Lett. *Epistola tua,* all'Arcivescovo di Parigi, 17 giugno 1885). 2 Dai dovcri imposti ai cattolici « non si deve credere che si allontanino soltanto coloro, che apertaniente ripudiano l'autorità dei reggitori; ma eziandio quclli che vi si oppongono con astute tergiversazioni e con obliqui e dissimulati consigli. La vera obbedienza e la virtù schietta non si contenta di parole, ma consiste principalmente nell'animo e nella volontà... Gli stessi (giornalisti) inoltre abbiano ben fisso in mente, che, se mai essi dimenticassero taie verità e seguissero le loro particolari opinioni, sia prevenendo igiudizi délia Sede Apostolica, sia ledendo l'autorità dei A'escovi, arrogandos! ün'autorità che non possono avere, del tutto indarno sperano di poter conservare il vanto di veri cattolici, e di poter in alcun modo giovare alla santissima e nobilissima causa, che hanno intrapreso a difendere ed a promuovere» (Lett. *Est sane molestum,* all'Arcivescovo di Tours, 17 dicembre 1888).3 Procurino dunque i giornalisti cattolici di non meritarsi giammai il gravissimo rimprovero « che tra loro a vicenda per mezzo dei giomali si attacchino con quotidiane ingiurie; che interpretino a loro guisa documenti chiarissimi, coi quali dalla potestà ecclesiastica vicne riprovato il loro modo di agire; che ammoniti gravemente, non lascino di procrastinare astutamente e tergiversare; finalmente che, sospettosi e diffidenti verso i propri Pastori, scbbene ossequenti a parole, in realtà disprezzino la loro autorità e direzione » (Lett. *Cum huic,* al Vescovo diUrgel, 20 marzo 1890).l

3. Quando gli scritti democratico-cristiani trattano speciahnente argomenti di religione, morale cristiana ed otica naturale, sono soggctti alla previa censura dellOrdinario, secondo l'art. 41 della Costit. Apost. *Officiorum.* 5 Gli ecclesiastici poi, a forma del precitato articolo 42 della stessa Costituzionc, anche pubblicando scritti di carattere mcramente tecnico, debbono prcviamente ottcnere il consenso dellOrdinario.

4. Nelle fondazioni di circoli, società, ecc., si avrà somma cura: 1. che i particolari regolamenti, programmi, manuali ed altri documenti abbiano

' Cf. N. soc.

1 Leonis XIII Acta, vol. V, p. 68-73.

601.

4 Lconis XIII Acta, vol.

5 Omnes fideles tenentur praeviae iae censurae ecclesiasticae cos saltem subiiccre libros, qui divinas Scripturas, sacram Theologiam, Historiam ecclesiasticam, lus Canonicum, Theologiam naturalem, Ethicen, aliasve huiusmodi religiosas aut morales disciplinas respiciunt, ac generaliter scriptä omnia, «mnis in quibus religionis ct morum honestatis specialiter

un linguaggio e spirito schiettamente cristiano; 2. chc le bandiere ed altre *insegne* nicntc abbiano di comune coi simboli d'origine socialista; 3. che *gli* statuti e rcgolamenti siano previamente esaminati ed approvati dall'Ordinario; senza la quale approvazionc nessuna dclle accennate istituzioni potrà presentarsi e ritenersi come istituzione cattolica, meritevole della fiducia del clero c laicato; 4. chc tutti gli atti c discorsi siano pieni dello spirito di Gesù Cristo, e promovendo anzitutto il regno di Dio, curinoeffi-cacemcnte il benc temporale deU'operaio e del povero e l'incremento della cristiana civiltà. In quelle cose poi, che *richicdono la* previa autorizzazione o licenza del!'autorité ecclesiastica, dovrà questa essere awisata per tempo, affinchè possa ponderare le misure e cautele che sarà per prendere. Insomnia, è volere della S. Sede, e la stessa nozione della ecclesiastica Gerarcliia lo esige, che il laicato cattolico non précéda, ma segua *i* suoi Pastori; i quali, dal canto loro, non tralasceranno di promuovere con ogni studio e particolare sollecitudine l'azione popolarc cristiana, tanto necessaria ai *giorni* nostri e tante volte raccomandata dal Santo Padre.

5. Le sottoscrizioni e collette per opere di *azione* sociale e democratico-cristiana sono soggette alla autorité e *vigilanza degli Ordinari. E come* in determinate circostanze e casi particolari, potrebbero esser causa di agitazione o dissipazione nei Seminari ed *altri Istituti d'insegnamento* sottomessi ali Ordinario ed anche nelle case e nei *collegi di Religiosi;* cosi i direttori non permettano fra i loro sudditi nessuna colletta o sottoscrizionc, senza il previo ed espresso consenso *del Vescovo* e dei rispettivo superiore religioso.

6. Nessun giornale, benchè cattolico e di azione popolarc cristiana, puo esser introdotto nei Seminari, *Collegi e nelle scuole dipendenti* dallautorità ecclesiastica, senza l'espressa liccnza dei superiori immediati; i quali dovranno assolutamente avere prima l'autorizzazione dei proprio Vescovo per i *singoli giornali e riviste. Ed in* generale non convicnc, che il tempo destinato alla formazione ecclesiastica ed alio studio sia impiegato a leggere *i giornali,* specialmente quclli che *richicdono nei lettori garanzie speciali di* esperienza e vero spirito di pictà cristiana. Queste norme abbianopresenti e le facciano osservare anche i Superiori di *Ordini e Congregazioni* religiose nelle loro rispettivo *famiglie.*

η. Le conferenze sulla democrazia cristiana, dovendo spesso avere e la *forma c* la sostanza di apologetica cattolica contro gli errori socialist!', e richiedcndo percio *forti* studii e particulare prudenza, da nessun sacerdote o chicrico potranno esser tenute senza il *permesso dell'Ordinario del luogo.* Anche a queste conferenze si applicano le norme dell'Istruzione *della* S. C. dei \ V. e RR., 31 luglio 1894,[1] *Sulla sacra predicazione:* « Se si tratta di sacerdoti della loro diocesi, siano fermi nel non affidar *loro* un ministero si augusto, senza averli provati o per via d'esame o in altra maniera opportuna: *nisi pruts de vita ct scientia et moribus probati fuerint* (Cone. Trid., sess. V, Cap. 2, /λ' *reform.).* Se si tratta di sacerdoti d'altre diocesi, non accettino nessuno a predicare nelle loro, massime nelle occasioni più *solenni, se* non

[1] Ci. N. 2024.

presenti lettere dei proprio Vescovo o del proprio Superiore Regolare, le quali dieno dei suoi costumi c della sua idoneità a tale uffizio buona testimonianza. I Superiori poi dei Religiosi di qualsivoglia Ordine, Société o Congregazione, a nessuno dei loro sudditi permettano di predicare, e molto meno lo presentino agli Ordinari con proprie lettere testimoniali, se prima non si sono assicurati assai bene c della sua morale condotta e della sua maniera di annunziare la divina parola. Che se gli Ordinari, dopo accettato qualche predicatore per le buone commendatizie che presentava, lo vedesseropoi ncU'escrcizio pratico dei ministero deviare dalle norme e dai moniti dati in questa Lettera, dessi con opportuna correzione lo richiamino prontamente al dovere; ma se questa non basta, lo rimuovano a dirittura da tale uffizio, usando anche le pene canoniche, se la natura del caso lo richiedesse ». E la ragione di queste precauzioni si chiarisce nello stesso documento dalle parole seguenti: « Quanto poi a quelle conferenze, che mirano a difenderela religione dalle impugnazioni de'suoi ncmici, sono bensi aquando a quando necessarie, ma questo non è peso da tutti gli omeri, si veramente dai più robusti. Ed anche i valorosi oratori debbono uasre in cio grande cautela; chc tali apologie convien farle soltanto in quei luoghi, in quei tempi ea quelle udienze, che ne abbiano un vero bisogno, e da cui possa sperarsene un vero profitto; della quai cosa i giudici più competenti è manifesto non essere che gli Ordinari: convien farle in maniera, che la dimostrazione abbia la sua base profonda nella dottrina sacra, assai più che negli argomenti umani e naturali: convien farle con taie solidité e chiarezza, da evitare il pericolo che in certe menti restino impressi più gli errori che le verità opposte; c più iacciano breccia le obbiezioni che le risposte ». Affinchè poi tutto ciô venga meglio osservato, nessun sacerdote o chierico prenda parte ad alcun convegno, chc si sottragga alla pastorale vigilanza ed ail'azione ddl'Ordinario.

S. Contenendo le dottrine socialistiche nel loro complesso delle vere eresie, i cosidetti *contradditon* coi socialist! vanno soggetti ai decreti della Santa Sede relativi aile pubbliche dispute cogli cretici. Il decreto della Sacra Congregazione di Propaganda Fide del 7 febbraio 1645 [1] riassume in questa forma la legislazione sempre vigente in talc materia: « 1. I colloqui e lc dispute pubbliche tra cattolici cd cretici sono talvolta lecite, quando cioè vi sia speranza che ne derivi un maggior benc e concorrano altre circostanze dai teologi determinate, come appare dalle dispute tenute da Sant'Agostino contro i Donatisti ed altri cretici. 2. La Santa Sede Apostolica cd i Romani Pontefici considerando chc spesso tali dispute, colloqui c contraddittori 0 riuscivano senza alcun frutto o anche con cattivo esito, spesso li proibirono c diedcro ordini ai superiori ecclesiastici perche cercassero di impedirli E qualora a ciô non riuscisscro, cercassero almeno che non avvenisscro senza l'Autorità Apostolica e fossero tenuti da perspnaggi capaci di far trionfare la verità cristiana. E moite volte la S. Congregazione di Propaganda Fide diede per iscritto questi stessi ordini ai suoi nuss.onan, ammo-

[1] Cf. N. 4457·

nendoli a non entrave in pubbliche dispute con gli eretici ». E uno deimotivi, per i quali la Santa Sedc ha proibito tali pubbliche dispute, è accennato in altro decreto dell'8 marzo 1625 l con queste parole, che hanno anche oggi una dolorosa attualità: «perche spesso o la falsa eloqucnza, Ol'audacia od il genere di uditorio fanno si che Terrore applaudito trionfi sulla verità ».

9. Siccome in alcuni scritti e discorsi più volte si è notato un linguaggio inesatto e poco conforme alla modcrazione e carità cristiana, cosi i cattolici che vogliono meritarsi la benedizione di Dio e la fiducia delle Autorità ecclesiastiche, abbiano in mente le seguenti massime:

û) L'azione dcmocratico-cristiana non è da ritenersi come cosanuova; essa è antica quanto i precetti e gl'insegnamenti evangelici. Gesù Cristo nobilito la povertà cd impose ai ricchi dei gravi doveri in favore dei pover» e degli opérai. « Era necessario awicinare le due classi, stabilire tra di esse un vincolo religioso e indissolubile. Questo fu il compito della carità; essa creo questo vincolo sociale e gli diede una forza e una dolcezza prima sconosciuta; essa invento, moltiplicando se stessa, un rimedio a tutti i mali, una consolazione ad ogni dolore, ed essa seppe, per mezzo delle sue innumerevoli opere e istituzioni, suscitare a favore dei disgraziati una nobile gara di zelo, di generosita e di abnegazione » *(Discorso del Santo Padre agli opéraifrancesi,* 20 ottobre 1889).1 — « In ogni tempo e incessantemcnte, Ci piace qui ripeterlo, la Chiesa si è con ogni cura preoccupata della sorte delle classi povere e degli opérai. Quando la sua parola era ascoltata e obbeditadai popoli, la sua liberta di azionc meno intralciata, c poteva disporre di più considerevoli risorsc, la Chiesa veniva in aiuto dei poveri *e* dei lavoratori, non solo largheggiando nella sua carità, ma ancora suscitando e favorendo quelle grandi istituzioni che furono le Corporazioni, le quali tanto hanno contribuito al progresso delle arti e dei mestieri, procurando agli opérai stessi un miglioramento nellc loro condizioni economiche e un maggior benessere. Del rimanente quello che la Chiesa ha insegnato e operato in altri tempi, Essa anche oggi proclama e cerca di mandare ad effetto» *(Discorso dei S. Padre agli opéraifrancesi,* 16 ottobre 1887).34E puo con ragione gloriarsi la S. Chiesa di essere stata sempre fautrice di tutti quegli studi di sociologia, che taluni vogliono ora presentare come cosa nuova. « E somma lode della Chiesa Γavere perfezionato la scienza del Diritto; nè potrà giammai essere dimenticato quanto essa abbia contribuito colle sue dottrine, coi suoi esempi e colle sue istituzioni, alla soluzione di quei complicati problemi, sui quali si affaticano gli scrittori delle scienze cosi dette economiche e sociali (Motu Proprio *Lt mysticam sponsam Christi,* 14 marzo 1891).l

b) E da ritenersi affatto contrario al vero spirito di carità, c quindi anche della dcmocrazia cristiana, un linguaggio che potesse ispirare nel popolo awersione alie classi superiori della società. Gesù Cristo voile unire

1 Cf. N. 442S.
Leonis XIII Acta, vol. IX, p. 297-303.
Leonis XIII Acta, vol. VII, p. 264-267
4 Leonis XIII Acta, vol. XI, p. 60-66.

tutti gli uomini col vincolo della carità, che è perfezione della giustizia, Jfinchè, animati da reciproco amorc, si adoperassero a beneficarsi scambievdincnte. Su tale doverc di mutuo aiuto, che incombe a tutte le classi sociah, *si* ascolti quanto insegna il Somnio Pontefice nella citata enciclica *Graves lt communi:* « Bisogna rimuovere dal concetto della democrazia cristiana laltro inconveniente, cioè, che, mentr'essa mette ogni impegno ncl cercare *il* vantaggio delle classi più basse, non sembri trascurare le superiori, che pure non valgono meno alla conscrvazionc c al perfezionamento della società... Per lanione naturale della plebe con l'altre classi, resa anche più stretta dallo spirito di fratellanza cristiana, tutto cio che di bene si fa per sollevare la plebe, ridonda anche a vantaggio di quelle; tanto più che per raggiungcre Pintento è conveniente e necessario il loro concorso... Bisognerà principalmente procurare la benevola cooperazione di coloro che per nascita, per censo, per ingegno e per educazione godono di maggior autorità tra i cittadini. Se inanchi questa cooperazione, troppo poco si potnï intraprendere di ciô die conduce al conseguimento dei desiderati vantaggi dei popolo. Certo la via sara tanto più sicura e breve, quanto più sarà molteplice e intensa la cooperazione dei cittadini più ragguardevoli ».

c) Sarebbe sommamente ingiusto presentare le Associazioni ed Opere cattoliche fino ad ora fondate, come poco benemerite dell'azione popolare cristiana; montre invece ai Vescovi, al Clero ed alie suddette istituzioni iurono dal Santo Padre, nel condannare le persecuzioni da loro subite, (ributati questi cncomii: «Mediante i vostri generosi sforzi, Venerabili Fratelli, e quelli del clero e dei fcdeli a Voi aflidati, si ottennero licti e salutari efletti, dai quali era facile prevederne anche maggiori in un prossi010 awenire. Centinaia di associazioni c di comitati sorsero in varie parti d Italia, e dal loro zelo indefesso ebbero origine casse rurali, cucine economiche, dormitori economic], ricreatorii festivi, opere catechistiche, assistenza degli informi, tutela della vedova e dei pupillo, e tante altre bcnefiche istituzioni» (Encicl. *Spesse volte*, 5 agosto 1898).[1]

d) Non si potrebbe approvare nolle pubblicazioni cattoliche un linguaggio che, inspirandosi a malsana novità, sombrasse deridere la pietà dei fcdeli ed accennasse a nuovi orientamenti della vita cristiana, a nuove direzioni dclla Chiesa, a nuove aspirazioni dell'anima moderna, nuova vocazione sociale dei clero, nuova civiltà cristiana, ecc. Per evitare qualsiasi pericolosa tendenza, tutti i cattolici ranimentino ed applichino alia loro condizione questi gravi ammonimenti dati dal Santo Padre al clero francese: Certo hawi delle novità vantaggiose, atte a far progredire ii regno di Dio nellc anime e nella società; ma dice l'Evangelo, spcttarc al Padre di famiglia, c non ai figliuoli od ai servitori, di esaminarle, e, se lo stima a proposito, di ammettcrle accanto agli antichi c venerandi usi, che formano l ultra parte del suo tesoro » (Encicl. *Depuis le jour,* 8 sett. 1899).= E noto che la Chiesa sempre fu solita cost moderare la disciplina, che, salvo il dintto divino,

1 Cf. N. 642.

mai non trascurô i costumi c le esigenze di tanta diversità di popoli chc essa abbraccia. E se la salute delle anime lo richicda, chi niai dubiterà, chc anche ora non sia per fare altrettanto? Vero c, che il decidere di questo non appartiene alTarbitrio di nomini privati, che per lo più da un'apparenza di rettitudine sono tratti in inganno, ma spetta alia Chiesa di giudicarne, ed al giudizio della Chiesa è mestieri che si conformi chiunque brami non incorrcrc la riprensione di Pio VI Nostro Predecessore, il quale pronunciô, che la proposizione XXXVITI dei Sinodo Pistoiesel « e ingiuriosa alia Chiesa e allo Spirito di Dio che la rcgge, in quanto sottopone ad esame la disciplina stabilita ed approvata dalla Chiesa, quasichc la Chiesa possa stabilire una disciplina inutile e più gravosa di quello che componi la liberta cristiana... » « È di grave pericolo c detrimento alia disciplina cd alla dottrina della Chiesa il parere di coloro, chc partigiani di ogni cosa che senta di novità, stimano doversi anche nella Chiesa introduire una certa liberta, di guisa che, ristretta in qualche modo la forza deU'autorità c la vigilanza, sia lecito ai fedeli di secondare ciascuno un po' più la propria indole ed inclinazione » (Lett. *Testem benevolentiae,* al Card. Arcivescovo di Baltimora, 22 genn. 1899).2

e) Più chc i semplici fcdeli, debbono i sacerdoti, e specialmcntc i giovani, avere in orrore questo spirito di novità; e benchè sia sommaniente a desiderarsi che essi vadano al popolo, conforme alla volontà del Santo Padre, nondimeno debbono in cio procedere con la necessaria subordinazionc ai loro Superiori ecclesiastici; mettendo in esecuzionc i seguenti gravissimi awertimcnti dati dall'Augusto Pontefice anche a quclli,chchanno già meritato giusti cncomi per aver dato prova di grande operosità e spirito di sacrificio nelPazione popolarc cristiana: « Noi ben conosciamo e tutto il mondo con noi conosce le qualità che vi distinguono. Non vi è una huona opera, di cui voi non siete gl'inspiratori o gli apostoli. Docili ai consigli chc vi abbiamo dato nella nostra Ehciclica *Rerum novarum'3* voi andate alpopolo, tra gli opérai, tra i poveri; voi cercate con tutti i mezzi possibili di venire in loro aiuto, di farli più morali e rendere men dura la loro sorte. Per questo scopo voi organizzate riunioni c congressi, voi fondate patronati, circoli, casse rurali, uffici d'assistenza e collocamcnto per gli opérai; voi v'industriatc a introdurre delle riforme nell'ordînamento cconomico e sociale, c per una si difficile impress, non esitate di fare notevoli sacrificii c di tempo e di denaro. Ed è per questo fine ancora, chc voi andate scrivendo dei libri e pubblicate articoli sui giornali e suile riviste. l utte queste cose sono in se stesse lodcvolissimc c porgono una prova non dubbia del vostro buon volere c dei vostro generoso e intelligente intéressé ai bisogni più urgenti della civile società e delle anime. Nullameno, carissimi figli, Noi crcdianio di dover richiamare paternamente la vostra attenzione su alcuni principii fondamental!, ai quali voi non mancherete di conformant, se volete che

la vostra azione sia realmente feconda di frutti. Ricordatevi innanzi tutto che lo zelo, perchè porti buoni effetti e sia degno di lode, dev'essere accompagnato da discrezione, rettitudine, e purezza, come dice il grave ed assennatissimo Tommaso da Kempis... Ma la discrezione nelle imprese e nella scelta dei mezzi che conduce a riuscita, è tanto più indispensabile al giorno d'oggi, che i tempi sono agitati e irti di più numerose difficoltà. Una certa azione, una certa misura, una certa pratica di zelo potranno bensì essere eccellenti in se stesse; ma, viste le circostanze, potrebbero produrre invece risultati deplorevoli. Or bene, i sacerdoti eviteranno questo inconveniente e questo danno, se prima di inettersi ad un'impresa, e nell'impresa medesima, avranno cura di conformarsi all'ordine stabilito e alle regole della disciplina. E la disciplina ecclesiastica esige l'unione tra i vari membri della gerarchia, il rispetto e l'ubbidienza degli inferiori verso i superiori...

Se adunque, cari figli, voi desiderate, come certamente è nel caso vostro, che in questa formidabile lotta impegnata dalle sètte anticristiane e dal regno delle tenebre contro la Chiesa, la vittoria sia per Iddio e per la sua Chiesa, è assolutamente necessario che voi combattiate compatti in grande ordine e précisa disciplina, sotto gli ordini dei vostri capi gerarchici. Non date ascolto a quegli uomini nefasti, che pur dicendosi cristiani e cattolici, gettano zizzania nel campo del Signore e seminano divisioni nella Chiesa, attaccandola e sovente anche calunniando gli stessi Vescovi, stabiliti dallo Spirito Santo a reggere la Chiesa di Dio. Non leggete i loro opuscoli, nè i loro giornali. Un buon prête non deve accreditare in nessun modo le loro idee, nè il licenzioso loro linguaggio. Potrebbe mai egli dimenticare che il giorno della sua ordinazione, ha solennemente promesso al suo Vescovo innanzi al sacro altare obbedienza e riverenza? E sopratutto ricordatevi, cari Nostri figli, che la condizione indispensabile dei vero zelo sacerdotale e il miglior pegno di successo delle opere alle quali vi consacrate per ubbidire ai superiori gerarchici, è la purità e santità della vita [1] *(Lettera al clero francese, 8 settembre 1899).*

f) Egualmente, occupandosi dell'azione popolare cristiana, i sacerdoti procurino sempre di farlo con dignità e senza compromettere quello spirito ecclesiastico, dal quale traggono tutto il loro prestigio e tutta la loro forza. Gli insegnamenti e i decreti del Tridentino sulla vita ed onestà dei chierici, sono oggi anche più necessari che in passato. « A queste raccomandazioni del S. Concilio (scriveva il Santo Padre nella citata lettera al clero francese) che Noi vorremmo, cari figli, scolpire in tutti i vostri cuori, mancherebbero certamente quei sacerdoti, che adottassero nella loro predicazione un linguaggio, che fosse poco in armonia con la dignità del loro stato e la santità della parola di Dio; che assistessero a riunioni popolari, dove la loro presenza non servisse che ad eccitare le passioni degli empi e dei nemici della Chiesa, e li esponesse alle ingiurie pur grossolane, senza profitto di alcuno e con grande meraviglia, se non con scandalo, dei fedeli che prendessero le abitudini, le maniére di vivere e di agire, e lo

[1] Cf. N. 642.

spirito dei secolari. Senza dubbio, il sale dcve cssere mescolato colla massa che deve prescrvare dalla corruzione ma, ncl medesimo tempo, esso stcsso deve sottrarsi a questa, per non perdere ogni sapore e non esserc più buono ad altro, che ad essere gcttato sulla via e calpestato. Nclla stessa guisa il sacerdote, sale della terra, nel contatto che c obbligato di avéré conlasocictà che lo circonda, deve conservare la modestia, la gravita, la santità nel suo contegno, nei suoi atti e nelle suc parole e non lasciarsi prendere dalla leggerezza, dalla dissipazione, dalla vanità delle persone mondane ».

Nel far giungere ai Rmi Ordinari d'Italia la présente Istruzione, Sua Santità confida che, cooperando all'azionc popolare cristiana, i più maturi colla loro esperienza ed i giovani col loro santo entusiasmo, si abbiano ad ottenere quei salutari effetti di pace e di concordia, che la medesima Santità Sua ha tanto a cuore, in conformità di ciô che inculcava anche nel Brcve diretto al Congresso di Taranto nell'agosto del 1901, xe nel discorso tenuto il 23 decembre u. s. al Sacro Collegio. 2 «Noi dimandiamo, diceva in questo il Santo Padrc, il concorso unanime ed armonico di tutte le buone volontà. Vengano i giovani e conferiscano volenterosi la energica e calda operosità, propria dell'età loro: vengano i più maturi, e rechino fiduciosi, oltre alla provata fede, la ponderazione e il senno, frutti dell'esperienza. Uno e comune è lo scopo: uguale dev'esserc ed ugualmente sincero ncgli uni e negli altri lo zclo. Non diffidenze, ma fiducia reciproca; non censure, ma sopportazione cristiana; non dissapori, ma carità scambievole ».

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, η. 2279]·1

1 Leonis XIII Acta, vol. XXI, p. 142, 143.
2 Leonis XIII Acta, vol. XXI, p. 198-200.

14. - SACRA STUDIORUM CONGREGATIO.

6417.

S. Studiorum C., 27 iul. 1914·

Postquam Sanctissimus Dominus noster Pius Papa X Motu Proprio *Dodoris Angelici,* edito die 29 iunii 1914,1 salubriter praescripsit, ut in omnibus philosophiae scholis principia et maiora Thomae Aquinatis pronuntiata sancte teneantur, nonnulli diversorum Institutorum magistri huic Sacrae Studiorum Congregationi theses aliquas proposuerunt examinandas, quas ipsi, tamquam ad praecipua sancti Praeceptoris principia in re praesertim metaphysica exactas, tradere et propugnare consueverunt.

Sacra haec Congregatio, supra dictis thesibus rite examinatis et sanctissimo Domino subiectis, de eiusdem Sanctitatis Suae mandato, respondet, eas plane continere sancti Doctoris principia et pronuntiata maiora.

Sunt autem hae:

I. Potentia ct actus ita dividunt ens, ut quidquid est, vel sit actus purus, vel ex potentia et actu tamquam primis atque intrinsecis principiis necessario coalescat.

II. Actus, utpote perfectio, non limitatur nisi per potentiam, quae est capacitas perfectionis. Proinde in quo ordine actus est purus, in eodem nonnisi illimitatus et unicus exsistit; ubi vero est finitus ac multiplex, in veram incidit cum potentia compositionem.

III. Quapropter in absoluta ipsius esse ratione unus subsistit Deus, unus est simplicissimus, cetera cuncta quae ipsum esse participant, naturam habent, qua esse coarctatur, ac tamquam distinctis realiter principiis, essentia et esse constant.

IV. Ens, quod denominatur ab esse, non univoce de Deo ac de creaturis dicitur, nec tamen prorsus aequivoce, sed analogice, analogia tum attributionis tum proportionalitatis.

V. Est praeterea in omni creatura realis compositio subiecti subsistentis cum formis secundario additis, sive accidentibus: ea vero, nisi *esse* realiter in essentia distincta reciperetur, intelligi non posset.

VI. Praeter absoluta accidentia est etiam relativum, sive *ad aliquid.* Quamvis enim *ad aliquid* non significet secundum propriam rationem aliquid alicui inhaerens, saepe tamen causam in rebus habet, ct ideo realem entitatem distinctam a subiecto.

VII. Creatura spiritualis est m sua essentia omnino simplex. Sed remanet in ea compositio duplex: essentiae cum esse et substantiae cum accidentibus.

1 *Cf. N. 7°i·*

\HI. Creatura vero corporalis est quoad ipsam essentiam composita potentia ct actu; quae potentia et actus ordinis essentiae, materiae et formae nominibus designantur.

IX. Earum partium neutra per se esse habet, nec per se producitur vel corrumpitur, nec ponitur in praedicamento nisi reductive ut principium substantiale.

X. Etsi corpoream naturam extensio in partes intégrales consequitur, non tamen idem est corpori esse substantiam et esse quantum. Substantia quippe ratione sui indivisibilis est, non quidem ad modum puncti, sed ad modum cius quod est extra ordinem dimensionis. Quantitas vero, quae extensionem substantiae tribuit, a substantia realiter differt, ct est veri nominis accidens.

XI. Quantitate signata materia principium est individuationis, id est, numericae distinctionis, quae in puris spiritibus esse non potest, unius individui ab alio in eadem natura specifica.

XII. Eadem efficitur quantitate ut corpus circumscriptive sit in loco,et in uno tantum loco de quacumque potentia per hunc modum esse possit.

XIII. Corpora dividuntur bifariam: quaedam enim sunt viventia,quaedam expertia vitae. In viventibus, ut in eodem subiecto pars movens et pars mota per se habeantur, forma substantialis, animae nomine designata, requirit organicam dispositionem, seu partes heterogeneas.

XIV. Vcgetalis et sensilis ordinis animae nequaquam per se subsistuunt, nec per se producuntur, sed sunt tantummodo ut principium, quo vivens est et vivit, et cum a materia se totis dependeant, corrupto composito, eo ipso per accidens corrumpuntur.

X\ . Contra, per se subsistit anima humana, quae, cum subiecto sufficienter disposito potest infundi, a Deo creatur, et sua natura incorruptibilis est atque immortalis.

XVI. Eadem anima rationalis ita unitur corpori, ut sit eiusdem forma substantialis unica, ct per ipsam habet homo ut sit homo et animal et vivens et corpus ct substantia ct ens. Tribuit igitur anima homini omnem gradum perfectionis essentialem; insuper communicat corpori actum essendi, quo ipsa est.

XVII. Duplicis ordinis facultates, organicae ct inorganicae, ex anima humana per naturalem resultantium emanant: priores, ad quas sensus pertinet, in composito sublectantur, posteriores in anima sola. Est igitur intellectus facultas ab organo intrinsece independens.

XVIII. Immaterialitatem necessario sequitur intellectualitas, ct ita quidem ut secundum gradus elongationis a materia, sint quoque gradus intellectualitatis. Adaequatum intellectionis obiectum est communiter ipsum ens; proprium vero intellectus humani in praesenti statu unionis, quidditatibus abstractis a conditionibus materialibus continetur.

XIX. Cognitionem ergo accipimus a rebus sensibilibus. Cum autem sensibile non sit intelligibile in actu, praeter intellectum formaliter intelligentem, admittenda est in anima virtus activa, quae species intclligibiles a phantasmatibus abstrahat.

XX. Per has species directe universalia cognoscimus; singularia sensu attingimus, tum etiam intellectu per conversionem ad phantasmata; ad cognitionem vero spiritualium per analogiam ascendimus.

XXI. Intellectum sequitur, non praecedit, voluntas, quae necessario appetit id quod sibi praesentatur tamquam bonum ex omni parte explens appetitum, sed inter plura bona, quae indicio mutabili appetenda proponuntur, libere eligit. Sequitur proinde electio indicium practicum ultimum; at quod sit ultimum, voluntas efficit.

XXII. Deum esse neque immediata intuitione percipimus, neque a priori demonstramus, sed utique a posteriori, hoc est, per ea quae facta sunt, ducto argumento ab effectibus ad causam: videlicet, a rebus quae moventur et sui motus principium adaequatum esse non possunt, ad primum motorem immobilem; a processu rerum mundanarum c causis inter se subordinatis, ad primam causam incausatam; a corruptibilibus quae aequaliter se habent ad esse et non esse, ad ens absolute necessarium: ab iis quae secundum minoratas perfectiones essendi, vivendi, intelligendi, plus ct minus sunt, vivunt, intelligunt, ad cum qui est maxime intelligens, maxime vivens, maxime ens; denique, ab ordine universi ad intellectum saparatum qui res ordinavit, disposuit, ct dirigit ad finem.

XXIII. Divina Essentia, per hoc quod exercitae actualitati ipsius e.w idtntilicatur, seu per hoc quod est ipsum Esse subsistens, in sua veluti metaphysica ratione bene nobis constituta proponitur, ct per hoc idem rationem nobis exhibet suae infinitatis in perfectione.

XXIV. Ipsa igitur puritate sui *esse,* a finitis omnibus rebus secernitur Deus. Inde infertur primo, mundum nonnisi per creationem a Deo procedere potuisse; deinde virtutem creativam, qua per se primo attingitur ens in quantum ens, nec miraculose ulli finitae naturae esse communicabilem; nullum denique creatum agens in esse cuiuscumque effectus influere, nisi motione accepta a prima Causa.

[Acta Ap. Sedis, vol. VI, p. 383-386].

15. - S. C. DE SEMINARIIS ET DE STUDIORUM UNIVERSITATIBUS.

6418.

S. C. de Seminariis, 7 mart. 1916.

Cum Summus Pontifex Pius X, fel. rec., Motu Proprio *Dodoris Angelici,* edito die 29 iunii 1914, [1] praescripserit ut in Universitatibus, magnis Lyceis, Collegiis, Seminariis, Institutis quae habent ex Apostolico Induito potestatem gradus academicos et lauream in Sacra 'Theologia conferendi, Summa Theologica Sancti 'Thomae tamquam textus habeatur, et cum Sacra Studiorum Congregatio vigintiquatuor theses philosophicas, sibi ad examen propositas, germanam S. Thomae doctrinam continere, die 27 iulii eiusdem anni,[2] declaraverit, sequentia dubia ad hanc S. Congregationem de Seminariis et Studiorum Universitatibus delata sunt:

I. Utrum Summa Theologica S. "Thomae habenda sit in Scholis de quibus supra, uti textus consultationis, vel uti textus praelectionum, saltem quoad partem scholasticam?

II. Utrum omnes vigintiquatuor theses philosophicae, a Sacra Studiorum Congregatione probatae, germanam S. Thomae doctrinam revera contineant, et, in casu affirmativo, utrum imponi debeant Scholis Catholicis tenendae?

His dubiis Emi ac Rfhi DD. Cardinales huius S. Congregationis, in plenario coetu, habito diebus 22 et 24, mense februario huius anni, ita respondendum censuerunt:

Ad I. Summa Theologica S. 'Thomae habenda est uti textus praelectionum quoad partem scholasticam quaestionum; ita scilicet ut, una cum aliquo textu, qui ordinem logicum quaestionum indicet et partem positivam contineat, habeatur prae manibus et explicetur Summa Theologica quoad partem scholasticam.

Ad II. Omnes illae vigintiquatuor theses philosophicae germanam S. Thomae doctrinam exprimunt, eaeque proponantur veluti tutae normae directivae.

Die 25, eodem mense eodemque anno, SSmus Dominus Noster Benedictus PP. XV, in audientia infrascripto Secretario impertita, sententiam Emorum Patrum suprema sua auctoritate ratam habuit et confirmavit

[Acta Ap. Sedis, vol. VIII, p. 156, 157].

[1] C. N. 701.

16.-SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA.

6419.

S. Poenit.» 6 apr. 1742.

Missionarii, et Pastores catholici in Hollandia, aliisque regionibus haereticorum, et infidelium ditioni subiectis, cum osculo pedum Sanctitati Vestrae humiliter exponunt ad eorum notitiam devenisse Breve exemplare Sanctitatis Vestrae apud S. Mariam Maiorem editum die 30 mensis iunii 1741 incipiens *Quanta cura adhibenda sit,*[1] in quo clericis et sacerdotibus quibuscumque recipientibus eleemosynas, seu stipendia pro Missis celebrandis, districte prohibetur, ne, retenta sibi parte earumdem eleemosynarum, sive stipendiorum, aliis sacerdotibus committere possint celebrationem earumdem Missarum cum minori eleemosyna seu stipendio, adiuncta poena suspensionis reservatae Sedi Apostolicae ipso facto incurrenda, prout latius in eodem Brevi exemplari continetur. Quoniam vero, Pater Sancte, in illis regionibus sub haereticorum, vel infidelium iugo nulla adsunt Beneficia ecclesiastica, seu certi redditus ad vitae substentationem, Pastoribus et missionariis catholicis a piis fidelibus dari solent pinguia Missarum stipendia et eleemosynae pro earumdem Missarum celebratione, ut ex ipsis stipendiis, et eleemosynis sustentationem recipiant in defectum, ut supra, Beneficiorum, sive certorum reddituum ecclesiasticorum. Quandoque vero eadem stipendia, et eleemosynae dantur ratione quidem particularis affectionis, vel gratitudinis erga illos missionaries, et Pastores, sed non sine respectu ad supradictam sustentationem: multoties etiam, praecipue in exequiis, anniversariis, et maioribus festis, supradicta stipendia, et eleemosynae Missarum dantur per modum unius honorarii, quod occasione Sacramentorum Poenitentiae, et Sacrae Communionis ex pia devotione fideles conferre solent. Quae cum ita sint, Pastores et missionarii nullum habuerunt scrupulum retinendi sibi ipsis partem stipendiorum et eleemosynarum, et demandare aliis sacerdotibus indigentibus, et Missarum celebrationem committere qui sub nomine *Sardiani,* sive *Coadiutores* assistunt, et vicem eorumdem missionariorum, et Pastonim gerunt, quando sunt absentes, vel morbo impediti, aliisque in similibus necessitatibus; quod si missionarii et Pastores tenerentur totam deinceps tradere eleemosynam receptam pro celebratione Missarum sacerdoti substituto qui Sacrificium offert, vel ipsi missionarii et Pastores congrua substentatione privarentur, vel si partem et portionem dicti stipendii sive eleemosynae dare nequirent sacerdoti celebranti, praecipue pro sacellanis et coadiutoribus ut supra necessariis, huiusmodi subsidium deficeret in illis regionibus, in quibus redditus certi, ac Bencfic.a pro mmistrorum ecclesiae sustentatione deficiunt.

[1] (t. X.

His igitur, aliisque particularibus circumstantiis sedulo perspectis, licet devotissimi S. V. oratores pro certo habeant, quod in Brevi exemplari supra commemorato pro celebratione Missarum nullatenus comprehendantur, quominus tuto servare possint morem, et praxim usque adhuc observatam, nempe in dictis casibus retinendi sibi partem, sive portionem stipendii accepti pro celebratione Missarum, et cum minori eleemosyna aliis sacerdotibus Missas celebrandas committere, nihilominus ve!uti obedientissimi Catholicae Ecclesiae filii, et metu suspensionis ipso facto incurrendae perculsi, demississime supplicant Sanctitati Vestrae pro opportuna declaratione.

R. SSmus D. N. Benedictus d. p. PP. XIV vivae vocis oraculo benigne declaravit in prohibitione contenta in superius enunciato Brevi non comprehendi praedictos casus: et insuper mandavit hanc suae mentis declarationem praedictis oratoribus, aliisque, quibus opus fuerit, per Officium S. Poenitentiariae esse significandum.

[Collectanea S. C. de Prop Fide, vol. 1, n. 336].

6420.

S. Poenit., 24 febr. 1819.

Se coloro che non sono tenuti al digiuno, possano nella Quaresima, quando vi é induito, usare dei cibi permessi dàll'indulto medesimo, tutte le volte che mangiano.

R. Sacra Poen. de mandato SSmi respondit: Fideles qui ratione aetatis vel laboris ieiunare non tenentur, licite possunt in Quadragesima, cum indultum concessum est, omnibus diebus induito comprehensis vesci carnibus et lacticiniis quoties per diem edunt.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. 1, n. 734].

6421.

S. Poenit., 22 aiig. 1826.

Si propongono da alcuni parrochi della diocesi di Gand i seguenti dubbi:

1. Se i parrochi sostituendo i loro vicari *ad cantandam Missam parochialem pro grege* debbano dar loro l'elcmosina manuale delle Messe cantate, o quclla delle Messe basse.

R. Egli é chiaro che se non piaccia ai vicari di rilasciare quel di pin, che porta leleinosina manuale delle cantate, devesi essa pagar loro dal parroco, non perché, ricusandosi questi di pagarla, cada nell'errore della proposizione nona *inter damnatas* da \lessandro VII: Potest sacerdos, cui Missae celebrandae traduntur, per alium satisfacere, collato illi minore stipendio, alia parte sapendii sibi retenta: [1] ma perché essendovi l eleinosina fissa per legge diocesana per le Messe cantate, ha diritto chi canta la Messa di csigerla.

1 Cf. X. 734

Non est autem rationabile I elice il Card, de Lugo (Resp. L. 5 dub. 18) quod non detur maior eleemosyna pro Missa cantanda, quam soleat dari quando sine cantu simplex et privata Missa recitatur ».

2. Che debba dirsi quando i parrochi destinano i loro vicari per le Messe solenni delle esequie e degit anniversari.

R. Su cio conviene distinguere la mera elemosina manuale stabilita per la Messa solcnnc di requie, e quell'emolumento che si dà alla chiesa per tali Messe solenni mortuarie. La prima si dovrà al vicario come si dovrebbe a qu.dsiasi sacerdote destinato a catarlc: non cosi il secondo, che dovrà ritenersi il parroco, come incerto di chiesa, inteso nella classe d'incerti di stola ner?..

3. Essendo soliti alcuni parrochi di far cantare le Messe ai vicari senza dar loro elemosina, ma cambiando con essi Pintenzione per Messe da loro ricevute, c facendole spesso soddisfarc da altri sacerdoti con l'elemosina manuale, quandochè i vicari ne aveano ricevuto elemosine molto maggiori, sicerca, sc possa cib farsi lecitamente, e qualora non lo possano, se abbiano a restituire la porzione ritenuta dello stipendio.

R. Bisogna premettere in linea di fatto, che in questi cambi d'intenzione sintende rilasciata *hinc inde* l'elemosina rispettiva senza punto badare alpiu 0 al tneno che essa porti; quindi pel parroco, ii quale baratta col vicario l'intenzione, addiviene qucllla Messa ingiuntagli dal vicario, come Messa comune di elemosina manuale, e per conseguenza finchè trattasi fra parroco e vicario non pub aversi difhcoltà giacchc si ha per condonate vicendevolmente qucllla differenza fra l'elemosina della Messa deli'uno e quell l dellaltro. Ma nel caso aggtugnesi, che il parroco faspddisfare ad un terzo la Messa che avrebbe dovuto celebrare il vicario per la elemosina ncevutane, comallora questo terzo sacerdote non è nella presunta idea di *condonazione reciproca, c* percio sembra aver diritto al pieno della elemosina data per qucllla .Messa tassativamente che esso applica.

Sembra che il B. Liguori, *Thcol. Mor.,* 1. 6, n. 322 propenda a negare, seguendo il *Concilia* contro *La Croix,* che « sacerdos cui hodie offeruntur tres iuli) ut celebret, possit procurare ut alius celebret pro ipso, promittens die crastina celebrare pro illo qui pro sua crastina Missa accepit unum iuliuni c ne allega per ragione 'quia hoc non posset excusari a specie turpis mercimonii ». l/uso pero e contrario: c quando non siavi quel *turpe mercimonio,* mancando la causait, non pare chc abbia luogo tale opinione.

Ad ogni modo non c espedientc mandare nel Belgio una risposta che ponga in combustione quel clero: potrebbe percio contenersi in termini assai generali la risposta, e premesso sempre, che non abbiavi mercimonio, c che siavi una presunta condonazione reciproca, pub dirsi chc è più sicuro che dallo stesso parroco si soddish alia intenzione cedutagli dal vicario. Quindi su questi principii dottrinali potrebbe rispondersi:

Sacra Poen. re universa mature perpensa, respondendum censuit: Ad primum: Persolvendam vicario curato, cui demandatum est a parocho cantare Missam parochialem pro grege, eleemosynam manualem pro Missis cum cantu iis in locis rite praefinitam, nisi aliter inter eos amice convenerit

«Ad secundum: Pro Missis in defunctorum exequiis, vel anniversariis cum cantu celebratis competere vicariis eleemosynam pro *Missis* cantatis legitime praestitutam; si quid vero praeter eam consueverit persolvi, id pro emolumentis ecclesiae seu parocho debitis cedere existimandum esse, idque proinde ad parochum spectare».

«Ad tertium: Permutationem intentionis de qua in casu licite fieri, dummodo constet alteri sacerdoti de maiori stipendio cui sponte et libere renunciaverit».

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. I, n. 789].

6422.

S. *Poenit., 10* ian. 1834.

Utrum in diebus ieiunii possit inverti tempus comestionis, sumendo serotinam refectiunculam infra horam X et XI matutinas, prandium vero differendo ad IV et V horam vespertinas.

Resp. Si inversionis supradictae rationabilis aliqua extet causa, poenitentes, qui hoc more utuntur, non esse inquietandos.

[Acta S. S. Sedis, vol I, p. 424].

6423.

S. Poenit., 16 ian. 1834.

Se godendo il padre di famiglia l'induito di mangiar carne nci giorm vietati, e non potendo o non volendo far due pranzi, possano mangiar carne anche gli altri, come i figli e le figlie, il nonno e Ia mamma, ed anche le persone addette ai servizio.

Resp. Personis quae sunt in potestate patrisfamilias, cui facta est legitima facultas edendi carnes, permitti uti cibis patrifamilias induitis, adiecta conditione iis, qui ieiunare tenentur, de unica comestione et de non permiscendis.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. I, n. *832].*

6424.

S. Poenit., 15 mart. 1837.

An pueri, qui non teneantur observare ieiuniiim, possint diebus ieiunii edere carnes cum piscibus, aut potius obligentur ad observandam ciborum qualitatem.

R. Pueros post septennium teneri observare qualitates ciborum ab Ecclesia praescriptorum.

[Gaudé, S. Alphonsi I heol. Moral., tom. II, p. 391, nota 1012, c.].

6425.

S. Poenit., 29 nov. 1842.

Protestans votum castitatis nec non paupertatis et obedientiae emisit voce et scripto coram ministro anglicano; quaeritur utrum vim saltem voti simplicis ct privati, aut veluti irritum omnino sit habendum in casu conversionis ad religionem catholicam.

R. Votum, de quo in precibus, esse simplex, et voventem teneri ad observantiam voti, si veram habuerit intentionem vovendi.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. I, n. 959].

6426.

S. Poenit., 10 dec. i860.

Sacra Poenitentiaria cum noverit plurimos animarum Pastores ob praesentes rerum vicissitudines non paucis urgeri anxietatibus multis in circumstantiis quomodo gregem sibi commissum consilio iuvarc, vel quid ei praescribere, aut prohibere teneantur, opportunum censuit nonnulla Locorum Ordinariis communicare responsa, quae dubiis iamdiu expositis data ah ipsa S. Poenitentiaria fuerunt, ut unam eamdemque doctrinae regulam in docendo grege sibi commisso prae oculis habere possent, hisce praesertim temporibus, in quibus hostes infensissimi, filiique degeneres Ecclesiae Matri suae bellum movent amarissimum, et in agro Domini zizania superseminari omni studio conantur. Id vero cx parte iam praestitit S. Poenitentiaria per Litteras datas Locorum Ordinariis dic 6 octobris nuper elapsi, in quibus praeter facultates peculiares ad consulendum Christifidclium necessitatibus concessas, plurcs etiam dubiorum resolutiones continebantur. Verum cum huiusmodi Litterae ad omnes Locorum Ordinarios, ad quos missae fuerunt, minime pervenerint, et plures interca supplices libelli S. Poenitentiariae porrecti fuerint, quibus vel super novis dubiis explanationes quaerebantur, vel circa nonnulla in iisdem Litteris disposita Apostolica venia postulabatur, hinc ipsa S. Poenitentiaria per praesentes Litteras eadem responsa, quorum aliqua, attentis peculiaribus circumstantiis, ex SSmi Domini Oraculo moderata, alia vero ampliata fuerunt, dc novo transmittere, pluraque alia adiicere, quae subinde prodierunt, opportunum similiter indicavit. Uniusmodi autem responsa sunt quae sequuntur.

18. Quomodo se gerere debeant Parochi in celebratione matrimoniorum illorum qui notorie in ecclesiasticas censuras inciderint?

R. Curandum pro viribus ut ecclesiasticis censuris innodati debito modo cum Ecclesia reconcilientur: at si reconciliari recusent, et, nisi matrimonium celebretur, gravia inde mala imminere videantur, Parochus Ordinarium consulat, qui, habita rerum ct circumstantiarum ratione, omnibusque perpensis quae a probatis auctoribus et praesertim a S. Alphonso

lib. 6, tract, i, cap. 2, *n.* 54 traduntur, ea declaret quae magis expedirein Domino indicaverit, exclusa tamen semper Missae celebratione.

IO. Item quomodo se gerere debeant Episcopi et Parochi, si quis ex supradictis censura innodatis sc sisteret, ut sive in Sacramento Confirmationis, sive Baptismatis Patrinum gerat?

R. Ut in praecedenti.

20. An possit SSma Eucharistia notorie censura innodatis ministrari, quin prius fuerint, uti par est, cum Ecclesia reconciliati?

R. Negative.

21. Si quis ex iisdem censura Ecclesiastica notorie innodatis obierit, ct iuxta Sacros Canones et normas hac super re a Doctoribus traditas ccclcsiasticascpultura carere omnino debeat, ct contra pertinaciter gravibus minis expostulentur exequiae ct ipsa ecclesiasticasepultura, quomodo in huiusmodi casu se gerere debeat Parochus?

R. Curandum, ut cuncta ad normam Sacrorum Canonum liant; quatenus vero absque turbarum et scandali periculo id obtineri nequeat, Parochus neque per se, neque per alios Sacerdotes ad exequias et ad sepulturam ullo modo concurrat.

[Acta S. Sedis, vol. 1, p. 557-566].

6427.

S. Poenit., instr. 15 ian. i860.

i. Quod iarndiu timebatur, quodque Episcopi cum singillatim, tum una omnes, protestationibus, zelo ac doctrina plenis, virique plurimi cuiusque Ordinis eruditis suis scriptis, ct ipseinet Summus Pontifex vocis suae auctoritate avertere conati sunt, id, proh dolor! videmus in Italia constitutum. Quem vocant civilem matrimonii contractum, eiusmodi malum haud amplius est quod lesu Christi Ecclesia debeat trans Alpes deflere, sed et quod in hisce Italiae regionibus consitum, pestiferis suis fructibus Christianam familiam societatemque minitatur inficere. Atque hosce funestos effectus Episcopi ct locorum Ordinarii animadverterunt, quorum quidem alii opportunis instructionibus munitum ac vigilem fecerunt gregem suum; alii vero ad hanc Apostolicam Sedem mature confugerunt, ut normas inde haurirent, quibus in tam trepida re ac tanti momenti, tuto dirigerent sesc. Quamvis autem hoc Sacrum 'Tribunal haud pauca responsa atque instructiones particularibus petitionibus, Summi Pontificis iussu, dederit, attamen ut postulationibus quae *in dies* augentur satisfiat, mandavit Sanctus Pater ut per hoc 'Tribunal ad omnes locorum Ordinarios, ubi infausta haec lex promulgata fuit, Instructio mitteretur, quae normae cuiusdam loco cuique eorum inserviret, ut et fideles dirigant, et ad morum puritatem, sanctitatemque matrimonii christiani sartam tectam servandam, uno animo procedant.

- At vero in exequendis S. Patris mandatis haec S. Poenitentiaria superfluum putat m memoriam cuiusqi c revocare quod est sanctissimae religionis nostrae notissimum dogma, nimirum matrimonium unum esse ex septem sacramentis a Christo Domino institutis, proindeque ad Ecclesiam ipsam, cui idem Christus divinorum suorum mysteriorum dispensationem commisit, illius directionem unice pertinere; tum etiam superfluum putat in cuiusque memoriam revocare formam a S. Tridentina Synodo praescriptam, sess. 24, c. i, *De reform, matrim.,* sine cuius observantia, in locis ubi illa promulgata fuit, valide contrahi matrimonium nequaquam posset.

j. Sed ex hisce aliisque axiomatibus ct catholicis doctrinis debent animaIrum Pastores practicas instructiones conficere, quibus etiam fidelibus id persuadeant, quod SS. Dominus Noster in Consistorio secreto, die 27 Septembris anni 1S52, proclamabat, id est: *Inter fideles matrimonium dari non posse, quin uno eodemque tempore sit Saeramentum; atque idcirco quamlibet aliam, tuter ehristianos, viri et mulieris, praeter Sacramentum, coniunctionem* f/ww *ctvdis legis vi factam, nihil aliud esse nisi turpem atque exitialem concubinatum.*

4. Atque hinc facile deducere poterunt civilem actum, coram Deo eiusque Ecclesia, nedum ut sacramentum, verum nec ut contractum haberi nilo modo posse; et quemadmodum civilis potestas ligandi quemquam fidelium in matrimonio incapax est, ita et solvendi incapacem esse; ideoque, sicut haec S. Poenitentiaria iam alias in nonnullis responsionibus ad dubia particularia declaravit, sententiam omnem de separatione coniugum legitimo matrimonio coram Ecclesia coniunctoruin a laica potestate latam, nullius valons esse: et coniugem, qui eiusmodi sententia abutens alii se personae coniungere auderet, fore verum adulterum: quemadmodum esset verus concubinarius, qui vi tantum civilis actus in matrimonio persistere praesumeret; atque utrumque absolutione indignum esse donec haud resipiscat, ac praescriptionibus Ecclesiae se subiiciens ad poenitentiam convertatur.

5. Quamvis autem verum fidelium matrimonium tum solum contrahatur quum vir et mulier, impedimentorum expertes, mutuum consensum patefaciunt coram parocho ct testibus, iuxta citatam S. Concilii Tridentini formam, atque ita contractum matrimonium omnem suum valorem obtineat, nec opus sit ut a civili potestate ratum habeatur aut confirmetur: attamen, ad vexationes poenasque vitandas, et ob prolis bonum, quae altoquin a laica potestate ut legitima nequaquam haberetur, tum etiam ad polygamiae periculum avertendum, opportunum ct expediens videtur, ut iidem fideles postquam matrimonium legitime contraxerint coram Ecclesia, se sistant, ictum lege decretum exeeuturi, ca tamen intentione (uti Benedictus XIV docet in Brevi diei 17 Septembris anni 1746, *Redditae sunt Nobis, § Expoiiiistis)* - ut sistendo se (Jubernii officiali ml aliud faciant, quam ut cixilem caeremoniam cxcquanlur.

6 Iisdem de causis, nequaquam vero ut infaustae legis execution! cooperentur parochi ad matrimonii celebrationem coram Ecclesia cos fideles qui, quoÀiam lege arcentur, ad civilem actum dem non haberentur ut lcg>-

' cf. N. 5»5-

timi coniuges, non ita facile ac promiscue admittant. Hac in re multa uti debebunt cautela ac prudentia, ct Ordinarii consilium exposcere; atque hic *facilis ne sit* ad annuendum, sed in gravioribus casibus hoc Sacrum Tribunal *consulat.*

7. Quod si opportunum est ac expedit ut fideles, sistentes se ad actum civilem peragendum, se probent legitimos coniuges coram lege, hunc tamen actum, antequam matrimonium coram Ecclesia celebraverint, peragere nequaquam debent. Et si qua coactio, aut absoluta necessitas, quae *facile* admittenda non est, eiusmodi ordinis invertendi causa esset, tunc omni diligentia utendum erit ut matrimonium coram Ecclesia quamprimum contrahatur, atque interim contrahentes seiuncti consistant. Hac super re unumquemque hortatur haec S. Poenitentiaria ut doctrinam sequatur ac teneat a Benedicto XIV expositam in Brevi, cuius supra mentio facta est, ad quod tum Pius VI in suo Brevi ad Galliae Episcopos *Laudabilem maiorum suorum,* dato die 20 Septembris anni 1791, tum Pius VII in suis Litteris datis die ii iunii anni 1808 ad Episcopos Piceni, eosdem Episcopos instructionis gratia remittebant, qui normas expostularunt quibus in simili civilis actus contingentia fideles dirigerent. Post haec omnia facile est videre praxim hactenus observatam circa matrimonium, et speciatim circa paroecialcs libros, sponsalia et matrimonialia impedimenta cuiusvis naturae ab Ecclesia sive constituta sive admissa, nullo modo variari.

8. Et hae sunt generales normae quas huic S. Poenitentiariae, Sancti Patris mandatis obsequenti, tradere visum fuit, et iuxta quas eadem videns plures Episcopos et Ordinarios suas iam instructiones adamussim confecisse, maximopere lactatur, speratque fore ut et caeteri omnes idem faciant: qui ita se Pastores vigiles ostendentes, meritum ac praemium a lesu Christo Pastorum omnium Pastore conscquentur.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. I, n. 1280].

6428.

S. Poenit., 30 ian. 1866.

Se possa usarsi minestra coi brodo di carne nci venerdi c sabbati nei quali vi c l'indulto dei condimenti di grasso.

R. Sub terminis *condimenti di grasso* non comprehendi iusculum camis coctae.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. I, n. 1281].

6429.

S. Poenit., 14 dec. 1866.

7. *D.* Secondo le leggi oggi in vigore i Preti esercitano gli uffici civili, come di Sindaco, prestando il giuramento, di Consigliere della Carità ecc : pud il Vescovo tollerare detti Preti nel loro esercizio?

R. Ex SS. Canonibus non licere Clericis absque legitima Potestatis Ecclesiastica licentia assumere et exercere officia civilia seu laicalia. Juramentum, prout a Gubernio proponitur, esse illicitum, et eos, qui illud emiserint, teneri ad retractationem. Quoad Consiliarios charitatis provisum per Litteras 10 decembris 1860 sub N. 12.x Quoad vero Clericos in praemissis delinquentes, agendum ut infra ad nonum.

8. *D.* Gli obblighi di Messe, i Legati Pii, le Cappellanie laicali ecc. vengonoin oggi amministrate esclusivamente da persone elette dal Governo, *le* quali fanno anche la nomina dei Cappellani per funzionare nellc Chiese: potrà cio tollerare il A7cscovo?

R. Dummodo Nominati seu Electi habeant necessarias qualitates, neque laedatur ius quaesitum tertii, posse Ordinarium illos tolerare; etiam et tamquam tx se, quatenus institutio requiratur, illis conferre Cappellaniam seu Legatum, nullafacta mentione nominationis seu electionis illegitime peractae.

9. *D.* Molti Preti hanno deposto labito ecclesiastico, ed alcuni favoriti dalleattuali vicende fanno il sordo alla voce ed alie intimazioni dellOrdinario: qual contegno dovra tenersi verso di essi ?

R. Praemissis admonitionibus, agendum prout prudentia dictaverit iuxta S. Canones contra eos, qui non incedunt habitu et tonsura, si autem Ordinarium non audierint, recurrendum esse ad S. Concilii Congregationem.

[Acta S. Sedis, vol. II, p. 675-679].

6430.

S. Poenit., 18 iun. 1873.

Cum Syndicus Neapolitanus praescripsisset, ut omnia Neapolitana horologia, nonnullis privatis exceptis in indicando meridie regulam sumerent tempus medium Romanum, contingit, ut media nox a vera differat non solum ratione temporis medii, sed etiam ratione diversi meridiani utriusque urbis, adeo ut differentia interdum non leviter superet horae quadrantem.

Hinc Emus Card. Arcbiepiscopus a S. Poenitentiaria quaesivit: Se, ponendosi mente alie suaccennate circostanze, possano i fedeli qui in Napoli per radempimento dei digiuno naturale ed altri obblighi ecclesiastici attenersi agli orologi segnanti le orc secondo il tempo medio di Roma, owero *debbano* seguire quelli che le segnano sccondo il tempo vero di Napoli ».

Resp. « Sacra Poenitentiaria, mature perpensis expositis, Rfho in Christo Patri S. R. E. Cardinali Archiepiscopo Neapolitano respondet: *Ad primam partem affirmative, negative ad secundam.*

[Acta S. Sedis, vol. VII, p. 42$» 429]·

| Acta S Sedis, vol. I, p. 557-5<>ft·

BIBMO'TH'i'VV

6431.

S. Poenit., 5 dec. 1873.

An Praelati Regulares post Constitutionem *Apostolicae Sedis* iisdem privilegiis gaudeant quibus antea, id est possint nec ne suos subditos absolvere a casibus papalibus in dicta Constitutione simpliciter reservatis.

R. Negative, salvis illis facultatibus quae promanant ex rescriptis particularibus ad tempus concessis.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. 11, n. 1409].

6432.

S. Poenit., 4 aiig. 1876.

Nonnulli Sacerdotes Confessarii in Alma Urbe humiliter exponunt, hoc tempore per eam circumferri quoddam folium continens programma tvpis impressum cum adnexis schedis associationis, quo fideles sollicitantur ad adhaerendum cuidam Societati in eum finem institutae vel instituendae, ut quandocumque Apostolicn Sedes vacaverit, populus romanus concurrat in Summi Pontificis electione. Societati nomen inditum est *Sodetà cattolica italiana per la rivendicazione dei diritti spettanti al popolo cristiano cd in ispecie al popolo romano.* Qui autem huic Societati dant nomen declarare expresse debent, prout ex schedarum forma, se assentire doctrinis in programmate enunciatis, ct obligationem coram duobus testibus contrahunt, se operam daturos, ut tales doctrinae propagentur, ct Societas ipsa dilatetur itaque accedentibus (Dei opitulante gratia) ad Sacramentalein Confessionem iis, qui huius pravae societatis promotores extiterunt, vel qui subscripserunt, caeterisque adhaerentibus ct fautoribus, praefati Confessarii, ut eos rite absolvere valeant, programmatis et schedarum exemplum S. Poenitentiariac expendendum remittunt, et sequentium dubiorum solutionem expostulant.

1. *An omnes et singuli praedictae Societati nomen dantes, vel eam promoventes, aut ei quomodocumque faventes, vel adhaerentes, excommunicationis maioris poenam ipso facto incurrant?*

2. *Et quatenus* affirmative, *an huiusmodi excommunicatio sit Romano Pontifici reservata?*

Sacra Poenitentiaria attentis omnibus expositis, et inspecta natura ac fine huiusmodi Societatis: facta praemissorum relatione Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae IX, et eodem SSmo Domino approbante, ad proposita dubia respondet ut sequitur:

Ad primum, *Affirmative.*

Ad secundum, *Incurri excommunicationem latcu sententiae speciali modo Romano Pontifici leservatam.*

[Acta S. Sedis, vol. IX, p. ^*I*, ^-2j

* (f. N. 55*.

6433.

S. Poenit., 16 mart. 1882.

An ii qui ratione affectae valetudinis a lege ieiunii dispensandi sunt, possint iis diebus, quibus per indultum usus carnis concessus est, saepius per diem cantibus vesci.

R. Fideles qui ratione affectae valetudinis a lege ieiunii seu unicae comestionis eximuntur, licite posse iis quadragesimae diebus, quibus esus carnium per indultum permissus est, toties carnibus vesci quoties per diem edunt.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1569].

6434.

S. Poenit., 29 nov. 1882.

I. trum, ubi horologia adhibentur, tempori medio accommodata, ipsis sit standum, tum pro onere divini officii solvendo, tum pro ieiunio naturali senando; vel debeat quis, aut saltem possit uti tempore vero?

R. Fideles in ieiunio naturali servando, et in officio recitando, sequi tempus medium posse, sed non teneri.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1580].

6435.

S. Poenit., 20 apr. 1883.

Questa S. Penitenzieria al quesito fatto più volte: « Se FOrdinario munito della facolta Apostolica di dispensare, puta in 2° grado di consanguinity, possa dispensare anche quando detto grado è molteplice, cioè proveniente da due o più stipiti », ha risposto sempre affermativamente.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1595].

6436.

S. Poenit., 27 apr. 1886.

Episcopus L. exponit quod inter novas clausulas, quibus Dataria Apostolica in expediendis dispensationibus matrimonialibus utitur, invenitur quaedam tenoris sequentis: « Discretioni tuae committimus et mandamus, ut de praemissis te diligenter informes, etsi vera sint exposita, exponentes ab incestus reatu, sententiis et censuris, et poenis ecclesiasticis et temporalibus in utroque foro, imposita eis propter incestum huiusmodi poenitentia salutari. Auctoritate Nostra hac vice tantum per te sive per alium, absolvas.

Demum si tibi expediens videbitur quod dispensatio huiusmodi sit eis concedenda, cum eisdem exponentibus, remoto, quatenus adsit, scandalo, praesertim per separationem tempore tibi bcneviso, si fieri poterit, Auctoritate nostra ex gratia speciali dispenses, prolem susceptam, si quae sit, et suscipiendam exinde legitimam decernendo ». Hinc quaeritur:

1. Utrum executor ad validitatem executionis quatuor teneatur ponere actus seu decreta distincta, id est actum primum, quo parochum vel alium deleget ad verificationcm causarum; actum secundum, quo executor sive per se, sive per alium, sponsis impertiatur absolutionem, et poenitentiam imponat; actum tertium, quo sponsis scandalum reparandum iniungatur; actum quartum, quo dispensatio, et prolis legitimatio concedatur?

Et quatenus negative:

2. Utrum sufficiat ponere duos actus seu decreta, scilicet primum actum seu decretum quo parochus seu alius delegetur ad verificationcm causarum; secundum actum seu decretum, quo sponsis sive per executorem, sive per alium impertiatur absolutio, ct imponatur poenitentia, scandalum reparandum iniungatur, dispensatio concedatur, et prolis legitimatio; et quidem ita, ut dispensatio et legitimatio concessa intclligatur sub conditione, quod sponsi prius absolutionem obtinuerint, ct reparaverint scandalum?

3. Utrum ad validitatem executionis requiratur nova et canonica verificatio causarum, vi litterarum apostolicarum instituenda, casu quo Ordinarius de causis dispensationis exactam ct per iuratos testes habitam informationem ceperit antequam preces, pro obtinenda dispensatione, Sanctae Sedi porrexisset?

4. Utrum verba « in utroque foro absolvas » ita intelligenda sint, ut requiratur duplex absolutio separatim impertienda, una scilicet in foro externo, alia in foro interno; an ista verba ita intelligenda sint, ut requiratur una tantum absolutio in foro externo impertienda, quae valeat etiam pro interno?

5. Utrum casu quo separatio sponsorum fieri possit, ad effectum reparandi scandalum, executor ad validitatem executionis separationem eisdem imponere debeat; vel an ad validitatem eiusmodi sufficiat ut executor aliis mediis efficacibus scandalum reparandum curet?

R. Ad i. Providebitur in secundo.

Ad 2. Sufficere, ita tamen ut dispensatio et legitimatio prolis ab ipso tantum exeeutore effici possit.

Ad 3. Negative.

Ad 4. Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

Ad 5. Expedire ut scandalum removeatur per separationem, sed non prohiberi quominus alii modi adhibeantur qui prudenti iudicio Ordinarii sufficiant ad illud removendum.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1655

6437.

S. Poenit.» 7 nov. 1888.

1. Decreti 23 iunii 1886[1] responsio ad 1. quae sic se habet: *Attenta praxt S. Poenitentiariae, praesertim ab edita Constitutione Ap. s. ni. Pii IX, quae incipit:* Apostolicae Sedis,[2] *Negative,* non videtur respicere casus specialiter reseratos Summo Pontifici sine censura; siquidem de his non agitur in Const. *Apostolicae Sedis.* Numquid ergo integra manet vetus doctrina theologorum dicentium dc his absolvere posse episcopos vel eorum delegatos, vel, ut vult Castropalao, simplicem sacerdotem, quando poenitens Romam nequit petere, quin scribere necesse sit?

2. Quando indultum quinquennale Episcopi habent a S. Cong, de Prop. Fide complectens 14 numeros, n. 10, concedens facultatem absolvendi ab omnibus casibus, etiam specialiter reservatis Rom. Pontifici, excepto casu absolventis complicem, numquid illam possunt delegare in Gallia et in Europa pro casu saltem peculiari? ita ut non sit necessarium ut poeniteris adeat Episcopum ipsum, quamvis in n. n indulti sit haec clausula: *Communicandi has facultates in totum vel, in partem, prout opus esse secundum iius conscientiam indicaverit, sacerdotibus idoneis in conversione animarum laborantibus, in locis tantum ubi prohibetur exercitium catholicae religionis.*

3. Posito quod negative respondeatur, quid si poenitenti impossibile sit adire Episcopum tale indultum habentem?

4. Quando sedes episcopalis vacat, numquid Vicarius capitularis potest communicare facultates quinquennales Episcopo amoto vel defuncto concessas per indultum S. Poenitentiariae vel Congregationis de Prop. Fide?

5. Quando missionario occurrit poeniteris censuris innodatus, ct transiens obiter, ita ut missionarius non possit iterum poenitentem videre, numquid sufficit, posito casu urgentiori absolutionis, exigere a poenitente promissionem scribendi, tacito si vult nomine, ad S. Poenitentiariam intra mensem, ct standi illius mandatis, quin confessarius ipse scribat?

6. Utrum, tuta conscientia doceatur ct in praxim deducatur, ut quidam volunt, propter hodiernum periculum ne aperiantur epistolae a potestate civili, non requiri ut epistola ad Summum Pontificem dirigatur in casibus urgentioribus, vel quando adiri nequit Papa?

7. Posito quod non requiritur epistola ad Summum Pontificem, numquid requiritur epistola directa ad Episcopum, stante hoc generali periculo, praesertim quando agitur dc absolutione complicis, quae etiam perfidiose detecta et revelata scandalum generare potest."

R. Ad i. Negative.

Ad 2. 3. et 4 Orator (Missionarius) consulat Episcopum, ct quatemts opus sit, idem Episcopus recurrat ad S. C. Un.versalis Inquisitionis.

1 Cf. N. 110;

5 Cf. N. 552.

BIBLIOTHECA

Ad 5. Affirmative.

Ad 6. Negative, cum in precibus nomina et cognomina sint suppri-menda.

Ad 7. Provisum in 6.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1695].

6438.

S. Pocnit., *Nicoteren. et Tropien., 8* apr. 1890.

In dispensationibus matrimonialibus a S. Poenitentiaria expeditis, saepe, iuxta causas expositas, inseritur clausula: *cum gravi et diuturna poenitentia salutari; et* in quibusdam aliis legitur haec praescriptio: *cumgroa poenitentia salutari.* Attenta hodie dominanti corruptione, pessimaque dispensatorum voluntate, qui quidem labiis promittunt, ac deinde promissa non exequuntur, atque etiam aliquoties impotentia eorum, eo quod a mane ad vesperam labori incumbere debeant, ut sibi victum comparent, quaeritur: — Potestne iniungi poenitentia per tres tantum menses, verum pluribus per hebdomadam vicibus adimplenda, quando praescripta est^rarir *et diuturna,* ac per unum solum mensem, cum statuta *fuit gravis poenitentia salutaris,* idque ad evitandum novum sponsorum peccatum, stante firma certitudine, quod, celebrato semel matrimonio, iam nihil amplius curent, cum gravi propriae conscientiae damno?

R. In praefinienda poenitentiae qualitate, gravitate, duratione etc., quae dispensantis aut delegati arbitrio iuri conformi remittuntur, neque severitatis, neque humanitatis fines esse excedendos, rationemque habendam conditionis, aetatis, infirmitatis, officii, sexus etc. eorum quibus poen.· irrogari iniungitur.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1725].

6439.

S. *Poenit., 2 iul.* 1891.

Utrum casu quo nullam praevidet Ordinarius censuram ab oratoribus fuisse contractam, debet nihilominus Ordinarius, qui dispensationem matrimonialem vi alicuius indulti concedit, clausulam absolutionis ad cautelam praemittere, quam Sacra Poenitentiaria et Apostolica Dataria praemittere consueverunt.

R. Absolutionem a censuris, in casu dc quo agitur, laudabiliter praemitti.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1759].

6440.

S. Poenit., 14 sept. 1891.

Il Vïc. Generale N. supplica perche nella dispensa matrimoniale per cause di peccato non s'imponga penitenza alcuna, per la ragione che si mette in pericolo la validité dell esecuzione, massime quando trattasi di penitenza grave e diuturna. Ha prove che la penitenza si accetta fintamente: e poi certamente non si pratica. Sarebbe bene che per la penitenza sc la vegga il Confessore, e che nella concessione delle dispense non se ne pariasse affatto.

R. Poenitentias in exeeutione dispensationum matrimonialium omnino imponendas esse, sed omissum carumdem adimplementum secum non ferre dispensationis invaliditatem. Et notet orator in imponendis poenitentiis, quae in Litteris Apostolicis non spccificantur, ab exeeutore rationem habendam esse conditionis, aetatis, virium, aliarumque qualitatum personarum, quibus dispensatio impertitur.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1768].

6441.

S. Poenit., 19 sept. 1893.

Supposita consuetudine, quae in Hispania viget, tauros scilicet in circo agitandi, sciens Orator aliquibus in locis Sacerdotem in circum mitti, secum habentem Sacrum Oleum, ut si necessitas exposcat, Extremam Unctionem indigenti ministret, Civitatensis (Ciudad Rodrigo) Episcopus humiliter quaerit:

I. *Potestne Praelatus consentire quod Sacerdos spectaculo assistat, secum habens Sacrum Oleum?*

II. *Posito quod indecens appareat, in loco adeo profano rem tam sanctam haberi, possetne in alio loco proximo Sacrum Oleum, ad cautelam, asservari?*

III. *Potestne tolerari quod sacerdos, vi etiam consuetudinis, circo adsit?*

Sacra Poenitentiaria, mature perpensis expositis, respondet:

Ad I. *Negative.*

Ad II. *Tolerari posse, ut in loco propinquo sacro vel saltem honesto et decenti, Sacrum Oleum asservetur, cauto ne ex sacri Olei praesentia ipse lusus approbari vel promoveri videatur, neque ex condicto fiat.*

Ad III. *Negative.*

[Acta S. Sedis, vol. XXVI, p. 447]·

6442.

S. Poenit., 15 ian. 1894.

È noto che per disposizione del diritto (Cap. 12, *De appcllatiombu:* Cone. Trid., Sess. XXII, Cap. V, *de Ref.)* l'Ordinario diocesano non ha giurisdizione alcuna ad eseguire i Brevi Apostolici di dispensa matrimoniali, prima che gli sia presentato il documento originale. Cio posto, il Vescovo di Nicotera e Tropea umilmente prega favorirgli la risposta ai seguenti quesiti:

1. Questa canonica disposizione si applica anche a quelle dispense matrimoniali, delle quali, appena concesse, dà partecipazionc all'Ordinario il proprio spedizioniere apostolico residente in Roma?

2. Che è da farsi se l'attuale Vescovo scopre che alcuni matrimoni, per cause urgentissime, furono contratti dopo la partecipazionc dello spedizioniere, e prima che la Curia avesse il Breve originale, montre le parti sono in buona fede?

R. Ad i. Affirmative.

Ad 2. Opus esse nova dispensationum exeeutionc.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1858].

6443.

S. Poenit., 6 febr. 1895.

F awenuto qualche volta che nelle domande che si fanno alla S. Sede per dispense matrimoniali dallOrdinario deH'oratore si c per errore esposto che la oratrice apparteneva alla stessa diocesi, montre ella per origine c domicilio era di altra diocesi. *Quaeritur:*

1. Se attese le nonne date dalla S. U. I. il 20 febbraio 1888[1] si puo dall'Ordinario dell'oratore, che ha date le testimoniali, eseguire *validamente* una dispensa quando per errore si e detto nelle testimoniali medesime che l'oratrice era della stessa diocesi, montre sia per origine sia per domicilio apparteneva ad una diocesi diversa?

2. Posto che si possa *validamente* eseguire una siffatta dispensa, la si puo pure *lecitamente,* senza un nuovo ricorso alla S. Sede?

R. Ad utrumque affirmative, sed si error animadversus fuerit, corrigendus est.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1889].

[1] Cf. N. 1109.

6444.

S. Poenit., 19 febr. 1896.

lam quaesitum fuit a S. Poenitentiaria An incurrat censuras, in absolventes complicem in peccato turpi latas, qui complicem quidem absolvit, sed complicem qui complicitatis peccatum in confessione non declaravit[1]. Et S. Poenitentiaria die 16 maii 1877 respondendum censuit: *Privationem iurisdiclionis absolvendi complicem in peccato turpi, et adnexam excommunicationem, quatenus confessarius illum absolverit, esse in ordine ad ipsum peccatum turpe, in quo idem confessorius complex fuit.* Hanc vero responsionem quidam ita interpretantur, ut excommunicatio in absolventes complicem lata, fere semper eludi possit. Siquidem ad hoc sufficere poenitentem complicem a confessario praemoneri de peccato huiusmodi non declarando. Sic enim, iuxta eosdem, absolvens complicem, semper immunis a censura evaderet. Ad praecavendos in re tanti momenti abusus, *quaeritur:*

1. An effugiat censuras, in absolventes complicem in re turpi latas, confessarius, qui complicem, sed de peccato complicitatis in confessione tacentem, absolvit; quamvis certus sit, complicem non adiisse alium sacerdotem, nec ideo fuisse absolutum a peccato complicitatis. Ratio dubitandi videtur esse quia in tali casu, quamvis peccatum complicitatis non subli datur clavibus a poenitente, confessarius tamen non potest absolvere complicem ab aliis peccatis, quin, eo ipso, indirecte saltem, eum absolvat a peccato complicitatis quod scit non adhuc fuisse clavibus rite subiectum, neque ideo remissum.

2. An incurrat censuras in absolventes complicem in peccato turpi latas, confessarius qui, ad vitandas praefatas censuras, induxit *directe* vel *indirecte* poenitentem complicem ad non declarandum peccatum turpe, cum ipso commissum, ct deinde complicem absolvit, sed peccatum complicitatis non declarantem. Ratio dubitandi est quia *nemini fraus sua patrocinari debet;* insuperque si, talia agendo, confessarius censuras praecaveret, iam prohibitio absolvendi complicem, sub poena excommunicationis, illusoria plerumque videretur. *Directe* autem confessarius inducit poenitentem, quando positive et explicite eum praemonet de tacendo peccato complicitatis, quia v. g. illud iam novit ct declaratio illius esset inutilis. *Indirecte* vero inducit, quando confessarius suadere conatur poenitentem, sive quod actio turpis cum ipso commissa non est peccatum, sive saltem non tam grave, ut de ipso inquietari debeat; unde poenitens concludit ipsi licere non declarare tale peccatum, ct ab eo declarando revera abstinet.

R. Sacra Poenitentiaria, mature consideratis expositis, ct approbante SSmo Dno Nostro Leone PP. XIH. declaravit: *excommunicationem reservatam in Bullo* Sacramentum Poenitentiae[1] *non effugere confessorios absolventes*

[1] Cf. X 309.

vel fingentes absolvere eum complicem, qui peccatum quidem complicitalis, a quo nondum est absolutus, non confitetur, sed ideo ita se gerit, quia ad id confessarius poenitentem induxit, sive directe, sive indirecte.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1916].

6445.

S. *Poenit., 4 maii* 1897.

i. An, a quo et quomodo dispensandi fideles ab obligatione solvendi decimas, ne Ecclesia et sacerdotes avaritia accusentur, quando parochus habuerit a gubernio aut compensationem pro decimis, aut supplementum congruae.

2. An ad effectum eximendi fideles a relativa obligatione, dicta compensatio aut supplementum locum teneat non solum decimarum, sed etiam praestationum quae parocho debebantur ratione stipendii, quaeque simul cum decimis abolitae putantur.

3. An in dictis duobus casibus, dispensatione non data, individuus qui non solvit decimas aut praestationes, de quibus supra, absolvi possit.

4. An absolvendus individuus qui, eo quod parocho remaneat ius exigendi decimas praediales, et de facto eas generatim a communitate exigat, ideo ipse non solvit decimam sacramentalem, quam solummodo debet.

5. An absolvendus individuus qui denegans sacrameiitalem, solvit tamen decimam pracdialem.

6. An qui non se liberavit in perpetuum per medium redemptionis ab obligatione decimas solvendi, si nolit cas integre solvere, debeat omnino et explicite aliquo modo se componere cum parocho aut cum Ordinario et aliquid licet minimum dare.

R. Ad i. Providebitur in 3.

Ad 2. Res est meri facti ab Episcopo inspicienda, utrum parochus tantumdem nunc percipiat a gubernio per compensationem seu supplementum, ac antea percipiebat per decimas et praestationes. Quatenus affirmative, providebitur in 3.

Ad 3. Affirmative, dummodo paratus sit stare mandatis Ecclesiae, et compensatio seu supplementum, quod percipit parochus, aequivaleat.

Ad 4. et 5. Si nomine decimae praedialis intelligatur dominicalis, et unica ratio propter quam non solvit decimam sacramentalem sit quia sive ipse sive alius solvit dominicalcm, negative.

Ad 6. Si habuerit parochus aequam compensationem aut supplementum pro decimis, non esse huiusmodi fideles inquietandos, dummodo parati sint stare mandatis Ecclesiae.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, η. 1967].

6446.

S. Poenit., 5 sept. 1899.

An in verificandis impedimentis et causis matrimonialium dispensationum, facienda vel omittenda sit sponsorum interrogatio, et, si omittenda, an sufficiat interrogare super omnibus duos testes fide dignos.

R. Rem pendere a prudenti arbitrio Ordinarii, perspectis peculiaribus cuiusvis casus circumstantiis, quae secumferant necessitatem vel utilitatem etiam sponsos, praeter testes, interrogandi.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 2066].

6447.

S. Poenit., 10 ian. 1901.

Petrus recens defunctus, in testamento ad causas profanas, legatum reliquit mille florenorum in favorem causae piae. Testamentum illud utpote destitutum solemnitate quadam extrinseca de iure civili requisita, prorsus nullum est. Rescisso testamento, loannes, qui uti heres ab intestato hereditatem adivit, relictum pium mille florenorum praestare omnino recusat, provocando ad sententiam Emi D'Annibale: « Quandiu S. Sedes locuta non fuerit, existimo non inquietari cos qui, extra ditionem Pontificiam, non praestant relicta ad causas pias in testamento irrito ex iure civili *Quaeritur* utrum loannes obligari possit et debeat sub denegatione absolutionis ad exsolvendum hoc relictum pium.

R. Sacra Poenit., mature perpensis expositis, respondet: Praxim huius S. Tribunalis in similibus casibus esse ut generatim legata pia habeantur ut valida et obligatoria in foro conscientiae: facile autem admittuntur heredes ad compositionem cum ecclesia, vel pia causa cui legatum est.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 2099].

6448.

S. Poenit., 13 nov. 1901.

Parochus N. casum sequentem exponit: Titius parochianus, dives, honorabilis, litteratus, ac bonus Christianus, in confessione de usu matrimonii prudenter interrogatus, confitetur sc cum uxore, etiam aliquatenus repugnante, coitum semper abrumpere ne sequatur proles: et a me quaesitus, fatetur sc ferme semper extra vas mulieris seminare; a me redargutus, statim reponit se ita agere propter duplicem rationem: 1. ne prole numerosiore status familiae deficiatur (iam enim habet filium et filiam); 2. ne uxor iterata graviditate nimium defatigetur. Qui de inanitate harum rationum a parocho admonitus, reponit hunc agendi modum ipsi probatum fuisse a quodam perillustri confessario, in quodam recessu quem nuper in quadam communitate peregit, modo maritus in actu intendat sedationem concupi-

scentiae, ct non pollutionem. Parochus, miratus hunc praeclarum confessarium, qui nuper in quodam maiori seminario theologiae moralis lector fuerat, talem agendi modum probasse, nihilominus 'Titium in hoc agendi modo perseverare volentem absolvere non est ausus. Titius vero dc sua dimissione Offensus suum parochum ignarum ac superbum ubique praedicat, utpote sententiam aliorum corrigentem et onera importabilia poenitentibus imponentem. Parochus his omnibus permotus, quae in detrimentum parochi, imo et ipsius religionis multum cedunt, exposcit:

Quidquid sit dc praeterito, quomodo se gerere debeat cum Titio qui probabilissime ad confitendum revertetur, ct in sua agendi ratione pertinaciter perseverabit.

R. Parochum de quo in casu recte se gessisse, atque absolvi non posse poenitentem qui abstinere *nolit* ab huiusmodi agendi ratione, *quae est purus palus onanismus.*

[Collectanea S. C. de Prop. Eide, vol. II, *n.* 2123].

6449.

S. *Poenit., 5* apr. 1902.

Saepe contingit obtineri Apostolicas dispensationes matrimoniales ex causa (unica vel cum aliis) *aetatis oratricis superadultae, sic et simpliciter* expressa, vel interdum sic: *aetas oratricis annorum 2$, aut 30, sive* aliter, sed plus quam 24. Cum autem auctores opinentur causam huiusmodi interpretari quod usque ad illam aetatem *mulier non invenerit virum paris conditionis cui nubere posset,* quaeritur: An in verificatione causae supra memoratae sciscitari etiam ct probari oporteat *mulierem superadultam usque* ad illam aetatem virum paris conditionis cui nubere posset *non invenisse;* ct hoc *ad dispensationis* validitatem.

R. Satis esse *quod certo* constet dc aetate superadulta.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, *vol.* II, n. 2134].

6450.

S. Penit. (Sect, de Indulg.), 7 *iul. IQ17.*

Cum quidam Episcopus *Ritus Orientalis dubium proposuisset* utrum fideles Rituum Orientalium lucrari *possint* omnes *Indulgentias* a Summo Pontifice universali decreto concessas, S. *Poenitentiaria respondendum censuit: Affirmative.*

(juod responsum, in Audientia dici 6 vertentis mensis iulii ab infrascripto Card. Poenitenliario Maiore relatum, SSnms D. N. *Benedictus* divina Providentia Pp. XV approbare ratumque *habere dignatus est, ac* publici iuris fieri mandavit.

[Acta Ap. Sedis, vol. IX, *p. ypij].*

17. - SECRETARIA STATUS SUAE SANCTITATIS,

6451.

Secret. Status, instr. 27 mart. 1830.

SSnms I). N. Pius d. p. Papa VIII ad Archiep. Colonicn. atque ad Epp. Trevirensem, Paderbornensem, ct Monastcrienscm rescribens per litteras datas die 25 martii 1830 l cis iam significavit, quam magno moerore affectus ipse sit ob graves angustias in quibus illos versari cognoverat, propterea quod civilis lex in eorum regionibus anno 1825 lata statuerit, ut proles utriusque sexus ex matrimoniis mixtis orta, in religione patris aut certe ad cius arbitrium educetur, ct sacerdotibus interdixerit, ne a personis connubia huiusmodi contracturis ullam exigant super religiosa futurae prolis educatione sponsionem. Non enim potuit Sanctitas Sua ullo modo declinare a constante illo studio, quo Sedes Apostolica semper advigilavit ut sacri canones qui mixtas huiusmodi nuptias deformitatis ct spiritualis periculi plenas severe prohibent, religiose custodirentur. Multo autem minus declinare potuit a ssino illo Sedis eiusdem instituto, per quod Romani Pontifices, quum interdum (aegre scilicet, ct graves tantum ob causas) matrimonia huiusmodi permitterent, suis dispensationibus adiicere consueverunt conditionem expressam dc praemittendis matrimonio opportunis cautionibus, non modo ut coniux catholicus ab acatholico perverti non posset, quin potius ille teneri se sciret ad hunc pro viribus ab errore retrahendum, sed etiam ut proles utriusque sexus ex eo coniugio procreanda in catholicae religionis sanctitate omnino educaretur. Cum enim non ecclesiastica solum, sed naturalis ac divina prorsus lex vetet, ne homo in nuptiis contrahendis se aut futuram sobolem periculo perversionis temere committat; exinde sane manifestum est memoratas omnes cautiones idcirco adhiberi, ut naturalis eadem divinaque lex sarta lecta habeatur. Quare Sanctitas Sua debitis prosequens laudibus praedictos Antistites pro pastorali zelo, quo catholicos suae curae concreditos avertere conati sunt a nuptiarum foedere illicite cum acatholicis coniungcndo, illos enixe in Domino adhortata est, ut posthac quoque in idipsum sedulo prudenterque adlaborcnt; simul vero, et nonnulla iisdem literis praescripsit, quae Episcoporum eorumdem molestiis leniendis profutura viderentur, quaeque pertinerent ad catholicos in illicita illa connubia prohibentes, ad meliora consilia atque ad salutarem poenitentiam facilius reducendos. Atque una declaravit, magnam se erigi in spem non modo Episcopos pontificiis illis rescriptis religiose obsequuturos, sed ipsum quoque Serenissimum Regem pro sua aequitate, ct erga catholicos sibi subditos indulgentia, haud aegre laturum, si animarum pastores Maiestati

Suae in civilibus rebus ex animo obsecundantes, in hoc tamen negotio, quod ipsam attingit matrimonii sanctitatem, et religiosa coniugum officia respicit, sacras religionis catholicae regulas observent.

Quam utramque spem nunc etiam magnopere fovet Summus Pontifex dum hac instructione supradictis quatuor Episcopis nunciari vult alia nonnulla, quae circa eamdem rem indulgenda aut toleranda decrevit. Et primo quidem ad matrimonia quod attinet, quae in quatuor dioecesibus Colonicnsi, Trevirensi, Paderbornensi ct Monasteriensi hucusque inita sunt praeter formam a Tridentino Concilio praescriptam,[1] iam SSmus Dhus Noster suis illis ad Episcopos litteris indicavit, se eisdem delegaturum facultates idoneas, ut possint malis exinde ortis, magna saltem ex parte, mederi. Nimirum Summus Pontifex memor Vicarium se esse lesu Christi, qui *venit quaerere etsalvum facere quod perierat,* ad infelicem respexit illorum catholicorum conditionem, qui in confugio viventes coram Deo et Ecclesia irrito, sed coram civilibus loci legibus validOj in magna redeundi ab bonam frugem difficultate versantur, ct misericordia erga cos motus, ipsis aperire decrevit faciliorem viam ad poenitentiam. Itaque Archiepiscopo Coloniensi, ct Episcopis Trevirensi, Paderbornensi, et Monasteriensi *per* hanc instructionem significatur Sanctitatem Suam augere illos auctoritate necessaria et opportuna, cuius vi unusquisque illorum tamquam Delegatus Apostolicae Sedis possit in sua dioecesi confirmare, atque etiam *in radice sanare* nuptias usque ad diem receptionis presentis instructionis initas inter unam partem catholicam, et alteram acatbolicarn, quae irritae idcirco sunt, quod in iis contrahendis servata non fuerit forma a Tridentino Concilio praescripta. Et quoniam nonnullae ex mixtis nuptiis hucusque contractis irritae item sunt propter alia, quae iisdem obstabant, canonica impedimenta: ideo SSmus Dnus Noster plenam ipsis quatuor Episcopis addit potestatem, qua eorum quisque tamquam Sedis Apostolicae Delegatus ab impedimentis illis in sua dioecesi valeat dispensare, dummodo scilicet de iis agatur impedimentis, a quibus Apostolica Sedes ob graves causas dispensare iam solet; et dummodo dispensatio ipsa pertineat ad sananda coniugia mixta, itidem usque ad praesens tempus contracta. Quam quidem auctoritatis vim eo libentius Sanctitas Sua eisdem Episcopis delegat, quod praeclaram de illorum virtute opinionem fovet, planeque confidit ipsos potestate tam ampla prudentissime usuros. Et praeterea Summus Pontifex declarat Episcopos eosdem illa omni potestate uti posse etiam per alios idoneos ecclesiasticos viros a se seciatim subdelegandos. Nonnulla tamen sunt ad eius auctoritatis usum spectantia, de quibus Sanctitas Sua Episcopos eorumque subdelegatos admoneri mandavit. Primo scilicet, ut in singulis casibus perspiciant, an matrimonium, quod irritum erat, instaurari valeat nova per utramque partem consensus significatione, ea scilicet significatione, quae debito modo fiat, et cui cautiones praecedant, quae pro confugiis mixtis a Sede Apostolica exigi consueverunt. Et hanc quidem consensus renovationem tunc ipsi procurent, quando, omnibus specialis cuiusque casus adiunctis diligenter perpensis, nullum gravioris mali periculum fore consuerint in ea re postulanda ct perficienda; contra vero si gravia ea mala fuisse metuenda esse cognoscant, licebit eisdem matrimonium sanare in radice. Secundo, ut quoties in casibushuiusmodi matrimonium sanent in radice, admonere omnino teneantur catholicam partem de gravitate sceleris ab ipsa patrati, cique salutarem pro eodem peccato poenitentiam imponere, atque imprimis adhortari illam in Domino, ut suis obligationibus sedulo satisfaciat, ei praesertim quae catholicam filiorum utriusque sexus educationem respicit. Tertio ut Episcopi et eorum subdelegati abstineant ab iis nuptiis imprudenter confirmandis, quae coram civili lege brevi dissolvendae praevideantur per sententiam laici magistratus, divortium inter partes pronunciantem. Et haec quidem SSmus Dominus N. indulgenda decrevit ad catholicos, qui in praedictis quatuor dioecesibus illicita simul et irrita coniugia ad praesens usque tempus cum acatholicis contraxerunt, in viam salutis facilius revocandos. Idem vero indulgentiae modus nequaquam adhiberi debet erga illos, qui futuro tempore nuptias mixtas ct irritas inire ausi fuerint, quandoquidem ex ipsa facilis remedii spe animum plures sumerent ad peccandum. Caeterum S. S. in litteris ad eosdem Episcopos datis, quae supra memoratae sunt, iam declaravit matrimonia mixta in praedictis quatuor dioecesibus in posterum (\idelicct a dic 25 martii 1830) ineunda, vera et rata matrimonia fore, quamvis praeter formam contraherentur, a Tridentino Concilio praescriptam, dummodo tamen nullum aliud eis obstaret canonicum dirimens impedimentum. Novit equidem Summus Pontifex molestias illas gravissimas, in quibus quatuor illi Episcopi in praesentia versantur, ex eo etiam oriri, quod catholici quidem, insano amore turpiter dementati, nuptias contrahere optant cum acatholicis sibi coniunctis, et sacerdotes vexant eisdem ea in rc connu ere abnuentes. Adhuc tamen S. S. Antistites ipsos in Domino .idhoitatui, ut illorum improbitati suam in pastoralibus officiis constantiam opponant; quin imo, et eosdem ad saniora satagant consilia revocare. *Quod* si aliquo in casu paternis hisce sacrorum Pastorum studiis in irritum cadentibus, catholica persona a proposito coniugii cum acatholico sibi propinquo ineundi, removeri non possit, ct impedimentum, cuius relaxatio postulatur pro nuptiis valide contrahendis, pertineat solummodo ad remotiores gradus, videlicet ad tertium aut quartum gradum sive consanguinitatis, sive affinitatis, vel ad cognationem spiritualem (illa tamen excepta quae inter levantem intercedit), vel tandem ad publicam honestatem ex sponsalibus ortam: tunc Episcopum ipsum considerare oportebit, utrum insta atque urgens sit concedendae dispensationis causa, et talis illa scilicet, ut non privatorum hominum dumtaxat, sed publicam ipsam religionis catholicae rationem spectet, atque una oportebit illum implorare fervidis precibus lumen Spiritus Sancti, ut deinde in rc tanti momenti id consilii capiat, quod magis in Domino expedire censuerit. Iam vero si quis ex quatuor Episcopis saepe memoratis, eadem illa causae gravitate permotus, ab aliquo praedictorum graduum (non tamen ab aliis gradibus nec ab alio quovis impedimento) ad contrahendas nuptias mixtas dispensaverit, hoc sane Summus Pontifex nullo unquam suo actu probaturus est: tolerabit tamen invito quidem, seu pa-

[1] Sess. XXIV, *de ref* c. i.

tienti animo, dummodo dispensatio huiusmodi ab *Episcopo data fuerit* intra tempus mox explicandum, aliisque servatis quae pariter modo declarabuntur. Nimirum primo, cum facultates aliae quas .Sedes Apostolica Episcopis iisdem delegare iam consuevit pro matrimoniis inter catholicos ineundis ad quinquennii tempus definitae sint, declarat Sanctitas Sua, praedictam quoque tolerantiam ad quinquennium solummodo ab hac die 27 martii 183c inchoandum duraturam: et ita quidem, ut quum deinde facultates illae, quae pro matrimoniis inter catholicos delegari solitae sunt, ad aliud rursus quinquennium concedentur; non tamen idcirco tolerantia haec prorogata censeri valeat, nisi ipsa quoque novo actu, verbisque expressis fuerit repetita. — Insuper secundo decrevit etiam SSmus D. N. quoties pro matrimonio mixto dispensatio petatur in gradibus eadem tolerantia comprehensis, Episcopus concedere illam nequeat nisi postquam catholicam partem edocuerit, quaenam circa mixtas huiusmodi nuptias canonum sententia sit, et illam paterne ac sedulo adhortatus fuerit ad eosdem religiose custodiendos, monueritque imprimis de gravissimo scelere, quo apud Deum rea fiet, si nuptias huiusmodi contrahere audeat, non praemissa eisdem idonea cautione de liberis utriusque sexus in religionis catholicae sanctitate omnino educandis. — Tertio. Atque si aliquo in casu (quod Deus avertat) contigerit, ut Episcopus, qui instructione monitisque huiusmodi nihil profecerit ad catholicam ipsam partem ab improbo suo consilio retrahendam, necessitati cedendum indicet, et dispensationem a se tribuendam, quamvis idonea illa de liberis catholice educandis cautio non interveniat; statuit Sanctitas Sua, ut tum quoque Episcopus ipse dispensare non possit, nisi per diploma scriptum, seu per litteras catholicae eidem parti tradendas, ubi perspicuis verbis denuncietur impedimentum, quod nuptiis obstaret: idcirco tantum eo in casu relaxari ne graviora scandala eveniant, ac proinde matrimonium quidem fore verum et ratum, sed tamen peccaturam gravissime catholicam partem, quae illud contrahat contra regulas catholicae religionis. Porro cum deinde eaedem nuptiae illicita hac ratione contrahentur, non modo abstinendum erit ab ecclesiastico quovis ritu nuptiis ipsis admiscendo, sed etiam a quocumque alio actu, quo sacerdos approbare illas videtur, quemadmodum in supradictis S. Suae literis praescriptum est. Post haec Sanctitas Sua ad Crucifixi pedes provoluta protestatur se ad tolerantiam praedictam ea dumtaxat de causa adduci, seu verius pertrahi, ne graviora religioni catholicae incommoda obveniant. Ceterum tolerantia eadem Episcopum satis in conscientia tutum faciet, si tamen ipse id gesserit quod implorato S. Spiritus lumine consuerit in Domino expedire, et cetera omnia quae dicta sunt religiose servaverit. Postremo S. Sua Episcopos monet, cnixequt in Domino obtestatur, ut videant etiam atque etiam ne cx huiusmodi ipsorum ratione erga homines mixta connubia illicita contracturos contingat, ut in catholico populo extenuetur memoria canonum matrimonia ista detestantium | et constantissimi studii quo sancta mater Ecclesia filios suos avertere satagit ab eisdem in suarum animarum perniciem ineundis.

| C. 15, 16, C. XXVIII, q. r. j J

Hinc Episcoporum, aliorumque, qui sub illis sunt, sacrorum pastorum officium erit flagrantiori in posterum zelo in id incumbere ut m catholicis eorum curae commissis, tum privatim tum publice instruendis, doctrinam et leges Ecclesiae ad connubia eadem pertinentes, prudenter simul, et sedulo commemorent, earumque custodiam inculcent.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. I, p. 47g, aoti ij.

6452.

Secret. Status, instr. 12 sept. 1834.

Literis iam inde a mense novembris anni millesimi octingentesimi trigesimi secundi, ad SSmum Dominum Nostrum Gregorium divina providentia Papam XVI datis, archiepiscopi et episcopi in Bavariae regno cum de nonnullis quaestionibus, quae circa rationem in mixtarum nuptiarum negotio sequendam fuerant inter ipsos exortae, Apostolicae Sedis indicium rogarunt, tum maxime graves exposuerunt angustias, quibus premebantur, propterea quod homines non bene de sanctissima Ecclesiae disciplina eiusque legibus sentientes, nihil non molirentur, ut omnimodam earumdem mixtarum nuptiarum libertatem iis in regionibus foverent, atque ad eam facilius promovendam opiniones disseminarent, catholicae veritati minime consentaneas; insuper severas poenarum minas adhibendas curarent, quibus animaram pastores inducerentur, ut mixtas eiusmodi nuptias in catholica Ecclesia proclamarent, iisque contrahendis adessent, vel saltem illas contracturis dimissoriales, quas dicunt, literas concederent. Quam acerbe SSmus Dominus Noster haec tulerit, necesse non est pluribus explicare; ut ex eo etiam graviori molestia affectus est, quod ea omnia catholico in regno verae fidei Ecclesiaequc legibus atque institutis addictissimo tentari intellexerit. Duo tamen fuerunt, quae Sanctitatem Suam haud leviter recrearunt, eximium scilicet Bavarici cleri ac praecipue episcoporum ac archiepiscoporum pro Ecclesiae doctrina tuenda servandisque illius regulis studium, nec non serenissimi Bavariae regis religio ac pietas; unde futurum non immerito speravit fore, ut mala, quae ex memorata causa rei catholicae imminebant, averterentur, catholicique antistites ac sacrorum ministri in suis gerendis muneribus plena libertate frucrcntur, quemadmodum in conventione cum Apostolica Sede anno millesimo octingentesimo decimo septimo inita cautum fuerat.

Haec inter SSmus Dominus Noster probe novit, sibi nullimode licere a constanti eo studio declinare, quo ipsa Sedes Apostolica semper advigilavit, ut sacri canones, qui spiritualis periculi plenas severissime mixtas nuptias prohibent,2 religiose custodirentur. Alulto autem minus aliquid detrahere posse animadvertit sanctissimo illi Sedis eiusdem instituto, quod Romani Pontifices, cum interdum ct nonnisi aegre gravibusque de causis

. Ad Archiepiscopos ct episcopos in Bavariae regno.

i C. i5, ifi, C. XXVIII, q.

matrimonia *eiusmodi permitterent,* suis dispensationibus *addere consueverunt* expressam conditionem de praemittendis opportunis cautionibus, non modo ut coniux catholicus ab acatholico *perverti non posset,* quin potius *ille* teneri se sciret ad hunc pro viribus ab errore retrahendum, sed etiam ut proles utriusque sexus ex eo coniugio procreanda, in catholicae religionis sanctitate omnino educaretur. Cum enim non ecclesiastica solum, sed naturalis ac divina prorsus lex impediat, quominus vir muliervein nuptiis contrahendis se aut futuram sobolcm periculo perversionis temere committat, exinde sane exploratum est, omnes eas cautiones idcirco praescribi ct adhiberi, ne simul cum canonicis sanctionibus naturalis quoque ac divina lex impio ausu violetur. Quamobrem dum SSmus Dominus rescribens per literas diei vigesimae septimae maii millesimo octingentesimo trigesimo secundo | archiepiscopis et episcopis Bavariae, primum quidem firmissimo | nostrae religionis dogmate commemorato, quod est catholicae fidei atque unitatis necessitate ac salutem consequendam, illos vehementer adhortatus est, ut nulli parcentes curae fidelem praedicti regni populum ad eam unicam salutis viam quam cautissime tenendam atque ad omne illius deserendae periculum evitandum excitare nunquam desinerent; deinde vero debitis prosecutus laudibus zelum illum, quo iidem archiepiscopi et episcopi catholicorum cum acatholicis connubia intervertenda iam pridem curaverant, enixe iis in Domino commendavit, ut in posterum ardentiori usque studio in idipsum incumberent, aut si gravis aliquando causa interveniret, quae mixtas huiusmodi nuptias suadere videretur, non aliter illas contrahi sinerent, quam impetrata Ecclesiae dispensatione et conditionibus, quae, ut superius dictum est, praescribi ab ipsa solent, omnino servatis. Pastoralis scilicet officii esse declaravit Sanctitas Sua, ut fideles mixtas conjunctiones perficere cupientes edocerentur, quid circa eam rem canones constituant, gravi torque admonerentur, ne eos in animarum suarum detrimentum perfringere auderent; quodsi nonnunquam contingeret, ut monita ct adhortationes huiusmodi in irritum caderent, et catholicus aliquis vir mulierve recedere nollet a perverso suo consilio, mixtas nuptias ineundi, non petita seu non impetrata Ecclesiae dispensatione, vel necessariis cautionibus, seu earum aliqua praetermissa, tunc illud a parochis rite exigere debere archiepiscopos ct episcopos eadem Sanctitas Sua mandavit, ut non solum abstinerent a matrimonio ipso sua praesentia honestando, sed etiam a praetermittendis illius celebrationi proclamationibus, atque a dimissorialibus literis concedendis. Nec vero eiusmodi SSmi Domini Nostri praeceptiones suasionesque effectu suo caruenmt, quin imo compertissimum est, nedum Bavariae archiepiscopos ct episcopos, sed et parochos ceterosque, qui sub illis sunt, sacerdotes, pro eo, quo praestant in cahtolicam religionem et animarum salutem zelo, plurimum adlaborasse, ut quidquid in supra memoratis literis diei vigesimae septimae maii millesimo octingentesimo trigesimo secundo ad sacrorum canonum ct constantis

Cf. N. 484.

I Ecclesiae disciplinae normam declaratum sancitumque fuerat, religiose
I servaretur.

At sicuti nullo modo dubitandum, ita summopere dolendum, ex ipsa archieniscoporum et episcoporum vigilantia in Apostolicae Sedis praeceptionibus custodiendis homines mala animatos occasionem nactos fuisse, catholicam religionem acrius divexandi, ct Ecclesiae auctoritatem in invidiam ac contemptum rapiendi, iamque rem eo devenisse, ut non modo publicus ordo, populorum tranquillitas, cleri incolumitas in discrimen sint facile adducenda sed quod deterius est, spiritualis fidelium salus, ipsaque catholica fides periclitetur, iis praecipue in provinciis, quae recens Bavariae regno fuerunt adiunctae, et in quibus quoad nonnullas saltem regiones aut urbes ^catholicorum pars catholicorum numerum vel exaequat vel etiam superat. Factum hinc est, ut ipso serenissimo rege auctore saepius memorati archiepiscopi et episcopi rursus Apostolicam Sedem adeundam duxerint, rerumque statu integre ingenueque explicato, cius sententiam de ratione in tanta negotii difficultate temporumque asperitate tenenda postulaverint. Porro omnibus serio ac mature perpensis, supernique luminis invocato auxilio, SSmus Dominus Noster praesentem Instructionem edi, eaque archiepiscopis et episcopis Bavarici regni declarari latiusque aperiri iussit sensum, quo pro adiunctorum et circumstantiarum diversitate ac gravitate literas die vigesima septima maii millesimo octingentesimo trigesimo secundo datas, oporteat accipere, ne scilicet, quod unice in aedificationem actum a Sede Apostolica luit, id fraude et malitia hostium catholicae religionis in huius detrimentum, iacturam ac ferine destructionem vergat.

Inprimis autem illud palam edicendum voluit Sanctitas Sua, supradictas literas nullam interpretationem seu declarationem suscipere posse, qua parte non modo commemorant sanctissimum illud nostrae religionis dogma, quod extra veram catholicam fidem nemo salvus esse potest, verum etiam statuunt, vel potius antiquos canones explicant, catholicorum cum acatholicis nuptias, tum ob flagitiosam communionem in rebus sacris, tum ob periculum subversionis catholici coniugis pravamque nasciturae sobolis institutionem, illicitas prorsus ac vetitas esse. Hoc ergo fixum, firmum immotumque esse debet, ct quemadmodum catholica Ecclesia ab mixtis illis connubiis semper abhorruit, atque ab omni actu, qui illorum probationem praescferret, perpetuo abstinuit, ita deinceps omnibus archiepiscopis, episcopis, parochis ccterisque sacerdotibus curam animarum in Bavariae regno exercentibus agendum erit, ut easdem nuptias nulla positiva ratione probent, aut suo expresso consensu vel auctoritate confirment, et fideles ab iis ineundis validissime absterreant, adeoque in illorum memoriam revocent, quantam divinae maiestati iniuriam irrogent, et quam crudeliter in se futurosque liberos sint acturi, ubi mixtis nuptiis temere contrahendis se filiosque ipsos periculo committunt.

Post haec SSrhus Dominus Noster archiepiscopis et episcopis Bavarici regni significandum praecepit, literas diei vigesimae septimae maii millesimo octingentesimo trigesimo secundo non ita esse intelligendas, quasi nempe eam omnino excludant tolerantiae rationem prudentiaeque oecono-

BIBLIOTHECA APOSTOLICA VATICANA

imam, qua Apostolica Sedes ea mala patienter dissimulare consuevit, quai vel impediri prorsus nequeunt, vel si impediantur, gravioribus etiam incommodis facile aditum possent patefacere. Siquidem igitur ex temporum, locorum ac personarum conditione matrimonium acatholici viri cum catholica muliere et vicissim absque maioris mali scandalique periculo in religionis perniciem interverti nullo modo possit, tunc sane ad maiora damna et scandala praecavenda abstinendum erit a catholico coniuge censuris in illum nominarim expressis corrigendo, imo vero tolerandum, ut a parocho catholico tum consuetae proclamationes fiant, omni tamen praetermissa mentione religionis illorum, qui nuptias sunt contracturi, tum etiam de factis proclamationibus literae mere testimoniales concedantur, in quibus, si nullum adsit dirimens impedimentum, unice cnuncietur, *nihil prada vetitum Ecclesiae ob impedimentum mixtae religionis matrimonio conciliundo obstare,* nullo addito verbo, ex quo consensus seu approbationis vel levis suspicio sit oritura. Quodsi in Ecclesiae utilitatem et commune animarum bonum cedere posse dignoscatur, huiuscemod' nuptias quantumlibet illicitas et vetitas coram parocho catholico potius quam coram ministro haeretico, ad quem partes facile confugere possent, celebrari: tunc ipse parochus catholicus aliusvc sacerdos, eius vices agens, poterit iisdem nuptiis materiali tantum praesentia, omni excluso ecclesiastico ritu adesse, perinde ac si partes unice ageret mere testis vulgo qualificati, seu auctorizabilis, ita scilicet, ut utriusque confugis audito consensu, deinceps pro suo officio actum valide gestum in matrimoniorum librum referre queat.

His tamen in circumstantiis non impari, imo maiori etiam conatu ac studio ab archiepiscopis, episcopis et parochis elaborandum erit, ut a parte catholica perversionis periculum, quoad fieri potest, amoveatur, ut prolis utriusque sexus educationi in *religione* catholica, qua meliori ratione fas erit, consulatur, atque ut catholicus coniux, sive vir sive foemina, serio admoneatur *de obligatione, qua tenetur, curandi pro viribus* acatholici coniugis conversionem, quod ad veniam *pro commissis criminibus facilius* a Deo obtinendum erit opportunissimum

Ceterum SSmus *Dominus Noster, dum vehementer dolet,* quod ciusmodi tolerantiae ratio pro regno catholicae religionis professione insigni fuerit ineunda: sanctissime coram Eo, cuius *oculis* omnia nuda et aperta sunt, profitetur, se ad eandem tolerantiam ea tantum dc causa adduci, seu verius pertrahi, ne graviora *Ecclesiae* catholicae incommoda obveniant. Idcirco notum persuasumque archiepiscopis et episcopis Bavariae esse vult, haud aliter ipsos ob supradictam *tolerantiam tutos in conscientia fore, quam si id* gesserint, quod *implorato Spiritus S. lumine,* consuerint expedire, aliaque omnia, quae superius enucleata sunt, religiose *impleverint. Atqui illud etiam* praememoratos *episcopos et archiepiscopus monet, enixeque* in Domino obtestatur Sanctitas Sua, ut cautissime *videant, ne ex eiusmodi ipsorum* ratione erga homines mixta connubia *illicite contracturos, contingat,* ut m catholico populo extenuetur memoria canonum, matrimonia *ista detestantium* et constantissimi studii, quo sancta mater Ecclesia filios suos a\< rtcn satagit ah iis in jacturam suarum animarum contrahendis. *Hinc* archiepiscoporum et episcoporum, aliorumque qui sub illis sunt sacrorum pastorum officium erit, flagrantiori in posterum zelo in id incumbere, ut in catholicis eorum curae concreditis sive privatim sive publice instruendis doctrinam et leges Ecclesiae ad eadem connubia pertinentes prudenter simul et sedulo commemorent, carumque custodiam inculcent.

Postremo non potest SSmus Dominus Noster, quin eam cum archiepiscopis et episcopis Bavariae communicet spem, quam iamdiu concepit, luturum nempe, ut serenissimus rex pro avito, quod cum sanguine hausit, catholicae religionis studio mala omnia, quae ex enunciatis superius causis rei catholicae imminent, propulsanda curet, atque adeo fiat, ut sanctissima religio in inclyto Bavariae regno integra vigeat ac perseveret.

[Acta Greg. XVI, vol. I, p. 459-461].

6453.

Secret. Status, instr. 22 maii 1841.

Cum Romanus Pontifex, pro imposito sibi divinitus apostolici officii munere, sacrae doctrinae ac disciplinae integritati cavere studiosissime debeat, non potest non moleste ferre graviterque improbare, quidquid in earum discrimen induci fortasse contingat. Exploratum porro satis superque est. quid Ecclesia de matrimoniis catholicos inter et acatholicos perpetuo senserit. Ipsa nimirum tamquam illicitas planeque perniciosas semper habuit eiusmodi nuptias, tum ob flagitiosam in divinis rebus communionem, tum ob impendens catholico coniugi perversionis periculum pravamquesobolisinstitutionem. Atque huc omnino pertinent antiquissimi canones illas severe interdicentes,[2] et recentiores Summorum Pontificum sanctiones, a quibus speciatim recensendis iuvat abstinere, cum ea abunde sufficiant, quae in rem disseruit insignis memoriae Pontifex Benedictus XIV, in encyclicis literis ad Poloniae regni episcopos,[3] atque in celebratissimo opere, quod de synodo dioccesana inscriptum est. Quod si aliquid de canonum severitate remittens Apostolica Sedes, mixta istiusmodi matrimonia quandoque permisit, id gravibus dumtaxat dc causis aegreque admodum *fecit, et* nonnisi expressa sub conditione de praemittendis opportunis cautionibus, non modo ut coniux catholicus ab acatholico perverti non posset, quin potius ille teneri se sciret ad hunc pro viribus ab errore retrahendum: sed insuper ut proles utriusque sexus ex hisce coniugi is procreanda, in catholicae religionis sanctitate omnino educaretur. Quae certe cautiones in ipsa naturali ac divina lege fundantur, in quam procul dubio gravissime peccat, quisquis se vel futuram sobolcm perversionis periculo temere committat.

Iam vero accepit non ita pridem Sanctissimus Dominus Noster Gregorius divina providentia PP. XVI, per istas dioeceses Austriacae ditionis in foede-

' \d -\i< hiepiscnpos ct Epicopos Austriacae ditionis in foede ratis Germaniae partibus.

2 C. 15, i6. C. XXVIII, t-

3 Cf. x 1H7·

ratis Germaniae partibus abusum passim invaluisse, ut matrimonia catholico.' inter et acatholicos, nulla licet accedente Ecclesiae dispensatione, nec praeviis necessariis cautionibus, per catholicos parochos, benedictione sacrisque ritibus honestarentur. Ac propterea facile intelligitur, quo dolore exinde affici debuerit; maxime cum invectam ita lateque propagatam perspiceret omnimodam mixtarum nuptiarum libertatem, atque adeo magis in dies promotum funestissimum, uti vocant, indifferentismum in religionis negotio intra vastissimae illius ditionis fines, quae catholico nomine tantopere gloriatur. Nec sane sanctissimi, quo fungitur, muneris partes fuisset praetermissurus, si res ante innotuisset. Hanc autem pontificii silentii causam ex eo etiam pronum est conficere, quod vel nuperis temporibus nulla prorsus, ad promiscuas nuptias istic ineundas, apostolica dispensatio fuerit concessa, nisi praescriptis necessariis conditionibus iniunctisque regulis, quae ex S. Sedis instituto servari consueverunt.

Inter haec tamen non parum solatii Sanctitati Suae allatum est, quod una pariter noverit, plerumque earumdem dioecesium antistites, permotos praesertim apostolicis in rem ipsam declarationibus, ad alias regiones spectantibus, pastorali sollicitudine incubuisse ad praxim illam, uti Ecclesiae principiis ac legibus adversantem pro viribus tollendam. Proinde debitas rependens laudes ipsorum zelo, Sanctissimus Dominus, eos hortari ac vehementius etiam excitare non desistit, ut constanti studio pergant catholicae Ecclesiae doctrinam ac disciplinam tueri, solertissime curantes, ne pravus usus reviviscat, atque ubi adhuc superest illius germen, funditus eradicetur.

Verum non potuit Sanctitas Sua non mature respicere ad maximas difficultates et molestias, quibus memorati antistites subditusque iis clcms identidem premuntur; quemadmodum liquet cx literis, quas archiepiscopi earum regionum ad ipsam Sanctitatem Suam miserunt, opportunum super gravissimo hoc negotio apostolicac auctoritatis auxilium atque adiumentum implorantes. Cupiens hinc, salvis catholicae doctrinae principiis, unde nec minimum deflectere fas est, quantum pro supremi apostolatus munere valeat, subvenire difficilibus istarum dioecesium circumstantiis, ortasque inde antistitum angustias minuere, eam ibidem statuit adhibendam et praesenti instructione significandam tolerantiae prudentiaeque rationem, qua Apostolica Sedes mala illa patienter solet dissimulare, quae vel impediri omnino nequeunt, vel si impediantur, funestioribus etiam incommodis facilem aditum possunt patefacere.

Si quidem igitur in praedictis dioecesibus quandoque fiat, ut, conantibus licet contra per debitas suasiones hortationesque sacris pastoribus, catholicus vir aut mulier in contrahendi mixti matrimonii citra necessarias cautiones sententia persistat, et aliunde res absque gravioris mali scandalique periculo in religionis perniciem interverti plane non possit; simulque in Ecclesiae utilitatem et commune bonum vergere posse agnoscatur, si huiuscemodi nuptiae, quamtumvis illicitae ac vetitae, coram catholico parocho potius, quam coram ministro acatholico, ad quem partes facile fortasse con lugerent, celebrentur; tunc parochus catholicus aliusve sacerdos,eius vice tungens, poterit iisdem nuptiis, materiali tantum praesentia, excluso quovis ecclesiastico ritu, adesse, perinde ac si partes unice ageret meri testis, ut aiunt, qualifient! seu auctorizabilis, ita scilicet ut, utriusque coniugis audito consensu, deinceps pro suo officio actum valide gestum in matrimonionim librum referre queat. His tamen in circumstantiis haud impari, immo impensiori etiam conatu et studio per praenunciatos antistites et parochos elaborandum erit, ut a catholica parte perversionis periculum, quoad fieri possit, amoveatur; ut prolis utriusque sexus eductioni in religione catholica, quo meliori liceat modo, prospiciatur; atque ut coniux catholicae fidei adhaerens, serio admoneatur de obligatione, qua tenetur, curandi pro riribus acatholici coniugis conversionem, quod ad veniam patratorum criminum facilius a Deo obtinendam erit opportunissimum.

Ceterum Sanctissimus Dominus intime dolens, quod haec tolerantiae ratio erga ditionem catholicae fidei professione insignem fuerit ineunda, antistites ipsos per viscera lesu Christi, cuius personam in terris gerit, tota animi contentione obtestatur, ut id demum in tam gravi negotio agere studeant, quod, implorato Spiritus Sancti lumine, istiusmodi fini revera consuerint respondere: atque illud una simul satagant, ne tali tolerantiae ratione erga homines mixta connubia illicite contracturos contingat, ut in catholico populo extenuetur memoria canonum, ea matrimonia detestantium, ct constantissimae curae, qua Sancta Mater Ecclesia filios suos avertere studet ab illis in suarum animarum iacturam contrahendis. Quare corumdcm antistitum et parochorum erit, in erudiendis sive privatim sive publice fidelibus, flagrantiori in posterum zelo doctrinam et leges ad ea connubia pertinentes commemorare, accuratamque illarum custodiam iniungerc. Quae quidem omnia ex spectata ipsorum religione, fide, et in b. Petri Cathedram reverentia Sanctitas Sua sibi certissime pollicetur.

Datum Romae dic vigesima secunda maii anno Domini millesimo octingentesimo quadragesimo primo. — A Card. Lambruschini.

Sanctissimus Dominus Noster Gregorius divina providentia PP. XVI attente respiciens ad graves causas expositas in literis ad Sanctitatem Suam nuperrime datis ab archiepiscopo et episcopis regni Galiciac Austriacae, eorumque precibus benigne annuens, praesentem instructionem ad memoratas etiam regiones extendit.

Datum Romae dic decima sexta iul. anno Domini millesimo octingentesimo quadragesimo secundo. - A. Card. Lambruschini.

[Acta Greg. XVI, vol. III, p. 132-134].

6454.

Secret. Status, instr. 15 nov. 1858.

Etsi Sanctissimus Dominus Noster Pius IX Pontifex Maximus gravissimis causis impulsus aliquod immutandum esse censucrit in formula dispensationum, quae ab hac Apostolica Sede conceduntur ad mixta ineunda

' Ad omnes Episcopos.

iw. *VIU.* at

matrimonia... tamen idem Summus Pontifex de universi Dominici gregis salute, sibi divinitus commissa, vel maxime sollicitus, pro Apostolici ministerii sui munere non potest non summopere inculcare omnibus Archiepiscopis, Episcopis, aliisque locorum Ordinariis, ut sanctissima catholicae Ecclesiae de hisce coniugiis documenta integra, et inviolata religiosissime serventur. Omnes enim norunt, quid ipsa catholica Ecclesia de huiusmodi catholicos inter ct acatholicos nuptiis constanter senserit, cum illas semper improbaverit, ac tamquam illicitas planeque perniciosas habuerit, tumob fkgitiosam in divinis communionem, tum ob impendens catholico coniugi perversionis periculum, tum ob pravam sobolis institutionem. Atque huc omnino pertinent antiquissimi canones ipsa mixta connubia severe interdicentes, 1 ac recentiores Summorum Pontificum sanctiones, de quibus immortalis memoriae Benedictus XIV loquitur in suis Encyclicis Litteris ad Poloniae Regni Episcopos,2 atque in celeberrimo opere, quod *de Synodo Dioecesana* inscribitur. Hinc porro evenit ut haec Apostolica Sedes, ad quam unice spectat potestas dispensandi super huiusmodi mixtae religionis impedimento, si de canonum severitate aliquid remittens, mixta haec coniugia quandoque permiserit, id gravibus dumtaxat de causis aegre admodum fecit, et nonnisi sub expressa semper conditione de praemittendis necessariis, opportunisque cautionibus, ut scilicet non solum catholicus coniuxab acatholico perverti non posset, quin imo catholicus ipse coniux teneri se sciret ad acatholicum pro viribus ab errore retrahendum: verum etiam, ut universa utriusque sexus proles ex mixtis hisce matrimoniis procreanda in sanctitate catholicae religionis educari omnino deberet. Quae quidem cautiones remitti, seu dispensari nunquam possunt, cum in ipsa naturali, ac divina lege fundentur, quam Ecclesia, et haec Sancta Sedes sartam tectamque tueri omni studio contendit, ct contra quam sine ullo dubio gravissime peccant, qui promiscuis hisce nuptiis temere contrahendis, se ac prolem exinde suscipiendam perversionis periculo committunt. Insuper in tribuendis huiusmodi dispensationibus, praeter enunciatas cautiones, quae praemitti semper debent, et super quibus dispensari ullo modo nunquam potest, adiectae quoque fuere conditiones, ut haec mixta coniugia extra Ecclesiam, et absque parochi benedictione ulloque alio ecclesiastico ritu celebrari debeant. Quae quidem conditiones eo potissimum spectant, ut in catholicorum animis nunquam obliterctur memoria tum Canonum, qui istiusmodi mixta matrimonia detestantur, tum constantissimi illius studii, quo Sancta Mater Ecclesia nunquam destitit filios suos avertere, ac deterrere ab iisdem mixtis coniugiis in eorum et futurae prolis perniciem contrahendis.

Iam vero quod attinet ad praedictas conditiones, de his nempe mixtis nuptiis extra Ecclesiam, ct sine parochi benedictione, alioque sacro ritu celebrandis, cum conditiones ipsae in plurimis similium dispensationum rescriptis clare aperteque fuerint cnunciatae, in aliis vero permultis rescriptis haud explicite expressae, quamvis iisdem rescriptis implicite contine-

rentur, idcirco Sanctissimus Dominus Noster, pro summa ac singulari sua prudentia, hanc formularum varietatem de medio tollendam existimavit, ac iussit in posterum, unam eamdemque formulam esse adhibendam ab omnibus Congregationibus, per quas haec Apostolica Sedes dispensationes super hoc mixtae religionis impedimento concedere solet. Itaque, rebus omnibus maturo examine perpensis, temporumque ratione habita, et iis consideratis, quae a pluribus Episcopis exposita fuere, atque in consilium adhibitis nonnullis S. R. E. Cardinalibus, idem Sanctissimus Dominus Xoster constituit, in harum dispensationum concessione utendam esse formulam illius rescripti, quo etiamsi conditione praedicta de mixtis hisce coniugiis extra Ecclesiam, et absque parochi benedictione, alioquc ecclesiastico ritu celebrandis haud aperte declarantur, tamen implicite continentur. Ac Sanctitas Sua omnes Archiepiscopos, Episcopos, aliosque loconim Ordinarios vehementer in Domino monet, hortatur, et excitat, eisque mandat, ut cum ipsi in posterum huius rescripti formula ab hac Sancta Sede obtinuerint facultatem dispensandi super impedimento mixtae religionis, in eadem facultate exsequenda nunquam desistant omni cura, studioque advigilare, ut sedulo quoque impleantur conditiones de mixtis hisce matrimoniis extra Ecclesiam, et absque parochi benedictione, alioque ecclesiastico ritu celebrandis. Quod si in aliquibus locis sacrorum Antistites cognoverint, easdem conditiones impleri haud posse, quin graviora exinde oriantur damna ac mala, in hoc casu tantum Sanctitas Sua ad huiusmodi maiora damna ac mala vitanda, prudenti eorumdem sacrorum Antistitum arbitrio committit, ut ipsi, salvis firmisque semper, ac perdiligenter servatis cautionibus de perversionis periculo amovendo a coniuge catholico, de conversione acatholici coniugis ab ipso coniuge catholico pro viribus procuranda, deque universa utriusque sexus prole in sanctitate catholicae religionis omnino educanda, indicent quando commemoratae conditiones de contrahendis mixtis hisce nuptiis extra Ecclesiam, et absque parochi benedictione impleri minime possint, et quando in promiscuis hisce coniugiis ineundis tolerari queat mos adhibendi ritum pro matrimoniis contrahendis in dioecesano Rituali legitime praescriptum, exclusa tamen semper Missae celebratione, ac diligentissime perpensis omnibus rerum, locorum, ac personarum adiunctis, atque onerata ipsorum Antistitum conscientia super omnium circumstantiarum veritate, et gravitate. Summopere autem exoptat Sanctitas Sua ut iidem sacrorum Antistites huiusmodi indulgentiam, seu potius tolerantiam eorum arbitrio et conscientiae omnino commissam, maiori, quo fieri potest, silentio ac secreto servent. Cum vero contingere possit, ut iidem Antistites nondum fuerint exequuti illa similium dispensationum rescripta, quae ipsis ante hanc Instructionem concessa fuere, idcirco ad omnes dubitationes amovendas Sanctitas Sua declarandum esse iussit, eosdem Antistites hanc Instructionem sequi debere in commemoratis excquendis rescriptis.

Nihil vero dubitat Sanctissimus Dominus Noster, quin omnes sacrorum Antistites ob spectatam eorum religionem, pietatem, ct pastoralis muneris officium pergant flagrantiori usque zelo catholicos sibi concreditos a mixtis

BIBUOTHFXX

hisce coniugiis avertere, eosque accurate edocere catholicae Ecclesiae doctrinam, legesque ad eadem coniugia pertinentes, atque eidem Sanctissimo Domino Nostro persuasissimum est, ipsos sacrorum Antistites prae oculis semper habituros Litteras et Instructiones, quae a suis felicis recordationis Praedecessoribus, ac praesertim a Pio VI,[1] Pio VII,[2] Pio VIII[3] et Gregorio X\ I I de hoc gravissimo sane argumento, maximique momenti negotio ad plures catholici Orbis Episcopos scriptae fuerunt.

1 Cf. N. 471.
2 Cf. N. 477-
3 Cf. N. 482, 6451.

[1] Cf. N. 484, 497, 6452, 6453. – Instructio ad Primatem, Archiepiscopos et Episcopos in Hungariae Regno: Memores *officii, quo assidue* tenentur advigilare, ut catholicae fidei puritas et sacrae disciplinae integritas nihil unquam detrimenti capiat, Hungarici regni antistites ubi primum animadverterunt invectam illic praxim benedicendi ac religiosis ritibus honestandi matrimonia, quae catholicos inter et acatholicos nulla praevia Ecclesiae dispensatione, neglcctisquc necessariis cautionibus, iniri consueverant, utpote sanctissimis religionis nostrae principiis et canonum statutis repugnantem, diutius citra grave periculum tolerari non posse, omnem unanimiter curam atque operam impendere non distulerunt nd opportuna tanto huic malo remedia comparanda. At sicuti lactandum ipsis fuit *de fideli parochorum* et reliqui cleri studio in pastoralibus documentis monitisque perficiendis: ita pariter praesenserunt quot quantisque difficultatibus ac molestiis sesc atque illos his de causis obiicerent. Eiusmodi namque praesunt dioecesibus, ubi aratholicorum pars catholicorum saepe numerum exaequat et nonnunquam etiam excedit, atque adeo tales inibi leges vigent, quibus ratione inductae pridem utrinque civilium iurium aequalitatis, et consilio tuendae publicae pacis ac quietis, libertatem mixtas nuptias ineundi fovent, proindeque cum canonicis, ea de re, sanctionibus conciliari minime possunt. Nec reapse multum abfuit ut in maximas redigerentur angustias; cum ex una parte nequirent Dei Ecclesiaeque causam prodere, ex altera vero violatae legis patriae perturbatique inde ordinis, tam ipsi quam inferiores sacrorum ministri insimularentur. In hac difficili conditione positi, coque insuper spectantes, ut imminentia catholicae religioni graviora incommoda prudenter averterent, subditumque sibi clerum adversariorum iurgiis ac vexationibus eriperent, necnon iis potissimum ex leviori sexu prospicerent, quae ob negatam omnino illicitis suis nuptiis catholici sacerdotis praesentiam, a fide facile essent defecturae; in sententiam devenerunt tolerandi ex praesumpto Sedis Apostolicae assensu, ut parochi iisdem nuptiis, siquidem absque maioris mali *periculo interverti non possent,* passive tantum, exclusisque penitus sacris ritibus, adessent. Mox autem re ad ipsani Sanctam Sedem obsequentissime delata, fusiusque expositis angustiis, quae ex ingravescentibus in dies impedimentis clero ridentur impendere, tum per litteras ad Ssmurn Dominum Nostrum Gregorium PP. X\ I, communi nomine datas, tum per legatum huc votorum suorum interpretem episcopum Csanadicnsem, initi ab se consilii rati habitionem, stmulque opportunum super universo hoc negotio apostolicae auctoritatis auxilium atque adiumenturn magni cum animi sollicitudine implorarunt.

Porro Sanctitas Sua, singulis, matura consideratione, perpensis, auditoque suffragio Ernorum S R. E. Cardinalium ex S. Congregatione Extraordinariis Ecclesiae Negotiis praeposita, summopere studens, salvis catholicae doctrinae *principiis, unde nec* minimum deflectere fas est, quantum pro supremi apostolatus munere possit, subvenire postulantium eorum antistitum angustiis, et molestas quibus premuntur difficultates minuere, maxime vero tristiora m religionem et Ecclesiam, mala praecavere, primum quidem debitas rependit laudes clacri ipsorum zelo in illicita, de qua dicuun est, praxi toleranda, eosque vehementius cxcitavii ad firmiorem usqu< in s;du(*ri proposito* constantiam: deinde susceptam per eosdem tolerantiae rationem ratam censuit habendam. Hinc rescribens ad memoratas nuper bit'. , mkrari posse d<clara\it, ut quoties cx temporum, Jocorum ac personarum conditionc, matrimonium acatholici *viri cum* catholica muliere, et ricissim, omissis licet nece-

[1] Haec Amplitudini Tuae erant significanda iussu ipsius Sanctissimi Domini Nostri Pii Papac IX, cui nihil potius, nihil antiquius est, quam ut anis cautionibus, sine graviori discrimine nequeat impediri; atque insuper Ecclesiae utihuti communique bono expedire videatur, si illud quantumvis vetitum et illicitum, coram atholico parocho potius quam coram ministro acatholico, ad quem partes facile confugerent contrahatur; idem catholicus parochus, aliusve sacerdos eius vice fungens, matrimonio ipsi materiali tantum praesentia, nullo adhibito ecclesiastico ritu, intersit, perinde ac si partes unice agat meri testis, ut aiunt, *qualificati* seu *auctorizabilis;* ita scilicet ut, utriusque ooniugis audito consensu, deinceps pro suo officio actum valide gestum *in matrimoniorum librum* valeat referrre. Quibus tamen in circumstantiis apposite subdidit, non impari, immo maiori etiam, conatu ac studio ab episcopis et parochis elaborandum fore, ut a catholica parte perversionis periculum, quoad fieri poterit, amoveatur, ut universae prolis educationi, quo meliori liceat modo, cautum sit, utque catholicae religioni adhaerens, coniux serio admoneatur de obligatione curandi pro viribus conversionem acatholici coniugis; quippe quod ad patratorum criminum veniam a Deo facilius impetrandam apprime conducat.

Permotus praeterea SSmus Dominus Noster iis, quae in praenunciatis literis perHungaricos Antistites addebantur; quaeque cx ipsorum sensu uberius expressit Episcopus Qsanadiensis, tali nempe providentiae forma haud satis mederi multiplici regionum necessi ati, ncc auferri suarum et cleri anxietatum causas, habita praesertim ratione nuptiarumquas ob denegatum etiam ex defectu cautionum catholici parochi benedictionem coram acatholico ministro iniri contingat; alia nonnulla pari benignitate decrevit super mixtis connubiis in Hungariae regno et magno 'i'ransylvaniae ducatu indulgenda seu toleranda, taque praesenti instructione Primati, Archiepiscopis et Episcopis eiusdem regni pontificio nomine significatur, si recensitae superius circumstantiae in re, de qua agitur, intercesserint, pati ipsos ulterius posse, ut a parocho catholico tum consuetae proclamationes fiant, omni tatnen praetermissa mentione circa religionem illorum qui nuptias sint contracturi, tum etiam de peractis hisce proclamationibus litcrac mere testimoniales concedantur, in quibus (dummodo nullum adsit dirimens impedimentum) unice enuncietur, nil aliud, praeter Ecclesiae vetitum ob mixtae religionis impedimentum, conciliando matrimonio obstare, nullo prorsus addito verbo, unde consensus aut adprobationis vel levis suspicio sit oritura. Quod autem attinet ad connubiorum istorum coram acatholico ministro, seu non servata Cone. 1'rid. forma, celebrationem, erit omnino sacrorum praesulum ac parochorum studiosissime instare, atque in caritate Dei et patientia Christi partem catholicam hortari ac monere, ut illam nimirum ab tanti scandali turpitudine, quantum possint, absterreant. Si quidem vero huiusmodi ipsorum monitis atque hortamentis nihil, quod absit, prof'cicntibus, mixta matrimonia ea ratione fuerint inita; inspectis tam praeteritis quam praesentibus locorum, dc quibus sermo est, peculiaribus circumstantiis, erunt ab episcopis et parochis prudenter dissimulanda, ct, quamvis illicita, pro validis habenda; nisi tamen canonicum aliunde officiat dirimens impedimentum, seu in nuptiarum celebratione appositae fuerint conditiones substantiae matrimonii cx catholica doctrina repugnantes. Ceterum quocumque demum modo mixta haec matrimonia citra Ecclesiae dispensationes et necessarias cautiones, sive per passivam parochi catholici praesentiam, sive coram acatholico ministro contracta fuerint; illud episcopis ct parochis Sanctitas Sua magnopere commendat, ut omni pastorali sollicitudine catholicum coniugem ad patratae culpae detestationem congruamque poenitentiam opportune conentur excitare, cumque solerter adducant ad obligationes implendas, quibus gravissime tenetur, illam praesertim, quae est de catholica universae prolis educatione impense curanda. Quae si cx voto contingant, adeoque constet, eum revera resipuisse, paratumque esse ad opportunam, quoad valuerit, scandali reparariont-m. tunc sane poterit ipse sacramentorum Ecclesiae particeps fieri, quemadmodum respondens die decima tertia iulii millesimo septingentesimo octogesimo secundo archiepiwopo Mcchliniensi sa. me. Pius VI in rem adnoravi. (Cf. N. 47,).

Ditum Romae dic trigesima aprihs nnno Uomim millesimo octingentesimo quadragesimo primo.-A. Card. i,nmbruschini..-Ac<a *(irep.* XVI, vol. III, p. 12S, (a6.

catholicae Ecclesiae doctrina, ac disciplina ubique illibata custodiatur ac servetur.

[Collectanea S. C. de Prop. Eide, vol. I, n. 1169].

6455.

Secret. Status, litt. 7 iul. 1890.

Eminentia Tua (ï4r<7?/ep. *Strigonien.)* nomine Hungariae Episcopatus duas proponebat quaestiones: « 1. An tolerari possit, ut parochi catholici pareant praecepto sibi imposito per epistolam circularem, ut denuncicnt ministris heterodoxis baptismos infantium qui ex matrimoniis mixtis nascuntur. — 2. An post eamdem epistolam circularem liceat Episcopis Hungariae uti facultate sibi a S. Sede concessa dispensandi ab impedimento mixtae religionis ». — In re tam gravi Summus Pontifex mandavit ut praedicta dubia iudicio subiicerentur peculiaris Congregationis Emorum Cardinalium qui considerate perpensa utraque quaestione, ad primam ne^· *tive* responderunt; quoad alteram pertinet, item *negativum* dedere responsum, nisi hae duae simul conditiones existant: Prima in eo est, ut tam pars catholica quam acatholica formaliter omnes praestet cautiones quae naturali et divino iure in matrimoniis mixtis exiguntur; Altera est, ut moraliter certi sint Episcopi de sponsionum sinceritate eorumque implemento, non obstantibus litteris circularibus a gubernio datis. Has PP. Emorum responsiones Summus Pontifex probavit, et ratas habuit.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1731].

6456.

Secret. Status, 26 dec. 1913.

Completa nuper editione voluminum quae *Acta Pii X* inscribuntur, ad dubitationem quamlibet praecavendam de legitima promulgatione Pontificiarum constitutionum ac legum in iis insertarum; SSmus Dnus noster Pius divina providentia PP. X, referente me infrascripto Cardinali a Secretis Status, decernere dignatus est: omnes ac singulas Constitutiones ac leges, in quatuor praedictorum *Actorum* voluminibus contentas, plenissime promulgatas atque idcirco ratas firmasque habendas esse, perinde ac si in commentario officiali *Acta Apostolicae Sedis* insertae verbo ad verbum fuissent. Contrariis quibusvis, etiam speciali ac individua mentione dignis, minime obstantibus.

[Acta Ap. Sedis, vol. V, p. 558].

6457.

Secret. Status, 8 maii 1916.

SS. D. N. Benedictus Divina Providentia Papa XV, Secum animo reputans, quantopere deceat rectius aptiusque ordinari nomina, quibus ad hunc diem, pro sua ipsorum dignitate, appellari consueverunt quotquot Romani Pontificis personam in exteris regionibus gererent, itemque aliqua honoris accessione cos ornari qui, etsi titulum gradumque Nuntiorum Apostolicomm non obtinent, legatione tamen stabili apud exteros rerum publicarum gubernatores funguntur, referente me infra scripto Cardinali a Secretis Status, decernere dignatus est, ut hi omnes, in posterum, *Internuntii Apostolici* nuncupentur, et *Delegati Apostolici,* ii dumtaxat dicantur qui, licet personam Pontificis sustineant, charactere tamen diplomatico, quem vocant. omnino carent.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

[Acta Ap. Sedis, vol. VIH, p. 213].

18. - SECRETARIA BREVIUM APOSTOLICORUM.

6458.

Secret. Brevium, litt. 5 iul. 1881.

Ove non si tratti di Confraternité erette in insigni santuari, non suole concedersi il titolo di Arciconfraternita colla facoltà di aggregare fuori della diocesi; 0 dclla provincia ecclesiastica sc il Sodalizio si trova istituito nella diocesi del Metropolitano.

[Collectanea S. C. ‹Ie l'rop· Fide· vol· π› n· 555]·

19,- VARIAE REGULAE IN CURIA ROMANA SERVANDAE.

6459.

Lex propria S. R. Rotae et Signature Ap., 29 iun. 1908.

TITULUS I.

SACRA ROMANA ROTA

Cap. I. - De constitutione Sacrae Romanae Rotae

Can. 1.

§1. Sacra Romana Rota decem Praelatis constat a Romano Pontifice electis, qui Auditores vocantur.

§2. Hi sacerdotes esse debent, maturae aetatis, laurea doctorali saltem in theologia et iure canonico praediti, honestate vitae, prudentia et iuris peritia praeclari.

§3. Cum aetatem septuaginta quinque annorum attigerint emeriti evadunt, et a munere iudicis cessant.

Can. 2.

§1. Sacra Rota Collegium constituit, cui praesidet Decanus, qui primus est inter pares.

§2. Auditores post Decanum ordine sedent ratione antiquioris nominationis, et in pari nominatione, ratione antiquioris ordinationis ad sacerdotium, ct in pari nominatione et ordinatione presbyterali, ratione aetatis.

§ 3. Vacante dccanatu, in officium Decani ipso iure succedit qui primam sedem post Decanum obtinet.

Can. 3.

§ i. Singuli Auditores, probante rotali Collegio et accedente consensu Summi Pontificis, eligant sibi unum studii adiutorem, qui laurea doctorali iuris saltem canonici in publica universitate studiorum, vel facultate a Sancta Sede recognitis donatus sit, et religione vitaeque honestate praestet.

§2. Adiutor in suo munere explendo de mandato sui Auditoris agere debet, et manet in officio ad eiusdem nutum.

Can. 4.

§1. Erunt insuper in sacra Rota promotor iustitiae pro iuris et legis tutela, et defensor sacri vinculi matrimonii, professionis religiosae ct sacrae ordinationis.

BIVRA

§2. Hi sacerdotes esse debent, laurea doctorali in theologia et in iure saltem canonico insigniti, maturae aetatis, et prudentia ac iuris peritia praestantes.

§3. Eligentur a Summo Pontifice, proponente rotali Auditorum Collegio.

Can. 5.

§ i. Constituentur etiam notarii, quot necessarii sunt pro actibus sacrae Rotae rogandis, qui praeterea actuarii et cancellarii munere in sacro tribunali fungentur.

§ 2. Duo saltem ex his erunt sacerdotes: et in causis criminalibus clericorum vel religiosorum his dumtaxat reservatur notarii et actuarii munus.

§ 3. Gmnes eligentur a Collegio rotali ex concursu iuxta regulam pro ceteris Sanctae Sedis officiis datam: eorumque electio confirmanda erit a Summo Pontifice.

Can. 6.

§ i. Unus vel duo laici maturae aetatis et probatae vitae constituentur pro custodia sedis et aulae sacrae Rotae, qui, quoties neccsse sit, cursorum et apparitorum officia praestabunt.

§ 2. Eligentur a rotali Collegio cum suffragiorum numero absolute maiore.

Can. 7.

§1. Singuli sacrae Rotae Auditores, post nominationem, antequam iudicis officium suscipiant, coram universo Collegio, adstante uno ex notariis sacri tribunalis, qui actum rogabit, iusiurandum dabunt de officio rite et fideliter implendo.

§ 2. Idem iusiurandum dabunt singuli adiutores Auditorum, et tribunalis administri coram sacrae Rotae Decano, adstante pariter uno cx notariis.

Can. 8.

In re criminali, in causis spiritualibus et in aliis, quando ex revelatione alicuius actus praeiudicium partibus obvenire potest, vel ab ipso tribunali secretum impositum fuit, Auditores, adiutores Auditorum et tribunalis administri tenentur ad secretum officii.

Can. 9.

§ i Auditores qui secretum violaverint, aut ex culpabili negligentia vel dolo grave litigantibus detrimentum attulerint, tenentur de damnis: ct ad instantiam partis laesae, vel etiam cx officio, Signaturae Apostolicae iudicio a SSfho confirmato, puniri possunt.

§ 2. Tribunalis administri ct adiutores Auditorum, qui similia egerint, pariter tenentur de damnis; et ad instantiam partis laesae, aut etiam cx officio rotalis Collegii iudicio, pro modo damni ct culpae puniri possunt.

Can. 10.

§1. Declaratio fidelitatis exemplarium cum autographo a notariis fieri potest ad instantiam cuiuslibet petentis.

§ 2. Extrahere vero documenta ex archivio, iliaque petentibus communicare, notarii non possunt nisi de mandato Praesidis turni, coram quo causa agitur, si ad effectum causae documentum postuletur: de mandato Decani, si aliquod documentum ob alium finem requiratur.

Can. ii.

Sacra Rota, duabus formis ius dicit, aut per *lurnos* trium Auditorum, aut videntibus omnibus, nisi aliter pro aliqua particulari causa Summus Pontifex statuerit sive ex se, sive ex consulto sacrae alicuius Congregationis.

Can. 12.

§ i. 'Turni hoc ordine procedent. Primus turnus constituitur ex tribus ultimis Auditoribus; secundus et tertius ex sex praecedentibus: quartus exdecano et duobus ultimis Auditoribus, qui denuo in turni seriem redeunt; quintus ct sextus turnus ex Auditoribus sex qui praecedunt: septimus ex Subdecano et Decano rotali una cum ultimo Auditore, qui mrsus in seriem venit; denique octavus, nonus et decimus turnus ex novem reliquis Auditoribus: et sic deinceps, servata ea vice perpetuo.

§2. I urni in indicando sibi invicem succedunt iuxta ordinem temporis, quo causae delatae sunt ad sacrae Rotae tribunal.

§3. Si, indicata iam ab uno turno aliqua causa, opus sit secunda sententia, causam videt turnus qui proxime subsequitur, etsi hic aliam causam iuxta superiorem paragraphum indicandam assumpserit. Et si opus sit tertia sententia, eodem modo turnus, qui duos praecedentes proxime subsequitur, causam videndam suscipit.

§4. In unoquoque turno, seu Auditorum coetu, Praeses est semper Auditor cui prior locus competit.

§5. Si quis infirmitate aut alia iusta causa impeditus partem in indicando in suo turno habere non possit, praevio Decani decreto, eum supplet primus .Auditor liber, non proximi quidem turni, sed alterius subsequentis.

Quod si opus sit tertia rotali sententia, impeditum Auditorem supplet decimus Rotalis, vel alius qui partem in tribus tumis non habet.

§6. Auditor ob impedimentum alterius Rotalis suffectus, etsi senior, Praeses turni esse non potest, quoties causa iam coepta sit, et Praeses alius constitutus.

Can. 13.

Circa vacationes rotale tribunal eiusque administri eadem utentur regula ac cetera Sanctae Sedis Officia.

Cap. II. – De competentia sacrae Romanae Rotaf

§ i. Sacra Rota indicat in prima instantia causas, quas sive motu proprio, sive ad instantiam partium Romanus Pontifex ad suum tribunal avocaverit, et sacrae Rotae commiserit; casque, si opus sit, ac nisi aliter cautum sit in commissionis rescripto, iudicat quoque in secunda et in tertia instantia, ope turnorum subsequentium iuxta praescripta can. 12.

§ 2. Iudicat in secunda instantia causas quae a tribunali Emi Urbis Vicarii et ab aliis Ordinariorum tribunalibus in primo gradu diiudicatae fuerint, et ad Sanctam Sedem per appellationem legitimam deferuntur. Itemque eas iudicat, si opus sit, etiam in tertia iuxta modum in can. 12 praescriptum.

§ 3. Iudicat denique in ultima instantia causas ab Ordinariis et ab aliis quibusvis tribunalibus in secundo vel ulteriori gradu iam cognitas, quae in rem indicatam non transierint, et per legitimam appellationem ad Sanctam Sedem deferuntur.

§ 4. Videt quoque de recursibus pro restitutione in integrum a sententiis quibusvis, quae transierint in rem indicatam ct remedium invenire non possunt apud indicem secundae instantiae iuxta titulum *De rest, in integr.;* dummodo tamen non agatur de re indicata ex sententia sacrae Romanae Rotae: et in his iudicat tum de forma, tum de merito.

Can. 15.

Causae maiores, sive tales sint ratione obiecti, sive ratione personarum, excluduntur ab ambitu competentiae huius tribunalis.

Can. 16.

Contra dispositiones Ordinariorum, quae non sint sententiae forma iudiciali latae, non datur appellatio seu recursus ad sacram Rotam; sed earum cognitio sacris Congregationibus reservatur.

Can. 17.

Defectus auctoritatis sacrae Rotae in videndis causis, de quibus in duobus canonibus praecedentibus, est absolutus, ita ut ne obiter quidem de his cognoscere queat, et si tamen sententiam proferat, haec ipso iure sit nulla.

Cap. III. – De modo iudicandi sacrae Romanae Rotae

Can. 18.

§ i. Partes per sc ipsae possunt se sistere et iura sua dicere coram sacra Rota.

§ 2. Si quem tamen sibi assumant advocatum, hunc eligere debent inter approbatos iuxta tit. III huius legis.

§3, Advocatus, aut qua consultor et adsistens, aut qua patronus, cui usa defendenda ex integro commissa maneat, a parte eligi potest: in utroque casti tradi ei debet mandatum in scriptis, quod exhibendum est tribunali, rt servandum in actis.

§4. Advocatus ad adsistendum assumptus tenetur clientem instruere, prout et quatenus opus sit, de regulis ct usu sacri tribunalis, opportuna consilia de modo agendi eidem praebere, et defensionem ac responsionem cum eo subsignare.

§5. Si partes per se ipsae etiam cum adsistente advocato ut in §3. defensionem suam suscipiant, uti possunt in defensionis ct responsionis scriptura vernacula lingua a sacro tribunali admissa.

§6. In quolibet tamen casu unica semper esse debet defensionis et responsionis scriptura, hoc est aut partis aut eius patroni: numquam vero duplex, id est utriusque.

Can. 19.

§1. Cum ad sacrae Rotae protocollum pervenerit appellatio aliqua, aut commissio iudicandi aliquam causam in forma ordinaria, appellationis libellus aut litterae commissoriae ex Decani mandato transmittuntur Auditorum turno, ad quem spectat iudicium in ordine et vice sua iuxta praecedentem can. 12; turnus autem, assumpta causa, procedit ad eius examen iuxta ordinarias iuris normas.

§2. Quod si commissio iudicandi facta sit, non in forma ordinaria, sed speciali, idest videntibus quinque, vel septem, vel omnibus Auditoribus, aut dumtaxat pro voto; sacra Rota servare in primis debet commissionis formam iuxta tenorem rescripti, et in reliquis iuxta regulas iuris communis tl sibi proprias procedere.

Can. 20.

Quoties quaestio in sacra Rota fiat circa exsecutionem provisoriam alicuius sententiae aut circa inhibitionem exsecutionis, res inappellabili sententia a solo Praeside turni, ad quem iudicium causae in merito spectaret, est definienda.

Can. 21.

Praeses turni, seu Auditorum coetus, qui tribunal constituit, per se est etiam Ponens seu relator causae. Quod si iustam habeat rationem declinandi hoc officium, auditis ceteris turni seu coetus Auditoribus, suo decreto statuet qui vice sua Ponentis munus suscipiat.

Can. 22.

§1. Si in aliqua causa opus sit instructione processus, instructio fiat iuxta receptas canonicas regulas.

\ 2 Ponens autem seu relator non potest simul esse causae instructor, sed hoc officium a Decano debet demandari alicui Auditori alterius turni.

BIBLIOTIUSk m

Can. 23.

§ i. Causa coram sacra Rota introducta et instructa, actor, vel etiam conventus, si ipsius intersit, Ponentem rogabit ut diem dicat alteri parti pro contestatione litis, seu concordatione dubiorum.

§ 2. Ponens, vel eius studii adiutor, in calce libelli diein constituet. Quod in exemplari authentico alteri parti communicari statim debet.

Can. 24.

§ i. Si die assignata pro concordatione dubiorum pars in ius vocata non comparcat, et legitimam excusationem absentiae dare negligat, contumax declarabitur, et dubiorum formula ac dies propositionis causae, ad postulationem partis praesentis et diligentis, cx officio statuetur: idque statim ex officio notum fiet alteri parti, ut, si velit, excipere possit contra dubiorum formulam, et a contumacia se purgare, constituto ad hoc a Ponente vel cius studii adiutore congruo temporis termino.

§ 2. Si partes praesentes sint, et conveniant in formula dubii atque in die propositionis causae, et Ponens vel cius adiutor ex parte sua nil excipiendum habeant, dabitur opportunum decretum quo id constabiliatur.

§3. Si vero partes non conveniant in formula dubii, aut in die propositionis causae: itemque si Ponens vel eius adiutor censeant acceptari non posse partium conclusiones, definitio controversiae reservatur iudicio totius turni; qui quaestione incidental! discussa decretum ad rem feret.

§4. Dubiorum formula utcumque statuta mutari non potest nisi ad instantiam alicuius partis, vel promotoris iustitiac, vel defensoris vinculi, audita altera parte, novo Ponentis vel turni decreto, prout fuerit vel a Ponente vel a turno statuta.

§ 5. Dies eodem modo mutari potest; sed haec mutatio *fieri* potest etiam ex officio, si Ponens vel turmis necessarium ducant.

Can. 25.

§ i. Sententiae, decreta et acta quaelibet, contra quae expostulatio facta sit, exhibenda sunt sacrae Rotae saltem decem dies ante litis contestationem.

§ 2. Documenta, quae partes in *propriae thesis* suffragium producenda habent, triginta saltem dies ante causae *discussionem* deponenda sunt in protocollo sacrae Rotae, ut a indicibus ct tribunalis administris atque ab altera parte examinari possint in ipso loco *protocolli, unde* ea asportari non licet.

§3. Debent autem esse legitima forma confecta, et exhibenda sunt in forma authentica, colligata in fasciculo, cum adiecto eorum *indice, nc* subtrahi aut deperdi possint.

Can. 26.

§ i Defensio txpis est imprimenda: ct *triginta dies ante causae discussionem (eodem nempe tempore ar documenta, de quibus in can. praec., depo-*

wda sunt in protocollo rotali) distribuenda est duplici exemplari singulis radicibus, notariis protocolli et archivii, itemque promotori iustitiae et vinculi defensori, si iudicio intersint. Commutari praeterea debet cum altera parte aut partibus, ut responsioni locus hinc inde fiat.

§2. Defensioni adiungendum est summarium, typis pariter impressum, in quo documenta potiora contineantur.

Can. 27.

§ i. Responsiones decem dies ante causae discussionem, idest viginti dies post distributionem defensionis, exhibendae sunt una cum novis documentis, si quae adiungenda partes habeant, servatis etiam hoc in casu regulis can. 24 et can. 25.

§2. Quo facto conclusum in causa reputabitur: et partibus earumque patronis seu procuratoribus iam non licebit quidpiam adiungere aut scribere.

§3. Si tamen agatur de repertis novis documentis, fas semper est ea producere. Sed in eo casu pars exhibens probare tenetur se ca documenta nonnisi ad ultimum reperisse. Admissis vero his novis documentis, Ponens debet congruum tempus alteri parti concedere ut super iisdem respondere possit. Aliter nullum erit indicium.

§4. In potestate autem et officio Ponentis est documenta futilia ad moras nectendas exhibita respuere.

Can. 28.

Spatia temporum superioribus canonibus constituta prorogari possunt a iudice ad instantiam unius partis, altera prius audita, vel etiam coarctari, si ipse index necessarium duxerit, consentientibus tamen partibus.

Can. 20.

§ i. Defensionis scriptura excedere non debet viginti paginas formae typogmphicae ordinariae folii romani. Responsiones decem paginas.

§2. Si ob gravitatem, difficultatem, aut grande volumen documentorum parti vel patrono necesse sit hos limites excedere, a Ponente supplici libello id ipsi impetrabunt. Ponens autem decreto suo statuet numerum ulteriorem paginarum quem concedit, quemque praetergredi nefas est.

§3. Exemplar tum defensionis tum responsionis antequam edatur exhibendum est Ponenti vel eius studii adiutori, ut imprimendi atque evulgandi facultas impetretur.

§4. Nulla scriptura sacrae Rotae destinata typis edi potest, nisi in typographie a Collegio sacrae Rotae approbata.

Can. 30.

Quae dicuntur *informationes orales ad iudiccm,* in sacra Rota prohibentur· admittitur tamen moderata disputatio ad clucidationem dubiorum coram turno *pro* tribunali sedente, si alterutra vel utraque pars eam postulet, aut tribunal statuat ut eadem habeatur. In ea vero hae regulae serventur:

i° disputatio fiat dic ct hora a tribunali opportune assignanda *tempore intermedio inter exhibitionem responsionis et* assignatam *iudicio* diem;

2° partes regulariter non admittuntur ut per se ipsae causam suam dicant coram *indicibus; sed ad id deputare debent* unum ex advocatis, quem sibi ad adsistendum, aut qua patronum *vel* procuratorem adseiverint. In potestate tamen tribunalis est eas rationabili de causa admittere, aut advocare et iubere ut intersint;

3° biduo ante disputationem partes exhibere debent adiutori Ponentis quaestionis capita cum altera parte discutienda paucis verbis, una vel altera periodo, contenta. Eaquc adiutor partibus hinc inde communicabit, una simul cum quaesitis a turni Auditoribus praeparatis, si quae ipsi habeant, super quibus partes rogare velint;

4° disputatio non assumet oratoriam formam; sed sub Ponentis ductu ac moderatione circumscripta erit limitibus illustrandorum dubiorum;

5° adsistet unus ex notariis tribunalis ad hoc ut, si aliqua pars postulet et tribunal consentiat, possit de disceptatis, confessis aut conclusis, adnotationem ad tramitem iuris ex continenti assumere;

6° qui in disputatione iniurias proferat, aut reverentiam et obedientiam tribunali debitam non servet, ius ad ulterius loquendum amittit, et si agatur de procuratore vel advocato, puniri pro casus gravitate potest etiam suspensione aut privatione officii.

Can. 31.

§ i. Assignata iudicio die Auditores in consilium ad secretam causae discussionem convenire debent.

§2. Unusquisque scripto afferet conclusiones suas seu votum cum brevibus probationibus tam in facto quam in iure. Attamen in discussione fas semper est Auditoribus a conclusionibus suis recedere, si iustum et necessarium ducant. Conclusiones autem suas singuli .Auditores in actis causae deponere tenentur ad rei memoriam: secretae tamen ibi servabuntur.

§3. Ea demum sit sententia in qua firmiter conveniant duo saltem ex Auditoribus, aut pars absolute maior praesentium, si tribunal plus quam tribus Auditoribus constituatur.

§4. Si ad sententiam in prima discussione devenire indices nolint aut nequeant, differre poterunt indicium ad primum proximum eiusdem turni conventum, quem protrahi non licet ultra hebdomadam, nisi forte vacationes tribunalis intercedant.

Can. 32.

§ i. Re conclusa in \uditorum consilio, Ponens super actorum fasciculo signabit partem dispositivam sententiae, idest responsiones ad dubia: quae a notario tribunalis partibus significari poterunt, nisi tribunal censuerit solutionem suam secreto servare usque ad formalis sententiae promulgationem. jjp pl]'

§ 2. Haec intia decem dies, aut ad summum intra triginta in causis i mplicatioribus est peragenda: exaranda vero vel a causae Ponente vel ab

/ *ilio ex* Auditoribus cui hoc munus in secreta causae discussione *commis-tum* sit.

§ 3. Eadem linguâ latinâ est conscribenda; ct rationes tam in *facto quam in iure* sub poena nullitatis continere debet.

§ 4. Subsignabitur a Praeside turni ct ab aliis Auditoribus una cum jliquo ex notariis sacrae Rotae.

Can. 33.

§ i. Si sententia rotalis confirmatoria sit alterius sententiae sive rotalis sive alius tribunalis, habetur res iudicata, contra quam nullum datur remedium nisi per querelam nullitatis, vel per petitionem restitutionis in integrum coram supremo Apostolicae Signaturae tribunali.

§ 2. Si duplex sententia conformis non habeatur, a sententia rotali ab unoturno lata datur appellatio ad turnum proxime sequentem iuxta can. 12, intra tempus utile dierum decem ab intimatione sententiae, ad tramitem iuris communis.

Can. 34.

§ i. Si, introducta causâ, actor renunciare velit instantiae, aut liti, aut causae actibus, id ei semper licebit. Sed renunciatio debet esse absoluta nullique conditioni subiecta, subsignata cum loco et die a renunciante, vel ab eius procuratore, speciali tamen mandato munito, ab altera parte accep-tata aut saltem non oppugnata, ct a iudice deinde admissa.

§ 2. Renuncians tamen tenetur hisce in casibus ad omnia consectaria, quae ex his renunciationibus profluunt ad tramitem iuris communis.

TITULUS II.

SIGNATURA APOSTOLICA

Cap. I. - De constitutione et competentia signaturae apostolicae

Can. 35.

§ i. Supremum Apostolicae Signaturae tribunal constat sex S. R. E. Cardinalibus, a Summo Pontifice electis, quorum unus, ab eodem Pontifice designatus, Praefecti munere fungetur.

§ 2. Eique dabitur a Romano Pontifice Adiutor, seu a secretis, qui iuxta regulas eiusdem Signaturae proprias, sub ductu Cardinalis Praefecti, omnia praestabit quae ad propositae causae instructionem eiusque expeditionem necessaria sunt.

Can. 36.

§ i Praeter Secretarium erit etiam in Apostolica Signatura unus saltem notarius conficiendis actibus, conservando archivio, et adiuvando Secretario in iis quae ab eo ipsi committuntur: habebitur quoque custos conclanum eiusdem Signaturae: prior sacerdos, alter la,eus.

§ 2. Erunt etiam aliquot Consultores, a Summo Pontifice eligendi, quibus poterit examen alicuius quaestionis pro voto ferendo committi.

§ 3. Quae ad nominationem, iusiurandum, obligationem secreti ac disciplinam pertinent, et pro administris sacrae Rotae constituta sunt, serventur quoque, cum proportione, pro Apostolicae Signaturae administris.

Can. 37.

Supremum Apostolicae Signaturae tribunal videt tamquam sibi propria ac praecipua:

i° de exceptione suspicionis contra aliquem Auditorem, ob quam ipse recusetur:

2° de violatione secreti, ac de damnis ab Auditoribus illatis, eo quod actum nullum vel iniustum in indicando posuerint, iuxta can. 9;

3° de querela nullitatis contra sententiam rotalem;

40 de expostulatione pro restitutione in integrum adversus rotalem sententiam quae in rem iudicatam transierit.

Cap. II De modo iudicandi apostolicae signaturae

Can. 38.

Ad postulandam restitutionem in integrum et ad introducendum indicium nullitatis contra sententiam rotalem dantur tres menses utiles a reperto documento aut a cognita causa, ob quam ad haec remedia recursus fieri potest.

Can. 39.

§ i. Expostulatio ad Signaturam pro restitutione in integrum non suspendit rei indicatae exsecutionem.

§ 2. Nihilominus ad instantiam partis recurrentis Signatura potest, incidcntali sententia, inhibitionem exsecutionis iubere, aut obligare partem victricem ad congruam cautionem praestandam pro restitutione in integrum.

Can. 40.

§ 1. Libellus, quo causa introducitur, exhibendus est Secretario Signaturae Apostolicae.

§ 2. Cardinalis autem Praefectus, una cum Secretario, accepti instantiâ, examinare debet, utrum fundamentum aliquod boni iuris habeat: quod si desit, instantiam ipsam quamprimum reiiccrc; sin vero habeatur, tenetur admittere.

Can. 41.

§ i. In causa criminali, de qua sub num. 2, can. 37, regulae processus les serventur, quae pro causis criminalibus a iure canonico statuuntur.

§ 2. In aliis iudiciis, de quibus in num. 1, 3 ct 4, can. 37, Signatum procedere potest sola ni veritate inspecta, citata tamen semper parte adversa,

vel conventa, vel cuius intersit, ct praefixo partibus congruo peremptorio termino ad iura sua deducenda.

§ 3. Et in primo ex memorati indicii casibus Apostolica Signatura inappellabili sententia definit utrum, an non, sit locus recusationi Auditoris. Quo facto, indicium ad sacram Rotam remittit, ut iuxta suas regulas ordinarias procedat, admisso in suo turno, vel non, Auditore contra quem exceptio sublevata fuit, iuxta Signaturae sententiam.

In tertio casu de hoc tantum iudicat, sitne nulla rotalis sententia, et sitne locus eius circumscriptioni.

In quarto casu Apostolica Signatura, inappellabili sententia definit utrum, necne, locus sit restitutioni in integrum. Qua concessa, rem remittit ad sacram Rotam, ut videntibus omnibus, de merito iudicet.

Can. 42.

Cardinalis Praefectus, itemque Signaturae tribunal, si expedire reputent, convocare possunt promotorem iustitiae et defensorem vinculi penes sacram Rotam, et ab eis votum exigere, vel etiam petere ut de actibus rotalibus, quae impugnantur, rationes explicent.

Can. 43.

In reliquis, quae necessaria sunt ad iudicii expeditionem, et non sunt in praecedentibus canonibus cauta, servari in primis debent, congrua congruis referendo, regulae pro sacra Rota statutae, et deinde normae iuris communis.

TITULUS III.

DE ADVOCATIS PENES S. ROTAM ET AP0ST0L1CAM SIGNATURAM

Can. 44.

§ i. Advocati proprii ac nativi sacrae Rotae et Signaturae Apostolicae sunt advocati consistoriales.

§ 2. Admittuntur tamen ct alii sive sacerdotes sive laici, qui laurea doctorali saltem in canonico iure instructi, post triennale tyrocinium vel qua adiutores penes aliquem ex Auditoribus, vel penes aliquem ex advocatis rotalibus, facto experimento coram rotali Collegio, ab eodem idonei reperti sint, diploma advocatorum acceperint, a sacrae Rotae Decano et ab uno ex notariis subsignatum, ac iusiurandum coram rotali Collegio dederint de munere ex conscientia implendo.

Can. 45.

§ i Advocati in causis coram sacra Rota et Signatura Apostolica agendis tenentur servare tum communes leges canonicas tum regulas horum tribunalium proprias; et in scripturis pro defensione exarandis lingua latina uti debent.

§ 2. Tenentur insuper de mandato Decani sacrae Rotae aut Cardinalis Praefecti Signaturae Apostolicae gratuitum patrocinium aut gratuitam adsistcntiam praebere iis, quibus sacra Rota aut Signatura Apostolica hoc beneficium concesserit.

§ 3. Nefas eisdem est emere litem, aut de extraordinario emolumento vel immodica rei litigiosae parte sibi vindicanda pacisci. Quae si fecerint, praeter nullitatcm pactionis, a sacra Rota congrua poena multari possunt, iuxta sequentem canoncm.

Can. 46.

Collegium advocatorum consistorialium fungetur munere collegii disciplinae pro continendis in officio advocatis: qui, ex voto eiusdem Collegii, a sacra Rota reprehensionis nota inuri, poena pecuniaria multari, suspendi, vel etiam ex albo advocatorum expungi poterunt.

APPENDIX

De taxatione expensarum iudicialiuni

Cap. I. De proventibus qui ad aerarium sanctae sedis spectant

1. Acta quaelibet iudicialia in causis tum contentiosis tum criminalibus exarari debent in foliis sigillum Sedis Apostolicae referentibus, excepta prima instantia, et exceptis quoque foliis typis edendis, de quibus in can. 25 et 26. Folia quatuor paginis constant et paginae triginta lineis.

Pretium uniuscuiusque folii, coram sacra Rota adhibendi, est lib. 1; coram Signatura Apostolica, lib. 2.

2. In eodem folio cumulari nequeunt acta diversa, quamvis ad eamdem causam spectantia.

3. Quoties documenta in protocollo sacrae Rotae exhibentur sive plura sint, sive pauciora, singulis vicibus pendenda est lib. 1.

4. Pro actu quo declaratur concordare exemplar alicuius documenti cum autographo, ad singula folia, lib. 0.50.

5. Pro peritiis, si requirantur, et pro examine testium, si habendum sit, a requirente peritiam vel probationem per testes deponenda est penes officialem rotalem, pecuniae custodem, summa ab adiutore Praesidis tribunalis taxanda, quae ab eo censeatur sufficiens ad expensas peritiae vel examinis testium solvendas.

6. In taxanda hac summa adiutor aestimare debet, iuxta civilem Urbis usum, quid requiratur ad retribuendam peritorum operam, si de ipsa agatur, vel ad indemnitatem testibus praestandam, tum ob itineris expensas, tum ob cessatum lucrum ex interruptione laboris, si de examine testium res sit. I raeterca tribunalis iura iuxta communes normas ei prae oculis habenda sunt.

7 Ad occurrendum expensis iudicialibus universe sumptis deponenda est m arca nummaria sacrae Rotae pro prudenti Ponentis arbitrio pecuniae summa a 100 ad 500 libellas

8 Proventus universi huc usque recensiti ad aerarium Sanctae Sedis xpectant, et ad illud singulis mensibus transmitti debent iuxta regulam pro aliis Sarctac Sedis Officiis assignatam.

Cap. II. De proventibus qui cedunt in retributionem operis A SINGULIS PRAESTITI

1. Pro versione alicuius actus a lingua non in usu penes Romanam Curiam in aliam usu receptam, retributio pro singulis foliis, lib. 1.50.

2. Pro examinanda versione, et pro declaratione facienda a perito de eius fidelitate, ad singula folia, lib. 0.50.

3. Pro simplici transcriptione, ad singulas paginas, lib. 0.25.

4. Pro extrahendis ex archivio documentis vel fasciculo *(posizione)* alicuius causae, tabularius ministerium suum gratuito debet praestare, si agatur de re ultimis decem annis acta; si de antiquiori, ius habet ad lib. 5.

Cap. III. – De advocatorum et procuratorum proventibus

1. Pro qualibet instantia exarata, lib. 5.
2. Pro concordatione dubiorum, ad singula dubia, lib. 5.
3. Pro interventu in examine testium in qualibet sessione, lib. 5.
4. Pro adsistentia examini, vel iuramento parti delato, lib. 5.
5. Pro congressibus cum cliente et cum aliis personis ad effectum causae, iuxta numerum et simul sumptis, a lib. 10 ad 100.
6. Pro accessibus ad tribunal, a lib. 5 ad 50.
7. Pro disputatione coram tribunali ad normam can. 30, a lib. 10 ad 25.
8. Pro examine omnium documentorum, a lib. 50 ad 300.
9. Pro eorum ordinatione et summarii compositione, a lib. 50 ad 100.
10. Pro exaranda defensione, a lib. 200 ad 1000.
11. Pro responsione, a lib. 100 ad 200.
12. Pro simplici adsistentia ad normam can. 18, a lib. 100 ad 200.
13. Harum omnium taxarum motio, seu *liquatio,* facienda est ad tramitem communis iuris a Praeside tribunalis.

Cap. IV. – De exemptione a iudicialibus expensis et gratuito patrocinio

1. Pauperibus ius est exemptionis ab expensis iudicialibus. et gratuiti patrocinii, iuxta praescripta superius can. 45, § 2.

2. Qui pauperes absolute dici non possunt, sed ob arctam suam conditionem ordinariis expensis ferendis pares non sunt, ad earum reductionem ius habent.

3. Qui exemptionem ab expensis vel earum reductionem assequi velit, eam postulare debet, dato supplici libello Praesidi turni vel Auditorum coetus qui causam iudicandam habet, adductisque documentis quibus conditionem suam comprobet. Praeterea, msi agatur de iudicio a SSmo

commisso, demonstrare debet se non futilem neque temerariam causam agere.

4. Praeses turni postulationem ne admittat, nisi auditis, praeter partem postulantem, parte adversa, promotore iustitiae ac Decano advocatorum consistorialium, requisitisque, si opus sit, notitiis etiam secretis super statu oeconomico postulantis.

5. Contra decretum Praesidis negantis exemptionem ab expensis vel carum reductionem, potest, intra utile tempus decem dierum, expostulatio *fieri pro recognitione* iudicii ad turrium, vel Auditorum coetum, cui causa indicanda est.

6. Qui exemptionem ab expensis et gratuitum patrocinium concedit, simul debet unum ex advocatis designare, qui pauperis patrocinium vel adsistentiam suscipiat ad normam can. 45, § 2.

7. Si vero decreta tantum fuerit expensarum reductio, qui huiusmodi decretum tulit, debet simul normas saltem generales statuere intra quas reductio sit circumscribenda.

Cap. V. *De* expensis in iudiciis coram signatura apostolica

Eadem regula, congrua congruis referendo, servetur ac *pro iudiciis* coram S. Rota.

[Acta Ap. Sedis, vol. *I, p.* 20-35].

6460.

Ordo servandus in *S. Congregationibus, Tribunalibus, Officiis* Romanae Curiae, 29 iun., 29 sept. 1908.

PARS PRIMA

INormae communes

Cap. I. De ordine ac directione generatim

1. *In* omnibus superius memoratis S. Sedis Officiis *(dicasteri)* l *duplex erit* administrorum coetus, maiorum ct minorum.

2. In singulis moderatio proxima *Secretoriae, protocolli, tabularii, ad* Praelatum pertinet qui alter est a Cardinali praeside. A Praelato tamen erunt ad Cardinalem deferendae maioris momenti res, quibus *peculiari* aliquo modo sit consulendum.

In S. Rotae tribunali Secretaria, protocollum, tabularium, obnoxia sunt Auditori decano, eoque impedito, Auditori qui primam sedem post Decanum obtinet: hi tamen, ubi agatur *de extraordinario aliquo consilio capiendo,* rem deferent ad Collegium Auditorum universum.

3. l'.xcepta S Rota, cui propriis erit agendum *normis, in ceteris Officiis*

I omnibus, administri maiores, praeside Cardinali suo, *Congressum* consti-

tUUlt.

Ad Congressum spectat minoia negotia expendere atcjuc expedire, de ceteris disponere ct ordinare ut agantur in pleno sui cuiusque Officii Conventu.

5. Singula Officia sibi librum habebunt *rerum notabilium,* in quo rite indicentur nominationes, initique muneris dies Patrum Cardinalium, Condtonim, maioris et minoris ordinis administrorum; datum iusiurandum, cessatio ab officio, ct si qua forte pontificia rescripta immutationem aliquam circa cuiusque Officii competentias induxerint.

Cap. II. De provisione officiorum

1. Maiores administri cuiusque sacrae Congregationis, Tribunalis, Officii, a Summo Pontifcc libere eligentur.

2. Minoribus eligendis administris titulorum doctrinaeque certamen proponetur.

Gratiosae suffragationes non admittuntur, eannnque, si intercedant, ratio habebitur nulla.

3· Certamen a supremo cuiusvis Officii Moderatore indicetur intra mensem a vacuo officio, acceptis ante mandatis a Summo Pontifice. Assipiabitur vero spatium utile unius mensis ad exhibendam petitionem ac titulos necessarios.

4. I ericiilum de doctrina erit scripto faciendum certo die, quo propoI Miae ex tempore quaestiones evolventur circa disciplinas ad petitum officium pertinentes. De proposita materia candidati in communi aula *conseri*I 'int, designatis horis, advigilante Consultore aut aliquo ex eiusdem *Officii* I administris, quem I raelatus moderator adlcgerit.

5. Scripta, numeris distincta, non expresso candidati nomine, duo Consultores ordine excutient, a Congressu eligendi, et, si agatur de S. Rota, I a Decano. Horum nomina Censorum occulta manebunt; iidemque quamI primum suum expriment scripto indicium super exarata a candidatis, declarantes, quaenam ex iis, sive doctrinae laude, sive dicendi forma probentur; quaenam idonea tantum, quaenam omnino improbanda censeantur.

6. Si Consultorum indicia de idoneitate scripti sccum pugnent, candidatus non idoneus habebitur deficientis causâ doctrinae. X erum facultas erit Congressui, ct apud S. Rotam Decano, in ea *indiciorum* discrepantia, exquirendi, si necessarium aut aequum duxerint, Consultoris tertii suffragium, ad quem proinde remittentur priorum duorum iudicia, ut ipse proferat de summa lite sententiam.

7 Ut quis possit ad eligendorum scrutinium admitti, requiritur tamquam necessaria conditio ut probatus discesserit experimento doctrinae.

§ Scrutinium fiet a Congressu, ct apud S. Rotam a Collegio Auditontm ' Ide.» erit duplex, et in utroque suffragia erunt secreta.

In pri.no. suffragia ferentur de singulis candidatis, ut decernatur, qui-

nam aetate, moribus, indole censeantur idonei. Qui paria suffragia retulerint iudicandi sunt non idonei.

In altero suffragia ferentur de singulis in primo scrutinio approbatis, ut decernatur quinam virtute, meritis, scientia, habilitate sit praeferendus. Paribus inter duos pluresve candidatos suffragiis, Cardinalis, qui Congressui praeerit, et apud S. Rotam Decanus, paritatem diriment.

9. De scrutinii exitu ad Summum Pontificem integre referetur, ut, Eo probante, ad candidati nominationem deveniri possit.

10. Rationes et modi, quibus lata sint suffragia, sunt prorsus reticendi.

n. Litteras nominationis ad maiores administros mittet Cardinalis a secretis Status; ad minores mittent, in S. Rota Decanus, subscripto nomine alicuius notarii; in ceteris Officiis suus cuiusque praeses Cardinalis, contra posita subscriptione more rescriptorum.

12. Deservientium nominatio, apud S. Rotam spectat ad Collegium Auditorum; apud Officia reliqua ad suum cuiusque praesidem Cardinalem, proponentibus maioribus administris.

13. In uno eodemque viro cumulare munia non licet; idcoque qui ad novum adspiret munus, ad id semel assumptus, pristino cessit.

14. Ad unum idemque Officium prohibetur aditus duobus consanguineis in primo et secundo gradu, et affinibus in primo.

15. Minoribus administris, ubi inter ipsos vacaverit locus, ius estadseensus titulo ministerii provectioris; non ita ceteris.

Cap. III. – De iureiurando

Cuiusvis ordinis administri, ante quam adsciscantur, iusiurandum dabunt, coram suo Praelato, *de officio fideliter implendo, de non recipiendis muneribus etiam sponte oblatis et de secreto servando,* secundum formulam heic adiectam, servata lege iis Officiis quibus peculiare et gravius iusiurandum imponitur, ut communi formae particularem addant

Iurisiurandi forma.

« In nomine Domini.

«Ego N. N. spondeo, voveo ac iuro, fidelem et obedientem me semper futurum B. Petro et Domino Nostro Papae ciusque legitimis Successoribus; ministeria mihi commissa in hac S. Congregatione *(Tribunali aut Officio)* sedulo ac diligenter impleturum; munera mihi in remuncrationem, etiam sub specie doni oblata, non recepturum: et secretum officii religiose secaturum in iis omnibus, quae sacri Canones aut Superiores secreta servari iusserint, itemque, quoties ab Ordinariis id postulatum fuerit, et quando ex revelatione alicuius actus praeiudicium partibus aut Ecclesiae obvenire potest. Sic me Deus adiuvet, et haec sancta Dei Evangelia, quae meis manibus tango ».

Cap. IV. – De horis ac disciplina officiorum

1. Spatium temporis officio assignatum est matutinum, ab hora nona cum dimidio usque ad meridiem cum semihora, singulis diebus non feriatis. Per has horas administri omnes tenentur in Officio esse, non remorari, nec ab ipso ante constitutum tempus discedere, incolumi eorum privilegio, quibus officii sui lex concesserit ut commissum opus possint exsequi domi.

2. Est tamen Moderatoribus facultas concedendi singulis administris diem unum vel duos vacationis in mense, modo talis concessio cum Officii necessitatibus componi queat. Eadem conditione quotannis aut unoquoque biennio dies aliquot, non ultra hebdomadam, singulis concedere debebunt, ut piis exercitationibus vacent.

3. Morbo aut alia causa impediti quominus Officium adeant, rem Praelato significent.

4. Exceptis maioribus administris, itemque scriba protocollli, diribitore atque aliis, qui sui muneris gratiâ debent se adeuntes excipere, ceteris non licet per horas officii visitantem quemquam admittere.

5. In sua quisque munia religiose et quam optime explenda incumbet; nec fas erit cuiquam alienam occupare provinciam, aut in sui locum substituere quempiam, aut ipse alium sufficere.

6. \erum, si Praelatus id committat, quilibet administer se promptum exhibebit ad subrogandos collegas, atque ad alia non communia pensa quae forte sint expedienda.

7. Erit curae omnibus, maxime iis qui praesunt, ne diu negotia iaceant. Danda igitur opera ut necessaria studia, ut actorum perscriptio, ut expeditio negotiorum ea sollicitudine procedant, quae naturae rerum tractandarum et nonnis Officii respondeant.

8. Quoties igitur designatae horae muneri explendo satis non sint, administri reliquum operis aut domi conficient, aut morabuntur in Officio diutius, aut revertentur post meridiem, prout visum fuerit Moderatori opportunius.

9. Quod si productus hic labor fere quotidianus evadat, Moderatorum erit eum ex aequo remunerari.

10. Iidem administrorum nomina, qui doctrina, diligentia, rerum agendarum peritia, vitaeque honestate praecellant, Summo Pontifici significanda curabunt.

n. Administro nemini licet *agentis,* procuratoris, advocati partes assumere, neque in suo, neque in alieno Officio.

Unum eximitur procuratoris vel advocati munus in Sanctorum causis, quo munere fungi poterunt administri minores ad SS. Rituum Congregationem non pertinentes.

12. Si quis administer negligentiâ culpavc suo officio defuerit, erit admonendus, aut aliqua poena multandus, aut loco movendus ad tempus, aut etiam omnino dimittendus, pro admissi grav itate aut recidendi frequentia.

13. Si autem a sacerdotis aut christiani viri aut civis officiis ita declina-

vent, ut in ius rapi debuerit, aut publicae existimationis iacturam fecerit, suo loco movebitur ad tempus, aut omnino dimittetur.

14. Aere alieno ita gravari ut aditus fiat sequestris judicialibus, esse causa potest quamobrem quis ad certum tempus exuatur munere, aut etiam abdicare cogatur.

15. Publica inquisitione instituta de crimine adversus aliquem administrum, qui Officio pracest, Officii ipsius honori tutando, simulquc non gravando reo, providebit. Ad eum finem curare poterit ut accusatus ab officio recedat, et partem stipendii retinere in renumerationem suffecti in eius locum.

16. Remotio ad tempus, expulsio aut officii amissio, multae poenaeque ceterae contra administrum decernentur, nullo provocationis iure relicto, apud S. Rotam a Collegio Auditorum; in aliis vero Officiis a Cardinali praeside, suffragante Congressu; ct in utroque casu audita parte per scriptum.

Dc temporaria remotione aut dimissione referendum est ad SSmum Dominum, ut has poenas ratas habeat.

Cap. V. – De feriis

i. Singulis diebus festis cum praecepto Officia vacabunt.

His adduntur:

anniversarius dies creationis ct coronationis Summi Pontificis;

item obitus Decessoris;

stati dies Consistoriis habendis sive publicis sive scmipublicis;

feria secunda et tertia Quinquagesimae, et quarta Cinerum;

postremi dies quatuor maioris Hebdomadae, et feria secunda et tertia Paschatis;

pervigilium Pentecostes et succedentes huic festo dies, feria secunda ac tertia;

pervigilium Deiparae in caelum receptae;

secundus dies mensis Novembris, in Commemoratione fidelium defunctorum;

pervigilium Nativitatis Domini et consequentes tres dies;

ultimus anni dies.

2. Feriatis diebus, Moderatores Officii curare poterunt ut aliquis ex administris Officium frequentet, expediturus negotia si quae forte occurrerint. Iluic autem administro licebit vacationis dies alios petere.

3. A die decimo mensis Septembris ad trigesimum primum Octobris decurrent feriae autumnales.

Hoc spatio temporis Officium nullum erit intermissum; sed in unoquoque tot aderunt tum maioris tum minoris ordinis administri, quot satis esse existimentur urgentioribus expediendis negotiis ordinariae administrationis; maiorum enim tractationes, ac de gravioribus ct implicatioribus rebus deliberationes in mensem Novembrem differentur. Quod si urgens rei gravitas postulet ut cito occurratur, mtra merae necessitatis fines providebitur.

4. Qui feriarum tempore in Officio versari debebunt, iis conceduntur

vacationis dies quinque et quadraginta, sive intermissi, sive continui pro lubitu petentium, alio anni tempore ab iisdem eligendo, habita tamen ratione necessitatum Officii, atque approbante Moderatore.

Cap. VI. – De stipendiis

η Dc medio sublatis emolumentis, quae *incerta* vocari solent, administri omnes certo stipendio, coque menstruo ct ad honestam sustentationem sufficienti, fruentur ex aerario Sanctae Sedis. Stipendii ratio pro variis administris proponetur in apposita tabula; incipietque vim habere pro iis qui in officia adsciscentur post praesentem ordinationem, ac pro veteribus administris qui ad officia diversi gradus ct conditionis advocentur.

2. Emolumentorum, seu *incertorum,* genus unicum derivari poterit minoribus administris ex opere in extrahendis ab archivio documentis impenso, ac transcriptione documentorum et processuum, si non ex efficio liant, sed instantibus partibus quarum intersit; dummodo tamen his rebus non detur opera horis officio destinatis, ct praescripta serventur appendicis *Ligis propriae* S. Rotae,[1] cap. 2 dc exigenda compensatione.

3. Qui in praesens cuiusvis gradus ac naturae officio funguntur,' sua stipendia retinebunt tum ordinaria tum extraordinaria, quae tamen stabilitatis rationem habeant *{incerta certa),* et ad officium ipsum referantur; j non quae speciem remunerationis praescierant ob collocatam peculiarem operam aut extraordinarios ob titulos.

Eadem stipendia non aliunde solventur in posterum nisi ab aerario Sanctae Sedis.

4. I t autem recti iustique servetur lex, intra mensem ab edita praesenti ordinatione, singuli qui variis Officiis praesunt ad Cardinalem Secretanum Status administrorum omnium deferent nomina, adiecto suo cuiusque stipendio, ad normam superiori numero descriptam.

lideni Praesules, intra memoratum tempus, recensebunt onera sive perpetua sive temporaria, quibus Officia sua gravantur, ct impensas Officii ordinarias.

5. Gradus et stipendia ad normam num. 3 sarta tectaque manebunt administris eorum etiam Officiorum, quae ob novam Romanae Curiae ordinationem aut prorsus desierint, aut sint natura penitus immutata.

Huiusmodi autem administri a Sanctae Sedis nutu pendebunt, et, ubi eorum postuletur opera, ad eam praestandam debebunt sese promptos ac paratos exhibere.

6. Salvis iuribus a praesentibus administris acquisitis in quibusdam Officiis ad emeritum percipiendum, ceteris omnibus in posterum, qui sive aetatis ingravescentis, sive diutini morbi causâ, sustinendis rite muneribus impares fiant, Apostolica Sedes, quantum poterit, ex aequo providebit, curando ut sufficiantur ab aliis, et cavendo ne ipsis necessaria desint ad honestam sustentationem.

[1] *Cf. N.* 6459.

BIBLIOTHECA

Cap. VII. – De advocatis

1. Firmo illorum iure qui modo legitimi habentur advocati, in posterum, ad ineundum hoc munus, servandae erunt normae tit. *III Legis propriat* S. Rotae constitutae.

2. Exinde leges disciplinae vigebunt in memorato titulo contentae, quibus aeque omnes erunt obnoxii.

3. Qui vero cupiat advocati munus exercere apud S. Rituum Congregationem in Sanctorum causis, is legitimum sibi titulum comparet advocati rotalis, cetcrisque satisfaciat consuetudinis formis, quae ab eo sacro Consilio praescripta sunt.

Cap. VIII. – De ministris expeditionum

1. Privilegium *exclusivae,* quo Apostolici ministri expeditionum in Datariae Officio fruuntur, ubi primum habere vim coeperit Constitutio *Sapienti consilio,* 1 cessabit.

2. Est autem Sanctae Sedis propositum de ministrorum expeditionum, qui modo sunt, conditione ac statu cognoscere, ut in peculiaribus casibus ea possit inire consilia quae magis aequa et opportuna indicaverit.

Cap. IX. – De procuratoribus seu agentibus

Sectio I. – *De procuratoribus particularibus et privatis.*

i. Qui ad Sanctam Sedem recurrens sui particularis ac privati negotii causâ uti opera velit procuratoris, potest ad id munus deputare quemlibet suae fiduciae virum, dummodo catholicum, integra fama, et ad Officium, in quo agenda sit res, minime pertinentem. Praeterea oportet cunidem legitimo mandato munire, quod in Actis, ad ipsius Officii cautionem, servabitur; aut sin minus apud Moderatores eiusdem in tuto ponere delecti viri honestatem et requisitas conditiones.

2. Si exhibitum virum Moderatores indicaverint admitti non posse, certiorem facient mandantem, ut aliter consulat.

Sectio II. – *De procuratoribus publicis ac legitimis.*

3. Ad procuratoris munus legitime ct constanter obeundum pro Episcopo eiusque dioecesi, oportet inscriptum habere nomen in procuratorum albo, quod patebit in Officio a secretis sacrae Congregationis Consistorialis.

4. Salvis iuribus acquisitis ab exercentibus hodie munus *agentium* scu ministrorum expeditionis, qui, ubi postulaverint, in memoratum album reterentur, posthac quicumque volet inscribi, debebit petitionem, cum titulis quibus illa nititur, exhibere Adsessori S. C. Consistorialis.

1 Cf. N. 682.

- Ad iustam admissionem requiritur ut orator catholicam fidem profiteatur sit integra fama, calleatque satis latinum sermonem et ius canonicum, agatur de sacri ordinis viro, oportet ab Officio Urbis Vicarii adsensum impetret Romae residendi; religiosus autem sodalis id a Praeposito generali impetrabit.

6. ludicium de petitione, utrum ea admitti possit necne, edetur a Cardinali a secretis S. C. Consistorialis, audito Congressu; qui, ut magis explorata sit candidati doctrina, poterit ipsum experimento subiicere, prout melius indicaverit.

7. Nihil obstat quominus Ordinarius procuratorem eligat virum nondum in album relatum; qui tamen, ante quam exerceat mandatum, inscriptionem postulabit.

Hoc autem in casu Ordinariorum prudentiae relinquitur ante videre, num cui forte obstaculo propositus procurator esse possit obnoxius, ne sese repulsae periculo obiiciant.

8. Praeter inscriptionem in album, ut quis publicus habeatur et stabilis procurator dioecesanus, necessario requiritur iustum Ordinarii mandatum abadlecto exhibendum, cuius mandati authenticum exemplar apud Officium a secretis Consistorialis Congregationis deponetur.

9. Munerum a procuratore dioecesano explendorum haec summa est: curare ut epistolarum commercium inter Apostolicam Sedem et Episcopum, dc omnibus dioecesis negotiis, rite et cum fide procedat; ea referre, dc quibus Officio alicui Praepositi, in rebus ad ipsum pertinentibus, eum sint percontati; in cognitione versari negotiorum, quae apud varia Sanctae Sedis Officia evolvuntur spectantque dioecesim, cuius habet ipse procurationem.

10. Quae scripta data sint obsignata, inviolata transmittenda sunt; neve procurator unquam ullâve de causa sibi fas esse ducat ea resignare. Qua in re cuiusvis generis culpa censebitur gravis.

n. Circa res omnes dioecesis, quarum, ratione sui muneris, notitiam acceperit, nisi agatur de re publica ct notoria, procurator secreto officii tenetur. Huius legis violatio culpae gravis instar habebitur.

12. Procuratoribus interdicitur ne litteras passim dimittant ad clientum aucupium, exhibentes faciliores conditiones aut similia.

13. Nemini procuratori licet pro sua opera maiorem pecuniae summam exigere quam quae pro rescriptis, Brevibus, Bullis Officiorum Sanctae Sedis constituta sit atque descripta: quam qui fregerit legem, restitutionis obligatione tenebitur, etiam poenis aliis non irrogatis.

14. Qui Christiano plane more non agat, quae conditio ad exercendum procuratoris munus est omnino necessaria, aut III memoratis officii sui partibus grave aliquid admittat, potest ad tempus removeri, aut etiam perpetuo dimitti.

i' Advocatorum consistorialium Collegium erit *agentibus* seu procuratoribus omnibus instar Consilii disciplinae. Ex eius Collegii sententia, Car- ain.lk -. areretis S C. Consistorialis (si agatur de prave acta vita sociali vel dé aiia Lbiice nota culpa); aut Praepositi Officio, cuius intersit (si de culpa

BIBLIOTHECA

Officium spectante), poterunt ad admonitionem rei, aut ad eius remotionem sive temporariam sive perpetuam procedere.

16. Procurator, sive remotus ad tempus sive perpetuo dimissus ab uno Officio, hoc ipso remotus censetur, aut omnino exclusus ab omnibus. Quare Praepositi Officio, a quo eiusmodi sit prolata sententia, ceteris Officiis rem significandam curabunt.

Cap. X. – De ratione adeundi sanctae sedis officia CUM IISQUE AGENDI GENERATIM

Sectio I. – *Pro privatis.*

1. Christi fideli cuique patet aditus ad Sanctae Sedis Officia, servata rite forma quae decet, et facultas est cum iisdem agendi per se de suis negotiis.

2. Advocati opera uti volenti, in quaestionibus quae illum admittant, fas non erit patronum proponere quemlibet; sed optio ei dabitur inter approbatos, de quibus cap. VII.

3. Si vero procuratoris desideret operam, eius eligendi arbitrium ipsi relinquitur, servatis tamen normis cap. XI, sect. I, constitutis.

Sectio II. – *Pro Ordinariis.*

4. Ordinarius unusquisque potest ipse per se in variis Apostolicae Sedis Officiis negotia libere tractare, non solum quae se ipsum spectent, sed etiam quae dioecesim ac sibi subditos fideles ad ipsum confugientes.

5. Quoties Ordinarius velit ipse per se de negotio aliquo agere, sive praesens in Curia, sive per litteras a sua sede mittendas, Officium praemonebit quocurn *ei erit* agendum, l'une vero in positione adnotabitur: *personali pro Ordinario;* resque nullis interpositis procuratoribus agetur.

6. Ordinarius, qui petit directo agere cum Officio aliquo, sibi assumit solvendas impensas, non modo pro acceptis redditisque litteris et scriptis, aut pro aliis rebus necessariis, sed etiam pro taxationibus praescriptis in singulis actis.

7. Si advocato fuerit opus, etiam Ordinariis cohibetur optio, ita ut nequeant ipsum *deligere nisi ex* approbatis.

8. Si procuratore uti velint, normis inhaerebunt cap. IX, sect. II declaratis.

9. Mandatum, quo ab Ordinario procurator eligitur, potest usque rescindi ad formam iuris communis; *in* eamque *rescissionem,* utpote rem ad fiduciam pertinentem, nulla datur inquirendi aut expostulandi facultas.

10. Vicario capitulari non licet, electum ab Episcopo procuratorem cum alio mutare; at poterit cum Sanctae Sedis Officiis directo agere, ad normam art. 4, 5, et 6, huius sectionis.

Cap. XI. – De taxationibus et procurationibus

1. In omni rescripto, induito, dispensatione, a suo Officio indicabitur, non modo taxatio Sanctae Sedi solvenda et remuneratio agenti debita, sed etiam pecuniae summa, cuius repetendae ius habet dioecesana Curia pro exsecutione rescriptorum, si haec necessaria sit; quae quidem summa pontificiâ taxatione erit inferior.

2. Taxatio pauperibus, sive cives privati sint, sive instituti piaeve causae, si petita gratia moraliter necessaria sit, non lucrosa oratori, ita ut hic nullum possit ex ea quaestum facere, ex dimidia parte minuetur, aut etiam, si visum fuerit, omnino condonabitur, integris tamen oratori manentibus impensis pro tabellariis, pro exscriptione, aliisque id genus necessariis.

His in casibus, etiam agentis procuratio ad partem dimidiam redigetur aut omnino condonabitur, salvis impensis pro tabellariis.

3. Ordinarii, secreto percontati parochos, quae vera sit oratorum conditio, significabunt in singulis casibus, agatume de paupere, aut quasi paupere, ideoque competat ne ipsis ius ad plenam aut dimidiatam condonationem taxationis, onerata utriusque partis conscientiâ super expositorum veritate; contra quam si actum fuerit, firma restat obligatio sarciendi quidquid iniuria sublatum sit.

Si qui autem iniqua voluntate renuant satisfacere taxationem ad aliquam consequendam dispensationem praescriptam, cuius tamen concessio sit moraliter necessaria ad offendicula et peccata vitanda, hoc erit ab Ordinariis indicandum in suis litteris. Iidem, impetratae gratiae notitiam communicantes cum iis quorum interest, eos commonebunt (si opportune id fieri prudenterque licebit ab ipsis) ex iustitia aliquid Sanctae Sedi deberi.

Utcumque tamen gratiae validitati nihil umquam officiet error aut fraus circa oeconomicam petentis conditionem.

4. In omnibus Officiis, subsignatis rescriptis, destinatus administer, peculiari super ipsis impresso sigillo, taxationem notabit Sanctae Sedi debitam, impensas procurationis et pecuniae summam pro exsecutione: quae omnia in menstruo libello recensebit, ad rationum computationem suique cautionem adservando.

In variis taxationibus designandis administer prae oculis habebit superius expositas normas, *positionem,* seu fasciculum actorum expendens; in dubiis vero rem ad Officii Moderatores deferet.

5. Singula Officia alterum habebunt a priore distinctum administrum diribendis litteris, rescriptis, et exigendae pecuniae taxationum ad Sanctam Sedem pertinentium.

6. In rebus secreto tegendis rescripta obserata tradentur: taxatio vero in alio notabitur folio eumdem numerum referente qui in obserato rescripto. Eadem taxationis notatio in interiore rescripti pagina iterabitur, ad securitatem recipientis.

– Extremo quoque mense, Praelatus Omen moderator libellum inspi-

ciet, de quo num. 4, acceptique rationem expendet; deinde utrumque ad Sanctae Sedis arcam nummariam deferet, suae auctoritatis testimonio munitum.

Dispositiones temporariae

8. Officiorum administrationem totam illico retexere quum minime detur, Sancta Sedes sibi reservat peculiares normas constituere servandas in posterum.

9. Interim nulla fiet immutatio taxationum quae legitime in usu sunt pro expeditione Bullarum et Brevium Apostolicorum.

10. Pariter in usu esse non desinunt eae taxationes, quae in causisbeatificationis aut canonizationis descriptae habentur in lege SS. Rituum Congregationis: *de taxis et impensis pro causis Servorum Dei.*

11. Sua etiam disciplina est moderandarum taxationum, mercedium, impensarum apud S. Rotam et Signaturam Apostolicam in causis quae ad ea tribunalia deferantur.

12. Pro dispensationibus matrimonii vigere quoque pergent in praesens taxationes pendi solitae penes Datariam Apostolicam et S. Poenitentiariam. In causis vero matrimonialibus dispensationis super *rato,* et in aliis quae a S. Congregatione de Sacramentis indicantur, standum normis a S. Congregatione Concilii huc usque servatis.

13. Pro ceteris gratiarum, indultorum, dispensationum rescriptis, in Officiis omnibus, taxatio Sanctae Sedi solvenda erit libellarum decem, side maioribus rescriptis agatur; si de minoribus, quinque.

Remuneratio agenti debita erit libellarum sex pro rescriptis maioribus; pro minoribus, trium.

Si rescriptum unum plures gratias contineat, augebitur pro portione taxatio: non ita tamen agentis procuratio.

14. In omnibus autem et singulis casibus superius num. 9, 10, 11,12 et 13, recensitis, incolumes semper sint dispositiones cap. VI praecedentis *de stipendiis,* et dispositiones, num. 4, 5, 6, et 7 huius capitis, de solutione pecuniae singulis mensibus arcae num nariae S. Sedis facienda.

15. Usus S. Congregationis de Propaganda Fide exemptionis c qualibet taxatione in suae iurisdictionis locis incolumis servetur.

Datum Romae, die xxix lunii mdccccviii. — *De mandato speciali SSmi D. N. Pii Papae X.* - R. Card. Merry del Val.

PARS ALTERA

Normae peculiares

Cap. I. De ambitu competentiae singulorum officiorum s. sedis

1. Secundum praescripta Constitutionis *Sapienti consilio,* Officiorum Sanctae Sedis competentia partim territorium, partim vero materiam afficit.

λ) Congregationi Sancti Officii, in suae competentiae rebus, territorii limites nulli sunt.

b) Consistorialis munia sunt circumscripta regionibus iuri communi obnoxiis, in quibus ipsa suam et cum aliis non communem habet competentiam circa ea omnia, quae ad regimen dioecesanum, ad Seminaria, ad Episcoporum aliorumque Ordinariorum electionem, ad Apostolicas visitationes, ad relationes de statu dioecesum referantur.

c) Congregationi de disciplina Sacramentorum in iis, quae matrimonium spectant, competunt quoque loca Congregationi de Propaganda Fide obnoxia, ad memoratae Constitutionis normam. Circa cetera Sacramenta competentiam habet circumscriptam regionibus iuri communi subiectis.

d) Concilii et Studiorum Congregationibus, in ipsarum competentiae negotiis, certi locorum assignati sunt limites, quemadmodum Consistoriali.

e) Congregatio Religiosorum sodalium praecipuam et propriam habet competentiam in religiosos ubicumque versantur, atque in rebus omnibus, quae statum, disciplinam, studia et sacram ipsorum Ordinationem spectant, salvo iure Congregationis de Propaganda in religiosos qua missionarios.

/) Propagandae Fidei Congregatio iurisdictionem locis et rebus circumscriptam habet, iuxta memoratae Constitutionis praescriptum.

0) Congregationibus Indicis, Rituum, pro Negotiis ecclesiasticis extraordinariis, Caeremoniali, itemque Tribunalibus tum interni tum externi fori, pro suae competentiae negotiis, nulli sunt constituti territorii limites.

2. Etsi, abrogata iurium cumulatione in Sanctae Sedis Officiis, sua cuique negotio sit constituta sedes; nihilominus, quia in peculiaribus casibus dubitationi aut errori locus esse potest, firma manet antiqua lex, qua, delato et excepto ab aliquo Officio supplici libello pro impetranda re sive ad gratiam pertinente sive ad iustitiam, nemini ulla de causa licet aliud suo marte Officium ad eumdem finem adire; sed opus est adsensu Officii ipsius quocum agi coeptum est, aut Congregationis Consistorialis decreto, quo venia detur transmittendi negotii.

Quaevis concessio ab Officio alio profecta, contra memoratam legem, irrita esto.

3. In expostulationibus ad Sanctam Sedem, si libellus ad S. Rotam delatus est, Decanus cum duobus Auditoribus primis; si ad aliquam Congregationem, ordinarius eiusdem Congressus, de quaestionis natura videbunt, utrum res administrationis ac disciplinae tramite tractanda sit, an summo iure agendum.

Horum primum si accidat, iudicium quaestionis reservatur sacrae Congregationi cui competit, ad normam Const. *Sapienti consilio.*

Alterum si fiat, quaestio ad proprios iudices ac sua tribunalia deferatur ad normam iuris communis definienda, salvo semper proprio Signaturae Apostolicae procedendi modo.

Cap. II. - De iis quae plenae congregationi reservantur et congressui tribuuntur

I In sacris omnibus Congregationibus communiter indicio Patrum Cardinalium, quibus ipsae constant, (vel, uti vulgo dicitur, plenae Congregationi) est reservata solutio dubiorum omnium aut quaestionum de iure

BIBLIOTHECA

BIBLIOTHECA

interpretando; examen controversiarum ordinis administrationem ac disciplinam spectantis, vel per se vel ob adiuncta graviorum; disceptatio de gratiis ac facultatibus maioris momenti, iisdemque vel per se vel ratione modi insuetis; acta denique omnia publici ordinis atque communis, sive praeceptiones ea sint sive praescriptiones.

2. Ad Congressum pertinet ea praeparare quae ad plenam Congregationem erunt deferenda; deliberata exsequi post approbationem Summi Pontificis; eadem casibus aptare similibus, ubi res perspicua sit, obvia, nuilique obiecta controversiae; largiri, pro potestate a Pontifice Maximo facta, facultates, gratias, indulta, quae consueta sint et facilia; providere ut quae in Oficio geruntur, omnia rite procedant secundum nonnas tum communes tum peculiares huius legis et Constit. *Sapienti consilio.*

Cap. III. – De modo tractandi negotia non stricte iudicialia

Art. I. – *Quando agitur de rebus gratiae*

1. Si gratiae, seu facultates, dispensationes, indulta, quae quis a Sancta Sede postulet, ius aliis quaesitum laedant; ii, quorum interest, aut directo aut per Ordinarios suos ante concessionem audiendi sunt.

2. Gratiae, quas quis pro se a Sancta Sede oretenus assequitur, ipsi petenti in foro conscientiae suffragantur. Nemo tamen potest cuiuscumque privilegii usum adversus quemquam vindicare, nisi privilegium ipsum legitime probet.

3. Gratiae, quae a Sancta Sede scripto conceduntur, communiter ab ipsa directo promanant per personas et Officia iure recognita. Quandoque vero supplex oratoris libellus ad Ordinarium, vel ad alium eius *loco* ecclesiasticum virum, per personas et Officia memorata remittitur, cum facultatibus petitam gratiam largiendi, sive totam sive certis limitibus circumscriptam.

Quum preces ad Ordinarium cum facultatibus remittuntur, eius aequo indicio rectaeque conscientiae imploratae gratiae *largitio permittitur, habita ratione* formae rescripti, rerum Sanctae Sedi expositarum, et opportunitatis gratiae concedendae.

Ubi vero ab ipsa Sancta Sede, interposito nemine, gratia impertiatur, exarari rescripta possunt, aut *forma gratiosa aut* commissoria.

4. Si forma gratiosa, exsecutorem suapte natura non postulant. Exhibenda tamen Ordinario sunt, qui ca suo *recognitionis rescripto roboret, si de* rebus agatur publicis, cuius *generis indulgentiae sunt communiter impertitae,* sacrae reliquiae publicae venerationi proponendae, aliaque huiusmodi; aut si comprobare conditiones quasdam oporteat, uti loci decorem in sacellis privatis, aliaque id genus.

Si vero commissoria forma *rescripta expressa sint, opus* habent exsecutore. Nec licet Ordinario exsecutionem detrectare, nisi forte horum alterutrum occurrat, ut, aut manifesto vitiosae, hoc est obreptitiae vel subreptitiae sint preces, aut qui gratiam impetravit adeo *videatur indignus,* ut aliorum o.tensioni futura sit indulti concessio. *Haec si accidant, Praelatus,* intermissa exsecutione, statim ea de re certiorem faciet Apostolicam Sedem.

.. Pro recognitionis testimonio, quo rescripta muniuntur, ut est in superiore num. 4, nulla est repetenda compensatio. Necessariae tamen impensae sarciri possunt, quales ex. gr. occurrunt ad loci cognitionem in sacelli usum adhibendi, aut ad fidei comprobationem circa aliquam sacram reliquiam.

6. Servatis, tum quae superiore num. 4 statuta sunt circa rescriptorum exsecutionem, tum necessariis conditionibus ad sacras indulgentias lucrandas; a die in mensis Novembris MDCCCCVIII, quo die incipient vim legis habere praescripta in Constitutione *Sapienti consilio,* gratiae ac dispensationes omne genus a Sancta Sede concessae, etiam censura irretitis, ratae sunt ac legitimae, nisi de iis agatur qui nominatim excommunicari sint, aut a Sancta Sede nominatim pariter poena suspensionis a divinis multati.

Art. II. – *Quando agitur de causis ordinis disciplinam et administrationem spectantis*

7. In causis apud sacras Congregationes administrationis ac disciplinae tramite agitandis, remota litis contestatione, exclusa auditione testium nullisque scriptis patronorum receptis habebitur quaestio; audientur tamen semper partes quorum interest, ab iisque producta documenta excutientur.

8. Ut ii, quorum interest, suam causam dicere valeant, erunt praemonendi, vel per suos Ordinarios vel directo, ad iuris communis normas.

9. Quod si pro re sua typis edere ac distribuere scriptum suum aliquod vellent, iacere hoc poterunt, servatis normis statutis in can. 29 *Legis propriae* S. Romanae Rotae, congrua congruis referendo.

10. Quaestione semel instituta penes Congregationem aliquam administrationis ac disciplinae tramite, et a partibus admisso aut saltem non recusato hoc agendi modo; his iam non licet eâdem de causa actionem stricte iudicialem instituere.

Eoque minus, deliberata re atque ad sententiam deducta, fas erit hoc agere.

Est nihilominus Congregationi sacrae facultas, quovis in stadio quaestionis, ad indices ordinarios causam deferre.

Cap. IV. De diebus quibus cardinalium coetus coadunantur ac de modo procedendi plenarum congregationum

i. Stati dies habendis *coetibus Patrum* Cardinalium erunt:

dies Lunae pro SS. CC. Propagandae Fidei, et Indicis;
» *Martis* pro SS. CC. Rituum, Caercmoniali, ct Studiorum ;
» *Mercurii pro S. C. Sancti Officii,*
» *Lovis* pro SS. CC. *Consistonah, ct pro Negotiis ecclesiasticis extraordinariis;*

dies Veneris pro SS. CC. Sacramentorum, et *Religiosorum sodalium;*
» *Sabbati pro S. C. Concilii, et pro* Signatura Apostolica.

In Officiis, quae unum eumdemque suis conventibus agendis habent constitutum diem, ipsorum Moderatores consilia inter se inibunt de iisdem habendis per hebdomadas diversas.

2. Si quaestio eiusmodi sit, quae plenae Congregationis indicium postulet, conficiendum erit officiale *folium, compendio* collectam quaestionem exhibens, cum adiecto brevi summario ac dubiis ad excutiendum propositis.

In gravioribus aut difficilioribus sive de facto sive de iure quaestionibus, singularum Congregationum Moderatores curabunt unius vel alterius Consultoris rogare sententiam, officiali *folio* adiiciendam.

3. Folia officialia, Consultorum *vota,* quidquid proelo edi debeat nomine Officiorum Sanctae Sedis, documenta ipsa aut defensiones, quae partes exhibere velint, ubi agatur dc criminum aut matrimonii causis prudentius cautiusque tractandis, haec omnia Vaticanis typis imprimenda tradentur. Cetera aliis etiam officinis committi poterunt, quae a Cardinali a secretis Congregationis Consistorialis in suo Congressu probatae sint, et in quibus cautum sit circumspectioni pro variis casibus necessariae.

4. Scripta typis impressa Patribus Cardinalibus dispertientur decem saltem ante diebus quam Congregatio habeatur.

5. Qui typis edita folia scriptave alia receperint, quae, sive positivo praecepto sive rei delicatiore natura, postulant secreti religionem, de arcano servando erunt maxime solliciti; idque, non per dies tantum rei studio tributos, sed etiam posthac, quamdiu impressa ea folia scriptave domi retinuerint.

lidein curare debebunt, ut, post obitum, ea documenta suo quaeque Officio inviolata restituantur.

Hac lege aeque obstringuntur uniuscuiusque Officii administri, Consultores et Patres Cardinales.

F?

Easdem qui chartas alio deferat, debitis modis ac tutiore via transmittendas curabit.

6. Nulla fit immutatio in recepto more, quo sacrae Congregationes quaedam in certis negotiis, aliquot ante dies quam Patrum Cardinalium cogatur coctus, convocant Consultorum collegium, ut eorum sententiam rogent.

Summam hanc sententiarum postulare poterunt semper Moderatores Congregationum aut Patres Cardinales aliis etiam in causis, praeter ordinarias, modo sint maioris momenti.

7. In Patrum Purpuratorum coetibus primus sermonem instituet Cardinalis Ponens seu relator, si aderit; eo absente, aut post ipsum, Cardinalis priorem obtinens locum; subinde ceteri ex ordine; denique Cardinalis Praefectus aut eius vice fungens.

8. Quae sacrae Congregationi aut plerisque illorum, qui interfuerunt, decernenda visa sint, ea, constanti lege, cui derogabitur nunquam, exarari scripto debebunt, perlegi ct pro contione approbari.

Eadem servabitur lex in Consultorum conventibus.

9. Si nihil obstet, sententia, in quam sacer Ordo devenit, a Praelato a

secretis in suo Officio evulgabitur; et de ea scriptum aut typis impressum exemplar tradetur omnibus eiusdem Congregationis Cardinalibus in Urbe residentibus.

10. Sententia evulgata, parti oneratae licet intra dies decem novae audientiae beneficium flagitare. Cardinali autem Praefecto, audito Congressu, arbitrium erit eius beneficii concedendi aut recusandi, prout rerum adiuncta suaserint.

Quod si Patrum Cardinalium deliberatio secumferat clausulam *amplius non proponatur,* non poterit novae audientiae beneficium concedi, nisi ab ipsa Congregatione universa.

n. Expensae, quas partes in causis agendis coram sacris Congregationibus obierint, generatim repeti non possunt.

Attamen cum pars vocata ad suum ius persequendum, per contumaciam defuerit, si postea velit rem indicatam referre, hoc est, causam denuo cognoscendam proponere, debebit aut se de contumacia purgare, aut congruam pecuniae summam deponere, qua impensae sarciantur diligentem partem aut Sanctae Sedis Officium rursus gravaturae.

Item si quis absque legitima causa temere postulet ut quaestio in plena Congregatione proponatur, Cardinalis Officii praeses una cum suo Congressu exigere ab instante poterit, ut congruam summam ad cumdem finem, ut supra, deponat.

Cap. V. – De relationibus summo pontifici agendis

1. In relationibus Pontifici Summo faciendis iuxta memoratam Constitutioncm, curae erit, pro implicatioribus saltem negotiis, scriptum rei compendium prae oculis habere quod deinde in tabulario adservabitur una cum resolutione, appositis die et anno subscriptoque nomine referentis.

2. Si Romano Pontifici visum fuerit aliquid a sacra Congregatione deliberatum immutare, de hac re certiores fient Emi Patres in proximo coetu, ad ipsorum normam.

Cap. VI. – De munere variorum administrorum communiter

i. Praelatus, ad quem, quovis nomine, moderatio Officii a secretis proxime spectat, ut est num. 2, cap. I, *Norm. comm,* huius legis, providebit ut negotia, qua par est celeritate ac diligentia expediantur, secundum normas constitutas.

Ad eum pertinet maiorum praesertim negotiorum tractatio, et cura ut, quae ad eadem referuntur, epistolae ac rescripta redigantur.

Ipse Consultoribus committit studium causarum, seu *positionum,* de quibus dicant rogati sententiam; eosdem convocat quoties oportet, eorumque coetibus praeest.

Interest Congregationibus Patrum Cardinalium, notat formâ praescripta quae ipsi decreverint, et ad Sanctissimum Patrem refert statis diebus, quibus ei facta sit Ipsum adeundi potestas.

Pro Cardinali Oflicii praeside, si desit, Congressus»habet ac moderatur. Salvis autem peculiaribus cuiusque Officii normis, communiter eius actis cum Cardinali subscribit.

Administration! pecuniae advigilat, camquc dirigit secundum legis huius praescripta num. 7, cap. XI, *Norm. comm.* Prudenti eiusdem iudicio relinquitur decernere, utrum praestet, ad eos, qui directam petierint expeditionem negotii tributo gravati, rescriptum, tamquam rem creditam, transmittere, an postulare ut ante solvatur.

Iuxta praescriptum Constit. *Promulgandi,*[1] quae hac ipsa die vulgatur ac praesentis legis pars, moderatoribus *Commentarii officialis de Apostolicae Sedis actis* ipse tradere tenetur exemplaria decretorum Officii sui, quae promulgari debent. Quae vero utiliter evulgari possunt, eisdem tradet, Cardinali Officii praeside consentiente. In utroque casu, ea subsignabit, aut ab alio administro subsignari iubebit, in fidem et testimonium veritatis.

Si quae cum aliis S. Sedis Officiis communicari aut eisdem tradi debeant, et in omnibus ubi gravius aut urgentius quid accidat, Cardinalem praesidem semper conveniet.

2. Fungentes pro Praelato a secretis, aut Substituti, debent, non solum praescriptas officii sui partes exsequi omnes, sed etiam adiumento esse Praeposito in iis omnibus quae ipse postulet, eiusque absentis aut impediti vice munus implere.

3. Studii adiutores, seu informatores *(minutanti),* debent:

a) in suae quisque causae, seu positionis, studio versari, in iisque praeterea quas ipsis Officii Praepositi cognoscendas committant; eas in epitomen cogere distincto in folio, quod velut indicem positionis exhibeat actorumque seriem, quae deinceps adiecta sunt. Eo compendio non egent expostulationes aut supplices preces paucis contentae verbis, et quae forte longius non protrahentur;

Z>) intéressé Congressui, ut de commissis ad cognoscendum negotiis referant, suamque sententiam proponant, cauto primum, ut, exceptis urgentioribus casibus aut positionibus, de quibus in litt. *a),* relatio semper fiat ex scripto ante compendio; deinde, ut in maioribus ac difficilioribus causis positio cum adiecto compendio, ante quam cogatur coetus, ad Praelatum Officio praepositum deferatur, ab ipso vel per se vel per alium primi ordinis administrum expendenda, quo plenius atque facilius possit de causa penitus cognita in Congressu dicere;

c) epistolas et rescripta de rebus ad suam positionem pertinentibus, aut sibi commissis, ductu maiorum administrorum exarare, et statuere quomodo sint transmittenda, utrum ct quodnam sive ordinarium sive speciale tributum solvendum sit, an fiat exemptioni locus;

d) officiale folium ct summarium documentorum maioris momenti conficere, quum res erit ad plenam Congregationem referenda; eius imprimendi curam suscipere, typicas formas emendare. In hoc autem redigendo folio vigentem consuetudinem retinebunt; et, ubi res postulaverit, inserent

[1] Cf. N. 684.

iiiris et facti animadversiones vel necessarias vel utiles ad iustam solutionem quaestionis.

4. Adiutoribus, ct, si fieri potest, etiam scriptoribus, sua cuique negotia erunt, materiae aut regionis ratione divisa.

5. Adiutores laurea doctoris oportet esse insignitos in sacra theologia ct in iure canonico.

fidem in Congregationibus praesertim, quorum negotia regionis ratione divisa sunt, unam saltem callebunt cx his linguam: gallicam, germanicam, anglicam, hispanicam, lusitanam. Curabunt autem Praepositi ut in Officio l secretis sermones hi omnes intelligantur; cuius rei gratia opportunum erit, candidatis, etiam ad alia inferiora officia, tamquam conditionem proponere, ut vel unam ex memoratis linguis, pro casibus ac necessitate sciant.

6. Scriptorum amanuensium est, Officii epistolas et rescripta e positione exscribere, et quae paucis recepto usu indicata sint verbis, ea fusius evolvere.

Curam omnem adhibebunt, ut quavis menda scriptura careat; nec subscribendam tradent, nisi prius attente perlegerint. Huic diligentiae qui desit identidem, praeberc poterit causam, cur in ipsum severius animadvertatur. Absoluta scriptione, nomen suum et cognomen initialibus litteris positioni adiicient in confecti operis testimonium.

Epistolae ac rescripta redigentur communiter in foliis, quae inscriptum gerant suae Congregationis nomen, induentque formam ex instituto Romanae Curiae vigentem.

7. Qui conficiendis tabulis, seu *protocollo,* dant operam, in librum et in parvam rubricam documenta referent actaque Officio exhibita; relatarum in album rerum indicium, vulgo *oculum,* folio vel positioni apponent; rite digestum habebunt librum *rerum notabilium;* positiones in tabularium nondum relatas ordine disponent, eas dividentes pro sua quamque dioecesi et pro annorum ac mensium serie, secundum progredientem protocolli numerum.

8. Tabulario addicti, eidem recte ordinando vacabunt: positiones resument; utrumque indicem conficient, alterum, litterarum ordine digestum, referentem petentium nomina, aut eorum contra quos expostulatum sit, in causis alicuius momenti; alterum ordine materiae, res maiores complectentem quae anni decursu actae sint; denique, muniti scripto mandato in actis adservando, petita documenta exscribent, caquc exempla cum primo concordare declarabunt.

9. Ad officium expeditionis pertinent ratiocinator, et distributor qui etiam arcarii fungetur munere.

10. Ratiocinatoris erit in menstruum folium referre (de quo huius legis num. 4, cap. XI, *Norm, comm.)* rescripta omnia taxationi obnoxia, indicata dioecesi, numero protocolli ac pecunia Sanctae Sedi solvenda, a maioribus administris aut adiutoribus taxata; cx ea taxatione supputare, servatis normis in memoratis locis huius legis descriptis aliisque scorsim exhibendis, expensas procurationis et exsecutionis, si id negotii fuerit Ordinario commissum; in tergo rescripti, vel distincto in folio secundum praescripta

num. 6. memorati cap. XI, impresso signo vim pecuniae solvendam notare; eamque, ubi de maiori agatur pecuniae summa, exprimere integris litteris.

n. Distributoris munus erit;

a) partibus quarum interest, aut ipsarum procuratoribus seu agentibus, acta, litteras, rescripta distribuere; pecuniam exigere Sanctae Sedi debitam, si quae sit, eamque in arcae folio notare.

b) Prospiciet ut epistolae et fasciculi actorum, in Urbe distribuenda, ad eos, ad quos pertinent, apparitorum adhibita operâ mittantur: quae vero extra Urbem ex officio mittenda sunt, ea per publicos cursores transmittantur.

c) Litteras et rescripta, quae occlusa mittenda sunt iuxta num. 6. memorati cap. XI, praeposita nominis et loci inscriptione, obserabit.

d) Ante vero quam acta tradat vel mittat, inspiciet sintne ipsis rite subscripta nomina; eaque *sigillo* munienda curabit, secundum *Officii normas.*

e) Acta taxationi obnoxia nunquam dimittet ante solutam pecuniam, nisi scripta Praepositorum accedat auctoritas. Quam si cautelam neglexerit, in se periculum recipiet, expletoque mense, de suo restituet.

f) Distributoris quoque munus est, Praepositorum auctoritate officiales curare sumptus pro necessaria tabularii seu *cancellariae supellectili sive comparanda sive* instauranda.

Tandem si quis Ordinarius *petierit ad se directo* aliquid mitti, simulque aliquam pro expensis pecuniae vim ad Sanctam Sedem expedierit, distributoris erit missam ad Officium a secretis pecuniam servare, cuius partem administrationi oeconomicae S. Sedis debitam, impetrata gratiâ tradet; reliquum, *arbitrio mittentis adhibendum, retinebit.*

Ad hunc finem, accepti et expensi tabulas peculiares habeat, omnium rationem Praelato a secretis sub exitum mensis redditurus. Pecunia vero in Officii arca, distincto loco, servetur.

12. In Officiis, ubi *propter negotiorum* numerum unus distributionis administer non sufficiat, alius adiicietur. *Munia superius recensita, prudenti Moderatorum arbitrio, inter* utrumque dividentur, *ita ut uni* cura sit praesertim distributionis litterarum, *alteri rescriptorum et perceptionis taxatae pecuniae.*

13. Tabularii, *protocolli, expeditionis et scriptionis administri censentur inter se* pares. Patet *igitur iis transitus de uno in aliud officium ex prudenti* Moderatorum *iudicio, nullo ulterius indicto certamine.*

14. A mox *recensitis officiis* ad munus *adiutoris nullus datur adseensus.* Quare, vacuo *adiutoris oflîcio, peculiare certamen indicetur.*

15. Etsi, quod supra dictum est, sua cuique definita sint munia, finna tamen communis manet lex, qua omnes *administri debent absentium partes* mutua vice supplere, ac fraterna caritate *alter alteri adiumento esse, prout* aequum Praepositi indicaverint.

16. Apparitores seu *ianitores debent aedes sibi commissas custodire,* earum nitorem curare, *epistolas ct actorum fasciculos ad quos spectant, vel ad stationes tabellarias ferre, aliaque peragere quae a Moderatoribus commissa* habeant in sui Officii *commodum.*

Silvis, si quae sint, iuribus acquisitis a praesentibus Officiorum apparitoribus, ceteri cx eo numero posthac eligentur ad triennium, eaque nominatio poterit ad ulteriora triennia prorogari, prout ipsi sese integros idoneosque probaverint.

Omnes denique iusiurandum interponent de secreto servando in sui Officii rebus huic nexui subiectis.

Cap. VII. - De singulis sacris congregationibus

Art. I. - *Congregatio Sancti Officii*

1. Huius Congregationis administri maiores, post Cardinalem a secretis, sunt Adsessor et *Commissarius.*

2. Consilium constabit, ut ante, Consultoribus a Summo Pontifice nominandis. Praeter Consultores, pergent esse nonnulli Censores, vulgo *Qualifientori.*

3. .Minores administri ad cetera, quae retinebunt munia, adiunctam habebunt indulgentiarum expeditionem.

4. L nus e substitutis notariis officium sibi assumet imponendae taxationis rescriptis, quibus dispensatio conceditur ab impedimentis *disparitatis cultus* et *mixtae religionis,* aut impertiuntur indulgentiae.

5. Alterius erit epistolas ct rescripta distribuere debitamque pecuniam exigere.

6. In tractandis negotiis, quae ad catholicam doctrinam moresque pertimeant, ct in iudicio lercndo de criminibus haeresis aliisve suspicionem haeresis inducentibus, atque in iis omnibus quae ad dispensationes ab impedimentis disparitatis cultus et mixtae religionis referuntur, Congregatio Sancti Officii suo more institutoque procedit, sibique propriam consuetudinem retinet, servatis normis in hac *lege constitutis, quantum cum* necessaria S. Officii disciplina componi possint.

Congruenter ad haec, dubia quae circa competentiam Sancti Officii m aliqua re oriri possunt, ipsamet haec Congregatio per se *dirimet,* servatis semper terminis a Constitutione *Sapienti consilio praefinitis.*

7. Mos procedendi S. Officii, de quo in superiore num. 6, itemque temporalis suae administrationis gerendae ratio, quamprimum erunt *scripto* redigenda, ct postquam a Patribus Cardinalibus revisa *fuerint, per Cardinalem* a secretis Summo Pontifici erunt subiicienda ut approbentur.

8. *Circa indulgentias,* in ea parte quae est disciplinae et gratiae, nova Romanae Curiae ordinatione Sancto Officio tributa, haec Congregatio adhaerebit normis ea de re propositis a *Clemente* IX in Constit. *In ipsis, die vi* mensis iulii a. MDCLXIX, [1] quae lex plene vigebit. Ipsius igitur erit omnem difficultatem ac dubietatem *in indulgentiis* emergentem, Romano Pontifice circa graviora difficilioraque *consulto, expediendi;* ac, si qui abusus in eis irrepserint, illos, *indicii forma plane postposita, corrigendi et* emendandi;

[1] Bull. Rom·, toni. 6, VI, P· 34». 349·

causas *vero iudicialem formam requirentes ad proprios iudices* remittendi; falsas, apocryphas indiscretasque indulgentias typis imprimi vetandi; impressas recognoscendi et examinandi, ac, ubi Romano Pontifici retulerit, illius auctoritate reficiendi; ac in concedendis indulgentiis moderationem adhibendi ».

Firma pariter manet lata lex per decretum sacrae Congregationis Indulgentiarum ac Reliquiarum *a Benedicto XIV* approbatum die xxvm mensis ianuarii a. mdcclvii,[1] et a Pio IX confirmatum die XIV aprilis mdccclvi[2] hoc est: « Impetrantes posthac generales indulgentiarum concessiones teneri, sub poena nullitatis gratiae obtentae, exemplar earumdem concessionum ad Secretariam sacrae Congregationis deferre ».

9. Rebus huius partis liber protocolli destinabitur ac distinctum tabularium. Erunt etiam et administer maior titulo Substituti, et peculiares Consultores.

10. Congressus pro his negotiis constabit Cardinali a secretis, Adsessore, Commissario, et Substituto indulgentiarum.

11. Administri, Consultores, Cardinales, quibus de hisce rebus erit agendum, non obstringentur circa eas speciali vinculo secreti S. Officii, sed communi a praesenti lege praescripto.

12. Indulgentiarum petitiones, dubia, occurrentes quaestiones, relata prius in librum protocolli, ad Substitutum transmittentur primo eius examini subiicienda.

13. Si, quemadmodum superius praescriptum est cap. II, *Norm, petal,* agatur de gratia, quae secundum vigentem consuetudinem communiter concedi soleat, et si dubiorum et quaestionum solutio obvia et perspicua fiat ex iam probatis receptisque sententiis, res in Congressu diiudicari poterit, ad normam facultatum, quas Pontifex Maximus concedendas censuerit.

Sin aliter, res in plena Congregatione tractabitur cum folio officii per Substitutum redigendo, atque uno aut pluribus Consultorum suffragiis. De soluta vero quaestione relatio erit peragenda Pontifici.

14. Mittentur per Breve indulgentiae perpetuae, itemque ex temporariis illae, quae totam dioecesim, provinciam, regionem, vel universam Ecclesiam complectuntur; tum etiam facultates perpetuae applicandi indulgentias alicui piae supellectili.

Substitutus ab indulgentiis cum Cancellario Brevium communicabit de rebus necessariis ad exsecutionem Brevis.

15. Epistolae ac rescripta de indulgentiis a Congregatione Sancti Officii exarata, subscriptum gerent nomen Cardinalis a secretis, aut alicuius ex Emis Patribus eiusdem sacri Consilii, contra posita subscriptione Adscssoris, coque impedito, Substituti ab indulgentiis.

[1] x. 4980.

[2] Cf. N. 5057.

Art. II. – *Congregatio Consistarialis.*

1. Post Cardinalem a secretis, maiores administri sunt Adsessor et Substitutus.

2. Collegium erit Consultorum, iuxta praescriptum Constitutionis *Sapienti consilio.*

3. Habebitur quoque sufficiens administrorum minorum numerus pro expediendis negotiis huius Congregationis propriis, iuxta statuta in cap. VI praecedenti.

4. Praeter commune iusiurandum, omnes qui aliquo munere in hac sacra Congregatione funguntur, illud etiam dabunt, quod Sancti Officii iusiurandum dicitur, his verbis expressum:

«In nomine Domini.

«Ego N. N. sub poena excommunicationis latae sententiae ipso facto et absque alia declaratione incurrendae, a qua, praeterquam in articulo mortis, a nullo nisi a Summo Pontifice, ipso quidem Cardinali Poenitentiario excluso, absolvi possim; et sub aliis poenis etiam gravissimis arbitrio Sumini Pontificis mihi in casu transgressionis infligendis, spondeo, voveo ac iuro, inviolabile secretum me servaturum in omnibus et singulis quae ad Episcoporum, Administratorum Apostolicorum aliorumque Ordinariorum electionem, vitam, mores agendique rationem delata sint; itemque in omnibus quae ad dioecesum erectionem seu earumdem unionem spectent, exceptis dumtaxat iis quae in fine et expeditione eorumdem negotiorum legitime publicari contingat: et hoc secretum me servaturum cum omnibus qui eodem iuramenti vinculo constricti non sint, et cum iis etiam qui quamvis hoc secreto teneantur et ad Congregationem Consistorialem pertineant, nihilominus in Urbe habitualiter non commorantur: neque unquam, directe, nutu, verbo, scriptis, aut alio quovis modo et sub quocumque colorato praetextu, etiam maioris boni aut urgentissimae et gravissimae causae, contra hanc secreti fidem quidquam commissurum, nisi peculiaris facultas aut dispensatio expresse mihi a Summo Pontifice tributa fuerit.

«Denique si supplices libellos, commendationes aut litteras de memoratis negotiis a qualibet persona receperim, sacrae Congregationi rem patefaciam.

Sic me Deus adiuvet, et haec sancta Dei Evangelia, quae meis manibus tango ».

5. Invitationes ad sollemnia pro decernendis Sanctorum Caelitum honoribus, ad aliasque sacras celebritates, fient per huius Congregationis epistolas.

6. Plenae Congregationi ius competit nominandi Episcopos omnes, stabiles Ordinarios dioecesanos, Visitatores Apostolicos dioecesum. Ad eamdem pertinet novas dioeceses constituere, constitutas unire; canonicorum collegia, seu *capitula,* erigere; Visitatorum atque Ordinariorum de statu suarum dioecesum relationes expendere; dioccesano regimini ac Seminariis universim prospicere; specialiter vero iis omnibus occurrere quae graviora videantur, prout ante praescriptum est; denique in conflictatione iurium

dubia solvere circa competentiam omnium Officiorum, excepta Congregatione Sancti Officii, quae ipsa per se de sua competentia iudicabit, iuxta superius dicta.

In Episcopis nominandis, quoties id ei competat, Congregatio Consistorialis inhaerebit normis Constitutionis *Romanis Pontificibus,* die XVII mensis decembris MDCCCCIII.[1]

7. Ad Congressum pertinet, praeter ea quae communibus huius legis normis sunt constituta, nominare Administratores Apostolicos temporarios dioecesum, ubi necessitas urgeat; acta omnia conficere ad praeparandam positionem super eligendis in Italia Episcopis, et ad reliqua in plena Congregatione discutienda; ea providere quae dioecesum ac Seminariorum ordinarium regimen spectant, qualia sunt dispensationes Episcopis a commorando in sua sede, facultas iisdem protrahendi relationem de statu dioecesis, aliaque huiusmodi; quaecumque denique ad solvendam pro eiusdem Congregationis actis pecuniam referuntur.

8. Relationes de statu dioecesum, nisi gravior urgeat providendi ratio, ad plenam Congregationem non deferentur seorsim singulae, sed pro variis provinciis regionibusve coniunctae.

Adiutor autem in redigendo summario res adnotabit maioris momenti, sive quae bene sive quae male successerint.

9. Idem fere servabitur in relationibus A'isitatorum Apostolicorum.

10. Nominationes omnes, quae solent in Consistorio promulgari, non aliter fient, nisi per litteras signo Romani Pontificis impressas, seu per Bullam.

Eâdem ratione decreta mittentur alicuius novae constituendae dioecesis, aut canonicorum collegii, seu capituli, aut uniendarum dioecesum.

11. Administri maiores Congregationis Consistorialis significationes opportunas ad Bullam conficiendam maioribus Cancellariae administris exhibebunt. Eiusmodi significatio in Cancellaria retinebitur, et Bulla, debito sigillo et subscriptione munita secundum proprias Cancellariae Apostolicae normas, quamprimum transmittetur ad Officium a secretis Congregationis Consistorialis.

12. Quae pro Bullae expeditione imponetur solvenda pecunia, Congregationi Consistoriali tradetur integra.

Ad hunc finem administri maiores aut adiutores Congregationis Consistorialis constituent pretium, quod referetur in librum; et ab administris expeditionum secundum normas communes percipietur.

Art. III. - *Congregatio de Sacramentis*

1. Maiores administri, post Cardinalem Praefectum, erunt Praelatus a secretis et Subsecretarii tres.

2. Theologi et sacri iuris periti aliquot, a Summo Pontifice delecti, munere Consultorum fungentur.

, Aderit quoque congruus administrorum minorum numerus

4. Ex tribus Subsecretariis unus, cum adiutore ac scriptoribus aliquot, in petitiones omnes circa impedimenta matrimonii praecipue incumbet.

5. Alter Subsecretarius, cum adiutore ac scriptoribus aliquot, ceteras curabit preces ad matrimonia pertinentes, uti sanationes in radice, natalium restitutiones, quaestiones de iustis aut irritis coniugiis vel de dispensatione in matrimonio rato, dubia, et huiusmodi alia.

6. Tertius Subsecretarius, cum adiutore et aliquot scriptoribus, sacrae Ordinationis aliorumque Sacramentorum rebus, excepto matrimonio, \acabit.

7. Protocolli duo libri sunto: alter precum pro dispensationibus ab impedimentis matrimonii; alter postulationum ceterarum, sive quae ad matrimonium sive quae ad reliqua Sacramenta referantur.

Bini administri primo protocolli libro redigendo praecipuam operam dabunt; bini secundo.

8. Etiam tabularium duplici parte constabit; altera, cui erunt reservatae positiones dispensationum ab impedimentis matrimonii, altera pro ceteris.

9. Potestas huius Congregationis propria statuta est a Constitutione *Sapienti consilio.*

10. Peculiariter vero ad eam pertinet has concedere facultates, quae ad omnem tollendam ambiguitatem heic recensentur, hoc est:

(i) adservandi SSmam Eucharistiam in templis aut in sacellis eo iure carentibus;

b) celebrandi Sacrum in sacellis privatis, et cetera largiendi privilegia quae in hac re concedi solent, ipsius decori sacelli advigilans;

c) erigendi altaris ad litandum sub dio;

if) celebrandi ante auroram et post meridiem;

(?) legendi Missam feria V in Coena Domini, itemque tres Missas Nativitatis Domini, noctu, in sacellis privatis, cum distributione SSmae Eucharistiae;

/) utendi pileolo vel capillamento in celebratione Missae aut in deferenda SSma Eucharistia;

g) cocco aut coecutienti ut litare possit cum facultate *legendi* Missam votivam B. M. Virginis aut pro defunctis;

/z) celebrandi Sacrum in navibus;

z) Episcopum consecrandi die alio ab iis qui in Pontificali Romano statuti sunt;

/?) sacros Ordines extra tempora *conferendi;*

l) eximendi fideles, ipsosque sodales *religiosos, quoties* opus sit, a *lege ieiunii* eucharistici.

ii. Plenae Congregationis *indicio* reservatur:

a) in rc ad matrimonium *pertinente,* examen petitionum dispensationis ab impedimentis difficultatem non communem exhibentibus, sive ea exsurgat ex natura *rei sive ex dubio de legitima dispensandi* causa; separatio coniugum non pacifica, sanationes in radice, natalium restitutiones *difficilioris negotii; cognitio causarum irriti* matrimonii ac dispensationum

super matrimonio rato, quae plenae Congregationis indicium postulent; denique dubia omnia iuris circa disciplinam sacramenti matrimonii, quibus obvia et perspicua solutio nulla inveniatur in causis alias decisis, prout superius dictum est;

b) in ceteris Sacramentis, quaestiones omnes disciplinam spectantes, quarum flagitetur solutio, si haec in sententiis iam probatis et in rebus alias indicatis nulla habeatur; item petitiones gratiarum ac dispensationum non communium, quae a Congressu disceptatione digna videantur. Quapropter plenae Congregationi competent dispensationes ab irregularitate ad sacram Ordinationem in casibus dubiis vel difficilioribus, aut ubi impetrata gratia in dedecus cessura sit ecclesiastici coctus; supplices libelli circa irritam sacram Ordinationem aut circa eiusdem obligationes, aut ab his exemptionem, ubi causa solo disciplinae tramite tractanda sit; quaestiones iuris dc loco, tempore, conditionibus ad Sacrum faciendum, ad ipsum geminandum, ad recipiendam adservandamque Eucharistiam necessariis; item de loco, tempore, conditionibus ab ecclesiastica disciplina requisitis ad cetera Sacramenta legitime ministranda ct recipienda; simulque petitae hac dc re dispensationes extraordinariae.

12. Ad Congressum pertinet indicium dc rebus ad plenam Congregationem deferendis, eorumque omnium instructio quae habendo consilio afferant lucem, sive institutis de facto investigationibus, sive exquisitis unius alteriusve Consultoris, aut etiam omnium, sententiis.

Eidem Congressui indicare licet, atque etiam concedere, pro facultatibus quas Pontifex Maximus Cardinali Praefecto et Praelato a secretis tribuendas censucrit, dispensationes ab impedimentis matrimonii, ad normas inferius exhibendas.

Pariter ad Congressum pertinet ab aetatis ac tituli defectu dispensationes clero sacculari concedere; ab eucharistico iciunio dispensare; permittere ut Augustum Sacramentum adservetur in ecclesiis et oratoriis quae hoc iure carent, ct ut sanctum sacrificium celebretur in privatis sacellis, in iis casibus quibus huiusmodi gratiae impertiri solent, ad vigentis disciplinae normas et secundum communem legem superius memoratam.

13. Documento forma Brevis, redacto tamen in huius Congregationis Officio secreto, mittentur dispensationes ab impedimentis matrimonii cuiusvis gradus, modo honestae naturae, si dispensationes ipsae sint maioribus obnoxiae taxationibus.

Ceterae dispensationes documento mittentur forma rescripti.

14. Indulta privati sacelli cuiusvis generis, sui, familiae, aliorumve commodi causa petita, mittentur per Breve in proprio Sccretariae Status officio redigendum.

Ab hac tamen lege eximuntur sacerdotes vel senio vel morbo affecti, oui solvendo pares non sint. Ad hos gr ilia mittetur formâ rescripti ct ad normas huius legis cap. XI, *Norm. comm.*

15. Indulta perpetua SSmae Eucharistiae adservandae in aliquo templo v<l sacello, privilegii huius expertibus, pariter per Breve mittenda sunt. l emporalia mittentur per rescriptum, iisdem quae superiore numero nonnis.

16. Ubi gratia per Breve mittenda sit, Praelatus a secretis aut Subsecretarius, ad quem negotium pertinet, certiorem de re faciet Cancellarium Brevium cum coque opportunas normas communicabit. Ille vero, cuius interest, hoc Officium adibit, suum documentum recepturus.

17. Si Summus Pontifex consuetas Congregationi facultates concedat, circa dispensationes ab impedimentis matrimonii serventur hae leges:

a) in impedimentis *minoris gradus,* de quibus inferius num. 19, ubi nihil obstet quominus dispensatio concedatur, gratiae concessio, loco maiorum Praepositorum, a Subsecrctario *dispensationum,* aut ab eius adiutore signatur;

b) in impedimentis *maioris gradus,* de quibus proximo num. 20, si nihil pariter obstet, dispensatio a Cardinali Praefecto conceditur, aut a Praelato a secretis.

18. In dubiis, Subsecretarius de re conferet cum Praelato a secretis aut cum Cardinali Praefecto; hic ad Congressum plenamve Congregationem referet; ad ultimum, prout res ferat, relatio fiet Summo Pontifici.

19. Dispensationes *gradus minoris* sunt ab impedimentis:

‹?) consanguinitatis et affinitatis tertii et quarti gradus lineae collateralis, sive aequalis sive inaequalis, hoc est quarti gradus mixti cum tertio, et quarti vel tertii mixti cum secundo;

b) affinitatis in primo gradu, et in secundo simplici vel mixto cum primo, ubi hoc impedimentum ex illicito commercio procedat;

c) cognationis spiritualis cuiusvis generis;

?/) publicae honestatis, sive per sponsalia sive per matrimonium ratum, super quod iam dispensatum sit, fueritque solutum.

20. Dispensationes *maioris gradus* concedi solitae interveniente legitima causa, sunt ab impedimentis:

(?) consanguinitatis secundi gradus lineae collateralis aequalis, et secundi vel tertii gradus primum attingentis;

b) affinitatis primi ct secundi gradus lineae collateralis aequalis, et secundi vel tertii gradus primum attingentis;

c) criminis ex adulterio cum promissione futuri matrimonii.

21. Dispensationes a minoribus impedimentis concedentur omnes ?.v *rationabilibus causis a S. Sede probatis.* Sic vero concessae perinde valebunt ac si *ex motu proprio ct ex certa scientia* impertitae sint; idcoque nulli erunt impugnationi obnoxiae sive obreptionis vitio sive subreptionis.

22. Nisi Cardinalis Praefectus aut Praelatus a secretis aliquam sibi petitionem aut plures reservarint, supplices libelli omnes ad impetrandam dispensationem ab impedimentis, relati prius in tabulas, a protocolio ad Subsecretarium dispensationum ciusque adiutorem transmittentur.

Hi, opere inter sese aequa ratione distributo, quae ad ipsos pertinent, secernent a ceteris. Supplicibus libellis sibi reservatis consulent, signando gratiae concessionem initialibus sui *nominis ct cognominis litteris.* lidem constituent, debeatne dispensatio esse gratuita, an ct quanti taxanda. Si vero gratia mittenda sit formâ Brevis, id adnotare ne omittant. Post haec supplices libellos, quibus fuerit provisum, scriptoribus expediendos committent.

Be ceteris petitionibus, quamprimum ad Cardinalem referent aut ad Praelatum a secretis, ut opportune ipsi provideant.

23. Cardinalis et Praelatus a secretis, legitime impediti, possunt negotium Subsecretario committere largiendi dispensationes sibi reservatas, intra limites et cautelas quas duxerint necessarias.

24. In dispensationibus minoris gradus et in negotiis minoris momenti poterit documento subscribere Subsecretarius ad quem pertinet res, aut, hoc impedito, alteruter e duobus reliquis Subsecretariis, contra posita subscriptione amanuensis qui documentum exaravit tamquam *officialis.*

In maioris gradus dispensationibus et in negotiis maioris momenti documento subscribet Cardinalis Praefectus, aut alius eiusdem Congregationis Cardinalis, contra posita subscriptione Praelati a secretis, aut, hoc impedito, alicuius e Subsecretariis, ut in superiore numero.

Art. IV. – *Congregatio Concilii*

1. Administri maiores, post Cardinalem Praefectum, sunt Praelatus a secretis et Subsecretarius.

2. Erit collegium Consultorum a Summo Pontifice renuntiandorum, quorum aliqui probati sint temporalium etiam gerendarum rerum peritia.

3. Aliquot etiam minores administri erunt, iuxta normas superius datas.

4. Potestas huius Congregationis propria statuta est in Constitutione *Sapienti consilio.*

Ad omnem tamen tollendam ambiguitatem, quae forte in aliquibus casibus oriri posset, nonnullae heic peculiares singillatim recensentur facultates, quae uni Concilii Congregationi reservantur. Eius itaque dumtaxat erit in posterum concedere:

a) collegiis canonicorum, seu Capitulis, dispensationes ab obligatione celebrandi Missam feriae ac vigiliae; Missae canendae et applicandae conventualis; canendi atque in choro recitandi horas canonicas;

/;) tum Capitulis, tum singulis e clero saeculari, anticipationem recitationis officii matutini;

c) Capitulis anticipationem Vesperarum ct Completorii ante meridiem;

d) sacerdotibus e clero sacculari commutationem recitationis officii divini cum aliis precibus;

e) dispensationem a ieiunio praescripto ante consecrationem sacrarum aedium;

/) facultatem in interno templi vel publici sacelli pariete fenestram faciendi exstruendique parvi chori, aut aperiendi ostii, quo privatus aditus patefiat;

A7) dispensationem a laurea doctoris sive ex tabulis institutionis sive ex lege praescripta ad beneficium vel officium aliquod assequendum, quorum largitio ad Ordinarium pertineat.

5 Item ad Concilii Congregationem spectat indicium de controversiis °” nibus circa potiore dignitatis locum, seu *praecedentiam,* exceptis iis quae sodale> religiosos attinent (quae controversiae Congregationi Religiosorum

sodalium sunt reservatae), iisque pariter demptis quae *Cappellam,* Aulam pontificiam et Patres Cardinales spectant, ad Caeremonialem deferendae.

Item ad eam pertinet videre, administrationis et disciplinae tramite, dc servitutibus, quas aedi sacrae se constituisse aliquis iactet, aut quas eidem velit imponere, qualia sunt habitatio in superiori contignatione, murorum impositio, atque horum similia.

6. Ad plenae Congregationis iudicium pertinent:

a) examen dubiorum circa iuris interpretationem in huius Officii rebus, quae dubia nullam facilem solutionem atque perspicuam nanciscantur in constitutis legibus aut in alias decisis; examen petitarum gratiarum, dispensationum, indultorum, quae concedi fere non soleant eo modo, aut ea latitudine; aliaque, quemadmodum superius dictum est;

b) cognitio Conciliorum provincialium. Qua in re, ad vigentis disciplinae normam, unius Consultoris primum exquiretur sententia; deinde horum Collegii, aut partis eiusdem, non infra numerum Consultorum quinque, per vices eligendorum. Tum vero adiutor regionis, ad quam pertinet provinciale Concilium, acta et suffragia typis imprimenda curabit.

Pariter quidquid maioris ponderis in Episcoporum coetibus contigerit statutumve sit, ad plenam Congregationem referatur.

7. Congressus autem est, ad normam legis communis, necessaria parare ad negotiorum examen, quae plenae Congregationi sint reservata, ordinarias res expedire, solitas gratias concedere usitatis formis et pro facultatibus a Summo Pontifice acceptis.

8. In administrandae pecuniae negotiis, suae ac peculiares erunt servandae normae.

9. In rebus sanctae Domus Lauretanae, normae pariter serventur superius constitutae.

Art. V. – *Congregatio de sodalibus Religiosis.*

1. Huius Congregationis administri maiores sunt pariter, post Cardinalem Praefectum, Praelatus a secretis et Subsecretarius.

2. Erit collegium Consultorum a Summo Pontifice eligendorum.

3. Erunt etiam aliquot officiales minores, quot necessarii sunt iuxta regulas superius datas.

4. Alterius ex adiutoribus proprium officium esto curare quae ad religiosos Ordines pertinent; alterius quae ad congregationes et omne genus instituta virorum; tertii quae ad congregationes et instituta mulierum. Pro unoquoque horum munerum sui erunt scriptores distributi.

5. In decernendo quaenam in plena Congregatione tractanda sint, quaenam maioribus administris aut Congressui reservanda, prae oculis habeantur superius cap. II constitutae nonnae, ct quae in memoratis hactenus Congregationibus indicatae sunt.

6. Decretum quo laudatur probaturque institutum aliquod, et decretum approbationis constitutionum, itemque substantialis mutatio quaevis in iam probatis institutis inducenda, ad plenam Congregationem semper pertinebunt.

Art. VL – *Congregatio de Propaganda Fide.*

1. Congregatio haec retinet constitutionem, disciplinam agendique rationem sibi propriam, in iis omnibus quae cum dispositionibus Constitutionis *Sapienti consilio* et praesentis legis componi possunt.

2. Iuxta vero ea quae pro aliis Congregationibus statuta sunt, in officio a secretis alius administer adiicietur, nempe Subsecretarius.

3. Indulta, quae hactenus haec sacra Congregatio concedere solebat iis etiam qui suae iurisdictioni non essent obnoxii, in posterum suis subditis tantum tribuet.

4. Congregatio de Propaganda Fide pro Negotiis ritus orientalis sua munia ex integro servabit. In iis tamen, quae internam Officii disciplinam et modum tractandi negotia spectant, huius legis normis sive communibus sive peculiaribus inhaerebit.

5. Circa huius Congregationis et Camerae Spoliorum administrationem, peculiaris norma quamprimum dabitur, quae, a speciali Cardinalium coetu revisa, per Emum Praefectum Summi Pontificis approbationi subiicietur.

Art. VII. – *Congregatio Indicis.*

1. In ratione gerendarum rerum et in disciplina ac muniis administrorum haec Congregatio suas retinebit normas, se tamen conformando statutis Const. *Sapienti consilio* et praesentis legis.

2. Administri, Consultores, Cardinales huius Congregationis iusiurandum dabunt de secreto Sancti Officii servando, ut ipsis cognita sint quae ab eo sacro Consilio de prohibitione librorum agantur, ad normas memoratae Constitutionis.

Art. VIII. – *Congregatio SS. Rituum.*

1. Suam, quam hactenus, constitutionem retinet atque naturam, salvis praescriptionibus Const. *Sapienti consilio* atque huius legis, in iis quae ad Congregationem hanc referuntur.

2. Itaque, quum huius proprium et cum aliis non commune sit munus curandi ut in universa Ecclesia latina, sacri ritus ac caeremoniae diligenter serventur in Sacro celebrando, in Sacramentis administrandis, in divinis officiis persolvendis; idcirco debet:

a) advigilare liturgicis omne genus libris Ecclesiae latinae, eos inspicere, corrigere aut reprobare, salva Sancti Officii competentia in iis quae fidei capita, seu dogmata, respiciunt;

b) excutere atque approbare nova officia divina et calendaria;

c) dubia de ritibus mdicare ad dirimere;

d) quae hac in re necessaria videantur temperamenta, indulta, facultates concedere, veteri retento catalogo, novis tamen disciplinae nonnis circumscripto, iis praesertim quae superius allata sunt num. 10 de Congregatione Sacramentorum, ct num. 4 ct 5 dc Congregatione Concilii.

3. Negotiis ad plenam Congregationem deferendis aut in Congressu tractandis erunt aptandae regulae haud semel indicatae in superius memoratis Congregationibus, et superiore cap. II.

4. In causis beatificationis ct canonizationis standum normis eius rei propriis ac peculiaribus, servatis tamen semper huius legis praescriptionibus ad hoc genus materiae pertinentibus.

5. Circa sacras Reliquias, Congregatio Rituum inhaerebit praescriptis Const. *In ipsis,* die vi mensis iulii a. MDCLXIX, superius memoratae sub art. I de Sancto Officio.

Art. IX. – *Congregatio Caeremonialis.*

Congregatio haec, suapte natura, constitutionem suam ac disciplinae rationem stabilem retinet nullique mutationi obnoxiam.

Art. X. – *Congregatio pro Negotiis ecclesiasticis extraordinariis.*

Huius pariter Congregationis natura et constitutio, non minus quam ratio disciplinae, immutata manet, salvis praescriptionibus eam spectantibus, in Const. *Sapienti consilio* et in hac adiccta lege comprehensis.

Art. XI. – *Congregatio Studiorum.*

1. Quaenam sit huius Congregationis auctoritas statuitur in Const. *Sapienti consilio.* In iis vero quae ad internam disciplinam et negotiorum expediendorum rationem pertinent, regulas in hac *lege* statutas sive communes sive peculiares servabit.

2. Plenae Congregationi huius Officii competunt condendae novae studiorum Universitates ac Facultates omnes, quibus ius est academicos gradus conferendi; mutationes maioris momenti in iisdem iam institutis; cognitio quaestionum graviorum in ipsis occurrentium dc patrimonii administratione, dc magistri alicuius decurialis nominatione, de ratione studiorum, ct dc aliis huiusmodi; item quae necessario capienda *consilia in commune* videantur; postremo iudicium de excellenti aliquo viro academicis gradibus *ad honorem* decorando.

3. Congressus officium est ad plenam Congregationem deferenda parare; leviores controversias in aliqua *studiorum Universitate vel* facultate subortas dirimere, ad normam praescriptorum superius.

4. Si qua velit in posterum studiorum Universitas aut Facultas nova constitui, opus est id fieri per Breve. Nulla pariter in praesentem Facultatum ct Universitatum statum gravior immutatio induci poterit nisi per Breve.

Cap. VIII. – De singulis tribunalibus

Art. I. – *Sacra Poenitentiaria.*

1. Tribunalis huius ambitu ad solum forum internum coarctato, suis muniis addicti manebunt, praeter Cardinalem Poenitentiarium, Regens, Praelati quinque Signaturae, Procurator, seu a secretis, Substitutus et aliquot inferiores officiales.

2. In officii parte quam retinet, hoc sacrum tribunal se geret ad normas praesertim Const. *In Apostolicae,* editae die XIII mensis aprilis a. mdccxliv a Benedicto XIV,[1] salvis immutationibus legitimo usu posterius inductis, quae erunt scripto redigendae et a Cardinali Poenitentiario subiiciendae approbationi Pontificis; firmisque praescriptis a Const. *Sapienti consilio* et ab hac lege, in omnibus quae hoc sacrum tribunal spectent.

3. Iuxta memoratae Constitutionis Benedicti XIV praescripta, *omnia secreto et gratis* in hoc sacro tribunali expedientur.

Art. II. – *Sacra Romana Rota et Signatura Apostolica.*

1. Utriusque Tribunalis quae debeat esse procedendi ratio, qui et quales administri, a *Lege propria* potissimum decernitur adiuncta Constitutioni *Sapienti consilio.*

2. Nihilominus in his etiam Officiis servanda sunt praesentis Ordinationis praescripta in iis omnibus, quae ad expedienda negotia, ad iusiurandum, ad administrorum munia horumque similia referuntur, quantum scilicet huius Ordinationis normae cum *Lege propria* consentiant.

Cap. IX. – De singulis officiis

Art. I. – *Cancellaria Apostolica.*

Purpuratorum Patrum coctus, constans Cardinalibus tribus, Cancellario, Datario et a secretis Consistorialis, reformandas quamprimum curabit formulas *Bullarum collationis* beneficiorum, sive consistorialium, sive aliorum; itemque *Bullarum* constitutionis dioecesum, Capitulorum: denique Regularum, quas *Cancellariae* vocant.

Art. II. – *Dataria Apostolica.*

1. Ob inductam a Const. *Sapienti consilio* novam ordinationem, Datariae \postolicae hoc relinquitur munus, quod in beneficiorum non consistorialium collatione versatur. Atque in hoc etiam Officio sunt retinendae nonnae huius legis in iis quae ipsum attingant.

2. In collatione beneficiorum ea ratio servabitur, quam praesens lex et vigens usus praestituunt, cauto tamen ut hic cum novis praescriptionibus

[1] Bcncd. XIV Bull., tom. 1, p. 330-141.

memoratae Constitutionis cohaereat, donec, reformatis Cancellariae Regulis, aliter provideatur.

3. Bullae collationis prima praescriptio *(minuta)* fieri debebit ab uno adiutore, et loco erit veteris, uti vocant, *supplicationis;* eaque in actis servabitur ad cautionem et recognitionem, si qua forte inciderit impugnatio.

Nihil immutatur in invecto usu providendi nonnunquam beneficiis per decretum *simplicis signaturae,* hoc est nullis Bullis expeditis.

4. Subscribetur Bullis a Cardinali Datario, eoque impedito, a Cardinali a publicis Negotiis seu *a secretis Status,* contra posita subscriptione illius officialis, qui primus ordine temporis post Datarium sit, et in officio adsit.

5. Curabit praeterea Dataria ut imponantur et exigantur pensiones et onera beneficiis Urbis adnexa, ad arcam pensionum, quam vocant, pertinentia. Quare officialis distributor exiget solvendam ab iis pecuniam, qui oneribus aut pensionibus graventur; ac deinde ius habentibus ad pensiones aliave emolumenta debitis modis satisfaciet.

Trimestri quoque spatio Cardinalis Datarius, aut eius vice alius, arcae statum explorabit, supputatisque rationibus, suae auctoritatis testimonium adseribet.

Art. III. – *Camera Apostolica, Secretaria Status, Secretariae Brevium ad Principes et Epistolarum latinarum.*

1. Haec Officia receptum huc usque suis muniis fungendi morem ut ante retinebunt, salvis praescriptionibus Const. *Sapienti consilio* et huius Ordinationis, in iis omnibus quae eadem attingant.

2. Peculiaris coetus trium Cardinalium, quos inter Cardinalis *a secretis Status,* Brevium Apostolicorum formas instaurandas curabit, quae ab ea
1 *Secretariae Status* parte mitti solent, cui est Apostolicorum Brevium cura, commissa.

APPENDIX

INSTITUTIO CIRCA MODUM IN TABULAS REFERENDI ET SCRIPTA EXPEDIENDI

i. *In* omni Officio liber erit annui protocolli, in quod, ordine temporis preces et expostulationes referentur singulae, quae per annum exhibeantur.

Haec in album adseriptio, post numerum *ordinis, indicabit: i°* dioecesim, ad quam preces aut expostulationespertinent; 2° petentem aut expostulantem; 30 cur, aut contra quem expostulatio fiat; 40 exhibitionis, diem; 50procuratorem, seu agentem, si *fuerit interpositus. Subinde* vacuum chartae relinquetur spatium, in quo notetur, qui *fuerit negotii* processus, hoc est, scriptumne sit ad Ordinarium, impetratane gratia, an transmissa, negata, *dilata, et ita porro.*

Numerus *protocolli debet in supplicem libellum referri, scriptum ad modum* fractae partis, cuius *numerator exprimat ipsius numerum protocolli; denominator vero* annum, elisis *litteris.* Ita si negotium, pertinens ad

annum mdccccviii, in protocolli libro numerum ferat 500, inscribendum positioni erit fracta sic parte: θθ°. Tergo praeterea supplicis libelli apponentur adnotationes earum fere similes, quae in libro protocolli, hoc est, nomina dioecesis, recurrentis, ac cetera.

2. Habebitur etiam protocolli index, hoc est annua parva rubrica, in quam negotia ordine dioecesum digesta referantur, indicto, post nomen dioecesis, nomine postulantis cum numero protocolli, quo facilius investigationes in positionibus institui possint.

3. Numerus protocolli, semel positioni adsignatus, manet, etsi negotium ultra annum trahatur. Quod si, aut instaurata post aliquot annos quaestione, aut alia quavis de causa contingat, ut alius ei sufficiatur numerus, huius mentio fiet in priore numero, tam in libro protocolli quam in parva rubrica.

4. Relatis in protocollum chartis, resumptisque, si quae sint, prioribus, positiones ad maiores administros aut adiutores transmittendae sunt, eorum cognitioni subiiciendae et ad rem, secundum suas cuiusque Officii normas, ad exitum deducendam.

5. Re deliberata et provisa, positiones deferendae sunt: *a)* ad scriptores, quoties eadem de re aut epistola conficienda sit, aut aliquis vocandus, aut exarandum rescriptum; ὸ) ad distributorem, si positio Consultori vel alii viro studii causâ committenda sit; c) ad protocollum, si aut iussum fuerit resumi priores, aut si coeptum consilium peculiarem exsecutionem non postulet, quemadmodum si rescriptum sit: *ad acta, reponatur, lectum,* aut horum aliquid simile.

6. Nisi quid aliter in suis cuiusque Officii normis praescriptum sit, aut nisi Moderatores opportunum duxerint alia ratione consulere, communiter ad eum qui prior est inter addictos protocollo, haec munium partitio spectabit. Ipsius igitur erit suas cuique scriptori positiones adsignare, prout singulis competunt sive ratione territorii, sive materiae. Idem in protocolli libro rescripta, de quibus litt. Z›) et *c),* num. 5 superioris, notabit. Priora vero illa, de quibus litt. *a},* in album referet absoluto negotio.

7. Scriptores, expleto suo munere, positiones cum adiectis rescriptis ad ratiocinatorem transmittent.

Hic acta tradet ad subsignandum. Actorum vero fasciculos, seu *positiones,* apud se retinebit, ut in suo administrationis folio et deinde super rescriptis, cum subsignata redierint, taxationes adnotet, si quae sint adiectae. Deinde positiones ad protocollum remittet, cum sigla ex convento constituta ad significandum omnia esse confecta; litteras vero et rescripta distributori tradet.

8. Protocollo addictus rem in librum referet et positiones in suo quamque loco reponet. Distributor autem acta secundum proprias leges distribuenda curabit.

9. Si non subscripta redierint acta, vel si cum aliqua animadversione coniuncta, administri, pro variis casibus, Praepositorum sese mandatis conformabunt.

10. Memoratae normae sunt omnibus retinendae diligenter, nisi quid m iis quae sequuntur peculiaribus legibus exceptum sit pro aliquo Officio.

Quae superioribus capitibus continentur, SSmi D. N. Pii PP. X iussu vadunt Constitutioni Sapienti consilio, *editae die XXIX mensis iunii an. MDCCCCVIII, et Ordinationi communi tunc temporis vulgatae. Eadem proinde vi pollent, anteriores abrogant contrarias leges, et servari ab omnibus integre debent, quavis alia ordinatione, usu, privilegio contrariis non obstantibus.*

Datum Romae, die XXIX mensis Septembris an. MDCCCCVIII. — De speciali mandato SSmi D. N. Pii Papae X. — R. Card. Merry Del Val.

[Acta Ap. Sedis, vol. I, p. 36-108].

6461.

Regulae servandae in indiciis apud S. R. Rotae Tribunal, 4 aug. 1910.

Constitutione *Sapienti, consilio*[1] S. R. Rotae tribunal in exercitium revocatum fuit iuxta *Legem propriam.*[2] Haec Sacro Tribunali certam dedit ordinationem et auctoritatem, nec non iudiciales statuit procedendi normas, sed tantum supremas et generales, quae aliqua ex parte mutant veterem stylum seu normas processus S. R. Rotae iampridem consuetas. Quamobrem RR. PP. DD. Auditores iam ab incoepto suae potestatis exercitio necessitate adstricti sunt statuendi uniformes et constantes regulas, quae singula acta iudicialia moderarentur. Ad hoc frequentes iidem RR. PP. habuerunt coetus, et, collatis consiliis, has regulas condiderunt in indiciis apud S. Rotam servandas. Quae cum SS. DD. NN. Pio Papae X a me infrascripto oblatae fuissent die 7 septembris 1909, ad experimentum approbatae fuerunt. Nunc iterum a SS. DD. in Audientia diei 2 augusti 1910, probatis nonnullis additamentis, confirmatae sunt, Eademque Sanctitas Sua iussit eas in tribunali S. R. Rotae vim legis habituras; quapropter mandavit, has publicari et promulgari in *Commentario Officiali S. Sedis,* ad praescriptum Constitutionis *Promulgandi,* dici 29 septembris 1909.[3]

TITULUS I.

De introductione causae apud Ponentem, de citatione et dubiorum concordatione.

§ *

Quaelibet causa, coram Sacra Rota tractanda, committitur Auditori Ponenti, turni Praesidi, cui competit nonnulla acta iudicialia explere, uti infra explicabitur.

1 Cf. N. 682.
2 Cf. N. 6459.
3 Cf. N. 684.

1. Acta ct documenta causae, etiam introductae, sive a partibus interesse habentibus, sive a dicastcriis remittentibus vel committentibus, potius quam ad Ponentem, directe ad *protocollum* Sacrae Romanae Rotae transmittantur *{Lex propria,* can. 19).

2. Acta quaelibet iudicialia in causis apud S. Rotam agendis, exarari debent in charta rotali bullata seu sigillum Sedis Apost. referentibus cum inscriptione S. Tribunalis, excepta prima instantia et exeeeptis quoque scripturis typis aut aliter edendis in scopum defensionis de quibus in can. 25 et 26 *{Lex propria).*

3. In causis, in quibus ad normam cap. IV, *Appendix {Lex propria)* concessum fuerit ius exemptionis ab expensis iudicialibus ct gratuitum patrocinium, ad acta iudiciaria exaranda non adhibetur charta rotalis bullata, firmo tamen praescripto §§ 207, n. 4 et 218.

1. Officialis conficiendis tabulis addictus taxam exiget, uti in *Appendite, De taxatione expensarum,* cap. I, n. 3 *{Lex propria),* exposcens ut acta et documenta sibi exhibeantur in fasciculum collecta, proprio elencho munita, et numeris distincta.

2. Super fasciculo indicetur:

a) titulus causae seu nomen Ponentis et dioecesis, ad quam pertinet causa, eiusque obiectum seu argumentum;

b) nomen ct cognomen partium, nec non procuratorum, si aderint.

1. Officialis praedictus curabit ut procurator vel advocatus legitimum habeat mandatum *ad lites.*

2. Regula generalis esto, nisi aliqua obstet difficultas, exigendum esse, ut mandatum concessum sit expresse pro lite apud Sacram Rotam dirimenda.

Quum Officialis tabulario addictus *positionem* eiusque documenta in appositos libros iam bene disposita retulerit, haec ad tribunal Sacrae Rotae pertinere censentur.

1. Positione in tabularium relata, ct signatis super eadem numeris iam in protocollo notatis, Officialis eandem exhibebit Dno Decano, qui decreto statuet tumum ad causam dirimendam competentem, iuxta normam canonum 19 ct 12 *{Lex propria).*

2. Formula decreti erit sequens:

R. P. D. Λ. Λ. (Nomen Pracsidis turni et titulus causae).

¡V. *N. actor vel appellans...*
Adversus - N. N. vel decretum vel sententiam Dic... Mense... Anno...
Videntibus RR. PP. DD. N. N. et N. (Praeside turni) *Ponente* .

1. Formulae, quae in his regulis proponuntur, vim habent *directivam* ci non *praeceptivam,* et fas erit easdem etiam italico aut gallico sermone redigere, si partes careant advocato aut procuratore.

2. Pariter transgressio regularum procedurae, quae hic statuuntur, effectum minime habet invalidandi actum, nisi id expresse et taxative sanciatur.

§ 8.

Designato turno, Praelatus Decanus positionem remittet Officiali addicto conficiendis tabulis, qui relato in acta decreto, statim per Officialem distributorem illam transmittit Praesidi turni statuti ad normam can. 19 *(Lex propria').*

i. Praeses turni designati, seu antiquior (can. 12, § 4) excepto casu indicato in § 6 eiusdem can. 12, *Per se est etiam Ponens seu Relator causae* (can. 21). Attamen *iusta accedente ratione declinandi hoc officium* (can. 21), interrogatis ceteris de turno Auditoribus, iste potest, speciali decreto, officium Ponentis committere alteri ex ipsis. Huius decreti formula erit sequens:

iDie... Mense... Anno...

subscriptus Ponens causae, auditis ceteris PP. de turno, committit proprium Ponentis munus NN. qui acceptavit; idque ad normam can. 21, Legis propriae.

(Nomen Praesidis turni a Decano designati) ».

2. Si causae commissio facta sit *dumtaxat pro voto* (can. 19, § 2), de causa *vident omnes et votum proferunt,* nisi aliud expresse caveatur in rescripto commissionis.

§ 10-

i. Si quis Auditor, aut infirmitate aut alia iusta causa impediatur quo minus partem in turno habere possit, ei Praelatus Decanus substituit alium Auditorem, ad normam can. 12, § 5.

2. Hoc autem fit vel *ex officio,* vel etiam *ad instantiam partis,* et decretum debet notificari.

§ U-

r. Ista decreta Praeses *turni* aut *Decanus illico nota faciet* officiali tabulario addicto, ut ab eodem in acta referantur.

2. Decreta aut *rescripta autographa in actis* asservanda, subscripta sint oportet a Ponente *vel a Decano, a quo prolata fuerunt.*

12.

1. Omnia acta ad Ponentem spectantia, non exclusis iis, quae necessario requirunt Praelati subscriptionem, possunt etiam peragi a studii Adiutore, qui excepto casu contrariae dispositionis ex parte Ponentis (can. 3, § 2, *Lex propria),* cumdem pro suo munere repraesentat. Idcirco in singulis posterioribus articulis, quando fit inentio de Ponente, comprehenditur etiam Adiutor studii, nisi expressis verbis, aut saltem implicite, excludatur.

2. Acta, quae semper requirunt Ponentis subscriptionem sunt: dubiorum concordatio, facultas typis edendi folia numero maiora quam lex concesserit, et rescripta, quibus Ponens admittit appellationem ad turnum ipsius Ponentis (§§ 82-95) ve^ a<^ alium turnum (§ 235).

3. Formula in dubiorum concordatione a studii Adiutore adhibenda erit sequens: « (Praemissa indicatione nominis R. P. D. Ponentis et causae tituli) *Obtinuit et N. N., Adiutor a studiis Domini Ponentis, de consensu partium mandavit disputari infrascriptum dubium... et destinavit* dzew... ». Actus a partibus subscribitur, et deinde studii Adiutor illum Ponenti subscribendum exhibet, nisi habuerit facultatem subscribendi dubium, quo in casu, subscriptioni Adiutor a studiis adiunget: *de mandato speciali Dili Ponentis.* Circa autem dubiorum concordatorum mutationem serventur quae statuuntur in § 33.

4. Quaedam acta, ut expensarum taxatio habitarum in peritiae confectione aut in testium productione, aestimanda prouti praescribit *Lex propria {Appendix,* cap. I, num. 6), vel expensarum, aut mercedum taxatio, quae locum habere debet inter partes contendentes, et inter partes earumque advocatos et procuratores, in exeeutionem sententiae, commissa intelliguntur studii Adiutori, qui hisce incumbere debet, nisi expresse Ponens aut turnus sibi reservaverit eiusmodi negotii tractationem.

5. Adiutor subscriptionem apponens decretis, post proprium nomen semper qualitatem suam adiunget, consueta formula, quae, pro decretis, latina lingua exaratis, erit: *Adiutor a studiis.*

1. Delegatio aut directe a Praelato Auditore, aut eo mandante, a suo studii Adiutore facta Adiutori a studiis alterius Praelati, effectum habet reddendi validum ct iuridicum actum ab Adiutore delegato positum; at haec fieri non debet, nisi ex gravi necessitate.

2. Delegatio in scriptis exhibenda est et in actis asservanda. – Nota fiet partibus intéressé habentibus, antequam compleatur actus, in quo habitae delegationis liet mentio.

i. Ponens, si aliquod documentum aut notitia facti deficiat in actis, documenti exhibitionem aut lacti notitiam exquirit, sive ante, sive post dubiorum concordationem.

2. Hoc pro diversitate adiunctorum pluribus modis fieri potest:

«) vel vocando partem aut eius procuratorem seu advocatum, ut opportunas dent explicationes, aut quaesita documenta exhibeant, et ad hunc finem fit decretum *«Vocetur orator aut advocatus seu procurator pro audientia diei... »;*

b) vel in scriptis ad calcem positionis, aut in folio positioni inserendo, explicatur ratio huius vocationis, communicanda ab ipso officiali, quo in postremo casu post formulam *«Vocetur... »* addatur (*iuxta mentem intus in folio expressam ».*

3. Convocationis mandatum ad notitiam partis aut eius procuratoris deducendum est vel directe a Ponente, vel per Officialem addictum tabulis conficiendis, qui a Ponente monitus, de eius mandato, partem aut procuratorem doceat.

4. Quando pars neque praesens est in Curia, neque suum habet procuratorem, tunc a Curiis dioecesanis aut ab alio Officio expetitur mandati exeeutio; id autem fit per epistolam vel decretum, cuius Ponens redigit formulam, in qua (praemissa indicatione diei) in priino casu praescribit: *Scribatur Episcopo... Archiepiscopo iuxta minutam·»}* in secundo vero casu: *Idque* (vel *decretum hoc) notificetur Episcopo... Archiepiscopo... etc. ».*

5. Quaesitae explicationes seu elucidationes dubiorum non debent inservire ad renovandas *orales informationes,* quas *Lex propria,* can. 30, prohibuit, sed simpliciter ad complenda acta et exquirenda documenta, quae erunt fundamentum defensionis scripto conficiendae et elucidationum oralium, quae ante definitivam sententiam dari poterunt in discussione orali aut turno, aut rotali collegio, iuxta normam § 67 et seqq.

1. Officialis tabulario addictus quamprimum positionem deferet ad Notarium scriptorem, cuius est epistolae aut decreti transcribere exemplar ad Curias vel ad certum Officium transmittendum et hoc, a Ponente deinde subscriptum, mittetur ipsius Notarii subscriptione munitum, nec non sigillo tribunalis.

2. Si exemplar transcriptum parti intéressé habenti remitti debeat aut eius procuratori *pro notifientione,* requiritur dumtaxat, pro fidelitate exemplaris, subscriptio Notarii, et tribunalis sigillum.

§ 16.

Introducta causa ut in superiori § 5, pars diligentior citationem conficit qua partem adversam in ius vocat pro concordatione dubiorum ad normam can. 23, § i *(Lex propria).*

En formula:

Ex. gr. – « *Romana – Subsidii.*

R. P. D. N. N.

Die... Mense... Anno...

Subscriptus instat, ut citetur (vel *citentur') N. N. degens...* (vel *degentes)... ad comparendum sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum* (verba: *sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum* omittuntur, quando citatur Promoter iustitiac aut vinculi Defensor) *coram R. P. D... Ponente, vel eius studii Adiutore in aedibus...* (vel *in sede tribunalis S. Romanae Rotat) die et hora... determinandis ad concordandum de dubio disputando* (vel *de dubiis disputandis), sin minus ad videndum subscribi infrascriptum* (vel *infrasaipta)·, nec non destinari diem, qua habebitur turnus rotalis pro tractatione causae de qua agitur, et super praemissis fieri decretum.*

Instante N. N. pro quo procurator...

Dubium (vel *Dubia)...* ».

§ i?·

Ponens, aut eiusAdiutor a studiis, exigere debent ut citationis actus et singula exemplaria redigantur in charta bullata, ad normam § 2, n. 2 et 3.

1. Ponens aut eius Adiutor, si legitimum sit procurationis mandatum, super supplici libello, exhibito a procuratore aut ab ipsa parte, designant tempus et locum comparitionis, sequenti decreto:

« *Die... Mense... Anno...*

Citetur (vel *citentur) N. N. ad comparendum sive per se, sive per procuratorem, hora... die... mense... in aedibus... vel in sede tribunalis etc., ad effectum, de quo in precibus.*

N. N. Ponens ».

2. Si pars petat et Ponens id expedire existimet, potest citationis decretum redigi italica lingua, aut etiam gallica.

3. Ponens, pro suo prudenti arbitrio, assignabit comparitionis terminum.

§ 19·

i. Textus autographus citationis asservatur in actis, ct parti adversae dumtaxat transmittitur exemplar citationis decreti, per Notarium conficiendum, adhibita sequenti formula:

« *R. P. D. N. N.*

Die... Mense... Anno...

Citetur \ . V.... *ad comparendum, sive per se, sive per procuratorem, hora... dic... mense... in aedibus... (vel in sede tribunalis) ad concordandum etc.* »- referendo textum petitionis acceptatae a Ponente in actu citationis, et ipsa dubia et nomina instantium, exceptione facta pro clausula: *et super his fieri decretum.*

2. Deinde tot exemplaria decreti citationis fiunt, ct haec omnia Tribunalis Notarii subscriptione munita, quot sunt personae in ius vocandae. In textu aut<'grapii'\ ad calcem adnotabitur numerus exemplarium, quae tradita fuerunt.

« *R. P. D. N. N.*

Die... Mense... Anno...

Citetur \ . V.... *ad comparendum, sive per se, sive per procuratorem, hora... dic... mense... in aedibus... (vel in sede tribunalis) ad concordandum etc.* »- referendo textum petitionis acceptatae a Ponente in actu citationis, et ipsa dubia et nomina instantium, exceptione facta pro clausula: *et super his fieri decretum.*

2. Deinde tot exemplaria decreti citationis fiunt, ct haec omnia Tribunalis Notarii subscriptione munita, quot sunt personae in ius vocandae. In textu aut<'grapii'\ ad calcem adnotabitur numerus exemplarium, quae tradita fuerunt.

§ 20.

1. Quum citandus sit Episcopus, aut Emus Cardinalis decretum redigetur ad instar epistolae, iuxta sequentem formulam, subscriptae a Ponente et Notario: «*Ego infrascriptus... S. Romanae Rotae Auditor in causa Ponetis, Tibi notum facio institisse NN.... ut Amplitudo Tua,* vel *Eminentia Tua in ius vocaretur* (vel *iterum in ius vocaretur,* si res est de secunda citatione) *coram infrascripto Ponente, vel eius studii Adiutore ad concordandum de dubio... Quamobrem decretum edidi, quod per praesentes Tibi communico, ad effectum ut, nisi legitima causa excuseris, excusationis causa per litteras significata, compireas vel per Teipsum, vel per procuratorem coram me infrascripto Ponente, vd studii Adiutore die... hora... in aedibus... vel in sede tribunalis ad concordandum... Dum haec Ampl. Tuae defero, Tibi omnia bona et fausta a Deo adprecor... addictissimus famulus...* ».

2. Si eiusmodi litterae dandae sint Emo Cardinali in praescripta formula post verba — *quod per praesentes Eminentiae Tuae communico ad effectum* — haec mutantur — *ut vel per litteras respondere digneris praesenti instantiae n/per procuratorem comparcas coram... Dum hacc Eminentiae Tuae refero, S. Purpuram deosculor et permaneo...*

3. Quamobrem edito consueto decreto « *Citetur...* » addatur: « *Episcopo vero, aut Emo Cardinali, notificetur decretum in consueta forma litterarum* ».

Si mutandum sit obiectum citationis, ca pars tantum formulae citationis, mutatur, quae refertur ad eiusdem finem. Hoc modo dicetur: « *ad videndum mandari eligi peritos ad effectum computandi... ad videndum mandari examinari testes in Curia dioecesana N.... ad videndum mandari aperiri peritiam, taxari mercedeni pro perito et pro summa taxata expediri mandatum contra citatum, iuxta rescriptum S. II. Ordinis, nec non mandari procedi ad ulteriora...* vel *ad videndum mandari taxari functiones et expensas in causa peractas et pro summa taxata expediri ordinem exeeutonum...* vel *ad videndum declarari incidisse in poenas, in praecepto* (vel *in Const.* Apostolicae Sedis)[1] *contentas, etc.* ».

Audientia Ponentis, in qua nempe Auditor Ponens aut eius Adiutor a studiis dant operam explendis singulis actis judicialibus, locum habebit diebus determinatis, bis m hebdomada. .Notarius tabulario addictus, *per* appositam tabellam in tribunalis cancellaria affigendam rem notam faciet.

[1] Cf. N. 552.

Audientiae *de turno* nuncupatae, pro quovis turno bis in mense ordinarie habebuntur, scilicet in prima et secunda medietate singulorum mensium. Harum rationem habebit Ponens in determinanda, ut moris est, audientia turni, de qua in can. 24, §§ 2 et 3 *{Lex propria).*

1. Si pars in ius vocanda, Romae domicilium habeat, aut a procuratore repraesentetur, citatio transmittitur per manus apparitoris.

2. Apparitori pro exhibitione cuiuslibet citationis, actorum notificatione, aut intimatione facienda vel ipsi personae vel alteri pro eo in loco cius commorationis, debetur dimidium libellae italicae. Quando autem ista acta *ex officio* denunciantur sive a Tribunali, sive a Promotore iustitiae, sive a Vinculi Defensore, haec taxa ordinarie non debetur; attamen Ponens mandare potest ut taxa praecipiatur a summa iam deposita a parte, in cuius favorem acta praedicta decreta fuerunt, salvo iure eandem taxam repetendi, quando expensarum iudicialium fiet definitiva computatio.

3. Quoties pars in iudicium vocata neque suum procuratorem habeat, neque in Urbe commoretur; ct ad eius commorationis locum facile non sit aut opportunum mittere tribunalis cursorem, citatio per officium tabellariorum remittetur Curiae ab Officiali distributore, ut eandem, *servatis servand'is,* parti conventae transmittat. Transmissionis epistola *commendanda* est, et fides factae expeditionis asservanda in actis: id autem observari debet sive epistola *ex officio,* sive ad instantiam partis transmittatur. – Verum Ponens pro suo arbitrio permittere vel iuberc potest, ut non ope Curiae sed directe epistolam officialis distributor remittat parti conventae per officium publicum tabellariorum cauto tamen quod in actis constet de facta traditione; et hoc obtinetur per schedulam quae traditionem testetur factam, quaeque ita lice vocatur: *ricevuta di ritomo.*

4. Quando ignoratur locus habitationis partis conventae, editur citatio per edictum, et decretum citationis inseri potest in *Commentario Officiali* Sanctae Sedis, non exclusis aliis modis, qui ad finem tutius et efficacius obtinendum inserviant.

i. Cum citatio aut quilibet alius actus notificandus sit ab apparitore, seu cursore, hic non modo super textu autographo, sed etiam super exemplari notabit diem, nomen personae, cui remiserit exemplar, eiusque domicilium, nec non apponet suam subscriptionem. Super textu autem autoprapn·) ita scribetur: (Data...) *Io sottoscritto Cursore lio notificato copia swan (d p. (' ‹ nie originale a! Signor* A . V . *domiciliato in Roma, Via..., consetfnandda nelle mani di* A . *domestico, che s'incaricô della consegna deWatto.* — A. iV. *cursore del tribunale della S. R. Rota ».*

2. Super exemplari, aut exemplaribus, cursor eamdem faciet relationem, excepta sequenti variatione: « *Ho notificata la présente copia conforme al suo originale,* etc. »

1. Elapso citationis termino, quodeumque sit cius obiectum, ut in § 21, si citatus, qui non repraesentatur a procuratore vel advocato, non compareat, neque iustam adducat suae absentiae causam, pars adversa potest illius contumaciam accusare, dummodo locum habuerit secunda citatio, aut intimatio, sicut in sequenti paragraphe.

2. Ponens, pro suo prudenti arbitrio, potestatem habet:

a) vel secundam citationem edendi, addita comminatione, quod si citatus non compareat, indicium continuabitur, declarata contumacia;

b) vel intimationem seu notificationem faciendi, ut in § 30, n. 1.

c) Notificatio vero vel intimatio fit praefigendo terminum, quo perdurante, expectatur an forte pars validas adducat rationes, ut oppositionem faciat actui iam expleto et purget suam contumaciam (can. 24, *Lex propria).*

3. Cavendum erit, ne nimis longa dilatio concedatur in prima citatione transmissa parti non repraesentatae, quum magis expediat terminum in altera protrahere, in qua comminatio exprimetur, *ad ulteriora, elapso termino, procedendi,* declarata contumacia.

4. Secundae citationis formula eadem erit ac prima. Dumtaxat post verba « *NN. instat ut citetur* », addatur: « *pro secunda vice* », ct in Ponentis decreto ad calcem, post alia: « *in aedibus* (vel *sede)* » addatur: « *cum declaratione quod si non obstante secunda citatione, pars non compareat, dubiorum formula ex officio statuetur, ct iudicium in eius contumacia continuabitur* ».

5. Si vero agatur de Episcopo vel dc Emo Cardinali haec mutantur in formula litterarum: « *cum declaratione quod si non obstante hac secunda citalione Ampl. Tua vel Eminentia Tua neque respondeat neque compareat ad normam primae citationis dubiorum formula ex officio statuetur ct iudicium, in eius absentia continuabitur* ».

6. Effectus *declaratae absentiae,* hoc in casu, est ut praeventus censeatur iurisuo renunciasse ct se remisisse iustitiae sacri tribunalis. Attamen dubiorum concordatorum formula ei notificanda erit.

7. Quod si neque post secundam citationem pars compareat, Ponens, attenta accusatione partis quae comparait, suo decreto contumaciam declarabit, formulas dubiorum proponet, ct determinabit diem rotalis audientiae. Contumacia potest etiam declarari *ex officio.*

Quoties Ponens opportunum non ducat secundam citationem concedere, regulam generalem sequitur, nempe quod in actis iudicialibus expletis *non praesente parte,* quando haec prius non *fuerit* contumax declarata, relati-

vum decretum semper muniet clausula: « *non praesente parte et notijicclur,* vel *cum intimatione...* »; quamobrem parti datur notitia de eodem actu, ut si casus ferat, intra tempus utile possit illum impugnare.

1. Si procurator legitime constitutus ab actore aut a reo, citatus non comparcat, ei non datur secunda citatio, sed fit intimatio actus aut notificatio, assignato congruo termino ad comparendum vel ad respondendum, quo frustra elapso, declaratur contumax.

2. Adversus procuratorem contumacem non secus ac contra ipsam partem contumacem proceditur ad normam § seq. .

3. Adversus procuratorem qui negligentiae aut fraudis reus, qualicumque cx causa, ob non adimpletas obligationes, vi mandati procuratorii, etsi gratuito susceptas, suum clientem graviter laeserit, applicari possunt remedia disciplinaria, ad normam can. 46 *(Lex propria).* 'Fune cavendum erit ne pars indefensa in indicio maneat, vocato etiam, prouti casus ferat, in causam Promotore lustitiae, ad normam § 97.

§ 29.

1. Semel declarata contumacia, huiusmodi decretum ab apparitore denunciator vel ipsi *personae* aut alteri pro eo in *loco eius commorationis,* ad normam § 25. Posthac quaecumque acta, sententiae aut decreta, durante litis periodo prolata, parte absente, censentur tamquam habita in contradictorio; etsi citatus non comparcat in posterioribus audientiis, nullus alius actus vel decisio intimabitur aut notificabitur eidem, utpote contumaci, excepto decreto concordationis dubiorum, quod semper notificari debet.

2. Pariter notificanda erit quaelibet petitio, aut reconventio non significata in prima citatione, praefixo congruo termino ad respondendum.

3. Si contumax, durante indicio, comparcat, causam *in statu et terminis,* in quibus reperitur, acceptare debebit, excepto casu quo, promoto contumaciae incidental! iudicio, ab eadem possit se purgare.

1. Formula, quae exequatur decretum *cum intimatione,* est simplex ct constans, quia per hanc datur notitia de actu expleto aut explendo « *Intimetur* \ *A. procuraton quod dominus Ponens dic... in sede tribunalis processit ad dubiorum concordationem, instante* .\ A . *parte adversa... aut procedet ad testium examen...* . E contra, decreto notificando praemittuntur sequentia verba: *otijicitur* A. A. *quod du· tali,* etc. » et sequitur integer textus decreti. Si vero agatur de notificanda petitioni exhibita, fit eiusdem breve summarium ct innuitur, iudieem notificationem adversae parti fieri statuisse,– Utrumque dcculum sive *intimationis* sive *notifientionis* charta conficietur rotali bullata a Notario subscriptum, ct tribunalis sigillo munitum.

2. Formula accusationis *contumaciae* vel *absentiae* in vim § 26, n. 6 haec est: *Dic... mense... anno... comparait N. N.... et expcctata hora praefixa diei... mensis... anni... ct dimidia parte horae immediate sequentis signata* (vel *pulsata), attenta... citatione... et notificationc aut intimatione, accusavit contumaciam,* vel *absentiam, partis N. N.... et protestata est, petens ut, non obstante dicta contumacia,* vel *absentia, procedatur ad ulteriora...* ». Ponens consuetum edit decretum: – « *Obtinuit ct Dominus mandavit procedi ad ulteriora* », – et ad normam praecedentis paragraph!, parti contumaci tale decretum notificabit, addens actui declarationis contumaciae, *ct notificetur;* quocirca Notarius scriptor notifient decretum iuxta consuetam formulam.

3. Declarata *contumacia* vel *absentia* formula decreti, quo proceditur ad dubiorum contestationem, erit sequens: *a Attenta unica* (vel *duplici) citatione N. N. intimata sub diebus... mensis... anni... cum denunciatione quod si non comparent, nihilo secius in eius contumacia dubiorum formulae et dies audientiae furni statuerentur, attenta accusatione ct declaratione contumaciae* vel *absentiae, facta die... mense... anno..., Ponens infrascriptus mandavit proponi causam sub dubiis infrascriptis, et destinavit turnurn diei... praesente tantum una parte NN. vel eius procuratore NN. ct notificetur* ».

4. Quando exaratum non sit formale decretum declarationis contumaciae, aut absentiae hoc inseri potest in decreto, quo concordantur dubia, aut alius actus iudicialis ponitur aut instruitur hoc addito quod, *attenta unica vel duplici citatione aut intimatione, declaratur contumacia* vel *absentia. Exinde Ponens,* etc.... Cavendum tamen est, ne desit praescripta *notificatio.*

5. Congrua congruis referendo, hic processus servetur, et adhibeantur formulae consimiles, depromptae c subiecta materia, in multimodis incidentibus, quae comitari possunt causae evolutionem, quaeque seiungi non debent ab integro et fideli contradictorio.

i. Ea dic, qua pars diligentior comparuerit ad concordanda aut proponenda dubia, Ponens, post expletam eorumdem concordationem, determinabit quae pecuniae summa et a quonam solvenda sit, tamquam depositum judiciarium pro expensis judicialibus *{Appendix - Lex propria -* cap. I, n. 7); et etiam ad *cautionem* pro decretorum, aut rei iudicatac exeeutione, si Ponens id opportunum duxerit.

2. Deponenti tradetur syngrapha receptionis summae depositae, cuius aut exemplar a Notario redactum, aut ipsum *autographum* in actis servabitur.

3. Decretum praescribens depositum exaratur in ipso actu contestationis ct concordationis dubiorum. Ut autem ad depositi cxccutioncm deveniatur, Ponens in actorum fasciculo, qui immediate transmittendus est officiali addicto tabulis conficiendis, sequens ponet decretum: *a Folium concordationis dubiorum uniatur actorum fasciculo et fiat depositum summae, ut in decreto* ».

4. Quando conveniens sit, rem pertractare aut causam instruere sub

secreto, Ponens aut ludex Instructor appositum decretum conficiet, praescribendo. «*Causa sub secreto agatur* – aut –*pars N. N. et eius procurator iu)amentum dent de secreto servando* » – et hoc iuxta formulam ab ipso Ponente aut ludice Instructore praescribendam.

1. Si partes comparcant et singulae quoad dubiorum formulam et diem audientiae consentiant, quin Ponens aliquid excipiat, hoc conficitur decretum: «(indicato causae titulo et die) *Obtinuit* (scilicet instans, quod petierat, obtinuit); *et mandavit Dominus Ponens disputari dubium infrascriptum... et destinavit turnum die N. N. altera parte praesente* vel *partibus praesentibus* aut *eorum procuratoribus... N. N. Ponens* ».

2. Partibus non concordantibus, Ponens, non autem eius studii /Ydiutor, potest nihilo secius proponere ex officio formulam dubiorum, quae disputanda sunt, et decretum ita exaratur: «*Obtinuit, et Dominus, non concordantibus, vel altera non consentiente in formulam dubiorum, ex officio mandavit disputari... partibus praesentibus* ».

3. Si partes non conveniant in formula dubiorum aut circa diem propositionis causae, aut Ponens proposita dubia minime acceptet, neque ad dubiorum concordationem *ex officio* procedat, quaestio ad turnum remittitur, et id locum habet etiam in casu, quo partes appellationem a dubio concordato *ex officio* interponant, de qua incidental! quaestione agit can. 24 *(Lex propria).* Quum autem in tali casu requiratur specialis procedendi modus, servandus etiam in decisione aliorum incidentium, de hisce dabitur certa regula in sequenti Titulo III.

4. Actus concordationis dubiorum subscribetur a partibus ct a Ponente, ad normam § 12, n. 3.

1. Facta dubiorum concordatione, sive a Ponente, sive a turno, formula mutari nequit, nisi per decretum Ponentis aut turni, prout alteruter illam statuerit.

2. Mutatio autem dubiorum fit vel ad *instantiam* unius ex partibus aut Promotoris iustitiae, aut Defensoris vinculi, audita etiam parte adversa vel rv *officio* a Ponente aut a turno, promota quaestione incidental! et citatis partibus. Hoc autem servandum est etiam in casu, quo Ponens aut tumus *ex officio* determinaverit formulam dubiorum, partibus discordantibus (can. 24, *Lex propria).*

3. E contra, dies causae decisioni statuta, mutari potest *ex officio,* quin praecesserit petitio unius ex partibus, et non obstante earum oppositione, ad normam § 66.

§ 34·

i. Ponens curabit a partibus omnem curam, diligentiamque adhiberi, ut dubia in audientia concordentur, et ad turnum non remittantur; nam haec concordare facilius est Ponenti, quam turno.

2. Si pro concordatione dubiorum deficiant necessaria documenta, Ponenti fas est, etiam *ex officio,* dilationem concedere, ut eorumdem formula determinetur cum plena causae cognitione.

3, Est in facultate Ponentis differre diei determinationem pro discussione causae, si huic, ex controversiae adiunctis, dies neque probabiliter cena assignari possit.

§ 35·

1. In appellatione a sententia rotali ad alium turnum, formula haec erit: « *An sententia rotalis sit confirmanda, -vel infirmanda in casu* ». Si petitio fiat, ut turnus sententiam incidcntalem revocet, adhibeatur formula: *i An sit standum, -vel recedendum a decisis in casu*

2. Si appellatio fiat a sententia alterius tribunalis, non adhibetur formula: « *An sententia sit confirmanda vel infirmanda* », sed in quaestionem adducitur ipsum meritum quaestionis appellatae, ex. gr. «*An constet de iure patronatus in casu* ». Tunc autem apprime advertendum est, ne dubium limites sententiae appellatae excedat, secus enim non amplius esset competens S. Rotae tribunal, ad normam can. 14-17 *(Lex propria).*

3. Si autem sententia appellata tribunalis inferioris ob nullitatem impugnetur, formula erit sequens: « *An constet de sententiae nullitate in casu* ».

§ 36.

Si in his actis explendis post concordationem dubiorum altera pars non sit contumax, sed tantummodo absens, tunc fit ei intimatio sequenti formula: *R. P. D. NN.* (Indicatio tituli causae et diei). *Intimetur NN. ex adverso principali, vel eius procuratori NN. qualiter Dominus in prima audientia omnino edet decretum... vel excutiet testes... et ideo citetur ad contradicendum, si et quatenus etc.... alias, etc.... Instante NN. principali sive,... Notarius*

§ 37·

1. Si causa ante vel post dubiorum concordationem, apte non proponeretur instructa, ita ut opus esset, aut per testes, aut per iusiurandum, aut per peritiam, aut per interrogationes proponendas partibus, aut per quaevis alia media, novas probationes obtinere, officium Instructoris causae a Praelato Decano committetur Auditori alius turni, firmo remanente Ponente iam designato, iuxta normam can. 22 § 2 *(Lexpropria)* et iuxta §§ 101 ct scq.

2. Decretum Domini Decani, quo deputatur Instructor, et processus ratio praescribitur, potest provocari a Ponente vel *ex officio* vel *ad instantiam partium* vel in exeeutionem *rescripti commissionis.*

§ 38.

i. Si ex actis instantiae iudiciali praeviis, et praecipue ex discussione, quam partes habuerunt ad concordanda dubia, Ponens perspiciat, nec dif-

ficile, nec infructuosum esse concordiam experiri inter partes, hanc debet eisdem consulere, viam sternens ad concordiam. Haec autem unice decerni potest a turno, cui res a Ponente remittetur.

2. Si turnus proponat concordiam, aut propositam acceptet, fit decretum: « *Placere de concordia et ad D. Ponentem iuxta mentem* ». Mens autem significat Ponenti conditiones servandas in concordia ineunda, eaedemque, nisi turnus has secretas manere decernat, debent partibus interesse habentibus manifestari.

3. Facultates turni aut Ponentis hac in materia repetuntur a communi, aut speciali iure circa *alienationes* aut *transactiones.*

§ 39.

1. In causis criminalibus et in iis quae natura sua ordinem ct bonum publicum respiciunt, tribunal *primae instantiae,* quoad ordinem stricte iudicialcm, nequit repraesentari a procuratore aut advocato proprio, sed ordinem et bonum publicum defendet Promoter iustitiae apud S. Rotae tribunal.

2. Si indicium secundae aut ulterioris instantiae instituatur a Promotore iustitiae (qui vulgo nuncupatur *fiscalis)* Curiae sententiam proferentis, istud a Promotore iustitiae S. Rotae continuabitur, qui *instat apud Ponentem, ut citet partem appellatam,* et in posterum si opus sit, petit, ut Ponens a Promotore seu a *fiscali* Curiae ulteriores notitias aut elueidationes, meritum rei respicientes, exquirat.

§ 4°.

1. Attenta natura *actionum popularium ex bono publico* institutarum, quum eiusmodi causae agitantur, potest constitui procurator, qui apud S. R. Rotam repraesentet aut parochiam, aut mensam episcopalem, aut in genere iura entium vel publicarum administrationum, aut quamlibet iuridicam personarum societatem, aut aliquem fidelem, sibi proponentem, vigore dictae actionis, bonum publicum tueri.

2. Circa legitimitatem aut admissionem talis Procuratoris, in singulis casibus Ponens cognoscit et iudicat, praehabito etiam, si oporteat, voto Promotoris iustitiae.

3. Iste procurator documenta et allegationes iuxta regulas communes adducere valet; eius vero deducationes ct animadversiones exhibendae sunt *Promotori iustitiae* (si causa non sit criminalis) ante statutum tempus pro mutua defensionum traditione, uti praescribit § 46. Promotor iustitiae his deductionibus, si eas iudicet pro tuenda iustitia sufficientes, potest adhaerere, declarans se nihil habere, quod addat.

4. Quum agitur sive de dubiis concordandis, sive de aliquo incidenti dirimendo, Promotor iustitiae, apud Ponentem citat hunc procuratorem, non secus ac alios.

1. In causis criminalibus, in quibus, accusante Promotore iustitiae, hoc intenditur, ut applicentur poenae ecclesiasticae contra delinquentes, admittitur accusator privatus aut cius procurator, qui vi canonicae actionis popularis, agit tamquam adhaerens Promotori iustitiae ad tuendum spirituale fidelium bonum, et ad faciliorem reddendam veritatis inquisitionem et iustitiae administrationem.

2. In his causis Promotor iustitiae non gaudet privilegio cognoscendi in antecessum defensiones adversariorum, uti cavetur in § 47; hinc suas scriptas deductiones exhibere tenetur, etiam prius quam pars adversa suas illi notas fecerit.

§ 42.

Promotori iustitiae competit causis intéressé, quoties id exigat eius officii ratio, aut ad interessendum vocetur a Ponente aut a turno sive *ex officio,* sive ad *instantiam partis.*

TITULUS II.

De documentorum ct defensionum exhibitione et de orali discussione.

§ 43.

Sententiae, decreta ct acta in iudicio apud S. Rotae tribunal discutienda, debent exhiberi officiali addicto tabulis conficiendis, *saltem decem dies* ante dubiorum concordationem, can. 25, § 1 *{Lex propria).*

§ 44.

Circa documenta, quae pars exhibere sibi proponitad suam defensionem ct allegationum comprobationem, quae continentur in defensionibus editis, dc quibus erit sermo in § sequenti, servandae sunt quaedam normae quoad *terminum, locum* et *formam* exhibitionis.

a) Quoad *terminum,* oportet ut documenta exhibeantur saltem *triginta* dies ante causae discussionem.

b) Quoad *locum,* necesse est ut deponantur in officio *protocolli,* ut ibidem examinari possint a partibus earumque advocatis; quum non modo istis, verum etiam singulis Auditoribus, Promotori iustitiae et vinculi Defensori ea asportare non liceat, can. 25, § 2 *(Lex propria).* Attamen Ponens aut turnus exigere possunt, ut dicta documenta sint typis edita, in summarium relata.

c) Quoad *formam,* nccesse est, ut documenta exhibeantur in charta rotali bullata, si agatur de actis apud S. Rotam confectis; cetera ordinarie,

tantum *m forma authentica,* in fasciculis colligata, paginis in numeros distributis et adiccto documentorum indice, ut superius dictum est (can. 25, § 3, *Lex propria).*

d) Quaevis documentorum exhibitio subiacet taxae libellae unius *(Appendix,* cap. I, 3, *Lex propria).*

e) Pacta exhibitio alteri parti *ad instantiam* ipsius procuratoris est denuntianda; aliter *ex officio.*

f) Denuntiatio iit per simplices litteras, a Notario subscriptas. Peractae exhibitionis fidem faciat cursor in calce documentorum.

§ 45.

1. Sub vocabulo « *Defensio* » de quo in can. 26, §1, comprehenduntur tam *scriptura,* quam *summarium,* quae *semper typis edenda sunt,* can. 26, §1,2 *(Lex propria).*

2. Summarii documenta debent esse posti Ilis munita ct in indicem distributa, relata paginarum numeratione.

3. In fronte scripturae dubia semper referenda sunt.

§ 46.

Defensionis distributio fit:

1. In termino triginta dierum ante causae discussionem.

2. Duplici exemplari singulis indicibus (triplici autem exemplari iis indicibus quorum studio addictus sit invenis *a secretis),* nec non Promotori iustitiae et Defensori vinculi in causis, in quibus respective intersunt, et uno exemplari indicum Adiutoribus a studiis.

3. Unum exemplar transmittetur parti aut partibus intéresse habentibus, nec non Notariis ct officialibus cancellariac tribunalis addictis.

§ 47.

1. In causis non criminalibus, Promotori iustitiae defensiones exhibeantur, saltem decem dies, vinculi autem Defensori viginti dies ante terminum statutum pro distributione defensionum.

2. Ili tenentur exhibere in dictis causis suas defensiones ct responsiones, ad minus, vigesimo die ante causae discussionem.

§ 48.

Scripturarum distributio et permutatio locum habet in aulis *tribunalis, coram Notario,* qui super exemplari, in actis asservando, fidem faciet in margine, de observantia enunciatarum praescriptionum. Ad eumdem spectat, opera apparitoris ad Auditores indicantes, corumque Adiutores a studiis, nec non ad I rornotorem iustitiae et vinculi Dcicnsorem (si hi in causa interveniant) transmittere exemplaria ad ipsos pertinentia.

§ 49.

Responsiones intra terminum viginti dierum post distributionem defensionis, et saltem decem dies ante discussionem causae, exhibebuntur tribunali, modo superius indicato, una cum novis, si quae deducenda sint, documentis, can. 27, § 1 *(Lex propria).*

1. Si responsioni unius partis, praesertim ob novorum documentorum allegationem, alteri parti videatur necessarium opponere replicationem, haec permittetur a Ponente, etiam vi can. 27, § 3 *(Lex propria)* assignato termino peremptorio pro exhibitione huius responsionis. Sicut *replicatio,* ita absolute vetita non est *triplicatio,* etc., iuxta iuris regulas, cauto tamen, ne in hoc lateat fraus eludendi continuatis dilationibus iustitiam.

2. In quolibet casu, etiam ab ultima responsione et scripturarum aut documentorum exhibitione, debent decurrere decem dies ante discussionem et causae definitionem, firmo praescripto § 55; relativa autem decreta parti adversae notificentur.

Elapsa ultima dilatione, concessa pro responsionibus et documentorum exhibitione, censetur *conclusum in causa,* nec amplius possunt partes ulteriora documenta aut scripturas producere (can. 27, § 2, *Lex propria).*

i. Urgente tamen gravissima ratione, Ponens, *mediante decreto, poterit* ulteriora documenta admittere, clausa quoque supradicta periodo instructoria, aut paulo antequam habeatur audientia turni pro decisione causae, dummodo pars intéressé habens apte probet, se *ad ultimum eadem reperisse* documenta (can. 27, §3, *Lex propria).*

2. Decretum, quod hanc exhibitionem documentorum admittit, ad normam § 50, notum fiet parti adversae, eidem concesso congruo tempore *pro* responsione, sub poena *absolutae nullitatis iudicii, etiamsi* pars *iuri* notificationis renunciet (can. 27, § 3, *Lex propria).*

Formulae relativae sequentes esse possunt;

i. (Indicatio diei ct causae tituli uti prostat in *positione) NN., ut probatur ex unitis allegationibus ct attestationibus, nonnisi ad ultimum reperit nova documenta quae exhibet; ideo instat ut admittantur, iuxta canonem 2y, n. 3 (Lex propria) (Subscriptio)* ».

2. Supra *dictam instantiam,* quae, sicut quaevis alia, debet in charta

rotali bullata exarari, Ponens, nisi eam reiecerit per verba: *Nihil,* vel *Negative,* vel *Non expedire,* admissionem rescribit, decreto sequenti:

« (Indicatio causae tituli et diei) *Ponens, attenta instantia NN. uti supra porrecta, attentis rerum adiunctis unde probatur nonnisi ad ultimum documenta, quae simul exhibet, fuisse reperta, haec eadem documenta admitti in indicium permittit, congruo termino... dierum concesso, ut super iisdem respondere possit pars adversa. Ideoque mandavit notificari.*

(NN. Ponens)®.

3. Si fiat instantia ad obtinendam *replicationem,* in eadem notandum erit, quaenam sint *documenta* aut *probationes,* quae ulteriorem declarationem requirunt.

4. Decretum fit a Ponente super eodem libello petitionis, exarato in charta rotali bullata, in actis asservando; notificatio autem fit per exemplar transcriptum, et a Notario subscriptum, pariter in charta bullata.

5. Edito decreto, positio ad officialem protocollo addictum transmittitur, adiecto rescripto: « *Uniatur fasciculo actorum et notificetur* ».

54·

Ponentis est respuere omnia documenta et petitiones, quae praeseferunt tantummodo indolem *moratoriam* aut *aemulatoriam,* can. 27, § 4 (£r.v *propria}.*

55·

1. Termini ut supra constituti ad instantiam partium aut *ex officio,* a Ponente prorogari possunt; decreta autem seu rescripta exinde edita partibus notificanda sunt.

2. Ponens coarctationem terminorum inducere curabit, quando id opportunum ducat, attentis tum adiunctis causae, tum eius natura; sed, absque partium consensu, nequit coarctare terminos iure nostro concessos (can. 28, *Lex propria}.*

1. Advocatus aut procurator, qui vult obtinere dilationem termini designati pro exhibitione defensionum, debet, decem dies ante praedictum terminum, a Ponente expetere, ut discussio causae differatur.

2. Si, statuto tempore, quin prorogationem obtinuerit, defensionem non exhibeat, decem libellis mulctabitur, arcae tribunalis solvendis, et appositum decretum in loco affixionum publicabitur, a Ponente subscriptum. In casu repetitae transgressionis mulcta in duplum augetur, et transgressor, arbitrio Ponentis, deferri potest ad collegium disciplinae pro iusta animadversione.

3. Ponens, utraque parte consentiente, concedere valet terminorum coarctationem; horum vero dilationem ad instantiam quoque unius partis, audita adversa parte. Haec si legitimis de causis sc opponat, ct altera statu-

tos terminos observare renuat, Ponens, reiccta dilationis petitione, decernere potest causam discutiendam esse in contumacia, notificato tali decreto parti inobedienti, cum assignatione congrui termini, ut valeat se defendere.

4. Quando pars procuratorem non habet, Ponens illam de assignatis terminis observandis admonebit.

Pro regula habeatur, scripturas defensionis excedere non debere viginti paginas formae typographicae ordinariae folii romani; responsiones, decem paginas (can. 29, § 1, *Lex propria).*

§ 58.

1. Ponens, ad petitionem partis intéressé habentis, quae probet legitimam adesse causam hos limites praetergrediendi *per rescriptum* determinabit ulteriorem paginarum numerum, quem concedendum indicat (can. 29, 1 2, *Lex propria).*

2. Hoc decretum alteri parti notificandum, quae uti potest eadem facultate intra terminos alteri parti assignatos.

3. Advocatus aut procurator qui numerum paginarum praescriptum aut indultum superet, sciat, se obnoxium esse poenis ad normam can. 46 *(Lex propria),* et § 80, n. 2.

§ 59.

i. Instantia ab advocato aut a procuratore debet latine exarari in charta rotali bullata, hoc modo:

« (Indicatio tituli causae et diei) *N. N. instat ut, attenta causae gravitate, limites constitutos vigintipaginarum possit excedere. NN.* » Ad calcem petitionis Ponens aut negat gratiam rescribens: *Non expedire,* aut *Nihil,* vel concedit sequenti rescripto: (Indicatio dici). *Liceat iuxta petita usque ad... paginas; idque notificetur alteri parti ut haec utatur iure suo. NN. Ponens ». Petitio* autem remittetur officiali protocollo addicto, ut eam notificari curet parti adversae.

2. Ponens concedere valet, ut excedatur concessa mensura paginarum usque ad tria folia pro defensione, ct folium unum pro responsionibus. Amplior concessio dumtaxat a turno indulgeri *potest.*

3. Facultas obtenta notabitur in *defensionis* scriptura his verbis: *De licentia, sub die... ».* Pars adversa quae utitur *privilegio suo* contradictori concesso, adnotabit: « *Vi licentiae alteri parti concessae ».*

§ 60.

Vetantur *omnimode defensiones aut responsiones ex gratia legendae. De* quibus non modo nulla habebitur ratio, sed advocatus aut procurator,

qui eas exhibeat atque subscribat, et sit recidivus, ad collegium disciplinae deferetur, fimio praescripto § 80, n. 2.

§ 61.

1. Exemplar tum defensionis, tum responsionis a partibus aut ab earum procuratoribus, etsi tantum adsistentis aut consultoris operam praebentibus (can. 18, § 3) exhibendum est Ponenti vel studii Adiutori, ut *imprimendi* facultas impetretur (can. 29, § 3, *Lex propria).*

2. Ad hoc, scripturae ab advocatis et procuratoribus exhibendae sunt saltem tres dies ante earum distributionem, si de *defensionibus* agatur; saltem duo, si de *responsionibus.*

3. Hac lege comprehenduntur quoque *Summaria.*

4. Qui has praescriptiones transgreditur, etiamsi gratuito fungatur patrocinio, quinque libellis mulctabitur.

1. Tam defensiones, quam responsiones ab advocatis aut a procuratoribus semper latine exarandae sunt.

2. Si partes per se ipsae etiam cum adsistente advocato defensionem suam suscipiant, uti possunt in defensionis et responsionis scriptura lingua italica aut gallica. – In quolibet tamen casu, unica semper esse debet defensionis et responsionis scriptura, hoc est aut partis aut eius patroni, nunquam vero duplex, id est utriusque (can. 18, §§ 5, 6, *Lex propria).*

1. Si quaestio aut dubium exoriatur, utrum in summariis integre et fideliter referantur documenta, aut in genere utrum exemplaria sint fideliter transcripta, pars intéressé habens petitionem Ponenti porriget, ut istorum documentorum a Notario collatio fiat. Notarius, accepto Ponentis rescripto quod recognitionem praescribit, ad collationem procedet et referet de recognitionis exitu, fidem faciens, an documenta sint fideliter in summario relata necne. Haec collatio etiam *ex officio* exigi potest. Rescriptum quo collatio decernitur, ct Notarii attestatio de collatione peracta ad *instantiam* partis, alteri parti, si vero *ex officio,* utrique parti, erunt notificanda.

2. Decretum collationem praescribens est sequens: « *Mandat'ut instante N. N.,fiat collatio documentorum a Notario* ». Attestationis formula: « *Facta collatione documentorum productorum* (vel *scripturarum originalium) cum exemplaribus, testor infrascriptus, mihi constare de fidelitate exemplarium cum suis originalibus. — NN. Notarius* ».

§ 64.

Defensiones ct summaria praelo committantur apud aliquam ex tVpographus a S. Rotae Collegio probatis (can. 29, § 4. *Lex propria).*

Quando pars contumax, eousque in contumacia persistens, petit ut audientia differatur, nullum ius habet, ut sibi contraria acta aut defensio notificentur. *Memoriale* autem quo eadem pars, vel dilationem petat vel aliud promoveat incidens quo causae definitio, quoad meritum, suspendatur, debet alteri parti communicari, ut haec possit respondere, firmo praescripto § 29.

§ 66.

1. Quamvis in decreto concordationis dubiorum aut in alio Ponentis decreto iam statuta sit audientiae dies pro causae propositione, erit nihilominus in facultate Ponentis discussionem differre ad aliam audientiam; idque sive ad partium *instantiam,* sive *ex officio.*

2. Si partes in dilatione conveniant, certiorem de hac re Ponentem reddunt, qui si non renuat, novam audientiam determinat, rescribendo in ipso libello in quo partes suam conventionem manifestant: « *Obtinuit et de consensu partium destinavit...* » Quod si partes non consentiant, ea, quae dilationem invocat, supplicem libellum Ponenti exhibet, ut aliam partem citet *ad ridendum destinari aliam turni rotalis audientiam* seu *alium turnum.* Ponens, si opportunum ducat, audita altera parte, petitam dilationem concedere, sequens dat decretum: *Obtinuit et destinavit turnum rotalem diei... et notificetur* ». Aliter ita negat: « *Utatur iure suo in die propositionis causae super merito, idque notificetur* ». Hoc in casu pars quae insistit pro dilatione, instantiam seu *memoriale* exhibet turno, qui huius petitionis rationem habebit die causae propositioni assignata.

3. Quum decisio super petita dilatione differtur *ad diem propositionis causae super merito,* firmi remanent termini statuti pro defensionum et responsionum distributione.

4. *Memoriale* pro dilatione debet distribui saltem sex dies ante propositionem causae, et parti adversae erit notificandum, ut si velit, respondere valeat, exhibendo memoriale responsionis saltem triduo ante propositionem causae. – Neque aliud admittitur memoriale responsionis, salvo tamen iure habendi discussionem oralem ad normam §§67 seq.

5. Si ob aliquam non praevisam causam, ad ultimum et paulo ante propositionem causae petatur ut velit turnus causae decisionem differre, memoriale turno exhibitum pro dilatione, debet alteri parti notificari; secus nihili faciendum est.

§ 67.

i. Ad probationes et documenta exhibita explananda atque ad contrarias resolvendas difficultates, vetita est quae dicitur, *informatio oralis,* pro defensionibus et allegationibus iam exibitis explicandis; permittitur autem moderata disputatio oralis coram Praelatis Auditoribus in turni audientiam congregatis.

2. Discussio formam oratoriam non assumet, sed eo spectabit, ut aliquod speciale quaestionis punctum explicetur.

§ 68.

Supradictae disputationi locus erit, si alterutra vel utraque pars eam postulet, et Ponens annuendum esse putet, aut tribunal *ex officio* eandem haberi iubeat (can. 30, *Lex propria).*

§ 69.

Tempus utile ad illam petendam atque concedendam est (can. 30, 1), periodus decem dierum vel alia brevior dilatio, quae decurrit ab ultima responsionum distributione, usque ad audientiam pro decisione indictam.

§ 7°.

Si partes nova repererint documenta, aut aliquid habeant magni momenti, ad indicum notitiam deducendum, id *in scriptis* fieri debet, non vero inter disputandum, siquidem in disputatione tantummodo probationes aut exceptiones iam adductae illustrandae erunt.

1. De iis quae in discussione orali disceptata sunt, responsiones aut replicationes typis aut scriptis edere minime licet; si vero discussio sufficienter in una sessione non explicetur, fas erit tribunali aliam sessionem statuere.

2. Aeque poterunt singuli iudices dum disceptatur exigere, ut unum aut aliud controversiae caput declaretur ad dirimenda dubia e discussione exorta.

3. Tantummodo exceptionis gratia, si e discussione appareat controversiam nondum esse decisioni maturam, tribunal potest rescribere: « *Partes contendentes vel advocati seu procuratores* (si constituti sint) *scribant ad ulterius declaranda iura controversa* ».

4. Id nonnisi per exceptionem fiat; siquidem tribunal ad oralem discussionem admittere non debet causam, quam ad decisionem sufficienter instructam non agnoverit. Hoc notum fiet partibus; rescripti petitionem reficientis formula haec erit: *non esse locum disputationi orali, sed antea corroborentur probationes.*

1. Rescriptum quod denegat aut oralem discussionem admittit, eidemque certas normas dictat, si fiat a turno, redigitur et notificatur iussu Ponentis.

2. Ponens est discussionis moderator, vigilans ut statutae normae plene observentur.

3. In causis criminalibus pro regula habeatur, ut reus vel eius patronus possit no\issimus illatas accusationes refellere.

§ 73.

1. Gcneratiin non intererunt discussioni ipsae partes, sed advocati sive procuratores qui eis patrocinantur vel adsistunt. Promoter iustitiae et vinculi Defensor debent causarum discussioni, in quibus respective partem habent, intéressé.

2. Tribunal potest invitare peritos ut discussioni adsint, quo plenius suum votum declarent.

3. Attamen si agatur de actore aut reo convento, qui utiliter et cum causae cognitione possit sua defendere iura, et hoc praesertim in re criminali, tribunal permittere potest, ut hi quoque quamvis advocatos habeant, sibi patrocinantes aut adsistentes, ad discutiendum admittantur.

4. Extraneis, seu iis qui nn. 1 et 2 huius § non comprehenduntur, discussioni interesse non permittetur.

§ 74.

1. Partes quae discussionem exquirunt, supplicem libellum in scriptis Ponenti porrigent quo « *instant ut concedatur discussio oralts ct destinetur dies...* » Si Ponens aut tribunal annuat, ita rescribitur: « *Die... obtinuit et destinavit pro discussione diem... et cum intimatione.* (NN. Ponens) ».

2. Formula est eadem, quando discussio ad instantiam unius partis conceditur, sed tunc additur: « *et mandavit notificari* ».

1. Biduo saltem ante discussionem, partes exhibere debent Adiutori Ponentis capita discussionum, breviter cnunciatis singulis quaestionis punctis, quae illustrare ipsae partes petunt.

2. Adiutor a studiis Ponentis quaestionis capita partibus, Auditoribus de turno, ipsorumque studii Adiutoribus communicabit: additis quoque dic, hora et loco discussioni assignatis, inserendo etiam alias quaestiones, quas forte Auditores turni proponere velint, utres plenius declaretur (can. 30, § 3, *Lex propria).*

3. Discussio oralis haberi potest eadem die propositionis causae et proxime ante ipsam propositionem, ita ut, absoluta discussione, statim habeatur turmis pro decisione.

§ 76.

Disputationi unus ex Notariis tribunalis assistet ad hoc, ut si aliqua pars postulet, ct Auditores consentiant vel aliquis cx ipsis petat, de disceptatis confesis aut conclusis, adnotationem ad tramitem iuris cx continenti Notarius assumat (can. 30, 5, *Lex propria).*

§ 77.

1. Lt in discussione servetur ordo et indicibus debitus honor habeatur, tribunal poterit advocatos et procuratores punire, qui ab officio defecerint aut tribunali reverentiam non tribuerint (can. 30, 6, *Lex propria).*

2. Pars quae reverentiam tribunali debitam non praestet, iure privabitur ulterius loquendi, et expelli poterit ab aula iudiciali.

3. Contra advocatum vel procuratorem qui talia committat, tribunal potest illico, facti attenta notorietate, decretum suspensionis ad tempus, pro casus gravitate, edere, vel etiam eum deferre ad collegium disciplinae, ut ex albo S. Rotae advocatorum deleatur.

§ 78.

1. Quum fit distributio defensionum, a Ponente singuli Auditores de turno monendi sunt de die pro turni audientia statuta ad causae definitionem. Quoties autem differri debeat, eadem repetitur notificatio. Quod si dilatio praescribatur *ex officio* a tribunali, notetur « *ex decreto sacri tribunalis* ».

2. Officialis tabulario addictus de die turno Rotali assignato ad definitionem causae, per schedulam in cancellaria affixam, monebit partes et omnes intéressé habentes.

§ 79.

1. Audientia turni aut collegii differt ab audientia *ponentiae,* in qua a solo Ponente aut ab eius Auditore a studiis rescripta conficiuntur.

2. Audientiae turni aut collegii, in qua proponuntur res non iudiciales, vel quaestiones iudiciales, sed absque dubiis, vetus nomen erit: *Rota memorialium.*

3. ludicialia tribunalis acta, non ad respondendum partibus recurrentibus aut petentibus edita, quamvis forte ab istis provocata, appellantur *decreta;* si ad instantiam aut recursum partium seu in petitionum responsionem emissa, dicuntur *rescripta;* appellantur denique *sententiae definitivae* aut *interlocutoriae* seu *incidentales,* si quaestionem definitivam aut incidentalem resolvant.

1. Pro legitima exccutione actorum iudicialium cuiuslibet speciei, competit singulis quoque Praelatis Auditoribus facultas applicandi regulas coercitivas ad normam cap. IIT. sess. 25, *De reformatione, Concilii Trident.*

2. Ad urgendam observantiam huius Ordinationis possunt moderatae mulctae infligi advocatis aut procuratoribus, qui has leges transgrediuntur, praevia tamen publica comminatione in scriptis facienda. Nefas est, eiusmodi muletas computari inter expensas a clientibus reficiendas.

TITULUS HI.

De incidentibus.

CAPUT I.

DE QUAESTIONUM INCIDENTIUM PROPOSITIONE.

§ 81.

In judiciali causae processu, qui praecipue coram Ponente explicatur, contingere potest, ut variae exoriantur controversiae, quae totidem incidentales quaestiones constituant.

§ 82

1. Λ decretis a Ponente emissis competit appellatio ad turnum. Quare si utraque aut alterutra pars non acquiescat decreto aut rescripto Ponentis, aut oppositione sua impediat quominus illud emittatur, quaestio per appellationem defertur ad turnum (can. 24, § 3, *Lex propria).*

2. Appellatio intra decem dies interponenda est (can. 4, § 5, *Appendix - Lex propria).*

3. In facultate turni est decernere, ut, non obstante appellatione, Ponentis decretum executioni demandetur.

§ S3.

1. Praedictae regulae fit exceptio in casu quo Ponens cxccutionem provisoriam sententiae aut inhibitionem exccutionis praescribat; quod decretum aut rescriptum, vigore can. 20 *(Lex propria),* est inappellabile, salvo tamen iure *recursus* ad turnum a quo cognoscendum erit, utrum Ponens suas partes transgressus sit.

2. Hoc autem decretum aut rescriptum debet rationibus tum in iure tum in facto muniri.

§ 84.

Λ Ponente *provisoria* exeeutio praecipietur, quoties id conforme sit iuri communi, ct praesertim quum agitur dc remediis provisionalibus, de cautionibus aut dc iudiciis possessoriis aliisque, quae alimenta aut mercedes respiciunt.

§ 85.

i. Ponentis est in favorem litigantium cas cautiones aut fideiussiones praescribere, quae opportunae videbuntur:

a) vel ad rem litigiosam conservandam durante appellationis iudicio, quando execution! provisoriae non detur locus,

b) vel ad cavendum parti, cuius interest de restitutione rerum aut summarum pecuniae, quae debentur, quoties sive sententia execution! provisorio modo demandata sit, sive sententia, praevia petitione restitutionis in integrum seu querela nullitatis, revocata fuerit aut nulla declarata.

c) vel ad consequendam, uti par est, decisionis exeeutionem, quam tribunal iuxta diversas actiones forte erit editurum in iudiciis possessoriis aliisque, quae ad alimenta aut mercedes spectant.

2. Cautio exeeutione facilis, praeter fideiussionem personae solvendo idoneae, est depositum iudiciale in favorem litigantis, contra quem praecipitur exeeutio provisoria, vel cui eadem concessa non fuit.

3. Ponens exeeutionem provisoriam iniungens « *mandat, attentis.., ut sententia interim, seu antequam res indicata habeatur, exeeutioni demandetur, sed sub cautione vel fideiussoria vel depositi iudiciarii praestanda a Caio, cuius favore, sententia exeeutionem obtinet, ut si exeeutio revocari debeat, Titio... res integra restituatur vel summa ex integro solvatur* n. Si e contra inhibitoriam decernat, « *prohibet quominus sententia, quamvis in rem indicatam transierit, exeeutioni demandetur, attentis... tamen vult, ut cautio detur ab eo, cuius favore decernitur inhibitio, indicatum solvendi aut praestandi, quando exeeutio decernetur* ».

CAPUT II.

DE INCIDENTIBUS VEL PER MEMORIALE VEL PER DUBIA PROPONENDIS.

§ 86.

Incidentia quae, praevio Ponentis, aut turni decreto seu rescripto, ad turni decisionem remittuntur, differunt ex modo quo proponi possunt, scilicet :

i° per *memoriale* ct absque dubiis,

2° aut cum dubiorum propositione.

§ 87·

1. Est quaestio incidentalis per *memoriale* seu *per supplicem libellum* proposita, ct absque dubiis, discordia partium in formula dubiorum, et tunc Ponens conficit rescriptum super ipso libello: « *Die... remisit instantiam ad turnum, et mandavit proponi per memoriale in turno diei... idque notificetur* ».

2. In rescripto quo mandatur, quaestionem incidentem proponi *per memoriale* destinari debet dies pro memorialium distributione, quae facienda est in Cancellaria ad normam § 48, firma praescriptione § 66, n. 4.

3. Si ponens *memoriale* quoque *responsionis* admittat, in rescripto destin ibit diem pro *responsionum* distributione, salvo iure habendi discussionem oralem ad normam §§67 seq. ct firma praescriptione § 66, n. 4.

4. Qui assignatos terminos non servet quinque libellis mulctabitur.

§ 88.

1. Tribunal respondens *memoriali,* dat *rescriptum,* in quo decidendi rationes utiliter, sed non necessario, seu non ad validitatem, significandae sunt, quodque inappellabile est.

2. Partes petere non possunt ut quaestio proposita *per memoriale,* et in tumo per *rescriptum* definita, iterum proponatur *per dubia.*

§ 89.

Quaestiones incidentales minoris momenti, scilicet eae generatim, quarum solutio, magis quam a responsione alicui quaestioni *facti* aut *iuris* danda, pendet ab aequitate et prudentia ludicum, veluti dubiorum concordatio, designatio diei pro audientia, dilationis concessio, peritorum electio in casu discordiae inter partes et determinatio formulae iurisiurandi a partibus praestandi ad aliquod factum probandum, aliaeque similes controversiae, iuxta aequam Ponentis aestimationem, proponuntur turno per *memoriale,* absque dubiis cum formula supradicti rescripti.

§ 9°.

1. Quaestionibus, quae *cum dubiis* proponuntur, turnus respondet per decisiones, in quibus decidendi rationes *in facto ct in iure* adducuntur, prouti fit in sententiis definitivis.

2. Hae decisiones dicuntur sententiae *incidentales* seu *intcrlocutonae.*

§ 91.

1. Si alterutra vel utraque pars oppositionem faciat, quominus quaestio *per memoriale* proponatur et *absque dubiis,* Ponens qui propositionem *per memoriale* fieri decrevit et, non obstante partium contradictione, a suo decreto recedere non intendit, rescribit: «*Utatur* (vel *utantur) iure suo per memoriale in turno diei...* »

2. Vi huius rescripti, turnus, cui controversia incidentalis decernenda est, debet antea indicium ferre super instantia, scilicet an locus fieri debeat propositioni dubiorum: si id concedatur, fit per rescriptum: « *Obtinuit et DI). PP. mandarunt, ut coram 1). Ponente concordarentur dubia, servatis servandis, idque notificetur* ».

3. Si dubiorum propositio reficiatur, fit rescriptum quod una simul ita definire valet quaestionem incidentem si haec in partium *memorialibus* sit satis explicata: « *DI). PP. attentis* (et hic breviter significantur rationes reiectionis) *censuerunt non esse locum concordationi dubiorum, sed mandarunt, ut cx. gr. periti eligantur, vel testis audiatur, et in peritos eligantur Titius et Caius, vel uti testes audiantur Titius ct Cuius, servatis servandis, idque notificetur* ». Si quaestio incidentalis in suo merito definiri non valeat, tunc redditur rescriptum: « *DD.PP. attentis... censuerunt non esse locum concordationi dubiorum, sed mandarunt quaestionem proponi per memoriale in turno diei...*

§ 92.

1. *Memoriale,* quo solutio alicuius quaestionis petitur a turno, potest etiam exhiberi, non *typis editum,* sed clare et concinne manuscriptum; debet autem alteri parti notificari in cancellaria tribunalis *coram Notario,* qui id debet adnotare in exemplari, in actis asservando.

2. Pars adversa non prohibetur, quominus eodem modo memoriale responsionis exhibeat, quod pariter notificandum est.

3. Turnus, statuta die, si quaestionem iam bene instructam esse censeat, eam definit *per rescriptum;* secus *dilationem* concedit, sive ad *partium instantiam,* sive *ex officio.*

§ 93.

Quum quaestio incidentalis *cum dubiis* proponitur, scripturae aut defensiones *typis edendae* sunt, et inter partes communicentur, servatis terminis et modis, uti praescribitur in can. 26 et 27 *(Lex propria)-,* et in §§ 45 sq.

§ 94.

1. Possunt indices, quando id opportunum duxerint, concedere partibus, ut discussionem oralem habeant etiam in quaestionibus incidentalibus, per *memoriale* tantum propositis.

2. In incidentibus, in quibus partes discordant, de formula dubiorum, aut de diei designatione pro causae propositione, aut de opportunitate et aequitate petitae dilationis, aut de acceptatione alicuius periti prae alio, aut alicuius determinatae probationis prae alia, aut in similibus quaestionibus, discussio oralis valde utilis esse potest, etiam ad celerius definiendas quaestiones, quae generatin'! difficultate obiectiva carent.

3. In incidentibus *cum dubiis* discutiendis, permittitur partibus *discussio oralis* iuxta praedictas normas.

4. Discussio oralis, si concedatur, debet ordinariis normis conformari, exceptis causis *per memoriale* propositis, relate ad tempus, quo ista concedi debet, cum possit illico admitti, postquam partes exhibuerint *memorialia,* quin responsiones expectentur, aut etiam si una pars exhibuerit memoriale, et altera huius exhibitioni renunciaverit per declarationem *scriptis* datam.

5. Attamen post oralem discussionem nec aliud memoriale nec responsio in scriptis data admittetur.

§ 95.

1. Sententiae incidentales, illis haud exceptis quae vim definitivae habere dicuntur, non admittunt appellationem, et ne recursum quidem ad alium turnum; possunt tamen appellari apud turnum qui sententiam protulit.

2. ‹ ibicctum huius appellationis est, sententiae incidentalis expetere revocationem; turnus autem eiusmodi petitionem admittet aut rciiciet vel per aliam incidentalcm sententiam ante definitivam vel in ipsa definitiva sententia.

r

3. Reiectio est simplex et fit per rescriptum *in decisis*. Admissio autem revocationis niti debet potissimum super novis deductionibus; et hae rationes breviter exponi debent in sententia revocationis. Quum autem responsio circa petitionem revocationis ad definitivam sententiam remittitur, fit per consuetum rescriptum: « *Habebitur ratio in die propositionis causae super merito* ».

§ 96.

Rescriptorum aut decretorum exeeutio, quae super incidentales quaestiones a turno prolata sunt, committitur Ponenti, coram quo pars diligentior citat: « *exequi rescriptum* ex. gr. *circa deputationem peritorum* ». Super *libello* decretum fit a Ponente: « *Obtinuit et deputavit in peritum D.N.N. ad formam rescripti S. Ordinis* ».

§ 97.

1. Si a Ponente admittatur *interventus,* aut *voluntarius* scilicet ad instantiam tertiae personae, hactenus iudicio extraneae, exquirentis ut ad indicium admittatur; aut *necessarius* id est praescriptus, sive *ex officio,* sive *ad instantiam partium litigantium,* oppositiones adversus haec decreta Ponentis, remittuntur ad turnum, *per memoriale, citatis partibus.*

2. In causis cuiuslibet naturae, quando Ponens iudicet alicuius *interventum ex officio* exquirendum esse, rem denuntiat Promotori iustitiae, qui si id iustum reputaverit, petitionem conficit, et Ponens edit consuetum rescriptum: *Obtinuit etc.* Quod si adversa pars contradicat, quaestio a Ponente ad turnum remittitur eadem rescripti formula.

3. Si hac de re controversia sit inter Ponentem et Promotorcin contradicentem intentioni Ponentis, quaestio ad turnum defertur.

4. A Ponente, a turno aut a ludice Instructore vocari potest Promoter Iustitiae, ut in causam interveniat.

§ 98.

1. Ponens, quin ad turnum recurrat, facultate pollet statuendi, *ut lite pendente nihil innovetur,* et res in pristinum redigendi adversus *attentata,* nec non iniungendi *sequestrationem* rerum controversarum, sive mobilium, sive immobilium, quatenus id necessarium sit ad integrum et tutum servandum obiectum controversiae usque ad sententiae exeeutionem, firmo tamen praescripto § 83.

2. Controversiae incidentales, quae super his possunt exoriri, remittuntur ad turnum, firmo praescripto § 83.

§ 99.

Quaestiones incidentes in gradu appellationis apud S. Rotam promotae, seu in primo gradu non definitae, definiri possunt ab II. S. Ordine, si connexionem cum causa principali habeant, quae in prima instantia definita sit: hoc ad normam can. 14, § 2 *(Lex propria).*

§ 100.

1. Petitiones incidentales exhiberi debent Ponenti *supplici libello,* quo breviter explicabuntur rationes et probationes, quibus istae sustineri videntur.

2. Ponens, nisi necessarium ducat petitionem illico reiicere, rescribit: « *notificetur parti adversae* », designans terminum, intra quem responsio detur seu « *an ipsa annuere aut contradicere intendat petitioni adversae partis* ».

TITULUS IV.

De processus instructione.

CAPUT I.

DE OFFICIO AUDITORIS CUI PROCESSUS INSTRUCTIO COMMITTITUR.

1. Decretum quo a Rrho Decano committitur Auditori, ad normam canonis 22, § 2 *{Lex propria},* processus instructio, notificari debet partibus contendentibus, ut possint, si quid habeant, contra ipsum decretum excipere. Proinde decretum a Decano remittitur Ponenti, cum hoc rescripto: « *Uniatur fasciculo actorum, idque notificetur* ».

2. In causis criminalibus, quae secreto tractandae sunt, et in aliis non minoris momenti, sive instante vel Promotore iustitiae vel Defensore vinculi, in causis ipsis respective propriis, sive *ex officio,* turnus praescribere valet, ut processus instructio secreta maneat quousque non absolvatur.

§ 102.

1. Ponens aut alius Auditor turni indicantis non potest simul esse causae Instructor, sed hoc officium a Decano debet demandari alicui Auditori alterius turni.

2. Quoties autem ipse turnus edat rescriptum: « *Compleantur acta seu probationes, iuxta instructionem dandam a Promotore iustitiae aut a Defensore vinculi* » — vel ipse turnus praescribat limites et modum peragendae instnictionis, et instructio perfici debeat a Curia dioecesana, non constituitur iudex Instructor ad normam num. praecedentis, sed idem Ponens ad Curiam transmittit, pur litteras rogatorias a se signatas et a Notario uti in § 15, n. 1, mandatum instruendi processum, iuxta instructionem litteris adnectendam.

3. Litterae ita concipi debent a Ponente: Praemisso tenore decreti instructionem praescribentis, Ponens remittit textum instructionis vel a turno, vel a Promotore iustitiae vel a Defensore vinculi concinnatae; et una simul dat Ordinario facultates opportunas, et necessarias, ut iudex

Instructor constituatur etiam cum potestate subdelegandi ad effectum explendae commissae instructionis, servatis de iure servandis, praevia constitutione Defensoris vinculi in causis matrimonialibus ad tramites Const. *Dei miseratione;*[1] in causis autem criminalibus, Promotoris iustitiae.— Dein expetitur a Curia ut absoluta instructione, acta authographa remittantur, commendata, si fieri possit, apud officium tabellariorum. Ponens aut turnus sibi reservat, ordinario, processus publicationem, firmo tamen quoad attestationes praescripto § 115, ad normam iuris communis.

4. In eamdem formam, *congrua congruis referendo* (uti in § m) concipiuntur litterae *rogatoriae* ab Auditore Instructore, si instructio integra vel ex parte, in Curia dioecesana perficienda sit. Scilicet, praemisso decreto quo ipse Instructor constitutus fuit, dein normas dictat iuxta quas instructio peragenda est.

§ 103·

1. In causis ad S. Rotam per legitimam appellationem delatis, processus instructio absolvitur potestate ordinaria H. S. Tribunalis, in causis vero quae per *commissionem* deferuntur, ex facultate quae promanat ab ipso rescripto commissionis.

2. In utroque casu, notificato partibus decreto Rmi Decani, quod exinde inter easdem partes efficitur iudiciale, haud innuitur in subsequentibus decretis, quod Iudex instructor procedit *ex facultate ordinaria,* aut *ex commissione,* sed in subscriptione indicatur tantum qualitas *Instructoris.*

§ 104·

1. In decreto quo committitur Auditori instructio processus, tum obiectum tum instructionis capita breviter declaranda sunt, eaque in mandato praesumuntur concessa, etsi in decreto non exprimantur, quae cum principali negotio intime connectuntur.

2. Hinc semper valida censenda sunt acta posita a Indicé Instructore, dummodo inserviant ad veritatem detegendam. Quod si excipiatur, huiusmodi acta nullimode esse connexa cum negotio principali in rescripto commissionis expresso et hinc non sustineri, de hac exceptione cognoscit turnus.

3. Integrum est partibus intéressé habentibus, curare ut quam citius et plene instructio absolvatur, et ad hoc petitiones, si opus fuerit, porrigere Instructori; quae, si ab ipso reiectae fuerint, ad turnum deferri possunt.

§ 105·

1. Indice instructore constituto, Ponens tamen illos actus explere valet, qui nec ad instructionem pertinent, nec eidem praeiudicant.

2. Si partes coram turno excipiant contra aliquem actum a Ponente positum quasi hic exinde munus usurpaverit Indicis Instructoris acta huiusmodi non censentur nulla, nisi id a turno decernatur.

[1] Cf. N. 318.

§ 106.

1. Instructio versatur circa probationes *constituendas,* scilicet vel per testes, vel per peritos, vel per iuramenta partibus delata, aut interrogationes eisdem propositas.

2. Quoad probationes iam *constitutas,* ipse Ponens vel *ex officio,* vel ad instantiam partium iubet, ut apposita acta et documenta exhibeantur et fasciculo actorum uniantur.

3. Quum ad probationes obtinendas deputandus sit index *extra Curiam,* hoc fit per litteras *rogatorias seu remissorias.*

4. Si pars probaverit, se ius habere ut documenta vel acta quaedam exhibeantur, eaque ab officiali publico aut ab aliis possessoribus denegentur, tunc iudex qui istos cogere debet ad tradenda requisita documenta, delegatur per litteras *compulsorias.*

§ 107.

Instructio pro obtinenda aliqua probatione, praescribi potest vel *ex officio* vel ad instantiam partium, vel conficienda mandatur implicite seu explicite in rescripto commissionis pontificiae, quo delegatur definitio causae ex toto vel ex parte instruendae.

1. Si agatur de causa criminali, Instructori adsistere debet Promotor iustitiae, cui et rescriptum quo committitur instructio, et relativa documenta communicanda sunt, ut interrogatoria partibus et testibus proponenda, exceptas responsiones et quamcumque aliam probationis speciem examinet, et exinde exquirere valeat ulteriores inquisitiones, quas opportunas censeat ad veritatem detegendam.

2. In aliis vero causis, quae ad bonum et ordinem publicum spectant, Instructoris erit exquirere Proinotoris interventum, si opportunum ducat.

3. Verum remittitur arbitrio Instructoris in singulis casibus statuere modum ct limites huius interventus Proinotoris iustitiae, qui nec absolute seu non ad *validitatem* in hisce causis, de quibus in n. 2, est necessarius, nec requiritur ut exprimatur in actis instructionis.

4. In causis vero respicientibus vinculum matrimonii aut validitatem professionis religiosae aut sacrae Ordinationis, requiritur interventus Defensoris vinculi ad normam Constitutionum *Dei- miseratione* [1] et *Si datam.*[2]

§ 109.

1. Personis accusatis aut inquisitis ob crimina, interrogatoria proponuntur, non delato iuramento.

2. Instructoris erit in accusationibus criminalibus adsignare accusato

[1] Cf. N. 318.
[2] Cf. N. 385.

defensorem, qui illi adsit etiam in periodo instructionis, si proprium advocatum non habeat, nec per seipsum valeat suae defensioni sufficienter consulere.

§ no.

Si partes aut testes interrogandi et examinandi, non sint praesentes in Curia, nec facile ad eam accedere queant, vel peritia extra Urbem explenda sit, instructio perficitur a iudicibus delegatis *extra Curiam,* quibus *litterae rogatoriae* remittuntur.

§ III.

1. Index eligitur generatim ab Auditore Instructore ad instantiam partis diligentioris edito consueto rescripto: « *Obtinuit et infrascriptus S. R. Rotae Auditor, in hac causa iudex Instructor delegavit... iuxta litteras rogatorias, quarum remittetur exemplar, cum facultatibus necessariis et opportunis, non exclusa potestate subdelegandi,* etc. », ad normam § 102. – In causis vero criminalibus, et in aliis, prouti casus ferat, eligitur *ex officio.*

2. Quando iudex eligitur vel ad instantiam Promotoris iustitiae vel ex *officio,* decretum quo remittuntur litterae rogatoriae, redigitur tantummodo sub nomine Instructoris, seu: *tlnfrascriptus S. R. Rotae Auditor etc. Dno N. N.... in ecclesiastica dignitate constituto munus committit iuxta litteras rogatorias...* » Decretum seu rescriptum ac litterae rogatoriae ita subscribuntur ab Instructore: « S. *R. Rotae Auditor et in causa iudex Instructor* », adiicitur subscriptio Notarii et sigillum cancellariae.

§ 112.

A decretis et rescriptis indicis Instructoris datur appellatio ad turnum, a quo causa, instructioni obnoxia, iudicanda est.

§ IQ.

In cognoscendis causis matrimonialibus, quae in locis missionum instructae sunt, etsi observatae non fuerint normae et regulae praescriptae in Instructionibus a S. Sede ad hoc datis, dummodo tamen satis constet de factis controversis et observatae sint formae substantiales indicii, nec opera deluerit Defensoris vinculi, deveniri potest ad sententiam definitivam.

CAPUT II.

DE TESTIBUS.

§ II4.

Quoad probationem *per testes* hae regulae observandae sunt:

i. Ad personas testium quod attinet non habentur absolutae inhabilitates. Suspecti vero de periurio audiantur quin ipsis quoad integram attestationem vel pro aliqua parte Juramentum deferatur; ac depositio non iurata valeat saltem uti indicium.

2. Testis generatim emittere debet, antequam interrogetur, iuramentum *de veritate dicenda;* praeterea in causis spiritualibus, quae ad bonum publicum spectant, testes iuramento adstringi possunt ad secretum servandum de propositis interrogationibus datisque responsionibus usque ad publicationem processus. Remittitur iudicis arbitrio, absoluto testis examine, iterum eidem deferre iuramentum *de veritate dictorum,* minime obstante iuramento iam praestito ab initio *de veritate dicenda,* idque quotiescumque postulent gravitas aut adiuncta factae attestationis.

3. Pars necnon Promoter iustitiae ac vinculi Defensor, expetentes probationem per testes, debent proponere, praeter testium examinandorum nomina, etiam articulos seu capita quaestionum.

4. Testis qui non paret citationi, potest puniri ad normam iuris communis.

5. Testes seorsim interrogentur a indice Instructore, et non a partibus nec a Promotore vel Defensore, si intersint, qui omnes tamen ius habent expostulandi a ludice ut aliquam ipse proponat interrogationem.

6. Potest permitti partibus aut ipsarum procuratoribus ut adsint testis examini, si agatur de interesse mere patrimoniali aut pecuniario.

7. Adsistet semper unus ex Notariis tribunalis, ut testis responsiones in scriptis redigat.

8. Responsio debet esse oralis non antea scripta, edita ad iudicis interrogationem, quae testi non denunciatur in citatione; in bac enim, pro diversitate casuum, declaratur tantum obiectum genericum requisitae attestationis. Possunt tamen a testibus adhiberi scripta documenta, ut numeri seu calculi ac *datae* in memoriam revocentur.

9. Remittitur prudenti iudicis arbitrio comparationem inter testes instituere.

10. Absoluto examine legitur testi depositio, concessa eidem facultate addendi vel corrigendi, si quid habeat, et deinde subscribitur a ludice, a Notario et ab ipso teste.

11. Testibus reficiendae sunt expensae itineris et commorationis in loco tribunalis inquirentis.

12. Testium examinibus interesse debet Defensor vinculi quoties id expostulant praescriptiones iuris communis, ad normam § 108, n. 4.

§ 115.

Absoluto omnium testium examine, Index Instructor, si partes aut eorum procuratores examini non interfuerint, publicat attestationes, praefiniens adversario congruum terminum peremptorium, ut excipere possit contra testes eorumque attestationes, ac etiam ut declaret, an testes ad defensionem producere velit.

§ 116.

i. In causis criminalibus v< l alias ordinem publicum respicientibus, si haud opport ,um videatur publicare testium examen, debent manife-

stari accusato attestationes accusationis, reticitis testium nominibus, si id exquirat gravis causa.

2. Potest index, si id prudens ac opportunum censeat, tum accusatum tum eius patronum iuramento adstringere *de secreto servando,* ne edantur seu evulgentur contrariae attestationes ac nomina testium.

3. Si testis suam fecerit depositionem sub conditione, ut suum nomen non manifestetur accusato aut eius procuratori, vel quacumque alia de causa, non minoris momenti, haud expediat denunciare nomina testium, et ex alia parte accusatus persistat excipere, attestationes nullius esse valoris, cum non possit contra personas testium sibi ignotas excipere; tunc index, si id prudens censeat, eligere potest duas vel tres personas, nullum interesse in ipsa causa habentes et omni exceptione maiores, et quantum fieri potest accusato non suspectas, quibus communicat nomina testium ut iudicent, utrum testes in casu sint fide digni. Ipsarum responsum notificetur accusato, et etiam earum nomina, si id expedire index censeat.

Index instructor qui *litteris rogatoriis* delegat vel subdelegat indicem ut perficiat examen testium aut partium contendentium, opportunas dat instructiones, ac etiam, si id utile sibi videatur, articulos quaestionum proponendarum.

§ 118.

Si testes compareant non requisiti ad faciendum vulgo — *actum de notorietate*— competit causae Ponenti aut Indici Instructori, si adsit, deputare Notarium ad testes interrogandos, praescriptis normis pro excipiendis attestationibus.

Absoluto processu quoad probationem per testes, pars diligentior partem adversam citat: « *in sequelam habitarum attestationum... destinari turnum rotalem...* » Si vero probatio a turno decreta fuerit, additur: « *ct in reassumptionem causae destinari...* » Ponens rescribit: « *Obtinuit et destinavit turnum diei...* » Et ita quoad alias probationes.

CAPUT III.

DE PERITIS.

§ 120.

Peritos eligere Indici Instructori competit ad praesentationem partium, si peritiam turnus praescribat, quin sibi peritorum nominationem reservaverit.

121.

1. Si periti non eligantur *ex officio,* pars diligentior citat partem adversam: « *ad exequendum rescriptum S. Ordinis et deputandum peritum* ».

2. Die ad comparendum constituta, utraque pars ius habet praesentandi peritos, quos putat idoneos ac digniores.

3. Index vero Instructor peritum vel peritos eligere debet, quos neutra pars rationabiliter uti suspectos habet.

4. Si unus ex contendentibus persistat in excipiendo contra peritos iam electos, ac Instructor, audita etiam alia parte, haud recedendum censeat a facta electione, quaestio ad turnum definienda remittitur, eadem servata procedendi ratione ac pro quaestionibus incidentalibus.

122.

Numerus peritorum, nisi a lege determinetur, a turno vel a ludice Instructore singulis in casibus constituetur, habita ratione petitionis partium et naturae quaestionis.

1. In causis respicientibus validitatem matrimonii, Sacrae Ordinationis et professionis religiosae, pro illustrandis quaestionibus quae S. Theologiam attingunt, unus vel plures deputantur periti consultores *ex officio,* seu quin attendantur petitiones aut designationes a partibus factae.

2. Cum deputatur peritus-consultor, debet index adsignare in his causis defensorem parti, quae nec defensorem habeat, neque seipsam defendere queat, concesso quoque, si opus fuerit, gratuito patrocinio.

In decreto seu rescripto quo deputantur periti, aperte explicetur, tum obiectum peritiae, allegatis, prout opus fuerit, instructionibus et documentis, tum modus quo periti in scriptis referant de confecta peritia.

1. Haec vero relatio confici potest duplici modo; i° ut fiant tot relationes quot sunt periti, exaratae et subscriptae a singulis peritis; 20 vel unica fiat relatio quae explicat votum in quod maior pars peritorum devenit, indicatis variis opinionibus illorum qui dissentiunt, at reticitis ipsorum nominibus; relatio communis subscribitur a singulis peritis.

2. In rescripto quo deputantur periti, debet designari quinam modus ex hisce duobus servandus sit in relatione conficienda.

§ 126.

i. Iartes ius habent cognoscendi obiectum peritiae antequam perficiatur. nisi agatur dc causa criminali vel etiam de gravi negotio ordinis publici,

quibus in casibus expedit partes interesse habentes non certiorare de obiecto peritiae antequam perficiatur, sed eis communicare tantummodo peritiae exitum seu sententiam peritorum.

2. Partes postquam noverint obiectum peritiae, opportunas animadversiones facere possunt, ac etiam expetere mutationes circa rescriptum deputationis.

3. Fas est partibus opportunas animadversiones oretenus explicare perito in audientia, in qua ipsis manifestatur peritiae perficiendae obiectum et peritus iuramentum praestat.

Deinde pars diligentior citat: « *ad videndum expediri decretum super demutatione periti., ad eundem informandum et iuramentum a perito praestari...*» ludex rescribit: « *Obtinuit, et Dominus ad effectum de quo in precibus destinavit diem... in aedibus* vel *in sede tribunalis*».

§ 128.

Notarius rogabit actum, qui nedum ab ipso notario subscribetur, sed etiam a iudice et a perito, ac in actis servabitur.

§ 129.

1. Potest index non deferre iuramentum perito, praesertim si votum emittere debeat de quaestionibus iuridicis-theologicis, potiusquam de certa quaestione facti.

2. Remittitur tamen prudenti iudicis arbitrio, deferre iuramentum perito etia m cum exhibet cancellariae relationem peritiae praesertim si in ipsa contineantur nova facti adiuncta.

§ 130.

1. In decreto quo deputantur periti, congrua pecuniae summa taxanda est pro expensis peritiae, ac etiam decerni debet a quanam parte sit solvenda.

2. Huiusmodi expensae regulariter ab illa parte solvendae sunt, quae peritiam petit, et in cuius utilitatem decernitur.

§ 131·

1. Pro causis nullitatis matrimonii ex capite impotentiae, tum in electione periti, tum in conficienda peritia, servanda est Instructio *Cum moneat glossa* quae prodiit e Sacra Congregatione Concilii anno 1840. [1]

2. In casu quo citatae Instructionis regulae non omnes servatae fuerint, competit turno judicare, utrum salva sit substantia probationis, vel aliquid in peritia omissum supplendum sit.

[1] Cf. N.

1. In diluendis exceptionibus propositis contra instrumenta vel acta publica ct privata, quoties opus sit probare, an genuina sint necne, si non suppetat probatio per testes, adhibenda est peritia, quae peritis calligraphis, publica auctoritate probatis, si fieri possit, conficienda committitur per collationem scripturarum.

2. Collatio perficitur per examen, quo character scripturae, de quo dubitatur an tribuenda sit certo auctori, confertur cum charactere scripturae procul dubio ad eumdem auctorem pertinentis, quae ob oculos peritorum versatur.

§ I33-

Si quis ex peritis moriatur, non absoluto munere, vel muneri accepto renunciet, vel legitime recusetur, aut dispensetur a munere implendo, alius substituitur peritus vel a ludice Instructore, vel a turno seu a Ponente, auditis partibus intéressé habentibus.

§ 134·

Si factum quod constituit obiectum peritiae, non satis declaratum fuisse indicibus turni videatur, ipsis integrum erit, ulteriores a peritis exquirere declarationes, necnon praescribere novam peritiam, aliis, etiam *ex officio,* peritis deputatis.

135·

1. Votum peritorum tradetur iudici qui peritiam commisit, cuius erit examinare, an respondeat omnibus praescriptionibus rescripti mandatae peritiae ac, delato iuramento, si expediat, ad normam § 129, n. 2, votum unietur fasciculo actorum.

2. Votum denunciator partibus, per *tniimationem,* quae fit vel ad instantiam partis diligentioris, vel *ex officio.*

§ 136.

Indices non tenentur conformare suum indicium opinioni peritorum contra propriam persuasionem.

CAPUT IV.

DI POSITIONIBI S ET INTERROGATIONIBUS IUDICIALIBUS.2

1. I trique parti integrum est haurire cx confessione iudiciali partis adversae probationem factorum, quae ad causam spectant.

2. Id etiam permittitur in causis criminalibus ctgeneratim in illis omnibus, quae ad bonurn publicum spectant, in quibus accusato seu inquisito

vel convento, positiones et interrogationes proponuntur a Promotore Justitiae.

3. In causis respicientibus vinculum matrimonii, aut validitatem S. Ordinationis ac professionis religiosae, idem vinculi Defensori competit.

§ 138.

In periodo instructionis fas est partibus petere, ut proponantur positiones et interrogationes ad obtinendam confessionem; sed petitio continere debet singula capita quaestionum super quibus petitur partis adversae responsio.

§ 139.

Petitione admissa est iudicis partem iubere ut interrogationibus respondeat; parte praecepto iudicis non obtemperante, facta habebuntur uti vera et confessa.

§ 140.

1. Index petitionem non admittet, nisi haec respiciat facta non mediocris gravitatis et ad causam pertinentia; hinc potest positiones et interrogationes corrigere, cisdemque alias magis opportunas substituere.

2. Positio quoad formam differt ab interrogationibus; ipsa enim exhibet assertionem facti, et proponitur parti *adversae* ad hoc, ut factum assertum pure et simpliciter admittat vel deneget.

§ 141.

Decretum quo admittuntur positiones et interrogationes, continere debet earumdem textum cum comminatione, quod si pars non respondeat, aut non excuset validis rationibus suum silentium aut suam absentiam, facta uti vera et confessa habeantur.

§ 142.

In causis non criminalibus responsio iuramento firmata sit oportet.

§ 143.

Si pars quae debet interrogari commoretur extra Urbem, neque possit commode citari ad comparendum, dantur litterae *rogatoriae,* iuxta formam superius constitutam.

§ 144.

Pro recipiendis responsionibus adsistet Notarius, qui eas in scriptis redigit, et deinde leget parti, ut, antequam easdem subscribat, aliquid possit addere vel corrigere, uti dictum est de testibus.

§ 145·

Pars, quae statuta die non comparait, si in iudicio se sistat, absoluta iam instructione, et ante latam sententiam definitivam, potest, praevio turni decreto, admittit ad respondendum interrogationibus coram ludice Instructore, dummodo solvat, absque iure repetitionis, quicumque sit exitus causae, expensas propter suam contumaciam factas.

§ 46-

1. Positiones et interrogationes enunciabunt articulos facti super quibus exquiritur probatio; subscribendae erunt a proponente vel ab eius procuratore, qui habeat speciale mandatum. Sufficit tamen primum mandatum *ad litem*, si contineat expressis verbis vel aequipollenter facultatem proponendi interrogationes.

2. Responsiones ipsa pars oretenus edere debet. Verum si agatur de iudicio non criminali, etiam eius procurator respondere valet, dummodo speciali mandato munitus sit.

3. Pars quae promovit interrogatorium, non potest adsistere responsionibus, nisi Instructor decreverit comparationem inter partes instituere.

4. In causis contentiosis quae privatum bonum respiciunt, comparatio non decernitur, nisi ad instantiam partium, et propositis a parte instante articulis interrogationum; decernitur autem etiam *ex officio* in causis criminalibus, et in aliis ad bonum publicum spectantibus.

5. ludex potest in hisce postremis causis, etiam dum fit inter partes comparatio, proponere interrogationes *ex officio.*

§ >47-

Pars, promovens interrogatorium « *instat ut Dominus admittat positiones et interrogationes in eadem instantia propositas, et citet adversam partem ut eisdem respondeat, medio iuramento, cum monitorio ut si intra tempus et ad locum ab eodem Domino assignandum suo decreto non obtemperet, ipsa habeatur pro confessa...*» ludex Instructor, approbatis vel reformatis positionibus et interrogationibus propositis, rescribit: « A'. *N. petiit et obtinuit ut supra et ad eumdem effectum citetur N. N. ad comparendum die... hora... in sede... aut aedibus...* » Decretum citationis ita inscribitur.· « *Citetur N.* A'. *ex adverso principalis ad respondendum die... hora... in sede... positionibus et interrogationibus in actis datis, medio iuramento, alias videndum declarari confessum circa facta in articulis contenta* ».

Formula *positionum* haec est:

Primo, · *ponitur veritatem hanc esse, quod X. X. ponens mense Iulio solvit adversae parti scutata mille ad satisfaciendum ex integro suae obliga-*

sinon zetam a› mt) ettir esse hanc summam adversa pars, fateatur quaenam sit vera summa».

SECUNDO; · *ponitur quod pars adversa tunc farsa sit coram Titio, sibi ex mteuro futsse sattsfartum de eo quod usque ad illam diem sibi debebatur*

§ 148-

Indicis Instructoris erit exigere, ut responsiones sint *purae* et *simplices,* ita ut, facta in articulis contenta et ab alia parte allegata, admittantur vel denegentur.

CAPUT V.

DE IURAMENTO DECISORIO, SUPPLETORIO ET AESTIMATORIO IN LITEM.

Art. I. — *De iuramento derisorio.*

§ 149·

1. luramentum decisorium est quod una pars alteri defert cum in finem ut ad nonnam iuratae responsionis lis habeatur decisa, eademque sit *inappellabilis.*

2. luramentum deferri potest in quocumque stadio et momento litis.

3. Procurator nequit deferre, acceptare aut referre juramentum, aut iam emissum revocare, nisi mandato speciali instructus sit.

4. luramentum deferens formulam proponat oportet.

§ 15°·

luramentum potest deferri tantum:

i° iis in quaestionibus de quibus transigi potest, quaeque non sint gravioris momenti, attenta conditione sive illius personae cui defertur, sive illius quae iuramentum defert;

2° quoties ex una ct ex altera parte aliqualis habeatur probatio, seu non plena;

30 dummodo agatur de mero facto, praesertim si huius notitiam tantum adversarius, utpote collegii aut pii operis moderator aut administrator, habere possit.

1. ludex rescriptum edit quo adprobat aut corrigit propositam iuramenti formulam; diem dicit, et locum assignat ad comparendum, cum admonitione « *quod si pars loco et tempore statutis neque iuret, neque se excuset legitime a iuramento praestando, aut iuramentum non referat, habeatur pro confessa* ».

2. Huiusmodi notificationis forma, factis debitis mutationibus, servanda est in quacumque specie iuramenti post eius admissionem.

1. Iuramentum delatum potest a parte cui defertur aut praestari aut referri deferenti.

2. Si pars neque iuramentum praestet, neque referat, ast se excuset,

contendens hoc in casu se non obligari ad iuramentum dandum, iudicis erit aestimare, utrum adductae rationes eae sint ut partem eximant a praeiudicio implicitae confessionis.

3. Talis quaestio incidens definitur a turno, cui remittitur rescripto, « *per memoriale, citata parte* ».

§ 153.

Formula relati iuramenti a iudice probanda est ad nonnam § 151; et pro iuramento referendo attendendae sunt conditiones de quibus in § 150.

*54.

Pars cui refertur iuramentum tenetur aut illud praestare, aut se excusare legitime, ne sibi praeiudicet, prouti statuitur in § 152, n. 2.

Art. II. — *De iuramento suppletorio.*

1. Iuramentum dicitur *suppletorium,* si deferatur ad complendas probationes; istius vero delatio decernitur vel *ex officio* vel *ad instantiam* partium.

2. Deferri non potest nisi a turno, at dandum est coram Ponente, nisi excipere hoc iuramentum sibi turnus reservet.

3. Iuramenti delatio decernitur quoque a Iudice Instructore, cuius est idem recipere.

Ut admittatur a iudice hoc iuramentum, requiritur:

i° quod versetur circa facta propria illius cui defertur;

2° quod spectet ad quaestiones non gravioris momenti, attenta praesertim personarum conditione;

30 quod circa factum aliqualis probatio habeatur.

Regulariter deferendum est ei cui favent potiores probationes; in pari autem conditione, reo.

Si pars cui defertur iuramentum, hoc dare renuat, alteri referre non valet; et tunc nisi se excuset legitime, iuxta modum praescriptum pro *derisorio* in § 152, n. 2, idem patitur praeiudicium.

Iuramentum supplctorium praestitum ab altera parte impugnari valet qua Ialsum et erroneum.

Art. III. — *De iuramento litis aestimatorio.*

§ 160.

Iuramentum *in litem* seu *aestimatorium litis* illi parti defertur, quae probaverit sibi deberi quod sua actione continebatur, cuius debiti valor aut quantitas, ordinariis probationibus probari nequit, propter factum alteri parti imputandum ad culpam.

§ 161.

Hoc iuramentum defertur aut ad *instantiam* partium aut *ex officio.*

162.

1. Pars quae huiusmodi iuramentum dare postulat, uniet libello petitionis notulam singularum rerum aut creditorum quae sibi vindicat, eorumdem valore et quantitate determinatis; declarando, se paratam esse suam assertionem iuramento confirmare.

2. Haec notula et declaratio a parte ipsa aut ab eius procuratore, vi tamen specialis mandati, subscribatur.

§ 163.

1. Si petitio fiat turno, et hic iuramentum admittat, post consuetam *notificationem,* apposita explere acta, ad normam rescripti admissionis, pertinet ad Ponentem, cuius est exhibitam rerum expetitarum notulam earumque valorem acceptare iuxta petita, aut *eam corrigere et reducere* et hinc rescribit: « *N. N. petiit... et obtinuit ex rescripto S. Ordinis, et in sequelam Dominus destinavit diem qua in sede... aut in aedibus... idem N. N. praestabit iuramentum aestimatorium in litem iuxta. petita... vel iuxta modum ab ipso iudice praescriptum et cum intimatione* ».

2. Eadem ratione, hoc iuramentum admitti potest a Iudice Instructore in periodo instructionis.

§ 164.

Ponentis aut Indicis Instructoris est, pro suo prudenti arbitrio, iubere loco iuramenti fieri peritiam, expensis tamen partis adversae, quoties utiliter peritia haberi possit.

CAPUT VI

DE ACCESSI' IUDICIALI.

§ 165.

i. Si necesse sit, ad causae decisionem loca aut res controversas inspicere, uti facile contingit in indiciis *damni infecti, nuntiationis novi operis, finium regundorum,* et in similibus, turnus ad *instantiam* partium, aut etiam *ex officio, accessum* decernere valet.

2. Index Instructor, si instructionem conficiens perpendat, ludici pene necessarium esse *accessum* perficere, de hoc referat turno.

3. 'Furnus accessum decernens, si hunc explere non reservet integro tribunali, Ponenti committit ut ipse *accedat* et referat, firmo tamen praescripto sequentis paragraph!.

§ 166.

Decretum quo accessus praescribitur, praecise determinabit rem inspiciendam et inspectionis modum; atque praecipiet parti quae *accessum* expetierit, aut utrique parti, si *ex officio* decernatur, ut hae summam deponant, respondentem, prouti coniici potest, expensis necessariis in accessu perficiendo.

1. Si turnus hoc opportunum ducat, eodem decreto unum aut plures peritos nominare valet *ex officio,* aut eorumdem deputationem committere Ponenti.

2, Sive una sive altera ratione fiat deputatio peritorum, Ponentis est monere peritos de officio iis commisso.

Ponens ad *instantiam* partis diligentioris aut *ex officio,* diem dicit et horam *accessus.* Hoc rescriptum *per intimationem* deducetur ad notitiam partium et peritorum, si hi constituti sint.

§ 169.

Die et hora statutis, iudex una cum notario, peritis et partibus aut earum procuratoribus, si hi opportunum ducant intéressé, perficient *accessum* ad effectum et iuxta modum in decreto significatum.

1. Partibus earumque procuratoribus ius est faciendi, dum perficitur accessus, animadversiones, declarationes, contestationes, quarum mentio fiet in relatione quam describit Notarius.

2. Decerni poterit, ut fiant descriptiones locorum in tabulis topographicis; vel ut tabularum exhibitarum fiat recognitio; nec non examen testium a partibus aut c.v *officio* productorum; horum autem attestationes in scriptam relationem redigentur a Notario.

3. Item redigentur animadversiones et peritorum declarationes.

§ **I/i·**

Scripta relatio, qua significabitur quilibet actus in accessu perficiendo positus, subscribetur a partibus aut ab earum procuratoribus, si interfuerint, a indice et a Notario.

§ ’72.

1. Si accessus propter distantiam locorum aut ob alias rationes perfici non valeat a indicibus, deputabitur iudex delegatus, qui ad locum accedat una cum peritis.

2. In litteris *rogatoriis* ad hoc expediendis, dentur instructiones iuxta normas iam praescriptas, et exigatur a delegato ut transmittat relationem a Notario exâratam *de accessu.*

TITULUS V.

De sententiis.

§ 173.

Domini Auditores in turnum, aut in plenum collegium aut in aliam coetus formam adunati, ad normam can. **u** *(Lex propria),* dubiis respondentes legitime propositis et discussis, sententias pronunciant, quae sunt aut interlocutoriae seu incidentales aut definitivae.

§ 174.

1. Sententiae definitivae non poterunt revocari aut corrigi neque a tumo qui eas protulit, neque ab alio Auditorum coctu, quicumque fuerit indicum numerus iuxta diversas coetuum formas, uti in paragraphe praecedenti, dummodo sententia definitiva non prodierit a collegio rotali, *videntibus omnibus.*

2. Attamen si error materialis inciderit in textu sententiae, sive in transcribenda parte dispositiva sententiae, sive in aliquo facto referendo, postquam effecta fuerit sententiae notificatio, pars cuius interest, promovit *super correctione textus sententiae* » quaestionem incidcntalem per *memoriale* apud eumdem turnum, qui sententiam tulit. Turnus petitionem admittens cx toto vel cx parte, rescribit: « *Ad Diium Ponentem iuxta petita vel iuxta modum...* ». Ponens autem curabit, ut correctiones iuxta turni rescriptum in sententiae textu fiant. - Turnus, si petitionem respuat, rescribit: *Nihil.*

3. Sententiae interlocutoriae seu incidcntalcs possunt revocari, ad normam § 95.

Si moveatur quaestio incidens, ct causa principalis in eo statu reperiatur ut definiri valeat in merito, una sententia tribunal utramque definiet.

§ 176.

Ea est sententia sive interlocutoria sive definitiva in qua conveniat pars absolute maior votorum, can. 31, § 3 *(Lex propria).*

§ '77-

1. Die prolationi sententiae statuta, Dili Auditores conveniunt pro secreta causae discussione, cui non intererunt nisi soli indices.

2. Hi, antequam ad discussionem accedant, iam decisionem coeperint oportet (seu *votum)* antea discussam et deliberatam cum Adiutorc a studiis ct cum iuvene studio addicto, vulgo *secreto,* eademque latine exaratur, instructa rationibus decidendi in iure et in facto.

§ П8·

r. Primus sermonem instituit Ponens, qui legit votum, opportunis factis declarationibus, etiam super causae processu per acta apud se posita. Deinde ceteri Auditores, ex ordine, prosequuntur sua vota legere caque declarare, si opus sit.

2. Si decisiones inter se discrepent, ct nascatur discussio, fas est Auditoribus a suo voto partim vel ex integro recedere; ast mutationes inductae et rationes significari breviter debent in voto scripto sub formula *«Accedo voto Domini... et ob rationes in eodem voto expressas, ve! ob... »*

3. Quoties in prima discussione haberi non potest maior pars votorum necessaria causae decisioni, differtur indicium turno qui proxime habebitur per rescriptum « *Resolutio dabitur in proximo Auditorum conventu* », aut simpliciter « *Dabitur in proximo* ».

4. Decreta dilatione ad *proximum* turni conventum, hunc protrahere non licet ultra hebdomadam, nisi forte vacationes tribunalis intercedant (can. 31, § 4, *Lex propria).*

5. Vola scripta dabuntur Ponenti aut Auditori cui sententiam exarare demandatum est. Publicata sententia, ista vota tradentur Domino Decano, a quo asservanda sunt in archivio secreto dccanali (can. 31, § 2, *Lex propria).*

r. Capta decisione, Ponens eam scribit sub forma responsionis ad dubia, earndem uniens fasciculo actorum, uti partem sententiae disposilivam.

2. Dummodo tribunal non decernat, decisionem secreto servandam esse usque ad formalem sententiae publicationem, Notarius protocollo addictus, «retenus partibus causae decisionem communicare valet; eisdemque decisionis exemplar, si petatur, tradet. Rescriptum quo iubelur, decisionem secreto servari il i concipitur « *et decisio maneat secreta usquedum prodeat sententia* ». I H

3. Haec intra decem dies a decisione edenda est, aut ad summum, intra triginta dies m can a . implicat lonbu praesertim ob plura quae proponuntur dubia, ct ob copiam documentorum.

4. Sententia exaranda ‹ ,t a Ponente, vel ab alio ex Auditoribus, cui hoc munus in secreta causae discussione commissum sit. ' ₹V

§ 180.

Si in secundo quoque Auditorum conventu, haberi non possit pars maior votorum necessaria ad decisionem, quum singuli Auditores dent dubiis propositis diversas responsiones; perpendatur utrum expediat, vel alia documenta aut probationes exquirere in declarationem cuiusdam facti controversi, vel partes invitare ad magis specificam dubiorum concordationem; nisi opportunius sit, quaestionis solutionem differre per rescriptum: *Dilata,* aut *Reproponatur,* aut *Non constare,* aut *Non satis constare.* Quod si nullum ex his remediis ad optatum exitum conducere valeat, Ponetis Domino Decano significabit statum quaestionis, ut ad normam quoque can. 11 *(Lex propria)* aliter provideatur.

§ 181.

i. Sententiae definitivae complecti debent:

a) Nomen, cognomen, ct personarum litigantium qualitatem, eo modo, quo in citationis actu descriptae sunt: nec non nomen et cognomen carumdem procuratorum;

b) Intentionem actoris, seu actionem judicialem cum compendiaria facti et actorum causae expositione:

c) Rationes decidendi tam in facto, quam in iure;

d) Decisionem, seu partem dispositivam ct formulam exccutivam;

e) Indicationem diei, mensis, anni et loci in quo decisio prolata fuit;

f) Subscriptionem indicum, qui sententiam protulerunt, et notarii.

?.. Sententia debet lingua latina exarari (can. 32, § 2, *hex propria).*

§ 182.

Sententia definitiva nulla est, si rationes tam in facto, quam in iure non contineat (can. 32, § 3, *hex propria).*

§ ’83.

1. In dispositiva parte sententiae, si actor carcat actione, aut si eadem probata non fuerit, indices dubiis simpliciter *Affirmative* vel *cgative* respondentes, iuxta diversam formulae conceptionem, reum absolvunt.

2. Si actio iusta sit et comprobata, indices reum damnant, addendo simplici responsioni, *Affirmative* vel *Negative,* dubiis datae, verba: « *iuxta modum,* etc. » quoties explicari ct determinari debeant certa obiecta, nempe vel pecuniarum summae solvendae, vel praestatio factorum, in quibus retis damnatur.

3. In quaestionibus incidentalibus, ordinationem processus rcspicientibu , datur responsio per verba: *Ad mentem,* vel rescripto additur: *Ad mentem,* ut explicetur modus, quo perficiendus sit actus.

q, Quando actio regulari modo non fuit proposita, indices respondent: *Affirmative* vel *Negative,* iuxta dubiorum formulam; vel *«Orator utatur*

iure suo coram Ordinario in via administrativa », vel « *Orator utatur iure suo, si et quatenus et coram quo de iure* ». Contra, quoties constat, actionem carere probatione circa aliquod peculiare obtectum, et pariter constat probationes probabilius posse compleri, respondetur: « *Dilata et coadiuventur probationes, tum super hoc puncto... tum super...* »

1. Definitiva sententia complectetur condemnationem in expensis, qua decernitur, an alter tantum ex litigantibus, vel an uterque litigans, et quanam mensura expensas iudiciales sustinere debeat.

2. In sententiis interlocutoriis aut incidentalibus, expensarum condemnationes reservandae erunt ad litis terminum.

1. In expensis condemnatur victus, si iudices censeant, eum temere litigasse.

2. Iniungetur compensatio expensarum ex integro, vel ex parte, si litigantes succumbant, vicissim, in aliquo ex capitibus controversiae, seu *pro rata victoriae,* fit condemnatio in expensis.

3. Praescribetur expensarum compensatio, si iudices censeant, victum non fuisse temerarium litigantem, adeo ut nulla fiat refectio expensarum ex parte victi, favore victoris.

4. In causis matrimonialibus et aliis id genus, habenda erit ratio paupertatis partis victae, adeo ut etiamsi haec non habuerit legitimam litigandi causam, tamen expensarum compensatio decernatur. Quod si pars victa se reddiderit contumacem, et minime pauper sit, nihilo secius, propter facti adiuncta, aliquando magis expedit decernere expensarum compensationem.

5. In causa criminali qui condemnationem patitur, expensas iudiciales solvere debet, excepto casu quo reo per ipsam condemnationem subtrahantur fructus omnes bénéficiâtes, aliique reditus eidem aliunde non suppetant.

§ 186.

Expensarum taxatio, quando earum compensatio locum non habeat, aut partes communi consensu eas non determinent, pertinet ad Ponentem.

§ 187.

Ponens aut Auditor extensor sententiam conficit, fideliter e suorum coauditorum votis deducendo rationes decidendi in iure et in facto; adductis dubitandi rationibus et responsionibus iisdem datis: omnia haec breviter, ordinate et distinete explicet.

§ 188.

1. Ponens aut Auditor extensor, postquam tempore designato sententiam redegerit, per studii Adiutorem, eam prius exhibebit Auditoribus turni, et deinde Notario, ut eidem subscribant.

2. Sententiae textus autographus a studii Adiutore transmittitur ad Notarium, protocollo addictum, ut eum in actis cancellariae asservet, ct vel ipse, vel alii notarii tribunalis exemplaria in authentica forma conficiant, ad partium vel aliorum interesse habentium instantiam.

3. Protocollo autem addictus nullum exemplar petentibus exhibebit, nisi de mandato Ponentis aut Decani, iuxta normam can. 10, § 2 *(Lex propria}.*

§ 189.

Exemplar authenticum inscriptionem referet nominis *Summi Pontificis pro tempore* regnantis, et nomina geret Auditorum, qui sententiam suis subscriptionibus munierunt, cum indicatione diei editae sententiae: postremo loco formulam exeeutoriam continebit, et subscribetur a Notario.

§ 190·

Formula exeeutoria consistit in praescriptione facienda dioecesanis Ordinariis et ministris competentium tribunalium, ut perfectam sententiae exeeutionem curent, ct adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum, et praesertim cap. **Ill,** sess. 25, *de ref.,* Concil. Trid.: idcirco sequens adhibebitur formula: « *Mandamus Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exeeutioni mandent hanc sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam ss. canonum et praesertim cap. **Ill,** sess.* 25, de ref., *Concilii Trident., iis adhibitis executives et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint* ».

1. Exemplar authenticum in forma exeeutoria integre notificabitur alterius partis procuratori, quando hic constitutus sit; aliter ipsi parti, et notificabitur per apparitorem.

2. Si pars, quae procuratore caret, domicilium habeat extra Urbem, notificatio fiet per Curiam dioecesanam, cuius jurisdictioni subiacet pars ipsa.

3. Curia dioecesana tribunali S. Rotae testimonium exhibebit, se sententiam notificassc, indicato die factae notificationis.

§ I92·

Sententiae notificentur ad instantiam partium intéressé habentium, excepto casu, quo tribunal statuat *ex officio* notificari, idque fiet, quoties hoc intersit boni seu ordinis publici, aut expetant aliae iustae causae.

TITULUS VI.

De expensis judicialibus fructibus et damnis aestimandis et de redditione rationum.

CAPUT I.

DE EXPENSARUM IUDICIALIUM TAXATIONE.

§ 193.

1. Post sententiae notificationem pars victrix victam citat « *ad videndum taxari et moderari expensas indiciales* » apud Ponentem cui exhibet elenchum expensarum iudicialium, quae comprobandae erunt, relato, ad quodlibet expensarum caput, numero taxationis statutae in *Lege propria.*

2. Potest etiam fieri locus refectioni damnorum, *prout et quatenus de iure:* scilicet quoties sententia praescribat etiam damnorum refectionem, quam determinare pertinet ad Ponentem, iuxta normas sequentis capitis.

§ 194.

Ponens, si adsit oppositio circa expensas, perpensis exceptionibus alterius partis, eisdemque discussis, quatenus opus sit, exhibitam expensarum computationem redigit ad normam legis, et ita rescribit: « *Pisis et perpensis omnibus et singulis partibus praesentis computationis, taxavit et moderavit expensas indiciales in libellas... pro quibus expedivit mandatum exeeutivum...* » Hoc decretum exarabitur in charta rotali bullata, exhibendo a parte cuius interest. Super citatione autem ita rescribitur: « *Provisum in contemporanea ordinantia* ».

§ 195.

1. A Ponentis decreto potest fieri appellatio ad eumdem turnum, qui sententiam protulit in expensis condemnantem.

2. Hoc incidens proponitur *per memoriale,* proindeque studii Adiutor super appellationis instantia rescribit: « *Remisit instantiam ad turnum, ct mandavit proponi per memoriale* ».

§ !96.

i. Quaestio *incidetis* circa expensarum iudicialium taxationem exoriri potest quoad ius unius partis adversus aliam, repetendi scilicet expensas iam solutas, quoties utraque pars contendit, se aut ex integro, aut in parte victoriam retulisse, quum nempe condemnatio in expensis decreta fuit *pro rata victoriae.*

2. Quoties Ponens aut studii Adiutor, controversiam componere non valeant, vel partes non acquiescant decreto, controversia ad turnum remittitur. consueto rescripto, cauto tamen, ut duae partium instantiae pertra-

ctcntur *sub unico memoriali,* scilicet contineantur sub unica quaestione dirimenda rescripto. Hinc si praedictae duae petitiones exhibitae fuerint ante decretum, fit rescriptum: « *Praevia unione instantiarum, remisit easdem ad turnum, et mandavit proponi sub unico memoriali* ». Si prolato iam decreto remissionis ad turnum, prodeat instantia alterius partis, sibi etiam victoriam adseribentis, providetur hoc rescripto: · *Remisit instantiam ad turnum et mandavit proponi utramque sub unico memoriali* ».

§ 197·

1. Si qui condemnantur in expensis sint plures, nequeunt considerari tamquam in solidum damnati, sed dumtaxat *pro rata,* habita ratione rei quam in iudicio expetebant, dummodo lex aliter non disponat in casu controverso, neque quaestio sit de obligationibus solidalibus.

2. Curatores et administratores bonorum et locorum piorum, quando gravia adsint motiva, possunt damnari personaliter in expensis, absque ullo repetitionis iure.

§ 198.

1. Condemnatio in expensis non omnes complectitur expensas, factas pro singulis instantiis in variis jurisdictionis gradibus, nisi pars appellans appellationem interposuerit ab hoc quoque primae sententiae articulo.

2. 'Tribunal, hoc etiam in casu, ex iustis causis, declarare potest fuisse compensatas expensas in antecedentibus instantiis factas, et condemnationem limitare ad solum indicium S. Rotae.

§ 199-

1. Si appellatio ad S. Rotam interponatur, antequan expensarum taxatio locum habuerit apud Curiam dioecesanam, Ponentis est post rotalem sententiam, taxare expensas in antecedentibus instantiis factas.

2. Elenchus expensarum exhibebitur in cancellaria S. Rotae a parte victrice, intéressé habente, et declarabitur authenticus a cancellariis tribunalium, e quibus singuli elenchi remittuntur.

§ 200.

Maxime interest, ut eiusmodi quaestiones decidantur a Ponente, quin recursus liat ad turnum, ne nimium lites protrahantur cum gravi partium damno, et expeditior et facilior fiat solutio. Quae animadversio partes ipsas inducere debet, ut libenter obsequantur sollicitudinibus Ponentis, diligenter omnem rationem experientis ad partes conciliandas de bono et aequo.

CAPUT II.

DE RATIONUM REDDITIONE ET DE COMPUTATIONE ET AESTIMATIONE FRUCTUUM ET DAMNORUM.

1. Quando datur locus redditioni rationum, tribunal parti rationem redditurae, congruam dilationem assignabit, praevia monitione, ut, si, nulla accedente iusta causa, expensarum elenchus non exhibeatur termino praefixo, pars, redditionem rationum exposcens, admittatur ad praestandum iuramentum *in litem* circa summam, quae debetur, non exclusis aliis probationum mediis.

2. Quoties turnus id sibi expresse non reservaverit, approbare computationem et acta explere, quae huc referuntur, spectat ad Ponentem, aut ad eius studii Adiutorem, iuxta normam § 12, n. 4.

§ 202.

1. Elenchus expensarum exhibendus est cum documentis expensas comprobantibus, et continere debet:

d) statum rerum, quarum reddenda est ratio;

b} rationes accepti et expensi;

c) credita exigenda et res recuperandas.

2. Postremo loco continebit recapitulationem et compendium debiti vel crediti, et subscribetur a parte, quae insuper coram Ponente adsistente Notario, iurare debebit de veritate quoad singula rationum capita.

3. Possunt admitti, tamquam comprobata, illa expensarum capita minimi valons, de quibus dare quis nequit, aut non vult syngrapham receptionis dummodo sint veritati et aequitati conformia, salva facultate harum mentionis faciendae, si hoc opportunum videatur, in formula, sub qua iuramentum emittetur.

4. Pars rationem reddens, alteram partem, per apparitorem, certiorem reddere debet de tempore et loco, quibus huiusmodi documenta exhibebit, praevio tamen consueto rescripto Ponentis, aut Indicis Instructoris, seu: « *Notificetur* ».

§ 203.

Si pars ad computationem redigendam uti opera alicuius ratiocinatoris, vel alias necessarias expensas facere debeat, potest eidem indemnitas in antecessum concedi, iuxta prudens turni aut Ponentis arbitrium.

§ 204.

i. Partibus consentientibus, approbatur redditio rationum per rescriptum, scilicet: *Di consensu partium, peracta rationum redditio rata habetur ct confirmatur, et conceditur mandatum exeeutivum* ». H

2. Si partes non consentiant, proceditur sicut in omnibus aliis incidentibus.

§ 205.

Pro computatione fructuum solvendorum aut damnorum refectione, applicantur dispositiones praecedentium paragraphorum, congrua congruis referendo.

§ 206.

1. In denuntiationibus de damno infecto quod timetur, aut ob novum opus, quum probari debeat, utrum iusta sit atque iuris et facti rationibus innitatur querela, turnus ipse aut Ponens, prouti magis opportunum videatur. uti queunt accessu iudiciali, aut peritorum opera, iuxta procedendi regulas in anterioribus paragraphes statutas.

2. Provisiones, quae hac de re decernuntur, sunt exeeutivae et inappellabiles ad normam §§ 83 et seq., firmo iure personae conventae, dandi potius idoneam cautionem quae acceptanda erit, dummodo sit revera sufficiens ad praeveniendum cuiuslibet damni periculum.

TITULUS VII.

De exemptione ab expensis iudicialibus, de earurndem reductione, ct de gratuito patrocinio.

§ 207.

1. Actor aut reus et etiam uterque, si ratione paupertatis expensas iudiciales nequeant sustinere, ius habent ut ab eisdem immunes sint, et una simul gratuito patrocinio fiet locus, assignato advocato qui gratuitum patrocinium aut gratuitam adsistentiam praebeat, nisi partes vel alterutra, per se ipsae sistere et iura sua dicere velint coram indicibus *(Lex propria,* Appendix, cap. IV).

2. Si conditio paupertatis litigantium talis sit, ut hi expensas partim valeant exsolvere, fit locus reductioni expensarum iudicialium, quae sustinendae essent, firma tamen concessione patrocinii gratuiti, uti in num. praeced.

3. Si decreta fuerit reductio tantum expensarum iudicialium, qui huiusmodi decretum tulit, debet simul limites statuere intra quos reductio conceditur; veluti in dimidium vel in duas tertias partes expensarum, adeo ut pro rata concessae reductionis, reducantur proventus ad aerarium S. Sedis, ratione sive taxarum sive expensarum uti in n. 5, spectantes, nec non proventus qui cedunt in retributionem operis a tribunalis administris praestiti.

4. Hinc concessa exemptione aut reductione expensarum iudicialium, in libros rationum debent referri expensae omnes, quae sustinendae essent a parte, nisi eiusmodi beneficio frueretur.

5. Expensae pro versione actorum ab una in aliam linguam, pro documentis transcribendis aut typis edendis, pro testium productione aut peritiarum expletione, et ita porro, solvuntur a tribunali, salvo iure refectionis expensarum, sive ex parte, si concessa fuit reductio expensarum, sive ex integro, uti cavetur in § ultima h. t.

§ 208.

Petitio exhibebitur Ponenti opportunis instructa documentis, non modo circa conditionem paupertatis, sed etiam super meritum causae, dummodo ad meritum quod attinet, non agatur de causa quae ad Sacrae Rotae tribunal per *commissionem* pervenerit.

§ 209.

1. Ponens priusquam ad admissionem vel reiectionem petitionis procedat, partem adversam audiet, Promotorem iustitiae, et in causis respicientibus vinculum matrimonii aut validitatem professionis religiosae, aut sacrae Ordinationis, vinculi Defensorem, Decanum advocatorum consistorialium, et, si necessarium ducat, alias etiam notitias exquiret.

2. Praedictae personae, per nuncium iussu Ponentis transmissum convocentur, ad simul deliberandum, si speciales casus difficultates hoc expostulent, arbitrio Ponentis.

§ 210.

A rescripto quo exemptio aut reductio expensarum iudicialium et gratuitum patrocinium denegetur, potest appellari ad turnum vel Auditorum coetum, cui causa iudicanda est, quaestionem incidentalem promovendo.

§ 211.

Personis, de quibus in § 209, petitio sive de patrocinio gratuito sive de reductione expensarum notificabitur, una cum documentis necessariis ad deliberandum circa eamdem petitionem. Reliquorum documentorum notitia apud cancellariam tribunalis assumi poterit.

§ 212.

Huic processui non est locus quando Curia, quae acta causae transmittit ob appellationis indicium, fidem facit de paupertate partis, iam ad exemptionem expensarum et ad gratuitum patrocinium admissae in priori iudicio: tunc enim habendum erit ut notorium et incontroversum paupertatis factum, dummodo tamen constet de praesumpto bono iure contendentis.

§ 213.

Iam in hoc casu, quam in ceteris, in quibus a Ponente admissum fuerit patrocinium gratuitum cum exemptione ab expensis indicii ex toto vel ex

parte, licet non modo Ponenti, sed etiam parti adversae, Promotori iustitiae, et vinculi Defensori in causis indicatis in § 209 nec non Decano advocatorum consistorialium, petere a turno ut dictum beneficium revocetur, si, vel ex actis causae vel ex aliis documentis, non adesse constet assertam pauperta-tem; aut videatur, propter causam fundamento vel bona fide destitutam, privilegium concessum non esse servandum.

§ 214.

Haec petitio constituit incidens quod per *memoriale* evolvitur apud turnum aut Auditorum coetum, qui debet principalem quaestionem deci-dere.

§ 215-

1. Decretum, patrocinium gratuitum concedens, debet ad normam n. 6, cap. IV *Appendicis {Lex propria},* designare personam advocati, qui mandatum habebit, ut in sequenti numero statuetur.

2. Ponens advocatum designabit, praehabito Decani assensu, qui ad normam canonis 45, § 2 *{Lex propria},* dabit sua suoscriptione munitum gratuiti patrocinii mandatum, nec aliud exquiritur a parte cui advocatus patrocinari debet.

§ 216.

Si advocatus cui patrocinium gratuitum committitur, officium suum debita diligentia non adimpleat, ad illius observantiam revocabitur a Po-nente, *ex officio,* aut *ad instantiam* sive partium quarum interest sive Pro-moturis iustitiae.

§ 217.

Proinotoris iustitiae est invigilare ut neque indebite gratuitum patroci-nium concedatur, neque hoc patrocinium negligenter vel dolose exerceatur; idcirco, si oporteat, instet apud Ponentem et etiam apud turnum, si Ponens non exciperet petitionem, aut iussionem turni execution! non demandaret.

§ 218.

i. Si pars quae gratuito patrocinio usa sit, victoriam retulerit, et eam pecuniae summam consecuta fuerit aut aliquam rem in sua aestimatione quintuple maiorem summa quae solvenda esset pro expensis judiciariis, neque cx pecuniae summa aut e re iudicio obtenta aliquid pro taxis, reten-tionibus vel solutionibus detrahendum sit, ab ista iudicialcs expensae erunt praecipiendae, non vero honoraria advocati aut procuratoris.

2. Si vero eadem pars nedum victoriam referat, sed adversa pars in expensis judicialibus condemnetur, haec non tantum expensas iudicialcs solvet, sed etiam advocati aut procuratoris alterius partis honoraria.

TITULUS VIII.

Dc renuntiatione instantiae, actionis iudicialis, aliorumque causae actuum.

§ 219·

1. Pars quae ad normam can. 34 *(Lex propria)* intendit renuntiationem emittere, id potest efficere in quocumque statu et gradu causae.

2. Ut renuntiatio a iudice admittatur, debet esse absoluta, nullique conditioni aut reservation! subiecta, in scriptis data, subsignata cum loci et temporis indicatione, a renuntiante, vel ab eius procuratore, speciali tamen mandato munito.

3. Pro renuntiandis rebus aut iuribus ecclesiasticis, quae litis obiectum constituant, servetur ius commune quoad necessitatem expetendi beneplacitum Apostolicae Sedis.

4. Ut renuntiatio suum sortiatur effectum, acceptata sit oportet ab altera parte, cui facienda est notificatio; subintelligitur autem acceptata, si, intra congruum temporis terminum a Ponente assignandum, non oppugnetur.

5. Debet admitti a Ponente qui curam habebit, ut serventur conditiones superius indicatae.

6. Renuntiatio ab altera parte aut tempore debito non oppugnata, aut in causis spiritualibus et in aliis ad bonum publicum spectantibus, iis rationibus oppugnata, quae iudici videantur non attendendae, et hinc a iudice admissa sine acceptatione alterius partis, nihilo secius plenum sortitur effectum iuridicum.

§ 220.

Renuntiatio facta ab actore vel a reo post sententiae prolationem, aequivalet rei indicatae irrevocabili contra renuntiantem.

Si quaestio circa validitatem renuntiationis oriatur in via incidental!, ad turnum seu ad coetum Auditorum cui res pertinet, deferetur; si vero, absoluta iam instantia iudiciali aut in primo aut in gradu appellationis apud turnum, in via principali exoriatur, defertur ad tribunal Apostolicae Signaturae.

Si pars cui defertur iuramentum dc secreto servando, ad normam § 31, num. 4, idem dare detrectet; aut iussa certam pecuniae summam deponere, decreto non obtemperet, quin exemptionem ab expensis legitime obtinuerit; vel si eadem intra praefixum terminum, absque legitima excusationis causa, 'item prosequ·. \el aliquem actum ponere negligat aut renuat, censetur

iuri suo renuntiasse; et hinc Ponens suo decreto declarare valet, partem vel ipsam litem vel certi iudicialis actus positionem aut instructionem deseruisse, firmo praescripto § 28, n. 3, nec non § seq.

Pars renuntians debet expensas solvere iudicii aut saltem singulorum actuum renuntiationi respondentium.

TITULUS IX.

De appellatione a sententiis aut a decretis rotalibus.

§ 224.

1. A sententia rotali definitiva, quae non sit sententiae a S. Rota aut ab altero tribunali editae conformis ideoque non sit eiusdem confirmatoria, potest fieri appellatio ad turnum proxime sequentem, ad normam canonum 12 et 33 *{Lex propria).*

2. Appellationes a sententiis *incidentalibus* seu *interlocutoriis* propositae, ab eodem turno cognoscendae sunt qui sententias protulit.

3. Prolata sententia definitiva, appellatio interposita circa sententiam incidentalem in definitiva decisam, defertur ad proxime subsequentem turnum, uti in praecedenti n. 1.

§ 225.

Si sententia plura capita aut dubia complectatur, et quoad nonnulla sit confirmatoria, quoad alia sit revocatoria, appellatio non conceditur pro ea parte, quae iam fuerit duabus conformibus sententiis iudicata, excepto casu quod una pars cum alia sit connexa eidemque accessoria.

§ 226.

1. Si oriatur quaestio de iure appellandi necne, iuxta duas paragraphos praecedentes, decisio fiet a turno, ad quem spectat appellationis iudicium.

2. Sententiae hanc controversiam definientes sunt inappellabiles, excepto recursu ad supremum Signaturae tribunal.

Appellatio statuto tempore et praescriptis formis interposita, effectum suspensivum producit, exceptis casibus, in quibus aut ex lege aut ex decreto iudicis, locum habet exeeutio provisoria.

§ 228.

Quando executio provisoria, in primo gradu expetita, concessa non fuerit, peti potest per incidentalem instantiam et per *memoriale* in appellationis iudicio.

§ 229.

1. Si executio provisoria fuerit praescripta, ad nonnam § 84, nequit appellans, a turno appellationis, illius revocationem aut executionis inhibitionem exquirere. Attamen petere potest ut execution! provisoriae idonea et aequipollens cautio subrogetur.

2. Haec subrogatio peti debet per instantiam incidentalem et per *memoriale* alteri parti notificandum.

§ 230.

1. In appellationis iudicio nequeunt proponi nova dubia meritum causae respicientia, quae si proponantur, a Ponente vel a turno *ex officio* reiici debent.

2. Possunt novae probationes deduci, nec non incidentia et exceptiones ad quaestionem principalem spectantes promoveri.

3. Possunt expeti, prouti res per sententiam definita patiatur, aut usurae aut fructus qui maturaverint post sententiam, vel damnorum reparatio quae pars post eamdem sententiam passa fuerit.

Si iudices turni, a quo fit appellatio, insoluta reliquerint quaedam ex propositis dubiis, respondendo aut *Dilata* aut *Non proposita,* appellatio fit tantum a dubiis decisis et etiam ab iis quae nondum sint decisa, dummodo haec connexionem cum decisis habeant, et eisdem tamquam accessoria sint.

1. Etiam in indiciis appellationis admittitur interventus tertiae personae ad normam § 97.

2. Praedicta persona voluntarie interveniens, appellare censetur a sententiis anterioribus, perinde ac contra se essent prolatae.

1. Quocumque in casu utilis erit actori appellatio interposita a reo et vicevcrsa.

2. Appellatio ab uno aut a pluribus litis consortibus interposita, proderit omnibus, qui in sententia comprehenduntur.

§ 234.

Etiam in iudicio appellationis acta praeparatoria aut executoria, non secus ac in prima instantia, perficientur a Ponente turni appellationis.

§ 235.

1. Appellatio interponitur per petitionem exhibitam Ponenti turni qui sententiam aut decretum protulit; hic autem, si sententia sit appellabilis ad normam paragraphorum praecedentium, rescribit: *Admittatur et procedatur ad ulteriora, idque notificetur*». Idem rescriptum dat Ponens si decretum a se editum appellatione impetatur; addito tamen *procedatur ad ulteriora per memoriale* aut *concordato dubio* ad normam §§86 seq.

2. Appellationis instantia gravaminis motiva complectetur, nisi agatur de appellationibus iure interponendis in re matrimoniali.

3. Si appellatio exhibeatur a procuratore, hic simul cum instantia debet in cancellaria deponere procurationis mandatum ad prosecutionem appellationis.

1. Appellatio interponenda est intra decem dies, qui decurrunt a sententiae aut a decreti notificatione.

2. Si intra sex menses ab interposita appellatione, appellans nullum ponat actum iudicialem ad prosecutionem appellationis, haec perempta habebitur, et sententia fit executoria.

§ 237.

Dnus Decanus, legitime concessa appellatione a sententiis definitivis, decreto suo determinabit turnum, qui ad normam can. 12, § 3 *{Lex propria)* iudicare debebit appellationis instantiam.

§ 238.

Hisce appellationis indiciis communes sunt normae processuales statutae pro instantiis in primo gradu apud tribunal S. Rotae pertractandis.

[Acta Ap. Sedis, vol. II, p. 783-850].

6462.

Regulae servandae in indiciis apud Suprem. Signaturae Ap. Tribunal, 6 mart. 1912.

Regulae, quibus apud Supremum Apostolicae Signaturae Tribunal causarum pertractationis ordo et ratio statuitur, non brevi temporis intervallo ad experimentum adhibitae, atque ab Emis PP. Cardinalibus in idem Tribunal adlectis sedulo recognitae, Apostolicae demum sanctioni humillime

submissae fuere. Sanctissimus autem Dnus N. Pius PP. X, ipsas Regulas, probato earum tenore, in audientia habita hac die VI mensis Martii MCMXII ab infrascripto Cardinali Praefecto, confirmare ratasque facere dignatus est; quin imo vim iisdem auctoritatemque *Legis peculiaris* pro Supremo Apostolicae Signaturae Tribunali attribuens, in *Acta Apostolicae Sedis* referri, promulgari et ab omnibus, ad quos spectet, stricte in posterum observari iussit.

TITULUS I.

Quae causae Supremo Signaturae Apostolicae Tribunali subjiciuntur.

Art. i.

Supremum Signaturae Apostolicae 'Tribunal, iuxta *Legis Propriae* can. 37,1 videt tamquam sibi propria et praecipua:

a) de exceptione suspicionis contra aliquem Auditorem, ob quam ipse recusetur;

b) de violatione secreti, ac de damnis ab Auditoribus allatis eo quod acturn nullum vel iniustum in iudicando posuerint;

c) de querela nullitatis contra sententiam rotalem;

d) de expostulatione pro restitutione in integrum adversus rotalem sententiam, quae in rem iudicatam transierit.

Praeter hoscc casus, *ex commissione SS?ni* iudicat etiam de restitutione in integrum contra sententiam ab aliqua S. Congregatione emissam.

Art. 2.

Suspicionis exceptioni locum praebent:

a} quaestiones nondum per iudicium decisae inter aliquem Auditorem et partes;

b) inimicitiae graves;

c) ratio aliqua ob quam deduci iure liceat Auditori quodvis commodum morale aut oeconomicum ex causa esse proventurum; aut ipsum alteri partium litigantium nimis adhaerere;

d) opinio sive consilium circa causam ab Auditore emissum; causa ab eo cognita in alio jurisdictionis gradu tamquam iudice vel arbitro; causa iam alias ab ipso propugnata uti advocato vel procuratore;

e) necessitudo cuiusque gradus in linea recta, atque in linea transversa usque ad quartum gradum computationis civilis inclusive; affinitas indirecta cuiusque gradus; transversa usque ad secundum.

Quum vero recusans proposuerit exceptiones de merito causae, exceptio suspicionis contra Auditorem admitti nequit, nisi posterius suspicionis argumentum innotuerit.

1 Cf. N. 6459

Art. 3.

Querela nullitatis produci potest non solum contra sententiam definitivam, verum etiam adversus interlocutoriam sententiam a Sacrae Rotae tribunali quomodocumque emissam, dummodo tamen gravamen aliquod inde sit oriturum, quod per definitivam sententiam reparari nequeat; aut etiam ipsa sententia vim habeat sententiae definitivae.

Art. 4.

Argumenta querelae nullitatis sunt:

«) defectus citationis qua causa introducitur;

b) defectus jurisdictionis;

c) defectus mandati procuratorii, aut vitium in eodem substantiale;

d) ratio in sententia non habita alicuius legis;

e) manifesta quaevis legis violatio.

Art. 5.

Non admittitur recursus ob defectum citationis qua causa introducitur quando pars non citata in indicium venit suasque rationes aut defensiones de merito causae adduxit, neque tamen actus nullitatem allegavit.

Art. 6.

Recursus ob defectum jurisdictionis fieri quoque potest ad obtinendam circumscriptionem iudicii, dempto semper casu quo pars comparuerit, nullaque circa competentiam exceptione opposita, defensiones aut documenta in causa produxerit.

Art. 7.

Defectus aut vitium in mandato procurationis vcluti sanata habentur ob appellationem interpositam ab ipso actore, sive per se, sive per procuratorem, adversus quamlibet sententiam, antequam pars altera nullitatem opposuerit; aut generatim ob actum quemlibet positivum ante querelam nullitatis emissum, unde sanctio colligatur iuxta normam juris communis.

Art. 8.

Recursus ex querela nullitatis admitti nequit, nisi vitium aliquod, de quibus supra, manifeste comprobetur; in dubiis reiicitur recursus tamquam fundamento boni juris carens. Reiicitur etiam pure ac simpliciter si defectus remissus aut sanatus, uti supra, appareat.

Art. 9.

Ut admittatur recursus ad obtinendam *restitutionem in integrum,* inde colligatur oportet:

a) indicium cx documentis fuisse emissum, quorum fallacia aut adulteratio in posterum cognita fuerit;

b) documenta publica aut privata reperta esse, quibus factum aliquod novum decretorium in causa comprobetur;

c) aut generatim rationem aliquam intercessisse non prius deductam neque disputatam, ex qua detrimentum grave atque manifestum boni iuris demonstrari queat, ideoque sit locus actioni rescissoriae, ad normam iuris communis.

Art. 10.

Executio voluntaria rei iudicatae post sententiam ultimi gradus iure minime privat petendi atque obtinendi a Supremo Tribunali restitutionem in integrum.

Art. ii.

Non aliter atque ad petendam restitutionem in integrum et introducendum iudicium nullitatis contra sententiam rotalem, terminus etiam intra quem causa ad Supremum Signaturae Apostolicae Tribunal ex commissione SSmi delata inchoari potest, est trium mensium a die obtentae commissionis.

TITULUS II.

Ritus procedendi coram Supremo Signaturae Apostolicae Tribunali.

Art. 12.

Libellus, quo causa introducitur, exhibetur R. P. I). Signaturae Apostolicae Secretario per Notarium *protocollo* addictum; eique alligari debent:

a) exemplar authenticum sententiae adversus quam recursus interponitur, et in causis quae ad Supremum Tribunal deferuntur ex commissione Sanctissimi, documentum obtentam commissionem comprobans;

/>) apocha libellarum centum apud Officialem Supremi Tribunalis distributorem in cautelam commissarum. Huiusmodi summa aerario Sedis Apostolicae acquiretur si reficiatur recursus; si vero admittatur, ex causae expensis subducetur;

c) procurationis mandatum in formis, si actor per seipsum recursum non exhibuerit.

Art. 13.

Acceptum libellum eiusque adnexa documenta Notarius *protocollo* addictus in fasciculum colliget, quem, in appositum librum relatum et numero signatum, ad R. P. D. Secretarium remittet, ut per decretum adversae parti legitime notificandum terminum is constituat ad animadversiones contra recursum in scriptis Supremo Tribunali submittendas; secus contumaciter procedendum.

Art. 14.

Notificationis actus exarabitur a Notario Scriptore seu Actuario, vel ab alio Supremi Tribunalis Officiali ad id deputato, qui, post R. P. D. Secretarium, ct ipse subsignabit sigilloque Supremi Tribunalis actum communiet.

Ad validitatem exemplaris, parti vel eius procuratori tradendi, satis erit subsignatio Officialis in Notarium deputati, et sigillum Supremi Tribunalis.

Art. 15.

Notificationis actus formula erit prout sequitur, *mutatis mutandis:*

{Titulus causae et Protocolli numerus).

De mandato Emi ac Rmi Dili... Supremi huius Signaturae Apostolicae Tribunalis Praefecti; notificetur Dno N. V. *coram hoc Supremo Tribunali ct contra ipsum dnum* V. *N. exhibitum esse* [e.v *commissione SSmi* si ita sit] *recursum contra sententiam a... latam in causa... ad obtinendam [nullitatem dictae sententiae,* seu *restitutionem in integrum,* etc.]; *atque ideo supra memorato diio N. N. convento fatalis dies... hora meridiana constituatur ad deducendum in scriptis sive per se sive per procuratorem legitime deputatum coram infrascripto Secretario in aedibus Supremi Tribunalis Romae... si quid habeat contra admissionem praefati recursus; quo termino elapso, procedetur contumaciter ad ulteriora, omni etc.*

Datum Romae ex aedibus S. T. die...

Art. 16.

Notificationis actus (itemque citationes et alius quilibet actus S. T.) in Urbe transmittetur per manum apparitoris ipsius Supremi Tribunalis, qui peractae traditionis fidem faciet in calce ipsius actus. Si vero pars extra Urbem commoretur, transmittetur per cursum publicum in fasciculo, ut vulgo audit, *commendato,* cuius acceptilatio, a publico pariter epistolarum diribitorio requisita, in actis servabitur.

Pro iis denique, quorum ignotum est domicilium, S. T. opus adhibebit Curiae Dioeceseos, aut aliis rationibus utetur, quae R. P. D. Secretario necessariae aut opportunae in casu videantur.

Art. 17.

Quum actus quivis cuidam Episcopo notificandus sit, ad instar epistolae conscribetur; a R. P. D. Supremi Tribunalis Secretario ac Notario deputato subsignabitur, ct per publicum cursum, uti supra, transmittetur.

Art. 18.

Formula tum erit prouti sequitur, *mutatis mutandis:*

Ulme ac Revme Domine,

Infrascriptus P. D..., Supremi Signaturae Apostolicae Tribunalis Secretorius, Amplitudini Tuae notum per praesentes facit, dnum N. N. recursum [de commissione SSmi, si ita sit] *obtulisse contra sententiam a... latam in causa., ad obtinendum... Quod quum ex ratione muneris mei Tibi communico, id pariter significo, Amplitudini Tuae esse tempus usque ad diem... ut si quid contra acceptationem praefati recursus deducendum habeas, vel per Te, vel per Procuratorem legitime deputatum deducas scriptis ad me mittendis in aedibus Supremi huius Tribunalis Romae..., quo termino elapso, ultra procedetur ad normam « Legis Propriae » can. 40.*

Interim bona omnia et fausta a Deo Tibi, adprecor. Amplitudinis Tuae

Famulus addictissimus.

Art. 19.

Elapso termino parti conventae constituto ad iura sua deducenda contra recursum (qui tamen terminus, instante eadem parte, per rescriptum R. P. D. Secretarii prorogari poterit), neque ab ipsa parte conventa animadversionibus suis productis, R. P. D. Secretarius, nisi ei videbitur per novum decretum renovari citationem, procedere potest ad ulteriora.

Art. 20.

Item, per decretum R. P. D. Secretarii explanationes tam iuris quam facti, pro rei opportunitate, sive ab actore sive a convento exigi poterunt; et decreti notificatio illi fiet parti, a qua huiusmodi deductiones exquirantur; neque altera pars obiicere quidquam poterit.

Art. 21.

Praeter necessariam ab adversa parte deductionum expostulationem, R. P. D. Secretarius, quo facilius et accuratius recursus naturam et rationes cognoscere queat, a S. R. Rota vel a S. Congregatione apud quam causa iam agitata fuit, acta omnia, quae praecesserunt, requiret.

Requiret insuper, si ei videbitur, unius aut plurium Supr. Trib. PP. Consultorum votum, itemque votum Promotoris lustitiae, et, quum agatur de re matrimoniali, Vinculi Defensoris; vel etiam partibus diem dicet, ut coram se de recursus rationibus verbis disputent.

Art. 22.

Decretum R. P. D. Secretarii, quo oralis disputatio iubetur, argumenta indicabit, quibus discussio ipsa contineatur, et utrique parti transmittetur per citationem tenoris qui sequitur:

De mandato etc. *citentur dni N. Λ. et Λ. A. ad comparendum coram infrascripto S. T. Secretario, in aedibus eiusdem S. T. Romae... dic... hora... ad habendam discussionem oralem circa recursum a* ,V. A'. *exhibitum contra... pro... et decretum aliud quodetimque desuper necessarium et opportunum videndum in forma fieri, et interponi etc., non solum etc., sed et omni etc. Argumenta autem ipsius discussionis erunt quae sequuntur...*

Datum ex aedibus S. T. die...

{Sigillum, et subscriptio R. P. D. Secretarii atque Notarii).

Art. 23.

Partibus quoque, vel earum alteri, fas erit discussionem oralem a R. P. D. Secretario per supplicem libellum exposcere. R. P. D. Secretarius per decretum, a quo appellari non poterit, iudicabit tum de admissione discussionis, tum de eius argumentis, quae in ipso libello proposita iain fuerint.

Art. 24.

Partium rationes in discussione orali ab ipsarum advocatis explicabuntur. Verum R. P. D. Secretarius, in causis criminalibus praesertim, actorem ipsum vel conventum discussionis participes efficere poterit.

Art. 25.

Oralis disceptationis moderator est R. P. D. Secretarius, cui praesto erunt alter ex Officialibus Supremi Tribunalis, qui, in Notarium deputatus, argumenta a partibus prolata fideliter scriptis referet; praeterea unus vel duo Supremi Tribunalis PP. Consultores, quando R. P. D. Secretario videbitur, vel etiam, si oportuerit, Promotor lustitiae aut Vinculi Defensor.

Qui omnes disceptationi interfuerint, cum Notario actum subsignabunt.

Art. 26.

Si quis in orali disceptatione ab ordine discesserit, aut reverentiam S. T. debitam non adhibuerit, poenis mulctabitur a *Lege Propria* can. 30, num. 6 constitutis, quae statim per decretum R. P. D. Secretarii irrogari poterunt.

Art. 27.

Attentis iis omnibus, quae superius praescripta sunt, Cardinalis S. T. Praefectus et R. P. D. Secretarius indicabunt deferendus necne sit recursus plenis Purpuratorum Patrum comitiis, iuxta *Legem Propriam,* can. 40, n. 2.

Admissio, itemque reiectio, partibus nota fiet in formis. Reiectionis decretum a R. P. D. Secretario et a Notario conservando archivo deputato, tamquam Cancellarii munere fungente, signatum, atque sigillo S. T. munitum, in *Actis Apostolicae Sedis* publici iuris fiet, nisi aliter Cardinalis Praefectus constituerit.

Art. 28.

Reiectionis notificatio erit prouti sequitur:

De mandato etc.... *notificetur dno* .V. .V., *Procuratori dni* ;V. A'. *in causa legitime constituto, tn ordinario Coetu seu Congressu habito in aedibus praefati Emi ac Rmi Dni Cardinalis Praefecti die... attente consideratam et perpensam fuisse instantiam a diio* A. A', *exhibitam [de commissione SSmi,* si ita sit] *contra sententiam latam in causa a... ad obtinendum..; fundamentum tamen boni iuris in eadem non inventum esse, atque idcirco, iuxta Legem Propriam, can. 40, fuisse reicctam.*

Datum Romae ex aedibus S. T. die...

[Sigillum et subscriptio R. P. D. Secretarii atque Notarii).

Quum recursus admissus fuerit, in actu notificationis generaliter etiam continebitur citatio ad comparendum pro dubiorum concordatione, prout infra:

De mandato [etc., uti supra| *ad obtinendum...; quumque inventum esset fundamentum aliquod boni iuris in eadem haberi, iuxta Legem Propriam, can. 40, fuisse admissam, atque decretum ut plenariis comitiis proponeretur. Itaque citetur ipse diius N.* A', *ut supra Procurator dni N. N. in causa actoris* [seu *conventi] ad comparendum coram infrascripto Secretario in aedibus Supremi huius Tribunalis Romae... die... hora... ad concordandum de dubiis disceptandis, videndum destinari diem qua habeatur plenarius EE. PP. Coetus pro tractatione causae de qua agitur, ac decretum aliud quodcumque desuper necessarium et opportunum in forma fieri et interponi, etc. omni, etc.*

Datum Romae... etc.

Art. 30.

Si in actu notificationis, de quo in sup. art., citatio *ex officio* defuerit, diligentiori parti relinquitur apud R. P. D. Secretarium instare ut dies praefigatur ad litis contestationem ac dubiorum propositionem. Quo in casu, post verba notificationis: *fuisse admissam,* hoc modo concludetur: *et datum actori seu diligentiori parti proponi citationem pro concordatione dubiorum, aliisque omnibus necessariis et opportunis, omni, etc.*

Datum... etc. ».

Notificatio Rmis Episcopis per epistolam fiet sequentis tenoris, *mutatis mutandis:*

Ulme et Revihe Domine,

Infrascriptus P. D. Supremi Signaturae Apostolicae Tribunalis Secretanus, Amplitudini Tuae notum per praesentes facit, instantiam a... coram Supremo hoc Tribunali [Λ *commissione SSmi.* si ita fuerit] *exhibitam contra sententiam*

a... latam in causa... ad obtinendum..., iuxta Legis Propriae can. 40 fuisse admissam, ac decretum ut plenariis comitiis proponeretur, utque Amplitudo Tua in ius vocaretur. Itaque decretum edidi, quod per praesentes Tibi communico, ad effectum ut, nisi legitima causa excuseris, comparcas vel per Teipsum, vel per Procuratorem legitime deputatum coram me infrascripto Secretario in aedibus Supremi huius 'Tribunalis Romae... die... hora... ad concordandum de dubiis disceptandis, videndum destinari diem qua habeatur plenarius EE. PP. Coetus pro tractatione causae de qua agitur, et decretum aliud quodeumque desuper necessarium et opportunum in forma fieri et interponi etc., non solum etc., sed et omni etc.

Dum haec ad Amplitudinem Tuam defero, tibi omnia bona et fausta a Deo adprecor.

Datum Romae ex aedibus S. T. die...

{Sigillum, et Subscriptio tum R. P. D. Secretarii, tum Notarii).

Art. 32.

Supplex libellus quo pars diligentior a R. P. D. Secretario expostulabit actum contestationis litis dubiaque proponet, erit prouti sequitur:

Ad tramitem Decreti huius Supremi Apostolicae Signaturae Tribunalis sub die... constituentis ut causa... proponatur ad plenarium Coetum Emorum ludicum; infrascriptus N. N. procurator dni V. .V. *in causa legitime constitutus petit atque instat ut citetur dnus N. N. ad comparendum sive per se sive per procuratorem in aedibus S. T. die et hora destinandis ad concordandum de dubiis disceptandis; sin minus videndum subscribi infrascriptum, nec non destinari diem qua habeatur Plenarius Emorum Patrum Coetus pro tractatione causae de qua agitur, et decretum aliud quodeumque desuper necessarium et opportunum in forma fieri, etc., omni etc.*

Dubium

Die...

(Subscriptio).

Art. 33.

Decretum quo R. P. D. Secretarius diem dicit ad litis contestationem parti, quae institit, notificabitur. Pars altera in ius vocabitur per citationem *« ad comparendum die... hora... ad concordandum de dubiis disceptandis; sin minus videndum subscribi infrascriptum ab actore* [sive a *convento] propositum, nec non destinari diem,* etc., uti supra.

Art. 34.

Quum citatio fiat iussu R. P. D. Secretarii in ipso actu quo admissio recursus significatur, partes, tribus diebus ante litis contestationem suas dubiorum propositiones in manus R. P. D. Secretarii remittent.

Art. 35.

In actu concordationis dubiorum si partes non comparucrint, vel de dubiis proponendis inter sc minime conveniant, R. P. D. Sccretarius litis contestationem suspendere poterit, vel ad alium diem prorogare, vel etiam ex officio dubiorum formulam decernere.

Art. 36.

Litis contestationi, praeter R. P. I). Secretarium ct partes, intererit alter ex Officialibus S. T., qui, in Notarium deputatus, acta omnia ct actitata fideliter scriptis describet, atque dc omnibus fidem faciet.

Promotor lustitiac ac Vinculi Defensor intervenient quum aut suum alterutrius officium reposcat, aut a R. P. D. Secretario invitentur, aut denique ad instantiam partium, a R. P. D. Secretario per rescriptum, admissam.

Art. 37.

In actu contestationis litis constituetur etiam quae pecuniae summa a partibus solvenda sit tamquam depositum ad expensarum iudicialium cautionem. Indicabitur praeterea dies resolutionis causae, idest plenarii Erhorum Patrum conventus; terminus ad defensiones atque documenta exhibenda, prout infra:

Dic... mense... hora... coram R. P. Domino N. N., Supremi huius Apostolicac Signaturae Tribunalis Secretario; in aedibus Supremi eiusdem Tribunalis Romae... legitime citati comparuerunt dnus N. N. procurator dni N. N. in causa legitime constitutus, prouti patet ex procurationis mandato in actis exstante; et dnus N. N. procurator, uti supra, dni A. A'., ad concordanda dubia coram EE. PP. proponenda in causa., inter N. A. ct A'. N. ad obtinendum... Quae quidem dubia a dno A'. N. proposita et a domino N. A. accepta, sunt prout sequitur:

(Dubiorum textus indicatur).

Et R. P. Dominus A'. Ar. *Supremi Tribunalis Sccretarius, eadem dubia admisit.*

[Sive: « *Quum vero dominus* A . Ar. *declarasset, se iisdem assentiri non posse, recusationisque suae argumenta attulisset, R. P. D. Supremi Tribunalis Secretorius, auditis atque perpensis utriusque partis rationibus, ea tandem — ex officio — declaravit habenda esse prouti sequitur... ›·*].

Deinde dnus At. .V. *petiit et institit, ut praefigeretur dies tum plenorum Comitiorum, tum pro documentorum et scripturarum exhibitione, utque alia omnia necessaria ct opportuna in causa statuantur, omni etc.*

Ium R. P. Dnus V. A *Supremi. Tribunalis Sccretarius, de mandato Emi ac Rmi Dni* A. *Cardinalis* A. *Supremi Apostolicae Signaturae Tribunalis Praefecti, statuit:*

j. *ut plenaria S. T. Comitia ad disceptanda dubia, dc quibus supra, in Vaticano habeantur die...;*

ŒS

2. *ut ante diem... apud Cancellariam S. Tribunalis a... deponantur Ubell... ad causae expensarum tutelam;*

3. *ut scripturae typis concreditae ac documenta producuntur in formis die...; atque insuper ut responsiones et alia Jiant iuxta terminos tum ex iure communi, tum a Lege Propria et a regulis S. T. admissos*

Atque ita mandavit ac decrevit, et in fidem una cum Ai, *Supremi Signaturae Apostolicae Tribunalis Officiali in Notarium deputato, partibu que in causa contendentibus, uti supra, se subscripsit, prouti sequitur..*

Art. 38.

Dubiorum formula mutari nequit nisi per decretum R. P. D. Secretarii, instante vel altera Partium, vel Promotore lustitiac aut Vinculi Defensore, auditaque parte adversa; idque etiam quum ipsa formula ob partium dissensum decreta fuerit ex officio.

Art. 39.

Quum agatur de recursu pro restitutione in integrum adversus sententiam, quae in rern indicatam transierit, quae pars eumdem interponit cogi poterit ad integrum pro expensis depositum faciendum. Causa absoluta, rationes partium expedientur prouti S. T. constituerit.

Art. 40.

Terminus ad exhibenda documenta atque defensiones minor quadraginta diebus ante diem resolutionis causae sive plenorum Emorum Patrum Comitiorum esse non poterit.

Art. 41.

Defensiones duplici exemplari ex rudi typorum impressione (vulgo *bozzc di stampd)* R. P. D. Secretario exhibendae erunt, qui imprimendi facultatem, post advocati subscriptionem, scriptis apponet.

Si quae in ipsis R. P. D. Sccretarius corrigenda quomodocumque indicaverit, ea adamussim ab advocato servabuntur; secus idem advocatus poenis can. 30, num. 6 constitutis, mulctabitur.

Art. 42.

Documenta deponenda erunt in formis penes Cancellariam S.'1., ut ibidem libere examinari possint a partibus; quae autem in summarium relata erunt, ea cum duplici exemplari ex nidi typorum impressione tradentur.

Art. 43.

Notarius protocolli una cum Custode Archivi S. T. collationem peraget huiusmodi exemplarium cum documentis originalibus. Factae collationis

testimonium reddetur vel in calce cuiusque documenti, vel etiam in fine summarii; quod, hoc testimonio carens, neque vulgari neque distribui poterit.

Art. 44.

Ex duobus tum defensionis tum summarii rudibus exemplaribus, uti supra exhibitis, alterum parti pro definitiva impressione restituetur, alterum in Cancellaria S. T. servabitur ad correctiones, si oportuerit, conferendas.

Art. 45.

Defensionis distributio fiet triginta diebus ante causae definitionem in Cancellaria S. T.

Officialis S. T. Distributor defensionem cum summario inter partes commutat; in ea quae actis alligatur fidem facit peractae exhibitionis et permutationis; exemplaria denique Emis Patribus, R. P. D. Secretario, R. P. Consultori cuius votum fuerit requisitum, Promotori lustitiae aut Vinculi Defensori, quum in indicium venerint, per apparitorem S. T. statim transmittet.

Responsiones atque documenta in summario additional! alliganda quindecim diebus ante causae definitionem producentur; distributio autem fiet decem diebus ante plenarium Emorum Patrum Conventum iuxta formam in art. 41-45 descriptam.

Art. 47.

Officialis Distributor, simul cum responsionum exemplaribus, ad Emum ludicem, qui Ponens seu Relator in causa fuerit designatus, acta omnia originalia, quae ad causam referuntur, transmittet.

Art. 48.

R. P. D. Secretarii erit singulis Emis Patribus in S. T. adlectis non minus decem diebus ante causae definitionem, *ex officio* fasciculum mittere, in quo *status iuridicus causae* exponatur et summaria a partibus adducta compleantur; additis scilicet documentis, quae necessaria atque opportuna videantur ad causam satius Emis Patribus enucleandam.

Quod si quis ex RR. PP. Consultoribus in causam suo voto intervenerit, ac post editas defensiones et responsiones a partibus, novas animadversiones addere existimaverit, eae, si necesse fuerit, in *summario additionali ex officio* Emis Patribus transmittentur non minus quinque diebus ante causae definitionem,

Art. 49.

Responsionum distributione conclusum in causa reputabitur iuxta can. 27 *Legis Propriae,* iisque congruenter servatis, quae in eiusdem can. § 3-4

statuuntur. Admitti tamen etiam tum poterit discussio oralis, quae a R. P. D. Secretario requiretur per supplicem libellum, rationes extraordinarias explanantem invocati beneficii et capita singularia ac distincta de quibus disceptandum sit.

Art. 50.

Decretum R. P. D. Secretarii, quo discussio haec oralis admittitur vel negatur, irrevocabile erit, atque partibus notificabitur, addita citatione pro die, hora et loco disceptationis, si eadem fuerit concessa.

Art. 51.

Discussio oralis, praeterquam in casibus peculiari exceptione dignis, angustiori termino quam dierum quinque ante causae definitionem haberi nequit.

Eius ritus idem erit atque in art. 24, 25 et 26 describitur. Officialis ad acta conficienda deputatus, ea statim cum documentis productis, si quae fuerint, ad Erhum Cardinalem in causa Ponentem seu Relatorem de mandato R. P. D. Secretarii transmittet.

Non aliter ac informationes orales ad Iudices *(Lex Propria,* can. 30). scripturae quoque ex gratia legendae, atque generation distributio quaevis defensionum aut responsionum, approbatione R. P. D. Secretarii carentium, et per tramitem Officialis S. T. Distributoris haud facta, omnino prohibentur ac vetantur.

Art. 53.

Resolutio dubiorum plenario Emorum ludicum Coetui propositorum, partibus notificabitur, nec non S. Tribunali aut Congregationi adversus cuius sententiam ad Supremum Signaturae Apostolicae Tribunal recursus fuit interpositus.

Actus subsignabitur a R. P. D. Secretario et a Notario Archivi Custode, tamquam Cancellarii munere fungente, sigilloque S. T. munietur.

In eo etiam decreta de expensis referentur, ut in sequenti formula;

De mandato etc. *Notificetur dno N.* A'., *Procuratori dut* .V. V. *in causa legitime constituto, in plenaria Supremi Tribunalis sessione habita in aedibus Vaticanis die..., relatore Emo P. Dno N. Card. N., funditus pertractatam esse causam, de qua supra, inter N. N. et N.* A. *ad obtinendum... atque propositis dubiis, scilicet., responsum fuisse...*

In expensis autem iudicialibus Supremum idem Tribunal condemnavit et condemnat.. [Sive: « *decrevit eas inter partes esse compensandas* », aut alias, pro re nata].

Atque ita mandatum est atque decretum; omni etc. Datum... etc.

Art. 54.

Originalis sententiae tenor infra mensem publicabitur, neque partibus dimittetur nisi in authentico exemplari, ad carum instantiam, earumque sumptibus.

Art. 55.

Originalis sententia continebit brevem causae historiam a statu iuridico desumptam, de quo in art. 48, dubiorum formulam corumque responsiones, decreta circa expensas, et mandatum executivuin ampliori forma, scilicet: *Atque ita editum est, pronunciatum, decretum, declaratum ac definitive indicatum; mandatumque ut haec definitiva sententia publici iuris fieret atque ab omnibus, ad quos spectet, executioni mandaretur, non solum etc., sed et omni etc. - Datum...* etc. ».

Originalis denique sententiae a R. P. D. Secretario subsignatae, Notarius Archivi Custos uti supra, fidem faciet, eamque duplici sigillo muniet, altero S. T., altero in quo expressa literis erit pecuniae summa, sive *taxa* sententiae eidem apposita.

Art. 56.

Notarii Archivi Custodis, accepta ab Emo et Rmo Cardinali S. T. Praefecto ad id facultate, curae erit ut sententia in *Actis Apostolicae Sedis* publici iuris fiat.

Quod si Cardinali S. T. Praefecto minus opportunum videatur integre sententiam in *Acta Apostolicae Sedis* referri, indicabitur tantum titulus causae, dubiorum formula et Emorum ludicum responsum.

Art. 57.

Post latam sententiam, Officialis S. T. Distributor expensarum rationes pro singulis partibus litigantibus expediet, iuxta ipsius sententiae decreta. Quas quidem supputationes a R. P. D. Secretario ratas habitas, ad eum, qui satisfacere debeat, quamprimum transmitti curabit.

Pro actis S. T. eamdem rationem habentibus atque S. Rotae, taxatio duplex erit quam ut pro eadem S. Rota in Appendice *Legis Propriae* c. I-II constitutum est.

Art. 58.

Si is cui expensae solvendae erunt, exonerare se debito coram S. T. nimis cunctetur, per decretum R. P. D. Secretarii poterit ei peremptorius terminus praefigi; quo frustra elapso, mandatum exeeutivum ad Curiam Dioecesanam debitoris, si expediat, mittetur, ut modis, qui in sua potestate sunt, eum ad solvendam pecuniam cogat.

Art. 59.

Expensis exaequatis, Officialis S. T. Distributor aerario Sanctae Sedis proventus solvet, qui ad illud spectabunt iuxta *Legem Propriam* (Append.

c. I); corumquc notula, a R. P. D. Secretario recognita atque adprobata, in actis servabitur.

Art. 60.

Proventus quoque Procuratorum atque Advocatorum duplice' erunt ac in *Legis Propriae* Append, c. ΠI pro Tribunali S. Rotae adnotantur.

Exceptiones quae contra Advocatos ct Procuratores, circa ipsorum proventus, obiiciantur, per decretum R. P. D. Secretarii, a quo appellari nequibit, resolventur, audita tamen parte.

Art. 61.

Inappellabili pariter R. P. D. Secretarii decreto cum exeeutiva formula emisso, ut scilicet ab omnibus ad quos spectet execution! mandetur, eo instante cuius interesse possit, atque iuxta sententiam S. T., rata habebitur aut imminuetur supputatio quaelibet proventuum R. P. D. Secretarii iudicio submissa.

Art. 62.

Expensae pro actis ac decretis, de quibus supra in art. 60-61, debentur ab eo qui instat, salvo eius iure pecuniae redditionis exigendae ab altera parte, si R. P. D. Secretarii responsum petitioni congruens evaserit.

Art. 63.

In ceteris omnibus quae hisce regulis non sunt cauta, vel ubi non provideat *Lex Propna S. R. Rotae et Signaturae Apostolicae,* neque *Ordo servandus in Sacris Congregationibus, Tribunalibus, Officiis Romanae Curiae,*[1] apud Supremum Signaturae Apostolicae Tribunal, congrua congruis referendo, stetur tum *Regulis S. R. Rotae a Pio PP. X approbatis et confirmatis,*[2] tum normis iuris communis.

[Acta Ap. Sedis, vol. IV, p. 187-206].

1 Cf. N. 6460.
2 Cf. N. 6461.

APPENDIX

AD REGULAS SERVANDAS IN IUDICIIS APUD SUPREMUM SIGNATURAE APOSTOLICAE TRIBUNAL[1]

TITULUS I.

De competentia Iuitis Supremi Tribunalis in vim chirographi die 28 iunii 1915.

Art. i.

Limites competentiae certius definitae et auctae continentur in sequenti documento pontificio:

Beatissime Pater. — Plura et prudentissime statuit Pius PP. X f. r. in Constit. *Sapienti consilio*[2] de nova Signaturae Apostolicae ordinatione « antiqua ordinatione tribunalium Signaturae papalis gratiae et iustitiae suppressa »; et Sacrum Tribunal ita feliciter restitutum, eius praefecturam gerente Vincentio Vannutelli Cardinali, iam uberes protulit fructus; at experientia docuit, Signaturam Apostolicam ampliores limites in suo exercitio expostulare ad suam competentiam potissimum quod attinet; hoc autem compertum est posse obtineri, insistendo quoque vestigiis eiusdem Constitutionis, vel tractu temporis, ope iurisprudentiae, vel illico et certius, iussu Sanctitatis Vestrae, vcluti per authenticam interpretationem.

Re sane vera competentiae nonnulla capita laudata constitutio assignat (in *Lege Propria* can. 37),[3] haec tamen non *taxative,* sed quae *propria et praecipua* esse edixit. *Propria,* nempe quia ex intima eius natura fluunt, eius veluti proprietates constitutivas exprimentia; sed *praecipua* tantum, adeo ut non prohiberetur quominus hisce capitibus competentiae alia accederent seu adiicerentur vel ex connexione negotiorum, vel ex amplificatione sui muneris, quam ipsamet eiusdem muneris exsecutio, necessitate quadam, secumferrct.

Recens non defuit occasio qua in II. Sup. Trib. dubitatum est an quaedam controversia in eius competentia contineretur. Quaesitum est enim ut decerneretur *restitutio in integrum* adversus sententiam rotalem latam in re matrimoniali et duplex iam habebatur sententia conformis; unde in S. Rota ordinarie enascitur *res indicata;* quamobrem S. Rota ulteriorem instantiam denegavit.

Resolutionem hac de re captam ab H. S.T. necesse fuit submittere confirmationi Auctoritatis Sanctitatis Vestrae. Nam in can. 37, n. 4 *Legis Pro-*

[1] Ut *Regulat* distinguantur ab *Appendice,* m citationibus distinguentur *articuli Regularum* ab *articulis Appendicis.*

[*] Cf. N. 682.

[3] Cf. N. 6459.

priae attribuitur Signaturae Apostolicae cognitio *de expostulatione pro restitutione in integrum adversus sententiam rotalem quae in rem iudicatam transierit.* At causae matrimoniales, suapte natura, fruuntur privilegio ut in iis ulteriores instantiae absolute impediri non possint *exceptione rei indicatae,* uti memorat ct confirmat Const. *Dei miseratione,*[1] ubi cavetur: *salvo semper et firmo remanente iure seu privilegio causarum matrimonialium quae ob cuiuscumque temporis lapsum numquam transeunt in rem indicatam.* Itaque ad omnem dubitationem in posterum summovendam expedit, praescriptis verbis decernere, Huius Supr. Trib. esse quoque cognoscere de recursibus adversus sententias matrimoniales quas nec iure appellationis, nec extraordinaria cognitione, pro natura harum causarum, ad novum examen admittere censuit S. R. Rota.

De alio capite competentiae Huic Sup. Trib. attributae, scilicet *de querela nullitatis contra sententiam rotalem* expedit declarare, heic non agi tantummodo de declaranda nullitate sententiae, quae adeo peccet in ius naturale aut positivum, ut omni destituatur fundamento iuris; hoc enim perpaucis in casibus contingere usuvenit, attenta praecipue jurisprudentia Curiae Romanae, quae firmavit regulam: *sententiam de se non esse nullam* nisi ex defectu aut *citationis* aut *competentiae* aut *mandati.* Ast mens Principis certe fuit, dum constituit Supr. Trib. Signaturae, subveniendi iis quoque qui exceptione *rei indicatae* repelluntur in S. Rota, neque evincere valent sententiam nullitate laborare, sed forte instructi sunt gravibus rationibus quae non sinunt defendi, quocumque coram iudice, auctoritate *rei indicatae* sententiam latam manifeste vel contra legem vel non satis perpensa factorum veritate. - Hisce tantummodo limitibus continendam esse competentiam videtur intendisse ipsa *Lex Propria,* quae in can. 41, § 3 ita statuit, *de querela nullitatis,* quoad cius ambitum in iudicio Signaturae: «7/z *tertio casu de hoc tantum iudicat, sitne nulla rotalis sententia, et situe locus eius circumscriptioni ».* *Circumscriptio* autem in stilo Curiae ut plurimum accipitur pro sententiae *rescissione,* uti assumitur in Codice gregoriano, edito *Motu Proprio* a. 1834[2] ubi in § 338,0. 1, assignatur Signaturae Apostolicae competentia: « *circa le domande di annidlamento 0 circoscrizione degli atti giudiziali e delle sentence ».* Verum quia in *Lege Propria* in cit. can. *circumscriptio* - non *disjunctive* sed *copulative* ponitur, adeo ut videatur eisdem limitibus contineri ac sententiae *nidlitas,* ct hinc, in textu, *circumscriptio* idem esset ac *nullitatis declaratio,* proinde in foro nostro opinio invaluit, in Signatura impeti non posse sententiam rotalem nisi per *querelam nullitatis.* Itaque magnopere expedit declarare, querelam nullitatis heic comprehendere nedum querelam ad obtinendam declarationem nullitatis sententiae, sed etiam petitionem *rescissionis* sententiae manifeste vel peccantis in legem vel factorum veritatem pervertentis.

De recursu *pro restitutione in integrum adversus sententias rotales* supra memorata, ct privative competente Huic S. T. largiorem et benigniorem

1 *Cf. N.* 3»8·
2 Bull. Rom. Cont., tom. *iq*, ***p,*** 390-567.

interpretationem, quoad ambitum competentiae, sanxerunt *Regulae* conditae ab hoc S. T. *editae die 6 martii 1912* servandae in indiciis apud Signaturam agitatis, eaedemque approbatae a Pio X f. r.; statuitur enim in art. 9, istam concedi, quoties, generation, aliqua intercedat ratio seu probatio non prius deducta neque disputata ex qua provenire detrimentum grave atque manifestum boni iuris demonstrari queat, nisi fiat locus *restitutioni in integrum,* nempe *actioni rescissoriae* ad normam iuris communis. Quae extensio antiqui instituti *Restitutionis in integrum* directe comparatae pro *minoribus* quatenus est *remedium extraordinarium,* sane confirmanda est et in usum deducenda, ita tamen ut sit locus huic actioni extraordinariae *restitutoriae* seu *revocatoriae,* quoties invocari non potest *querela nullitatis* aut actio *rescissoria,* de qua supra.

Sed potissimum sibi postulat ministerium huius S. T. quod iubet can. 14, § i *Legis Propriae* quodque spectat ad *commissiones pontificias.* Edicit enim hic canon: « *S. Rota indicat in prima instantia causas quas sive motu proprio sive ad instantiam partium R. Pontifex ad suum tribunal advocaverit et S. Rotae commiserit; casque si opus sit. ac nisi aliter cautum sit in commissionis rescripto, iudicat quoque in secunda et tertia instantia, ope tumorum iuxta praescripta can. 12*». Cum enim saepius contingat, porrigi SSmo libellos supplices ut quaestio committatur S. Rotae iudicialiter cognoscenda, vel ut causa, iam apud iudices inferiores introducta, avocetur ad S. Rotam remittenda; itemque ut causa apud S. Rotam instaurata ab eadem revocetur ut remittatur pro definitione alicui S. Congregationi; quoties hoc contigerit vel aliquid aliud huiusmodi petatur quod potissimum respiciat iustitiae administrationem, agitur de gravi negotio expediendo.

Hae siquidem controversiae seu quaestiones non valent rite cognosci et definiri nisi auditis partibus quarum interest et praehabita matura deliberatione, prouti in Signatura observari solitum fuit, antequam commissiones a SSmo signarentur seu apposita rescripta ederentur aut simpliciter aut adhibitis opportunis clausulis. — Has facultates restituere Signaturae est eidem attribuere quod nativa constitutione competit; quod non ei abstulit Const. *Sapienti consilio* cum asseruerit utrique Signaturae *Gratiae et lustitiae* novam ordinationem, dumtaxat, fuisse attributam. Hoc pacto Signatura Apostolica ad ampliorem dignitatem consurgit, ob arctiorem nexum quo cum Romano Pontifice coniungitur, cuius nomine et vice examinat, utrum expediat annuere precibus eorum qui petunt a Papa ut Ipse dignetur aliquid circa iustitiae administrationem rescribere et potissimum ut tribunali S. Rotae vel alicui S. Congregationi vel ipsi tribunali Signaturae certam quaestionem committere cognoscendam et definiendam, opportunis adiectis clausulis, prouti res postulat. Antiquitus haec negotia expediebantur potissimum in Signatura *Iustitiae,* sed nonnulla etiam in Signatura *Gratiae.*

Cum supplices libelli eiusmodi quaestiones continentes, dirigerentur ad Papam et per manus Eius Auditoris ad Signaturam remitterentur, hinc tactum est, uti testatur He Luca (in Disc. 30, Annot. n. 1, *Relatio Curiae Rom*) qui fuit Auditor Innocentii XI, moderationem Signaturae pene esse commissam Auditori Papae, qui veluti a Secretis erat Signaturae Gratiae.

Quam arctam connexionem inter Signaturam et Papae Auditorem explicite firmavit Codex – *di procedura civile* — editus a Pio VII, *Motu Proprio diei 22 nov. i8ij* \| ubi liber VI qui agit de Signatura veluti unico tribunali, inscribitur *Del tribunale della Segnatura e dell'Uditore del Papa.*

Nova vero ordinatio per Const. *Sapienti consilio* inducta nullimode vetare videtur, quominus apud Hoc S. Trib. iterum operam suam exhibeant duo Praelatorum collegia, quorum alterum a *Votantibus,* alterum a *Referendariis Signaturae* nuncupentur. Equidem quin disseramus an per novam ordinationem praefata Constitutio haec Collegia abolere intenderit, tamen magnopere expedit ea restitui et in exercitium revocari ut loco *Consultorum* quos can. 56, § 2 induxit *Lex Propria,* suam operam exhibeant in Signatura pro antiquo stylo quatenus hic novae ordinationi aptari possit.

Modus autem quo in tractatione negotiorum hi Praelati pro nova H. S. Tribunalis ordinatione partem habebunt, determinandus videtur in Regulis servandis in expeditione negotiorum apud H. S. Tribunal.

Mei muneris erat haec referre Sanctitati Vestrae ut decernere statuat quod in Domino magis expedire iudicavcrit. — M. Card. Lega, *Praef.*

Chirographum ***SSihi***

Attentis expositis, libenter annuimus et concedimus ut Nostri Supremi Tribunalis Signaturae augeatur seu certius definiatur competentia, tum ratione recursuum in causis matrimonialibus, tum ex capite nullitatis et restitutionis in integrum, iuxta exposita; eidemque Signaturae in posterum ablegandos esse volumus et statuimus supplices libellos Nobis porrectos, respicientes quaestiones seu causas in Relatione expositas vel alias huiusmodi prouti Nobis in singulis casibus visum fuerit; eo consilio ut, praevio eorumdem libellorum supplicum examine, auditis potissimum iis quorum interest, definiatur quaestio, AN ET quomodo expediat precibus annuere. — *Negotiis autem penes II. Sup. Tribunal agitandis et expediendis volumus et iubemus ut operam suam conferant duo insignia collegia, alterum a* VOTANTIBUS *alterum a* Referendariis *Signaturae nuncupata; et ad hunc effectum, quatenus opus sit, haec iterum instituimus seu restituimus et in exercitium revocamus, servato in ratione interveniendi et procedendi penes II. S. Trib. modo in Regulis determinando; ita tamen ut hi Praelati sint loco Consultorum, quos induxit Const.* Sapienti consilio, *Lex Propria, can. 36, § 2. Collegium a* VOTANTIBUS 7 *Praelatis constare volumus et iubemus; alterum* a Referendariis *innumeratum manere decernimus. Quo vero maior auctoritas et honor accedat Huic Nostro Supr. Trib., statuimus ut qui a Secretis Huius fuerit, Nostri quoque Auditoris munere fungatur. Et haec decernimus et firma et rata esse volumus, contrariis quibuscumque etiam speciali mentione dignis non obstantibus.* — Ex Aedibus Vaticanis, die 28® lunii 1915. — BENEDICTUS PP. XV.

1 Bull. Rom. Cont., tom. *>4,* ρ. 444-569.

Art. 2.

Emus Cardinalis Praefectus *vice sacra* praeest Huie Sup. Trib. seu vices fungitur Rom. Pontificis, cuius nomine et auctoritate signat commissiones aliaque, id genus, rescripta; uti iam constitutum fuit in Motu Proprio edito die n aprilis 1826 a Leone XII pro nova ordinatione tribunalis Signaturae Iustitiae, [1] firmo tamen praescripto art. 53 Regularum.

TITULUS II.

De ratione qua admittuntur et examinantur petitiones pro impetrandis commissionibus aliisque rescriptis, et de relativis decisionibus.

Art. 3.

Petitiones ordinatae ad commissiones pontificias aliaque rescripta, id genus, impetranda in protocollum Cancellariae statim ac exhibitae sint, adseribentur; atque ad earum examen procedetur, iuxta sequentes articulos.

At petitiones quae maioris sunt ponderis referentur Papae, antequam harum examen instituatur.

Art. 4.

Si Papa annuat ut eiusmodi relatae petitionis examen fiat in Signatura, Emus Praefectus vel Secretarius ita in tergo petitionis rescribit: *SSmus, audita petitionis relatione, iussit ad normam Chirographi die 28 iunii 1915, rem cognosci in Signatura.*

Art. 5.

Per notificationem in consueta forma, mutatis tamen mutandis, pro qualitate materiae, istud rescriptum ad notitiam deducetur eorum quorum interest, ut infra tempus in notificatione statuendum exhibeant, si quae habeant, documenta et suas animadversiones.

Praeterea ex *officio* a Dno Secretario peti possunt, praesertim ab Episcopis seu ab Ordinariis, opportunae informationes.

Art. 6.

Post lapsum tempus *in notificatione* statutum, vel aliter assignatum pro expetitis informationibus dandis, petitio documentis, informationibus et deductionibus instructa, remittitur a Dno Secretario cuidam Praelato Referendario ut scriptam exaret relationem, de qua ratio habebitur in Congressu.

Relatio sive haec exaretur pro Congressu sive pro plena Signatura, continebit brevem facti expositionem ct rationes tum in facto tum in iure hinc inde deductas.

[1] Bull Rom. Cont., tom. ιό, p. 417–419.

Art. 7.

Praelatus Referendarius quocumque in stadio quaestionis usque dum iuxta can. 27, § 2, *Legis Propriae,* habeatur *conclusum in causa,* si censeat ad perfectam rei notitiam aliquod deesse documentum vel certam et ampliorem facti notitiam, in Congressu exponit et explicat suppletoriac instructionis requisitionem. — Petere etiam potest discussionem oralem.

Quae si admittantur, apposita decreta expedientur, in consueta forma, a Cancellaria tribunalis.

Art. 8.

Cum petitio est sufficienter instructa ut deliberari possit de eius admissione vel reiectione, defertur ad examen Congressus.

Congressui semper intererunt Praelatus Referendarius seu Referendarii qui petitionum deliberandarum habent relationes; et etiam Praelatus A otans, Praelati qui de quaestionibus in Congressu agitandis *votum pro veritate* exaraverint.

Art. 9.

Si Congressus petitionem reiiciat utpote fundamento destitutam, ille cuius interest, potest ad eumdem Congressum recursum habere, ut rem in examen iterum revocet. Quod si petitio novis documentis aut animadversionibus instruatur, eadem remittetur Praelato Votanti, qui *pro veritate* votum pandat.

Hic si votum iam protulerit, noviter deducta perpendet, rationes reddens, quare stet in voto, vel ab eodem recedat.

Art. 10.

'fune si Congressus insistit in decisis, petitionem reficiens, reiectio est *definitiva.*

Art. ii.

Formulae reiectionis *absolutae* sunt *Nihil», « negative », « non expedire» (Lectum » « Ad acta »*; reiectionis *relativae « Nihil de circumscriptione, in reliquis sine praeiudicio* vel *utatur aut utantur iure suo »;* vel « *utatur iure suo coram indice Ordinario* »; vel « *recurrat adS. Congregationem competentem ».* — Hae et aliae huiusmodi formulae apte referre natae sunt decisiones captas tum in Congressu tum in plena Signatura.

Art. 12.

Congressui fas est concedere expetitam commissionem aut alias aliquid indulgere iuxta petita, praesertim si partes quarum interest concordent, neque quaestio sit nimis gravis et implicata.

Art. 13.

Quuin res sit de negotio gravis ponderis, et difficultatibus implexo, aut partes in suis petitionibus discordent, decisio remittitur ad plenam Signaturam.

Art. 14.

Petitio ad obtinendam commissionem, in plena Signatura exhibetur sub dubio « *An signanda sit commissio in casu* ».

In aliis quaestionibus brevis dubiorum formula desumitur, pro consueto stilo, in singulis casibus ex subiecta materia.

Art. 15.

In singulis causis et quaestionibus cognoscendis et definiendis in plena Signatura a Praelato Votante exquiritur votum. Si causa aut quaestio sit gravis et difficultatibus non parum implexa alterius etiam Praelati Votantis exquiretur votum.

Designatio Votantis aut Votantium fiet singulis vicibus a Dno Secretario.

Art. 16.

In causis quae, suapte natura, interventum expostulant, respective, Defensoris Vinculi aut Promotoris Iustitiae, ad explenda apposita acta et animadversiones exarandas, deputabitur Praelatus Votans.

Deputatio fiet singulis vicibus a Dno Secretario.

Art 17.

Ad Praelatum Referendarium qui ab initio commissam habuit causam aliquam aut quaestionem, pertinet latine exarare relationem *ex officio* diribendam Emis Cardinalibus pro plena Signatura. – Haec praescriptio substituitur praescripto art. 48, *Regtdarum*\ sed relatio non diribebitur nisi eam approbaverit Dnus Secretarius; approbationis autem attestatio erit subscriptio ab Eo apposita exemplari in actis asservando.

In relatione non fiet compendium votorum quae exarata sunt sive pro •*veritate* sive pro *fisco*.

Art. 18.

Praelato Referendario, praeter omnia documenta quae a partibus exhibentur et in fasciculum actorum referuntur, remittendae sunt quoque omnes scripturae.

Art. 19.

Relatio *ex officio* Emis Patribus nec non Praelatis Votantibus qui in causa votum exararunt, sive *pro veritate* sive pro *fisco,* diribenda est decem dies ante diem plenae Signaturae assignatam.

Art. 20.

Attamen quoad acta, documenta, scripturas quindecim diebus ante causae definitionem exhibita, si quid Praelato *pro veritate* votum proferenti, animadvertendum videatur, eidem ius est aliquid suo voto addendi, editis etiam, si opus sit, controversis documentis *in appendice.*

Novae animadversiones diribendae sunt non minus quinque diebus ante causae definitionem.

Art. 2i.

Reliqui termini pro actis ponendis, documentis aut scripturis exhibendis, servabuntur qui *in Regulis* statuti sunt.

Art. 22.

Tum Praelatus votans, sive hic pro *veritate* sive pro *fisco* scripserit, tum Referendarius causae seu quaestionis dc qua agitur instructor et relator, ius habent adsistendi discussionibus oralibus et interloquendi, servata in reliquis *Regularum* praescriptione.

Referendarius vero animadversiones facere non potest nisi in simplicem *factorum* veritatem.

Art. 23.

Praelatus qui *pro veritate* votum exaraverit nec non Referendarius qui causae seu quaestionis relationem *ex officio* peregit, invitabuntur ut assistant plenae Signaturae.

In schedula autem invitationis enumerandae erunt causae seu quaestiones quarum discussioni et definitioni invitantur ut assistant in plena Signatura.

Art. 24.

Quum rescripto decisionis ab Emis Patribus adiicitur decretum « *et extendatur decisio* », haec exarabitur a Praelato qui *pro veritate* votum edidit.

Si a duobus hoc votum expostulatum fuerit, Emi Card. Praefecti erit eorum alteri munus demandare decisionem exarandi. Nihilominus tum in primo tum in altero casu, fas erit cidem Card. Praefecto, si hoc magis expedire videatur, idem munus alii Praelato Votanti committere qui votum in causa non protulit.

Art. 25.

Decisio antequam publici iuris fiat, ostendenda est Dno Secretario ut eam examinet eamdemque submittat approbationi Emi Card. Ponentis.

Art. 26.

A partibus quarum interest expeti potest ante causae seu dubiorum definitionem, ut decisioni addatur decretum « *et extendatur decisio*

Quod si partes hoc petere praetermiserint et praefatum decretum adiectum non fuerit, eisdem partibus fas est, cognita decisione, expostulare ab Emo Card. Praefecto ut adiiciatur decretum « *et. extendatur decisio* ».

Art. 27.

Decisiones in plena Signatura captae circa commissionum petitiones aliasque quaestiones quarum definitio non est sententia iudicialis, execution! mandari non possunt nisi has Romanus Pontifex approbaverit et ratas habuerit.

Art. 28.

Decisio intra decem dies aut ad summum intra triginta in causis implicatioribus est exaranda, eademque lingua latina est conscribenda.

Erit Dni Secretarii curare ut decisio peragatur et edatur intra constitutum tempus. Quod si constitutos terminos observari nimis grave sit, eidem Secretario facultas erit concedendi congruentem dilationem, de qua constabit in actis.

Art. 29.

Decisio quum editur subsignanda est a Praelato Votante qui eam exaravit in hunc modum « ;V. 7V. *Signaturae Votans* », et a Dno Secretario qui subscriptionem apponet sub verbo *Visa,* nec non a notario Tribunalis.

Art. 30.

Decisio continere debet rationes *in facto* et *in iure* quae sunt motiva latae decisionis.

Art. 31.

En forma decisionis. Haec in primis facti speciem continebit, in antecessum bene determinatis personis controversiam moventibus et iis adversus quos eadem promota est; deinde dubium seu quaestio ponetur cui satisfecit S. Tribunal per *decisionem* aut *responsionem,* quae referenda est eisdem verbis quibus ab Emis Patribus concepta fuit.

Decisiones breves sint et concisae in allegationibus *facti* ct *iuris.*

Art. 32.

Quoad notificationis formam servanda est praescriptio Regularum; exceptis iis quae cum nova decisionum forma amplius conciliari non possunt.

TITULUS III.

De appellationibus. - De expensis et honorariis advocatorum et procuratorum.

Art. 33.

Non datur appellatio nec conceditur beneficium novae audientiae adversus decisiones quae admittunt vel reficiunt commissiones aut aliud continent eiusmodi rescriptum.

Art. 34.

Nihilo secius si ex legitima causae tractatione, in sequelam decisionis H. S. Trib. instituta, sive haec habeatur per viam *iustitiae* sive per viam *administrativam*, constiterit, ex novis argumentis, documentis, et rationibus aliam viam ineundam esse ab ea quam praefixerit decisio H. S. Trib., pars cuius interest petere potest, novis explicatis et exhibitis argumentis et documentis, ut *recedatur a decisis.*

Art. 35.

Decisiones quae nullam declarant, aut rescindunt seu revocant sententiam rotalem, non admittunt appellationem seu beneficium novae audientiae, aut petitionem revisionis aut revocationis.

Art. 36.

In causis criminalibus de quibus in can. 37, § 2, *Legis Propriae* admittitur appellatio seu beneficium novae audientiae, si et quatenus hoc admittitur vi iuris communis.

Art. 37.

Firmo praescripto art. 12, *Regularinn* quoad recursus adversus sententias rotales nec non querelas ct exceptiones dc quibus in can. 37 *Legis Propriae;* pro quacumque alia petitione in Signaturam admissa, dummodo non constet de paupertate instantis, hic solvet summam libellarum *viginti,* cuius syngrapha receptionis asservabitur in actis. A Domino Secretario praeterea expetetur ut depositum augeatur, si hoc expostulet ulterior causae processus et explicatio.

Art. 38.

Ob auctam S. Tribunalis competentiam proventus seu honoraria Advocatorum et Procuratorum reducuntur ad normam ct mensuram, *Legis Pro-*

priac - Appendix - cap. III; et hinc amplius locus non erit praescriptioni art. 60 *Regularum*.

Infrascriptus Erhus Card. Praefectus in Audientia diei 3 nov. 1915 cum a SSrho D. N. Benedicto PP. XV expetierit ut hanc « Appendicem Regularum » ratam habere et approbare dignaretur sed *ad experimentum,* SSmus annuit et iussit, interim has « Appendicis » praescriptiones vim legis habere et ao omnibus ad quos spectat, observari debere. — M. Card. Lega, *Praef.*

[Ed. Romae (1915) Typis Polyglottis Vaticanis].

20. - VICARIATUS URBIS.[1]

6463.

Vicariatus Urbis, litt. encycl. 17 ian. 1881.[2]

Vigesimus iam fere annus est, ex quo nullum beatorum Martyrum corpus e coemeteriis romanis, quae catacumbae dicuntur, in lucem extractum, piae fidelium venerationi, legitima auctoritate, propositum est. Quapropter, licet petentibus multis, ut sibi aliqua Martyrum corpora concederentur, nullo modo piis eorum desideriis satisfieri potuit. Sed proximis his praeteritis annis, eiectis e suis aedibus cum viris religiosis, tum virginibus sacris, effectum est, ut plures ecclesiae diruerentur vel publicarentur, et Sanctorum reliquiae, quae iamdiu e coemeteriis extractae, et arculis ligneis reconditae, intra monasteriorum claustra vel sub altaribus delitescebant, una cum reliqua ecclesiarum supellectile per Italiam publice venuindarentur. Non defuerunt homines a fide alieni, et vel ipsis infidelibus christiani homines peiores, qui spe lucri eas emerent, earumque veluti monopolium constituere adniterentur. Quod exsecrabile commercium statim ac innotuit Sanctissimo Domino Nostro Leoni XIII Pontifici Maximo, venditores pariter atque emptores ab incoepto deterruit eo decreto, quod eius iussu Sacra Congregatio Indulgentiis et sacris Reliquiis praeposita edidit die 21 decembris anno 1878.[3] Attamen, quae temporum perversitas est, homines pecuniae tantum inhiantes animaeque négligentes, cum non amplius in Pontifice Maximo eam potestatem revereantur, qua a re tam nefaria coerceri potuissent, occulte ac maiori studio ab incoepto opere minime destiterunt. Interim vero plures christifideles, ignorantia huius decreti, Dei et religionis amore ducti, recte se agere putantes si ex infidelium manibus reliquias Martyrum redimerent, arculas ligneas quibus illae continebantur, ingenti etiam pretio, sibi comparaverunt, easque ad lipsanothecam urbanam ut probarentur detulerunt. Earum igitur nonnullae veteres litteras authenticas secum afferebant, aliae autem iis prorsus carebant; omnes cum signis, tum ceteris indiciis, antiquitatis speciem praeseferebant. Instituto examine retentisque arculis, quae dubiae fidei visae sunt, quidquid iis continebatur in subterranea coemeteria delatum est. Ac dolendum profecto plures huiusmodi reliquias Romae emptas, quin ad iudicium deferrentur

1 Vicariatus Urbis ea tantum acta referuntur, quae ipse ad mentem const. Clementis X, *Ex commissae Nobis,* 13 ian. 1672 (Bull. Rom., tom. 7, p. 16χ, 162) circa ss. reliquias Romani Pontificis aut S. C. Indulgentiis Sacrisquc Reliquiis praepositae auctoritate ediderat.

2 Ad omnes Episcopos.

3 Cf. N. 5087.

Cardinalis in Urbe Vicarii (qui solus de reliquiis in suburbanis hypogaeis veterum Christianorum repertis, rite ac legitime indicare potest), in dissitas terras perlatas fuisse, ea forte spe ut ab exterarum regionum Episcopis probarentur. Quum vero perditi homines ex hoc sacrilego commercii genere, non modica lucra assequerentur, novam fraudem moliri coeperunt. Etenim arculas ad instar veterum et legitimarum, cum ossibus suppositiciis, cum signis ex antiquis expressis, ita composuerunt, ut legitimis similes essent; neque veriti sunt ipsas authenticas litteras eadem fraude et arte confingere, quo pacto plures in dolum induxerunt. Has insidias et fraudes non semper licuit detegere, imo timendum est ne ipsi sacrae Lipsanothecae ministri, dolis irretiti, in falsariorum fallacias quandoque inciderint. Quapropter diligenti investigatione nunc acta conficiuntur, quibus inquiritur, qui sceleris auctores et qui illis adiutores fuerint. Interim ab ipso Pontifice Maximo munus mihi (Card, in Urbe Vicario) demandatum est monendi Episcopos, ut martyrum corpora, quae e romanis veterum Christianorum coemeteriis prodiisse dicuntur, quaeque utcumque recognita, ecclesiarum praesulibus nunc exhibentur, generatim suspecta habeant, neque fidelium cultui proponi permittant, donec novis litteris moneantur qua ratione, circa ea, se gerere debeant.

[Collectanea S. C. Prop. Fide, vol. II, n. 1546).

6464.

Vicariatus Urbis, litt. encycl. 25 mart. 1889.[1]

Cum reliquiae sanctissimae Crucis in dies rariores fiant ac merito timendum sit ne paulatim non facile suppetant quae ipsis Episcopis, veluti proprium suae dignitatis gestamen, rite tradantur; ex iussu sanctissimi D. N. Leonis XIII Reverendissimis Episcopis enixe commendatum volumus, ut ss. Ligni particulas quas thecis inclusas pectore prae se suspensas ferunt, successoribus suis transmittendas curent, adeo ut post ipsorum mortem, (studio et opera Capituli cathedralis, vel eius qui, vacante Sede, Episcopi vices gesserit) ad hos perveniant legitimo hereditatis iure. Quo pacto novis Episcopis nulla erit necessitas alias non sine difficultate aliunde quaerere, sed omnes tanquam sibi et officio suo addictas et destinatas in promptu paratas habebunt, ceteris qui sequentur suo tempore transmittendas.

Quod de Crucis dumtaxat reliquiis intelligendum est. Nam de thecis ex pretioso metallo in Crucis formam affabre factis, statuent quod opportunius videbitur: quae cum demptae fuerint ss. Ligni particulae, donari, legari quibus placebit, ac per privatos haeredes distrahi, vendi, remota quavis indecorae aut profanae negotiationis specie, libere poterunt; sunt enim pretio aestimabiles.

[Collectanea S. C. de Prop. Fide, vol. II, n. 1699].

1 Ad omnes Episcopos.